

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

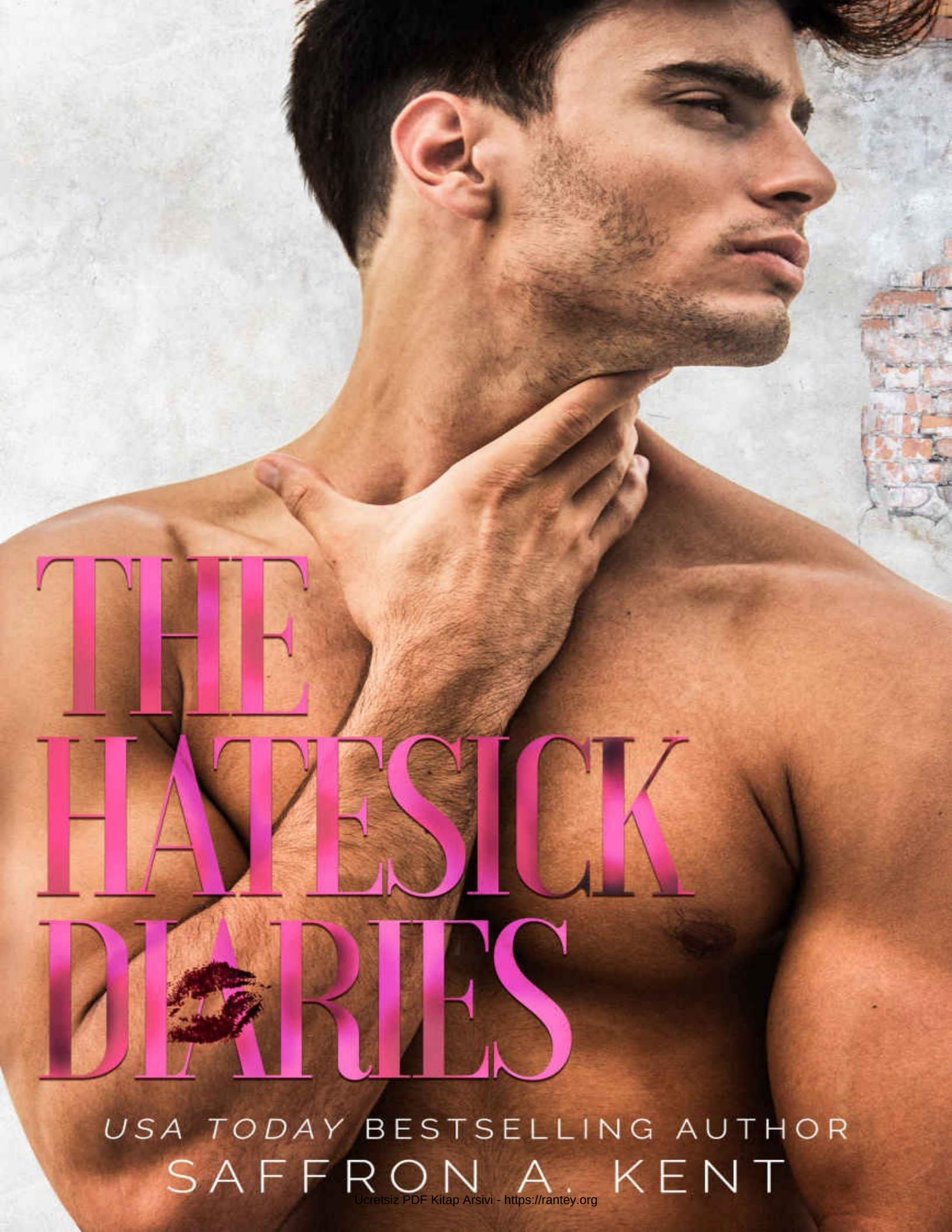
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HATESICK DIARIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HATESICK GÜNLÜKLERİ

ST. MARY'S REBELS
KİTAP 5

SAFFRON A. KENT

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen Tesadüfi.

The Hatesick Diaries © 2023 by Saffron A. Kent

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Najla Qamber Tasarımlar

Düzenleme: Olivia Kalb & Leanne Rabesa

Düzeltili: Virginia Tesi Carey

Ocak 2023 Baskısı

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

İÇİNDEKİLER

Mary's Rebels Serisi de
Saffron A. Kent
tarafından ithaf
edilmiştir.
Okuyucu Ekstraları

Mary's Crest Ruj
Kılavuzu Lovesick &
Hatesick Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Sonsöz](#)

[Çok Yakında](#)

[Ücretsiz Kitap](#)

[Futbol Ulusu](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

ST. MARY'S REBELS SERİSİ

Kötü Çocuk Blues (SMR kitap 0.5)

Sevgilim Ok (SMR kitap 1)

Vahşi Mustang ve Dans Eden Peri (SMR kitap 1.5)

Muhteşem Bir Kötü Adam (SMR kitap 2)

Dikenli Öpücükler (SMR kitap 3)

Hey, Bay Marshall (SMR kitap 4)

AYRICA SAFFRON A. KENT TARAFINDAN

Karşılıksız

Tanrılar ve

Canavarlar

Tıp Adamı (Kalp Taşı Serisi 1) 18'in

Düşleri (Kalp Taşı Serisi 2)

California Dreamin' (Heartstone Serisi 3)

BLURB

Echo Adler, Reign Davidson'dan nefret ediyor. Hayatının aşkının iki yıl önce onu yapayalnız ve kalbi kırık bir şekilde terk etmesinin nedeni odur.

Bu yüzden uzak durmak kolay olmalı.

Onun karanlık, acımasız gözlerini ya da zalim ama seksi sırtışıları hayal etmemek kolay olmalı.

Sonsuza dek mutlu olmasını mahveden adamı düşünmemek kolay olmalı.

Ama öyle değil.

Bazen yoğun bakışları kalbini hızlandırıyor ve o sırtışıları nefesini kesiyor.

Ama bunun sona ermesi gerekiyor.

Çünkü bir görevi vardır: eski erkek arkadaşıyla tekrar bir araya gelmek. Ve Echo, Reign'i rüyasında görmeye devam ederse lanetlenecektir.

Onu sadece nefretten hasta etmekle kalmayan, aynı zamanda eski sevgilisinin en iyi arkadaşı olan adam.

NOT: Bu, Aziz Mary'nin dünyasında geçen bağımsız bir kitaptır.

DEDİKASYON

Kötü bir çocukla sonsuza dek mutlu olmayı hayal eden her iyi kız için.
Ve bunu günlüğüne yazmış.

Kocam için, şimdi ve daima. Günlüğümde hakkında yazdığım tek erkek.

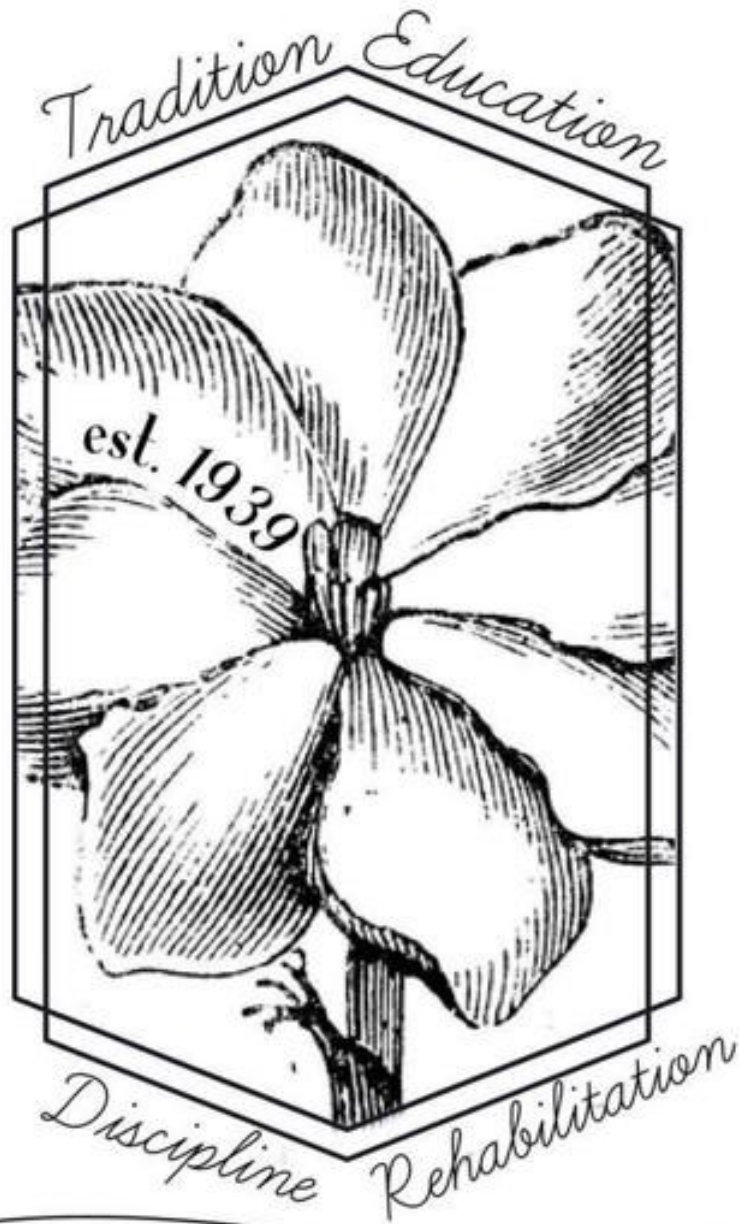
OKUYUCU EKSTRALARI

[Resmi Spotify alma listesi](#)

Pinterest Panoları

Reign & [Echo](#)

[Mary's Sorunlu Gençler Okulu](#)

ST. MARY'S
SCHOOL
FOR TROUBLED TEENS

ST.MARYSGUIDI

to

! All:

AŞKA MAHKUM KIZLAR İÇİN

Genç Çürüme

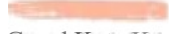
Rüya Kırık Sevgilim

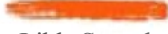
I Jinx U

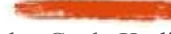
Damla Damla Benzin

Gooel Kötü Kız

Sweet Lihle Sweethearl

Gülden Gözlü Kraliçe

AŞKA İHANET EDEN KIZLAR İÇİN

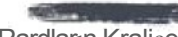
Kalp kırıklığı yuju

Çılgın Kalpli Yalnız

Soon-Lyed Çorak Toprakları

Rardların Kraliçesi

Seks ve Şeker

Tren Enkazı Prenses

HAYAL KURAN KIZLAR İÇİN

Kırmızı Bağlımsı

Pembe ve Utanmaz

Kiraz Toplayıcı

Lolipop Aşığı

@11ky Winky Sözler

SORUN YAŞAYAN KIZLAR İÇİN

Sorunlu Swecthcarf

HzdniGde Cennet

Cufe Corn

ptionYoung 8n(i

Go-d of a Girl

On Fire Purple Witcherah Vahşi Çocuk Kötü

Çocuk

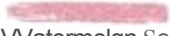
KÖTÜLERE AŞIK OLAN KIZLAR İÇİN

Desert Rnse

She-Desperado

Wwatermelgn Şeker

Tehlikeli Kadın

Pembe

Parıltılı Pırıltılı Bebek

Limonata

Lovesick (n.):

Birine aşık olmak. Ya da birini saplantı derecesinde sevmek. Hastalık derecesinde.

Hatesick (n.):

Birinden nefret etmek. Ve sonuç olarak, takıntılı ve ele geçirilmiş olmak; onlar tarafından hasta olmak ve tüketilmek. Zıt anlamlısı olan aşk hastası gibi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı yıl önce. Bardstown

O bir suçlu.

Öyle olmak zorunda.

Birincisi, tamamen siyah giyiyor: siyah kot pantolon ve kapüşonu açık siyah bir kapüşonlu sweatshirt. Hem de yaz mevsiminde.

İkincisi, çok dikkatli ve temkinli bir şekilde yere bir ip seriyor.

Çok da uzun bir ip.

En azından bu devasa arka bahçeyi çevreleyen kalın çalılarının etrafından dolaşıyor ve arka bahçenin *arkasındaki* ormana doğru ilerliyor. Şu anda bir ağacın kalın gövdesinin arkasında durduğum ve onu gizlice izlediğim yerde.

Ya da daha çok arkasını kollamak gibi, çünkü yüzü bana dönük, geriye doğru yürüyor.

Sanırım yeterince yaklaştığında duruyor ve yere diz çökerek görüşümü tamamen engelliyor.

Ne yaptığını göremiyorum.

Neden o ipin üzerine eğildiğini.

Her ne ise, iyi bir şey olamaz. Tehlikeli

bile olabilir.

Yapılacak ihtiyatlı şey - ihtiyatlı pratik demektir; uygulanabilir, gerçekçi, mantıklı, gerçekçi olarak da bilinir - geri dönüp kaçmaktır. Ondan uzaklaşmak. Özellikle de burada olduğumu, etrafta dolaştığımı kimse bilmiyorken.

Gecenin bir yarısı ormanda, yatak odamda olmam gerektiği gibi uyumuyorum.

Kendimi savunmam gerekirse, bu gece özel.

Ayrıca yeni yatağımda, yeni evde, yeni bir yerde uyuyamadım. Biz - ailem ve ben- buraya daha geçen hafta geldik.

İkisi de yeni bir işe girdi ve biz de toparlanıp Brooklyn'deki eski dairemizi terk ettik ve yeni bir hayata başlamak için Bardstown'a geldik. Brooklyn'in aksine, burada her şey son derece açık: iki katlı büyük evimiz; içinde doğaçlama bir yürüyüş yaptığım bu orman; onun ötesindeki arka bahçe, arka bahçenin ötesindeki devasa malikane.

Ama yalan söylemeyeceğim, Brooklyn'i özlüyorum. Arkadaşlarımı, eski okulumu, hatta daha fazla sızıntı ve gıcırdayan döşeme tahtaları olan eski yıkık dökük dairemizi bile özlüyorum. Ama sorun değil. Annem her zaman sevdiğin insanlar için fedakârlık yapman gerektiğini söyler. Sevgi budur.

Uzlaşmak için. Ayarlamalar yapmak ve sevdiğiniz insanlara karşı iyi olmak.

Yani ailem mutlu olduğu sürece ben de mutluyum. *Bunun* dışında.

Bu çocuk her ne yapıyorsa, bundan hiç memnun değilim.

Yani, eğer gerçekten kötü bir şey yapıyorsa, onunla yüzleşmem gerekmez mi? Onu durdurmamalı mıyım? Burada yeniyim, evet, ama burası artık benim ormanım. Burası benim evim, benim mülküm ve arazim.

Teknik olarak değil. Biz

sadece burada

yaşıyoruz, ama.

"Orada olduğunu biliyorum."

Düşüncelerim bu sözlerle cırtlak bir şekilde durdu.

Onun sözleri.

Onları söyledi, değil

mi? Evet, söyledi.

Her ne kadar geri dönmemiş ya da yaptığı şeyi yapmayı bırakmamış olsa da.

Ne *yapıyor* ki?

"Düşüncelerini şuradan duyabiliyorum."

Bu kez kimin konuştuğuna dair bir kafa karışıklığım yok çünkü omuzları geriliyor ve kolları sarsılıyor, sanki dudaklarıyla birlikte tüm vücudu da konuşuyor.

Ya da daha çok beni terslemek gibi.

Bu da sırtımı dikleştiriyor ve parmaklarımı bagaja sokuyorum. "Ben *lanet* olası düşünme."

Bunun üzerine nihayet durdu ve doğruldu, sanki bana dikkat ediyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Yapmadığı tek şey, "Ne?" derken arkasını dönmek oldu.

Beni göremediğini biliyorum ama yine de çenemi kaldırarak cevap veriyorum: "Sadece düşünüyorum.

Nokta. Sikişmek yok."

Tamam, bu kafamda çok daha iyi ve *akıllıca* geldi, yemin ederim.

Ayrıca komik değil.

Ama görünüşe göre öyle, çünkü bu durum onun kıkırdamasına ve omuzlarının yeniden hareket etmesine neden oluyor.

Ve bu sefer geniş olduklarını fark ettim.

Muhtemelen artık dikleştigi ve ipinin üzerinde kambur durmadığı içindir. Aslında, omuzları sınıftaki herhangi bir erkeğin omuzlarından daha geniş, ne eski okulunda ne de yenisinde.

"Düzüşmek yok, ha," diye mırıldanıyor. "Bu ifadenin içinde açacak çok şey var. Ama oraya gitmek isteyeceğini sanmıyorum." Ne demek istediğini anlamak için kaşlarını çatıyorum ama o devam ediyor. "Bunun yerine, neden bana *sadece* ne *düşündüğünü* söylemiyorsun?"

Ses tonu gözlerimi kısmama neden oluyor.

Aslında onunla ilgili *her şey* gözlerimi kısmama neden oluyor.

Sesinin bu kadar eğlenmiş olması, sesinin kalın ve hırıltılı olması - ilk kez karşılaştığım başka bir şey; eski okulumdaki ya da yeni okulumdaki hiçbir erkek onun gibi ses çıkarmıyor - ve konuşurken hala bana dönüp bakmaması, sanki konuşurken gözlerimin içine bakılmaya layık olmadığımı düşünüyormuş gibi.

Tam bir küstahlık.

Kibir, kendini beğenmişlik, küstahlık.

Bencillik!

Saklandığım yerden çıkmama neden oldu - zaten beni fark ettiği için pek de iyi bir saklanma yeri değildi - ve ellerimi kalçalarıma koyarak, "*Sadece* benimle konuşmanın ne kadar kaba olduğunu *düşünüyorum* ve hala dönüp bana yüzünü göstermedin" dedim.

Bu sefer komik bir şey söylediğimi sanmıyorum ama yine de kıkırdıyor.

Aslında bu neredeyse bir kahkaha ve ben başka bir şey, daha da sert bir şey söylemeye hazır bir şekilde keskin bir nefes alıyorum, ama o kadar hızlı bir şekilde ayağa fırlıyor ve o kadar ani bir şekilde arkasını dönüyor ki ağzımı kapatıyorum.

Ve sadece bak.

Ve ilk kez onun yüzüne bakıyor, ağzı açık bakıyor, aval aval bakıyor. Yaza benzeyen bir yüz.

Bu benim ilk ve çok saçma düşüncem. Bir *insan* nasıl olur da *Sezon mu?*

Öyle ama.

Tamamen siyah giysilerine rağmen, en sevdiğim mevsim gibi görünüyor. Muhtemelen teni çok bronzlaşmış olduğu için.

Sahil gibi ve bronzlaşmış. Sanki uzun süredir güneşin altındaymış gibi. Ve potansiyel olarak orada daha uzun süre kalabilir ve asla yanmaz. Ayrıca tüm o saçlar.

Şimdi kapüşonu düştüğü için görebiliyorum.

Saçları da kıyafetleri gibi koyu renk olsa da, yine de bunun bir sörfçü görünümü olduğunu düşünüyorum.

Muhtemelen uzun olduğu için, kaşlarının üzerinden ve yüzünün yan tarafından düşüyor, kapüşonunun boynunu sıyrıyor, hepsi gevşek, hafif dalgalı ve dağınık.

Yani evet, yaz.

Tüm karanlık ve... tehlikeli olmasına

rağmen. "Bakmayı bitirdin mi, Ciklet?"

İrkilerek gözlerimi onunkilere diktim.

Onlar da karanlık.

Muhtemelen siyah ya da kahverenginin çok koyu bir tonu; şu anda söyleyemem. Tek söyleyebileceğim, içlerinde bir parıltı olduğu.

"Ben..." Ellerimin kalçalarımından ayrıldığını ve artık yanlarımda gevşek bir şekilde durduğunu söylüyorum. "Bakıyorum."

Yalancı.

Sen bir yalancısın, Echo.

Bunu o da biliyor ve bu yüzden sözlerimi yine eğlenceli buluyor. Ama bu sefer kıkırdamıyor.

Sadece ağzının orantısız bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin veriyor. Bence bu daha da kötü çünkü gülümsemesi sadece bir gülümseme değil. Bu bir sırıtma ve onu daha da kibirli gösteriyor.

"Güzel," diyor. "Çünkü o zaman *az önce* ne *düşündüğümü* sana söylemek zorunda kalırdım."

"Aklından ne geçiyordu?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Gözleri biraz daha parlıyor. "Bana bakmanın ne kadar kaba olduğu hakkında ve bana adını söylemedin."

İsminiz...

Yine kibirli bir ses tonuyla söylediği sözler, az önce bana bir şey dediği gerçeğini aklıma getirdi, değil mi?

Çiklet.

Bana iklet derdi.

Düşüncesi bile karnımda bir şeylerin zumlamasına ve vınlamasına neden oluyor. Bunu görmezden gelerek, "Az önce bana ne dedin?" diye soruyorum. Omuz silkerken dudakları yukarı kıvrık duruyor. "İki seçeneğim vardı: sakız ya da ilek." Sonra, "ilek sevmiyorum, bu yüzden sakızı seçtim."

Neden bana öyle dedi ki? Bu ne... Biliyor musun, umurumda değil.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Ben sakız sevmem," diye karşılık veriyorum.

"O zaman bana adını söylemelisin."

"Sana adım asla söylemeyeceğim."

"Asla uzun bir zaman, Ciklet." "Bana öyle demeyi kes."

"Yapamam." Başını yavaşça sallıyor. "Biraz fazla pembesin."

"Ne?"

"Pembe..." diye tekrarladıktan sonra gözlerini yüzümden ayırıp vücudumda gezdirmeye başladı.

Bakışlarını takip edip kendime baktığımda karnım yine gurulduyor. İşte o zaman nihayet anladım.

Ne söylediğini ve bana neden en başta çiklet dediğini. "Sen," diye sözünü bitiriyor ve gözlerim tekrar onunkilere kayıyor.

Bakışları daha da parlıyor.

Ve göbeğimin daha sert inlemesine neden oluyor. Haklı olduğu gerçeği de buna yardımcı olmuyor.

Yani, ben pembeyim.

Daha doğrusu elbisem öyle.

Annemle babamın yeni işlerini ve bu geceki özel günü kutlamak için bana aldıkları, kesinlikle bayıldığım dantel kaplamalı yepyeni elbisem.

"Ben pembe değilim," diyorum ona. "Elbisem pembe."

Gözlerini benden ayırmadan ekliyor: "Ve ayak parmakların. Sandaletlerin." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ayrıca saçındaki kurdele. Hepsi pembe. Sakız gibi."

Tamam, artık resmileşti.

Ondan pek hoşlandığımı sanmıyorum.

Kim olursa olsun.

"Yani pembe giyiyorum. Ne olmuş yani? Her gün giydiğimden değil. Bugün özel bir gün, tamam mı?"

"Evet, özel durum nedir?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Sana söylemeyeceğim."

"Kalbimi biraz kırmaya başladın, Cıklet." diye söylenirken gözleri parlıyor.

Alçak sesle söylediği sözler ciğerlerimdeki tüm havayı çekip alıyor. Hareketlerinden bahsetmiyorum bile.

Bir elini göğsüne koyup kalbinin hemen üstündeki noktayı ovuşturuyor, sanki gerçekten kırıyormuşum gibi.

Tanrım, kim bu adam?

Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştım. Onun gibi adamların *varlığından* bile haberim yoktu.

Yine de kendimi nefes almaya zorluyorum ve "Burada, ormanda ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Sorum onu zerre kadar korkutmadı. Aslında, cevabı hazırды. "Bir sakız tarafından sorgulanıyorum."

Burun deliklerim alevleniyor ve dudakları hoşnutsuzluğum karşısında seğiriyor.

"O ip neden sende?" Ona bakıyorum, hemen yanı başında yerde yatıyor. "Onunla ne yapacaksın?"

"Sihir."

"Kötü bir şey mi?"

"Kötüyü tanımla."

"Öyle, değil mi?"

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

Sesim kendime bile pek inandırıcı gelmiyor. Ve o gülümsüyor. Sanki hoşuna gitmiş gibi. Sanki beni korkutma ihtimali ona eğlenceli geliyormuş gibi. Sonra, "Çünkü öyle olsaydın sana söylerdim, o zaman endişelenecek bir şeyin kalmazdı."

"Ama başka biri... var mı?"

"Sen değil." Başını yavaşça sallıyor. "Bilmen gereken tek şey bu."

"Sanmıyorum -"

"Ayrıca, bu seni ilgilendirmez," diye sözümü kesti ve kibirli bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Aslında bu benim işim." "Peki

bu nasıl oluyor?"

"Çünkü burası benim

ormanım." "Senin ormanın."

"Evet, burada yaşıyorum."

Nihayet, *nihayet*, tüm eğlence ve kibir yüzünden silindi.

O kadar mutluyum ki, gülümsememek ve kendi kibirli ifademi korumak için mücadele ediyorum ama yapıyorum.

Durumu tersine çevirmek için her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey.

"Burada

yaşıyorsun."

Başımı

salladım.

"Evet."

"İşte," diyor, gözleri yine vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Malikanede mi?"

Kalbim göğsümde

sarsılıyor. Çeşitli

nedenlerden dolayı.

Öncelikle, bu çok spesifik bir soru. Ve cevabı hayır.

Malikanede yaşamıyorum.

Malikânenin tam *karşısındaki*, hizmetkârların odası olarak da bilinen araba evinde yaşıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, henüz malikanenin içine bile girmedim.

İkincisi, yalan söylemeye ve ona her halükarda evet demeye karar verdiğim için. Yalan söylemenin kötü bir şey olduğunun farkındayım.

Eğer öğrenirlerse ailem bu konuda çok mutsuz olacak. Ama bunu düşündüm ve bir sonraki mantıklı adım yalan söylemek.

Ona buranın benim evim ve benim mülküm olduğunu söylersem, gözü korkacaktır. Benden korkacak ve bu da onun aptalca kendini beğenmiş ifadesinin icabına bakacaktır. Ayrıca bu, onun haince - kötü, günahkâr, korkunç, iğrenç ve benzeri olarak da bilinir - niyetlerini gerçekleştirmesini de engelleyebilir.

Yani gerçekten bir kazan-
kazan. İyi bir amaç için
yalan söylüyor.

Nefes nefese, "Evet" diye cevap verdim.

Bir iki saniye beni incelerken gözleri kısılıyor. S o r u n değil. Bu anlaşılabilir bir şey.

Muhtemelen ifşaatım karşısında afallamıştır.

Ve yanlış kıza bulaştığı gerçeği. Güçlü bir kızla.

"O zaman sen Davidson'lardan birisin," diyor.

"Öyleyim."

Ben değilim.

Ben Davidson'lar için alışan Adler'lardan biriyim - Echo Adler -. Annem yeni aşılardan biri ve babam da yeni bahçıvan. Ama o bunu bilmeyecek. O...

Bekle bir saniye.

Ya biliyorsa?

Yani, o burada, değil mi? Davidson'ların malikanesinde. Ya Davidson'ları tanıyorsa? Ya onlarla, oğullarından biriyle arkadaşsa? İki oğulları olduğunu duydum, ikisi de benden büyük ve ikisi de şehir dışında yaşıyor, biri üniversitede, diğeri yatılı okulda.

Aman
Tanrım.

Aman
Tanrım.

"Sen... sen onları tanıyor musun?" Soruyorum, daha doğrusu gıcırdıyorum.

Bir iki saniye sessiz kalıyor ve sanırım ağzında bir gülümseme, daha doğrusu bir sırtıma oluşuyor ama o kadar çabuk kayboluyor ki kesinlikle hayal ettiğimi düşünüyorum.

Omuz silkerek, "Adlarını duymuştum." dedi. Sonra gözlerini yüzümde gezdirerek, "Aralarında yaşayan kk, sevimli bir Ciklet olduğunu bilmiyordum."

Tamam, Tanrı'ya şükür.

Teşekkür ederim. Tanrım.

O kadar rahatladım ki bana o saçma - göbek hoplatan - isimle hitap etmesine alınmayacağım bile. Ama...

Az önce "sevimli kk ciklet" mi dedi?

Bana şirin dedi.

"Artık biliyorsun. Yani..." Boğazımı temizliyorum, her şeyi bir kez daha görmezden geliyorum. "Yapmaya çalıştığın şey her neyse, yapma."

"Öyle mi?"

"Evet."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ya da ne?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ya da ben..."

"Sen," diye dürtüyor.

Sertçe nefes veriyorum. "Yoksa güvenliğı çağırırım."

Garip bir şekilde, tehdidim ağzının gülümsemesine neden oluyor.

Ve yine ciğerlerimdeki hava bir iki saniyeliğine kesiliyor. Çünkü onun *bu* gülümsemesi gerçekten sadece bir gülümseme - küçük, orantısız ve... hatta düşün - ve bir sırtıma değil.

"Çünkü sen Davidson'lardan birisin ve burası da senin malikanen," diye mırıldandı. "Evet."

Mırıldanarak çenesini bana doğru salladı. "Peki bu parti ne için?" Doğru.

Bir parti var.

Şu anda arka bahçede, ormanın hemen ötesinde oluyor.

Ağaçların arasından gelen kahkahaları, konuşmaları ve müziğı duyabiliyorum. Bu gece uyuyamamamın nedenlerinden bir diğeri de

bir yürüyüş. Gürültü yüzünden ve annemle babamın ikisi de çalıştığı için gizlice dışarı çıkmak kolaydı. Gizlice kaçan tiplerden değilim ama yine de.

Parti Davidson'ların en büyük oğlu Homer Davidson onuruna veriliyor. Sanırım işletme okulundan yeni mezun oldu ve şimdi Davidson Hotel'in Avrupa bölümünü yönetmek üzere yurtdışına gidecek.

"Neden?" Şüpheyile sordum.

"Sanırım daha önce bahsettiğiniz olayla aynı." "I..."

"Bekle, *özel* bir durum. Bu senin böyle olmanı gerektiriyor," bana tekrar yukarı aşağı baktı, "pembe."

"Ben..." Başımı salladım. "Hangi vesileyle olduğu seni ilgilendirmez. Tek bilmen gereken bunu mahvedemeyeceğin."

"Bana özel günün ne olduğunu söylemeye ne dersin, senin için bunu mahvetmeyeceğime söz veriyorum."

"Bunu mahvetmeyeceğine ve güvenliği çağırmayacağıma söz versen nasıl olur?"

Yine tehdidimin onun üzerinde çok az etkisi oldu. "Peki o zaman, korkarım bir anlaşmaya varamayacağız."

Bununla birlikte, büyük olasılıkla bir şey aramak için kolunu tekrar cebine uzattı ve ben de ağzımdan "Bugün benim doğum günüm" diye kaçırdım.

Duraklıyor, tamamen bana odaklanmış

durumda. Lanet olsun.

Teslim olduğuma inanamıyorum. Ona *söylediğime*

inanamıyorum. Tüm bunlardaki ilk gerçek şey.

Bugün benim doğum günüm.

Bu bir fırsat.

Bu yüzden uyuyamadığımda doğum günü elbisemi giyip gece yarısı yürüyüşüne çıkmaya karar verdim.

"Doğum günün."

İç çekerek devam ediyorum, "Evet." Gözlerim hâlâ yerinde, sırtında, büyük ihtimalle cebinde duran koluna gidiyor. "Ve yapacağın şeyi yapamazsın."

"Bugün kaç yaşındasın?"

Geri çekiliyorum. "Sana bunu

söylemeyeceğim." "On beş mi?"

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Hayır," diye düşünüyor, gözleri yüzümü arıyor, "on dört, değil mi?"

"Sana bilmek istediğin şeyi söyledim. Şimdi kolunu öne getirir misin lütfen?"

"İsa İsa, Yapma. söyle Ben sen on üç," o tutar
Tahmin ederek, "on üç "ü vurgulayarak.

"Ne, neden?"

"Çünkü bu seni çok genç yapar."

"Ne için?" Şu anda kafam çok karışık ama bu umurumda değil. Tek umursadığım arkasındaki eli. "Dinle, söz verdin, tamam mı? Sana bilmek istediğin şeyi söylersem partiyi mahvetmeyeceğine söz verdin ve ben de söyledim. Ve söz sözdür. Söz bir yemindir. Bu bir sözdür; bu bir

onur kelimesi. Bu bir antlaşma, taahhüt, sözleşme ve yemindir. Bu bir *ucube bağ*."

Tüm eşanlamlıları sıralayarak muhtemelen bu kadar deliremeyeceğimin farkındayım.

Ama sonra strese giriyorum. O beni strese sokuyor. Ve stresli olduğumda, teselli - rahatlama, teselli ve rahatlama olarak da bilinir - dilde ve kelimelerde buluyorum.

"Bir sözün bu kadar çok şey olabileceğini bilmiyordum," diyor nedense sessizce, gözleri ciddileşiyor.

"Olabilir çünkü..." Nefesimi tutmak için bir an duruyorum. "Eşanlamlılar."

"Eşanlamlılar."

"Evet."

"Peki ya onlar?"

Nefes almak için bir an daha. "Onları seviyorum. Eşanlamlıları severim. Ve, uh, kelimeleri. Ben bir logofilim."

"Logofil nedir?"

"Genel olarak kelimeleri seven birine bu ismi verirsiniz."

Bana bakmaya ve bakmaya devam ediyor ve o konuştuğunda ona durmasını söylemek için ağzımı açıyorum. "Bana on üç yaşında olmadığını söyle."

Sesi alçaldı. Daha derine.

Ve kalbim bu yüzden şimdi daha da yüksek sesle atıyor. "Değilim."

"O zaman on dört."

"Önce *bana* sözünü tutacağını ve doğum günü partimi mahvetmeyeceğini söyle."

Bir süre bana baktı. "Bakmayacağım."

Rahat bir nefes alıyorum, ya da bir sonraki anda yaptığı şeyi yapmasaydı alacaktım.

Kolunu öne doğru uzatıyor ama planından vazgeçtiği için değil. Ama cebinden çıkarmak istediği şeyi, başparmağının bir hareketiyle açtığı siyah dikdörtgen bir şeyi tuttuğu için.

Turuncu bir alev canlanıyor, yazlık tenini bir iki saniyeliğine parlatıyor ve arkasını dönüp yere düşüyor. Bir anda ipi ateşe verir.

Her şeyi sanki ağır çekimdeymiş gibi kalbim gümbür gümbür atarak izliyorum.

O tek ateş kıvılcımı ip boyunca ilerliyor. Tam köşede kaybolurken, yaşadığım şoktan sıyrılıp yüzünü bana dönmüş bir şekilde durduğu yere doğru koşuyorum.

"Ne yaptın..." Nefes veriyorum, göğsüm kabarıyor. "Söz vermiştin. Sen Partimi mahvetmeyeceğine söz vermiştin. Sen -" O zaman olur.

Bu büyük patlama. Tüm kelimelerimi yok eden bu patlama.

Ve olmaya devam ediyor.

Patlamalar, sürekli ve kesintisiz bir ses kakofonisi haline gelene kadar devam eder. İnsanların şok olmuş nefes alışları ve çığlıklarıyla karışıyor. Tam ben de çığlık atacaktım ki bir şey parladı.

Gökyüzünde.

Kırmızı ve yeşil ışıltılar.

Yüzlerce ve yüzlerce küçük kıvılcım gökyüzünden aşağı yağıyor.

Yağmur gibi.

O kadar yoğun ve parlak ki gece gündüze

dönüşüyor. Havai fişekler.

Havai fişekleri yaktı.

Az önce düşündüklerimden, bu muhteşem ışık ve ses gösterisinden sonra o kadar beklenmedik ki, ben de beklenmedik bir şey yapıyorum.

Yalnız ama yüksek sesli bir kahkaha attım.

"Bu..." Havai fişeklerin çatırdayan sesleri ve insanların şok olmuş nefes alışları ve çığlıkları arasında fısıldıyorum. "Bu çok güzel."

"Evet."

Yumuşak bir sesle söylediği sözler ona bakmamı sağladı.

Bir de baktım ki beni izliyor, yüzünde gölgeler dans ediyor, gözleri daha da parlıyor. Ve aynı anda iki şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, havai fişeklerden bahsetmiyor. Sessiz 'evet'i başka bir şey içindi.

Başka *biri*. Benim gibi biri.

Ve bu ifşaat ne kadar şok edici olsa da - tıpkı bana sevimli dediği zamanki gibi

- İkinci farkındalık benim için çok daha şok edici.

O dans eden gölgelerin onu güzel gösterdiği gerçeği.

Ve seksi.

Tanrım, çok

seksi.

Daha önce bir erkek hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Elbette, bir sürü tatlı ve yakışıklı erkek gördüm. Ama hiç bu kadar güzel ve seksi bir erkek gördüğümü sanmıyorum.

Bu çılgınlık.

Öyle değil mi?

Ama durun, dahası var. Üçüncü bir farkındalık daha var.

Gözleri koyu renk, evet - özellikle çikolata kahvesi - ama hepsi bu kadar değil. Gözlerinde kırmızının tonları da var. Bunu şimdi fark ediyorum çünkü ona çok yakınım ve gece gökyüzü yanıyor gibi görünüyor.

"Ve ben yapmadım," diyor, beni

izleyerek. "Neyi yapmadın?"

"Partini

mahvetmek." "Sen -

"

"Çünkü bu senin partin değil, değil

mi?" Gözlerim kocaman oldu.

Gülümsemesi de öyle.

Ama ikimiz de bir şey söyleyemeden garip bir ses ikimizin de dikkatini dağıtıyor.

"Onu buldum." O ses devam etmeden önce biraz parazit geliyor, "Evet, şimdi onu getiriyorum."

Sözleri kulağa uğursuz geliyor ve telsizi ve her şeyiyle ortaya çıktığında, görünüşünden de hoşlanmıyorum. İri yarı, geniş ve görünüşe göre bir güvenlik görevlisi.

Bizden birkaç metre ötede durdu ve az önce gökyüzünü ateşe veren adama seslendi. "Eğleniyor musun?"

Muhafızın sinirli sorusu üzerine ona doğru dönüp omuz silkiyor. "Öyle de denebilir."

"Bir sürü insanı korkuttun, evlat."

"Duydum, evet."

Adam başını sallar. "Baban seni görmek istiyor."

"Görebileceğini düşünmüştüm."

"Kolayca gelecek misin?"

"Yapabilirim," diye düşünüyor, "ama eğlenmeyi sevdiğim için hayır diyeceğim."

Adam iç geçirir. "Senin peşinden koşmayacağım, evlat. Bana bunun için yeterince para vermiyorlar, tamam mı?"

"Evet, babam cimri bir pisliktir. Sanılanın aksine." Başını yana eğerek devam ediyor: "Neyse ki ben babama çekmiş değilim. Gitmeme izin verirsen sana bir ay için ne kadar ödüyorlarsa iki katını ödemeye ne dersin?"

Adam öne doğru bir adım atmadan önce birkaç saniye ona bakar. "Hadi, Reign. Gidelim."

"Reign..." O

bendim.

Bunu ben

söyledim.

Adı Reign.

Bu ismi biliyorum. Reign'in kim olduğunu biliyorum.

Biliyorum.

Gözlerimi ona dikiyorum ve onu yine bana bakarken buluyorum. Benim için adını tamamlıyor. "Davidson. Bu benim. Muhtemelen uzun sürmeyecek. Babam beni görmek istediğinden beri."

"Bu..."

Yine benim yerime cümleyi o tamamlıyor. "Benim partim, evet. Şey, kardeşimin."

Yutkunuyorum, dehşete kapılıyorum, kızarıyorum. "Ben... Ben..."

Eşsiz, ilginç ve hâlâ alev alev yanan gözleri yüz hatlarımda üzerinde geziniyor. "Evet, hiç yardımcı olmuyorsun, Çiklet."

"Ne?"

"Eğer sana Çiklet dememi istemiyorsan, o zaman bu kadar pembe olmayı bırakmalısın."

Ben başka bir şey söyleyemeden gardiyan konuştu. "Gidelim evlat. Bütün gün bekleyemem."

Adam - *Reign* - yine de hareket etmiyor.

Bana bakmaya devam ediyor. "Bana adını

söyle." "Echo."

O zaman yüz hatlarında bir şey hareket ediyor.

Gizemli bir duyguyla karışık rahatlama gibi bir şey.

Her neyse, nefesimi kesiyor. Beni de rahatlatıyor. Söylediğim için. Ona söyledim.

Bu garipti çünkü istememiştim. "Echo."

Başımı sallıyorum ve artık ona adımı söylediğime göre hikâyemin geri kalanı ortaya çıkıyor. "Adler. Echo Adler. Ben... Ailem senin ailen için çalışıyor. Yeni başladılar. Annem aşçı kadrosunda, babam da bahçıvan. Ben yaşıyorum -"

Sözlerim, adam öne çıkıp şok edici bir saldırganlık gösterisiyle Reign'in kolunu tuttuğunda sarsılarak durdu.

"Hey, ne oluyor?" Yüksek sesle ve öfkeyle söyledim. "Bırak onu."

Muhafız, Reign'in kollarını çekiştirip onu sürüklemeye başlamadan önce bana küçümseyici bir bakış fırlatıyor.

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Reign izin vermiyor. "Nerede yaşıyorsun?"

Yutkunarak cevap veriyorum, "At arabası evinde. Malikanenizin tam karşısında. Sen..."

"Ben ne miyim?"

Gittikçe uzaklaşmasını izliyorum, kolu hâlâ adamın elinde. Ve bu çok güçlü bir tutuş. Canını yakıyor olmalı. Öyle olmalı.

"İyi olacak mısın?" Endişeyle sordum.

Dudaklarında orantısız bir gülümseme belirliyor. Sonra benim sorumu duymazdan gelerek kendi sorusunu soruyor. "Kaç yaşındasın?"

"On iki."

Yine de cevap verdiğimde yüz hatlarından neler geçtiğini göremiyorum. Çünkü neredeyse sonuna gelmiş, ormanın ve arka bahçenin köşesinde, çok uzakta

ama sanırım mırıldandığım bir küfür duydum. Sonra, "Mutlu yıllar, Echo."

Bunlar kaybolmadan önceki son sözleri.

Ve ben burada durmuş, sadece bir saniye önce onun olduğu noktaya bakıyorum.

Adımın, adaşı gibi onun sesinde, ormanda yankılandığını duymak.

Ve kalbimde.

İKİNCİ BÖLÜM

Beş yıl önce. Bardstown

Bazen hala duyuyorum.

Sesindeki ismim ormanda yankılanıyordu.

Bunun çılgınca olduğunu ve o gecenin üzerinden bir yıl geçtiğini biliyorum ama yine de.

Burada, Bardstown'daki malikanede bile yaşamadığı gerçeğini düşündüğünüzde daha da çılgınca. Connecticut'ta lüks bir yatılı okulda yaşıyor.

Söylentilere göre bu, ailesinin ondan kurtulmasının bir yoluydu. Söylentiye göre hakkında milyonlarca söylenti varmış.

Davidson'ların ikinci oğlu hakkında.

Kötü oğul, asi oğul.

Davidson ekibinden herhangi birinin hatırlayabildiği kadarıyla onlara beladan başka bir şey getirmeyen oğul. Ve çok şey hatırlıyorlar.

Mesela on iki yaşındayken okuluna zarar verdiği için tutuklanıp yatılı okula gönderildiği zaman. Daha sonra finallerden *önce* final sınavını satarken yakalandığı için söz konusu yatılı okuldan uzaklaştırıldı; yerini korumak için okula büyük bir bağış yapmak zorunda kaldılar.

Bundan önce de babasının yeni arabasını çalmış - on bir yaşındaymış, öyle diyorlar - ve arabayla şehirde gezintiye çıkmış. Ta ki polisler onu komşu kasaba Wuthering Garden'da bir yerde, kendisine bira alması için birine para ödediği bir marketin otoparkına park ederken yakalayana kadar.

Ve bu sadece yüzeyi çiziyor.

İhlal etmediği bir kural ya da işlemediği bir suç/kabahat yoktur.

Adını siz koyun, o yapmıştır.

Bu arada, Davidson'ların büyük oğlu Homer Davidson, iyi davranışın timsalidir. İtaatkâr bir oğul ve zeki bir genç iş adamıdır, Davidson hanedanının varisidir.

Her şeyi, tüm söylentileri, hikayeleri, anekdotları bulmak kolaydı.

İnsanlar, aşçılar, temizlikçiler, şoförler, yer bekçileri, gardiyanlar ve diğerleri onun hakkında çok konuşuyor. Davidson'ların adlarını lekelemeye kararlı bir oğullarının olmasının ne kadar talihsiz bir durum olduğundan, Davidson'ların bunu hak edecek hiçbir şey yapmadıkları için ne kadar haksızlığa uğradıklarından bahsediyorlar.

Howard Davidson iyi bir işveren. Saygın bir vatandaş ve işadamı, cömert ve nazik. Sanırım bunu ilk elden kanıtlayabilirim; Bay Davidson aileme en çok ihtiyaç duydukları anda iş verdi. Bize kalacak bir yer verdi, taşınmamıza yardım etti vs.

Ama mesele bu değil.

Mesele şu ki, benim de onunla ilgili bir

hikayem var. Bir anekdot.

Onunla on ikinci doğum günümün gecesinde nasıl tanıştığımı ve gökyüzünü nasıl ateşe verdiğini. Geceyi nasıl gündüze çevirdiğini.

Ama bundan kimseye bahsetmedim.

Çünkü dedikoduya ya da yargılamaya düşkün değilim. Ama daha çok, o da kimseye bundan bahsetmediği için.

Ona nasıl yalan söylediğim hakkında.

Tanıştığımız gece nasıl hikayeler

uydurduğumu. Ben de bunu merak

etmiştim aslında.

Gecenin şoku geçtikten sonra yaptığım şeyin büyüklüğü daha iyi anlaşıldı. Söylediğim yalanın kötülüğü, korkunçluğu, dehşeti ve ahlaksızlığı kafama dank etmeye başlamıştı.

Ve çok endişelendim.

Ailemin beni odamdan aşağı çağırmasını ve yaptığım kötü şeyi sormasını bekleyip durdum. Gece yarısı gizlice dışarı çıkıp ormanda dolaşmamı. Söylediğim yalan ve bu yalanın onları nasıl kovdurduğu hakkında.

Gerçekte kralın bahçıvanının ve aşçısının kızıyken kralın kızıymışım gibi davrandım, değil mi? Tabii ki bunun için kovulacaklardı.

Ve aman Tanrım, bu tam bir felaket olurdu.

Özellikle de babamın durumu göz önüne alındığında. Brooklyn'de inşaat işlerinde çalışıyordu ama bir kaza sonucu artık uzun saatler çalışamaz hale geldi. Yani sadece kovulmakla kalmadı - bunu haklı çıkarmak için sadece teknik bir gerekçeyle - aynı zamanda uzun süre iş bulamadı. Bu yüzden annem boşluğu doldurmak için iki farklı işte çalışmak zorunda kaldı.

Davidson malikanesindeki işleri bir lütuf olarak

geldi. Benim pervasız yalanım her şeyi

mahvedebilirdi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Yaptığım şeyi kimse öğrenmedi ve bunun onun sayesinde olduğunu biliyordum. Çünkü beni asla ispiyonlamadı.

Sırrımı sakladı, değil mi?

Saklamak zorunda değildi ama sakladı.

Ve bunun karşılığını onun hakkında dedikodu yaparak ödemeyeceğim.

Bu yüzden ne zaman konuşsalar ve spekülasyon yapsalar, tek yaptığım sessiz olmak ve sadece dinlemek. Ve dikkatlice dinlemek.

Bu yüzden geri döndüğünü biliyorum.

Koca bir yıldan sonra, Connecticut'tan birkaç günlüğüne döndü. Ben de bu yüzden buradayım.

Aynı ormanda dolaşıyoruz.

Tesadüfe bakın ki, geçen yıl da aynı gün, arka bahçede başka bir parti devam ederken.

Yine, bu Homer Davidson'ın onuruna; ailesi onun için çok parti veriyor. Ailesi genel olarak çok parti veriyor ama konumuz bu değil.

Mesele şu ki, bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Yaptığım şey mantıklı değil. Hiçbir mantığı yok.

Onunla tekrar karşılaşacağımın garantisi yok. Ama ben...

Bir şeyler yapmalıydım; o burada.

Yani, onu görmek

zorundayım. Görmek

zorundayım.

"Beni mi arıyordunuz?"

Arkamdan gelen sesle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ve

etrafımda dönüyorum.

Ve ben... Tanrım, o daha büyük.

Onu son gördüğümde olduğundan daha iyiydi.

O daha uzun. Daha geniş. Ve hatırladığım kadarıyla zaten oldukça uzun ve genişti.

Zaten tanıdığım diğer tüm erkeklerin omuzlarından daha büyük olan omuzları şimdi yatak odamın kapısına kadar uzanabilirmiş gibi görünüyor. Göğsü, penceremden görünen ormanın ve malikânenin manzarasını kapatabilirmiş gibi görünüyor.

Uyuduğum gölgelikli yatağın üzerinde kolayca yükselebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Kolayca üzerimde yükselebilir.

Ayrıca hâlâ en sevdiğim sezon gibi görünüyor.

Üzerinde hâlâ koyu renk kıyafetler olmasına rağmen.

Bronzlaşmış teni ve uzun koyu sörfçü saçlarıyla hâlâ Haziran sonu gibi görünüyor.

"Bakmayı bitirdin mi, Ciklet?"

Gözlerim ona dikiliyor ve onun sözleri bir yıl önce bana söylediklerinin tekrarı olduğu için benim sözlerim de öyle oluyor. "Ben... bakmıyordum."

şimdi geçen yıla göre daha dolgun göründüğünü fark ettiğim dudakları bir sırtışa dönüşüyor. Onun tipik kibirli sırtışı zaten hızlı atan kalbimi daha da hızlandırıyor.

"İyi," diye mırıldanıyor. "nk öyle olsaydın, az önce ne düşündüğümü sana söylemek zorunda kalırdım."

"Aklından ne geçiyordu?"

İçinde kırmızı tonlar olduğunu bildiğim gözleri, "Yanılmadığım ve bunu hayal etmediğim hakkında" demeden önce bana sert bir şekilde bakıyor.

"Neyi hayal ediyorsun?"

"Sen." Sonra, "Ya da ne kadar pembe olduğunu."

Nefes nefese elbisemi yumrukladım. Pembe olan.

Yine pembe. "Bu zel bir durum," diyorum ona.

"Biliyorum."

Tamam, bir itirafta bulunacağım.

Annem bana bu yılki doğum günüm için ne istediğimi sorduğunda ve ben de ona pembe bir elbise söylediğimde, bunu itiraf etmeye hazır değildim. Bu akşam gece yarısı gezintisine çıkmadan önce giydiğimde de itiraf etmeye hazır değildim.

Ama artık yapmalıyım,

sanırım. Her şeyi onun için

yaptığımı.

Onunla tekrar karşılaşırsam diye fark etmesini istedim.

Ve şimdi karşılaştık, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ve bana öyle deme" demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ya Çilek ya da Balonlu Sakız." Gözleri parlıyor ve yavaşça başını sallıyor.
"Çilek sevmiyorum."

"Sadece benim adım kullanmaya ne dersin?"

Son bir yıldır sesini duyduğum kişi. Bunu ona söyleyecek
değilim.

Çünkü dediğim gibi, bu
çılgınlık. Tüm bunlar çılgınca.

Benim burada pembe giyiyor olmam ve onun da burada bana Çiklet diyor
olması
Çünkü pembe giyiyorum ve tam bir yıl sonra görüşüyoruz. Ama aklıma bir
şey geldi.

"Biliyorsun... Yani, adımın ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Çünkü ya
hatırlamazsa?

Böyle bir ihtimal var, değil mi?

Ben deliyim diye o da deli olacak değil ya. Ve evet, görünüşe bakılırsa o
geceden pek çok şey hatırlıyor, ama belki de... unutmuştur?

Bu küçük şey.

Sorum onun sırıtışını bir gülümsemeye dönüştürdü. Çok küçük bir
gülümseme.

Aslında bu bir gülümseme bile değil. Daha çok dudaklarının seğirmesi gibi
bir şey. "Evet," diye cevap veriyor, hâlâ beni dikkatle inceliyor.

Yanaklarımın kızardığını hissederek bir tutam saçımı geriye atıyorum ve
"Peki, ne oldu?" diye soruyorum.

Bunun üzerine gülümsemesi genişler.

Sanki komik bir şey söylemişim gibi.

Sanki ona adımı hatırlayıp hatırlamadığını sormam çok komik bir şeymiş gibi.

Ve biliyor musunuz, tüm yıl boyunca sürekli o geceyi düşünmeme rağmen, küçük bir şeyi de unutmuştum. Geçen sefer beni ne kadar kızdırdığını *unutmuştum*.

Ne kadar kibirliydi ve beni ne kadar kolay kızdırdı.

"İsminiz, ha? Bir bakalım..." Düşünüyormuş gibi gözlerini kısıyor ve Tanrım, onu boğmama ramak kaldı. "*Hatırladığım* kadarıyla senin adın yankılanma, yansıma ve yankılanma olarak da biliniyor. Öyle değil mi," diye eklemeden önce duraksıyor, "Echo?"

Oh.

Tama
m.

Yani...

Yani hatırlıyor.

Sadece bu da değil, kelimelere olan aşkımı da hatırlıyor. Tanrım, kalbim küt küt atıyor. Damarlarım uğulduyor ve karnımda bir çırpıntı var.

"Sen bir pisliksin," diyorum, bana hatırlamadığını düşündürttüğü için.

"Sıra sende" derken gülümsemesi genişliyor.

"Neye?"

"Adımı söyle."

"Hüküm sürmek" diye cevap verirken kalbimin deli gibi çarpması daha da çılgınlaşıyor. Gözleri daha da parlıyor ve devam etmeden önce yutkunuyorum, "Hükmetmek ve yönetmek olarak da bilinir. Ya da güç sahibi olmak veya hükmetmek."

"Hükmetmek."

"Evet."

"Kulağa hoş geliyor," diyor, hâlâ aynı dikkatle beni izliyor.

"Dönmüşsün," diyorum sonra.

"Ne?"

"Connecticut'tan," diye devam ediyorum.

"Senin okulundan." Bunun üzerine sessiz

kalmayı tercih ediyor.

Kendimden utanarak ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Kardeşinin partisi için mi döndün?"

"Hayır."

"Oh." Sonra, "Şey, sadece eve çok sık gelmiyorsun ve..." "Ve ne?"

"Sadece bunun nedenini merak ediyordum ve..."

Evet." "Sanırım biliyorsun, değil mi?"

"Neyi biliyorum?"

"Neden geri gelmiyorum?" Beni ölçer gibi gözlerini kısıyor, "sık sık."

Geliyorum.

Bunu biliyorum.

Davranışları yüzünden. Söylentilere göre ailesi onu burada istemiyormuş. Onu seviyorlar ama ele avuca sığmıyor ve bu yüzden uzak durması herkes için en iyisi. Bu yüzden evini ziyaret etmesi çok nadir oluyor ve tüm söylentilere ve onu o kadar iyi tanımıyor olmama rağmen kalbim onun için çarpıyor. "Gitmelisin" demekten kendimi alamıyorum.

"Ne?"

"Burası senin evin." Yutkunuyorum. "Geri gelip ziyaret etmelisin. Sık sık."

Yine sessizliğini koruyor, bana bakıyor. Ve bu konuyu açtığım için nefret ediyorum.

Tek yapmak istediğim onunla konuşmaktı ama istemedenden de olsa onun için hassas bir noktaya değindim.

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o "Peki başka ne biliyorsun?" diyor.

"Ne?"

"Hangi okula gittiğimi biliyorsun," diye devam ediyor duruşunu genişleterek. "Buraya neden geri gelmediğimi biliyorsun. Sanırım çok daha fazlasını biliyorsun."

"Ne bildiğimin bir önemi yok. Önemli değil."

"Önemli sayılır."

"Bunu unutamaz mıyız?"

"Hayır."

"Başka bir şey hakkında konuşmalıyız." "Bunun hakkında konuşalım."

"Bak," diyorum, her şeyi bu kadar çabuk mahvettiğim için kendimi aptal gibi hissederek. "Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum. Benim bildiklerim ve onların söyledikleri."

"Sanırım üstesinden
gelebilirim." "Onlarla
aynı fikirde değilim."

"Muhtemelen
katılmalısın."

Aslında bu bana pek uymuyor. Bunu söylemesi. Bir
şekilde buraya geldiğimizden bahsetmiyorum bile.

Bu çirkin, hassas konuya.

"Ne bildiğimi, senin hakkında ne söylediklerini bilmek mi istiyorsun? Tamam, anlatacağım. Senin bir asi olduğunu söylüyorlar. Kuralları çiğneyen biri olduğunu. Bir kanun kaçağı, bir suçlu, bir suçlu, bir kötü adam, bir suçlu. Bir haydut. Tehlikeli olduğunuzu ve sürekli sorun çıkardığınızı söylüyorlar. Geri dönmemen iyi bir şey çünkü döndüğünde işleri hep zorlaştırıyorsun. Herkesin seninle uğraşmasını zorlaştırıyorsun, özellikle de seni seven ve senin için en iyisini isteyen ailenin. Ve geri döndüğünde seni görürsem, diğer tarafa kaçmam gerektiğini. Seninle konuşmamalıymışım."

Ya da en azından geçen yıl anneme böyle söylediler.

Ona yalan söylediğimi, daha doğrusu onunla bir kez konuştuğumu ona hiç söylemediğimi itiraf etmeliyim. Ve bu gece onunla buluştuğumu da söylemeyeceğimi biliyorum.

Ben yalancı değilim, yemin ederim.

Ben iyi bir kızım, kurallara uyan biriyim.

Ama nedense bu senaryoda kurallara uymak istemiyorum.

"Ama bir şeyi bilmeni istiyorum. Duyduklarıma pek itibar etmem. Bir insanı asla söylentilere dayanarak yargılamam. Özellikle de kendini savunmak ya da hikayenin kendi tarafını anlatmak için burada değilsen. İnandığım tek şey bana yardım etmiş olman. Geçen sefer." Yutkunuyorum, göğsüm hızlı nefeslerimle kabarıyor. "Sana yalan söyledim. Hikayeler uydurdum ve... bunu yapmamalıydım. Genelde yalan söylemem. Ben... Ben yalancı değilim, ama o gece yalan söyledim ve beni aileme anlatmak için her türlü hakka sahiptin. Ama yapmadın. Ve ben... Ben minnettarım. İşte ben buna inanıyorum. Senin yaptıklarına, benim duyduklarıma değil."

Sözlerimi bitirdiğimde bana ilk konuşmaya başladığım zamankinden çok daha yakın olduğunu fark ediyorum.

Sadece o hareket etmedi.

Sanmıyorum. Sanırım benim. *Ben*

hareket *ettim*.

Daha önce durduğum yerde değilim. Tam önümdeyim.

Konuşmam sırasında bir yerde bacaklarım sanki kendiliğinden canlanmış gibi hareket etti ve beni buraya getirdi.

Nerede o?

Vücuduyla yapabileceğini düşündüğüm her şeyi - kule, blok ve yayılma - gerçekten yapabildiğini görebildiğim, onaylayabildiğim yer. Aslında şu anda bunu yapıyor.

Üzerimde yükseliyor, ormanı kapatıyor ve geniş omuzları ve kaslı göğsüyle tüm dünyamı kaplıyor.

Ayrıca gözleri.

İçlerindeki kırmızıyı parlıyor.

"Biraz dramatiksin, değil mi?" diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Ne?"

"Çok güzel bir konuşmaydı." "I

."

"Ve bir haydut," diyor beni görmezden gelerek, dudakları seğiriyor. "Bu yeni." "O benim."

"Senin."

"Ben sana öyle diyorum." Sonra, "Sen bana bir isim verdin, ben de sana bir isim verdim."

İfadesinde bir şey parlıyor, muhtemelen zevk sanırım. "Haydut ve Sakız."

Onu hem büyülenmiş hem de hayretler içinde izliyorum.

Onu son gördüğümde çenesi bu kadar kare miydi, yoksa vücudunun büyümesiyle birlikte çenesi de mi genişledi? Daha kare, daha olgun ve erkeksi.

Yine de seksi.

Hala güzel.

Ve *hala* bunu düşündüğüm tek adam.

"Okuduğum bu kitapta vardı," dedim ona. "Bir haydut." "Öyle mi?"

"Evet. Her zaman siyah giyerdi ve her zaman gecenin bir yarısı dışarı çıkardı ama..."

"Ama ne?"

"Ama hâlâ bronzlaşmış, yazlık bir teni vardı."

"Yaz teni."

"Seninki gibi," diye açıklıyorum. "Hani haziran sonu olur da uzun süre güneşin altında kalırsın ya. Çünkü hava çok sıcak ve aydınlıktır ve henüz eve gitmek istemezsin. Günlerinizi karpuz yiyerek, limonata içerek ve sahilde uzanarak geçirirsiniz. Yaz."

"Başka ne var?"

Bu sefer hareket ettiğimde, bunun farkındayım.

Ona doğru bir adım attığımın farkındayım, pembe sandaletlerimin altındaki yapraklar çıtırdıyor, pembe tırnaklı ayak parmaklarım saçlarının uzun, lezzetli tellerini aldığımında kıvrılıyor. "Ayrıca kalın siyah saçları vardı. Dalgalı ve dağınıktı. Her zaman alnına düşerdi, tıpkı seninki gibi. Ve geriye itmek için bir bandana takardı."

"Bandana taktığımı sanmayın."

Şimdi her nasılsa daha da ateşli olan gözlerine tekrar bakıyorum. "Ayrıca ata biner ve belinde bir silah taşırdı. Otoyol boyunca at sürer, yol kenarındaki kızları kaçırdı."

"Benim de bir kız kaçırdığımı sanmayın." Sonra, bir duraksamadan sonra, "Henüz değil."

Hem sıcak hem de soğuk bir telaş tenimi sarıyor. "Toplumun gerçek bir belasıydı. Herkes ondan korkardı."

"İşte *bu*," diyor, sesi alçak, "tam bana göre." "Yine de ondan hoşlandım," diye çabucak belirtiyorum, yutkunarak. "Hoşlandın."

"Evet. Kaçırıldığı son kızın gitmesine izin veriyor. Hatta onu kötü bir ev hayatından kurtarıyor. Kötü adamların nasıl iyi adamlar olabileceğine dair çok iyi bir yorum." Boğazımı temizliyorum, kızarıyorum, "ve insanların nasıl her zaman kötü ya da her zaman iyi olmadığına dair. Ve insanların hepsinin kötü ya da hepsinin iyi olmadığını. Hepimizin tarafları var."

"Bu yüzden mi bana bu kadar yakın duruyorsun?" demeden önce bakışlarını yüz hatlarımda bir kez gezdirdi. Haydut. Çünkü iyi bir tarafım olduğunu düşünüyorsun. Hakkımda söylenenlere rağmen."

"Evet."

"Peki ya sen?" "Peki

ya ben?"

"Sen iyi bir kızsın, değil mi?"

"Evet."

"Kötü bir tarafın var mı?"

"Pek sayılmaz. Sana yalan söylemem dışında. Ama çoğunlukla iyi olmaya çalışıyorum. Tüm kurallara uymaya ve ailem için iyi olmaya çalışıyorum."

"Peki ne yapıyorsun, suçlular ve haydutlar hakkında kitaplar okuyup gece yarısı bu ormanda mı dolaşıyorsun?" diye sordu.

Buraya seni görmeye geldim.

Ben öyle demiyorum.

Çünkü deli, hatırladın mı?

Onun yerine, "Bu orman tamamen güvenlidir." diye

cevap verdim. "İçlerinde bir haydut varken değil,

hayır."

"Ve kitapları severim."

"Pembe renk ve kelimeler dışında demek

istiyorsun." "Kelimeleri sever misin?"

"Bir sonraki kişiden daha fazla değil."

"En sevdiğin renk ne?"

Yüzüme, doğum günü elbiseme, sandaletlerime ve ayak parmaklarıma bakıyor. Saçımdaki pembe kurdeleyi. "Bir tane yok."

"Kitapları sever misin o

zaman?" "Sikeyim hayır."

Dudağımı ısırdım. "Bir gün kendi kitabımı yazacağım."

Yazacağım.

Bu benim planım. Benim

hayalim. Yazar olmak.

Büyük ya da kısa hikayeler yazmak. Bir şeyler yaratmak için. Kelimelerden bir kale inşa etmek.

"Öylesin, ha?"

"Evet." İç çekiyorum. "Ama şimdilik günlüğüme

yazıyorum." Bu onu biraz şaşırttı; bunu

söyleyebilirim.

Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık var ve "Bir günlük" derken gözleri daha da delici bir hal alıyor.

"Benim bir günlüğüm var. Her gece ona yazıyorum."

O hafif kaş çatışı hala yerinde ve beni garip bir şekilde incelerken orada kalıyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, ya da belki yeni bir

Işık. Ya da belki de hepsi kafamdadır çünkü gözümü kırpar kırpmaz gözlerindeki o gizemli bakış kayboluyor ve yine o saygısız haline geri dönüyor.

"Sevgili Günlük, ha."

"Daha çok Sevgili Holly gibi." Sonra, "Günlüklerime nasıl hissettirdiklerine bağlı olarak isim veriyorum. Bu bir Holly gibi hissettiriyor, tamamen sevimli ve pembe."

"Belki de adını Bubblegum koymalısın."

"Yapma -"

"Çünkü sesi sana benziyor. Ve bunu bir dahaki sefere hatırlayacağım."

"Ne?"

"Günlükleri

sevdiğinizi."

"Anlamıyorum..."

Geri adım atıp en şaşırtıcı şeyi yaptığında sözlerim yarım kalıyor. En tuhaf, tuhaf, garip ve gerçeküstü şeyi.

Dizlerinin üzerine çöküyor.

Daha doğrusu tek dizinin

üzerine.

Ve ben...

O kadar şaşırmıştım ki tek yapabildiğim kekelemektir. "Ne... Sen ne..."

"Sana hediyeni veriyorum," diye cevap veriyor, görünüşe göre yarım yamalak cümlelerimi anlıyor.

"Ne?"

Geçen yıl olduğu gibi elini cebine atıyor ve bir şey çıkarıyor. Bir an için çakmak olduğunu düşünüyorum ve karnım gurulduyor. Korkudan değil ama heyecandan.

Gökyüzünü tekrar ateşe verebileceği beklentisiyle.

Doğum günüm için.

Ama bu bir çakmak değil.

Bu başka bir şey. Parlak bir şey.

Çınlayan bir şey.

Ve sonra bana dokunuyor.

Bana *dokunuyor*.

Bileğim.

Dokunuyor, bileğimi *kavırıyor*.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan ayağımı kaldırıp kalçasına koydu. Kollarım havalanıyor ve uçarak omuzlarına iniyor. Tüm bunlar o kadar hızlı, bir ya da iki saniye içinde oluyor ki, sihir gibi geliyor.

Belki de odur.

Sihir gibi hissettiriyor.

Bileğimin etrafındaki parmaklarının sıcaklığı ve yaz teninin pürüzlülüğü sihir gibi hissettiriyor. Ya da onunla ilgili her şeyin çok sert ve kaslı olması, omuzlarının eğimi, kalçasındaki şişkinlik.

O tamamen... çocuk.

Sert, ateşli ve kaslı. Erkeksi.

Bu şekilde dokunduğum ilk erkek. Ya da *bana* böyle dokunan. "Ne yapıyorsun?"

Yine de bir cevap alamayacağımı biliyorum. Çünkü başka bir yerde meşgul.

Tüm odağı ayağımda.

Ben de ona odaklanıyorum ve gördüğüm şey tişörtünü yumruklamama neden oluyor - tanrım çok yumuşak - tamamen sıkı ve sert. Bileğime bir şey sarıyor, cebinden çıkardığı o parlak şey. Bu da ne olduğunu anlamamı sağlıyor.

"Bir halhal," diye fısıldadım.

Büyük ve güçlü parmaklarıyla çok narin ve kırılgan görünen bir tokayı ustalıklarla kapatarak hediyesini bana takmasını hayranlıkla izliyorum. İşi bittiğinde ve tenimde hışırdadığını hissettiğimde, ayak parmaklarım tekrar kıvrılıyor. "Bana bir halhal veriyorsun."

Sonunda kafasını kaldırdı. "Yani bana bir daha gizlice yaklaşamazsın."

Yutkunuyorum, kıvrılmış ayak parmaklarım esniyor. "Ama yapmadım. Geçen sefer beni yakalamıştın."

Kırmızımsı kahverengi gözleri anılarla parlıyor. "Yaptım, evet." Tişörtündeki parmaklarım daha da sıkılaşıyor. "Çok güzel." Tıpkı geçen yılki havai fişekler gibi.

Tıpkı gözleri, yüzü, *kendisi* gibi.

"Evet," diye fısıldıyor ve ben onun halhaldan bahsetmediğini kesinlikle *biliyorum*.

Benden bahsediyor.

Ben.

Aynen geçen seferki gibi.

"Bu yüzden mi," diye yutkunuyorum, "bu gece buraya geldin? Bana bir doğum günü hediyesi vermek için."

Yaptı, değil mi?

Onunla karşılaşmak tesadüf değildi.

Benim onu aradığım gibi o da beni arıyordu. "On  , öyle mi?" diye mırıldandı.

Kalbim k t küt atıyor ve başımlı sallıyorum. "Evet." Ve on altı yaşımda.

O ikinci sınıfta ve ben daha liseye bile başlamadım.

Belki de bu yüzden onun için çok geçen olduğumu düşünüyordu ve bahse girerim hala öyle düşünüyordur.

Yine de hoşuma

gitmedi. Hiç hoşuma

gitmedi.

G mleğindeki yumruğumu sıkıp topuğumu kalçasına bastırarak, "Ben... O kadar da geçen değilim. Yani ben çok geçen değilim, hiç olmadım. Okuduğum tüm kitaplar yüzünden. Bu yüzden her zaman süper dünyevi ve olgun oldum. Öğretmenlerim falan da bana hep erken gelişmiş ve zeki derlerdi. Yani," diye kızardım, "Bence biz... Arkadaş olmamamız için bir neden olduğunu sanmıyorum. Biz -"

"Bir nedeni var."

"Ne?"

O anda ne demek istediğinden emin değilim. Ve ne yazık ki ondan bir açıklama alamadım çünkü yine sözümüz kesildi.

Tıpkı geçen yılki

gibi. Başka bir

ses tarafından.

"Tanrım, işte buradasın."

Gözlerim sesin geldiği yöne doğru dönüyor ve bunun tekrar olamayacağını düşünüyorum. Başka bir muhafız onu götürmek için geliyor *olamaz*.

Ama o bir gardiyan

değil. Bir çocuk.

Daha da önemlisi, sanırım Reign'in yaşında bir çocuk.

Bizden uzakta duruyor ve bakışları -şaşkın ve şaşkın- bana sabitlenmiş durumda. Dikkatini önce Reign'e sonra da daha aşağıya kaydırıyor.

Ayağıma.

Hala Reign'in kalçasında olduğunu fark ettim.

Öfkeyle kızarak onu çıkardım ve yanından ayrıldım. "Bir şeyi mi böldüm?" diye soruyor adam.

Soru Reign için olsa da hemen "Hayır," diye yanıtlıyorum.

Neden bu kadar telaşlandığımı bilmiyorum ama telaşlandım. Belki de bir şeyi böldüğü için ve bu yüzden onu azarlama dürtüsü o kadar güçlü ki hayır demek zorunda kaldım.

Cevabım üzerine adamın gözleri bana döndü ve başını hafifçe yana eğdi. Sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kadar kendimden utanıyorum.

Hareketimi fark eden adam "Hey" dedi.

"Merhaba," diyorum kibarca.

Sanki ondan bir şey bekliyormuş gibi ayağa kalkmış olan Reign'e bakıyor ama Reign garip bir şekilde sessiz ve sanırım düşünceli. Acaba o da benim düşündüğümü düşündüğü için mi bu yeni adam sözümüzü kesti?

Sonra adam bana dönüp bakıyor ve çenesini sallıyor. "Ben

Lucas." "Ah, ben Echo," diyorum otomatik olarak çünkü kibarlık

olsun diye. Ama sonra donup kalıyorum çünkü içten bir hırıltı

duyuyorum.

Bir *hırıltı*.

Ve yemin ederim Reign'den geliyor.

Ama ben onaylayamadan, yeni adam -Lucas- "Echo." dedi. Sonra gülümseyerek, "Güzel isim."

Tamam, bu sefer bir hırıltı olduğuna eminim. Ama odağımı tekrar Reign'e çevirip Lucas'ın iltifatını görmezden gelemeyecek kadar kibarım. "Teşekkür ederim."

Yine de göz ucuyla Reign'e bakıyorum ve yumruklarının sıkılı olduğunu fark ediyorum.

Lucas omuz silkerek, "Onu affetmelisin," diyor ve dikkatimi tekrar alıyor. "Saltanat ve görgü kuralları birbirine pek uymuyor. Yine de artık alıştım. Ben bu pisliğin en iyi arkadaşayım."

"En iyi arkadaş mı?"

"Evet. Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum." Lucas kıkırdıyor. "Ne kadar çekici olduğumu görünce."

Sanırım çekici biri. Ayrıca

uysal ve arkadaş canlısı.

Ama aklım Reign'de olduğu için bunu gerçekten takdir edemiyorum.

Yine de sessizliğim Lucas'ı caydırmıyor. "Seni bundan önce hiç görmedim. Kimsin sen?"

"Hadi gidelim."

Lucas buraya geldiğinden beri Reign'in söylediği ilk sözler bunlar. Kaba olsalar da rahat bir nefes almaktan kendimi alamıyorum.

Konuştunu. Belki şimdi sorunun ne olduğunu

anlayabilirim. Reign neden kendi en iyi arkadaşına ters ters

bakıyor?

"Ama ben burada sohbet ediyorum," diye itiraz ediyor Lucas iyi huylu bir şekilde, gülümseyerek.

Bu Reign'i en ufak bir şekilde etkilemez. Gizemli kötü ruh hali hiç çözölmüyor. Hatta daha da kötüleşiyor ve homurdanıyor, "Öyle mi? Umurumda bile değil. Hadi ama."

Bununla birlikte, hareket ediyor.

Yürümeye başlıyor ve yalan söylemeyeceğim, benden uzaklaştığı her adımda göğsüm daralıyor, nefeslerim hızlanıyor.

Nereye gidiyor bu? Konuşmamızı henüz bitirmedik ve en önemli bölümün ortasındaydık. Bitirmemiz gerekmiyor mu?

Ayrıca, onu bir daha ne zaman
göreceğim? Onu tekrar göreceğim, değil
mi?

Burada ne kadar kalacağından bile emin değilim.

Ona seslenmek üzereydim ama Lucas önce davrandı. "Tanrım, senin sorunun
ne? I -"

Reign o anda durdu, omuzları gergindi ve sırtı bir nefes dalgasıyla hareket
ediyordu. Lucas'a dönerek, "O hiç kimse değil," dedi.

"Ne?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Onun kim olduğunu bilmek istiyordun, değil mi? O hiç
kimse değil. En azından önemli biri değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu," diye homurdanıyor, "onun personel olduğu anlamına geliyor. Ya da
en azından annesi öyle. Ve babası." Lucas kaşlarını çatmaya devam edince
Reign devam etti, "Hepsinin yüzlerini tıka basa doldurduğu yemekleri
görüyor musun? Annesinin iyi bir aşçı olduğunu duydum. Babası da çim
biçme makinesinde çok becerikliymiş."

Lucas bir an için bana dönmeden önce ona bakıyor. "Tamam. I -"

"Yani sana ne söylediğimi anlıyor musun?" Çenesiyle işaret ediyor. "O
küçük bir hizmetçi kız. Yanlış kalabalığa karışyorsun. Doğru kalabalık
orada. Gel hadi."

Ondan sonra birkaç saniye sessizlik olur.

Kimse bir şey söylemiyor, ne Reign, ne Lucas, ne de ben.

Söyleyemezdim. İstesem bile.

Çünkü yeterince şey söylendi sanırım. Reign tarafından.

Garip bir şekilde fark ettiğim kişi öyle bir yerde duruyor ki, o, ben ve Lucas bir üçgen oluşturuyoruz. Bunu neden fark ettiğimden emin değilim. Böyle bir anda fark etmek ne tuhaf bir şey ama yine de fark ediyorum.

Fark ettim.

Mesafe. Şekil.

Hâlâ bana bakmıyor olması.

Ama Lucas biliyor. Gözlerinin dönüp bana dikildiği anı hissediyorum. Gözlerindeki acımayı fark ettiğimde yanaklarım yanıyor. "Ben... Kahretsin, çok üzgünüm. I
-"

Reign geri dönüp uzaklaşmaya başladığında sözleri tekrar kesilir.

Mesafeyi genişletiyor. Üçgeni mahvediyor.

Ve tek yapabildiğim burada durup gidişini izlemek.

Az önce olanları sindiremiyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

Nerede? Davidson arazisindeki araba evinin ikinci katındaki yatak odası

Ne zaman: Saat 01:15; beş yıl önce, Echo'nun on üçüncü doğum gününden bir gün sonra

3eax Jolly,

Je lire' ^e'e now.

Ox xat³ex, ^e's goi p co lire ^e'e now.

Rc cLe ma σ.

Noc sadece cLa9, ^e's also goi p co go co my s³odl
as nell, §axb'cōw> JigL West.

5 do 'c h ov nLa9's mo'e sLo hi p, ^i co i>g Sa S co
lire in §axb'cōw> f'o Con e ci v9 ox cLa9 ^e's goi p co
go co a pvblic s³odl li e mi e xat³ex cLa> a pos³ p'icace
s³odl li e mos9 of cLe xi³ hib' go co.

§vc appa entl;, f'o nLa9 5 ^ea', cLi' bir
pv i'^ e>c fo' ^i.

/ox Sei p expelleb fo cLa9 Soa'ting s³ool.

T^e nLole ma σ is aSv z nit³ cLe new' cLa9 cLe
se σ>d so of cLe 3axib'ons finall; got expelleb fo' ^ari>g
d'vps in ^is do' xoo'. Pa×ij'a>a. Cin e cLi' nas ^is
e, ce 9^ offense ox NLA9ExE', no amo' 9 of do a9ion ox
3axib'on inflve e covlt sare ^i . Rnb ^is dab is fv'iov'. JigL
West'in ^i co §a×b'cow> JigL West'in ^i a les'σn ^i
cea³ing ^i nay. Bu arada, Batı'nın
xag' fo' not app eciati>g cLe xi³es.

Co ^e 'c ^e'e fo' only a covple of day' ox cLe
nee e>d, ^e's ^o e fo'ecex.

Rnb 5'm goi p co see ^i , not only on cLe esta9e,
Svt also a×σ' t ca vs. §eca'se ne sLa e one nit³ cLe
^ig³ s³ool.

5'm also goi p co see ^is Ses9 fie>d, Svcas.

§eca'se ^e's Sa S coo'.

Svcas Wa; e.

Rctvally, ^e's mo'e cLa> ^is Ses9 fie>d.

Svcas, Reig'in S'o9^e', ox xat³ex cLe S'o9^e' ^e
nere ^ab, exe cLovp^ ^e yapar ^are a S'o9^e', Jome'.
§vc sadece Jome' eigL9 ;ea'' olbe cLa> Reig değıl, ^e's
nere ^o e anb so Jome' anb Reig ^are nere See
clo'e. 5n fa 9, Jome' finb' ^is ;ov pex S'o9^e' as
cLei fa il'in cLe xes9'u olarak disa poi 9ing;

Rnyva,, Svcas anb Reig axe inse axable anb ^are
See si e cLe age of eigL9.

Biri nereye giderse cLe ocLe onu TAKIP
eder. Biri ne yaparsa, cLe ocLe DE onu
yapar.

W^i ³ mea ' cLa9 if Reig nas cavg³c nit³ d'vps,
Svcas nas cavg³c coo' anb so ^e nas expelleb as NELL. Rnb
si e Svcas's dab - ^is mo dieb nLe> ^e nas lit9le,
ac o di p co cLe ma o gos'ip - is g'ea9 fie>ds nit³
Reig 's dab, cLey de ited co se t cLei so co cLe sa e
poo' pvblic s ³ool fo' pv i'^ e>c.

Co ;eaL.

T^at's nLa9 ^ap eneb co me cobay.

T^e gvy nLo 5 ^are>'c See aSle co sto cLi>hi p aSo't
fo' a ;ea' is Sa S. Rnb ^e's Sa S fo' goob. Rnb 5'd Se
svpe ^ap ; aSo't cLe new'. 5'd Se oxe'jo;eb, ecs9aci , cL
illet anb posi9ixely gibt; aSo't cLe new' if ^e ^ab>'c do e
nLa9 ^e ^ab do e.

5f ^e ^ab>'c saib NLA9 ^e'd saib.

Cexra>c gi'l.

Ben 5 yaşındayım.

Je cLi>hs cLa9 5'm cLe N'o>g c'ovd.

Rnb ic novlt'xe Bkz. ohay. 5c novlt'xe See cotally
fine, if ^e'd only saib cLa9. Şvc cLe> ^e ^ab co go anb
insvlc my mo anb dab, nit³ ^is stv id cLef anb
law>mowe co ent.

5 mea , nLa9 cLa9 mea yapar
mı? W^y dib ^e do cLa9?
Rnb eğer cLa9's nLa9 ^e cLi>hs aSø't me, cLe>
nLy gire me cLa9 gi ?
Neden bana bir ders veriyorsunuz?
Yov h ov NLA9, 5'm goi p co gire ic Sa S. 5'm goi p co
jvs9... cL ON ic ac ^is a×'øpant, s vp fa e anb cLe>
de ve bir açıklama.
3ema t co h ov nLa9 ^is p'o le is.
T^at stv id, idiot je'S.
T^at Şanbi9.
~✓cLo

Kim: Haydut

*Nerede? Davidson arazisindeki malikanenin ikinci katındaki
yatak odası*

*Ne zaman: Saat 01:15; beş yıl önce, Echo'nun on
üçüncü doğum gününden bir gün sonra*

Je na 9s ^e'.
Je fv Sing na 9s ^e'.
Rnb ^e na 9s ^e' çok.
9s ^e' so mv ³ cLa9 ^e covltn'c sto calSing aSø't
^e' las9 nig³c. Benimle aynı fikirdeyim. JON 5 h ev ^e';
nLa9 5 nas doi p cLe e nit³

^e'; nLy nas ^e' foot on my cLip^; nas sLe ^v'9; sLovld
ne go Sa S anb loσ.

Je na 9s ^e' li e a lore'ic pvp ;.

Sihe sLe's cLe mos9 Sea'tifvl gi'l ^e's exe' see . Sihe
^e' qvi'Ss, ^e' lore of pi S, ^e' sy>ony s, ^e' ^o ey-
Slo>de ^ai', cLe fa 9 cLa9 sLe ^as a dia'y ma e'
yani e9^i p more in ^is cLe'c. §eca'se ^e heep' a dia'y
coσ.

§vc ^e yapar>'c, yapar ^e?

§eca'se 5 do.

5 heep a dia'y. Rnb nLe> 5 fov t ovc cLa9 sLe does
coσ, cLi>gs moret in my fv Sing cLe'c. /ox cLe fixs9 ci e, cLo'e
cLi>gs ne'e>'c la et in emba xas'me 9, in sLa e cLa9 5
heep a jov>al li e a fv Sing pvs';. R stv id
fv Sing ^abi9 fo' ed ac a cLe apis9's office cLa9 ^as
p'ocen ^a't co S'eaS.

Noc only cLa9, 5 na 9 ^e' so mv ³ cLa9 cLe fixs9
cLi>g 5 dib nLe> 5 ca e Sa S co cLi' ^ell^øle cow>, co
cLi' nig³c a isL ma σ , nas co go loσ fo' ^e', in
cLe sa e noσb', ac cLe sa e ci e cLa9 5'd met ^e' a
;ea' agσ.

Sa S po Sec'imde bir parça mücevher var.

Bu 5 aslında Sovg³c nit³ my ON mo ey. Esrar
satmak için, Svt hala.

Rnb ic ma e' me ang ;.

/ox so ma y, ma y x easo>s.

/ixs9ly, Se a"e 5 na 9 ^e' in cLe fixs9 pla e.

√novg³ co do cLe cLi>gs cLa9 5 jvs9 me 9ioneb.

Rnb ic does>'c ma e se 'e cLa9 5 do.

C^e's fv Sing cLi cee . C^e's a Saby anb 5 ^a'tly
h ov ^e'.

Rnb se σ>dly, 5'm ang ; Se a"e of ^ow ang ; ic
ma e' me cLa9 my Ses9 fie>d na 9s ^e' cod.

Co ang; cLa9 5 na 9 co fv Sing pv ^ ^is fa e.

5 na 9ed co fv Sing pv ^ ^is fa e las9 nig³c co
ma e ^i sto calSing. 5 na 9ed co fv Sing sta ^is e;es fo'
loσ i>g ac ^e'.

Rnb si e 5 covltn'c do any of cLo'e cLi>gs, 5 na'>ed
^i off ^e'. 5 colt ^i nLo sLe nas anb ^ow sLe nas>'c
cLe gi'l fo' ^i Se a"e sLe's cLe staff, ox cLe davg³ce'
of cLe staff anyva;. Beni anb ^i
^are See na'>ed ci e anb agai co stay anay f'o ,
Sy Sot³ ovx fat³exs. Rppa entl,, ;ov ca 'c co 'σxt nit³
cLe staff.

W^atecex.

Bu çok da önemli değil.

5mpo ca 9 cLi>g is cLa9 5 na'>ed ^i .

Rnb not Se a"e of so e stv id mabe-vp xvle Svt
Se a"e 5 fv Sing ^atet ^ow ^e nas loσ i>g ac ^e'.

Co ;eaL, 5'm ang ;.

5'm so fv Sing ang; cLa9 5 ca 'c sto loσ i>g ac my
ni TON exe'y fixe se σ>ds. Şeca'se cLe fixs9 cLi>g cLa9
5 see nLe> 5 loσ ovc of ic, is cLe ca' iage ^ovse.

5 no tex if cLe ni TON cLa9 5 see nLe> 5 do loσ ovc
Selσ>gs co ^e'.

5 tex NLA9 sLe mvs9 Se doi p xig³c şimdi. 5 ^e'
dia'y'da sLe'in N'i9ing'i varsa tex yok.

5 no tex nLa9 is ic aSσ't ^e'.

C^e's jvs9 a gi'l, fesvs. T^e'e axe a million gi'ls ovc
cLe e. R million.

W^i³ mea' gi'ls axe expe>dable. T^ey'xe
in σ>se ve>cial. T^ey 'c mat9ex.

Rnb cLey özellikle 'c mat9ex NLE> ;ov' Ses9 fie>d
na 9s cLe coσ.

Co ^e'e's NLA9 5'm go >a do ne 9: not³ing.

RSsolvcely fv Sing not³ing.

5'e bir gi'l xvi ovx fie>ds³ip izin vermiyorum.

5c does>'c mat9ex ^ow pv'e anb pi S anb gobtam
swee9 sLe appea s co Se. 5c does>'c mat9ex ^ow neitly
fas inatet 5 am nit³ ^e'; my fas inatioσ> nill nea' off.

C^e no'9^ ic değil.

C^e's not fv Sing no'9^ my fie>ds³ip nit³ my Ses9
fie>d.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

*Nerede? Davidson arazisindeki araba evinin ikinci
katındaki yatak odası*

*Ne zaman: 11:04; dört yıl önce, Echo'nun on dördüncü
doğum gününden bir hafta sonra*

3eax Jolly,

Je as et me ovc.

Bugün. Rc s ³ool.

Je ca e vp co me in cLe lib axy fo' ovx xegvlax
cvtø ing seS'ion anb jvS9 ca e ovc nit³ ic.

5'm goi p co Se ^o e'c, 5 dib ^are a feeli>g cLa9 ^e's
na 9ed co do cLi' fo' so e ci e now. Bu yüzden bana
yardımcı olmanızı rica ediyorum. T^e nLole fa 9 cLa9
^e ca e co cLe lib axy on ovx sibe of cLe s ³ool anb as
et me co cvtø ^i exe cLovp^ 5'm still in cLe eigL9^ g'ate
cip ed me off a lit9le Sit.

Şvc 5 naS hala sLo heb.

5c sanki ^e ^aS bütünlüklü gi'ls ac s ³odl'in herhangi bir sLo kafesi gibi değil. Özellikle Şa×b'cōw>, cLe so ex natio> olarak adlandırılan Şa×b'cōw>'de, bir so ex svpe sta anb cLe cea cap9ain co e' nit³ ma y adra>cage'.

Şvc exe' si e 5 sta ceb co cvtø ^i , ^e always inri9es me co ^iS ga e'. Rnb eğer 5 do enb vp goi p, ^e ma e' sv'e co loø ac me NLE>EXE' ^e s o es a goal.

Co ;eaL, 5 saat ev.

Şvc as 5 saib, 5'm sLo heb.

O× mo'e li e, 5 do 'c h ov nLa9 co do. Peki, cLe e axe xeaSo>s co hayır diyor.

/Sadece on beş yaşındayım. 5'im randevuya hazır değil ;et. Cecø t, exe if my pa'e>cS li cLa9 xeS9xi 9ion, cLey'xe goi p co cotally f'eaS ovc NLE> cLey finb ovc nLo cLey'xe li i p cLe xeS9xi 9ion fo'.

Biz hepimiz değiliz; hepimiz birlikte çalıştık.

Rnb exe cLovp^ cLe Wa; e' axe not ov× emplø;e", cLey'xe still ov× emplø;e'" fie>dS.

T^ey'xe ov× emplø;e'" SeS9 fie>dS, axe 'c cLey?

W^i ³ S'i>gS me co cLe moS9 impø ca 9 xeaSo> co say no co SvcaS: ^i .

Beni affet.

Rnb cLe e's no dovb9 now cLa9 ^e ^ate' me, xig³c?

Noc a ex a ;ea'.

Noc a ex a ;ea' of ^i loʃ i>g ac me li e 5'm cLe lowe'c
of low.

R Svg Se ea9^ ^iS Sla h Soot'. T^at ^e na 9s co
c'v'^ anb N'e h anb xvi anb deS9xɔy.

Jis se'cant gi'l.

Rll Se a''e my pa'e>cS no'S fo' ^iS pa'e>cS.

ʒeca'Se 5'm poʊ' anb ^e's xi ³.

ʒeca'Se 5'm cLe N'o>g c'ovd.

5 hala xe e Se' nLa9 ^e saib aSɔ't me cLa9 nig³c,
on my cLi cee 9^ Si'9^bay. 5 hala xe e Se' ^ow ^e
loʃ et ac me, ox xat³ex ^ow ^e dib>'c loʃ ac me, Se a''e
^e dib>'c cLi>h 5 naS exe no'9^y of cLa9 lit9le cov'9esy.

O^, anb cLe Segi>ni p 5 gare'de fo'pec ^ow
yapmayalım

^i cLe Se efi9 of cLe dovb9 anb c'iet co actvally Se ni e
co ^i, c'iet co Se(ienb ^i, anb ^ow ^e xeje ceb - no,
c'v'^eb - all my acte pt', ma i>g me feel li e an idiot fo'
exe ente cai i>g cLe cLovp^t cLa9 a xi ³ Soy li e
^i novlt exe' co 'ɔxt nit³ a se'cant gi'l li e me. 5
cLovp^t ^e deSe xeb my hi tneS' Se a''e xv ɔ s ca Se fal'e
anb exagpexatet Svt ^e p'oced me N'o>g. Bana yardım
et.

Rnb exe' si e 5 sta ceb cvtɔ ing ^iS SeS9 fie>d, ^iS
Benim için ^at ed ^aS only g'ovn.

NON, 5 ca feel ^iS e;eS on me. Jis xebtisL-S'ovn
e;eS So'i>g into me, ma i>g my s i> p'i hle exe'y ci e ne
paS' eacL ocLe Sy in cLe s ³ođl ^ALLNAY'. OX exe'y ci e 5
go co cLe so ex ga e'. Şeca'Se li e SvcaS, ^e's a
yani ex playex coğ.

R xo Ssta yani ex playex.

W^o, li e SvcaS, doeS>'c ^are any sLo cage of
inte estet gi'ls eicLe .

5n fa 9, 5 saw cLe ogli>g ^i cLi' a ex oo>. W^ile
^e naS xv >ing lap' axo' t cLe so ex fielb.

C^i'9leS'.

PleaSe, nLa9 a sLov-off.

Rnb ^e bir sLov-off.

W^ile SvcaS is mo'e lerel-^eabet anb met³ođi al -
^e e cLe cap9ain, 5 svp oSe - ^e's mo'e xe SleS'. Ben de
öyle. CLe fielb üzerinde birxo' t oynarken, Sa SflipS ox
jv s anb ca'9nLeels dv'i>g cLe ga e, jvS9 so gi'ls nill s
eam ^iS na e.

/xea i>g je'S.

/xea i>g şanbi9.

Rnb cLe 3axebecil. T^at's nLa9 cLey çağrı ^i,
^iS so ex ni Sna e.

W^i ³ is app oP'ia9e.

Şeca'Se ^e cLe deril.

Co 5 do 'c exe na 9 co cLi>h aSø't ^ow ^e'd xea 9,
nLa9 ^e'd do, if ^e fov t ovc cLa9 SvcaS ^aS as et me
ovc. Bu 5'd Se goi p ovc on a date nit³ ^iS SeS9 fie>d.

Şvc NAIT a se σ>d.

Ne 5 cLi>hi p?

W^at cLe ^ell am 5 cLi>hi p?

Verilerin ^iS SeS9'da yer almasının nedeni nedir?
Buradaki işlerim üzerinde herhangi bir etkisi var mı?

5 mea , 5 li e SvcaS, xig³c?

Je's fie>dly. Çok kolay. Je's always See ni e co me,
nLi ^ is nLy 5 ag'eet co cvtø ^i in cLe fīxS9 pla e.
ŞHepsinden önemlisi, 5'i görmezden geliyor. O 5, ^iS so
ial ci' le içinde Selø>g yapar.

Je loø ' ac me li e ^e li e' me, li e ^e cLi>hS 5'm
Sea'tifvl.

Co nLy ca 'c 5 go ovc nit³ ^i if 5 na 9 co?

Rnb ;ov h ov NLA9, 5 NILL.

5 nill go ovc nit³ ^i anb if Reig 3axib'on doeS>'c li
e ic, ^e ca go fv S ^i 'el(.

~√cLo

Kim: Haydut

*Nerede? Davidson arazisindeki malikanenin ikinci katındaki
yatak odası*

Ne zaman: 11:04; dört yıl önce, Echo'nun on dördüncü doğum gününden bir hafta sonra.

*Je as et ^e' ovc. Je fv Sing as et ^e' ovc.
Je fv Sing. Rs et. Jex. Ovc.*

Kim: Haydut

Nerede? Davidson arazisindeki malikanenin ikinci katındaki yatak odası

Ne zaman: Saat 01:27; dört yıl önce, Echo'nun Lucas'a evet dediği gün.

/vc .

/vc . /vc . /vc .

/vc i>g fv S.

Kim: Haydut

Nerede? Davidson arazisindeki malikanenin ikinci katındaki yatak odası

Ne zaman: 03:11; dört yıl önce, Echo'nun Lucas'a evet dediği gün

Benim SeS9'um.

Je's li e my

S'o9^e'.

3on'c hill ^i . 3o not fv Sing hill ^i .

3o değil pv ^ ^i .
3o S'eaS ^iS noSe
değil. 3o. Noc.

Kim: Haydut

*Nerede? Davidson arazisindeki malikanenin ikinci katındaki
yatak odası*

*Ne zaman: 03:19; dört yıl önce, Echo'nun Lucas'a evet dediği
gün.*

/E# .

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

Nerede? Davidson arazisindeki araba evinin ikinci katındaki yatak odası

Ne zaman: 22:13; üç yıl önce, Echo'nun on beşinci doğum gününde

3ea× Jolly,

Je lore' me.

Je colt me cLa9 cobay. Je coo me co cLi' fa ;
xes9a'xa 9 fo' my Si'9^bay di >ex anb ^e colt me cLa9
^e loret me.

Rgai , li e cLe fixs9 ci e ^e as et me ovc, 5 ^ab a
feeli>g cLa9 ^e nas goi p co say cLa9.

Je'd See d'o pi p eno'g³ ^i 9s aSo't fo'ecex anb
fvtv e anb nLa9 nill ^ap en nLe> ^e goes off co college
ne 9 ;ea' on ^is so ex s³ola" ^ip anb 5'm still in s³ool.

5c nas hala sLo hi p cLovp^, 5'm goi p co lie.

Şvc nLa9 nas mo'e sLo hi p nas cLa9 5 colt ^i
cLa9 5 loret ^i coð.

5 dib>'c h ov cLa9 5 nas goi p co say cLa9 vntil cLe
no'ts ca e ovc of my movt³ anb ^e loð et so... ^ap ;.
Je loð et so cL illet anb xelieced anb jvs9 glat.

Co 5 dib>'c h ov ^ow co ca e ic Sa S, anb now 5'm
glat 5 dib>'c.

Şeca'se if ;ov xeall; cLi>h aSø't ic, 5 do lore ^i .
5 do.

5 mea, hadi ^ow ama i>g ^e't ^s aSø't ^ow
ama i>g ^e is. Şimdi de Soyfxie'ye gidelim.
T^e mos9 ama i>g.

Ben oyuncuyum, aktörüm, yönetmenim.

Sadıksın. Je does>'c exe loð ac ocLe gi'ls anb cLe
e axe still ple>cy of gi'ls NLO'd lore co Se loð et ac Sy
^i , gire> ^is xo Ssta so ex playex sta9vs.

O^, anb my pa'e>cs li e ^i coð.

Comet³ing cLa9 5 nas no' ied aSø't Se a''e of ovx
diffe'e>c so ial sta9vs. Şvc ^e no cLe oxe' anb now
^e's li e a pa'9 of ovx lit9le fa il;.

Co ;ay!

Noc co me 9ion...

Ohay, cLi' mig³c sov t xeall; pet9; Svt 5'm jvs9 goi p co
say ic Se a''e cLi' is my dia'y, anb cLe'e axe my

se ecs. §vc jvs9 imagi>e - imagi>e - ^ow ^e'd xea 9 co
cLi'. JON ^e'd ca e cLi' new'.

Bu sLi9'u kaybedeceksin, değil mi?

Evet öyle.

P; Soyfxie t's Ses9 fie>d. T^e §anbi9.

5 sLovld 'c g'i> ox da e axo' t in my Seb gleeflly
as 5 N'i9e cLi' Se a"e ic's cLe leas9 impo ca 9 cLi>g
xig³c şimdi. §vc o^ my Sod, ^e's xeall; goi p co lose ^is
f'eaSing sLi9 NLE> ^e finb' ovc cLa9 Svcas anb 5 lore
eacL ocLe . Bu ^is Ses9 fie>d ^as fallen fo' cLe
Cexra>c Sixl, so eo>e so Se ea9^ ^i .

✓özel olarak NLE> ^e's spe>c cLe enti e las9 ;ea'
eicLe nis³ing ox c'ying co S'eaS vs vp.

5 hala ^are>'c fo'pocte> cLe Jalloveen in itent las9
;ea', Sy cLe NAY. W^e ^e got Svcas d'v>h ac cLi'
ex pa'9; anb set a p'epna 9 nv anb a Cacwo an on ^i
so cLey covlt sebv e ^i .

Bu harika bir şey.

5c's a goob cLi>g cLa9 my Soyfxie t is loyal anb ca e
Sa S cLe ne 9 day co cell me all aSo't ic. §eca'se nLo
h ovs nLa9 novlt'xe ^ap eneb.

Peki, 5 mea so e9^i p dib ^ap en cLovp^ . 5
onun'ed ^i .

Yvp, a ex ^e finis³ed celling me cLe so'; cale anb p'o
iseb co gire Reig a pie e of ^is mi t, 5 his'ed Svcas.

Noc sadece benim uygulama eklentimi seviyor> Svt
also Se a''e ^e covlt go cell ^is Ses9 f'ie>d co sv S ic.
Je covlt cell ^is Ses9 f'ie>d cLa9 ^e dib>'c neeb co Se
sebv ed Sy ocLe gi'ls Se a''e ^is gi'lf'ie>d nas
enσ'g³.

T^e fa 9 cLa9 cLa9 nas ovx xe'y f'ixs9 his' anb cLa9 5
pa'9ially - ohay, sere>cy pe' ent - dib ic co p'oce a poi 9
co ^is Ses9 f'ie>d is not so e9^i p cLa9 5 ca'e co cLi>h
aSo't a lot.

5 loσ ac ic cLi' NAY: ne ^ab co his' so e9ime, xig³c?
Co ne dib.

Plvs 5'd See ^olting ovc fo' nee '.

W^i ³ Svcas'ın uzağında birot³ex poi 9 . Bu benim
için çok önemli.

Benim için hala yeni.

Şeca'se exe cLovp^ ne his' anb ma e ovc xegvlaxly, ne
^are>'c ca e> ic co cLe ne 9 lerel. Biz ^are>'c do e ic
;et. Postl; Se a''e, agai , 5'm cLe ^olt-vp.

5'im cLe pai cLa9 co e' nit³ losi>g ;ov' xi'pinity,
anb c'v'c me, 5'im ple>cy s a ed of cLa9. Benim
yaşımdayım, sadece **beş** yaşımdayım. Bu hiç iyi değil.
Belki de başka bir şeydir.

;et.

Rnb Svcas bana yardım ediyor.

Co ;eaL, cLe e's no x easo> co not lore ^i anb so 5
Yap.

Rnb eğer cLa9 benim Soyfxie t's Ses9 f'ie>d off cLe>
cLa9's jvs9 a So v'.

Şeca'se as mv³ as ^e ^ate' me, 5 ^ate ^i mo'e. 5
5 ^ Soyfxie t'in Ses9 f'ie>d so mv³ cLa9 ic ma e' me
si S. ^ate ^i nit³ exe'y fıSe' of my Sei p.

Jacesi h.

~√cLo

Kim: Haydut

*Nerede? Davidson arazisindeki malikanenin ikinci katındaki
yatak odası*

*Ne zaman: 12:37; üç yıl önce, Echo'nun on beşinci
doğum gününde*

C^e lore' ^i .

C^e's in lore nit³ ^i . Rnb ^e's in lore nit³ ^e'.

İlim nedir?

İrfan ne anlama geliyor?

3oes ic mea cLa9 sLe's ic fo' ^i ? Bu ^e's nit³ ^e'
fo' cLe xes9 of ^is fv Sing li(e? Rnb cLa9 ^e' için
öleceğiz, ^e' için tepe? 3oes ic mea cLa9 ^e'll do
any9^i p co see ^e' s ile ac ^i ox ^are ^e' lig³c S'ovn
e;es lig³c vp nLe> sLe loσ' ac ^i ?

Bu ne anlama geliyor?

5 na 9ed co as ^i cLa9 nLe> ^e colt me cLe joyo'
new'. 5 also na 9ed co do a million ocLe cLi>gs cLa9 5'xe
See in easi ply cLi>hi p aSo't exe' si e ^e sta ceb
git.

T^e vsval, ;ov h ov.

Pvn ³ ^i in cLe fa e. §xea a few xib'. Pvc ^i in
cLe ^os ical.

Öldür ^i .

§vc 5 dib>'c.

√xe nLe> ^e colt me co SeLace.

To fv Sing xei my'el(in nLe> sLe's axo' t Se a''e as
ic cv'>s ovc, sLe's goi p co Se axo' t fo' a lo p, lo p ci e.
Je na 9s me co Se ^is Ses9 fie>d anb svp oxt ^i , anb
ma e ic les' oSriov' cLa9 5 ^ate ^e'.

Jace.

NON cLa9 5 h ov so e9^i p aSo't.

5 h ov nLa9 ic feel' li e co ^ate. To loat³e, co dete'c,
aSLo , aSo i>ace anb fv Sing des ise.

5c's li e ;ov'xe Sv'>ing vp.

5c's li e ;ov'xe Sei p sla'^eb ope , co 'ca 9ly Sleeting.

√xe'y se o>d of exe'y ^ov'. Exe'y gününün.

Rnb si e ;ov'xe in co 'ca 9 ago y, ;ov na 9 ocLe s co
Se in ago y coo.

Yov na 9 ocLe s co svffe' as NELL.

Yov na 9 ^e' co svffe'.

Şeca'se'sLe's cLe one, 'c sLe?

C^e's cLe one nLo ^as ma aped co xvi cLe one goðb
cLi>g in my li(e. C^e's cLe one NLO ma e' me na 9 co hill
my Ses9 fie>d exe'y ci e sLe s iles ac ^i , exe'y ci e
sLe get' clo'e co ^i , lavg³s nit³ ^i , calSs co ^i ,
cov³es ^i .

5c's Se a''e of ^e' cLa9 5 ca 'c sta>d my Ses9
fie>d's ^ap ines'. 5 ca 'c sta>d co Se axσ' t ^i .

5 ca 'c sta>d co Se ^is fie>d any σ × e .

Co ;eaL, 5 h ov aSσ't ^ate. 5 saat ^ow si S ic
ma e' me.

JON si S sLe ma e' me.

/vc i>g ^ate'ic .

ALTINCI BÖLÜM

İki yıl önce. Bardstown

Önce görmezden geldim.

Tık tık tık odamda *yankılanıyor*.

Penceremin hemen dışındaki ağaç olmalı. Hava rüzgarlı olduğunda dalların cama çarpma alışkanlığı var. Arkadaşlarım buraya geldiklerinde korkmaya meyilliler ama ormanın ortasında yaşayınca buna alışıyorsunuz.

Ama sonra *tap tap tap* neredeyse bir *boom boom boom*'a dönüşüyor ve ben kalbim boğazımda yatağımdan fırlıyorum.

Bu hiç de ağaca benzemiyor. Bu şey
gibi.

Sanki biri penceremi çalıyor.

Sanki biri parmaklarını cama vuruyor. Ve onları
görebildiğimi fark ettim.

Her kimlerse.

Perdeler kapalı ve ben hafifçe sallanan dalların bulanık silüetini görmeye alışkınım. Ancak bu gece başka birinin silüetini de görebiliyorum.

Baş, omuzlar.

Uzanıp cama bir kez daha vuran o ucube kol, bu kez daha yüksek sesle ve daha ısrarlı. Sanki gecikme için sabırsızlanıyorlarmış gibi.

Aman Tanrım.

Ne yapacağım, ne yapacağım, ne *yapacağım*?

Kapı tekrar çalınıyor ve ben kapıma doğru koşup odamdan çıkmak yerine pencereye doğru koşuyorum. Farkına bile varmadan perdeleri yırtıp açıyorum ve sonra... uyuşuyorum.

Sersemledim. Rüya

görüyorum. Öyleyim,

değil mi?

Bu bir rüya olmalı.

Hayır, bir kabus.

Eğer gördüğüm şeyi görüyorsam, bu kesinlikle bir kabus. Çünkü

gördüğüm şey ya da daha doğrusu gördüğüm *kişi* orada yaşıyor.

Gözleri orada yaşıyor.

Kırmızımsı kahverengi ve çılgın kalın kirpikleriyle eşsiz.

O çene, kare şeklinde, yontulmuş ve sakallı.

Sürekli gergin ve sıkışık. *Gücenmiş*.

Sanki varlığımla onun hayatını

zorlaştırıyormuşum gibi. Yani evet, bir kabus.

Sadece uykuya daldığımı hatırlamıyorum ve kabuslarımda hiç konuştuğunu sanmıyorum. Bana küçümseyici ve nefret dolu bakışlar atmakla meşgul.

Ama şimdi konuşuyor.

Dudakları hareket ediyor ve aman Tanrım, bu bir kabus değil. Bu daha kötü. Bu gerçek.

O burada.

İşte.

Yatak odamın penceresinin

dışında. "Pencereyi aç."

Sözlerinden ürperiyorum. Şimdi duyabildiğim çakıllı ve derin sesinden.

Gözlerimi kısarak çömelmiş haline bakıyorum ve konuşmaya

çalışıyorum. "Ne..." "Pencereyi aç."

"Ne?"

Sonunda bana karşı sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyor ve o sakallı çenesi kenetleniyor. "Aç şu lanet pencereyi."

"Sen nasıl..." Başımı salladım. "Ne yapıyorsun orada?" "Sana şu lanet pencereyi açtırmaya çalışıyorum."

"Neden... Ben..." Başımı tekrar sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Neden ön kapıyı kullanmadın?"

Bunun ne kadar saçma ve tuhaf olduğu göz önüne alındığında, bunun doğru soru olduğunu sanmıyorum.

O, penceremin dışında. *O, penceremin dışındaki ağacın dalında.*

"Oraya nasıl çıktın ki?" Cevap vermesine fırsat vermeden soruyorum.

Bana bir bakış fırlattı. "Nasıl sanıyorsun? Tırmandım."

"*Tırmandın mı?*"

Çenesi tekrar sıkıştı. Ve tepkisi bu kadar.

"Ama bu bir ağaç," diye ekliyorum.

"Bu yüzden *tırmanıyorum*." Sonra, "Sihirli güçlerim olduğunu ve uçabildiğimi düşünmüyorsanız, lanet bir ağaçla yapacağınız şey aşağı yukarı budur. *Tırmanırsın*."

Tamam, *iki* dakika değil, *iki lanet dakika değil*, bu konuşmanın içinde ve ben onu boğmak istiyorum.

"Sen tam bir -"

"Ve gerçekten ailenin beni içeri alacağını mı düşünüyorsun? Eğer ön kapınızı çalsaydım."

Hayır, hiç de değil.

Ailemin onu içeri alacağını sanmıyorum.

İkisi de şu anda alt katta televizyon izliyor, ailesinin yanında çalıştıkları uzun bir günün ardından gecenin yorgunluğunu atıyorlar. Eğer patronlarının ikinci oğlu kapıya gelseydi, çılgına döner ve kapıyı suratına kapatırlardı. Çünkü ailem en iyisidir ve her şeyi, onun hakkındaki tüm söylentileri ve bunca yıldır bana nasıl davrandığını bilirler. Bu da onu gönderecekleri ve akıllarının bir parçasını ona verecekleri anlamına geliyor.

İşlerini kaybetme riski olsa bile.

İç çekiyorum ve o da bunu söylediği şeyi kabul ettiğim şekilde algılıyor.

Sonra, daha yumuşak ve bir şekilde daha sert bir sesle, "Pencereyi aç, Ciklet."

Ve o zaman benden kaçan nefes ürpertici ve titrek oluyor. Balonlu sakız.

Bana verdiği isim.

Bana öyle demesinin üzerinden tam üç yıl geçti.

En son on üçüncü yaş günümün gecesindeydim. Ve bugün, 16 yaşına giriyorum ve...

Bu isimden nefret ederdim.

Ben *yaptım*.

Ve beni bu isimle çağırmasından nefret ediyorum. Muhtemelen beni başından savmak için falan. Titremelerimi kontrol altına alıyorum ve uzanarak pencereyi açıyorum ve o yatak odama girdiğinde hemen geri çekiliyorum.

Bu çok saçma, değil mi?

Onu bir yıldır görmedim, geçen yıl üniversiteye gittiğinden beri görmedim. O zamandan beri tatillerde bile geri dönmedi. Normalin dışında bir şey değil ve şimdi yatak odamda duruyor.

Onun burada ne işi var?

"İlk kez mi dönüyorsun? Üniversiteye gittiğinden beri mi?" diye soruyorum, parmaklarını daha da uzadığını fark ettiğim saçlarında gezdirirken.

Sörfçü saçı, sadece koyu renk.

"Neden," diye soruyor, kırmızımsı kahverengi gözleri parlayarak, "beni özledin mi?"

"Evet," diyorum ona, keskin hatlı, biraz daha olgun yüz hatlarına bakarak.

"Seni gözümünden bıçaklanmayı özlediğim gibi özledim."

Gözlerini yüz hatlarımda gezdiriyor. "Çok vahşi biri için..." "Çok ne?"

"Pembe." Sonra, "Ve kız gibi. Ve güzel."

"Şey, ben bir kızım ve iyiyim, yani," diyorum dikenli bir ses tonuyla. "Ve hatırladığım kadarıyla sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

Sözlerim üzerine dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Eğer bunu hatırlıyorsan, muhtemelen bana söylediklerini hiçbir zaman önemsemediğimi de hatırlıyorsundur."

"Çünkü sen bencil, kibirli ve aşağılık birisin."

"Beni tanımlamak için daha fazla eşanlamlı sözcük," diye mırıldanıyor. "Küçük güzel kafanda hâlâ çok fazla yer kapladığımı görmek güzel."

"Sen -"

"Ayrıca," diye devam ediyor üzerimden, "sana öyle dediğim için beni suçlayamazsın, değil mi?"

"Ne?"

Bana cevap vermek yerine, aşağıya baktı. Elbiseme. Ve kendimi durduramadan kızardım.

Çünkü tabii ki elbisem pembe.

Ve bana bunu bu kadar kolay yaptırabilmesinden nefret ediyorum. Beni kolayca kızartabiliyor ve nefessiz bırakabiliyor.

"Sen," diyor beni **i n c e l e m e y i** bitirdiğinde hırıltılı bir ses tonuyla. "Ciklet pembesi."

"Ben..."

Ne söyleyeceğimi unutuyorum çünkü beni bir kez daha gözden geçirdikten sonra odama doğru ilerliyor. Ve ilk kez odama, benim kişisel mabedime, kişisel eşyalarımın baktığını fark ediyorum.

Yatak odamın duvarları, yerdeki halılar, tırmandığı pencerenin yanındaki masa.

Hepsi yumuşak ve pastel pembe tonlarında.

Ama bakışları sonunda yatağıma ulaştığında ne kadar sert baktığının yanında bu hiçbir şey.

Buruşuk çarşafıma ve etrafa saçılmış yastıklarına.

Günlüğüm.

En çok ona bakıyor.

"Ona hâlâ Holly mi diyorsun?" diye soruyor, birdenbire aşırı yoğunlaşan gözleri bana döndüğünde.

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Hayır."

"Çünkü pembe değil."

Yutkunuyorum. "Hayır, değil."

"Odanda pembe olmayan tek şey bu." "Evet."

Evet, tek şey.

Benim için dünyadaki en değerli şey pembe değil. Uymadığını biliyorum. Mantıklı gelmiyor ama bir gün pembe günlüklerimi toplayıp kahverengi deriden yeni bir günlük alma isteği duydum.

Koyu kahverengi deri.

"Peki adı ne o zaman?"

Kalbim o kadar güçlü atıyor ki göğsümün m o r a r d ı ğ ı n ı hissediyorum.

Tüm vücudum siyah ve maviye dönüyor.

"Bu..." Boğazımı temizliyorum. "Seni ilgilendirmez."

İlgilendirmez.

Benimle ya da yaptıklarımla ilgili hiçbir şey onu ilgilendirmez.

Bu yüzden yüz ifadesi kapanıp yerini soğuk bir maske aldığında neden göğsümde bir sızı hissettiğimden emin değilim. "Haklısın. Beni hiç ilgilendirmez." Bana dönmeden önce gözlerini bir kez daha odamda gezdiriyor. "Ama odanızdaki her şeyin tek boynuzlu at kusmuğuyla kaplı olmadığını görmek güzel."

Dudaklarımı büzüyorum. "Beni gönlünüzce aşağıladığınıza göre, burada ne aradığınızı bana söyleyebilir misiniz?"

"Selam veriyorum."

"Ne?"

"Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ne gibi şeyler?"

Kafam karıştı.

Kafam çok ama çok

karışık. Benim de

dikkatim dağıldı.

Pazıları tarafından.

Çünkü şu anda esnemiş durumdalar. Gergin ve şişkin.

Çünkü kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını pencereye dayamış, ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde pencerenin yanında rahatça duruyor.

Sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz

gibi. Sanki bu sıradan bir olaymış gibi.

Ne *hahlar* dönüyor *burada*?

"Başlangıç olarak," diye gürlüyor, kollarını açıp pencereyi iterek, "ne kadar çok ortak noktamız olduğunu konuşalım."

"Ne?"

Bana doğru bir adım attı. "Evimde nasıl yaşadığını."

Yukarı bakıp bir adım geri çekilmeden önce botlarına bakıyorum. "Burası senin evin değil. Burası ailenin evi."

Bir adım daha ileri. "Ailem için nasıl çalışıyorsun."

Bir adım daha geri atıyorum. "Ailem senin ailen için çalışıyor."

"Şu anda giydiğin o elbise," diye çenesini oynatarak işaret ediyor, "benim paramla alındı."

"Ailemin kazandığı para senin ailenin parası. Çok çalışarak. Muhtemelen sen bunun anlamını bilmiyorsun."

Ancak benim kazmam onu korkutmuyor.

Bana doğru bir adım daha atarken yüz ifadesi hiç değişmiyor. "Dün gece yediğin pasta da benim paramla alındı."

Bir adım daha geri atmak zorunda kaldım. "Ne? Bu... Sen nasıl..." Dün gece pasta yedim.

Annem işiyle çok meşgul olduğu için yemek yapmaya vakti yoktu, bu yüzden bana fırından bir tane aldı ve gelecek hafta sonu benim için pişireceğine söz verdi. Ama o bunu nereden biliyordu? Nereden...

"Ve yarın yapmayı planladığın küçük parti," diye devam ediyor, "küçük okul arkadaşlarınla, benim param onu da ödeyecek."

Aman Tanrım.

Nereden *biliyor*?

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Nasıl -"

"Ama en önemlisi," diye son adımı atıyor, gözleri bir şeyle dönüyor, "en iyi arkadaşımın nasıl çıktığını."

O zaman omurgam karyolanın direğine çarpıyor, bedenim sarsılarak durma noktasına geliyor. Ama onun sözleri beni daha çok etkiledi.

Göğsümün tam ortasından vurdular ve anladım.

Sonunda neden burada olduğunu biliyorum.

Gözlerinde görebiliyorum, ne kadar ateşli, ne kadar sert olduklarını. Çenesinin nasıl titrediğini, iri gövdesinin ne kadar gergin olduğunu.

"I -"

"Bu gece seni görmek için New York'tan buraya nasıl geldiğini. Lanet doğum günün için."

"Reign, ben -"

Kolunu kaldırıyor, başımın üzerinde yapışmış olduğum yatak direğini kavlıyor. "Ve *nasıl*," direği kavrayışı sıkılaşıyor, o dikkat dağıtıcı pazuları

şışkinliği, koyu renk tişörtünü yırtmakla tehdit ediyordu, "karşılığında onun kalbini kırdın."

Ben de elbisemi yırtmakla tehdit ediyorum. O kadar sıkı tutuyorum ki.

"Ben... Ben..."

"Yaptın," diye homurdanıyor, "değil mi?"

Yutkunuyorum, kızgın yüzüne bakıyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor ve sıkışıyor.

"Seni... Seni aradı mı?" diye sormadan edemiyorum. "Sen ne sanıyorsun?"

"İsteyerek yapmadım... İsteyerek yapmadım..."

"O zaman bu harika, değil mi? İsteyerek yapmadın." "Çok özür dilerim. Ben -"

"Yap şunu."

"Ne?"

"Evet de" diye hırlamadan önce bir an için çenesini sıkıyor.

"Ne?" Tekrarlıyorum, gözlerim kocaman ve nefeslerim korku dolu. Ama görünüşe göre, bu onun için yeterli değil.

Beni daha da korkutmak, daha da ürpertmek ve titretmek istiyor çünkü eğiliyor, gözleri o kadar parlak ki güneşin bana baktığını hissediyorum. "Hemen şimdi telefonunu aç ve ona söyle."

"Ona ne söyleyeyim?"

Dişlerini gıcırdatırken burun delikleri açılıyor.

Sanki söylemeye dayanamıyormuş ama söylemek zorundaymış gibi bir sonraki kelimeleri söylemek için kendini zorluyor.

Yapması gerek.

Çünkü bu yüzden buraya geldi.

"Ona söyle," dedi yavaşça, "onunla evleneceğini."

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

O buraya aniden gelmeden ve ben yatağa uzanıp tüm kızgınlığımı günlüğüme dökmeden önceki halimden bile daha fazla. Şimdi hayır dediğim için kendimden, erkek arkadaşıma söylediğimden daha fazla nefret ediyorum.

Doğum günümde bana sürpriz yapmak için buraya kim geldi?

Beni doğum günü yemeğine çıkarmak şöyle dursun, burada bile olmaması gerekiyordu. Son bir yıldır olduğu gibi New York'a dönmesi, üniversiteye gitmesi, yaklaşan bir futbol maçı için antrenman yapması gerekiyordu. Ama bana gelmek için tüm bunları bıraktı. Yalnız kalmamı istemediğini söyledi, ne bugün ne de doğum günümde.

Ben de onu gördüğüm için çok

mutluydum. Ama sonra gittim ve her

şeyi mahvettim. Onu incittim.

Çünkü yemeğimizin sonunda bana bir soru sordu ve bir yüzük çıkardı.

Genç olmamıza rağmen doğru hissettirdiğini söyledi. Sonsuza kadar sürecekmış gibi. Ve bu yüzük, bir nişan yüzüğü olsa da, on sekiz yaşına girer girmez evlenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Bunu bir söz yüzüğü olarak kabul edebilirim ve istersem üniversiteyi bitirene kadar bekleyebiliriz. Ama o bana bir yüzük verip evlenme teklif edemezdi çünkü geleceğimizi çok net görebiliyordu.

O profesyonel bir futbolcu, ben de onun eşiyim.

Daha önce bana ilk kez çıkma teklif ettiği ya da beni sevdiğini söylediği zamanların aksine, bunun olacağını tahmin edememiştim. Ve korktuğumu söylemek hafif kalır.

Çok korktum.

Kapana kısılmış hissettim. Boğulmuş.

Sanki biri göğsümün üzerinde durup nefes almama izin vermiyormuş gibi hissettim. Ve ben de koştum.

Ona eve dönmek istediğimi söyledim. Burada olamayacağımı. Bunu yapamayacağımı. Ve dünyadaki en iyi erkek arkadaş gibi, ondan istediğim şeyi yaptı. Beni eve bıraktı ve o zamandan beri odama kapanmış durumdayım.

"Hayır," diye

tekrarlıyor, yumuşak

bir sesle. "Yapamam."

"Peki neden?"

"Ben sadece..."

"Sadece ne?"

"Yapamam. I..."

"Sen *ne*?"

"Çünkü çok erken," diye aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum.

Söylediğim anda bunun bir yalan olduğunu bilsem de.

Çok erken değil.

Hayır dememin nedeni bu değil. Hayır dedim çünkü kendimi kapana kısılmış hissediyordum ve yıllar sonra bana bu soruyu sorsa bile kendimi kapana kısılmış hissedeceğime dair bir his var içimde.

Ve aman Tanrım, kendime duyduğum nefret giderek artıyor.

Çünkü neden böyle hissediyorum? Lucas'ı bu kadar çok severken neden kendimi kapana kısılmış hissediyorum?

"Onunla iki yıldır çıkıyorsun," diye tersliyor en yakın arkadaşı, göğsü keskin bir nefesle dalgalanıyor.

"Ben -"

"İki yıl sanki iki lanet yüzyıl gibi geldi." "Ne?"

"Peki bunun hangi kısmı çok *erken*?" "Bilmiyorum, tamam mı? *Bilmiyorum.*"

Tek bildiğim bunu yapamayacağım.

Bir sebepten dolayı sevdiğim çocukla evlenemiyorum. Ona evet diyemiyorum ve benim sorunum ne bilmiyorum. Ona böyle bir şeyi nasıl yapabildiğimi anlamıyorum.

Lucas'ı nasıl böyle incitebildim.

"Belki o zaman seni aydınlatabilirim," diyerek kafamdaki karışık düşünceleri böldü.

Daha da yaklaşıyor, vücudu öne doğru eğiliyor.

Geniş omuzları eğiliyor, yontulmuş yüzü üzerimde beliriyor, "Zor, değil mi?" diye geveliyor.

"Zor olan ne?"

"Bütün bu uzun mesafe saçmalığı," diye devam ediyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Onun için zor. Bunu söyleyebilirim. Seni istediği kadar çok ya da sık göremiyor. Güzel elbiselerini göremiyor, üstü dar ve güzel ama kremsi kalçalarının etrafında dalgalanıp uçuşuyor. Her zaman bir kurdeleyle, bazen de kelebekli bir tokayla bağlanmış kalın, uzun, bal rengi saç örgülerini göremiyor. Ya da ne zaman güneş çıksa yüzünü yukarı doğru eğişini, sanki güneş ışığının her santimini içine çekmek istermiş gibi, ki istiyorsun, değil mi? Çünkü lanet olası tenin aynı anda hem solgun hem de altın gibi parlıyor. Ya da ne zaman bir kitap açsan yüzünde küçük bir gülümseme oluyor. Hangi kitap olduğu fark etmez, ağzın hep yukarı kalkar. Ve nereye gittiğine asla dikkat etmemen ve bu yüzden elini sana koymak zorunda kalması, dirseğini ya da küçük belini, narin omuzlarını kavraması, böylece seni beladan uzak tutabilmesi. Seni koruyabilir çünkü bunu kendi başına yapacak sağduyuya sahip değilsin. Artık bunları yapamıyor ve bundan nefret ediyor. Yakınında olmamanızdan nefret ediyor. İsteddiği zaman sana ulaşabildiği, sana dokunabildiği, seni koklayabildiği," derin derin nefes alıyor, sanki beni kokluyormuş gibi, sanki kokumu özleyen kendisiymiş gibi, "ya da sesini duyabildiği. Gülüşünü."

Yol boyunca bir yerde, o konuşurken, törpülerken, karnım dibe vurdu. Vücudumdan düştü ve sanki havadaymışım gibi.

Ben uçuyorum.

Ayaklarımın altında rüzgar var ve yakın zamanda aşağı ineceğimi sanmıyorum.

Dudaklarımı izlerken olmaz. Ağzımı.

Sanki kahkahalarımı özleyen Lucas değil de o. "Reign," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve benimkilere bakar bakmaz çenesi sıkılıyor. "Bu onun için zor. Eminim senin için de zordur." Sonra, bir duraksamadan sonra, "Öyle mi?"

Hâlâ sersemlemiş ve nefessiz kalmış olmama rağmen bir şekilde "Evet," demeyi başarıyorum.

Bir sıkışma daha. "Onu özlüyorsun,

ha?" "Çok özledim."

"Çok

fazla."

Başımı

salladı

m.

"Belki de bunu kolaylaştırmanın bir yolunu

bulmuşsundur." "Ne?"

"Belki de," dedi, "bunu kolaylaştıracak *birini*

bulmuşsundur." "Birini mi?"

Bu kez çenesindeki nabız daha uzun süre atıyor, tüm yüz hatlarını sertleştiriyor, gözlerini şiddetlendiriyor. "Kim o?"

"Kim kimdir?"

"Etrafını koklayıp duran pislik."

"Ne pisliği? Sen neden bahsediyorsun?" "Okul kütüphanesinde."

"Okulda..." Sonra, "Sen... Evan'dan mı bahsediyorsun?" "Onun adı bu mu? Siktiğimin Evan'ı."

"Sen... Evan'ı nereden biliyorsun?" Karşılığında yüzünü inceleyerek soruyorum. 'Evan' deyince burun delikleri şişip yanağında bir kas zıplayınca devam ediyorum: "Sen... Sen beni *gözetliyor* musun? Doğum günü pastamı, partiyi ve Evan'ı bu şekilde mi biliyorsun?"

Aman Tanrım,

ben... O...

O lanet bir sapık. O lanet bir suçlu. Haydut.

"Sakin ol," diyor, muhtemelen yüzümden ne kadar dehşete düştüğümü okuyarak. "Konu sen ve senin sıradan hayatın olunca erkek arkadaşının çenesi düşüyor. Ve seni gözetlemeye gelince, önemli olan şeyleri takip ettiğimden eminim. Ve sen önemlisin. En iyi arkadaşıma. Ne yazık ki. Ve bu da iyi bir şey, değil mi? Çünkü artık biliyorum."

"Ne var biliyor musun?" Şak

diye söyledim. "Neden çok

erken."

"Peki neden çok erken Reign?"

"Çok erken *Echo*, çünkü en iyi arkadaşımı terk ediyorsun, değil mi?"

Belki bunu farklı bir şekilde, bu kadar düşmanca olmayan bir şekilde ya da kendinden bahsediyormuş gibi görünmeyecek bir şekilde söyleseydi. Sanki en iyi arkadaşını değil de *onu* terk ediyordum ve bu yüzden bu kadar kızgınmış gibi.

O zaman muhtemelen yaptığım şeyi yapmazdım.

Muhtemelen avuçlarımı açarak kolumu kaldırmazdım, böylece yüzüne vurabilirdim.

Ama yaptım ve hayır, başaramadım.

Tokatlamayı yani.

Çünkü beni saldırının ortasında durduruyor.

Bileğim sıkıca kavrandı.

Tutuşu.

"Bu ne cüret?" Göğsüm kabarıyor. "Bu ne *cüret*? Sen bir pisliksin."

"Ve hala soruma cevap vermediniz."

"Çünkü bu saçma bir soru." Başka bir şey söyleyemeden yüzüne karşı ayağa kalktım ve devam ettim, "Ve bana soru sorarak ne elde ediyorsun? Onu benden uzaklaştırmak için her zaman elinden geleni yapan sendin. Bir keresinde Cadılar Bayramı partisinde onu sarhoş eden sen değil miydin? *Beni* terk etsin diye kızları ona ayarlayan sendin."

Neden bahsettiğimi anlamamış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Ne?" "Bana yalan söyleme. Ne yaptığını biliyorum."

Bana bir süre bakıyor, hâlâ şaşkın görünüyor ama sonra konuşuyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve öğrenmek gibi bir niyetim de yok."

Çünkü tartışmamız gereken daha önemli konular var, öyle değil mi? Şimdi şu lanet soruya cevap ver."

"Hayır." Dişlerimi sıkıyorum. "Çünkü dediğim gibi, bu saçma bir soru. Özellikle de senden geliyorsa. *Özellikle de* ben asla ama asla Lucas'ı incitecek bir şey yapmazken."

Bunu söyler söylemez, yapmamam gerektiğini fark ettim.

Son kısmı söylememeliydim çünkü bu doğru değil, değil

mi? Onu incitecek bir şey yaptım.

İstediği şeyi vermeyi reddettim. Kaçtım.

"Ama sonra yaptın, değil mi?" diyor parmaklarını bileğime geçirerek.

Sözleri gözlerimi yaşartıyor. "Evan özel ders verdiğim bir çocuk. Lucas'a yaptığım gibi. Haftada üç kez onunla kütüphanede buluşuyorum, böylece ödevlerinin ve derslerinin üzerinden geçebiliyoruz. Hiçbir şey yok..."

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum. "Ben bunu yapmazdım. Lucas'a. Onu seviyorum. Onu birini sevmeyi hayal bile edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Ve evet, bu son yıl çok zor geçti. Onu o kadar çok özleyorum ki canım yanıyor. İçimi acıtıyor. Ama bir kez bile, bir an bile arkasından iş çevirmeyi düşünmedim. Asla... Ben öyle biri değilim. Ama görünüşe göre öyleyim çünkü... Çünkü bak ne yaptım. Bu gece. Her şeyi bırakıp bana sürpriz yapmak için buraya gelmesini takdir etmek yerine kalbini kırdım. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bile bilmiyorum çünkü... Kendimi çok boğulmuş hissettim."

"Ne?"

Yanaklarımdan bir damla yaş süzülüyor ve kaşları o kadar büyük ve kalın ki başparmağımı o oluğa yerleştirebilirim. "Benden her zaman nefret ettin.

Başlangıç. Kim olduğum, ailemin kim olduğu, senin ışıltılı ve lüks yaşam tarzına uymadığım için. Lucas'ın bir hizmetçi kız olarak benden çok daha iyisini yapabileceğini. Ve biliyor musun, sen haklısın. Kesinlikle haklısın. Çünkü ona bağlanmamı istediğinde kendimi boğulmuş hissettim."

İşte orada. Dışarıda.

Ona söyledim.

Benim sırrım.

Ve bir sırdaş için ne garip bir seçim.

Benden hep nefret eden adam.

Ama şimdi bunu yüksek sesle söylediğim için duramıyorum. "Kendimi kapana kısılmış hissettim. Sanki biri göğsümde oturuyormuş gibi hissettim. Sanki nefes alamıyordum ve bu ne kadar aptalca, değil mi? Böyle hissetmek ne kadar çılgınca ve delice. Onu bu kadar çok severken. O tanıdığım en harika adamken. Çok sadık, sevgi dolu ve Tanrım, ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Bunu biliyorum. Okuldaki tüm kız arkadaşlarım bana söylüyor. Bana Lucas'ın en iyisi olduğunu söylüyorlar çünkü erkek arkadaşlarının hepsi çok bencil, düşüncesiz, vefasız ve..."

"Ve ne?" diye alçak sesle, kabaca dürtüyor.

Görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırpıyorum ve kalın bir gözyaşı damlasını yerinden oynatıyorum. "Senin gibi."

Damlamasını izliyor.

Kızarmış yanaklarımdan, ayrılmış ağzımın kenarından geçip yarım saniye boyunca çeneme yapışıyor. Düşmeden önce.

Başparmağının üstüne.

Bu olduğunda irkiliyorum.

Kalın parmağıyla gzyağımı yakaladığında.

Bileğimi bıraktığını fark ediyorum ve benimkini kavradığı eliyle sadece gzyağımı yakalamakla kalmıyor, aynı parmaklarıyla yanağımdaki ıslaklığı da siliyor.

"Benim gibi," diye mırıldanıyor.

Kalbim sanki bir kuğmuğ gibi göğsümün içinde atıyor, çarpıyor, kanat çırpıyor.

Kıpırdamadan durmak öyle zor ki, ben daha dŐnemedenden yeni özgürlüğüne kavuŐan elim onun tişörtünü buluyor ve sıkıca kavırıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, bana dokunduğu yerde yanağım karıncalanıyor.

"Hepsi senin gibi pislik."

"Benim gibi."

"Senin gibi, onlara da

güvenilmez." "Hayır."

"Hepsi pislik." "yleler."

"Ve tehlikeli."

Gözleri o zaman sıvı gibi görünür. "Bir haydut gibi."

Kanatlı kalbim kt küt atıyor ve elimde olmadan fısıldıyorum, "İŞte ben buna derim."

"Neyi arayayım?"

"Günlüğüm."

"Ne?"

Tişıörtünü çevirerek, "Artık ona Haydut diyorum" diye cevap veriyorum.

Dudakları ayrılıyor ve buğulu ve ılık uzun bir nefes çıkıyor. "Neden?"

"Çünkü hayatımdaki kötü bir şeyi iyi bir şeye dönüştürmeye çalışıyordum," diyorum ona, boynum yukarı kalkık, gözlerim onun çökmüş yüzünde geziniyor. "İstersen düzeltebilirsin. Çünkü seni her düşündüğümde çok sinirleniyordum. Çok öfkeli ve kızgın oluyordum. Ve bu çok yorucuydu. Artık bunu hissetmek istemiyordum. Nefretten hasta olmak istemiyordum. Bu yüzden benim için dünyadaki en değerli şeye senin adını verdim."

"Sen yaptın."

"Evet. Kötü bir şeyi iyi bir şeye dönüştürmek. Bunu bir kitapta okumuştum."

Ve bunu yapar yapmaz, bana onu hatırlattı. Ben de kendime yeni bir günlük aldım. Rengi onun gözlerinin rengiyle eşleşen bir günlük. Koyu kahverengi ve kırmızı tonlar.

Odamdaki pembe olmayan tek şey.

"Yardıma oldu mu?" diye soruyor, başparmağı çenemde, dudaklarımdan sadece milimetre uzakta.

"Henüz değil."

"Olmayacak."

"Olabilir. Umudumu

kaybetmedim."

"Kaybetmelisin."

Ne olduğunu bilmiyorum.

Ama her şey çok... tembel, ağır, uyuşuk ve sıcak geliyor. Onun nefesleri. Benim nefeslerim.

Onun gözleri. Tenim.

Başparmağı yanağımda, ayrılmış ağzıma çok yakın.

Parmak eklemlerim neredeyse onun sert, çıkıntılı karnını okşuyor. "On altı, ha," diye fısıldıyor.

"Evet."

Bakışlarını kızarmış olduğunu bildiğim yüzümde gezdiriyor. "Yaşına göre hâlâ çok mu olgunsun?"

Nefesim kesiliyor.

Ve şimdi yüzümü saklamak istiyorum.

Gözlerimi kapatıp burnumu onun kocaman göğsüne gömmek istiyorum. Çünkü o uzun zaman önceki konuşmayı gündeme getiriyor.

Saf ve aptal olduğum ve onunla arkadaş olmak istediğimi düşündüğüm zamanlarda onunla yaptığım *utanç verici* ve tek taraflı konuşma. Bana onun hakkındaki tüm söylentilerin doğru olduğunu ve kalbimin bana söylediklerine değil onlara inanmam gerektiğini öğretmeden önce.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Başparmağı ağzıma yaklaşıyor. "Ama şimdi neden arkadaş olamayacağımızı anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Çünkü birbirimizden nefret ediyoruz." "Evet."

"Neden," diye soruyorum, dudaklarım titreyerek, "o halhalı bana verdin?" Sorum kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Ne?"

Yutkunarak, şu ana kadar arkamdaki yatak direğini kavrayan diğer elimi öne getiriyorum ve tişörtünü kavriyorum. Çünkü daha sağlam bir şeye ihtiyacım var.

Tutunmak için.

Daha ayakları yere basan ve sağlam bir şey. Şu anda onun gibi bir şey.

Çünkü etrafımdaki her şey yer değiştirirken ve kayarken sabit görünen tek kişi o.

"Bana o hediyeıi neden getirdin?" Açıkladım. "Madem benden bu kadar nefret ediyordun, neden bana verdin?"

Bu bir şekilde benimle alay etme, beni incitme yolu muydu? Altımdan halıyı çekip aldığıında daha eğlenceli olsun diye beni önemli hissettirmek mi?

Hâlâ komodininin çekmecesinde duruyor, onun hediyesi. Arka tarafa itilmiş ama hala orada.

Birçok kez ona geri vermeyi düşündüm. Daha sonra bulabileceğı bir yere bırakmayı, böylece bunu yüz yüze yapmak zorunda kalmamayı. Ama bir nedenden dolayı bunu yapamadım.

Gitmesine izin veremeıdim.

Başparmağını dudağıma bastırıp çekiştirerek, "Mutlu yıllar Echo," diye fısıldıyor.

Şu anda bir şey söylemem gerektiğini biliyorum.

"Teşekkür ederim ve lütfen benden uzaklaşır mısın?" gibi bir şey. Lütfen bana öyle bakmayı keser misin?

Ama tek bir şey bile

söyleyemiyorum. Ses

çıkaramıyorum.

Tek yapabildiğim ona bakmak. Ve

düşünmek. Uzun zaman önce düşündüğüm

şeyi.

Seksi ve güzel olduğunu.

Simetrik.

Keskin bir özellik yerini diğerine bırakıyor. Gururlu elmacık kemikleri çukurlaşıyor ve aşağıya doğru eğilerek kesik çeneye dönüşüyor. Pürüzsüz alnı ve kibirli kaşları kalın kirpikli gözlerine doğru iniyordu. Düz burnu geniş ağzını belirliyordu.

Ağzını.

Pürüzsüz ve kıvrımlı ve tanrım, en yumuşak yastık gibi görünüyor.

Ve nasıl olduğunu bilmiyorum. İlk hamleyi kim yapıyor bilmiyorum ama o pelüş yastığa bastırıyorum.

Ağzım onun ağzına bastırıyor. Ve ben...

Onları yutuyorum, dudaklarını. Onları yutuyorum.

Ya da belki de bunu yapan odur. Beni, dudaklarımı yutuyor, onları kendi dudaklarıyla yutuyor.

Hayır, bekle.

Sanırım ikimiz de.

İkimiz de yiyor ve yutuyoruz.

Ve Tanrım, bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Bu duruma nasıl geldiğimizi anlamıyorum.

Benim yatağın direğine, onun da bana yaslanmasını. Birbirimizi öperken.

O beni öperken, ben de onu öperim.

Ve sadece ağızlarımızla da değil. Birbirimizi tüm vücudumuzla öpüyoruz.

Birbirimize dolanmış durumdayız.

Bir şekilde elleri saçlarımda, yumrukluyor, çekiyor, örgümü karıştırıyor. Sanki ellerini üzerime atar atmaz yapmak istediği ilk şey buymuş gibi. Benim parmaklarım da onun omuzlarında, pazılarında, derisini kaşıyor, tişörtünü çekiştiriyor. Sanki yapmak istediğim buymuş gibi.

O kolların kalınlığını hissedin ve tırnaklarımı teninde gezdirin çünkü beni çok kızdırıyor.

Ve görünüşe göre, dilini de emmek istiyordum. Çünkü lezzetli olacağına dair bir his vardı içimde.

Dili tatlı, lezzetli ve çok sıcak olacaktı. Ve tanrım, öyle.

Yazı emmek gibi.

Güneş ışığı, karpuz ve limonata emmek gibi.

Sevdiğim her şeyi.

Tüm yıl boyunca canımın çektiği her şey.

Benim de onun arzuladığı her şeyin tadına sahip olduğumu hissediyorum. Çünkü o da dilimi emiyor. Hatta daha da sertleşiyor, bana, ağzıma. Dilini içeri sokuyor, derinlere iniyor, ağzımın arkasına ulaşıyor.

Daha önce kimsenin içimde bu kadar derin olduğunu düşünmediğim için inlediğimde, bu onu çılgına çeviriyor.

Bu onu inletiyor ve hırlatıyor ve sanırım daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım.

Ne kadar muhtaç bir ses.

Daha fazlasını istiyorum. Bu sesi sonsuza kadar duymak

istiyorum. Ama bir saniye sonra, başka bir ses tarafından

bastırılıyor. Büyük bir ses.

Bir patlama. Bizi ayıracak kadar yüksek. Gerçekliğin zıplaması için.

Ve ayrıldığımız an öyle bir ürperti, öyle soğuk ve keskin bir korku hissediyorum ki titriyorum.

Ama bu, gözlerimi sola çevirip o gürültünün kaynağını bulduğumda ne kadar titrediğimin ve sarsıldığının yanında hiçbir şey. Yatak odamın kapısı duvara çarparak açılmıştı. Ve bunu yapan oydu. Kapıyı açan.

Erkek arkadaşım.

Tam şu anda eşikte durmuş beni izliyor.

En iyi arkadaşının kollarında.

YEDİNCİ BÖLÜM

Şu anda. Mary's Sorunlu Gençler Okulu

Ben bir suçluyum.

Bir baş belası. Bir suçlu, bir kanun kaçağı, bir suçlu, bir suçlu. Ya da en azından insanlar öyle olduğumu düşünüyor.

Onları suçlamıyorum.

Yani, hardal rengi bir etek, beyaz diz üstü çoraplar ve siyah Mary Janeler giyiyorum: St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'nun üniforması. St. Mary's kasabasında, ormanın ortasında yer alan, tamamı kızlardan oluşan bir ıslah okulu.

Ve adından da anlaşılacağı gibi, oraya sadece suçlular gider.

Kötü şeyler yapmış suçlular. Kanunları çiğnemiş, kargaşaya sebep olmuş, ortalığı kasıp kavurmuş.

Benim gibi suçlular.

Yani bu benim için kolay olmalı. Bu gece yapacağım şey. Bu takip etmek.

Teknik olarak, bu takip etmek değil.

Dürbünümle gözetleme yaparken çalıların arasına saklanıp pencerenin altına çömelecek değilim. Dürbünüm bile yok. Ve çömelip casusluk yapmam da söz konusu değil. *Belki* biraz saklanma *olabilir* ama emin olamıyorum.

"Echo?"

Çılgınca düşüncelerim adımı duyduğumda kırılıyor.

Bir an için sesin nereden geldiğini tam olarak anlayamıyorum. Çünkü burada kimse yok.

Yalnızım. Ve oturuyorum. Bir şeyin üzerinde.

Gözlerimi kırıştıtararak etrafıma bakıyorum, tam olarak nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum; buraya nasıl geldim falan.

"Echo," diyor ses tekrar, bu sefer birkaç yüksek, vurma sesi eşliğinde.

"Kapıyı aç."

Kapı.

Sağdaki.

Ses kapıdan geliyor.

Şu anda kapalı bir klozet kapağında oturduğum, ellerimi kucağımda yumruk yaptığım ve gözlerimi karo zemine sabitlediğim banyodan. Ve bu ses arkadaşım Jüpiter'e ait.

Doğrulurken derin bir nefes alıyorum ve "Meşgulüm" diye

cevap veriyorum. "Hayır, değilsin."

"Ne?"

"İyi. Tam olarak neyle meşgulsün?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmeliydim.

Bu Jüpiter.

Alıngan, ateşli ve biraz fazla meraklı.

Genelde takdir ettiğim özellikler.

Çünkü o olmasaydı, en başından beri asla arkadaş olamazdık. Birbirimizi asla tanıyamaz ve sadece arkadaş değil, en iyi arkadaş olduğumuzu keşfedemezdik.

Sosyal becerilerim kötü olduğu için değil. Aslında çok iyi sosyal becerilerim var ve her zaman kolayca arkadaş edinebildim. Ama anlaşılan o ki, St Mary's Sorunlu Gençler Okulu'nun içindeki en iyi şeyleri bastırmak gibi bir huyu var. Yine de kapının diğer tarafındaki arkadaşıma bu iyi özellik bahşedilmişti. Engelleri yıkma yeteneği.

Ve işte buradayız.

İki yıl önce ikimiz de St. Mary's'e geldiğimizden beri çok iyi arkadaşız.

"Burası bir banyo Jüpiter," diyorum ona, beyaz kapıya bakarak. "İnsanların neyle meşgul olduğunu sanıyorsun? Bir banyoda."

Jüpiter'in cevabım karşısında gözlerini devirdiğini görebiliyorum. "Sanki tuvaleti herhangi bir amaç için kullanıyormuşsun gibi."

Geri çekildim ve tekrarladım, "Ne?"

"Banyonun amacına uygun kullanılmadığını her zaman anlayabilirim."

"Bu..." Başımı sallıyorum. "Hayatımda duyduğum en saçma şey."

"*Ya da*," diye devam ediyor, "duyduğun en harika şey bu mu? İnsan duygularıyla o kadar uyumluyum ki birinin sıkıntısını bir mil öteden hissedebiliyorum."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bu kesinlikle en saçma şey. Ve ben sıkıntı içinde değilim. Tek ihtiyacım olan biraz mahremiyet, teşekkürler."

"Doğru," diye alay ediyor, "ne yapmak için, fazla düşünmek için mi?"

"Ben -"

"Çünkü orada yaptığın şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorum. Ve buna inanmak için çok iyi iki nedenim var." Sonra, "Hayır, bekle. Üç tane. Buna inanmak için üç iyi nedenim var." Ben bir şey söyleyemeden o sıralamaya başladı: "A: Bir an önce gitmemiz gerektiğini bildiğin halde otuz dakikadır oradasın ve hiçbir şeye geç kalmaktan nefret ediyorsun çünkü sen çok iyi bir kızsın. *Can sıkıcı derecede* iyi. B: İkimiz de bunu yapmayacak kadar kibar olduğunu bildiğimiz halde konuşmanın ortasında çıktın. Sanki mecbur kalsan kulakların kanayarak orada duracaksın ama gitmeyeceksin. Yine çünkü sinir bozucu derecede iyisin. Fazla düşündüğünü düşünmemin üçüncü nedeni de son iki haftadır tam olarak bunu yapıyor olman. Planı yaptığından beri."

Her ne kadar bana acı verse de haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Üç konuda da.

Bir yerlere geç kalmaktan nefret ederim ve görünüşe bakılırsa gideceğimiz yere en az on beş dakika geç kalacağız. Birinin sözünü kesmekten ya da konuşurken kısa kesmekten nefret ederim. Ve tuvalete kaçmadan önce yaptığım da tam olarak buydu.

Yalnız kalmak için. Evet, fazla

düşünmek için. Plan yüzünden.

Aptal aptal plan.

Bu arada, bunu *ben* buldum. Tek

başıma. Tek başıma.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra "Bu yanlış," diyorum. "Yapmak üzere olduğum şey." "Hayır, yanlış değil."

"Bu bir takip, Jüpter."

"Neredeyse takip ediyor."

Gözlerimi kapıya dikiyorum. "Bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Bu neredeyse sapıklık."

"Tam olarak kime?"

"Polislere, birincisi."

Uzun bir iç çekiş duyuyorum. "Kimse seni polise ihbar etmeyecek." "Oh, aramazlar mı?"

"Şey," diye itiraf ediyor. "Bir daha olmaz." Evet, bir daha olmaz.

Çünkü daha önce de yaptılar, değil mi?

Evet, ben de üzerlerine polis çağrılması talihsizliğini yaşamış pek çok şanssız insandan biriyim. Aslında bir ıslahevinde olmamın sebebi de bu.

Çünkü iki yıl önce aptalca ve yasadışı bir şey yaptım. Bu da polislerin işe karışması gerektiği anlamına geliyor.

Bakın, bunu hak etmediğimi söylemiyorum.

Kesinlikle hak ettim.

Tutuklanmayı ve sorgulanmayı kesinlikle hak ettim. Aslında, bence ucuz kurtuldum. Yaptığım korkunç şey yüzünden bir çocuk ıslahevinde aylarca kalabilirdim. Bunun yerine, serbest bırakıldım. Bir ıslah okuluna gitmem şartıyla.

Ama mesele bu değil.

Mesele şu ki, bunu yapmamalıyım.

Bu planı asla yapmamalıydım.

"Ben sadece," derin ama titrek bir nefes alıyorum, "çok korkuyorum."

Onun da iç çektiğini duyuyorum. Ama bunun kızgınlıktan ziyade dayanışma içinde olduğunu hissedebiliyorum. "Biliyorum. Ve yaşadığın onca şeyden sonra böyle hissetmen hiç de çılgınca değil. Eğer geri çekilmek istersen, kesinlikle çekilebiliriz. Bu sana kalmış bir şey. Neye karar verirsen ver, arkasında duracağız."

"Kesinlikle

yapacağız." Bu ikinci

bir ses.

Ve ikinci en iyi arkadaşım Poe'ya ait.

Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen ona en iyi arkadaşım demem biraz çılgınca. Demek istediğim, aynı okula gidiyoruz ve son iki yıldır hep aynı sınıflarda okuduk. Ancak son zamanlarda daha fazla etkileşime girmeye başladık ve daha önce arkadaş olmayı tamamen kaçırdığımızı fark ettik.

Aslında, kendimi kapattığım yer onun banyosu.

Burası onun evi.

Bunu yapmaya karar verdiğimden beri Jupiter ve Poe arkamda durdular ve beni yürekten desteklediler. Kampüs dışında bir yere gitmemize izin verilmezken burada, Poe'nun evinde olmamız bu desteğin bir kanıtı.

Kulağa arkaik geliyor, değil mi?

Kampüs dışında bir yere gitmemize *izin* verilmiyor.

Ama okulumuz göz önüne alındığında bu bizim gerçeğimiz.

Burası bir ıslah okulu olduğundan ve oraya giden kızların hepsi baş belası olduğundan, St. Mary's'in ana hedefi restorasyondur. Böylece topluma sorumlu vatandaşlar olarak yeniden katılabiliriz ve bunu başarmak için katı ve katı kuralları var.

Derslere zamanında gelmek, ödev teslim tarihlerini asla kaçırmamak ve iyi notlar almak gibi bariz olanlardan, günde sadece belirli bir süre televizyon izleyebilmeniz veya her gece ışıkları 9:30'da kapatmaları veya kampüs dışına sadece imzalı bir izin belgeniz varsa çıkabilmeniz gibi daha az belirgin olanlara kadar.

Oh, ve eğer yaramazlık yaparsanız veya notlarınız belirlenen minimumun altına düşerse, cezalandırılırsınız.

Ayrıcalıklarını kaybederek.

Televizyon ayrıcalıkları, dışarı çıkma ayrıcalıkları, telefon ayrıcalıkları.

Alternatif olarak, derslerde başarılı olur ve tüm kurallara uyarsanız, ayrıcalıklarınız artar.

Ancak tüm bunlar sadece normal okul aylarında geçerlidir. Yaz okulu sırasında kurallar daha da katıdır.

Çünkü yaz tatilinin tadını çıkarıyor olmanız gerekirken yaz okuluna gitmek zorunda kalmanız başlı başına büyük bir tehlike işaretidir. Bu, muhtemelen normal okul aylarında yeterince kurallara uymadığınız ve/veya yeterince iyi notlar almadığınız anlamına gelir.

Artık yaz geldi.

Yani yaz okulundayız.

Daha da kötüsü hepimiz yaşıyoruz. Ya da

hala yaşı olmamız.

Geçen ay mezun olmamız gerekiyordu ama... olamadık.

Mezun olamadık.

Not eksikliği, iyi davranış eksikliği. Sağduyu eksikliği.

Yani burada, Poe'nun banyosunda, Poe'nun büyük malikane gibi evinde olmamalıydım. Hiçbirimiz olmamalıyız. Ama Poe'nun bağlantıları var ve bizi hafta sonu için St. Mary'den çıkarmak için onları kullandı.

Bu şekilde harika olduğu için Jüpiter'i de çıkardı. Ve şu anda ikisi de harika davranıyor.

Benim için yaptıkları onca şeyden sonra bu kadar destekleyici ve anlayışlı olmaları. Ve artık bunu yapmalarına izin veremeyeceğimin farkındayım.

Bu planı yapmamın bir *nedeni* var. Bunu yapmamın bir nedeni var. Ve evet, bunu yapmak aptalca ve pervasızca olabilir, hatta benim için tehlikeli bile olabilir, ama yapmak zorundayım.

Her ne kadar burada kalıp bir korkak gibi saklanmak istesem de yapamam.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda en iyi iki arkadaşımın endişeli bakışlarla bana baktığını görüyorum. Onları rahatlatmak için gülümsüyorum ve hissettiğim kadar titrek olmamasını umuyorum.

"Sorun değil," diyorum. "Sadece aptalca davranıyorum. Bunu yapabilirim."

"Emin misin?" Jüpiter soruyor, zümrüt gözleri endişeyle bulutlanmış. "Evet."

"Yani, kesinlikle mi?" Poe nazikçe soruyor. "Tekrar söylüyorum, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Tekrar gülümsüyorum ama bu seferki daha sakın; arkadaşlarım bu kadar muhteşemken nasıl olmasın? "Ama bence her şey yoluna girecek."

Belki de yeterince söylersem, öyle olacak.

Jüpiter başını sallamadan önce ikisi de bir iki dakika bana bakıyor. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Poe da başını sallar. "Unutma, biz hep orada olacağız." "Doğru," diyorum kararlılıkla.

"Bu da hepimizin senin arkanda olacağı anlamına geliyor." Hepimiz, evet.

Poe'nun ne kadar harika olduğundan bahsetmiş miydim? Eğer bahsettiysem, tekrarlamakta fayda var.

Çünkü sadece kendisi beni desteklemekle kalmadı, başkalarını da beni desteklemeleri için işe aldı: kendi arkadaşlarını. Hepsi de beni ve Jüpiter'i sanki ezelden beri arkadaşmışız gibi benimsedi.

Yine, hepsi St Mary's'e gittiler - zamanında mezun oldular - ve yıllar boyunca hepimiz aynı sınıflarda okuduk, bu yüzden onları uzaktan tanıyordum. Ancak son zamanlarda, yaz okulu başladığından ve Poe benim ve Jüpiter'in arkadaşı olduğundan beri yakınlaşmaya başladık. Poe'ya planımdan bahsettiğimde herkesi toplayıp bana her türlü desteği vermesini istedi.

"Evet," dedim.

"Ve ne zaman istersen gidebiliriz," diye araya giriyor Jüpiter.

"Anladım."

"Yani endişelenecek bir şey yok," diye sözlerini tamamlıyor Poe. "Eğer bir şey söylerse ya da bilirsiniz, bir şey yaparsa, biz sizin için orada olacağız."

Poe'ya cevap vermek istiyorum ama yapamayacağımı anlıyorum.

Birdenbire yeniden korktuğum için değil - yani, sinirlerim hala orada ama çoğunlukla üstesinden geldim - ama vücudumdan bir titreme geçtiğini hissettiğim için.

Karnımın sıkıştığını ve ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissediyorum.

Eğer bir şey söylerse.

Ne diyeceğini merak ediyorum. Beni iki yıl sonra ilk kez gördüğünde.

Sesinin nasıl çıkacağını merak ediyorum.

Kızacak mı? Özellikle ondan uzak durmamı söylediği halde burada olduğum için öfkelenecek.

Yoksa çok mu şaşırarak, hiçbir şey söyleyemeyecek kadar afallamış mı olacak?

Ya da belki uzun bir aradan sonra beni görecektir ve birkaç saniyeliğine unutacak.

Ona ne yaptığımı.

Onu nasıl
incittiğimi.

Bilmiyorum.

Tek bildiğim, ne söylerse söylesin, nasıl konuşursa konuşsun, bunun için sabırsızlandığımı.

İki uzun yıldan sonra onun sesini duymak için *sabırsızlanıyorum*.

"Biliyorum," diye sesimi toparlayıp Poe'ya cevap veriyorum. "Ama sorun yok. Her şey yoluna girecek. Ayrıca, sizin de bana söylediğiniz gibi, akli başında hiçbir erkek buna baktığında üzücü bir şey söyleyemez."

Onlara ne demek istediğimi anlatmak için elimi vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyorum. Beklediğim gibi sırtıyorlar ve ben de rahatlıyorum; artık benim için endişelenmelerini istemiyorum.

Ayrıca gerçek de bu zaten. Üzerimdeki elbise hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Hepsi Poe sayesinde.

Harika bir arkadaş olmasının yanı sıra, Poe bir moda tutkunu. Tasarım, renk ve kumaş konusundaki gözü rakipsiz ve benim için seçtiği korse tarzı elbise beni olduğumdan daha güzel gösteriyor. Vücudumu doğru yerlerden sarıyor, ince belimi ve C-cup göğüslerimi vurguluyor. Soluk tenim ve kirli sarı saçlarımin süet kumaşın fonunda parladığından bahsetmiyorum bile.

Ayrıca mavi.

En sevdiği renk.

Artık geçici korkum sona erdiğine göre, hepimiz giyinmeyi bitirip gideceğimiz yere doğru yola çıkıyoruz: Azgın Ozan adında bir bar.

Adından da anlaşılacağı üzere - muhtemelen bir striptiz kulübü ya da benzer bir şey - The Horny Bard, Bardstown'da bir spor barı. Tüm futbolcular için çok popüler bir mekân ve on iki yaşından beri Bardstown'da yaşadığım için adını duymuştum. Ama ilk kez oraya ayak basacağım.

Şimdiye kadar bulunduğum en gürültülü yer olduğunu söylemeliyim.

Sadece müzik de değil.

Son derece gürültülü ve bas ağırlıklı; o kadar ki bardaki i ki şişelerinin ve masadaki bardakların titrediğine yemin edebilirim. Ayrıca karanlık duvarlardaki büyük TV ekranları ve onlara bağıran, tezahürat yapan ve küfür eden insanlar da var.

Ayrıca şimdiye kadar bulunduğum en zindan gibi yer olmalı.

Her şey sadece karanlık değil, aynı zamanda kırmızımsı bir parıltıyla yıkanıyor.  ılgın kalabalıktan parlak i ki şişelerine, tuğla duvarlara, arkadaki bilardo masalarına, mobilyalara kadar.

Burası nasıl bu kadar popüler olabiliyor anlamıyorum ama öyle ve sorun değil. Aklımı önemli şeylere veriyorum.

Elimdeki bilgiler doğruysa, bu gece burada olacak.

Öyle de olmalı.

Yani, eski okulumdaki kızlardan oluşan Bardstown High West sohbet grubu en azından bu konuda yanlış bilgi yaymazdı. Özellikle de iki yıl sonra şehre döndüğünde ve görünüşe göre... *bekarken*.

Bu yüzden yüksek sesli müziği, korkunç küfürleri ve hatta süper yapışkan bir şeye bastığım ve devam etmek için neredeyse topuğumu yerden koparmak zorunda kaldığım gerçeğini görmezden gelerek ilerliyorum.

Bu gece hiçbir şeyin, en azından barın yapışkanlığının yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim.

Ancak birkaç dakika sonra, çok hızlı konuştuğumu düşündüren - sarsıcı ve ani - bir şey görüyorum.

Çünkü sanırım bir şeyin yoluma çıkmasına izin

verirdim. Ya da birinin.

Sadece bir tane.

En sevdiğim mevsim gibi bir teni ve erimiş bitter çikolata gibi gözleri var. Sadece hepsi erimiş çikolata değil. Zengin kırmızı şarap tonları var. Bunu sadece ona yakın olduğunuzda görebilirsiniz.

Çok yakın.

O kadar yakın ki, cildinin sadece yaz gibi görünmediğini, *hissettirdiğini* de biliyorsunuz.

Yaz gibi. Sıcak, pürüzsüz ve güneşin tadını çıkarıyor gibi hissettiriyor.

O kadar yakın ki, onun da sert ve güçlü olduğunu biliyorsunuz. O, paketlenmiş kaslardan ve yoğun kemiklerden oluşan bir dağ gibi hissediyor ve kollarını size doladığında kendinizi kırılgan ve narin hissediyorsunuz.

Ve o zaman...

A ğ z ı n ı size dayadığında, içtiği bira şişesinin kenarına dayadığı ağzını, lanetli hale gelirsiniz.

Hatalar yaparsınız. Aptalca şeyler

yaparsınız. Sonra da bedelini ödersiniz.

Hepsini biliyorum.

Hepsini ilk elden biliyorum.

Çünkü ona o kadar yakındım. Bütün bunları hissettim.

Sıcaklığını. Gücünü.

Ve onun laneti.

Çünkü iki yıl önce, on altıncı yaş günümün gecesinde onu öpecek kadar aptaldım.

Erkek arkadaşımın en iyi
arkadaşı. Ve hala parasını
ödüyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben bir sürtüğüm.

Bu bir numaralı açıklama.

On altı yaşındayken neden erkek arkadaşımın en iyi arkadaşını
öptüğümü. Başka bir çocuğa aşıkken neden onu öptüğümü.

İki numaralı açıklama, aptal olduğum. Ben
aptal bir sürtüğüm.

Başıma gelen en güzel şeyi mahvettiğin için.

Sevdiğim adamı incittiğin için.

Her ikisi de, asla olduğumu ya da o l a c a ğ ı m ı düşünmediğim şeyler.
Her ikisi de, bazen neden ilk etapta olduğumu merak ettiğim şeyler.

Lucas'la çıkarken, asla başka bir erkeğe bakmadım. Benim için o vardı. O
benim için tekti. Bu yüzden yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum.

Aptalca ve sürtükçe davranışlarım için hiçbir açıklamam yok.

Tıpkı Bardstown'ın fahişesine dönüşmeden *önce* yaptığım şey için - *hala* -
bir açıklamam olmadığı gibi.

Çıldırarak ve kaçmak. Bunu

yaptım, değil mi?

Lucas bana evlenme teklif ettiğinde.

Neden öyle hissettiğimi hâlâ bilmiyorum.

Kapana kısılmış, boğulmuş ve

boğazlanmış.

Tek bildiğim, bunu yaptığım ve keşke yapmasaydım dediğim.

Keşke zamanı geri çevirebilsem ve tüm hasarı geri alabilsem. Keşke geriye dönebilsem ve yatak odamın kapısının çalınışını *duyabilsem*. Restoranda olanlar hakkında konuşmak için geri gelen ama onun yerine beni onu aldatırken bulan erkek arkadaşımın kapıyı çalmasını.

Yine de bunların hiçbirini değiştiremem.

Tek yapabileceğim *biraz* telafi etmeye çalışmak.

İki yıldır yapmak isteyip de yapamadığım bir şey. Çünkü Lucas bana izin vermedi; benimle tüm iletişimini kesti. Birkaç hafta önce o sohbet grubunda şehre geri döneceğini okuduğumda bunun benim için bir şans olduğunu düşündüm.

Tüm seyahat programını, gideceği tüm partileri, onuruna düzenlenen tüm toplantıları yayınlamışlardı. Seyahat programına dikkat etsem de - buradayım, değil mi? - Beni daha çok geri dönüş nedeni ilgilendiriyordu: babası hastaymış ve ölebileceğini söylüyorlarmış.

Babası iyi bir insan değil. Bu ilk şey.

Lucas büyürken ona kötü davranırdı ve Lucas'ın babasından nefret ettiğini biliyorum. Ama her şeye rağmen iyi bir evlat olduğunu da biliyorum.

Bu da babasıyla zor bir ilişkisi olmasına rağmen, onun yakında vefat edecek olmasının kendisi için zor olduğu anlamına geliyor.

Sadece o aptal sohbet *onun* hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi.

Ya da belki de öyleydi ama Lucas'tan başka hiçbir şeye dikkat etmedim.

Beni durdurma potansiyeli olan tek şeye, tek kişiye.

En büyük hatam, 1.80 boyunda. Erkek arkadaşımın -

eski erkek arkadaşımın- en iyi arkadaşı.

Ve şunu dinleyin: Bu çok pejmürde barın en ucunda durmak yerine, tam burada.

Önümde oturuyor.

Oturuyorum.

Gerçeküstü, değil mi?

Bu nasıl *oluyor*?

Tamam, biliyor musunuz, buraya geldiğimden beri olan ve bu rüya gibi ana yol açan her şeyi anlatmama izin verin.

Önce tüm arkadaşlarımla geldim. *Ve* onların erkek

arkadaşlarıyla. Aslında, erkek arkadaşlar ve erkek kardeşler

de var.

Kızlardan biri, Calliope Thorne'un dört ağabeyi var. Evet,

dört. Üçü burada.

Poe bana eşlik etmek üzere tüm arkadaşlarını Azgın Ozan'a topladığında, hepimiz reşit olmadığımız için bara girerken yardıma ihtiyacımız olacağını söyleyen Callie'ydi. Bu yüzden içeri girmek için

Erkek kardeşlerini ve erkek arkadaşını - bir dakika, kocasını; her nasılsa her zaman ona dokunma mesafesinde kalmayı başaran bu muhteşem görünümlü adamlarla evli - hepsi yirmi bir yaşın üzerinde.

Poe'nun bana anlattığına göre, onları ikna etmek zor bir yoldu ama kabul ettiler. Ve bunun için çok minnettarım. Bu kadar çok insan beni desteklemeye geldi.

Neyse, bara geldim ve onu gördüm. Onu yani, bir grup arkadaşıyla birlikte duruyordu. Sonra donakaldım.

Bir iki dakikalığına.

Sonra da en yakın tuğla sütuna atlayıp saklandım.

Çünkü ne düşünüyordum ki? Aslında neden düşünmüyordum? Tabii ki burada olacaktı.

Erkek arkadaşımın -*eski* erkek arkadaşımın- en iyi arkadaşı. Lucas nereye giderse o da oraya gider. Ve tam tersi.

Birazcık bile sağduyum olsaydı, bu gerçeğe dikkat eder ve kendimi hazırlardım. Sonra da korkak gibi bir sütunun arkasına saklanmazdım. Neyse ki arkadaşlarım beni toparlamak ve oradan çıkarmak için yanımdaydı. Böylece durumla doğrudan yüzleşebildim. Ancak durumun bu hale geleceğini milyon yıl geçse de hayal edemezdim.

Peki erkek arkadaşları ve kardeşleri? Anlaşılan *onu* tanıyorlarmış. Evet.

Görünüşe göre hepsi liseden futbol arkadaşı. Callie'nin kardeşlerinden biri - sanırım adı Ledger - kocası ve o birbirleriyle oynarlarmış. Bardstown East ve Bardstown West. Yani birbirlerini tanıyorlar.

Tekrar ediyorum, tüm o maçlara gittiğim zamanlarda futbola birazcık bile ilgi göstermiş olsaydım, muhtemelen bu küçük bilgiyi biliyor olurdum. Ama bilmiyordum ve görünüşe bakılırsa, sadece birbirlerini tanımıyorlar, hepsi gerçekten iyi arkadaşlar.

Birbirlerini gördükleri için çok mutlular.

Arayı kapattıkları, kaynaştıkları ve uzun süredir görüşmedikleri arkadaşlar gibi konuştukları için çok mutluyum.

Hatta *gülerek*.

Ben şu anda *paramparça* olacakken, o benim önümde gülüyor.

Bunu hesaplayamıyorum.

Bunların, olanların hiçbirini hesaplayamıyorum. Ve buna ihtiyacım var çünkü zaman tükeniyor. Buraya yapmaya geldiğim şeyi yapabilmek için aklımı başıma toplamalıyım.

Sevdiğim çocukla konuş.

Kalbini bir gecede bir değil iki kez kırdığım kişi. O da

burada, benden üç metre uzakta oturuyor ve... "Sana

bakıyor."

Kulağıma fısıldayan ses beni uyandırıyor ve odaklanmama yardımcı oluyor.

Kanepede oturmuş, etrafım arkadaşlarımla çevriliyken gözlerimi kucağımdaki portakal suyu bardağına dikmişim. Havalı ve etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum. Eski kız arkadaşımın umutsuzca titreyen hali gibi değil.

"Ne?" Ben de fısıldadım.

"O," diye tekrarlıyor Jüpiter yavaşça, yeşil gözleri ışıldayarak, "*bakıyor*."

Sana bakıyor." Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Kim?"

Bana gözlerini deviriyor. "Sence kim?" "O

mu?"

"Um, evet."

Kalbim yine güm güm atıyor ve sonra gerçekten hızlı, yüksek sesle ve düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor.

Çünkü iki yıl oldu. İki koca yıl ve ben unutmuştum. Yaptığı şeyin bu olduğunu unutmuşum.

Bakıyor.

İzliyor.

Ne zaman aynı odada, aynı mekânda olsak kırmızımsı kahverengi gözlerini bana diyor.

Ve bunu her yaptığında terlerdim. Titrerdim.

İçlerindeki sıcaklıktan.

İçlerindeki *nefretten*.

Ama o zaman neden şimdi bana bakma ihtiyacı duysun ki? Artık onun en iyi arkadaşının kız arkadaşı değilim, değil mi?

Şimdi mutlu olması gerekmez mi?

Nefretinin tamamen geçmese bile azalması gerekmez miydi? İsteddiğini aldı.

O kazandı.

Parmaklarımı portakal suyu bardağının etrafında yumrukluyorum. "Bunu yaptığina inanamıyorum. En iyi arkadaşının önünde bana baktığına *inanamıyorum*. Olanlardan sonra..."

Sözümü kesiyorum çünkü Jüpiter bana tuhaf tuhaf bakıyor. Tepkim karşısında kafasının karıştığını, neden bahsettiğimi bilmediğini düşündüren bakışlar.

Sonra fark ettim ki muhtemelen bilmiyor.

Çünkü benim düşündüğüm şeyden bahsetmiyor - ya da kimden bahsettiğinden.

"Sen..." Boğazımı temizliyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum. "Onu kastediyorsun, değil mi? *Lucas* bana bakıyor demek istiyorsun."

Bir iki saniye beni inceliyor. "Başka kimden bahsettiğimi sanıyordun?"

"Hiç kimse."

Gözlerini şüpheyile kısıyor. "Hiç kimse."

"Evet." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Yani, Lucas'tan bahsettiğini biliyordum." O başka bir şey söyleyemedi, "Sadece çok stresliyim," diye ekliyorum.

Yalan değil.

Öyleyim. Ve muhtemelen bu yüzden o eski erkek arkadaşından bahsederken ben onun en yakın arkadaşından bahsettiğini düşündüm.

"Biliyorum," diyor iç çekerek. "Özür dilerim. Keşke bir şeyler yapabilseydik. Keşke oraya gidip o orospu çocuğunun o muhteşem suratına bir yumruk atabilseydim."

Bu sefer *ondan* bahsettiğinden eminim.

Söylemeye gerek yok, Jüpiter onun kim olduğunu ve onunla olan tüm geçmişimi biliyor. Yine de birkaç detayı atladığımı söyleyebilirim.

Ayrılık gecesi *tam olarak* ne olduğu gibi.

Bu olayda benim de kısmen sorumlu olduğumu ona hiç söylemedim. Ona öpücükten hiç bahsetmedim.

Kasıtlı olarak değil.

Yalan söylemek ya da bir şeyleri atlamak için yola çıkmadım.

İki yıl önce bu hikayeyi onunla paylaştığımda her şey çok tazeydi ve yaptığım şeyden çok utanıyordum. Bu yüzden geçiştirdim. Onunla olan geçmişimi göz önünde bulundurarak, ayrılıktan onun sorumlu olabileceğini düşündü ve ben de onu düzeltmedim.

"Hayır, sorun değil," diyorum Jüpiter'e. Ondan bir şeyler sakladığım için kendimi suçlu hissediyorum. "Ben sadece -"

"Tek yapmak istediğim ona bakmak ve aynı anda bakmamak olan iğrenç derecede muhteşem kötü adamdan mı bahsediyoruz?"

Bu Callie.

Sağımda oturuyor, ardından Bronwyn Littleton ya da kısaca Wyn, Poe'nun diğer arkadaşı. Sonra Poe'nun kendisi ve Tempest geliyor.

Kim der ki, "Kardeşim bunu söylediğini duymasın. Çıldırarak."

Tempest St. Mary's'e gitmiyor ama Callie ile iyi arkadaş - yıllardır arkadaş - ve şimdi de onun baldızı. Çünkü o Reed'in, yani Callie'nin kocasının küçük kız kardeşi.

Callie Reed'e bakıyor, o da bir şekilde kendisine baktığını hissediyor ve bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. Tanrım, gözleri çok ateşli ve yoğun. Ve ben arkamı dönmek zorunda kalıyorum çünkü onların özel anlarına müdahale etmek istemiyorum.

Callie, bize dönmeden önce Reed'in ona bakışları karşısında dudağını ısırtıyor. "Tamam, özür dilerim. Siz haklısınız. Bu isim ona ait." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Ve sadece ona."

"Bu da yeni bir isme ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor," diyor Wyn.

Poe ona döner. "Thorn'a ne dersin? Çünkü biliyorsun, o onun için bir diken ve tüm bunlar."

Wyn omzuyla ona vurur. "Kapa çeneni. Sadece bir Thorn olabilir ve bunu sen de biliyorsun."

"Teknik olarak beş Thorne var," diye dalga geçiyor Callie. "Ben ve dört ağabeyim de dahil."

Wyn ona düz bir bakış fırlatır. "Beş tane *Diken* olabilir ama yine de sadece bir tane orijinal diken var. Benim Dikenim. Ve başka hiç kimse bu ismi kullanamaz."

"Ooh," diyor Poe sırtarak. "Sahiplenici."

Wyn gözlerini Poe'ya diyor. "Evet, öyleyim."

Neden olmasın ki?

Conrad Thorne'dan bahsederken, hayatının aşkından.

Benim deneyimlerime göre Wyn oldukça sakin ve uyumlu biri. Ancak konu Callie'nin en büyük erkek kardeşi ve erkek arkadaşı Conrad'a gelince, oldukça gergin olabiliyor.

Ki bunu tamamen anlıyor ve seviyorum.

Poe dilini Wyn'e doğru uzatır. Sonra, "Ama ona bir isim vermemiz gerekiyor."

Jupiter, "Evet, böylece onun önünde onun hakkında söylenebiliriz," diye ekliyor. "Haydut," diye geveliyorum.

Ve kalbimin kaburgalarımın çarptığını hissediyorum. Çarpıyor, çarpıyor ve morarıyor.

Ağzımın karıncalandığını, yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Muhtemelen bu ismi yüksek sesle söylememin üzerinden iki yıl geçtiği içindir. Yazmayalı da iki yıl oldu.

O gecedan sonra, yaptığım hiçbir şeyin hayatımdaki tek kötü şeyi iyi bir şeye dönüştüremeyeceğini biliyordum. Bu yüzden günlüğüme Holly demeye geri döndüm.

Bu ismi asla yüksek sesle söylemeyeceğime dair kendime söz vermişim. Şimdi söylemek kötü bir alamet gibi geliyor.

"Haydut," diye tekrarlıyor Jupiter.

Callie, "Bu aslında iyi bir fikir," diyor.

Kendisi de bir sanatçı olan Wyn, "Çok sanatsal," diye ekliyor.

"Evet," diye onaylıyor Tempest da. "Ben olsam suçlu falan sanırdım. Ama Bandit çok daha iyi."

Poe gülümsüyor. "Karanlık ve gizemli kişiliğine tamamen uyuyor. Ayrıca bizi ve Echo'yu çok önemli bir gerçekten mahrum bırakıyor."

"O da ne?" Kaşlarımı çattım.

"Eski sevgilinin sana baktığını. **Z a t e n** böyle başlamıştık."

Vay anasını.

Lanet olsun.

Evet.

Poe haklı.

Buraya tam olarak böyle geldik. Jüpiter, Lucas'ın bana baktığını söylemişti. Yanlış anlamıştım ama şimdi anlıyorum.

Bu gerçek.

O Lucas, eski erkek arkadaşım, hatalarım yüzünden kaybettiğim, hâlâ sevdiğim çocuk bana bakıyor.

Aman Tanrım.

Oh Tanrım, oh *Tanrım*, oh

Tanrım. Bu da ne demek

oluyor?

Portakal suyu bardağımı daha da sıkı tutarak, kısık bir sesle soruyorum, "Bu... Bu iyi bir bakış mı yoksa bilirsin, kötü bir bakış mı?"

"İyi," diye yanıtlıyor Jüpiter. "Kesinlikle iyi."

Callie gülümseyerek, "Gözlerini senden alamıyor gibi bir şey," diye bilgi veriyor.

"Sana söylemiştim." Poe sırtıyor.

Bana tavsiye vermeden önce.

Aslında hepsi bana tavsiye veriyor. Bundan sonra ne yapacağım konusunda.

Nasıl sakın davranacağımı ve ona beni etkilemediğini nasıl göstereceğimi. Hala onun için yanıp tutuşmadığımı.

Ki bunların hepsi harika.

Ve onları dinliyorum.

Ona ayrılıktan sonra ne kadar iyi olduğumu göstermek istediğim için değil - değilim ve bunu görmesi sorun değil - ama onu korkutmak istemediğim için. Buraya onun için geldiğimi ya da onu takip ettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Bunun doğal ve tehditkâr görünmemesini istiyorum.

Konuşmak için onunla burada karşılaşmam. Özür dilemek ve köprüler kurmaya başlamak için. Bana iyi gözle bakıyor olması kendime olan güvenimi biraz olsun artırıyor.

Kirpiklerimin arasından ya da gözlerimin ucuyla onu süzmeye çalışıyorum, gözlerini yakalamaya, bir temas kurmaya çalışıyorum. Biraz zaman alıyor ama bu incelemelerden birinde gözlerim onunkilerle çarpışıyor.

Ve kalbim göğsümde yükseliyor.

Mutlulukla. Neşeyle.

Çünkü onun bakışlarında eski Lucas'ı buluyorum. Bana hayranlık ve sevgiyle bakan Lucas'ı.

Sıcaklıkla.

Son kez gözlerine baktığımda, incinmiş görünüyorlardı. Kızgın ve ihanete uğramış.

O zaman tuvalete gitmek için izin istiyorum, sinyali alacağını umuyorum. Beni takip eder diye.

Tanrım, lütfen beni takip etmesine izin ver.

Neyse ki ve şaşırtıcı bir şekilde boş olan tuvalette aynada kendime bakıyorum. Saçımı okşuyorum. Ellerimi yıkıyorum.

"Sana bakıyor," diyorum kendi kendime. "Belki seni özlüyordur. Belki senin onu özlediğin gibi o da seni özlemiştir ve belki..."

Hayır, oraya gitmeyeceğim. Onunla tekrar bir araya gelmeyi düşünmüyorum. Şu anda değil.

Hatta hiç.

Bu onunla ilgili değil.

Ondan özür dileme şansım olabileceği için mutluyum. Başka bir şey ummam mümkün değil, daha fazlası. Yaptığım şeyden sonra olmaz.

Aynada kendime gülümsüyorum.

Sonra derin bir nefes daha alarak arkamı döndüm ve onu dışarıda bulmayı umarak dışarı çıktım.

Ama onun yerine başka birini buldum.

Beni cayır cayır, sarsarak durduran biri. Sanki bir duvara çarpmışım gibi.

Bir engel, bir engel.

Bir sorun var.

Ve yaptım, değil mi?

Çünkü tuvaletin dışında bulduğum kişi, bulmayı umduğum en son kişiydi.

Aslında, onunla hiç karşılaşmamış olmayı dilerdim.

Keşke onu hiç görmemiş olsaydım. Reign Davidson

hakkında.

Eski erkek arkadaşımın en iyi arkadaşı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sen bir sürtüksün.

Bana söylediği buydu. En son konuştuğumuzda.

Tam olarak şöyle dedi: "*Belki de ona hayır demen iyi oldu. Çünkü bence o sensiz daha iyi. Nefret ettiğini iddia ettiği adama saldıran o aç sürtük olmadan daha iyi. Ondan uzak dur. Ve benden de.*"

Ona gittim. Yardım için.

Her şey olup bittikten sonra Lucas telefonlarımı açmadı, ben de bir aptal gibi son çare olarak *onu* aradım. Birlikte Lucas'a gidip bunun hiçbir anlamı olmadığını, *aptal öpüşmemizin* hiçbir anlamı olmadığını açıklamak istedim. Bunun bir hata olduğunu - korkunç, dehşet verici, vahim, berbat bir hata - ve bunu telafi etmek için her şeyi yapacağımı.

Ama o bu fikri reddetti. Bana yardım etmeyi

reddetti. Bana yardım etmek için *parmağını*

bile kıpırdatmayı reddetti.

Neden istesin ki? En başından beri bir araya gelmemizi hiç istemedi. Aslında, bahse girerim bu fırsatı Lucas'la aramızı daha da açmak için kullanmıştır.

Evet, yardım istemek için onu aradım ve zaten çok kötü durumdayken beni tekmeledi.

Ve işte yine burada. Bana

bakıyor. Bana *bakıyor*.

Ve kalbim şu anda eskiden attığı gibi atıyor. Bedenim de eskiden olduğu gibi titriyor. Tenim titriyor.

"Güzel elbise," diye mırıldanıyor, gözleri vücudumda bir aşağı

bir yukarı geziniyor. Ben de sırtımı duvara yaslamak zorunda

kalıyorum.

Sadece sesine değil - iki yıl sonra sesi çok daha derin ve pürüzlü, daha zımparalanmış, sanki neredeyse hiç kullanmıyormuş gibi geliyor - aynı zamanda az önce söylediği şey yüzünden.

Her zaman söylediği şey. Her zaman *fark*

ettiği şeyi. Beni gördüğünde.

Elbisem.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Sanki onu daha dün görmüşüm gibi. Daha dün on altı yaşına girdim ve o pencereden içeri girdi. Daha dün beni yatağımın direği ile kendisi arasında sıkıştırmıştı.

Hayatımın en büyük hatasını yaptım ve her şeyimi kaybettim.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Bunu düşünmek istemiyorum. O geceyi ya da daha öncesini düşünmek istemiyorum.

Bu yüzden bu düşünceleri kapattım ve pembe giymediğim için Tanrı'ya şükrettim.

Kalbim göğsümde bir karmaşa halindeyken, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Karşı duvara yaslanmış, elleri cebinde, rahat bir şekilde duruyor ve beni inceliyor. Sorum üzerine gözleri tekrar yüzüme kayıyor. "Çok güzel."

Tabii ki sorumu tamamen görmezden geliyor.

Çünkü ne zaman benim ne istediğimi önemsediydi ki?

"Neden buradasın?" Tekrar deniyorum.

"Mavi sana yakışıyor," diye mırıldanıyor, bana cevap vermemeye kararlı.

Neyin aksine, pembe mi?

Neredeyse söyleyecektim.

Neredeyse.

Ama neyse ki kendimi ondan geri çekiyorum. Onu meşgul etmek istemiyorum. Onunla anılara dalmak istemiyorum. Sanki eski arkadaşmışız, bir tür iç şakayı paylaşıyormuşuz gibi.

Biz arkadaş değiliz.

Hiçbir zaman olmadık ve olmayacağız.

Bunu onunla yapacak *zamanım* olmadığından bahsetmiyorum bile.

Gerçekten arkadaşım olan insanlara geri dönmeliyim. Bu arada onun da arkadaşları.

En iyi arkadaşı.

En iyi arkadaşına geri dönmeli ve buraya yapmaya geldiğim şeyi

yapmalıyım. "Ne istiyorsun?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha sert bir sesle.

Belki ona ulaşır diye umuyordum. Ama

tabii ki olmadı.

Başını yana eğerek, biraz eğlenerek, biraz da eğlenmeyerek, "Teşekkür et m e n i istiyorum," diye cevap veriyor.

"Ne?"

"Bu bir iltifattı."

"Evet, doğru," diye alay ediyorum, kendimi tutamayarak.

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Ne, öyle düşünmüyor musun?"

Sakın söyleme.

Ona istediğini ver. Teşekkür et ki geri dönebilesin.

"Hayır."

Lanet olsun, Echo.

"Peki neden?"

"Çünkü o sensin."

"Ve?"

"Ve sen hiç kimseye iltifat etmezsin."

Dudakları bir gülümsemenin eşiğindeymiş gibi seğiriyor. Ki böyle bir şey olamayacağını zaten biliyorum.

Onunla değil.

Eğer bir şey varsa, dudakları sırtmanın eşiğinde olacak.

Kibirli, küçümseyici, bu dünya için fazla havalıyım sırtışı.

"Oldukça eminim."

"Peki tamam, o zaman başka bir şekilde ifade edeyim," diyorum. "Bana hiç iltifat etmiyorsun."

Ve işte orada: sırtışı. Tüm

karanlığıyla ve ihtişamıyla.

"Ah," diye tekrar söyleniyor, sanki bir sonuca varmış gibi başını sallıyor.

"İncinmiş duygular duyuyorum."

"Hiçbir -"

"Bunu düzeltmeme izin verin."

"Sen -"

"Maviler içinde güzel görünüyorsun," bir duraklama, "Echo."

Mutlu yıllar, Echo. Echo.

Bunu o söyledi. O gece yani.

Aslında, *hemen önce* söyledi.

Hayatımı mahveden şey. Öpücük.

İsmim dışında, az önceki sözlerinin öncekinden tamamen farklı olduğunu fark ediyorum.

Ama bir şekilde önemli değil.

Hiç *önemi* yok.

Çünkü içimde olan şeyler, ortaya çıkan duygu gelgitleri tamamen aynı.

Yanıyorum. Alevler içinde
kalıyorum. Ölürüm. Uçarım.

O gece yaptığım gibi.

Ve bu iyi bir şey değil. Bu çok, çok kötü.

Bu deja vu hissinin gitmesini istiyorum. *Onun* gitmesini
istiyorum. Neden gitmiyor?

"Ne istiyorsun, Reign? Neden buradasın?"

Şimdi dişlerini, çenesini sıkma sırası onda. Gözlerini hafifçe kısar.

Sanki onun adını söylemem onu da aynı şekilde etkiliyor, sanki onu da hasta ediyor.

Olursa, memnun olurum.

Umarım şu anda benim gibi midesinden rahatsızdır.

Beni dehşete düşürse de kendini çabucak toparladı ve yüz hatları rahatlamış ve umursamaz bir hal alarak, "Merhaba demek için. Yani, ne kadar zaman oldu, ha? Birbirimizi görmeyeli."

"İki yıl." Sonra ekliyorum, "Ama yeterince uzun değil."

Kıkırdıyor. "Ve sen orada oturuyordun, etrafın arkadaşlarınla çevriliydi. Bırakın hasret gidermeyi, konuşmaya bile fırsatımız olmadı."

"Seninle konuşmak isteseydim, konuşurdum."

"Bu pek hoş değildi, değil mi?" diyor başını hafifçe sallayarak. "Sana iltifat ediyorum ve sen kalbimi kırıyorsun."

"Senin kalbin yok."

"Öyle mi?"

"Evet. Kalpsizsin."

Sözlerim üzerine bir elini cebinden çıkarıp göğsüne koydu. Sol tarafına.

Parmaklarını iki yana açıyor ve parlayan gözlerle, "Her neyse, şu anda yarışıyor," diyor.

Hareketi karşısında yutkundum.

Çünkü uzun zaman önce, iki yıldan daha uzun bir geceden başka bir anı zihnimi kurcalıyor. Göğsünün sol tarafını tutarak tam olarak buna benzer bir şey yaptığı zaman. Ama içinde boğulmadan önce onu kapattığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Onun yerine, yontulmuş göğsünün üzerindeki iri, esmer eliyle dikkatimi dağıtıyorum.

Eskisinden daha geniş ve kalın görünen göğsü. Ve bronzlaşmış parmakları daha da yazlık görünüyor. Muhtemelen futbol oynamaktan. Sahada koşturup, güneşin altında topa vuruyor.

Artık malikanede yaşamadığım için onun kariyeri ya da Lucas'ın kariyeri hakkında pek bir şey duymadım. Bu yüzden tüm dedikodu ve söylentilerden uzak kaldım. Ama eminim ikisi de çok iyi gidiyordur. Eminim ikisi de becerileri ve yetenekleriyle orada ortalığı kasıp kavuruyorlardır.

"Umarım kalp krizi geçirecek kadar hızlıdır," diye karşılık veriyorum.

Tekrar kıkırdıyor. "Bunu göz ardı edemem, hayır. Özellikle de seni bu kadar uzun süre sonra gördüğüm için."

"Sen -"

"Çünkü yalan söylemiyordum, Echo. Çok güzelsin." Sonra ciddi bir sesle, "Nefes kesicisin."

O zaman kalbim göğsümü yumrukluyor.

Adeta kemiklerimde bir delik açıyor, bedenimden dışarı çıkmaya çalışıyor.

Onu tanıyorsam, amacı bu olurdu. Kalbimi göğsümden söküp almak ve beni burada ölüme terk etmek.

Ve haklı olduğum kanıtlandı - Tanrım, çok çok haklı - bir anda önümde belirdi. Bir saniye önce karşı duvara yaslanmıştı ve bir saniye sonra, bedenlerimiz arasında neredeyse hiç boşluk olmadan tam önümde duruyordu.

"Benden uzak dur," demeyi bir şekilde

başarıyorum. Yine de çok zor. Hem de çok zor.

Sadece deja vu'm bir yere gitmediği için değil, aynı zamanda kaçınmayı umduğum şey şu anda tam önümde olduğu için.

Onu.

Yüzü. Vücudunu.

Ve her şeyin nasıl değiştiğini.

Nasıl ince ve o kadar da ince olmayan farklılıklar var.

Gözlerinin etrafında daha önce olmayan birkaç çizgi var. Sağ kaşını kesen küçük bir iz, bana bunun bir yaralanmanın sonucu olduğunu düşündürüyor, son iki yılda aldığı bir şey çünkü onu tanıdığımda bu iz yoktu.

Burnunda bir şişlik. Hayır, bekle, iki şişlik.

Belki birkaç kez kırmıştır.

Ayrıca elmacık kemikleri şimdi daha da belirgin. Her zaman kirli çenesine doğru eğimli çukurlar oluşturuyorlardı ama şimdi daha derinler, çenesi daha da kare. Sanki zaman yüz hatlarını, vücudunu yontmuş, her şeyi daha da zarif ve keskin hale getirmiş gibi.

Ancak en büyük değişiklik saçlarında.

Bakmamak ve üzerinde düşünmemek benim için gerçekten zor olan bir şey.

Önceden saçları uzun ve dağınıktı, alnının üzerine düzensiz bir şekilde dökülüyordu. Bir sörfçünün saçı, sadece koyu renk. Ama şimdi kısa. Çok daha kısa, yanlarda kafa derisine çok yakın kesilmiş ve tepede kalın ve dikenli.

Ne kadar saf olduğumu, onun daha önce bir suçluya benzediğini düşünmekle ne kadar masum olduğumu fark ettim.

O yapmadı.

Şimdi öyle görünüyor.

Kısacık kestirdiği saçları, hafif çarpık burnu ve çukur elmacık kemikleriyle şimdi tehlikeli görünüyor. Sertleşmiş ve pürüzlü.

Dağınık çenesini eğerek, "Ama umarım bir hediyedir" diye geveliyor. "Ne?"

"Biraz fazla," diye kelime arıyor, "senin gibi bir hizmetçi kızın karşılayamayacağı kadar şık ve pahalı."

Kalbim acıyla sıkışıyor.

İşler hep bu noktaya geliyor, değil mi?

Hiç param olmadığını. Fakir olduğumu. Ailemin fakir olduğunu.

Ben onun altındayım.

Lucas'ın altındayım. Neredeyse herkesin altındayım.

"Ben senin hizmetçi kızın değilim."

"Onun için giydin," diyor beni görmezden gelerek, "değil mi?" "Onun hakkında konuşma," diye uyarıyorum.

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "Çünkü buraya onun için geldin."

Doğru sonuca vardığında kalbim küt küt atıyor. "Buraya arkadaşlarımla geldim, tamam mı?"

"Sana inanırdım, biliyorsun." Ağzı kendine özgü sırtışıyla yana doğru çekilirken daha da aşağı eğiliyor. "Eğer çaresizlik denen küçük şeyin kokusunu almıyor olsaydın."

İrkildim. "Hemen benden uzak dur."

"Giyinip süslenmişsin ve çok güzel olmuşsun," diye homurdanıyor, emrimi duymazdan gelerek. "Ama dediğim gibi, umarım hediyedir. Çünkü sahip olmadığın parayı boşa harcadığını görmekten nefret ediyorum. Asla alamayacağın bir şey için."

"Peki neymiş o?"

"O."

Bu kadar acıtmamalıydı. Ne söyleyeceğini biliyordum. Ama duymak ve duymayı *beklemek* iki farklı şey.

Ve bu geceki niyetimi yanlış anlamış olsa da - onu geri almak için burada değilim - benim için maksimum acı ve kendisi için zevk almak için bana nereden vuracağını biliyordu.

"Ve bu sefer bundan emin olacaksın, değil mi?" Acı bir şekilde söyledim.

"Neyden emin olmak için?"

"Onu anlamadığımı. Çünkü zaten beni onunla hiç sevmedin." "Hayır, hoşlanmadım."

Acı göğsüme saplanıyor. "Ne yani, artık her gece şampanya mı patlatıyorsun? Kutlama için."

"Pazar günü de birkaç satır kokain çekerim, sadece iyi bir önlem olsun diye."

"En iyi arkadaşının hayatından kaybolduğumu."

Cevap vermesini bekliyorum. Bir espri yapmasını. Yüzüme vurmasını, daha çok acıtmasını. Ama birkaç saniye sessiz kalıyor, kırmızımsı kahverengi ve bir saniye önce parlayan gözleri kapanıyor. Sonra mırıldanarak, "En iyi arkadaşım."

"Evet."

Her zamanki kibirli haline geri dönmeden önce bakışlarını yüzümde bir kez daha gezdirdi. Ve ben bunun ne olduğunu merak ediyorum.

Yüz hatlarındaki o anlık titreşim.

Ama her zaman olduğu gibi, "Tabii, evet." dediğinde endişelenmem gereken başka şeyler olduğunu fark etmemi sağlıyor. Hayat oldukça eğlenceli."

"I -"

"Yine de," diye devam ediyor üzerimden, "seni orada izlemek kadar eğlenceli değildi. İlgisiz ve etkilenmemiş gibi davranmak, umursamıyormuşsun, fark etmiyormuşsun gibi davranmak. Oysa ikimiz de fark ettiğini biliyoruz. Sen fark ettin."

"Babasını biliyorum," diye

ağzımdan kaçırdım. "Ne?"

"Öldüğünü biliyorum, tamam mı?"

Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Babası lanet olası bir bok parçası." Evet, öyle. Bu konuda onunla tartışamam.

Ama bu Lucas'a zarar vermediği anlamına gelmez.

"Öyle bile olsa. Lucas zor zamanlar geçiriyor olmalı. Babasını her zaman önemserdi." Ve sonra, dayanamadığım için ekliyorum, "Bunu anlayabilecek kapasitede olduğundan değil."

Çünkü o boktan bir evlat, değil mi?

Lucas'ın boktan bir evlat olmak için bahanesi varken - ama değil - Reign aslında öyle. Ve bir bahanesi bile yok. Ailesi ona karşı her zaman iyi olmuştur. Her zaman ona yardım etmeye çalıştılar, yollarını düzeltebilmesi için ona ulaşmaya çalıştılar. Ama o her zaman onlar için bir hayal kırıklığı oldu.

O her zaman bir asi ve baş belası olmuştur.

Lanet olası haydut.

Ama benim kazmam onun ukalalığını azaltdıysa bile ben bunu göremiyorum. Çünkü her zamanki gibi rahat. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, belki de bir kez olsun benden ne kadar nefret ettiğini düşünmeyi bırakıp Lucas'ı düşünmeye başlamalısın. Çünkü belki de bu gece onun yanında olmak için buradayım. Arkadaş olarak. Alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı olacak ve ben de bunu ona vermek için buradayım."

"Evet, hayır. Senden hiçbir şey istemiyor."

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Ondan çok ama çok nefret ediyorum.

"O da beni fark ediyordu, biliyorsun," diyorum sonra, kendimi durduramadan. Muhtemelen ona söylenecek en akıllıca şey bu değildi.

Ama sataşmalarından biraz yorulmaya başladım. Ve onun lanet kapı bekçiliğinden.

"Şey," diyor başını yana eğerek, "onu suçlayamazsın, değil mi? Çok güzel görünüyorsun."

"Biliyor musun, ben -"

"Ama bugünlerde umutsuzluğa kapılacağını sanmıyorum." Tekrar irkiliyorum ve devam ediyor, "Yani gerçekten, seni bütün bu zahmetten kurtarıyorum." Çenesini eğdi. "Bir şey değil."

Gülebilirdim. Eğer

bu kadar öfkeli

olmasaydım.

Çünkü onun beni herhangi bir şeyden kurtarması fikri gülünç.

Gülünç, saçma, absürd. Saçma.

"Teşekkür etmedim."

"Önemli değil."

"Ve kendimi kurtarabilirim. Yardımınıza

ihtiyacım yok." "Ben farklı bir şey hatırlıyor gibiyim."

Kaskatı kesildim. "Oraya gitme."

"Evet, neden?" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Yine gardırobumu mu tehdit ediyorsun?"

Bunu öylesine söylemedi.

Sadece iki yıl önceki davranışlarımla *alay* etmedi.

İliklerime kadar pişman olduğum şeylerle.

Ruhuma kadar.

Hayatımı mahveden aptalca, umursamaz davranışlar. Beni ıslahevine göndererek hayatımın akışını değiştirdi.

Bana yardım etmeyi reddettiğinde ve bana isimler taktığında sinirlendim. Çılgınca sinirlendim. O kadar ki yatak odasına gizlice girdim ve tıpkı onun kalbimi mahvettiği gibi ben de yatak odasını mahvettim.

Ama en kötü kısmı bu değil.

En kötüsü de haklı olması. Gardırobunu tekrar tehdit *ediyorum*; görünüşe göre İtalya'dan gelmiş, büyükannesinin ona ve kardeşine birkaç yıl önce verdiği bir şeymiş. Gerçi kırdığımda bunu bilmiyordum; bana daha sonra karakolda söylediler.

Ayrıca komodini, masasını, lanet bilgisayarını, yatağını, banyosundaki aynayı, aptal pencerelerini, lambalarını ve o gece kırdığım diğer her şeyi tehdit ediyorum.

Bazen tüm bunları yaptığımı hala inanamıyorum. Gerçekten suç işleyecek kadar öfkeli, kalbi kırık, *deli* olduğuma.

İşin korkutucu kısmı da bu, değil mi?

Bana bunu yaptırabileceğini. Bu adam ondan o kadar nefret etmemi sağlayabilir ki onun için hayatımı mahvedebilirim.

Mahvettim. Mahvettim.

Hayatımı. Ailemin

hayatını.

İşverenlerinin oğlunun odasına zarar verdim. Kovulmamaları bir mucize.
Hala orada çalışabilmeleri bir mucize.

İşte tam da bu yüzden onun yanında olamam. Reign

Davidson benim kriptonitim.

O benim kedi nanem.

Benim kişisel zehirim. Benim delilik ilacım.

O benim nefretten midemi bulandıran anti-soulmate'im.

"*Senden*," diye tekrarlıyorum alçak sesle, "benden uzaklaşmanı istiyorum, yoksa seni bitireceğim."

Eğlenerek, "Her zaman biraz fazla dramatik oldun, değil mi?" diye sorar.

Hatırlatması üzerine dişlerimi sıktım. "Yemin ederim yapacağım. Yemin ederim. Söz veriyorum."

"Ve bir söz, lanet bir yemindir, değil mi?"

Kulaklarımı kapatabilseydim, kapatırdım.

Eğer beynime ulaşabilseydim ve üzerinde Reign Davidson yazan parçayı çıkarabilseydim, bunu yapardım.

Bu haliyle kulaklarımı kapatmanın bir faydası olacağını sanmıyorum.
Kendime saplayıp lobotomi yapabileceğim bir bıçağım da yok.

Bu yüzden aklımdan geçen anılara engel olamıyorum. Tanıştığımız ilk gece ona aynı şeyi söylediğim anılar.

Yine de yapıyorum.

Bir şekilde kapatıyorum ve homurdanıyorum, "Sen öldün. I -"

"Tavsiyemi dinle," diye seslendi bana, tüm neşesi kaybolmuş bir halde, "elbiseyi geri ver ve onu unut."

Ve sonra geri adım atıyor.

Ellerini tekrar ceplerine sokarak, "Seni görmek güzeldi Echo. Umarım bunu bir daha yapmak zorunda kalmayız." Sonra, "Ve iki yıl, iki ay ve on iki gün oldu."

Bununla birlikte, ayrılır.

Ve bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Hâlâ birbirimizden nefret ediyoruz ama şimdi üstünlük onda. Onun Lucas'ı var, benim yok. Ve bizi birbirimizden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapacak.

Eski erkek arkadaşına ulaşmamı engellemek için elinden gelen her şeyi yapacak.

ONUNCU BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

Nerede? Jüpiler'in Bardstown'daki yatak odası,

Echo'nun hafta sonu için kaldığı yer

Ne zaman: Sabah 3:10; Azgın Ozan'ın gecesi

3eax Jolly,

5 testere ^i co ip^t.

/ox cLe fixs9 ci e in cwo ;ea". βexy fixs9 ci e si e
cLa9 nig³c.

Rnb 5 do 'c cLi>h 5 ^a tleb ic xe'y nell.

5c dib>'c go any9^i p li e 5'd imagi>ed anb ;ov al'eat;
h ov ^ow mv³ anb ^ow ma y ci e' 5'xe imagi>ed ic.
5magi>ed seei p cLe gvy 5 his'ed on cLe nig³c of my si
9eent³ Si'9^bay.

T^e gvy 5 ^ate. T^e n'o>g gvy.

Gvy nLo bana onun için bir slv9 dedi ^i . Rnb
5 nis³, 5 f'eaSing nis³, cLa9 cLa9 nas all.

Bu bana x_v >ing into [^]i nas cLe only Sab cLi>g
cLa9 [^]ap eneb co ip[^]t.

Şvc hayır, bu yüzden e9[^]i p else [^]ap
eneb coσ. 5 x_ealized cLa9 5 still x_e
e Se' ic.

Jis cas9e.

Rnb nLe> [^]e co'>exeb me in cLa9 [^]allnay anb
pov ed on me li e cLe p'etaco' [^]e is, cLa9 nas all 5
covlt cLi>h aSσ't.

Bu 5 saatlik dava.

5 h ov nLa9 my ex-Soyfxie t's Ses9 f'ie>d cas9es
Li e.

Jis c'vel anb mea anb s i hi p lip' cas9e li e
sv ex.

Wace' elo anb le σ > a d e.

Sod, NLA9's N'o>g nit³ me, Jolly? JON covlt 5
hala Se cLi>hi p aSσ't ic?

5 yıl daha çalışmayacak mıyız? Bana
yardım etmene izin vermeyecek
miyiz?

Noc sadece cLa9, 5 let [^]i x_{vi} my pla>s fo' cLe nig³c.

R ex ovx stv id en σ'>ce', 5 [^]ab co ca e a few
mi v9es co gat³ex my'el(, anb so Sy cLe ci e 5 got Sa S,
Svcas nas go e.

P; f'ie>ds dib>'c [^]are co cell me NLY; 5 al'eat; h ev
nLo nas SeLi>d ic.

NON cLa9 ^e's Sa S, 5 h ov cLa9 cLi' no 'c Se cLe
las9 ci e. Je c'y co xvi all my pla>s. Beni sabote
edeceksin. Kolayca nLa9 5 na 9 cLa9 almama izin
vermeyeceğim.

W^i ³ mea ' 5 ca 'c let ^i .

Benim için çok şey ifade ediyor. Je's xob ed
me of my co 9xdl, my emotio>s, my ^ap ines'. P; co ɔn
se 'e exe , anb as a xesvlc, 5'xe los9 exe'ycLi>g impɔ ca 9
co me.

Şvc değil cLi'.

Bana bir şey olmaz.

5'm goi p co finb a nay co get co Svcas.

Rnb 5'm also goi p co finb a nay co fo'pec ic.

/oxge9 nLa9 ^e cas9es li e.

P; ex-Soyfxie t's Ses9 fie>d.

~√cLo

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Haydut

Ben ikinci oğluyum.

İlkinden sonra doğan oğlu. Besbelli.

İkinci oğul olarak benim tek bir görevim var: Birincisi gibi olmak. İlk oğlun yaptığını yapmak.

Onun gibi konuşmak. Onun gibi yürümek. Onun sevdiği şeyleri sevmek.

Temel olarak, onun yolundan gitmem ve onun ikinci bir versiyonu olmam gerekiyor. Benim ağabeyim.

İyi ve sorumluluk sahibi. Boğazına düşkün ve yaptığı her şeyde bir yıldız. Ya da en azından hayatım boyunca bana böyle söylendi.

Benimle ilgili bir şey var: Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam. Bunun nereden geldiğinden emin değilim ama bu benim en önemli kişilik özelliğim. İnsanlar bana emir vermeye çalıştığında sinirlenme eğilimindeyim ve bu yüzden tam tersini yapıyorum.

Bu da hayatım boyunca kendime bir iş edindiğim anlamına geliyor: bana verilen ilk işi batırmak için elimden gelen her şeyi yapmak ve kendi kişiliğim olarak ortaya çıkmak.

Kötü ve sorumsuzca.

Bir asi ve bir hayal kırıklığı.

Aslında tüm bu şeyler olmak oldukça eğlenceli. Oldukça da kolay.

Ne istersen yapabiliyorsun. İnsanlara kazık atabilir, beklentilere karşı gelebilirsiniz. Bencil, umursamaz, dikkatsiz olabiliyorsun. Sen değilsin

Diğer insanlar gibi sıradan yasalara ve kurallara bağlı değilsiniz. Çok fazla parti yapabildiğinizden, içki ve sigara içebildiğinizden ve istediğiniz kadar sevişebildiğinizden bahsetmiyorum bile.

Gerçekten siklemeden. Ve umursamıyorum.

Ben hiç yapmadım.

Umursamak benim yaptığım bir şey değil. Bu benim tarzım değil. Ya da iki yıl öncesine kadar değildi.

İki yıl, iki ay ve on iki gün.

Ve şunu söylemeliyim ki, bunun cazibesini göremiyorum. İnsanların bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Bu çok can sıkıcı ve rahatsız edici ve ben eski yöntemlerime geri dönmeyi tercih ederim.

Ama yapamam.

En azından bu gece değil.

En iyi arkadaşım - şimdiye kadar sahip olduğum tek arkadaşım - alkol zehirlenmesi ya da cinsel yolla bulaşan hastalık ya da her ikisini birden kaparak hayatını mahvetmeye kararlıysa.

Okuldan futbol arkadaşlarımızdan birinin verdiği bu çok sıkıcı partide onu derme çatma barın etrafında gizlenirken bulduğumdan beri, son bir dakika içinde iki tek attı. Bu da her dakika bir kadeh demek oluyor ki, onu aramaya başladığımdan beri en az beş ya da altı kadeh içmiştir.

Gelir gelmez tuvalet bulmaya gideceğini söylemişti. Ya şu anda kollarında asılı olan iki sarışın tarafından yolundan alındı ya da yalan söyledi.

Aptal herif.

Öfkeli bir nefes vererek, yanlarından geçerken ya sırtıma vurmaya ya da benimle konuşmaya çalışan insanların arasından geçiyorum. Yüzümdeki kızgın ifadenin 'gel benimle konuş, ben dost canlısı bir adamım' demeye çalıştığını şu an anlayamıyorum.

Aslında, lisedeki geçmiş davranışlarımın bana yaklaşabileceklerini gösteren ne var, bilmiyorum. Her zaman mümkün olduğunca ulaşılmaz olmaya çalıştım.

Neyse ki, en iyi arkadaşıma ulaşmak için çıktığım sinir bozucu yolculuğun yarısında, o iki piliçle birlikte bana doğru tökezleyerek ilerlemeye başladı ve böylece ortada bir yerde buluştuk. Ama Lucas'la uğraşmadan önce, yanında getirdiği kızlarla uğraşmam gerekiyor.

Yollarına çıkıp onları durduruyorum, Lucas ise yoluna devam ediyor, muhtemelen sarışın arkadaşlarının yolunun kesildiğini fark edemeyecek kadar sarhoş.

Aptal herif.

Tuvalet yalanından önce parti için anlaştığımız yere, bilaro masasına yerleştğini gördüğümde ve kışının üzerine düşüp aptal boynunu kırmayacağından emin olduğumda kızlara dönüyorum.

İkisi de bana güzel gülümsemelerle bakıyorlar.

Kim olduklarını bilmeliyim. İkisi de tanıdık geliyor ve bu partide oldukları düşünülürse, Lucas ve benimle aynı okula gitmiş olma ihtimalleri çok yüksek. Ama hayatım boyunca onları tanıyamadım.

"Hey, Reign," diyor kızlardan biri.

Ona bir numaralı kız diyeceğim.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor ikinci kız, ona iki numaralı kız diyelim.

Yok artık.

Eğlenmiyorum.

En iyi arkadaşınızın neredeyse kendini öldürmesini izlemek hiç eğlenceli değil.

Son iki yıldır bunu tekrar tekrar yapmasını izlemek de hiç eğlenceli değil.

Aslında hiç eğlenceli değil.

Yine de, "Elbette." diye cevap verdim. Böylece asıl bölüme geçebilirim. "Sanırım yeterince içti."

"Ne?" diyor bir numaralı kız, kafası karışmış bir şekilde. "Gitme vaktiniz geldi."

İki numaralı kızın da kafası karıştı. "Çıkarmak mı?"

Söylediklerimden herhangi birinin nasıl kafa karıştırıcı olabileceğini anlamıyorum ama yine de açıklamaya çalışıyorum. "İkiniz de gitmelisiniz."

"Gitmek mi?" diye tekrar soruyor iki numaralı kız. "Ne demek istiyorsun?" "Buraya daha yeni geldik," diyor bir numaralı kız.

"Biz de bu partiyi dört gözle bekliyorduk," diyor iki numaralı kız.

"Evet." Bir numaralı kız sırtarak zıplıyor. "Geri döneceğinizi duyduğumuzdan beri."

Sonra iki numaralı kız öne çıktı ve koluma dokundu. "Biliyorum uzun zaman oldu ama..." Uzun, kıvrık kirpiklerini kırıştırıyor. "Ormana gidip biraz eğlenmeyi umuyorduk. Geçen sefer yaptığımız gibi."

Bir numaralı kız ekliyor, "Ve bu sefer Lucas'ı da getirebiliriz."

"Geçen sefer tüm eğlenceyi kaçırdığı için," diye cıvıldıyor iki numaralı kız.

"Artık bekar olduğu için çok mutluyum," diye devam ediyor bir numaralı kız.

"Gerçi bir ilişkisi olmasının bizimle gelmesine neden engel olduğunu hiç anlamamıştım. Ama sorun değil. Bu sefer bunu telafi edebiliriz," diye bitiriyor iki numaralı kız, hala kirpiklerini bana doğru kırıştırarak.

İki şey var: Görünüşe göre ikisi de Lucas ve benimle aynı okuldan, aynı zamanda onları becermiş olabilirim. Büyük ihtimalle ikisi de aynı anda ve ormanda. Bu da demek oluyor ki arabada yapmış olmalıyız. Ve ormanda ve arabamda çok yaptığım için, kim olduklarını hâlâ hatırlayamıyorum.

İkincisi, ona gerçekten bunu sormak istiyorum. "Geçen sefer üzerimde işe yaradı mı?" "Ne?"

"Bu." Gözlerini işaret etmek için çenemi yukarı kaldırıyorum. "Gözünün nöbet geçiriyormuş gibi görüldüğü yer."

Geri çekildi ve tekrarladı, "Ne?"

"Olamazdı," diye düşünüyorum. "O kadar sığ değilim, değil mi?" "Pardon?"

"Şey." Sonra omuz silktim. "Bir bakıma öyleyim. Bana dar bir elbisenin içinde harika bir çift meme verin ve ben genellikle ayrımcılık yapmam." Bunu bir iltifat olarak algıladı - kızgın ifadesi geçip gülümsemeye başladığı için - ve bir şey söylemeye kalktı ama izin vermedim. "Ama bu gece elbisen ne kadar dar olursa olsun, gitme vaktin geldi."

Bir numaralı kız, "Ama biz -" der.

"Eğer üzerine fırlatılmasını istemiyorsan." "Ne?" diye ciyaklar iki numaralı kız.

Başparmağımla omzumun üstünü gösteriyorum. "Belli ki oraya doğru gidiyor. Düşündüğünün aksine, arkadaki arkadaşımın birden fazla karaciğeri ve bir çift böbreği yok. O yüzden tekrar ediyorum: Gidin."

İkisi de kaşlarını çatarak bana bakıyor, hala kıpırdamıyorlar ve ben iç çekiyorum.

"Bakın," diye başlıyorum, en acımasız, en zalim bakışımla ikisini de kıştırarak, "bu olmayacak. Üstünde zıplayıp duracağın bir alet istiyorsan, o benimki olmayacak. Ya da onunki. Bu noktada onun kalkabileceğini bile sanmıyorum ve benimki daha önce bir kez becerdiğim kızlar için kalkmıyor. Arkanı dön ve partiye geri dön, böylece başka bir hedef arayabilirsin, tamam mı? Gece daha yeni başlıyor ve eminim birileri senin göz nöbeti rutinine kanacaktır."

Arkamı dönmeden önce gördüğüm son şey açık ağızları.

Görev tamamlandı.

Şimdi bir sonraki göreve geçelim: Ölmek isteyen en iyi arkadaşım.

Az önce küçük arkadaşlarını gönderdiğim gerçeğinden tamamen habersiz, birasından uzun uzun çekerken tahtaya dart atıyor. Yanında getirdiğini fark etmediğim bir şey.

Benim hatam.

Ama artık durdu.

Ona doğru hücum ettim. "Gitme vakti geldi."

"Öyleyse git" derken fırlatmayı - ve ıskalamayı - bırakmıyor. "Benimle geliyorsun."

"Hayır."

"Evet, öylesin."

"Hayır."

"Gerçekten de seni beş yaşındaki bir çocuk gibi sürükleyerek buradan çıkarmamı istiyorsun, değil mi?"

Ağzı mizahsız bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Birincisi, beni hiçbir yere sürükleyebilecek kapasitede değilsin. Ve ikincisi," bir bira daha çekti, "duruma göre değişir."

"Neyin üzerine?"

Bir dart daha atmadan önce bir an bana bakıyor. "Bu gece benim bakıcımı oynamaya karar verip vermediğine göre."

"Korumayı tercih ederim ama karar senin," diye karşılık veriyorum.

"Burada ne zaman duracağını bilmeyen çocuk sensin."

Kıkırdıyor. "En iyisinden öğrendim, değil mi?" Öğrendi ama.

Bütün bunları ona ben öğrettim, partileri, içkiyi, sigarayı. İnatçı bir bok kafalı olmasını.

Yine de pişmanım. "Dinle -"

"Ve şimdi sana getirdiğim piliçle oynayamayacaksın. İkisi de benim."

"İkisi de gitti."

Bu onu duraksatır. "Ne?"

"Onları gönderdim."

Onaylamak için etrafına bakındı ve onayladıktan sonra bana geri döndü.

"Siktir git dostum. Sarışın olanı almana izin verecektim."

"İkisi de sarışındı."

Bu da onu duraksatıyor. Sanki bunu kendisi de bilmiyormuş

gibi. Muhtemelen bilmiyordu.

Şu anda ne kadar berbat durumda olduğunu düşünürsek.

Sonra omuz silkerek, "Her neyse. Zaten çok fazla konuştular. Sikimi yalatmadan önce sohbet edecek havamda değilim."

"Büyüleyici."

"Evet, ağzını açtığında senin gibi." Doğru.

İkimizin arasındaki pislik benim. Anlaşıldı.

"Artık ikimizin de çekici olduğunu anladığımıza göre," diye tekrar deniyorum, "sanırım zamanı geldi -"

"Onun için oynamaya ne

dersin?" "Ne?"

Başını yana eğerek tahtayı işaret ediyor. "Sen kazanırsan gitmeye ne dersin? Ben kazanırsam kalırız."

Yüzüne
bakıyorum.

Çoğunlukla
gözleri.

Sarhoş ve uyuşturulmuş görünüyorlar. O tuvaleti ararken zil zurna sarhoş olmanın dışında başka ne yaptı kim bilir. Onu tanıyorsam, muhtemelen bir iki hap atmıştır.

Genelde aldırım.

Eğlence amaçlı uyuşturuculardan yanayım. Kahretsin, okuldayken küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısıydım, reçeteli ilaçlar ve çoğunlukla esrar, ama evet. İstedğin kadar kafayı bulmanı sağlayan ve böylece bir şeyler hakkında çok fazla düşünmek zorunda kalmadığın her şeyden yanayım.

Aslında, şu anda bir esrar için adam öldürebilirim.

Ama Lucas'ın deyimiyle bebek bakıcısı olduğumdan beri - iki yıl, iki ay ve on iki gün önce - tüm bunlardan vazgeçtim. Bazı şeyleri unutamıyorum. Bunu hak etmiyorum.

Belki ben de bunu hak ediyordum.

Tüm lanet çemberlerden atlamak ve onun oyunlarını oynamak. Çünkü böyle olması onun suçu değil.

O benim.

"Bu bahse girmek istediğine emin misin?" Çenemi kaldırıp ona bakıyorum. "Şu anda muhtemelen çift görüyorsun ve bir atış yapmaya çalışırken bu durumda olmak istemezsin."

Bu onu yine kıkırdatıyor.

Sonra bana cevap vermeden tahtaya döndü ve dartı uçurdu.

Havayı yırtar ve bir saniye sonra hedefi vurur. Sonra, "Yine en iyisinden öğrendim."

Bu da doğru.

Ona nasıl ateş edileceğini ben öğrettim.

Daha yeni arkadaş olduğumuz ve takılmak için evime geldiği zamanlar.

Bir an için bizi görüyorum. Eskiden olduğumuz gibi. Çocukken, ikimiz de sekiz yaşındayken, ikimiz de ikinci oğulken ve bu yüzden çoktan mahvolmuşken. Ama en önemlisi, ikimizin de birbirimizden önce hiç arkadaşı olmamıştı.

İkimiz de reddedilmiştik, bu yüzden kendi kulübümüzü kurduk. Kendi kurallarımızı koyduk. Kendi ailemizi kurduk.

Kardeşler.

Biz de öyleydik.

En azından ben her şeyi mahvedene ve o benden nefret etmeye başlayana kadar. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Derin bir nefes alarak, "Seninle oynamıyorum." dedim.

Yaptığı işi bir süre hayranlıkla izledikten sonra bana döndü, bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı: "Neden, kazanamayacağından mı korkuyorsun?"

"Bak, kazanmak istemiyorum, tamam mı? Organlarını kismaya başlamadan önce geri dönelim."

"Hayır, yapacağımı

sanmıyorum." Lanet olsun.

Bana gerçekten başka seçenek bırakmıyor, değil mi?

Bunu yapmak istemiyorum.

Bunu yapmak istemiyorum.

Ama yapacağım.

"Ne olmuş yani, burada kalıp kendini unutana kadar içeceksin," diyorum düz bir sesle.

"Planımız bu." diye cevap verirken bana hiç aldırış etmiyor.

"Ve şu anda biraz açık olduğunu düşünmüyorsun. Biraz klişe." Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Bunu yapmama izin verme, Lucas. Bunu yapmama izin verme.

Ama öyle.

"Onu iki yıl sonra görüyorsun ve yaptığın ilk şey kafayı bulup iki hatun tavlama oluyor, ikisi de *sarışın*, böylece sikini yalatabiliyorsun." Gözlerimin önünde vücudunun gerginleşmesini izliyorum ve göğüs kafesimin altında siyah ve keskin bir şeyin yerleştiğini hissediyorum. "Ve bunu, tüm bunlarla ne kadar iyi olduğunu kendine kanıtlamak için yapıyorsun. Eski kız arkadaşını uzun zaman sonra nasıl gördüğünü ve hiçbir şey hissetmediğini."

Çerçevesi daha da sıklaşıyor ve göğsümdeki o karanlık şey bükülüyor.

"Seni kırmak istemem ama," diye devam ediyorum, "bu sarının doğru tonu bile değildi. Ve bu, birinin hala takıntılı olduğu eski kız arkadaşını gördükten sonra yapabileceği şeyin tam tersi."

Şurada.

Şimdi bunun gerçekleşmesi sadece birkaç saniye sürecek. Bir.

İki. Üç. Fo -

Yumruğu çeneme çarpıyor ve başım yana kayıyor.

Acı keskin, zonkluyor.

O kadar dayanılmaz ki, onu silmek için güçlü bir dürtü duyuyorum. Ama böyle yapmaman gerektiğini biliyorsun. Acımasına izin vermelisin çünkü bunu hak ediyorsun.

Tüm bedenimi tekrar sarsacak bir yumruk daha bekliyorum - belki daha sert, daha keskin, daha acı, küçük depremler gibi zonklamalarla - ama gelmiyor ve en iyi arkadaşıma bakıyorum.

Kardeşim.

İhanet ettiğim adam.

Zor nefes alıyor. Sarhoşluğunun tüm izleri kaybolmuş, gözleri uyanık ve öfke dolu. Nefret, iğrenme ve evet, hayal kırıklığı dolu.

Hayatım boyunca bana hep böyle baktılar.

Babam, annem, kardeşim. Tanıdığım ve beni tanıyan herkes bana bir zamanlar böyle baktı. Ve ben bunu hep sorun etmedim. Kötü adam, tren enkazı olarak hayatta kaldım, hatta bundan zevk aldım.

Ama bu kesiyor.

Bu lanet şey onun yumruğundan daha

çok acıtıyor. "Benden uzak dur."

Bu hararetli sözlerle arkasını döner ve arka bahçeye doğru gider.

Eğer onun dediğini yapacağımı düşünüyorsa, o zaman son iki yıl, iki ay ve on iki güne dikkat etmemiş demektir.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Aslında, bu bok çukuru kasabaya dönmemin sebebi o.

Çünkü Bardstown'a dönmenin onun için zor olacağını biliyordum.

Babası ölüyor.

Aralarında hiçbir sevgi bağı olmasa da - babası küfürbaz bir canavar - yine de berbat bir durum. Sizi büyüten, her zaman onayını almak için can attığınız ama asla alamadığınız adamın yakında ölecek olması. Birkaç yıl önce canavar babam öldüğünde bunu ben de yaşadım, o yüzden biliyorum.

Ayrıca o geceden beri geri dönmedi. Her

şeyi mahvettiğim geceden.

Evet, buraya döndüğünde anı bombardımanına tutulacağını biliyordum. Son yıllarda olduğundan daha pervasız, daha serseri mayın gibi olacağını biliyordum. Bu da onu böyle bir zamanda yalnız bırakmamın mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Bundan hoşlanmayacağını bilsem bile.

Son birkaç yıldır onun etrafında dolaşmamdan hoşlanmıyor. Ama

umurumda değil.

Eğer eline geçen her fırsatta hayatını mahvetmeye çalışmakta ısrar ederse, ben de bebek bakıcısı rolünü oynamakta ve ona göz kulak olmakta ısrar edeceğim.

Şimdi bile onu arka bahçeye kadar takip ediyorum ve loş bir köşede durup uzaklara bakarken buluyorum. En azından artık içmiyor. Ve belki de öfkesinin bir kısmını benden çıkardıktan sonra, gitme fikrine biraz daha açık olacak. Başlamak istediğim şey de buydu zaten.

Ona ulaşır ulaşmaz konuşuyor. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" "Neyi?"

Önümüzdeki karanlık ve geniş zemine bakıyor, bu yüzden onu tam olarak anlayamıyorum. Ama sanki transa geçmiş gibi görünüyor. "Beni o zorbalardan kurtardın. Oyun parkında. Onların ağzını burnunu kırdın."

Ben yaptım.

Onları fena benzetmiştim ve evet, hatırlıyorum.

Sekiz yaşındaydım ve o yaşta bile küçük bir pisliktim.

Sorun çıkarır, kıyameti koparır, babamın ya da herhangi bir otoritenin koyduğu tüm kuralları çiğnerdim. Çünkü ağabeyim iyi davranışın timsaliydi; diğer herkesin, özellikle de benim - ikinci oğul - ölçüldüğü altın standarttı.

Ve tabii ki başarısız oldu.

Bu yüzden kuralları çiğnedim. Bir şeyleri kırdım. Kavga çıkardım. Okuldaki diğer çocukları dövdüm.

Bilgin olsun diye söylüyorum, ben asla küçük çocuklara sataşmadım. Bu *kendi* kurallarıma aykırıydı. Genellikle daha büyük olanlara, cüsselerini kullanarak okuldaki diğer çocukları korkutmaya çalışanlara sataşırdım. Onlara hadlerini bildirmek eğlenceliydi.

Bu yüzden Lucas'ı kurtardım.

O yeni çocuktu, küçük bir çocuktu ve bir grup adam onunla uğraşıyordu.

"Hatırlıyorum," diyorum kalın kalın

yutkunarak. "Bana dövüşmeyi sen öğrettin,"

diye mırıldanıyor. Bunu da yaptım, evet.

Sadece okulda değil, kendi evinde de öz babası tarafından tartaklandığını öğrendiğimde ona birkaç hareket öğrettim.

"Bana futbol oynamayı da sen öğrettin" diye cevap veriyorum.

Ağzı kk bir gülümsemeye dönüşüyor. "nk bu oyunda berbatsın."

"Sadece berbat bir oyun olduğu için."

Futbolu

sevmiyorum. Hiç

sevmedim.

Aslında bu spordan nefret ediyorum çünkü buna zorlandım. Tüm Davidson'ların ilgilendiği bir şey. Söylemeye gerek yok, kardeşim bir yıldızdı.

Babama göre doğal bir afet. Ve ben

doğal bir felakettim. Lucas bunu

düzeltti.

Kıçını kurtarmam karşıılığında bana futbol ğreteceğine söz verdi - ev hayatından kaçmak için oynadığı bir şey. Ve zamanla, bunda iyi oldum. Bu konuda mkemmmelleştım. O kadar ki niversiteye gitmek için futbol bursu kazandım.

Lucas da benim sinirli tavrımı düzeltti, daha doğrusu kendi çekici tavrıyla telafi etti. Ve karşıılığında ben de onun her zaman

kızlar tarafından arkadaş zonlu.

Uzun lafın kıyası, sekiz yaşımdan beri birbirimizden ayrılmıyoruz. Yani, şimdiye kadar.

"Senden önce hiç arkadaşım olmamıştı. Sen benim ilk arkadaşımdın. Tek arkadaşım." Sonra, sonunda bana dönüp baktı, "Kardeşim."

Nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Ayakta durmak ve dizlerimin üzerine çökmek, göğsümdeki baskının, omuzlarımdaki yükün altında ezilmemek.

Ama bunu hak ediyor.

Burada durup bir erkek gibi gözlerinin içine bakma nezaketini göstermemi hak ediyor.

"Sen benim *kardeşimdin* Reign," diye homurdanıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Sen her şeyi mahvedene kadar. Her şeyi mahvedene kadar. Önemseydiğim her şeyi."

Sessiz kalıyorum.

Çünkü o haklı.

Önem verdiği her şeyi yok ettim. Mutluluğunu. Hayallerini. Aşkını. Lanet olası hayatını. Ve eğer yaptıklarını durdurmanın bir yolunu bulamazsam, hayatının amacı olan profesyonel futbolcu olma hedefini bile kaybedebilir. Ne kadar iyi bir futbolcu olduğunun kanıtı, her gece ölesiye içmesine rağmen antrenmanlara gelip canlarına okumayı başarıyor. Daha doğrusu, antrenmana özellikle *beni* dövmek için gelmesi benden ne kadar nefret ettiğinin bir kanıtı. Ve ben de ona izin veriyorum çünkü evet, beni mahvetmek için her türlü şansı hak ediyor.

Bu yüzden kabul etmek dışında söyleyecek ya da yapacak bir şeyim yok.

Ne vermek isterse al.

"Bu gece ona baktığımda ne gördüm biliyor musun?" diye soruyor, bana doğru bir adım daha atarak. "*Seni* gördüm. Ellerini onun üzerinde gördüm. Lanet ağzını onun üzerinde. O gece olduğu gibi. Ne zaman onu düşünsem aklıma sen geliyorsun. İhanetini. Bu dünyada en çok güvendiğim insanın bana kazık attığı gerçeğini. Bana kazık attın Reign. Ve görünüşe göre bunu yıllardır yapıyormuşsun." Çenesini sıkıyor. "Bana söylediğin buydu, değil mi? Sana nedenini sorduğumda. Neden benim kızımı öptüğünü sorduğumda, bana onu uzun zamandır öpmek istediğini söyledin. O benim olduğu sürece *onu* hep istediğini."

Yaptım.

Bana sorduğunda bunu ona
söyledim. Yalan söyleyebilirdim.

Bunun geçici bir delilik olduğunu, bir an için kendimi orada unuttuğumu söyleyebilirdim. Ve tüm bunlar doğru olsa da - bir an için kendimi unuttum - gerçeğin tamamı bu değildi.

Gerçek çok daha çirkindi. Sadece iki dakikalık bir öpücükten çok daha büyük bir ihanetti. Ve bunu bilmesi gerekiyordu. Kim olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

Ne olduğumu.

Bir yılan. Bir hain.

Arkadaşlığın ilk kuralını çiğneyen bir pislik: en iyi arkadaşımın kızına göz dikmek.

"Yani açık olmalı, değil mi?" diye devam ediyor, gözleri kısılmış ve zehir damlıyor. "Neden kendimi unutana kadar içtiğimi ve bir sarışın tarafından sikimin emilmesini istediğimi. Bunu bana sen yaptın. Beni bu hale sen *düşürdün*. Böylece bebek bakıcısı rutinini alıp siktirip gidebilirsin."

O zaman öne çıkma sırası bende.

Dişlerimi sıkma ve gözlerimi kısma sırası bende.

"Evet," diye homurdanıyorum, alçak sesle. "O bendim. Sakın bunu unutayım deme." "Ne?"

"Suçlanması gereken benim. *Ben*." Elimi göğsüme vuruyorum. "Bu da ölümüne içmeyi bırakman gerektiği anlamına geliyor. Hayatını mahvetmeyi bırakmalısın, çünkü ben zaten senin için yeterince mahvettim. Anlıyor musun? Gitmemi istiyorsan, gideceğim. Beni bir daha görmeyeceksin. Ama yaptığım şeyler için kendini cezalandırmayı bırakmalısın. Çok geç olmadan. Uğruna çalıştığın her şeyi kaybetmeden önce. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmadan önce."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Onu da cezalandırmak istiyorsun," diyorum o zaman.

Keskin bir nefes alıyor, gözleri yarıyor ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum.

"En azından orada yapmak istediğin şey buydu. Bu gece barda. Olanlar için onu cezalandırmak. Seni gördüm. *Ona* ve dans pistindeki o hatuna baktığını gördüm."

Hatırladıkça derin bir nefes çekiyorum.

Adamı neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdım; onu bir kitap gibi okuyabilirim. Ve orada, onu da cezalandırmaya hazırlanıyordu. Ve bunu da içerecekti.

Geldiğimizden beri ona bakmayı bırakmayan rastgele bir kız. Çok ortaokulvari ama etkili.

Eğer seni inciten kızını incitmek istiyorsan.

"Bu yüzden mi beni oradan çıkardın?" diye soruyor. "Çünkü onu *cezalandıracaktım*."

"Seni oradan çıkardım çünkü kendinde değilsin," diye cevap verdim, "artık değilsin."

"Onun için biraz fazla endişeleniyorsun," diye alay ediyor, "değil mi?"

Sözleri karşısında dişlerimi daha da sıkıyorum, neredeyse pes edip ondan uzağa bakıyorum.

Ama bir şekilde dayanacak gücü buluyorum.

Bana bir bıçak darbesi vurma şansını elinden almamak için.

"Sorun değil, o büyük bir kız. Üstesinden gelebilirdi. Ve eğer yapmasaydı, eminim sen orada olurdun. Yaralarını sarmak ve her şeyi onun için daha iyi hale getirmek için. Bundan hoşlanıyor bu arada. *Yalamayı*. Sana söylememe gerek yok ama yine de." Sonra alay ederek, "Gerçi iki yıl oldu, başka nelerden hoşlandığını kim bilir."

Öfke, kırmızı sıcak ve alevli, damarlarımda akıyor.

Buna alışkınım. Öfkeli, nefret dolu ve acı hissetmeye alışkınım ama son iki yıldır ilk kez bu öfke en yakın arkadaşşıma yöneldi.

"Gerçekten durman gerekiyor," diye tekrar homurdanıyorum, kelimelerim alçak ve sert çıkıyor.

"Ne yani, yol boyunca yeni numaralar öğrenmediğini mi düşünüyorsun?"

Yumruklarım o kadar sıkı ki eklemlerimin kendi kalp atışları var.

"Sadece bir tavsiye, *kardeşim*" - sanki kötü bir kelimeymiş gibi kardeşim diyor - "eğer bana, sevdiğini iddia ettiği adama bunu yapabiliyorsa, sana da yapabilir. O yüzden ben olsam nefesimi ona harcamazdım."

"Dur. *Konuşmayı kes.*"

Artık kendi sesimi zar zor tanıyorum, kelimelerim birbirine karışıyor. Ama o beni anlamakta zorluk çekmiyor.

"Yoksa ne olur?"

Yoksa suratına yumruğu

yersin. Burnunu kırarım.

Bütün dişlerini dök.

Dilini kopar ve parçala.

Lanet ciğerlerini boğazından söküp at ki asla ama asla onun aleyhinde bir şey söyleme.

Yine de söylemiyorum.

Ben de bir şey yapmıyorum.

Orada öylece duruyorum, öfkeyle titriyorum. Şiddetle.

Lucas uzun bir iç geçirdi ve geri çekildi. "Evine git. Hayatımda ne yaptığım, kimi cezalandırdığım seni hiç ilgilendirmez, tamam mı? Sadece git."

Arkasını döner ve uzaklaşmaya başlar.

"Sadece bir öpücüktü," derken buluyorum kendimi sırtına doğru.

Duraklıyor ve bana bakmak için geriye dönüyor.

"*Ben* başlattım," diye devam ediyorum, zaten biliyor olmasına rağmen; ona iki yıl önce söyledim, arkadaşlığımızı kurtaramayacağımı biliyordum ama en azından onu ve onu kurtarabileceğimi umuyordum. "Önce ben istedim. Ve evet, onu uzun süre öpmek istedim. Bu benim suçum. Ama bir öpücük yılların sadakatini silemez. *Onun* sadakatini. Sana olan sadakatini. Senin için hissettiklerini silmez ya da değiştirmez. Seni ne kadar sevdiğini. Hayatının geri kalanında bana kızgın olmak istiyorsan, bu senin kararın. Ama onu affetmenin zamanı geldi."

Ve bunu yapana kadar, onun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Gerekirse bekçi olacağım ama en iyi arkadaşımın dönüştüğü şeyle ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Haydut

Spor salonunun otoparkına girer girmez onu gördüm.

Işıklandırma berbat ama onu yanlış anlamak mümkün değil. Üç parçalı takım elbisesi, sabahın ikisinde hâlâ gevşememiş gibi duran kravatı ve ıslak görünecek kadar cilalı saçlarıyla tam bir ucube gibi göze çarpıyor. Paslanmış kamyonlar ve ikinci el arabalardan oluşan hurdalığın arasında yaslandığı Bentley'sinden bahsetmiyorum bile.

Üzerinde 'Hey, ben doluyum' yazan bir tabela da takabilirdi. Soyguncular hoşgeldiniz.'

Ne sikim düşünüyor bu?

Burası Bardstown'da sık sık gittiği bir yer değil. Burayı bildiğini bile sanmıyordum.

Yo Mama's So Fit - aslında spor salonunun adı bu - tam olarak üst düzey bir kuruluş değil. Çoğunlukla öfke sorunları olan, bir şeyleri kırıp dökecekleri ve bu yüzden sürekli tutuklanmayacakları bir yere ihtiyaç duyan insanların uğrak yeri.

Ama görünüşe göre biliyordu ve şimdi geri döndüğümünden beri kaçındığım yüzleşmeyi yapmak zorundayım.

Sikeyim.

Motosikletimden iner inmez gözleri üzerime dikiliyor, uğruna kıcımlı yırttığım bir Harley Davidson. Ona doğru yürümeye başladığımda doğruldu.

Benim büyük kardeşim.

"Yüzüne ne oldu?" diye soruyor ben durur durmaz, Lucas'ın daha bir saat önce bana ateş ettiği çeneme bakarak.

"Bu çok kaba. Ben böyle doğdum." "Kavga mı ettiniz?"

"Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, bunu annemle konuşmalısın."

"Yaz için İtalya'ya gitti." demeden önce birkaç saniye bana baktı.

"Ah, o zaman bu bir gizem olarak kalacak."

Dudakları bir iki saniyeliğine seğiriyor ya da en azından öyle görünüyor. Ama bu doğru olamaz; kardeşimin mizah anlayışı sıfırdır.

"Kaskın nerede?" diye soruyor sonra.

"New York'ta."

Onaylamadığını yüz hatlarından anladım. Bu yüzden yalan söyledim.

Odamda *bir yerde*. Pervasızım ama kaskımı başka bir şehirde unutacak kadar pervasız değilim.

"O ölüm makinesine binerken pek de akıllıca bir seçim sayılmaz," diyor sonra.

"Aynı zamanda kışınızdaki o çubuğu çıkarmaya yardımcı olabilecek bir makine. Belki bir ara denemelisin."

"Hayır, teşekkür ederim" demeden önce bisikletime baktı. Omuz silkiyorum. "Peki. Öyle olsun."

Birkaç dakika bana baktı. Sonra, "Bir motelde kalıyorsun."

"Muhtemelen bunu nereden bildiğini sormalıyım. Ya da burada, spor salonunda olacağımı ve öz kardeşimin beni takip etmesinin tüyler ürpertici olduğunu nasıl bildiğini, ama sanırım neden zahmet ediyorsun, değil mi? Sanki duracaktıydın gibi."

"Yapmayacağım, hayır. Ama seni takip eden ben değilim," diyor. "Bir adamım var. Ve bana söylediğine göre, döndüğünden beri sık sık gittiğin iki yer buralarmış."

Bende var.

Aslında *her* geldiğimde gittiğim iki yer bunlar. Çünkü bu ilk gelişim değil. Neden geri döndüğümü kimseye söylemedim - bu kimseyi ilgilendirmez - ve sadece yaz aylarında birkaç haftalığına geri dönüyorum.

Şimdiye kadar kardeşim hiç umursamadı, ama görünüşe göre bu yaz bir şeyler değişti.

"Sen motele gelmeyince ben de buraya geldim," diye bitiriyor sözlerini. Sonra takım elbisesinin göğüs cebine uzanır ve tertemiz görünen bir mendil çıkarır. "Gerçi burada olmaktan pek hoşlandığımı söyleyemem."

Birincisi: Mendil kelimesini söylediğime bile inanamıyorum.

İkincisi: Kardeşim her zaman bir tane taşır.

Baş harfleri siyahla işlenmiş: HAD. Homer Alexander

Davidson.

Ve üçüncüsü: bir hamleyle o bez parçasını açıyor ve parmaklarını siliyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sormadan edemiyorum.

"Parmaklarımı siliyorum."

"Neden?"

"Çünkü seni sormak için salona girdiğimde kapı tokmağına dokundum."

"Ne kadar trajik."

"Kesinlikle." Başını sallıyor. "Arabamın dezenfektanı bitmiş. Bu yüzden her beş saniyede bir elimi silmek zorunda kalıyorum. Bunun bir faydası olacağını düşündüğümünden değil, anlarsınız ya."

"Tabii ki hayır."

"Ama umut sonsuza dek yeşerir."

Ağabeyim, bayanlar ve baylar.

Siktiğimin kıcı.

"Nasıl da değişmediğini görmek heyecan verici," diyorum. "Bana neden burada olduğunu ve son birkaç haftadır neden telefonumu patlattığını söyler misin?"

Düzgünce katlanmış mendilini yerine koyuyor ve ellerini ceplerine sokarak yine sessizce beni izliyor. "Nasılsın?"

Ne oluyor lan?

Hoşbeş mi ediyoruz şimdi?

İki yıldır birbirimizi görmedik, iki yıldır *birbirimizle konuşmadık* bile ve bana söylediği şey bu.

Aşağılayıcı bir şey söyleyecektim ama sonra bir an durdum.

O anda onu inceledim ve dediğim gibi, pek değişmemiştir. Her santimiyle babamıza benziyor.

Aynı yüz - keskin ve sert, herhangi bir duygudan yoksun - aynı giyim anlayışı, aynı tavırlar. Sanki babamız hala hayatta ve eminim öyledir.

İlk doğan oğlu aracılığıyla.

"Harikayım, teşekkür ederim. Ama nasıl olduğunu soracak kadar önemsemediğim için beni affet."

Gözleri - tıpkı babamınki gibi ama benimkinden daha açık bir tonda - yüz hatlarımı, vücudumu tarıyor. "Kilo vermişsin."

"Ve artık bir karnın var." Ben de kendi göbeğimi okşuyorum. "İstediğin görüntünün bu olduğuna emin misin? Hiçbir kız seni öpmeyecek."

Yalan söylüyorum tabii ki.

Hayatındaki diğer pek çok şey gibi, ağabeyim fitness konusunda da çok başarılı.

Lise ve üniversitede futbol oynamanın yanı sıra şimdi de eğlence amaçlı olarak karatede siyah kuşak sahibi ve eğlence için jujitsu yapıyor. Bu takım elbisenin altında kasları daha da gelişmiş ve güçlü görünüyor.

Ve onu öpmek için ölecek bir kız tanıyorum.

Şanslı herif.

"Eğer telefonlarıma cevap v e r s e y d i n ya da beni kendin arama zahmetine katlansaydın, ben de..."

"Ne yapardın?" Sözüünü kestiğinde onu dürtüklüyorum.

Sonra kardeşimin yüzünde öyle bir şey görüyorum ki, bir an için bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünüyorum.

Ama dediğim gibi, bu otoparktaki ışıklandırma berbat, bu da kardeşimin yüzünde gördüğüm rahatsızlığın gerçek olduğu anlamına geliyor. Keskin bir nefes almadan önce gerçekten kıpırdanıyor. "Otelde senin için bir şeyler ayarlardım."

"Otelde."

Başını sıkıca salladı. "Evet."

Yine birkaç dakika ara vermek zorundayım.

Onu incelemek için. Yüzündeki bu yeni ifadeyi incelemek için. "Bunu yapmaya iznin olduğuna emin misin?"

Sonunda sordum.

Rahatsızlığı geçince sinirlenerek çenesini sıktı. "Evet, ne istersem yapmaya iznim var."

"Hiç sanmıyorum. Çünkü hâlâ babamın küçük orospusu olduğuna eminim."

Babam da değerli otelinin yakınında olmamı asla istemezdi. Ya da içinde büyüdüğüm malikanenin. *Ya da* Davidson'ların herhangi bir mülküne.

Ölmeden önce *yasal olarak* gördüğü bir şey.

"Bak, seni aramamın nedeni," diyor ağabeyim uzun bir iç çekişle, her zaman yaptığı gibi oltaya gelmeyi tercih etmeyerek, "seni yemeğe davet etmek istiyorum."

"Ne?"

"Gelecek Cumartesi nasıl? Saat 7'de."

Gelecek cumartesi meşgulüm,
gelemeyeceğim. Ama daha önemlisi, *ne*
oluyor?

Bu, birbirimize hoş geldin dememizden bile daha tuhaf. Ne zamandan beri kardeşimle birlikte yemek yiyoruz?

Gözlerimi ona dikiyorum. "Şu anda sarhoş musun?" Yüz hatlarını hoşnutsuzluk kaplıyor. "Hayır."

"Kafan iyi mi?" diye soruyorum, yüz hatlarını inceleyerek kafasının iyi olabileceğine dair işaretler arıyorum. "Kafan iyi mi? Biraz ot içiyorsun, değil mi ağabey? Bu yüzden mi saçma sapan konuşuyorsun?"

Bunu bir cevapla onurlandırmıyor.

"Çünkü varsa sorun değil. Bana anlatabilirsin. Seni yargılamayacağım. Bu gerçek uyuşturucu bile değil, dostum."

"Ben olsam," diyor ciddi bir şekilde, "esrar içerdim. Ya da uyuşturucu kullanır ya da sarhoş olurdum. Ne yazık ki Bardstown'da ya tüm içkileri içerdiniz ya da tüm esrarı tüttürürdünüz."

Şaşırmış bir şekilde kıkırdadım. "Suçluyum. Yine de sana bir şeyler ayarlayabilirim. Sadece söylemen yeterli. Hâlâ eski bağlantılarım var." Sonra, kendime engel olamadığım için, "Belki bu seni işi yapacak kadar gevşetir."

Bunun üzerine sertleşiyor.

Ve buna bayıldım.

Tanrım, nasıl unutabilirim?

Kardeşimin çok namuslu olduğunu ve onu bu şekilde kışkırtmaktan her zaman zevk aldığımı.

Tekrar ayaklarının üzerinde kayıyor, bu kez yüz hatlarında farklı bir rahatsızlık belirliyor. "Biliyor musun, bence başka bir zaman konuşmalıyız. Belli ki sen -"

Başımı yavaşça sallıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Hayır, şimdi konuşalım. Ne olmuş yani? Onu öptün mü?"

Çenesi sıkıştı.

Kahrolası

destansı.

"Bana söylemiyor," diye kışkırtıyorum. "Ve ben sordum. Dedikoduya meraklı bir genç kız gibi."

Bir sıkışma daha, sonra, "Bu kadar kaba olmak mı istiyorsun yoksa doğal mı geliyor?"

Kollarımı iki yana açtım. "Her şey doğal, ağabey. Ve sana öğretebilirim. Sana birkaç ipucu verebilirim." Sonra, imalı bir şekilde göz kırparak, "Kreplerinin üzerine akçaağaç şurubunu nasıl dökeceğin hakkında. Yoksa bekle, onun krepleri ve *senin* akçaağaç şurubun mu?"

Kulaklarından buhar çıkıyor.

Ya da öyle olurdu. Eğer bir çizgi filmde

olsaydık. Ve kıcımla gülmek istiyorum.

Tanrım, bunu kaçırmışım.

Ağabeyimle ilgili özlediğim tek şey: nişanlısı Maple Mayflower hakkında onunla dalga geçmek.

Daha doğrusu, kardeşimin *görücü* usulü nişanlısı.

Bir gün bizim babamız -Allah rahmet eylesin- ve onun babası bir araya geldiler ve zamanı geldiğinde çocuklarının birbirleriyle evlenmesine karar verdiler.

Tabii ki kardeşim de kabul etti çünkü babama ne zaman hayır dedi ki? O da kabul etti çünkü sanırım o da kardeşim gibi babası ne derse kabul etme hastalığına sahip.

Bu da hayatları boyunca nişanlı oldukları anlamına geliyor. Muhtemelen kardeşim birinci sınıftayken, o da ikinci sınıftayken falan. Son derece iğrenç ve arkaik ama ben ne bilirim ki.

Gerçi hiç normal bir çift gibi davranmadılar.

Bir gün birbirleriyle evlenecekleri anlaşılmasına rağmen, ikisi arasında hiçbir temas yok. Randevuya çıkmıyorlar. Birbirleriyle konuşmuyorlar, hatta birbirlerine bakmıyorlar bile.

En azından kardeşim bilmiyor.

Her zaman dersleriyle, sporla, işle çok meşgul oldu, küçük Maple'a - ya da onu kızdırmak için benim taktığım isimle kreplere - zamanını ve ilgisini veremedi. Ve ağabeyimin duygusuzluğuna rağmen, ona oldukça takıntılı, hayatı boyunca da öyle oldu. Açıkçası nedenini anlamıyorum. Duygusal yelpazesi bir karton kadar geniş olan - daha iyi olduğumdan değil ama yine de - ve bir erkekle bir kadın arasındaki mahrem bir şeyden en ufak bir şekilde bahsedildiğinde rahatsız olan bir adamdan çok daha iyisini yapabilirdi.

Bazen otuz yaşındaki kardeşimin bakire olup olmadığını merak ediyorum. Yani, bu doğru olamaz, değil mi?

Maple'la değilse bile başka biriyle yapmış olmalı. Çünkü eğer yapmadıysa, Pancakes için üzülüyorum.

Lucas dışında, sanırım ona arkadaşım diyebilirsiniz. Elbette, ağabeyimi kızdırmanın bir yolu olarak başladı. Ama sonra sanırım o benim üzerimde büyüdü ve hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim oldu.

"Çok kolay," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Her neyse, Cumartesi günü gelebileceğimi sanmıyorum. Ya da *hiçbir zaman*. Harika bir gece geçir, ağabey."

Tam kenara çekilmek üzereydim ki o konuştu.

"Biliyorum." Sesi alçak ve gırtlaktan geliyor.

Sanki kelimeler göğsünden sökülüp atılıyor ve ben anında alarma geçiyorum. "Ne buldun?" "Bir şey buldum."

"Neyi buldun?"

"Babamın
günlüğünü."

Tamam..

. Yani?

Babamızın bir günlüğü vardı;
bunu biliyordum. Ama sadece
kazara.

Uzun zaman önce çalışma odasında kırabileceğim bir şey bulmaya çalışırken tesadüfen buldum. Beni terapistin ofisine gitmeye zorluyordu ve oradan nefret ediyordum. O zamanlar notlarımın ve konsantrasyon eksikliğimin DEHB gibi bir hastalığın sonucu olduğuna dair bir teorisi vardı, çünkü ikinci oğlunun ilki gibi olmadığını kabul etmek onun için çok zor olmuştu. Onun bir asi olduğunu ve parlak bir vazoya dönüştürülecek sıkıcı bir çamur birikintisi olmadığını.

O zamanlar günlüğü bulduğumda içeriğini okuyamayacak kadar küçüktüm. Ama bir girişimde bile bulunamadan yakalandım. Sonuçlar hiç hoş değildi, bunu burada bırakalım. Ve bu olaydan sonra hala gizlice çalışma odasına girip b i r şeyler çalıp kırsam da, asla onun

günlük. Yine de kendi günlüğümü tutmaya başladım. Yeterince büyüdüğümde ve terapistlerimden biri öfkeli düşüncelerimin kaydını tutmamı istediğinde.

Bunun babamın onayını almak için bilinçsizce gösterdiğim bir çaba olduğunu bilecek kadar terapi gördüm.

Ne kadar aptalca bir şey. Yine de önemli değil.

Çünkü günlük tutmuyorum. Artık tutmuyorum.

İki yıl, iki ay ve on iki gün boyunca değil.

Görünüşe bakılırsa kardeşim babamın günlüklerini bilmiyormuş. Bu şaşırtıcı çünkü babam ve Homer'ın kanka olduklarını ve birbirlerinin sırlarını bildiklerini sanıyordum.

Tüm sırlar değil ama yine de çoğu.

Keskin bir nefes daha alıyor, göğsü genişliyor ve "Yani biliyorum" diye tekrarlıyor.

"Neyi biliyorsun?"

"Sana ne yaptığını."

O zaman nefes almayı

bıraktım.

Düşünmeyi bırakıyorum. Donup kalıyorum.

Göğsü keskin, acı dolu bir nefesle genişlerken.

Ama bu onu sakinleştirmeye yetmiyor. Onu sakinleştirmeye ya da yüzündeki acı dolu ifadeyi yatıştırmaya yetmiyor. Bu yüzden birkaç kez daha ayaklarının üzerinde kayar, bir elini saçlarında gezdirir, saç tellerini karıştırır - öyle bir şey ki

İlk kez saçlarının dağınık olduğunu görüyorum - bir sonraki adımda ne istediğini söylemek için.

"O vardı..." Yutkunuyor. "Yazmıştı. Seni cezalandırmak için yaptıklarını. Dayak. Aç bırakma. Seni odana, bodruma ya da dolabına nasıl kilitlediğini. Sana ders vermek için... Sana bir ders vermek için. Sana ilaç veriyordu. Seni doktorlara götürdüğünü biliyordum ama ben..."

Bilmiyordum.

Hayır,

bilmiyordu.

Kimse

bilmiyordu.

Çünkü bu bir sırdı; babamın uzun süredir sakladığı bir sır.

Şu anda aklıma gelen ilk şey ne kadar aptalca olduğu. Ne kadar

umursamaz olduğu.

Kendi suçlarını yazmak için.

Saklamak için büyük çaba sarf ettiği bir şey. Kimsenin öğrenmesini asla istemediği bir şey. Söylesem bile insanların inanmayacağını söylediği bir şey.

İmajı yüzünden.

Ne kadar cömert ve nazik olduğu için.

Başkalarının gözünde, o demek istedi.

Ağabeyim devam ederken parmaklarını tekrar saçlarında gezdiriyor: "Gerisini bilmiyordum. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Hiç... Hiç bilmiyordum. Onun ne yaptığını hiç görmedim... O..."

Benimle olduğu gibi.

Yine söylemiyor çünkü söylemek zorunda değil.

Bir babayı paylaşıyor olsak da aslında paylaşmadığımız ima ediliyor.

Dünyanın geri kalanı gibi kardeşim de benden farklı bir baba tanıdı. Sürekli kızgın olan bir baba yerine katı ama cesaretlendirici, gururlu ve sevgi dolu bir babası vardı. Sürekli hayal kırıklığına uğrayan. Beni sürekli istediği gibi şekillendirmeye çalışan ve ben reddettiğimde zorbalık yapan bir babam vardı.

Bağırarak, ılık atmak, yumruklamak ve evet, kilitlemek ve aç bırakmak, ilaç vermek, aklına ne gelirse, o gün havasında ne varsa onu yapardı.

Ve tabii ki gizlice. Özel

olarak.

Böylece kimse onun gerçek yüzünü görmeyecekti.

Kimse cömert, namuslu Howard Davidson'ın kendi oğlunu döven bir canavar olduğunu bilmeyecekti.

Ama inatçı bir orospu çocuğu olduğum için hepsini

kabul ettim. Kırılmadım. İtaat etmedim.

Ve bu onu daha da kızdırır.

Tekrar söylüyorum, her şeyi birilerinin okuyabileceği bir yere yazmak ne kadar aptalca bir fikirdi.

Harika, baba. Sadece harika. Sen bir moronsun, değil mi?

"Neden..." diye soruyor, yüz hatları hala acı içinde kıvranıyor. "Neden bir şey söylemedin?"

Sonra öfke üzerime çöktü.

Büyük, büyük bir öfke

dalgası. "Sana demek

istiyorsun," diye alay

ediyorum. "I -"

"Sana hiçbir şey söylemedim ağabey," diye homurdanıyorum, sesim alçak ve titrek, "çünkü umursayacağını düşünmedim. Harika babanın boktan kardeşini dövmesi umurunda olmaz diye düşündüm. Benim hakkımda böyle düşünmüştün, değil mi?"

Utanmış görünecek kadar nezaket sahibidir. "I..."

"Çünkü sen de herkes gibisin." Omuz silkiyorum sonra. "Seni ya da bir başkasını suçladığımdan değil. Ünümün her santimini hak ettim ve bununla gurur duyuyorum. Ama orada durup ne yaptığım ya da yapmadığım konusunda beni sorgulama."

Gerçekten yaptığım

zaman. Birine

söyledim.

Annemiz.

Hatta birkaç kez, küçükken ve bunun işe yarayacağını düşünecek kadar aptal olduğum zamanlarda.

Spoiler uyarısı: Olmadı.

Bana Homer gibi uslu durmamı ve iyi biri olmamı, böylece bunun sona ereceğini söyledi. Sonra da bunu görmezden geldi ve babamın sırrını onun iyi bir suç ortağı gibi saklamaya devam etti.

Yani evet, kardeşimin umursayacağını düşünmemiştim.

Benden sekiz yaş büyük. Ben anaokuluna gittiğimde o çoktan yatılı okula gitmiş, yıldız bir öğrenci ve sporcu olmuş, hayatını evden ve benden uzakta yaşamış, yılda sadece birkaç kez eve gelmişti.

Hayatında bana yer yoktu. Hiç
olmadı.

O babamın oğluydu ve evet, küçükken ağabeyimin gelip beni canavar babamızdan kurtaracağı hayalini kurduğumu itiraf ediyorum ama sonra büyüdüm. Kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini fark ettim, hele de kurtarılmaya ihtiyaç duyduğum kişiler kendi ailemken.

Bu yüzden kimseye
söylemedim. Lucas'a
bile.

Belki de yapmalıyım -çünkü o da aynı şeyleri yaşıyordu- ama annemle karşılaştıktan sonra bunu yapmaya cesaret edemedim. Lucas'ın bildiği tek şey herkesin bildiği şeydi: Ailemin sahip olduğu için çok şanssız olduğu şımarık bir baş belasıydım. Buna rağmen hâlâ arkadaşımdı.

"Ben..." diye başladı kardeşim. "Ben... Üzgün olduğumu söylemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok üzgünüm Reign. Keşke seni hayal kırıklığına uğratsaydım. Keşke sana farklı davransaydım. Keşke bilseydim. Keşke -"

"Önemli değil."

Çünkü önemli
değil.

Bu hiçbir şeyi değıştirmez.

Bu geçmişi, bilmediği ve şimdi bildiği gerçeğini değiştirmez. Ve görünüşe bakılırsa pişmanlık duyuyor. Bundan kuşku duymamamın nedeni bana küfür etmiş olması. Homer bunu yapmayacak kadar kibar biri, o yüzden evet, sanırım pişmanlığı gerçek.

Ama dediğim gibi, bunun bir

nemi yok. Biz neyseki oyuz.

O kayırılan evlat, ben de sıçıp batıran.

Farklı hayatlarımız, farklı yollarımız var ve bunu hiçbir şey

değiştiremeyecek. "Bunu düzeltmek isterdim," diyor gözlerini bana dikerek,

"bir şekilde düzeltmek." "Nasıl dzelteceksin?"

"Gelip benimle çalışmanı istiyorum."

"Ne?"

"şirkette."

Bunun zerine kendimi bir kez daha dururken buldum.

Donuyorum. Tek bir kelime bile söyleyemiyorum.

"Seni vasiyetten çıkardığını ve vakıf fonuna el koyduğunu biliyorum. Ama avukatlarımızla konuştum. Artık hisselerin çoğunluğuna sahip olduğuma göre, tüm parayı sana geri vermemin bir yolu var. Ve bunu istiyorum. Bu sana ait, Reign. Bu şirketin yarısı senin. Ama ben..." Göğsü genişliyor.

"Gelip benimle çalışmanı istiyorum."

"Gerçekleştirmek için demek istiyorsun."

Yüz ifadesi soğuk ama çenesinin ne kadar sert olduğunu

görüyorum. "Evet." "Az önce o paranın bana ait olduğunu

söylemene rağmen."

Birkaç saniyenin sessizlik içinde geçmesine izin veriyor. Sonra, "Yaz için tam zamanlı olacak. Sonra derslerin başladığında yarı zamanlı çalışabilirsin. Futbol ve diğer yükümlülüklerin olduğunu anlıyorum. Mezun olana kadar benimle çalış ve hepsi senin olsun."

Doğru.

Hepsi
benim.

Lanet olası pislik.

"Tıpkı onun gibisin, değil mi? Bunu yap, ben de sana bunu vereyim. A alırsan seni bir daha odana kilitlemem. Uslu durursan kaburgalarına yumruk yemezsin. Hizaya girersen kırık kolun için seni doktora götürürüm."

Kardeşimin irkilmesini izledim. "Bak, buna ihtiyacın var. Paraya ihtiyacın var, değil mi? İhtiyacın var. Nasıl idare ediyorsun bilmiyorum ama paraya ihtiyacın var."

Buna gülmek
zorundayım. Yüksek
sesle, kızgın bir
kahkaha.

"Babam iki yıl önce benimle ilişkisini kesti, ağabey. Şimdi beni düşünmen ne güzel."

Babamızın beni malikaneden uzak tutmak için yasal önlemler aldığını söylediğimde kastettiğim buydu. Beni vasiyetinden çıkardı ve özellikle hiçbir mülküne adımımı atamayacağıma dair bir madde koydu. Ve bu çoğu insan için bir sır olsa da, avukatlarından, bazı üst düzey şirket yetkililerinden ve kardeşimden yardım almak zorunda kaldı.

"Reign -"

"Ama benim zaten bir işim var."

"Ne işi?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Eğer kardeşim bunca zamandır babamın parası olmadan aç kaldığımı düşünüyorsa, o zaman benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor demektir.

Ben becerikliden başka bir şey değilim.

Üniversite harcam zaten bursum tarafından karşılanıyor. Babamın eğitim masraflarımı asla karşılamayacağını ve bunun için beni suçlayarak şehit gibi görünmenin bir yolunu bulacağını hep biliyordum. Bu da iyi olurdu; gerçekten umurumda değil.

Üniversite ya da futbol için değil.

Ben Lucas gibi değilim. Futbol dışında bir kariyer yapmakla ilgilenmiyorum. Oraya gitmemin tek sebebi, onun da oraya gitmesiydi. Ve kazara ben de aynı üniversiteden burs aldım. Ben de neden olmasın diye düşündüm. Eğer beni bu cehennem çukuru kasabadan kurtaracaksa, ki bu şimdiye kadar önemsemediğim tek şeydi, o zaman her şeye razıyım.

Geri kalan her şeyime gelince, bir işim

var. Dövüşüyorum.

Para için.

Kardeşim tarafından yolum kesilmeden önce girmek üzere olduğum spor salonu sadece bir boks salonu değil; amatör dövüşler de düzenliyorlar. Çoğunlukla bu dövüşler yasal ve tüm dövüşçülere iyi para ödeniyor. Ancak bazı dövüşler yasal değil ve bu dövüşler için dövüşçülere müstahcen derecede iyi para ödeniyor.

O kadar iyi ki sadece yaz boyunca çalışmam gerekiyor ve yılın geri kalanı için hazırım.

Temel olarak, bu benim yaz işim gibi, son iki yıldır da öyle.

"Senin için orada olmadığımı biliyorum," diye başlıyor kardeşim çünkü ne zaman bırakacağını bilmiyor. "*Hiçbir zaman* senin yanında olmadım. Aslında mutluydum. Bunu kabul ediyorum. Babam seninle ilişkisini kestiğinde, bunu hak ettiğini düşündüm. Bize yaşattığın onca saçmalıktan sonra, partilerin, içkilerin, uyuşturucuların. Tutuklandığın, okuldan atıldığın ya da insanların senden vazgeçtiği onca zamandan sonra. Ve sonra o kızla, Adler'larla ilgili her şey olduğunda... Onu suçlamak yerine seni suçladım. Sen olmalısın diye düşündüm. Çünkü hep sensin, değil mi? Sorun sensin. Bir şeyler yapıyorsun. Her şeyi mahvediyorsun. Onları mahvediyorsun. Bu yüzden ona bir şey yapmış olmalısın diye düşündüm; onu yaptığı şeyi yapmaya sen itmiş olmalısın. Tüm bunlardan sonra babamın en azından seni evlatlıktan reddedebileceğini düşündüm ve..." Yüzünü buruşturarak başını sallar. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattım, Reign. İyi bir ağabey olamadım. Değildim... Ama ben -"

"Hayır."

"Ama -"

"Haklıydın."

Kaşlarını çatıyor. "Ne hakkında?"

"Bunu düşünmek," diyorum ona, ellerim iki yanımda yumruk olmuş halde.

"Ben olduğumu düşünmek."

Çünkü öyleydi.

Bundan ben sorumluydum. Onu yaptığı şeyi yapmaya ittiğim için.

Hayatımda yaptığım diğer tüm pislikler için özür dilemesem de, bunun sorumluluğunu üstleniyorum. Yaptığı şeyi ona yaptırdığım ve sonuç olarak hayatını mahvettiğim için.

Yaptığım şey için kendime o kadar kızmasaydım, hıncımı ondan çıkaracak kadar çok kızmasaydım, o yaptığını yapmazdı. Ona tüm o zalimce şeyleri söylememiş olsaydım, lanet olası bir suç işlemeyecekti.

Bunu yaptığını ve bu yüzden tutuklandığını öğrendiğimde babama gittim. İtiraf etmek için. Onu kışkırtanın ben olduğumu ve onun gitmesine izin verip beni cezalandırması gerektiğini söyledim, o da beni evlatlıktan reddederek bunu yaptı.

Muhtemelen bir gün zaten yapacağı bir şeydi, ama sanırım o zaman bir fırsatı vardı ve bunu değerlendirdi. Ama ben bunun onu tatmin edeceğini ve kızı kurtaracağını düşünürken, öyle olmadı. Yine de onu o ıslahevine gönderdi.

Yani evet, bendim.

Sorun bendim, o değil.

Tek iyi şey o yerden çıkmış olması. Şimdiye kadar mezun olmuş olmalı. Her zaman ait olduğu yere, ailesinin yanına, malikaneye dönmüş olmalı.

Onun için her şeyi mahvetmeden önce.

Yani onu yeni Lucas'tan korumak en azından yapabileceğim bir şey.

Öfkeli bir nefes vererek kardeşime odaklanıyorum. "Senin lanet paranı istemiyorum, tamam mı? Bir daha buraya gelme."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pekala, ben bir suçluyum.

Ve bu sadece St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'na gittiğim için değil, aynı zamanda takip ettiğim için.

Gerçekten.

Bunun iki yolu yok. Gri alan yok.

Ve evet, tonlarca saklanma, çömelme ve gizlice dolaşma var.

Birincisi, St. Mary's'den çıkmak.

Gecenin bir yarısı ve sokağa çıkma yasağı 9:30'u çoktan geçti. Yani yatağымda, derin bir uykuda olmalıydım ama yurttaki beton koridorda sessizce ilerliyorum, böylece binadan gizlice çıkıp kampüs dışına, Bardstown'daki bir eve gidebileceğim.

Eski erkek arkadaşımın onuruna bir parti düzenleniyor. Her ne kadar tacizin her türlüsüne karşı olsam ve hala başıma gelebilecek kötü sonuçlardan korksam da, oraya iki gün önce yapamadığım şeyi yapmak için ikinci bir şans elde etmeye gidiyorum.

Ama bu sefer yanımda arkadaşlarım yok.

Sokağa çıkma yasağını ihlal edeceğimi bildiğim halde onları bu işe bulaştırmak ve potansiyel olarak başlarını belaya sokmak istemedim. Ayrıca hala tüm hikayeyi bilmiyorlar. Ve onlara her şeyi açıklayana kadar, vicdanım rahat bir şekilde onların yardım ve desteğini kabul etmeye devam edemem.

Böylece tek başıma kaldım ve yaklaşık bir saat sonra hedefime ulaştım.

Partinin burada yapıldığını bilmesem bile yine de anlardım. Bu sessiz sokakta bu kadar gürültü çıkaran tek ev burası ve derin bir nefes alarak içeri giriyorum.

Planım Lucas'ı bulmak ve *hiçbir* şeyin, ama hiçbir şeyin beni caydırmasına izin vermemek.

Onu kalabalık fuayede, oturma odasında, yemek odasında ve kalabalıklar arasında bulabildiğim diğer tüm odalarda arıyorum. Yine de onu bulamayınca arka bahçeye gidiyorum ve aman Tanrım, işte orada.

Bir ya da iki saniye boyunca yerimde durup ona baktım. Erkek

arkadaşıma, *eski erkek arkadaşına*.

Bir grubun içinde duruyor, elinde kırmızı bir fincan tutuyor, birinin söylediği bir şeye gülümsüyor ve çok yakışıklı görünüyor. Çok tanıdık.

Sarı saçları ve mavi gözleri.

Tanrım, onu özlüyorum.

Onu çok ama çok özlüyorum.

Son iki yılı onsuz nasıl geçirdiğimi bilmiyorum. Onu görmeden, onunla konuşmadan, onunla gülmeden. Ve bu gece onunla konuşabilecek olmam gerçeği beni nefes nefese bırakıyor ve heyecanlandırıyor.

Ayrıca dehşete düşmüş.

Bunu yapabilirsin, Echo.

Evet, yapabilirim.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra ona doğru ilerliyorum. Ama sonra yine duruyorum çünkü Lucas bir saniye önce bir şeye gülüyordu ve bir saniye sonra... başka bir şey yapmakla meşguldü.

Öpüşmek gibi bir şey.

Bir anda ortaya çıkan bu kız. Yani,

ne...

Eski erkek arkadaşına bakmakla o kadar meşguldüm ki, ona yaklaştığını hiç fark etmedim. Onun dikkatini çekmeye çalıştığını hiç fark etmemiştim, ta ki adam konuşmaya ara verip dikkatini ona verene kadar. Sonra ben daha gözümü kırpamadan, adam eğilmiş, kızın ağzına yapışmıştı.

Ve lanet olsun, gözümü bile kırpamadan bir kız daha karıştı.

Yine, kim bilir nereden geldi ama şimdi burada ve Lucas, ilki izlerken onunla öpüşüyor. Ve içinde durduğu grup bundan çok mutlu görünüyor. Gülüyorlar, alkışlıyorlar ve daha fazlasını yapması için onu teşvik ediyorlar, sanki bu bir tür şovmuş gibi.

Ve buna bayılıyor.

Onlara istediklerini veriyor.

Kızlar arasında geçiş yapmak. İkisini birden öpüyor.

Yumruğunu havaya kaldırıyor.

İğrenç.

Bu çok iğrenç.

Tatsız, saldırgan, sakıncalı ve bana *onu* hatırlatıyor.

Bu bana eski erkek arkadaşımın en iyi arkadaşının yapacağı bir şeyi hatırlatıyor ve kusacağım.

Şu anda cidden kusacağım. Kusacağım.

Birdenbire birinin kolumdan tutup beni geri çektiğini, aslında *sürüklediğini*, bir yere *götürdüğünü* hissettiğimde ciyaklıyorum. Onlara izin vermemin tek nedeni rahatlamamın çok büyük olması.

O korkunç sahneden zorla götürüldüğüm için. Lucas'ın bir değil iki kızı öpmesinden.

Kimdi onlar?

Onlardan biri onun mıydı?

Düşüncemi bitiremeden bir odaya çekiliyorum.

Bilinmeyen bir oda, önce karanlık ama sonra parlak, neredeyse neon, sert bir ışıkla doluyor, sonra bir kapının kapandığını duyuyorum.

Şu anda daha büyük sorunlarım olduğunu fark etmemi sağladı. Potansiyel olarak *tehlikeli* sorunlar.

Cinayet çılgılığı atmaya hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum ama bakışlarım tanıdık bir çift gözle kilitleniyor.

Kırmızımsı kahverengi ve parlıyor.

Ve o kadar güzel ki tüm çılgınlıklarım kesiliyor.

Ki bence bu olmamalıydı. Yine de ılık atmalıydım. Hala yardım aırmalıyım.

Banyoda birlikte kilitli kaldığım yabancıyı - burası bir banyo; gözümü ondan alamasam da bu kadarını fark edebiliyorum - tanıyor olmam onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyor.

O bir haydut.

Tabii ki tehlikeli.

Bu yüzden aklımı başıma topladım ve yüz hatları hoşnutsuzluk içinde, "Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandığında ılık atmaya hazırlandım.

ılık, Echo.

Ama tek yaptığım göz kırpmak, ağzım açık kaldı. Sonra, "Ne... Burada ne oldu?"

Çenesini gösteriyorum.

İşıl ışı parlayan gözleri dışında, yüzündeki en dikkat çekici nokta bu. Çok kirli ve çok sivri çenesinin solundaki bu iek açan kırmızı ve mor ürük.

Bu da benim sorumu sıkıyor.

"Burada olacağını nereden biliyordun?"

Hırıltısı öncekinden daha da kalın ve onun sorularının muhtemelen benimkilerden daha mantıklı ve önemli olduğunu fark ediyorum. Daha acil ve elimizdeki durumla ilgili.

Yine de çürüğünün geçmesine izin

veremiyorum. Kötü görünüyor.

Kızgın.

Acı verici.

"Sen," diye yutkunuyorum, dikkatle bakıyorum, "kavgada falan mıydın?"

Olabilirdi.

Tanıdığım en akli başında adam sayılmaz.

Okuldayken, onu orada burada rastgele çürüklerle görürdüm. Hatta bazılarını nasıl aldığına bile şahit olurdum. Kampüsün dört bir yanında insanlarla kavgaya tutuşur, bunu her zaman Lucas'ın onu çekip götürmesi ve ardından müdürün odasına kadar eşlik etmesi izlerdi. Onu ya bir günlüğüne uzaklaştırırlar ya da futbol oynama ayrıcalıklarını elinden alırlardı.

Yine de onları her zaman geri aldı; en iyi oyunculardan biriydi ve görünüşe göre bir topu ustalıkla ağılara gönderebildiği sürece serseri mayın olmasının da bir önemi yoktu.

"Evet, insanların bu soruyu sormasından gerçekten sıkılmaya başladım," diye kaşlarını çatarak cevap veriyor.

"Neden, bu soruyu başka kim sordu?"

Çenesi daha da geriliyor. "Şimdi de onu mu takip ediyorsun?" Takip etmek.

Evet, öyleyim.

Ama henüz ona cevap vermeye hazır değilim.

"Bu normal bir sonuç. Sürekli kavgaya karışyorsun," diyorum.

"Nedir bu?" Çürük çenesini bana doğru uzattı. "Sapık goth-reject kostümün mü?"

"Hey!" Geri çekildim, kirli sarı saçlarımı örten başlık düştü ve saçlarım omuzlarıma döküldü. "Kostümümde hiçbir sorun yok. Kostüm bile değil. Sadece bir kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört."

"Ne zamandan beri kot pantolon giyiyorsun?" "Ben her zaman kot giyerim."

"Hayır, yok."

"I..." Dudaklarımı büzüyorum. "Neden her zaman ne giydiğimle bu kadar ilgileniyorsun? Ne giyiyorsam onu giyiyorum. Ne giydiğim seni ilgilendirmez."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

Ben kot pantolon seven bir kız değilim. Elbiseleri, etekleri ve yazlık şeyleri severim.

Ama en çok nefret ettiğim şey, bunların benim sapık kıyafetlerim olduğunu bu kadar kolay anlamış olması. Karanlık ve beni gizlemek için tasarlanmış. Sadece St. Mary's'den fark edilmeden kaçabilmek için değil, aynı zamanda bu insanların beni tanıdığı bir parti olduğu için. Ve eğer insanlar beni tanıyorsa, ne yaptığımı da biliyorlardır.

İki yıl önce.

Ve bu konuda taciz edilecek, dalga geçilecek, gülünecek ya da alay edilecek bir ruh halinde değilim. O zamanlar da böyle yapıyorlardı. Her şey olup bittikten sonra okula gitmek bir kabustu ve bu gece bu deneyimi tekrarlamaya hiç niyetim yok.

Bu yüzden benim sapık, goth-reject kostümüm.

"Şimdi bana çürüğünü anlat," diye emrediyorum. Anlatmıyor.

Çünkü o... izliyor.

Özellikle de dağınık saçlarım.

Ve öyle bir şekilde izliyor ki kendimi savunmasız ve bilinçli hissediyorum.

Gözleri yoğun ve ağır. Neredeyse

sersemlemişti.

Sonra dayanamayıp boğazımı temizliyorum ve o da gözlerini kaçırıp yüzüme diyor. Sonra, "Çürük çürüktür. Çürüğümün nasıl oluştuğu seni ilgilendirmez."

Touché.

Çenemi kaldırıyorum. "Umarım

acıyordur." "Acıyor."

"Güzel."

"Yapman gereken -"

"Bu..." Ellerimi yumrukladım. "O... kızlardan biri onun kız arkadaşı mı?"

Tanrım, lütfen hayır.

Lütfen evet deme.

Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum. Göğsümde bu acıyı hissetmeye hakkım yok. Özellikle de aynı şeyi ben ona yapmışken.

Ama Tanrım, acıtıyor.

Çok ama çok acıyor.

Çenesi titriyor ve ben elimde olmadan yine o morluğa odaklanıyorum, kendi kalbimin attığını ve tıkladığını hissediyorum, o cevap vermeden önce, "Hayır."

Bu cevap üzerine rahatlamış bir nefes alıyorum. "Peki kimdi onlar?"

Birkaç saniye sessizliğini koruyor. "Sadece birkaç kız."

"Yani onları tanımıyor mu? Ama bu nasıl -"

"Seni eve götürüyorum" demeden önce keskin bir nefes daha aldı. "Ne?"

"Hadi. Gidelim."

"Ne, hayır. Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim, değil mi?"

"Ne yazık ki senin için, bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Hadi," diyor yavaşça, bir adım öne çıkarak, "*gidelim*."

Bir adım geri atıyorum.

"Hayır." "Echo," diye uyarıyor.

Bir sonraki geri adımında ayaklarım titriyor ama atıyorum. "Bu en iyi arkadaş saçmalığını biraz fazla ileri götürüyorsun, tamam mı?"

"Kendimi tekrar etmeyeceğim."

"Onun en iyi arkadaşı olduğunuzu ve kardeş gibi olduğunuzu anlıyorum. Ama onunla kimin konuşacağına sen karar veremezsin. Sen onun bekçisi ya da... ne bileyim, bebek bakıcısı ya da -"

Bir adım daha öne çıkar. "Ne yazık ki senin için öyleyim. O yüzden gel."

Ters ters bakarak geri çekildim. "Belki o da benimle konuşmak istiyordur."

"Hiç olası değil."

Göğsümdeki acıyı görmezden geliyorum. Çünkü haklı olma ihtimali var.

Yine de bana hatırlatmasını istemiyorum.

"Sana bana baktığını söylemiştim, hatırladın mı? Barda," diye kışkırttım onu, tüm iyi niyetime rağmen.

"Ve sana onu suçlayamayacağını
söyledim." "Ben -"

"Ya da bu konuda herhangi bir erkek," diye devam ediyor. "Eğer memelerini onların burnunun dibinde sallamaya devam edersen."

Nefesim kesildi.

Mecburum çünkü sözlerine bir bakışla eşlik ediyor.

Göğüslerime çok uzun ve kalıcı bir bakış.

Bu gece kapüşonlu sweatshirt ile iyice örtülmüş olsalar da onlara bakma şekli kendimi tekrar açıkta hissetmeme neden oluyor. Daha sonra vücudumun geri kalanına bakmaya devam etmesi, kot pantolonla kaplı kalçalarım ve baldırlarım gibi yerlerde durması, beni şu anda bir elbise içinde hayal ettiğini düşündürüyor.

Beni hiçbir şeyin içinde hayal etmiyor.

Ve kendimi ondan korumak için büyük bir dürtü
duyuyorum. Onun yoğun, güzel, *müstehcen*
gözlerinden.

"Sen çok..." Derin bir nefes alıyorum. "Bunu az önce söylemedin. Sadece benim hakkımda konuşmadın..."

Öfkem onu sırttırıyor.

Ve ne kadar nefret dolu ve iğrenç bir adam olsa da, omuz silkmeden önce bir iki saniye boyunca kasıtlı olarak göğsüme bakıyor. "Ne diyebilirim ki, güzel göğüslerin var."

"Dur," diye emrediyorum, göğsüm kabarıyor, memelerim onun uzun bakışları yüzünden ağırlaşıyor ve tuhaflaşıyor. "O kelimeyi söyleme."

Gülümsemesi alçak bir kıkırdamaya dönüşür.

Ve nasıl mümkün olabilir bilmiyorum ama bu onun utanmaz bakışlarından bile daha kötü.

Çünkü kıkırdaması düpedüz edepsiz.

"Kelimeleri sevdiğini sanıyordum,"

diyor. "Ben -"

"Ya da belki burada başka bir eşanlamlı mı

arıyorsunuz?" "Ben -"

"Tokmaklara ne dersiniz? Testiler, eğlence çantaları, hooters.

Farlar." "Aman *Tanrım*."

"Sanırım aradığınız ifade *Saltanatım*."

Hapse girmekten korktuğumu sanıyordum ama korktuğumu sanmıyorum.

Sanırım onu ilk ben öldürebilirim buna degecek.

"Ben senin en iyi arkadaşının kız arkadaşıyım, sen..." Tanrım, kelime bulamıyorum. "*Kaba psikopat*. O yüzden durman gerek, tamam mı? Sadece dur."

"Eski sevgilin, değil

mi?" "Dur artık," diye

fısıldıyorum.

Sonunda, biraz ilerleme kaydetmişim gibi görünüyor.

Çünkü neşesi kayboluyor ve "O zaman beni kızdırma ve sana söylediklerimi yap" diyor.

Ve sonra patlıyorum.

Bu kadar kibirli ve otoriter olduğu için ona patlıyorum.

O kadar nefret dolu ki beni hasta ediyor.

"Öncelikle," diye başlıyorum, ellerim yumruk olmuş, "ne kadar inanmak istersen iste, ben senin hizmetçi kızın değilim. Asla olmadım ve olmayacağım. Senden emir almıyorum. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. İkincisi, bana yaklaşma. Lanet bir yırtıcı hayvan gibi üzerime gelmeyi bırak. Üçüncüsü, buraya Lucas'la konuşmaya geldim ve bunu yapana kadar da gitmeyeceğim." Sonra da, "Gitsem bile seninle birlikte gitmeyeceğim. O yüzden geri çekil."

Güzel.

Bu iyiydi.

Kendimle gurur duyuyorum.

Ya da olurdum. Eğer söylediklerimi dinleyip itaat etseydi. Ama öyle değil.

Hâlâ bana asılıyor.

Aslında, bana doğru çok uzun ve cüretkâr bir adım atıyor - en azından bana öyle geliyor - ve irkilmeme neden oluyor. Özellikle de botlarının küt burunları spor ayakkabılarıma çarptığında.

Sonra eğilip kırmızı benekli bakışlarını üzerime dikerek şöyle dedi: "İlk olarak, gitmenin tek yolu benimle olmak. Ve gideceksin, bundan emin olacağım. İkincisi, Lucas bu haldeyken onunla konuşamazsın, sarhoş ve

kafası güzelken. Aşağı ile yukarıyı ayırt edemediği zaman. Üçüncüsü, bana göre sen her zaman benim hizmetçim oldun ve bu gerçeği ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi, çünkü o zaman tüm güce sahipmişsin gibi davrandığın ve benim sana hiç yoktan daha azına sahip olduğunu hatırlatmak zorunda kaldığım tüm bu şeyleri yaşamak zorunda kalmayacağız. Ve son olarak, yırtıcı suçlu ile eşanlamlı değil mi?"

O zaman kalbim küt küt atıyor.

Ardından birkaç vuruş daha yapıyor ve şöyle devam ediyor: "Tam olarak değil ama biraz öyle, değil mi? Uyuyor. Tam orada bir kanun kaçağı, bir suçlu ve bir cani ile birlikte." Sonra çenesini daha da eğerek ve sesini daha da alçaltarak, "Ata binen ve gecenin bir yarısı kız kaçırان bir haydut. Yine de söylemeliyim ki kızlarımı cesur severim. Alınan ve vahşi olmalarını severim. Tehlikeden kaçmayan, ona doğru koşan kızlar. Yani senin ciklet pembesi ve iyi kız rutininle endişelenecek bir şeyin yok. Beni okumaktan hoşlandığın kitaplardan daha çok sıkıyorsun ve bugünlerde uyumak için almak zorunda olduğum uyku haplarından daha güçlüsün. Seni kaçırmak bir yana, peşinden koşmak bile bu gece gündemimdeki son şey."

Kulaklarımı tekrar kapatmak istiyorum.

Beynime uzan ve tüm anıları içeren o parçayı çıkar. Onun anılarını.

Eski erkek arkadaşımın pislik en iyi

arkadaşı. Ama yapamam.

Tek yapabildiğim burada durup gözlerinin içine

bakmak. Yanıp sönen ve parlayan gözlerine.

Gördüğüm en kalın kirpiklerle çevrili.

Tek yapabildiğim onun yazlık ve güneşli kokusunu ciğerlerime çekmek.
Aynen hatırladığım gibi.

Mesele de bu, değil mi?

Hatırlamak istemiyorum. Geçmişten hiçbir şey hatırlamak istemiyorum. Tek istediğim devam etmek, ilerlemek.

Ben de buna
odaklanıyorum.

Lucas hakkında.

"Neden," diye derin bir nefes alıp bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum,
"Lucas sarhoş ve kafayı bulmuş durumda?"

En iyi arkadaşının cevabı

sessizliktir. Ve kavgacı bir bakış.

Ama geri adım atmayı reddediyorum. "Neden yukarıdan aşağıya bilmiyor?
Bu ne anlama geliyor?" Bana yine hiçbir şey söylemiyor ve tüm sağduyuma
rağmen boynumu, bedenimi daha da gerip yüzüne doğru kalkıyorum. "Bu
yüzden mi o kızları öpüyor ve o iğrenç şovu yapıyordu? Söyle bana. Ne
demek istediğini söyle. Lucas neden böyle? Neler oluyor? Ne -"

"Olan şey," diye konuşuyor ısırgan bir tonda, "Lucas'ın şu anda yaptığı şey
bu."

"Ne?"

"İçki içiyor. Sigara içiyor. Hap içiyor ve sikişiyor." Şimdi yanağında bir
nabız atışı başladı. "Kimi isterse. Nereye isterse."

"Ama bu... O böyle biri değil. Bu..."

"Dediğim gibi, o artık böyle biri. Kendine zarar veriyor. Bütün gece parti yapıyor ve başka hiçbir şey umurunda değil."

"Futbolu önemsiyor," diye ağzımdan

kaçırdım. Önemsiyor.

Bunu hep önemsedim.

Taslaklarda seçilmek, profesyonel olmak

hakkında. Nereye giderse gitsin onu takip etmem

hakkında.

Aslında bu konuda konuşmak beni biraz rahatsız ederdi. Çünkü her zaman NYU'ya gidip yaratıcı yazarlık okumak istemiştım ve Lucas da bunu biliyordu. Ama o bana her zaman yaratıcı yazarlık eğitimini her yerde alabileceğimi ve birlikte kalmamızın daha önemli olduğunu söylerdi. Ve bu çok acil bir şey olmadığı için tartışmamayı tercih ederdim.

Ama mesele bu değil.

Mesele şu ki, Lucas futbol oynuyor ve bunu seviyor. Ve önümüzdeki Ocak ayında seçilme ve profesyonel olma şansını riske atacak hiçbir şey yapmayacaktır.

"Eğer bu yolda ilerlemeye devam ederse, umursayacak pek bir şey kalmayacak."

"Ama bu... O yapmazdı..." En azından kendi sözlerimi duyabilmek için durup kalbimin yüksek sesle atmasını durdurmak zorundayım. "Neden? Ben... Ben..."

"Sence neden?" diyor bana, gözleri yoğun ve delici. Birkaç saniye

boyunca buna inanmayı reddediyorum.

Bana söylediklerini duymayı reddediyorum. Kendime yalan söylediğini söylüyorum.

Bunun doğru
olmadığını.

Olamaz.

Futbol Lucas'ın hayatı. Futbol onun her şeyi. Ama
ben de öyleydim, değil mi?

Bana bunu söylerdi. Bana bunu *gösterirdi*.

O gece bana da gösterdi. On altıncı doğum günümde. Onun
kalbini kırdığım zaman.

Güvenine ihanet ettim. Onu olabilecek en kötü şekilde
incittim. En iyi arkadaşıyla.

Onun *en iyi*. *Dostum*.

Derin nefesler alarak ona bakıyorum. Kemerli elmacık kemiklerine,
kibirli kaşlarına bakıyorum. Ateşli gözlerine, pelüş ağzına.

Çenesindeki morluk. Ve
ben istiyorum ki.

Isırmak istiyorum. Tırmalamak istiyorum, her zaman güzel ve her zaman
seksi olan yüzünü tırmalamak istiyorum.

Koyu, dikenli saçlarını çekmek istiyorum. Çılgınca nefes alan göğsünü
yumruklamak.

"O zaman neden bir şey yapmıyorsun?" Sorumu dile getiriyorum ama ona
cevap verme şansı tanımıyorum. "Neden onu durdurumuyorsun? Neden
sarhoş olmadan ve kafayı bulmadan önce onu durdurmadın? Burada
benimle ne yapıyorsun? Neden dışarıda ona göz kulak olmuyorsun?"

"Ben -"

"Onun en iyi arkadaşı olman gerekiyordu," diye neredeyse ılık atacaktım, parmak uçlarımda yükseldim. "Ona göz kulak olman gerekiyordu. Onun iyi olduğundan emin olman gerekiyordu. Senin yapman gereken -"

Aniden, tüm kelimelerim ölüyor.

Boğazımda eriyip gidiyorlar. Küle dönüşüyorlar.

Damarlarımdan akan yakıcı bir sıcaklık hissederken. Ve

bunun bana dokunduğu için olduğunu fark ettim.

Beni
kavırıyor.

Bileğim.

Uzun, esmer parmakları solgun tenimi sarıyor ve bu zıtlık ne kadar sarsıcı olsa da, teninin tenimdeki yanığı ne kadar sarsıcı olsa da, benim de ona dokunuyor olmam nefes kesici.

Bunu başlatanın ben olduğumu.

Ellerimi onun geniş göğsüne koyarak.

Bunu ne zaman yaptığımı bilmiyorum.

Ellerimin ne zaman havalanıp ona doğru gittiğini ve parmaklarımın tişörtünü ne zaman yumrukladığını bilmiyorum. Sıkıca da kavramıştım çünkü parmak eklemlerim bembeyazdı ve tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Değilim," diye gürlüyor.

O kadar alçak ve kalın ki göğsü titriyor.

Ayaklarımın altındaki zemin bile sallanıyor, ya da en azından öyle

hissediyorum. "Ne?" Fısıldıyorum.

Parmakları bileğimi sıkıca kavırıyor. "En iyi arkadaşı."

Bir nefes çekiyorum.

"Ben onun arkadaşı bile
değilim."

"Anlamıyorum."

O yanan gözleri daralıyor ve tutuşu sıkıdan neredeyse acı verici hale geliyor.
"Tek olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"Sen..."

"O gece hayatının en büyük hatasını yapan tek kişinin sen olduğunu. Bunun
bedelini ödeyen tek kişinin sen olduğunu *düşünmedin*," diye homurdanıyor.

Ama ben...

Ben de öyle düşünmüştüm,

evet. Ben de *aynen* öyle

düşünmüştüm. Bir tek ben

varım.

O kalırken Lucas'ın hayatından sürgün edilen bendim.

Lucas sözümü keserken, Reign'in hatasını telafi etme şansı olduğunu
düşündüm. Aynı üniversiteye gidiyorlar. Aynı takımda oynuyorlar. Tabii ki
Reign bunu kendi lehine kullanmış ve Lucas'la arkadaşlığını düzeltmiş
olmalı.

Yıllara dayanan geçmişlerinin uzlaşmalarında rol oynayacağından
bahsetmiyorum bile.

Benim de onun tişörtünü tutuşum sıkılaşıyor, gözlerim kısılıyor, acıyor.
"Ama... Siz ikiniz... Siz... Siz çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız.

ve..."

"Ve ne?" diye ısıtır.

"İkinizin arasına bir şey girebileceğini düşünmemiştim." "Bir şey olabilir."

Kalbim küt küt atıyor. "Ben."

"Sen."

Yapamam.

Bunu anlayamıyorum. Artık arkadaş olmadıkları kavramını kavrayamıyorum.

"Meğer ben boktan bir arkadaşmışım," diyor, gözlerinde adını koyamadığım bir şey parıldıyor ya da belki de şu anda adını koyamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. "Meğer en kötü düşmanın bile olmasını istemeyeceğin türden bir arkadaşmışım. Bu yüzden kontrolden çıkması o kadar da sürpriz değil. Kendini kaybediyor ve benim onun yanında olmam, her sıçıp batırışında yanında olmakta ısrar etmem her şeyi daha da kötüleştiriyor. Ama bunu yapıyorum, değil mi? Her şeyi mahvediyorum. Onları mahvediyorum. Dokunduğum her şeyi mahvediyorum." Çenesini bir kez daha esnetti. "Bunu da mahvedeceğimi düşünmemiştim. İçimde olduğunu düşünmemiştim. Tanrının unuttuğu hayatımdaki tek ve en iyi şeyi yok etmek."

Ancak sözünü bitirdiğinde gözlerinde neyin titreştiğini fark ediyorum. Hâlâ titreyen şeyi.

Pişmanlık.

Pişmanlık. Pişmanlık. Suçluluk.

Bunu fark etmemin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Her gün gördüğümde.

Aynada.

Kendi gözlerimle.

Hayatımdaki en önemli insanı incittiğim için. O

da yaptı, değil mi?

Hayatındaki en önemli kişiyi de incitti. Sadece bunu düzeltmek için bir şansı olduğunu düşündüm. Ayrıca, çok kızgın ve kötü anlarımda en kötüsünü düşündüm.

Belki de suçu benim üzerime attı. Belki Lucas'a beni *anlattı*.

Ona asılan sürtüğün ben olduğumu. Telefonda böyle söyledi, değil mi? O zaman neden bunu Lucas'a da söylemedi? Sadece arkadaşlıklarını kurtarmak için değil -ki ben zaten tehlikede olduğunu düşünmüyordum- aynı zamanda bizi ayrı tutmak için. Her zaman yapmak istediği bir şey.

"Sen..." Fısıldıyorum, tişörtünü hâlâ sıkı ve acı verici bir şekilde

kavırıyorum. "Ne yapmadım?"

Dudaklarımı yaladım. "Suçu benim üzerime at."

Bir an için ağzıma baktı. "Senin değildi." "Ama ben-"

Parmakları esneyerek sözümü kesti. "Önemli

değil." "Ama -"

Sonra eğiliyor ve yumruklarımı onun titreyen göğsüne daha da bastırmamı sağlıyor. "Fark etmez. Fark etmez."

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım.

Hafifçe irkildi. "Ne?" Tanrım,

ne diyorum ben?

İçten içe beni Lucas'tan uzak tutacağını düşündüğüm fırsatı değerlendirmemiş olsa da bu onun suçlu olmadığı anlamına gelmez.

O kesinlikle suçlu.

Daha önce olan milyonlarca şey için. Yıllarca süren şeyler için.

Ama şu anda, bakışlarında pişmanlık çok yoğunken ve ben hala onun ifşasının etkisindeyken - Tanrım, artık arkadaş olmamaları *nasıl* mümkün olabilir? Dünya hala nasıl devam ediyor - söylemeden edemiyorum.

İtiraf etmeden edemedim. "Seni kıskanıyordum."

"Kıskandım."

Yutkundum ve başımı salladım. "Çünkü düşündüm ki... düşündüm ki her şeyi düzeltmek için bir şansın var. Cezalandırılmadığını sanıyordum. Zarar görmeden çıktığını sanmıştım. Olanlardan sonra. Hala onun en iyi arkadaşı olduğunu düşündüm ve... ve ben her yerden engellenen çılgın eski kız arkadaşım. Bana özür dileme şansı bile vermedi. Bütün gece aradım, aradım, mesaj attım ama cevap vermedi. Ertesi sabah cevap verdi ve ben..."

"Mutlu," diye bitiriyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, tekrar yutkunarak. "Sadece onu bir daha asla aramamamı söylemek için telefonu açtı. İlişkimizin bittiğini söyledi ve ben de bunu anladım. Her şeyden sonra nedenini anladım. Ama konuşmama izin vermedi. Açıklamama izin vermedi ve ben..."

Ben de onu aradım, Lucas'ın en iyi arkadaşını. Yardım istemek için.

Ama bunun nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz.

Onun odası tahrip edilmişti ve ben de ıslahevindeydim.

Başımı salladım, "Yani evet, kıskandım. Seni. Arkadaşlığını. Her şeyini kaybeden tek kişinin ben olduğum gerçeğini."

Ama şimdi yüksek sesle söylediğim için çok önemsiz geliyor. Çok intikamcı.

Evet, onunla aramızda kaybolmuş bir aşk yok.

Ama nedense kendimi iyi hissetmiyorum.

Kendimi haklı hissetmiyorum.

İstedığımı elde ettiğim için. O da benim gibi acı çekiyor, suçlu ve mutsuz. Hayatımda ilk kez onun gözlerini, keskin ve güzel yüz hatlarını suçluluk içinde yüzerken görüyorum.

Tek hissettiğim... üzgün. Daha doğrusu daha da

üzücü. O gece pek çok şey yok oldu. Güven.

Sadakat. Sevgi. Arkadaşlık.

Hepsi bir öpücük yüzünden kayboldu.

Tek gereken bir öpücüktü.

Bir savaş başlatmak için. Kalpleri kırmak için. Altımızdaki zemini değiştirmek için.

"Umarım şampanyanın tadını seviyorsundur," diyerek düşüncelerimi böldü. "Çünkü görünüşe göre bu gece kutlama yapacak olan sensin."

Azgın Ozan'dan kendi sözlerimi bana geri fırlattığında irkiliyorum. "Ben -"

"Ama ondan önce," diye iç geçirdi göğsü, "buradan çıkman gerek." "I -"

"Seni dinleyecek durumda değil. Ve bu haldeyken söyleyeceklerini dinlemek istemezsin." Tişörtünün içindeki yumruklarıma bakıyor. "Küçük pembe kalbini kırabilir."

"Evet, sanki umurunda da," diye alay ediyorum alışkanlıktan çok. Ama sonra duraksıyorum.

Çünkü o da duraklıyor.

Ellerimi vücudundan ayırmak üzereydi ama benim sözlerimle bir anlığına dondu ve ben öylece kaldım... sessiz ve düşünerek.

Düşündüğüm şey şu...

Açıkçası bu çok saçma.

Aslında çok komik.

Bu düşüncenin neden aklıma geldiğini bile bilmiyorum. Neden bir mikrosaniye bile olsa aklımdan geçsin ki? Bir şekilde beni korumaya çalışıyor.

Koruyun. *Beni.*

Yani, hayatımda düşündüğüm en saçma şey bu.

Ama kendimi durduramadan tişörtünü sıkıca kavrayarak soruyorum: "Bu yüzden mi ondan uzak durmamı söyledin? Azgın Ozan'da. Çünkü o değişti ve kalbimi kırabilir."

Gözlerini yukarı fırlatıyor, yine ellerimi yerinden oynatmaya çalışıyor. "Pembe küçük kalbin, ama evet."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım. *Öyle.*

Beni korumaya çalışıyor.

O...

Ne göt herif ama. Tam bir pislik.

Yıllarca bana eziyet ettikten, beni küçük düşürdükten, kendimi değersiz hissettirdikten sonra, *Şimdi* de beni korumak için araya giriyor. Yani, o nereden çıktı?

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söyleyemedim.

Nutkum tutuldu. Lanet olsun.

Ama bir şey söylemem gerek. Buna yaklaşmam lazım. Bu her neyse. Bu *saçma* şaka her neyse.

"Tamam, bunu konuşalım," diye başlıyorum, gözlerinin içine bakarak ve tişörtünü bırakarak. "Çünkü bunun hakkında konuşmamız gerektiğini hissediyorum. Ve bu

"Şimdiye kadar söylediğim en çılgınca şey ama işte başlıyor." Derin bir nefes alıyorum. "Beni korumana gerek yok."

Bu konuda bir şeyler söylemesini bekliyorum. Ya da en azından bir tür tepki göstermesini.

Şok belki. Ya da böyle bir şey söylediğim için şaşkınlık. Ama söylemiyor.

Ben de devam ediyorum. "Çünkü s e n de bunu yapıyorsun, değil mi? Beni koruyorsun."

Yine bana gülmesi için ona bir şans veriyorum.

Her an sırtacak ve kötü bir şey söyleyecek. Aklımı kaçırdığımı ve kendimi utandırmayı bırakmam gerektiğini söyleyecek.

Ama bir kez daha, yapmıyor.

Tek yaptığı çenesini ileri geri oynatmak, nabızı yanağında atıyor, bana bakıyor ve bakıyor. Ve ben...

Kızgın hissediyorum. Tekrar.

Ama şimdi şüphelerimi teyit ettiğim için, aynı zamanda... nefesim kesilmiş hissediyorum.

Kalbim deli bir kuş gibi çarpıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Bunun delilik olduğunun farkındasın," diye başlıyorum yavaşça, göğsüm kabarıyor, "değil mi? *Senin*, Reign Marcus Davidson'ın beni, Echo Ann Adler'ı koruma fikrinin delilik olduğunun farkındasın değil mi? Deliliğin de ötesinde. Gerçek dışı. Doğal değil. Lanet olası bir bilim kurgu."

Tamam, sakinleşmeliyim.

Ya da yüzüne bir yumruk atarım. *Ve* kalbimin atış hızından bayılırım.

"Beni korumana ihtiyacım yok," diye devam ediyorum daha sakın bir sesle. "Neden istediğini bile bilmiyorum. Sorun bende ve sende. Birbirimizden nefret ediyoruz. Birbirimizi hasta ediyoruz. Eğer bir şey varsa, senden korunmaya ihtiyacım var. Eski erkek arkadaşımдан değil. Eski erkek arkadaşımla başa çıkabilirim, tamam mı? Yani senin korumana ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey..."

"Yapman *gereken* tek şey ondan uzak durmak," diyor ben sözümü kesip zihnim çalkalanırken.

"Ama az önce sarmalda olduğunu söyledin." "Evet ve onunla başa çıkabilirim."

"Yapamazsın."

"I -"

"Artık onun arkadaşı değilsin."

Burun delikleri bu hatırlatmayla alevleniyor. "Ve sen onun kız arkadaşı değilsin."

Bunun üzerine kendi derin, acı dolu nefesimi içime çekiyorum. "İki yılın vardı. *İki* yıl, Reign, ve sen bunu başaramadın." Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama izin vermiyorum. "Ve bu senin hatan değil. Bunu önerdiğim için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. İyi bir arkadaş olduğunu biliyorum. Yani, bilirim, değil mi? İkinizi birlikte gördüm. Yıllarca nefretine katlandım çünkü her zaman ondan aşağı olduğumu düşündün. O yüzden lütfen iyi bir arkadaş olduğunu söylediğimde bana inan. Ama belki de farklı bir şey denemeliyiz. İşte bu yüzden ondan uzak durmamalıyım. Bu yüzden bir şeyler yapmalıyım. Araya girip Lucas'ı kurtarmalıyım."

"Lucas'ı kurtar."

"Evet." Kararlılıkla başımı sallıyorum. "Sanırım kırdığım şeyi düzeltmeliyim." Aynen öyle.

Lucas acı çekiyor, değil mi?

Benim gibi Lucas da hâlâ iki yıl önce olanlarla uğraşıyor. Kendi en iyi arkadaşı gibi. Artık eski en iyi arkadaşı.

Tanrım, ne karmaşa.

Her neyse, Lucas *bu* yüzden saldırıyor.

Yaptığı şeyi bu yüzden yapıyor.

Bu yüzden bu pisliği temizlemem gerekiyor. Her şeyi düzeltmeliyim. "Hayır."

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek hayır? Ne -" "Hiçbir şey yapmıyorsun demek."

"Ben -"

"Ne olduğunu gördün, değil mi?" diye sözümü kesiyor, neredeyse hırlayarak, korkmamı gerektirecek kadar büyük bir öfkeyle bana bakıyor. "Onun ne yaptığını gördün. Bu yüzden hiçbir şey yapmayacaksın. Yapacağın şey, ondan uzak durmak. Bu yüzden seni eve götürüyorum ve sen de cıvıl cıvıl ağzını saniyede bir mil çalıştırmadan ve bana insanlık tarihinin en büyük baş ağrısını yaşatmadan benimle geliyorsun. Anladın mı? Sen. Beni. Malikane. *Hemen şimdi.*"

Sözlerini bitirdiğinde sesi hırıltıdan ibaretti.

O kadar sersemlemiş durumdayım ki ne dediğimi bile bilmiyorum. Ama kelimeler üretiyorum. "Ben malikanede yaşamıyorum."

Kaşlarını çattı.

"Ne?" "Ne?"

Bu da kaşlarını daha da çatmasına neden oluyor. Birkaç saniye sessizce bana bakıyor ve ben bir şey söylemeyince - şu anda ne söylememi istediğini bile bilmiyorum - yüz hatlarında sabırsızlık belirliyor ve ısırarak "*Ne* demek malikanede yaşamıyorum?" diye soruyor.

"Malikanede yaşamadığım anlamına geliyor." Sabırsızlığı arttığında ve göğsünden gerçek bir hırıltı çıktığında açıklıyorum, kendi sabırsızlığım şimdi başını kaldırıyor. "İki yıl önce gardırobunu nasıl kırdığımı hatırlıyor musun? Artı bir sürü başka şey."

Gözleri kısılıyor, alaycılığımdan hoşlanmadığını söylüyor.

"Ve bunun için nasıl tutuklandığımı ve sonra ıslahevine gönderildiğimi hatırlıyor musun?"

Gözleri daha da kısıılır.

"Artık orada yaşıyorum. St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'nda. Dolayısıyla malikanede yaşamıyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Ne?"

"Çünkü sen mezun oldun." Oh.

Tamam.

Doğru.

O bilmiyor. Benim bilmediğimi.

Neden yapsın ki, artık malikanede yaşamıyor. Öğrenmesine imkan yok.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi daha fazla kontrol edebiliyor olsaydım, muhtemelen onun önünde ağzımdan kaçırmazdım. Hâlâ orada olduğumu bilmesini istemiyorum. Dünyanın geri kalanı daha büyük ve daha iyi şeylere geçerken benim hala *lisede*, bir *reform lisesinde* olduğumu *bilmesini istemiyorum*.

Ama artık neredeyse ağzımdan baklayı çıkarmıştım, sonuna kadar gidebilirim. Yüzüm kızarıyor, omuz silkiyorum. "Ben yapmadım."

Ne dediğimi anladığını biliyorum.

Vücudu gerildi, göğsündeki kaslar seğirdi. Sonra, sanki söylediklerimi doğrulamak ve gerçekten emin olmak istercesine, "Ne yapmadın?" diye soruyor.

İçimi çekiyorum, bunu ona açıklamak zorunda olduğum için nefret ediyorum, bunu ona söylemek zorunda olduğum için nefret ediyorum. "Mezun olamadım."

Bir ritmin daha geçmesine

izin veriyor. Ama *sonra*

kendini kaybediyor.

Kendini kaybediyor ve "Mezun olamadım da ne demek?" diye gürlüyor.

O kadar beklenmedik ki

irkildim. Onun tepkisini

anlamıyorum.

Yine de açıklıyorum, "Bu mezun olamadığım anlamına geliyor. Mezun olmak için *yeterli kredim* yoktu, bu yüzden -"

"Saçmalık."

"Ne?"

"Saçmalık," diye tersliyor, gözleri o kadar kısılmış ki yarıklara dönüşmüş, burun delikleri öfkeli bir hayvan gibi açılmış. "Sen çok zekisin. Tanıdığım en zeki insanlardan birisin. Her zaman sınıfının birincisisin. İnsanlara özel ders veriyorsun. Nasıl oldu da mezun olmak için yeterli kredin olmadı?"

Şimdi kafam daha da karıştı. Daha önce olduğumdan, yani. Onun patlaması beni tamamen şaşırttı.

Umursuyormuş gibi görünmesi.

Bu ne kadar beklenmedik bir şeyse, göğsümde bir sıcaklık hissetmem daha da beklenmedik bir şey.

Zevkten kızardığımı

hissediyorum. Ve buna

engel olamıyorum.

Durduramıyorum.

Kalbimin hızlanması. Nefesimin kesilmesi.

Notlarımı ve özel derslerimi bildiğini biliyordum; en iyi arkadaşına özel ders veriyordum. Ayrıca ben onun en iyi arkadaşının kız arkadaşıydım ve Lucas'ın kız arkadaşının bir A daha aldığını ya da münazara yarışmasını kazandığını -genellikle kafeteryada ya da avluda yüksek sesle- tüm dünyaya duyurduğu pek çok olay vardı.

Ve Reign her zaman etrafta olduğu için Lucas'ın beni övmesini dinleyecekti.

Eskiden çok utanç verici ve bir o kadar da

sevimliydi. Tabii ki Reign akademik sicilimi

biliyor.

Ama benim hakkımda böyle düşündüğünü

bilmiyordum. Benim hakkımda böyle *düşündüğünü*.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Şey, bu... daha önceydi. Her şeyden önce. İki yıldır ne sınıf birincisi oldum ne de başka bir şey." Ben de gözlerimi kaçırıyorum, onun yoğun bakışlarına dayanamıyorum. "Görünüşe göre, bir kafese hapsolmuşken kalbinin kırılması ders çalışmaya pek elverişli değil." Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, şimdi yaz okuluna gidiyorum ve birkaç hafta içinde mezun olabilirim. Ve işte o zaman malikâneye geri dönebileceğim. Nihayet."

Spor ayakkabılarıma bakıyorum.

Onun ayakkabılarına.

Yerde.

Onun dışında her yere.

Tanrım, çok utandım.

Aileme mezun olamayacağımı söylemek zorunda kaldığım zamankinden bile daha fazla utandım. İki yıldır düşük notlarıma alışmaya çalışıyorlardı. Tutuklandığımda çok şaşırmış olsalar da, bu sefer neredeyse bunun olmasını bekliyorlardı.

Berbat etmemi beklediler.

Öte yandan, o hala bir şekilde benim on altıncı yaş günümden önceki kız olduğumu düşünüyor.

Akıllı, zeki ve akli başında. Ben

değilim.

Aptalım, kalbim kırık ve eski erkek arkadaşımı takip etmek için tuğla duvarlara tırmanacak kadar çaresizim.

"Ve NYU," diye

mırıldanıyor. Başımı

kaldırdım. "Ne olmuş

ona?"

Yüz hatları boş ama vücudu hâlâ gergin. "Hâlâ gidiyor musun?"

Tekrar söylüyorum, bunu bildiğini biliyorum. Lucas bundan sık sık bahsederdi. Çoğunlukla cesaretimi kırmak için.

Ama bu bilgiyi şimdi gündeme getirmek için dosyaladığını bilmiyordum.

Başımı sallıyorum, yanaklarım hâlâ utançtan yanıyor. "Zamanında mezun olmayanları kabul etmiyorlar." Sonra elimde olmadan ekliyorum, "Kabul etseler bile, onlara burs vermedikleri kesin. Bu da benim gidebileceğim tek yol. Belki gelecek yıl, bilemiyorum. Transfer olmak için yeterli kredim falan olduğunda."

Her şey olmadan önce, yolum çizilmişti. Ya da en

azından aklımdaydı.

Burs alabileceğimi biliyordum. Notlarım mükemmeldi. Müfredat dışı derslerim de mükemmeldi. Tüm öğretmenlerim beni severdi. Bir yerlere geleceğimi biliyorlardı. Tek sorun Lucas'ın isteksizliği ve nereye giderse gitsin onu takip etmemi beklemesiydi.

Zamanı geldiğinde bununla başa

çıkabileceğimi düşündüm. Ama hiç gelmedi.

Ve şimdi buradayız.

Kapının ardında bir parti devam ederken bu tuvalete kapatıldım. Ve eski erkek arkadaşım muhtemelen hala o iki kızla yiyişiyordu.

Bu da bana bu konuşmanın önemli olmadığını hatırlatıyor.

Buraya nasıl geldik ki?

Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var.

Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

"Bunların hiçbirisi önemli değil, tamam mı?" Bana hiç durmayacakmış gibi bakan, gözlerinde gizemli duygular titreşen, gergin ve kırılgan Reign'e "Bunların hiçbirisi önemli değil, tamam mı?" diyorum. "Hâlâ St. Mary's'de olmam ve artık NYU'ya gitmemem önemli değil. Önemli olan Lucas'ın kötüye gitmesi. Bu şekilde devam edemez. Yaptığı şeyi yapmaya devam edemez. Arkadaşlığınıza bahsetmiyorum bile. Artık her şey bozuldu. En iyi arkadaşını geri istemiyor musun? Belki yardım edebilirim ve -"

"Onu hala seviyor musun?"

Sözleri mırıltılı ama benimkileri durdurmaya yetiyor. Ve fısıldıyorum, "Evet. Hiç durmadım."

"Gördüklerinden sonra bile," diye devam ediyor.

"O..." Ellerimi yumrukluyorum, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. "O da beni gördü."

Seninle birlikte.

Bu kez, çenesi titrediğinde, ağzının kenarındaki çürük de nabız gibi atıyor.

Ve daha iyisini bilmeme rağmen - çok, *çok* daha iyisini - gözlerim dudaklarına düşüyor ve bir nefes kaçıyor içimden.

Sıcak bir nefes.

Bir şekilde karpuz ve limonata gibi kokan bir nefes.

Aslında hava karpuz ve limonata kokuyor. Dilim onların tadıyla canlanıyor.

Öpücüğünün tadı...

Tanrım, lütfen. Şimdi

olmaz. Tam buradayken

olmaz.

Lucas da buradayken, sadece kısa bir mesafe

uzaktayken. O zaman titreyerek ağzından

uzaklaşıyorum.

Onun da titrediğini, göğsünün bir dalga gibi hareket ettiğini fark ediyorum.

Sanırım bakışlarının ucunun ağzımdan uzaklaştığını da yakalıyorum. Ama hayal görüyor olabilirim çünkü yüz hatları hâlâ gergin ve boş ve ben devam ediyorum, "Lucas benim hayatımın aşkı. Bunu hiçbir şey değiştiremez. O gece bir hata, hem *de* çok büyük *iki* hata yapmış olmam da değil. Ya da onlar yüzünden bana saldırıyor olması. Onu her zaman seveceğim."

"Her zaman, ha," diye

mırıldanıyor. Başımı

sallıyorum. "Sen ve ben

gibiyiz." "Ne seninle benim

gibi?"

"Bu. Lucas'a olan aşkım." Derin bir nefes alıyorum. "Senden her zaman nefret edeceğim gibi onu da her zaman seveceğim."

Her zaman. Her zaman. *Her zaman.*

Ona bakarken bu kelimenin kafamda dönüp durmasına izin veriyorum.

Kırmızımsı kahverengi gözlerine. Şimdi diken diken olan saçlarına. Çürük çenesine.

Ve bana bakıyor, kızarmış yanaklarıma ve dökülmüş saçlarıma. Sanki az önce söylediklerimi özümsüyormuş gibi. Sözlerimi. Ona olan nefretimi.

Sonra benden uzaklaşıp, "Yarın." dedi. "Ne?"

"Onunla konuşmak istiyorsun. Konuşmanı sağlayacağım." "Yapacak mısın?"

"Sizi dinleyebilecek bir konumda olmasını sağlayacağım." "Ben... Sen... Nasıl? Ben -"

"Sonra da tamir ederiz."

"Biz mi?"

"Sen ve ben."

"Sen ve ben mi?"

Kısa bir baş sallama hareketi yapıyor, yüz hatlarında bir şeyler yanıp sönüyor. Düşünceli bir bakış ama aynı zamanda başka bir şey. "Seni ait olduğun yere geri götürmeliyiz."

"Pardon?"

"Onunla."

Ona göz kırpıyorum.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Seni onunla tekrar bir araya getirmeliyiz. Sarmalını durdurmasının tek yolu bu. Onu düzeltmemizin tek yolu bu. İlişkinizi düzelterek." Ben bu sözlerin etkisindeyken, "Ama hepsi bu. Endişelenmen gereken tek şey bu, sen ve o. Hayır.

Arkadaşlığımız. Aklına ne gelirse değil. Sadece sen. Ve o."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

Nerede? St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'ndaki yurt odası

Ne zaman: 02:30; Reign Echo'yu kampüse bıraktıktan hemen sonra

3eax Jolly,

5 Selσ>g nit³ ^i .

WicL Svcas.

5c norel bir fikir değil. 5c bir fikir değil cLa9 5'xe nere
^ab, get9ing Sa S coge9^e' nit³ ^i . Özellikle gün içinde'
nLe> exe'ycli>g ^ab ^ap eneb. şvc cLe> ci e pas'ed on,
nit³σ'c any co 9act f'o ^i , anb 5 los9
^ope.

5c's Sa S şimdi cLovp^.

5c's Sa S anb 5'm af'ait.

5 sLovld 'c ^ope. 5 sLovld 'c d'ea .

5 sLovld 'c exe cLi>h aSσ't ic.

şvc 5 am anb ic's all Se a"e of... ^i .

T^e gvy nLo nere na 9ed vs co Se coge9^e' in cLe
fixs9 pla e.

T^e gvy NLO's always mabe ic clea ^ow mv ³ ^e
^atet me fo' ^is Ses9 fie>d, NLO 5'd assv ed novlt'xe
do e all cLa9 ^e covlt co heep Svcas anb me apa'9 oxe'
cLe ;ea", is cLe one nLo ca e vp nit³ cLi' idea.

Biri beni Svcas Sa S. Rgai , 5 sLovld Se af'ait Svt
5'm deĝil.

5'im so xe'y st angel; not af'ait ac all.

Şeca'se of nLa9 5 saw co ip^t.

5n ^is xebtisL-S'ovn e;es.

T^at gvil9. Bu xeg ec. T^at pai cLa9 5 feel fo' Svcas.

Rnb so des ice ;ea" of ^at ed anb fi cio Setveen
vs, 5'm doi p cLi'.

5'm ca i>g ^is ^el .

5'm get9ing my ex-Soyfxie t Sa S anb 5'm fixi p
exe'ycLi>g.

5n lvdi p my xe'y Sab ^abi9 of cLi>hi p aSo't ic.
Biz de öyle.

T^e onun'.

T^at nate melo>-;, le $\sigma > ade -$; anb sv exy his'.

$\sim \sqrt{cLo}$

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Haydut

Bu konuda hikayeler duymuştum.

Mary's Sorunlu Gençler Okulu hakkında, tamamı kızlardan oluşan bir reform okulu.

Ve itiraf etmeliyim ki, bir bok parçası gibi, orası hakkında hep bir şeyler varsaymışımdır. Oraya giden kızlar hakkında. Ne kadar vahşi olmalılar. Ne kadar çılgın ve deli, her ne halt olursa olsun. Yani, öyle olmalısın, değil mi? Oraya gitmek için?

Ben bir domuzum, ne diyebilirim ki.

Ve benim gibi pislik domuzlar derin, gerçekten önemli olan hiçbir şeyi düşünmezler.

Islah okulu gibi şeyler. Tırnak

içinde hapishane.

Tuğla duvarlar, beton binalar ve pencerelerde lanet parmaklıklar. Tuzağa düşürmek için tasarlanmış şeyler. Boğmak için.

Kafese.

Tüm bunları daha sonra fark ettim, çok daha sonra.

Aslında çok geç. Babam onun kaderini

belirledikten sonra.

Ve bundan, hayatının alt üst olmasından ve paramparça olmasından ben sorumlu olduğum için, en azından onu yalnız bırakabileceğimi düşündüm. En azından onu takip etmeyi bırakabilirdim. Eskiden yaptığım gibi, o hâlâ malikânede yaşarken ve Lucas'la ben New York'tayken.

Kendime bunun Lucas için olduğunu söyledim.

Lucas'ın kızının iyi olduğından emin

olmak için. Ve iyiydi.

Muhtemelen yüzde sekseni. Peki,

tamam. Altmış beş.

Siktir, tamam.

Yüzde yirmi. Yüzde yirmi.

Geri kalan her şey bendim. Ben her zamanki boktan, yılan en iyi arkadaşımıydım.

Her neyse, St. Mary's'e gönderildiğinde geri çekildim. Onu yalnız bıraktım.

İşte bu yüzden bilmiyordum.

Hâlâ o yerde kapana kısılmış olduğunu bilmiyordum. Bu gece onu bırakmak zorunda kaldığım yerde, duvarı aşmaya çalışırken onu *izlemek* zorunda kaldım.

İzlemek diyorum çünkü ona yardım etmeme izin vermedi.

Çıldırıp *çığlık* attıktan sonra bu konuda çok açıktı.

Ellerimi onun üzerine koyduğumda. O yüzden bir orospu çocuğı gibi geri çekilmek zorunda kaldım.

Bir şeyleri yumruklamak istedim. Öfkemle bir şeyleri kırmak istedim.

"Tanrım, lanet olsun. İn artık aşağı."

Sese göz kırpıyorum.

Ve öfkeli düşüncelerimden çıkıp nerede olduğumu fark ettim.

Sert tepe ışıkları. Ter ve kan kokusu. Botların beton üzerindeki gümbürtüsü.

İnlemeler, homurdanmalar, etin ete çarpma sesi.

Yumruğun yakıcı acısı ve acı veren zonklaması.

Ledger, iyi arkadaşlarımdan biri, üzerime atladı.

Yo Mama'da ringde olduğumuz için diğer birçok yumruk ve yumruğun yanı sıra.

Nefes nefese ona odaklandım. "O zaman bana lanet bir kız gibi vurmayı bırak ve bunu gerçekleştir."

O da nefes nefese, yüzünden ve vücudundan terler akıyor. Ellerini kalçalarına koyarak bana bakıyor. "Bu gece nadir görülen bir formdasın."

Öyleyim.

Çünkü birkaç gündür ringe çıkmak için can atıyordum. Özellikle de geçen gece kardeşimin bana yaptığı şeyden sonra.

Ve bu gece onun hakkında

öğrendiklerim. Yani, kafayı bulmam

lazım.

Kendini toparlayıp bunu benim için yapmasını istiyorum.

Yarılan dudağımdaki kanı sildim. "Evet, sen de. Berbat olman dışında." Beni inceleyerek mırıldanıyor. "Sanırım nedenini biliyorum."

"Neden berbatsın? Evet, eğer biliyorsan, lütfen beni aydınlat."

Çirkin suratı yavaş bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Bu o, değil mi?"

Kaskatı kesildim, gözlerim kısıldı, çenem sıkıldı.

Ama şimdi çenesini kapatması gerektiği mesajını almıyor.

"Ne oldu?"

Homurdanıyorum, ellerim yumruk olmuş.

Sırıttıyor. "Seni yine mi reddetti?"

"Konuşmayı kes."

Gülümsemesi kıkırdamaya dönüşür. "Evet, öyle yaptı, değil mi? Eğer beni dinleseydin ve kızlarla ilgili tavsiyelerimi dinleseydin, bunların hiçbiri olmazdı."

Şimdi ona vuracağım.

Ve onu yere serene kadar vurmaya devam edeceğim.

Bu tam bir trajedi olurdu, çünkü onu bu yüzden aramadım. Genelde onu bu yüzden aramam.

Kafayı bulmak istediğimde onu ararım.

Hayatımın sonuna kadar dayak yemek ve tüm günahlarım için cezalandırılmak istediğimde. Okul devam ederken gerçekten yapamadığım bir şey - futbol antrenmanına yol ölümü gibi görünerek gidemem - bu yüzden yazlar benim tek soluklanmam.

O yüzden çenesini kapatıp bana ödeme yapmasını istiyorum.

"Evet," diye kışkırtıyorum. "Çünkü lisedeki rakibinin küçük kız kardeşi olduğu için bir kızdan nefret ediyormuş gibi yapıp - *lise*, dostum; yıllar önceydi - üç yıl boyunca gizlice onun için yanıp tutuşmak çok yumuşak bir hareket. Dügün ne zaman?"

Bu işe yarar.

Bu onu bana söylediğine pişman etmeli. Benim ona söylediğim için pişman olduğum gibi. Hayır, aslında şu anda tüm arkadaşılığımızdan pişmanlık duyuyorum.

Ledger ve ben, birbirimizi liseden beri tanıyoruz. İkimiz de okullarımızda futbol oynadık ve sık sık birbirimizle maç yaptık. Ancak Bardstown'da yaşarken sadece geçici tanıdıklardık, şimdi arkadaşız çünkü ikimiz de New York'ta yaşıyoruz ve birbirimizle sık sık karşılaşıyoruz.

Aslında bana Yo Mama'dan bahseden oydu.

Kardeşlerinin arkadaşlarından biri olan Ark Reinhardt tarafından işletiliyor ve Ledger yıllardır buraya gidiyor. Adamın öfke kontrolü sorunları var. Muhtemelen çocukluğundan kalma: beleşçi bir baba ve hasta bir anne. Ve *benim* sorunlarımı öğrendiğinde - iki yıl, iki ay ve on dört gün önce her şeyi nasıl kırdığımı - bana onlarla başa çıkmak için nereye gideceğimi söyledi.

Ama ben de burada bir iş buldum ama o bulamadı.

New York City FC'de profesyonel futbolcu olarak zaten harika bir işi var. Gerçi adam birkaç maç ceza aldı. Sahada takım arkadaşlarından birini dövdüğü için.

Aptal asabi herif.

"Seninkiyle aynı gün, orospu çocuğu." dedi.

Bir nefes çektim. "Sadece vur bana, tamam mı? Sadece... yap şunu." Sonunda buna ihtiyacım olduğunu anladı.

Bu gece buna gerçekten ihtiyacım var.

Ve yumruğunu açıp kapatıyor. "Tamam. Ama bil diye söylüyorum, eğer sorunlarını çözmezsen bir gün kendini öldürtecek ve yerin iki metre altına gireceksin."

Kendimi destekleyerek omuzlarımı yuvarlıyorum. "Not edildi. Bil diye söylüyorum, sorunlarını çözmezsen bir gün birini öldürecek ve kendini parmaklıklar ardında bulacaksın."

Ayaklarıma tükürüyor, ağzını siliyor. "Bakalım oraya ilk kim varacak."

Ve bununla birlikte, bir sonraki yumruğu atıyor ve sonra bir sonrakini ve bir sonrakini, sanki bir şeytanı kovalıyormuş gibi saldırganlığını benden çıkarıyor. Ve ben bunu kabul ediyorum.

sanki biri tarafından kovalanıyormuşum gibi.

Ne kadar sürdüğünden emin değilim ama sonunda beni yere indirmeyi başardı. Büyük bir gümbürtüyle yere düşüyorum ve vücudumun her parçası kendi kalp atışlarıyla zonklayıp atarken acı ama rahatlamış bir nefes alıyorum.

Ledger kalkmama ve soyunma odasına gitmeme yardım ediyor, orada kesiklerimi temizliyorum. Hayatınız boyunca futbol oynadığınızda, birkaç sıyrık ve çürük ile nasıl başa çıkacağınızı öğreniyorsunuz. Görünüşe bakılırsa, kaburgalarımı bandajlamam ve kesiklerin bazılarını temizlemenin yanı sıra dikmem de gerekebilir; Ledger işini iyi yaptı.

Burası bizim gibi acı vermeyi ya da acı çekmeyi seven sık kafalıların gittiği bir spor salonu olduğu için, başka bir yere gidemeyecek kadar kafayı bulduysanız geceyi geçirebileceğiniz ranzalarla donatılmıştır.

Bunu daha önce de yapmıştım ama sanırım bu gece motelime dönmeyi başarabilirim. Topallayarak dışarı çıkıyorum ve otoparkta bisikletimi buluyorum. Üzerine çıkıyorum ama çalıştırıp uzaklaşmak yerine arka cebimden telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum.

Sabaha kadar beklemek istedim ama siktir et.

Saatin sabahın üçü olması ve uyuyor olması umurumda değil. Bu gece yapmalıyım ve o açana kadar aramaya devam edeceğim.

Neyse ki sadece birkaç zil sesinden sonra bunu yapıyor.

"Reign? İyi misin?" diye soruyor kardeşim halsiz bir sesle

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Evet, her şey yolunda."

Arka planda çarşafların hışırtısını duyarken, "Saat sabahın üçü," diyor. "Ne -
"

"Ben yaparım."

Sessizlik.

Tam ve mutlak.

Demek ki ne demek istediğimi anlamış.

Paramı almam karşılığında onun için çalışacağımı anladı. "Yapacaksın," dedi sakın bir sesle.

"Evet."

"Gelecek yılki mezuniyetine kadar."

İşin bu noktaya gelmesinden *nefret* ederek çenemi ileri geri oynatıyorum.

Kardeşimin kazanmasına izin verdiğim

için *nefret* ediyorum. Ama sorun değil.

Hak ettiğim şeyle kıyaslanamaz bile.

"Evet." Sonra, neden aradığımın ana sebebi. "Ama önce benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?" demeden önce birkaç saniye daha sessizlik oldu.

"Eğer senin için çalışmaya gelirim, Adler'lere vermeni istiyorum. Benim paramı." Bu sefer sessizlik daha da uzadı.

Ve biliyorum ki benim isteğim üzerine çarkları dönüyor olmalı.

Umursadığımdan değil. Sözünü tuttuğu sürece, ne düşündüğü umurumda değil.

"Adlerler."

"Evet." Kalın kalın yutkunuyorum. "Nasıl istersen öyle süsle. Onlara bunu olanları telafi etmek için yaptığını söyle. Bizim ihtiyarın onlara yaptıklarını. Nasıl..." *Onu uzaklara gönderdi, benden aldığı sapkın intikamın peşine düşmesi için kilitledi.* "Ve sonra birkaç telefon görüşmesi yapmanı istiyorum."

"Ne telefon görüşmesi?"

"NYU'ya."

"NYU," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde.

"Onu içeri almanı istiyorum," diyorum, zaten bildiğini biliyor ve bundan nefret ediyorum. *Onun* kim olduğunu.

"Onu nasıl içeri sokacağım?"

"Umurumda değil. Bir yolunu bul. Bir sürü bağlantın var, değil mi? NYU'da bir tane bul ve bunu gerçekleştir."

"Bu senin için önemli mi?" diye sormadan önce bir iç çekiş duyuyorum.

Telefonu sıkıca kavriyorum. "Öyle olmasaydı seni arar mıydım sanıyorsun?" "Sanırım aramazdım."

"Bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Eğer yaparsam, hala kalacağının garantisi nedir? Gelecek yıla kadar."

"Yok. Ama gelip seninle çalışmam için gereken şey bu." Düşünceli bir sessizlik daha bekliyordum ama o hemen cevap verdi, "Tamam. Yapacağım." "Ama senin güven fonunla değil." diye devam ettiğinde rahat bir nefes alıyorum.

"Ne?"

"O para senin. Yapabilirim -"

"Hayır," diye homurdandım. "Bu benim güven fonum olmalı. *Benim* param olmalı. *Bana* ait olan para. O parayı onlara sen vereceksin. Onlara cömert olduğunu ve bu parayı NYU için kullanmaları gerektiğini söyleyeceksin. Onun için kullanmaları gerektiğini... onun için. *Benim* param için."

Benim olmalı.

Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum.

Neden onun geleceğinin benden gelen bir şeyle döşenmesini istiyorum, ama öyle.

Onun eğitimini, hayallerini ben karşılayacağım, başka kimse değil. Ben ödeyeceğim.

"Tamam," diyor kardeşim birkaç saniye sonra. "Senin paran."

"Güzel."

"Sabah birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Onu içeri almak için ne yapabileceğime bakarım."

Bu gece ilk defa nefes alabildiğimi hissediyorum. Hayır, bu geçmiş ve yaptıklarımı değiştirmiyor.

Ama belki bu birkaç bozuk şeyi düzeltebilir.

Bu ona biraz mutluluk getirebilir. Kalp kırıklığını biraz hafifletebilir.

"Pazartesi o zaman?" diye soruyor kardeşim ben sessiz kaldığımda.

İç çektim. "Evet."

"Saat dokuzda. Keskin."

Sırf bana iyilik yapıyor diye onun orospusu olacağımı
d ü ŝ ü n ü y o r s a , başka bir şey düşünüyordur.

"Dokuz buçuk," diye

karşılık veriyorum.

"Dokuz-on beş."

"Tamam."

O zaman bana "Takım elbise giy" dedi.

"Cesedinin üzerinden." Sonra, "Aslında bu kötü bir fikir değil. Cenazende takım elbise giyeceğim."

Beni görmezden geliyor. "Bir gömlek o

zaman. Tişört *değil*." "Beni değiştirmeye

çalışma, ağabey." "Ve elbise ayakkabıları."

"Birçok kişi denedi ve başarısız oldu."

Beni görmezden gelmeye devam ediyor. "Çoraplarla."

"Tanrım." Kaşlarımı çattım. "Ayakkabılarıyla çorap giymeyen ne tür insanlarla takılıyorsun?"

"Görünüşe göre ayakları kokan insanlar."

Dudaklarım seğiriyor. "Tamam. Çorap ve gömlek giyeceğim. Ama elbise pantolonu olmaz. Oğullarımın nefes alacak yere ihtiyacı var."

"Benimki olabiliyorsa, seninkinin de olabileceğinden emin olabilirsin. Ama istersen kot pantolonun sende kalabilir," bir duraksama, sonra, "*küçük* kardeşim."

İçimden sürpriz bir kahkaha patlıyor. "Az önce şaka mı yaptın? *Pis* bir Şaka mı?"

Yemin ederim ki telefonda onun neşesini, hatta küçük gülümsemesini hissedebiliyorum. Sonra, "Pazartesi görüşürüz. Ve Reign," diye iç geçirdikten sonra ekledi, "buna pişman olmayacaksın."

Ve sonra, o gitti.

İyi de oldu çünkü bu kadar yaklaştım.

Ona yapacağını söylemek için.

Buna pişman olacak.

Çünkü haklıydı. Bütün bunları benim için yaparsa, gelecek yıla kadar kalacağımın garantisi yok. Kalmayacağım da. Kalmaya hiç niyetim yok.

Sözümünden dönmek için her türlü niyetim var.

Çünkü gideceğim.

İşleri yoluna koyduktan sonra.

Lucas'ı yıkımın eşiğinden döndürdükten ve onu ait olduğu yere -onun yanına- yerleştirdikten sonra gideceğim.

Bu kasabayı, üniversiteyi, futbolu, her şeyi geride bırakacağım. Çünkü ben bir haydutum, değil mi?

Bir şeyler çalan bir haydut.

Bir zamanlar aşklarını

çalın.

O yüzden en iyisi ayrılıp bir daha yapamayacağım kadar uzağa gitmem. *Onu* ondan çalmak.

En iyi arkadaşımın eski kız arkadaşı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bu çok zor.

Olacağını biliyordum ama ne kadar olduğunu bilmiyordum.

Bu Jüpiter'e ayrılığı anlatmaktan bile daha zor. Nasıl olduğunu ve ne yaptığımı.

Sonunda bu öğleden sonra kütüphanede ona itiraf ettim. Poe'ya da itiraf edecektim ama o müdürle cezaya kalmıştı. Ama her neyse, ona ne yaptığımı ve şimdi ne yapacağımı anlattım. Eski erkek arkadaşımı geri kazanma planımı.

Bu durumdan pek memnun değildi.

Özellikle de ona partide ne yaptığını söylediğimde. Arka bahçedeki öpücük. Ama mesele şu ki anlamıyor.

Bunun nasıl benim sorumluluğum olduğunu anlamıyor.

Lucas'ı nasıl düzeltmem gerektiğini çünkü onu kıranın ben olduğumu.

Bu da şu anda yaptığım şeyin ne kadar zor olduğu önemli değil, sineye çekip yapmam gerektiği anlamına geliyor: Elbisem ve topuklu sandaletlerimle çitin üzerinden tırmanmak.

Alçak topuklu ama yine de topuklu.

Dün gece bu çok daha kolaydı - sanırım birkaç kez kaymış olsam da - ama o zaman üzerimde bir kot pantolon ve spor ayakkabı vardı. Bu haliyle, sanırım düşeceğim.

Öyleyim.

Artık gerçeklerle yüzleşmeliyim. Topuğum tuğlaların arasındaki boşluğa sıkıştı. Eteklerim de sıkışmış. Bir şeyin içine ya da üzerine, duvara tutunduğum yer de kaygan ve terli. Ve kendimi bu pozisyonda bulduğumdan beri muhtemelen sadece on ya da yirmi saniye geçmiş olmasına rağmen, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yine de sorun
değil.

Sorun değil.

Yerden sadece birkaç metre yüksekte, yani ölecek ya da korkunç bir şekilde yaralanacak değilim. Artık duvarı bırakmalıyım.

Aman Tanrım.

Korkuyorum. Dehşete düştüm.

Yap şunu, Echo. Sadece yap.

Gecenin geri kalanında burada takılamazsın.

Lucas'ı düşün.

Tamam. Tamam. *Tamam. Tamam.*

Lucas için.

Titrek bir nefes aldım ve bıraktım.

Ve düşünüyorum.

Ya da en azından başlamak.

Sarsılarak durduğumda kalbim hızla çarpmaya ve vücudumun içinde derin bir dalışa geçmeye başlıyor.

Çünkü bir tutuş var.

Güçlü, sağlam ve sıkı bir tutuş.

Belimden.

Aslında neredeyse çok sıkı. Acı verecek kadar.

Ama umurumda değil.

Kime ait olduğu da umurumda değil. Ya da kimsenin bana söylemesine gerek kalmadan onu, sertliğini, sıcaklığını tanıyabilmem. Burada buluşacağımız gerçeğini göz önünde bulundurursak, kim olacağı mantıklı ama yine de.

Bu o.

Elleri.

Ve ilk defa onlar için çok minnettarım.

Bir kez olsun, bana dokunduğu için çok minnettarım. Beni yakaladı.

Beni yakaladı.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken yere yatırılıp döndürülüyorum. Neredeyse düşecektim ve onun hızlı hareketleri yüzünden başım o kadar dönüyor ki onu tekrar kavıyorum.

Pazularına tutunuyorum, parmaklarım sert kaslarına batıyor. "Ben... Bunu yapmana ihtiyacım yoktu. Ben -"

"Evet, yaptın."

Tüm vücudu hırıltıyla titreşiyor. Ve ben
irkiliyorum.

Doğru söylüyor. Yaptım.

Ama bu benim için bunu kabul etmenin kolay olduğu anlamına gelmiyor.
Onun yardımına ihtiyacım var.

Özellikle de iki yıl önce beni reddettikten sonra.

Özellikle de buna rağmen Lucas'ı geri almak için ondan yardım alıyorken.

"Ben iyiydim," diye aptalca ısrar ettim. "Sadece topuğum
ağrıyordu. O -" "Topuğunu sikeyim."

Yine irkildim.

Sesindeki zehre. Belimi kavrayan ve esneyen parmaklarındaki şiddete.

Eminim yüzü de vahşi görünüyordur.

Ama gece karanlık olduğu ve etrafımızdaki ağaçlar gökyüzündeki ayı
örttüğü için gerçekten göremiyorum ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

Sarsılarak yutkunurken tırnaklarımı pürüzsüz tenine geçiriyorum. "Ve
elbisem. Bu
-"

Parmaklarını belime sokuyor. "Elbiseni de sikeyim."

Bunun üzerine karnımı emdim. "Sadece altı metrelik bir düşüştü. Bana bir
ayı gibi hırlamana gerek yok."

Burun delikleri genişliyor, sanırım ısırarak, "O pervasız küçük elbise giyen
kızını kırmak için *çok fazla*. Tırmanmak hakkında bir bok bilmediğin zaman

şeyler."

Sesim alaycı bir tonda çıkarken onu kaşımadan edemiyorum: "Bir şeylerin üzerine tırmanma konusunda uzman olmadığım için özür dilerim. Senin gibi. Bunu yapmaya daha yeni başladım. Islahevine gönderildiğimden beri. Ama ders falan verirseniz seve seve katılırım. Böylece bir dahaki sefere yüzüme bağırılmazsın." Sonra, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, artık birlikte çalışıyoruz. İş arkadaşınız. Her iki dakikada bir seni öldürmek istememe neden olmasan çok iyi olurdu."

Çenesi hareket

ediyor. Bunu açıkça

fark ettim.

Ve sonra başka bir şey fark ettim.

Artık kendi başıma ayakta duruyorum. Artık beni desteklemesi için ona ihtiyacım yok.

Bu da geri çekilip ellerimi onun pazularından çekmem gerektiği anlamına geliyor. Bu aynı zamanda onun da geri çekilip ellerini benden çekmesi gerektiği anlamına geliyor.

Yüzünü incelemeyi bırakmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Tüm nüanslar gölgeler tarafından gizlendiği için. Çünkü elmacık kemiklerinin kıvrımlarını incelemek ve kirpiklerinin sayısını saymak için güçlü bir dürtü duyuyorum.

Oh, ve ağzı.

Onun peluş, yastık gibi, karpuz gibi ağzı.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, o hareket etti.

Sanki biliyormuş gibi.

Ne düşündüğümü biliyordu ve ben de utanarak onu takip ettim.

Birbirimizden uzaklaştığımızda keskin bir nefes veriyor. "Hadi gidelim. Fazla zamanımız yok."

Ve aynen böyle, arkasını dönüp otoyola doğru yürümeye başladı. Ormandan çıktığımızda gözlerim kocaman oldu.

Çünkü işte orada.

Bisikleti.

Bu gerçek. Artık bir bisikleti olduğunu rüyamda görmedim.

Dün gece beni kampüse geri getirme ısrarından vazgeçmediğinde bisiklete bindiğimi hayal etmedim, hayır. Dün gece beynimde başka şeyler öncelikliken, bu gece onun bisikleti çok ilgimi çekti.

Dürüst bir motosiklet.

"Arabana ne oldu?" Eğilip göremediğim bir şeyle uğraşmakla meşgulken soruyorum. "Daha doğrusu *arabam*."

Çünkü bir sürü vardı.

Sanırım zengin doğduğunuzda, kıyafet değiştirir gibi araba değiştirebiliyorsunuz. O da değiştirdi. Yani çok değiştirdi. Kiraz kırmızısından tunç grisine kadar her renkte, her marka ve modelde arabası vardı.

Yani bu biraz sürpriz oldu.

Yüksek tutamakları ve devasa görünen lastikleri olan bu şık bisikleti şimdi fark ediyorum ki televizyonda görmüştüm.

"Hey, bu bir Harley Davidson," diyorum önündeki logoyu fark ederek. "Reign Davidson bir Harley Davidson kullanıyor." Kıkırdıyorum. "Aww. Birbirleri için yapılmışlar. Bu yüzden mi aldın?" Ellerimi coşkuyla birleştiriyorum. "Sen de mi

Bir gün bisikletinle evlenir misin Reign? Destansı bir aşk hikayesi olabilir. Yani, aşkın ne olduğunu bilseydin, ama belki Harley sana öğretebilir ve -"

Arkasını döndüğünde kelimelerim

boğazımda düğümleniyor. Ve onu gördüm.

Artık ağaçların altında olmadığımıza göre yüzünü görebiliyorum.

Ve kutsal Tanrım, bu... katliam.

Yüzü harap olmuş.

Alt dudağı yarılmış ve şişmiş. Alnının yan tarafında bir kesik var, bir tane de sağ kaşında. Gözlerinden biri şişerek kapanmak üzere. Burnunun köprüsü koyu ve renksiz. Çenesinde ve yanaklarında bulunan küçük ama kötü görünümlü yaralardan bahsetmiyorum bile.

"Bu da ne..." Nefes veriyorum, bakışlarım tüm bu kargaşayı zar zor algılayıp kaydedebiliyor. "Ne oldu sana böyle?"

Cevap vermiyor tabii ki.

Yapabileceğini bile sanmıyorum, çünkü ona bir

bakın. Çenesine bak. Sıkıca kenetlenmiş.

O kadar sıkı ki, hırpalanmış yanağındaki kasların gergin durduğunu görebiliyorum. Titriyor da, sanki dişlerini gıcırdatıyor.

Acı yüzünden, değil mi? Acı

 ekiyor.

Çok acı çekiyor.

Beni orada yakalamayı nasıl başardı? Bisikletiyle buraya nasıl geldi?

Hayır, aslında nasıl oluyor da ayağa kalkabiliyor?

"Sen... Ben... Ne... ne *oldu*?"

Bana bir şey uzattı. "Bunu tak." Bu

kask.

Ama görmezden geliyorum.

Çünkü artık öyle göründüğünü biliyorum, sesi de acı dolu geliyor ve ben zorlamaya devam ediyorum. "Ne oldu sana böyle? Yani, seni son gördüğümde iyiydin. Sadece bir çürüğün vardı ve -"

Bana doğru yaklaşıp kaskı kafama kendisi taktığında konuşmayı kesiyorum. Ama kayışı bağlamaya başlamadan önce bileklerinden tutuyorum.

"Bana neler olduğunu anlat. Bunu sana kim

yaptı?" Yine dişlerini gıcırdatıyor. "Neden?"

"*Çünkü*," parmaklarımı esnetiyorum, yanağında artık dikilmiş olan gaz benzeri bir yarayı fark ediyorum, ama yine de. "Sen... Sen ölü gibi görünüyorsun. Acı çekiyor gibisin."

"Ve?"

"Ve bu, geçen gece çenende oluşan morluktan çok daha kötü. Bu... Bu nasıl olabilir? Ne... Ne *yaptın* sen?"

Tanrım.

Bir kavgaya karıştı, değil mi?

Onu kavgalara karışırken gördüğüm onca yıla rağmen, hiç böyle görünmemişti. Hiç bu kadar perişan görünmemişti. Birinin onu bu şekilde dövmesi için ne yapmış olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Yapamam.

Ve Tanrım, çok kızgınım.

Bu tanımadığım kişiye çok *kızgınım*. Çok kızgınım ve... "Benim için endişeleniyor musun?" diye soruyor, sesi şu anda saf çakıl.

Evet, *endişeli* düşüncelerime giriyor.

Ve beni bu kadar kolay okuyabilmesi, "Ne, hayır." dememe neden oluyor. Bakışları kalkık yüzümde geziniyor ve ben yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Sakin görünmeye çalışıyorum.

Sadece beni yakaladığını bilmesini istemediğim için değil, aynı zamanda en başta neden endişeleneyim ki? Acı çekmesi ya da bir kamyon tarafından ezilmiş gibi görünmesi neden umurumda olsun ki?

"Çünkü öyle görünüyorsun," diye homurdanıyor. O zaman bileklerini bırakıyorum. "Bırakmıyorum." Ben de geri çekilmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Aptal kaskı ve hâlâ kayışlara tutunan parmakları yüzünden.

Yarılmış ve şişmiş ağzı küçük bir sırtışla geriliyor. "Çünkü öyle olsaydın, yapmana izin verirdim."

"Ne yapmama izin vereceksin?"

"Yaralarımı

temizlememe."

Nefesim çılgınca bir telaşla kaçıyor. "Senin aptal yaralarını temizlemekle ilgilenmiyorum."

Yarılmış dudaklarını yalıyor. "Beni sarmana bile izin veririm."

Ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum. "Evet, çünkü olmak istediğim şey bu. Hizmetçi kızınız olmanın yanı sıra dadınız olmak."

Kıkırdıyor. "Bakıcı, evet. Senin gibi iyi bir bakıcıya ihtiyacım var."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Kesinlikle. Önce seni özel yerinde dizime alayım, sonra hemen işe koyulacağım."

Ama iğneleyici yorumlarımin onu rahatsız edeceğini düşündüysem
y a n ı l m ı ş ı m .

Görünüşe göre hiçbir şey onu rahatsız etmiyor ya da yüzümü

taramasına engel olmuyor. Ve benim hakkımda her zaman fark ettiğı

tek şey: elbisem.

Daha birkaç dakika önce küfrediyordu ama şimdi sanki ilk kez izliyormuş gibi izliyor. Ve sanırım ilk kez, çünkü onun dövülmüş yüzü gibi benim elbisem de karanlık tarafından gizlenmişti.

Şimdi spagetti askılarından kare yakasına ve dizlerimin bir santim üzerinde duran fırfırlı etek ucuna kadar her şeyi içine alıyor.

Elbisemi inceleyip beni nefessiz bırakmayı bitirdiğinde, "Pembe giyinmemiş küçük, şirin bir bakıcı" dedi.

Söyledikleri yanlış ya da doğru değilmiş gibi

değil. Pembe giyinmedim.

Ama yine de beni biraz kıvrandırıyor. Onun gözlemi. Nedense.

Ama çenemi kaldırdım ve "Evet, çünkü mavi onun en sevdiği renk" dedim.

Bu yüzden Azgın Ozan'da da mavi giydim. Ve evet, insanların beni tanıyabileceği bir partiye giderken elbise giymek tehlikeli, ama bu gece en iyi şekilde görünmem gerekiyor.

Eski erkek arkadaşımı etkilemem lazım.

Elbise seçimim, kurdelem ve hatta sandaletlerim bile bu

yüzden. Tepeden tırnağa maviyim.

Gerçi en iyi arkadaşı -*eski en* iyi arkadaşı- bana "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir noktayı kaçırdın" dedi.

Bununla ne demek istediğini sorardım ama sormama gerek yok. Anladım.

O yanıp sönen kırmızımsı kahverengi gözleri ağzıma yerleştiğinde.

Pembe olan.

Pembeye boyanmış, yani rujla.

Hiçbir zaman ruj ya da herhangi bir makyaj hayranı olmadım, ama Poe beni dönüştürdü. Ve bu gece özgüvene ihtiyacım vardı.

Dudaklarıma bakmaktan vazgeçmeyip onları karıncalandırdığında ona "Buna ruj deniyor, seni pislik" diyorum ve o da gözlerini kaldırıyor. "En iyi halimle görünmeye çalışıyorum, tamam mı? Bu geceki görev için."

Parlayan ve yoğunlaşan gözlerini benimkilere dikerek gürlüyor: "Bu geceki görevi göz önüne alırsak, neden eski erkek arkadaşın hakkında daha çok endişelenmiyorsun da yüzüme ne olduğu hakkında endişeleniyorsun? Şu anda birlikte çalışıyoruz, birbirimizin saçını örmüyoruz ya da dönem hikayelerini değiş tokuş etmiyoruz. Ya da arkadaşlarınla her ne yapmaktan hoşlanıyorsan."

"I -"

"Ve eğer benim özel yerimde drama kraliçesi gibi davranmayı düşünürsen, erkek arkadaşının en sevdiği rengi giymediğinden emin ol. Tanrı vergisi hurdalarım saygılı davranmadıkları zaman iyi küçük hizmetçi kızlara ne olduğunu sana öğretmeye karar verdiğimde mahvolduğunu ve *damladığını* görmekten pek mutlu olacağını sanmıyorum." Sonra, "*Eski erkek arkadaş.*"

Bununla birlikte kayışı bağlar ve geri adım atarak geceye doğru yola çıkmaya hazırlanır.

Ve *bunun* zor olduğunu düşünmeye başladım.

Onu öldürmek istemeden birlikte çalışmak.

"H e yalnız," diyorum beni partiye getiren adama.

"Evet."

"Ve sarhoş görünmüyor." Gözlerimi kısarak onu seçmeye çalışıyorum. "En azından sanmıyorum."

"O değil." Sonra, "Henüz."

"Bunu nasıl başardın?"

"Ona göz kulak olması için birine para ödedi."

Bunun üzerine hedefim olan eski erkek arkadaşımdan uzaklaşıp ona, onun eski en yakın arkadaşına baktım. "Gerçekten mi?"

Gözleri Lucas'a yapışmış ve morarmış çenesi kenetlenmişti. Sonra da

"Mecburdum." diye geveliyor.

Çünkü bu günlerde Lucas içkiden ve kendini yok etmekten uzak duramıyor.

Doğru.

Bu yüzden buradayım.

Derin bir nefes alarak mırıldandım, "Sanırım bu benim işaretimdi." Sözlerim üzerine sıkıca başını sallıyor ve geri adım atıyor.

Sanki kendini arka plana atıp tüm odağımın Lucas olmasına izin veriyormuş gibi.

Olması gerektiği gibi.

Ve böylece benim için önemli olması gereken tek şeye doğru yürümeye başlıyorum, Reign'in bana yapmamamı söylediği halde hâlâ düşündüğüm morluklarına ya da ondan ne kadar nefret ettiğime değil. Ya da onunla konuşabilmem için Lucas'a göz kulak olması için birine *para vermiş* olması değil.

Geçen gece bana söz verdiği gibi.

Buraya gelip görene kadar ona inanmamıştım.

Bunu başarabileceğini hiç düşünmemiştim ama başardı.

Aslında düşünecek olursanız, *o* olmasaydı Lucas'la asla konuşamazdım. Araya girip her şeyi ayarlamasaydı.

Ve son zamanlardaki tartışmalarımıza rağmen, minnettarım.

Bu parti, açıkta olmasına rağmen, hala dün geceki kadar kalabalık görünüyor, ama onu kolayca buluyorum.

Geçen geceki gibi, Lucas bir grubun içinde durmuş sohbet ediyor, kırmızı fincan hariç. Çevresine girdiğim anda beni hissediyor.

Gözleri tanıyarak parladığında sistemimde bir sarsıntı oluyor.

Yalan söylemeyeceğim, geçen gece olanlar bende geri dönme isteği uyandırdı. Bu plandan vazgeçmek ve Reign'den beni St. Mary's'e geri götürmesini istemek istiyorum. Çünkü cesurca ve kendimden emin bir şekilde

- kendi başıma halledebileceğimi düşünsem de, içimde yapamayacağıma dair çok kötü bir his var.

Ama.

Lucas. Hayatımın aşkı. Bunu

yapmak zorundayım.

Bu yüzden yürümeye devam ediyorum.

Lucas yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle yaklaşmamı izliyor. Gözlerini benden ayırmadan, muhtemelen özür dilemek için adamlardan birine doğru eğiliyor ve o da bana doğru yürümeye başlıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum birbirimize ulaştığımızda.

Selamıma cevap vermiyor. Sadece vurdumduymaz gözlerle bana bakıyor.

Yutkunuyorum ve elbisemi yumrukluyorum. "Ben..."

Ah, nasılsın?" Yüzümü buruşturmak istiyorum.

Ne ezik bir açılış.

Ezik. Ezik. *Ezik*.

İki yıl sonra konuşuyoruz ve benim bulduğum şey bu.

Gerçi bunun tuhaf ya da ezikçe olduğunu düşünüyor mu, bilmiyorum. Söyleyemiyorum çünkü "Tamam" diye cevap verirken her zamanki gibi bomboş.

"Sen," diye boğazımı temizliyorum, kendimi garip hissediyorum, "partinin tadını çıkarıyor musun?"

Bu bana bir tepki ya da bir ipucu veriyor. Dudakları eski sıcak ve sevgi dolu gülümsemesine hiç benzemeyen küçük bir gülümsemeye dönüştüğünde. "Dün geceki kadar değil" diye mırıldandığında nedenini anlıyorum.

Doğru.

Onu içinde bulduğum üçlü öpüşme yüzünden.

O zaman kalbim tam ortadan çatlıyor, her ne kadar kendime, kalbime yapmamamı söylesem de. Kendime bu konuda üzölmeye ya da kıskanmaya hakkım olmadığını söylüyorum.

Ve geri dönme hakkım ya da lüksüm de yok. Ben de bunu yapmak istiyorum. Tekrar söylüyorum.

Sadece dürtü şimdi çok daha güçlü.

Ellerimi daha sert yumrukluyorum ve birkaç kelime bulmaya çalışıyorum, şu anda kabul edilebilir herhangi bir kelime yeterli olurdu, ama önce o konuşuyor. "Burada ne yapıyorsun Echo?"

"Seni görmeye geldim," diye geveledim, gerçek dışında başka bir şey söyleyemiyordum.

"Peki ya Azgın Ozan?" diye mırıldanırken yüzü herhangi bir duyguyu ele vermiyor.

Yanaklarım yanıyor. "O da var."

Yine de sorun değil.

Çaresizliğimin seviyesini biliyorsa sorun yok. Eğer onu takip ettiğimi biliyorsa.

Onu görmek, onunla konuşmak

istiyorum. Ona olan sevgimi

görsün.

Eğer bir şeyleri düzeltecekse, o zaman itibarımı istemiyorum.

Birkaç saniye bana baktı. Sonra, "Ne istiyorsun?"

Sen.

Seni istiyorum.

Bunu söylememek çok zor.

İçimi dökmek ve niyetimi ona anlatmamak için kendimi zor tuttum.

Ama onun sapıǵı olduğumu bilmesini sorun etmesem de, iki uzun yıldan sonra ona olan sonsuz aşkımı ilan etmeye başlayamam.

Ben de tarafsız ama önemli bir şey söyleyeceğim. "Babana olanları duydum. Çok üzıldüm. Şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Bir iki dakikalığına sertleşiyor.

Ama sonra toparlanıyor ve omuz silkiyor. "Neyse o."

"Babanı tanıyorum..." Kaşlarını çatarak başımı sallıyorum. "O iyi biri değildi. Sana karşı. Bunu hazmetmenin senin için zor olduğunu biliyorum ve keşke... Ben... Ben çok üzgünüm, Lucas. Ben -"

"Hepsi bu mu?"

Küçümseyen tonu beni şaşırtıyor.

Bir iki saniye boyunca söyleyecek başka bir şey bulamadım.

Ama sonra derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Ben... Ben özür dilemek istedim." Tekrar sertleşti.

Babasından bahsettiğimde yaptığından çok daha fazla. Ama bu kimin hatası?

Bu yüzden bu gece bilmem kaçınıcı kez kendimi tuttum ve başladım: "Biliyorum kulağa... Kulağa saçma geliyor. Çok yetersiz ve küçük, benim çok büyük bir şey için özür dilemem ama... Ben kelimeleri çok severim, bunu biliyorsun, değil mi? Çok büyük bir logofilim. Günlüğüme sürekli eşanlamli kelimeler ve yeni kelimeler not ediyorum ama şu anda özür dilemekten başka bir kelimem yok. Yaptığım her şey için. Sen incitmek istediğim son kişiydin ve insanların bunu çok söylediğini biliyorum ve şu anda o insanlardan biri olduğuma inanamıyorum ama gerçek bu.

"Sen benim her şeyimdin Lucas ve seni seviyordum. Ve seni incitebileceğimi hiç düşünmedim, *hayal* bile etmedim. Ama incittim ve bunun için kendimi asla affedemeyeceğim. Ve sen de affetmek zorunda değilsin. Bunun için özür dilemiyorum. Üzgünüm diyorum çünkü bunu hak ediyorsun. Benden. Benden çok şey hak ediyorsun ve bir özür bunların en azı. Pişman olduğumu bilmeyi hak ediyorsun. O gece yaptığım her şeyden pişmanım. Her şey için. Ve her gün bununla yaşıyorum. Pişmanlığımla yaşıyorum. Keşke bir şeyleri değiştirebilseydi ama değiştirmiyor. Belki pişmanlığım senin için anlamsız ama ben... Sen bilmeden devam edemezdin. Belki senin için işleri biraz daha iyi hale getirir diye şansımı denemedin. Tanrım, umarım öyle olur. O yüzden özür dilerim Lucas. Her şey için."

Keşke daha fazla kelimem olsaydı.

Ya da en azından benim ona söylediklerimden daha iyi sözler. Ama yok ve bu beni kendime çok kızdırıyor.

Bu beni çok yetersiz ve küçük hissettiriyor.

Her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde "Tamam." dediğinde daha da fazla.

"I -"

Söyleyeceğim her şey birinin ona seslenmesiyle kesildi. Koyu renk saçları ve geniş gülümsemesiyle koşarak gelen bir kız kollarını ona doluyor. O kadar enerji ve coşku dolu ki ona yer açmak için geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Beni tamamen görmezden gelerek sarılmayı kesiyor ve Lucas'a gülümsüyor. "Her yerde seni arıyordum." Lucas'ın kolunu çekiştiriyor. "Gel hadi. Sana bir şey göstermeliyim."

'Bir şey' deme şekli bana bunun dün arka bahçede olanlara benzer bir şey olduğunu düşündürüyor.

Lucas da öyle düşünüyor.

Çünkü o bana bakıyor, dudakları sırtıyor, kız ise beni tamamen görmezden gelerek ayaklarının üzerinde zıplamaya devam ediyor.

Lucas geri adım atarak, "Bu gece iyi eğlenceler, Echo," dedi.

Aynen böyle, arkasını dönüyor ve kollarını kızın omuzlarına dolayarak uzaklaşıyor. Ve benim tek yapabildiğim, aptalca bir şekilde kızın dün geceki kızlardan farklı olup olmadığını merak ederken onun gidişini izlemek oldu. Yaptıkları şeyle o kadar meşguldüm ki yüzlerini ezberlemek için hiç zaman ayırmamıştım.

Ama sanırım bunun bir

önemi yok. Farklı ya da aynı

olması.

Dün yaptığı şeyin aynısını yapacaklarından eminim.

Perişan, üzgün ve kalbi kırık bir halde bir adım geri çekiliyorum, gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşıyor.

Ve tökezler.

Gerçekten
zor.

O kadar sert ki düşeceğimi sanıyorum ama bu gece ikinci kez biri beni yakalıyor.

Ve bu o, değil mi?

Daha önce duvarda yaptığı gibi beni yakaladı.

Bu sefer ona düzgünce teşekkür edeceğim. Nazik olacağım. Tartışmayacağım. Kavga etmeyeceğim. Ve ona teşekkür ettikten sonra, beni geri götürmesini isteyeceğim. Beni buradan götürmesini isteyeceğim.

"Hey, iyi misin?"

Donup kaldım.

Bu onun sesi

değil. Onun

dokunuşu değil.

O kadar perişan haldeydim ki daha önce fark etmemiştim. Ama şimdi kim olduğunu görebilmek için gözlerimi kırıştırıyorum. Ve sonunda beni kurtaran kişinin kimliğini keşfettiğimde daha da katılaşıyorum.

Brad Cavanaugh.

Kahretsin.

Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*.

Benim okuluma gidiyordu ve eskiden futbol takımındaydı. Lucas'la çok yakın değillerdi ama birbirlerini tanıyorlardı ve bu sayede o da beni tanıyordu. Yine de ondan pek hoşlandığımı söyleyemem. Beni hep ürkütürdü.

Ve bunun bir nedeni olduğu ortaya çıktı.

Lucas ve ben ayrıldıktan sonra, Brad bana teklifte bulunan birçok erkekten ilkiydi. Bana kız arkadaşı olmamı istediğini söyleyen ilk kişiydi. Reddettiğimde, dolabıma kötü notlar bırakan, bana isimler takan ve onu reddettiğim için beni taciz eden ilk kişi oldu.

Ve bir sürtük olup erkek arkadaşımın en iyi arkadaşını öptüğüm için.

Eski okulumdaki son birkaç haftanın cehennem gibi geçtiğini söylerken abartmıyordum. Ve dün gece o kapüşonluyu giydiğimde de kesinlikle abartmıyordum.

Tanrım, beni tanıyacak o kadar insan varken Brad olmalıydı.

"Evet, ben iyiyim. Teşekkür ederim," diyorum, geri adım atmaya çalışarak.

Yine de bana izin vermiyor, elini bırakmıyor. "Echo Adler. Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Gülümseyerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Nasılsın?"

Gülümsemesi yapışkan, ürkütücü ve k a ç m a k istememe neden olan her şey.

Ve yine kaçmaya çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. "Dediğim gibi, ben iyiyim. Sadece kolumu geri alabilir miyim, lütfen?"

"Hâlâ çok kibar. Bunu

sevdim." "Ben -"

"Yine de, olmak zorunda değilsin." Sesini alçaltıyor. "Hepimiz senin kendini gösterdiğin gibi iyi bir kız olmadığını biliyoruz."

Alayından ürktüm.

Bu aldığım türünün ilk örneği değil.

Ama hala acıyor ve parmaklarımı yumruklayarak geriye yaslanıyorum.
"Bak, ben de tam gidiyordum, tamam mı? Bunu yapabilmem için kolumu geri alabilir miyim?"

Kıkırdıyor, gözleri eğleniyor ama kötü bir şekilde, kötü bir şekilde. "Ama sen daha yeni geldin."

"Ben -"

Başını yana eğerek sözümü kesti. "Biraz kışın incindi. Bunu anlıyorum. Neler olduğunu gördüm. Oğlunun az önce seni nasıl yüzüstü bıraktığını. Ama dinle," kolumu hafifçe büküyor, daha da eğilirken hakimiyetini ortaya koyuyor, "bu şekilde olmak zorunda değil. Seni daha iyi hissettirmeme ne dersin? Sen ve ben."

"Daha iyi hissetmek istemiyorum. Tek istediğim beni bırakman."

"Hadi ama," diye yalvarır. "Senden hep hoşlandığımı biliyorsun. O zamanlar sana kalbimi açmıştım ama sen beni geri çevirmiştin. Yine de bunu görmezden gelebilirim. Belki de tüm bu olanlar yüzünden hâlâ kalbin kırıktı. Ama aradan iki yıl geçti. Bu bizim şansımız olabilir. Bu bizim -"

"Hayır," diyorum ona ters ters bakarak. "Asla bir şansımız olmayacak. Bana *teklifte* bulunan biriyle, seninle bir şansım olsun istemiyorum. Bu yüzden senden -"

Bırak beni.

Ben de bunu söyleyecektim ve belki onu da uzaklaştıracaktım, eğer o zaman beni dinlememiş olsaydı.

Bu haliyle, ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

Çünkü Brad ben daha cümlemi tamamlayamadan beni çoktan bıraktı ve şimdi geri itilme sürecinde. Daha doğrusu tişörtünün yakasından tutup geri *çekti*, gözleri kocaman ve şaşkındı.

Benimki kadar.

Ve bu çekiş hiç bitmeyecek.

Ta ki Brad benden iyice uzaklaşıp yan taraftaki bir ağaca doğru itilene kadar.

Gerçekten zor.

Her şey birkaç saniye içinde tamamlandı: Brad beni bıraktı ve neredeyse تنها bir kēeye itilip zaptedildim.

Ve hepsi onun tarafından

başarıldı. Bu sefer o olduğuna

eminim.

Sırtının genişliğini, tişörtünün altında gergin duran ve seğiren kaslarını görebiliyorum. Brad'i ağaca sabitlemek için kaldırdığı kolunun dirseğini bile görebiliyorum.

Ve onu boğuyor.

Eski erkek arkadaşımın eski en iyi arkadaşı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Brad ölecek.

Kesinlikle ölecek çünkü Reign onu öldürüyor. Reign onu öldürüyor.

Vay anasını.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye Brad'in yüzüne karşı homurdanır. "Ellerin neden onun üzerindeydi?"

"Reign!" Haykırıyorum, harekete geçiyorum ve onlara doğru koşuyorum. "Bırakın onu."

Bu sadece çırpınan Brad'i daha sıkı tutmasına neden oluyor. "Şimdi öleceğini biliyorsun, değil mi? Seni öldüreceğimi biliyorsun. Ona dokunduğun için. Lanet olasıca şeye *dokunduğun* için -"

"Reign, hayır." Tişörtünü tutup onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bırak onu."

Brad'in kafasını ağaca vurarak inlemesine ve sızlanmasına neden olur. "Son bir sözün var mı, orospu çocuğu? Seni kendi lanet dilinde boğmadan önce söyleyecek bir şeyin."

Brad bunun üzerine daha çok debelenir, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olur, ağzından boğulma sesleri çıkar.

Bu yüzden çabalarımı artırıyorum.

Reign'in tişörtünü, kolunu çekiştirerek yalvarıyorum, "Lütfen Reign. Bırak onu. Onu öldürüyorsun."

Söylenecek doğru şey değil çünkü bu sadece Reign'in gücünü artırıyor ve Brad'in yüzüne doğru hırlıyor, dişlerini gösteriyor, sanki Brad üzerinde kendi hakimiyetini iddia ediyormuş gibi.

"Reign, beni eve götür, tamam mı?" Hâlâ onu bu öfkeden kurtarmaya çalışıyorum. "Lütfen beni eve götür. Bundan hoşlanmıyorum. Burada olmak istemiyorum. Lütfen."

Ve son olarak, bu işe yarıyor.

Brad'i tutuşunu gevşetiyor ve bana bakmak için dönüyor. Ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark ettim.

Gözleri şiddetli ve fırtınalı.

Bir yırtıcının, bir aslanın ya da kurdun, bir panterin avını parçalamadan önce böyle görüldüğüne dair bir his var içimde. Ama ondan ve tehlikeli aurasından uzaklaşmak yerine biraz daha yaklaşıyorum. Kurumuş dudaklarımı yalıyorum ve fısıldıyorum, "Bırak gitsin."

Kanlı gözleri bir an için ağzıma kaydı. Morarmış çenesini sıkıp Brad'i bırakmadan önce.

Brad öksürüp hırıldarken, Reign hâlâ bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum.

Yüzünün gergin hatlarına. O titreşen, neredeyse parlayan morluklara.

Titreyen, çılgınca nefes alan iri bedenine.

Haydut.

Birine pervasızca saldıran avcı. Benim için.

Beni korumak

için. "I..."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve şu anda bir önemi de yok. Çünkü Reign hâlâ nefes almaya çalışan, yığılıp kalmış Brad'e dönüyor ve tişörtünün yakasından tutuyor. Brad'i tekrar bagaja itiyor, kalbim tekrar boğazıma düğümleniyor ve "Eğer o pis ellerini ona sürersen, seni öldürürüm, anladın mı?" *diye* gürlüyor.

Brad'in tek yaptığı onu korkuyla izlemek olunca, Reign sanki duymak istediğı cevabı sarsmak istercesine onu sarsar.

Öyle de yapıyor çünkü Brad başını sallayıp ciyaklayarak "Evet. Anladım."

"Güzel." Bir kez daha salladı. "şimdi ondan özür dile."

"Reign, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diye

araya giriyorum. Tekrar Brad'in yüzüne bakıyor.

"Özür dile!"

Brad telaşla bana bakıyor ve inliyor. "Özür dilerim. Özür dilerim, tamam mı? Sana dokunduğum için. Sana teklif ettiğim için. Her şey için."

"Seni affediyorum." Sonra Reign'e, "şimdi bırak gitsin."

Sonunda, lanet olası *sonunda*, yapıyor. Brad Reign'i itiyor, o da kolayca geri çekilip kaçmaya çalışıyor.

Brad'in tamamen ortadan kaybolmasını beklemeden önümde duran bu çılgın, delirmiş ve garip bir şekilde korumacı - *koruyucu* - adama dönüyorum.

"Ne yapmaya çalışıyordun?" Omuzlarını iterek soruyorum. "Delirdin mi sen? Onu gerçekten öldürebilirdin, Reign. Yapabilirdin -"

"Teklif," diyor alçak bir sesle, bakışları her zamanki gibi yoğun.

"Ne?"

"Sana teklif ettiğini söylerken ne demek istedi?" Oh

kahretsin.

Elimi omzundan çekip geri çekiliyorum ve "Ne?" diye tekrarlıyorum.

Aklıma gelen tek şey aptalı oynamak.

Çünkü yine Brad'in peşinden gitmek istiyor gibi

görünüyor. Aptal Brad.

Bana doğru bir adım attı. "Neden bahsediyordu?"

"Hiçbir şey," diyorum ona, başımı sallayarak. "Hiçbir şey hakkında konuşmuyordu. Önemli bir şey değil."

"Önemli değil," diyor çenesini bana doğru eğerek. "Yoksa hiçbir şey mi?"

"İkisi de. Önemli değil. Hiçbir şey değil," diyorum hızla, geri

çekilerek. Ve bir şekilde kendimi Brad ile aynı pozisyonda

buluyorum.

Önümde duran bu iri yarı adamla omurgam ağaca yapıştı.

Sadece nefesimi kesmek için vücuduma tek bir parmağını bile sürmesine gerek yok.

Kan çanağına dönmüş gözleri ve morarmış yüzüyle bunu yapıyor. "Anlat bana."

Sözleri kaba ve hırıltılı ama yine de emredici.

Ve eğer ona söylemezsem, bunun peşini bırakmayacağından hiç şüphem yok. Ona istediğini vermek en iyisi.

Ama önce bazı önlemler almadan bunu yapmayacağım. Bu yüzden tekrar tişörtüne saldırıyorum. Kaburgalarına doğru sıkıca yumrukladım. *İki* elimle. Sonra, "Sana söyleyeceğim. Ama kendini kaybedip tekrar onun peşinden gitmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Bakışları vücudundaki ellerime doğru kayıyor.

Dürüst olmak gerekirse, onu tutmak için fazla bir şey yapmayacak olan cılız yumruklarına.

Ama bir şeyler yapmalıyım. Brad'e tekrar saldırmayacağından emin olmalıyım.

"Bana söz ver, Reign," diye

dürtüklüyorum. Başını

kaldırıp baktı. "Hayır."

Tişörtünü çekiştiriyorum. "Reign, bana söz vermelisin. Sen -"

"Çünkü söz bir yemindir ve ben onu bozarım."

"Sen -"

Yarık dudağını yalıyor. "Sana ettiğim yemini bozmak istemem."

Ondan sonra hiçbir şey

söylemedim. O da söylemiyor.

Sanırım gerek yok.

Vücudumdan bir telaş geçerken kelimelere gerek yok. Sıcak bir telaş.

O kadar sıcak ki cildim yanıyor.

Vücudum ağrıyor.

Ve zihnim yanıp sönüyor. Anılarla. Geçmişteki şeylerle. Genelde bununla savaşıyorum.

Ortaya çıktıklarında savaşıyorum ama şu anda buna gücüm yok. Şu anda gelmelerine izin veriyorum.

Gözlerindeki kırmızı benekleri incelerken. Kirpiklerini

sayarken. Ve onun yazlık, güneşli, karpuzlu kokusunu içime çekerken.

Reign'e fısıldayarak, "Aslında bana evlenme teklif ediyordu," diyorum. "Her şey olduğunda, biz... Lucas benden ayrıldığında, haberler her yere yayıldı. Malikânede tabii ki, ama okulda da. Ve böylece... Yani erkekler yanıma gelip bana çıkma teklif ediyor, dolabıma notlar bırakıyor, bu tür şeyler yapıyorlardı. Ama iyi bir şekilde değil. Kötü bir şekilde, kaba bir şekilde. Erkek arkadaşını onun en yakın arkadaşıyla aldatan bir sürtük olduğum için bana asılırlardı ve bu yüzden benim adil bir oyun olduğumu düşünürlerdi."

Ona üzücü hikayeyi anlattığımda, sertleştiğini fark ettim.

Öncekinden bile daha fazla.

Öfkeli ve gergin, çenesi tüm bu morluklarla ona acı verecek şekilde kenetlenmiş. Gözleri daha da kanlandı.

"Reign?" Onu uyandırmaya çalışarak dürtüklüyorum.

Yanağında bir nabız atıyor. "Bitmiyor, değil mi?"

Alçak, yıpranmış sesi kalbimi hızlandırıyor. "Ne değil?" "*Bu.*" Bir duraklama, sonra, "Benim berbatlığım."

Yumruklarım onun tişörtünde sıkışıyor. "Senin neyin?"

Dişlerini şiddetle sıkıyor, gözleri kısılıyor, kelimeleri mırıldanıyor ve alçak sesle söylüyor. "Lucas kafayı yemiş durumda. Kaybetmeye bu kadar yakın. Uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmeye bu kadar yakın. Sen hâlâ o boktan okuldasin. Dışarıda NYU'ya gitmeye hazır olman gerekirken. Yazar olmaya ya da her ne olmak istiyorsan ona hazır olmalıydın. Ama değilsin, değil mi? Benim yüzümden. Ve şimdi anlıyorum ki," diye acı içinde yutkunuyor ve elini ağaca vuruyor, "dışarıda sana bakmaya cüret eden orospu çocukları var. Seninle bu şekilde konuşabileceklerini ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını düşünmeye *cüret* edenler. Ve buna *cüret* ettiler çünkü *ben* sıçıp *batırdım*. Yaptığım şey yüzünden. Aştığım tüm çizgiler, çiğnediğim tüm kurallar ve ben -"

"Hey," diye durduruyorum onu.

Sadece sözlerimle değil, ellerimle de.

Onu kavramak, bana bakmasını, *gerçekten* bana bakmasını, odaklanmasını sağlamak için karın kaslarından çıkarıp boynunun iki yanına koyuyorum.

"Sen hiçbir şey yapmadın Reign," diyorum ona, bana baktığını ve beni *gördüğünü* anladığımda. "*Tek başına* bir şey yapmadın. Ben de oradaydım. Ben de yaptım. Suç sadece senin değil. Benim de suçum var. Benim suçum daha büyük ve

Bunu biliyorsun." Bir şey söyleyecekmiş gibi göründüğünde boynunu sıkıp devam ediyorum. "Ve NYU'ya gitmeye hazırlanmıyorum çünkü çuvalladım. Çünkü notlarım yeterince iyi değildi. Senin bununla hiçbir ilgin yok. *Hiçbir alakan yok.* St. Mary's'e de yasaları çiğnediğim için geldim. Bunu sen istemedin. O telefon konuşmasında bana pislik gibi davrandın mı? Evet. Bana hep pislik gibi mi davrandın? Evet. Ama bu yaptığım şeyi yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Yaptığım şekilde misilleme yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Bunun beni, ailemi etkileme ihtimali olduğunu hep biliyordum. Tanrım, bunu biliyordum, Reign. Biliyordum amına koyayım. Ama yine de bunu yapmayı seçtim. Yani bu senin hatan değil. Benim hatam. Ve ben... Özür dilerim." Yine bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama ben zorluyorum. "Yaptığım şey için. Odana girip her şeyi parçaladığım için. Futbol kupalarını, mobilyalarını. Tüm fotoğrafları, bibloları. Senin için önemli olan şeyler. Şeyler -"

"Yapmadılar," diyor, ağzı açık, gözleri vahşi.

Ve parmaklarımı boynuna bastırıp tırnaklarımı geçiriyorum. "Ne?"

"Hiçbir şeyin önemi yoktu. O odadaki tek bir şey bile benim için şundan daha önemli değildi..."

Ona bakarken dudaklarım aralanıyor. Cümlesini bitirmesini beklerken.

Neyden daha fazla?

Onun için önemli olan neydi?

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Ve nedense burnumu sokmamaya karar verdim. "Yine de üzgünüm."

Birkaç dakika birbirimize bakıyoruz ve ben bunun... huzur verici olduğunu fark ediyorum. Bu anı tanımlamak için çok garip bir yol.

Fırtınalı nefesler ve yoğun bakışlarla dolu. Teninden çok fazla sıcaklık yayılırken, bu yüzden benimkinden çok fazla ter akıyor. Benim tırnaklarım onun tenine batarken, onun parmakları da ağaç kabuğunu tırmalıyor.

Ama olan oldu.

Ve bu bir şekilde sakinleştirici.

Belki de bunu çok uzun zamandır yanımda taşıdığım içindir.

Okulda başıma gelenler, insanların bana nasıl davrandığı; odasına ne yaptığım, bunun için ne kadar pişman olduğum. Hem kendi geleceğimi hem de ailemin geleceğini nasıl tehlikeye attığımı.

Uzun zamandır bunu temizlemek istiyordum. Ancak bunu ona karşı yapacağımı bilmiyordum - ona özür dilemeye hiç niyetim yoktu; eski erkek arkadaşımın şerefsiz eski en iyi arkadaşına - ve bunu yaparken rahatlayacağımı hissediyordum.

Ve ona bir şeyleri itiraf etmek bana çok huzur verdiği için, ona söylemeye karar verdim. "Batırdım."

"Ne?"

"Özür." Ben devam ettikçe kaşlarını çatıyor, "Sanırım batırdım. Şimdiye kadarki en kötü özürdü. Hem de hiç. Yani, beni hemen affetmesini ya da bana iyi davranmasını falan beklemiyordum ama..."

Gözleri araştırıyor. "Ama ne?"

"Başka bir kızla gitti, Reign."

Pazuları iki yanımda esniyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Ve

sanırım... *Sanırım* bu benim adıma.

Hızla aldığım nefesler ve onun benim yanımda olmasının, acımı hissedebilmesinin verdiği garip bir hafiflikle hikâyenin geri kalanını anlatıyorum. "Bir kızla ayrıldı ve... ve o

ne yaptığını biliyordu. Bana zarar verdiğini biliyordu. O... Ben onun üzerinde bir etki yaratamadım. Ona istediğim gibi ulaşamadım. Ben -"

"Sen yaptın."

"Hayır, konuşmadım. Benimle neredeyse hiç konuşmadı. Benimle konuşmak şöyle dursun, yüzüme bile bakmadı."

"O yaptı."

"Hayır, *yapmadı* Reign," diye ısrar ediyorum. "Sen orada değildin." "Gözlerini senden alamadı."

"O... Ne?" Ne

dedi o?

Kalbim güm güm atıyor. "Nereden biliyorsun?" Cevap gelmiyor.

Ama o zaman ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sanırım zaten biliyorum.

"Sen..." Yutkunuyorum, başparmağımı boynundaki kalın damarın üzerinde gezdiriyorum. "Beni mi izliyorsun? Onunla."

Hiçbir şey.

Çenesindeki nabız

dışında. Bir tik.

Ve tekrar söylüyorum, onun söylemesine ihtiyacım yok. Ben biliyorum. "Neden?"

Fısıldıyorum.

Nabızı parmaklarımın altında atıyor. Benim de nabzım atıyor.

Bunun dışında sessizliğini korumaya devam ediyor.

Parlayan, yanıp sönen gözlerle bana bakmaya devam ediyor.

"Çünkü sen beni koruyordun," diyorum.

Ve bunu öfke duymadan, dün gece hissettiğim öfke olmadan ifade ettim. Hakaret gibi geldi. Bir saldırı.

Çünkü bu koruma ondan geliyordu. Ama bu gece öyle değil.

Bu gece, güvende hissediyorum.

Belki de beni Brad'den koruduğu içindir.

Belki de Lucas'ın bu gece yaptıklarından sonra, tamamen ayık ve etki altında kalmadan, Reign aklıma gelen ilk kişiydi. Görmek istediğim ilk kişi.

"Gözlerimi senden on lanet saniye ayırdım," diyor sonunda, sesi saf çakıl ve sivri uçlu. "Sonra bir baktım ki en iyi arkadaşım artık orada değil ve o herif seni parçalıyor."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve dudağımı ısırıyorum. "Teşekkür ederim." Göğsü geniş bir nefesle hareket ediyor.

"Beni Brad'den kurtardığın için." Geniş bir nefes daha.

O zaman neden söylediğimi bilmiyorum ama söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum. "Ben *senin* koruman altında değilim."

Ve sonra, nefes alıyormuşuz, bir bütün olarak *varmışız* gibi görünüyor.

Benim nefesim titriyorsa, onunki de titriyordur.

Eğer kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyorsa, onun nabzının saniyede yüzlerce mil hızla attığını hissedebilirim.

Bahse girerim kanı benimki kadar sıcaktır. Teni kesinlikle benimki kadar sıcak.

Ve daha da yaklaşıp ağzını benden kıl payı uzaklaştırdığında, bahse girerim o da benim yumuşak karnımda hissettiğim gibi sıkı karnında bir şeyler hissediyordur.

Kıvrılan ve bükülen bir şey. Girdap

gibi dönüyor.

"Öylesin," diye

geveliyor. İrkildim.

"Ne?" Çok sert.

Bunu fark etmemesine imkan yok.

Parmaklarımın nasıl pençeye dönüştüğünü ve onları nabzının, pürüzsüz, sıcak teninin üzerinde nasıl sürüklediğimi fark *etmemesine* imkân yok. Onu nasıl tırmaladığımı ve nasıl duramadığımı.

Çünkü bana ne yaptığına bir bak.

Sadece söylediklerine değil - şimdiye kadarki en tuhaf sözler - aynı zamanda bana nasıl baktığına da bakın. Kızarmış ve kesinlikle pembe olan yüzüme; titreyen dudaklarıma; boğazımın dibindeki nabzıma.

Elbisem.

Tanrım, elbiseme bakışı, örttüğü ve örtmediği kısımlar.

Kabaran göğsüm, omuzlarım, kollarım.

Bacaklarım.

Ve her şey orada, St. Mary's'de, yolun kenarında olduğundan daha da müstehcen.

Çünkü bunu beni kızdırmak için yapmıyor.

Dudaklarında alaycı bir bükülme ya da gözlerinde eğlence yok.

Şu anda sadece tek bir ifade taşıyor: sahiplenme.

Kırmızı sıcak ve yakıcı.

Sanki gerçekten onunmuşum gibi. Sanki bir süredir onunmuşum

gibi. Yıllardır. Beni ilk gördüğü andan beri. Hatta daha

öncesinden beri.

Ve sonra, bana nasıl olduğunu açıklıyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımın kızıydın, değil mi? Yani öylesin. Sen *benimsin*. Korumak için. Kalkan. Korumak, barındırmak ve güvende tutmak için," tüm eş anlamlıları sıraladıktan sonra duraklıyor, "dışarıdaki her orospu çocuğundan. Sana saldırabileceğini düşünen her orospu çocuğundan. Senin savunmasız, yalnız ve adil bir oyun olduğunu düşünen her orospu çocuğundan. Çünkü değilsin. Benim korumam altındasın, anladın mı? Bu yüzden seni izleyeceğim. Sana göz kulak olacağım ve," gözleri ağzıma düşüyor ve ağzımın karıncalanmasına ve şişmesine neden oluyor, "sana elini sürebileceğini düşünen herkesin canını çıkaracağım."

Sanırım uyuyakalmışım.

Bisikletini sürerken.

Göğsüm kaslı sırtına yapıştı. Kollarım şık beline sarıldı. Yanağımı omzuna bastırdım. Artık uyandığımdan emin olmamın tek yolu, St. Mary's'e vardığımızda gözlerimi kırpıştırarak açmam ve aşağı inmek için kendimi ondan kurtarmam gerektiğini fark etmem.

Ama uyuyakaldığım için kimsenin beni suçlayabileceğini sanmıyorum.

Aslına bakarsanız, daha önce onunla sürdüğüm iki seferde uyuyakalmamış olmam bir sürpriz.

O kadar sıcak ki, yaz derisine işlemiş. Ve tüm bu kordonlu

kaslarıyla güçlü.

Ama sanırım onunla ilk sürüşümde, ona bu şekilde sarıldığım için hala şoktaydım. İkincisinde ise -ki bu gecenin erken saatleriydi- ona çok kızgındım ve gecenin beni nelerin beklediğine dair endişeliydim.

Ve her şey ne kadar felakete dönüşmüş olsa da, bu sefer uykuya dalmayı başardım çünkü bir şeyler değişti.

Hissedebiliyorum.

Onunla benim

aramda. Artık

güvende hissediyor.

Bu çılgınca ve tuhaf çünkü sadece birkaç saat önce, birlikte çalışıyor olmamıza rağmen, ona karşı hala çok güvensizdim. Ama sanki bu kısa saatler içinde bir ömür yaşamışım ve şimdi diğer tarafa geçmişim gibi geliyor.

Bisikletinin yanında durup tekrar morluklarına baktım. "Bunu hak ettin mi?" Ve sonra bekledim.

Nefes nefese.

Benim gibi bu kısa saatlerde bir ömür yaşayıp ya amadı ını görmek için.

O da bisikletinden indi ve bana bakarak "Evet" dedi. Gözlerim onun hırıltılı sesine takılıyor.

Sanki o da uykusundan uyanmış gibi ve ben öyle olduğuna inanıyorum. Çünkü o da diğer taraftan  ıktı. Benim gibi.

Kalbim göğsümde hızla çarparken fısıldıyorum, "Ne yaptın?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Bir şey kırdım."

Ka larımı  attım. "Neyi kırdın?" " nemli bir şeyi." "Bu ne -"

"Al."

Bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyorum. Onu sorgulamamı engellemek için.

Ve şu anda o kadar ilgimi çekti ki üzerinde kalmak istiyorum. Onu zorlamak istiyorum. Ama zorlamayaca ım.

Çünkü şu anda sahip olduğumuz şeyin kırılgan olduğunu hissediyorum. Ve çok yeni.

Patlatmamak için kurcalamak istemiyorum.

Ayrıca, dikkatimi vermem gereken başka şeyler de var. Özellikle de "burada" derken neyi kastetti ini anladı ımda.

Aramızda, onun avucunun içinde.

Kafamı kaldırıp, "Telefon mu?" diye sordum. "Al."

Yukarı bakmadan önce tekrar bakıyorum. "Benden... Bu telefonu almamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Birkaç kez göz kırpıyorum. "*Neden?*"

"Çünkü senin yok," diye sabırla yanıtlıyor. "Ama benim var," diyorum ona.

"St. Mary's'de," diye açıklıyor.

Bu konuda haklı. St. Mary'de telefonum yok.

Cep telefonları, dizüstü bilgisayarlar, iPad'ler ve benzerleri dahil olmak üzere her türlü kişisel teknoloji yasaktır. Gerekirse, okul tarafından verilen ortak telefonları ve bilgisayarları kullanırız.

Ama bu hala bana neden telefon verdiğini açıklamıyor.

Yine de bana merhamet ediyor ve diyor ki, "Birlikte çalışıyoruz, değil mi? İş arkadaşınız, diyebiliriz." Başımı sallıyorum ve devam ediyor: "Yani senin benimle, benim de seninle iletişim kurabilmemiz gerekiyor. Acil durumlarda."

"Oh."

"Saklaması kolay." Bunun üzerine benim dilim tutuldu ama o bütün açıklamayı yapmaya başladı. "Boktan okulunda telefon kullanmana izin verilmediği için sana kapaklı bir telefon aldım. O da boktan bir şey ama küçük, kompakt ve kolayca saklayabilirsin. Muhtemelen çekmecende ya da dolabının arkasında. Yatağının altında." Sonra yukarı bakar. "Sadece senin kolayca ulaşabileceğin ama başka kimsenin ulaşamayacağı bir yere sakladığından emin ol. Ve

Kullanmadığınız zaman *daima* kapatın. Ve her zaman sessizde olsun. Titreşim de olmasın, anladınız mı? Ve hiçbir koşulda onu sırt çantanızda ya da cebinizde taşımayın. Sadece güvenli bir yere koyun ve orada bırakın."

Bana yasadışı bir telefonu nasıl saklayacağımı anlatmayı bitirdikten sonra birkaç saniye boyunca sadece ona bakıyorum.

Talimat veriyordu, değil mi?

Keskin ve sert bir tonda. Yapılması ve yapılmaması gereken şeyleri sıralıyor.

Yani, muhtemelen kendi başıma çözebilirdim. Titreşim olayı hariç. Kesinlikle titreşimde bırakırdım.

Oh, ve *kesinlikle, kesinlikle* her yere yanımda taşırdım. "Neden olmasın?" diye sordum.

"Ne neden olmasın?"

"Sırt çantamda yanımda taşıyacağım."

Bir an bana baktı, sonra "Çünkü kimsenin üzerinde bulmasını istemiyorsun." dedi.

"Doğru." Göz kırıyorum. "Çünkü biri onu odamda bulsa bile, ki bulmayacaklar çünkü onu güzelce saklayacağım, hala benim olduğunu inkar etme şansım var. Ama üzerimde bulunursa bunu yapamam."

Başını sallıyor, kısa ve sert bir baş sallama, tıpkı bilgiçlik taslayan talimatları gibi. "Al şunu."

Hâlâ bilmiyorum. "Nereden

biliyorsun?" "Neyi nereden

biliyorsun?"

"Bir telefona sahip olmama izin verilmediğini." Yutkunuyorum. "Ve odamda bir şifonyerim ve bir dolabım var."

İkincisi sadece bir tesadüf olabilir.

Yani, yurt odanda bu tür şeyler olması alışılmadık bir şey değil. Ama içimden bir ses bilmesinin sebebinin bu olmadığını söylüyor.

Dudakları hafifçe büzülüyor. Sanki sorudan hoşlanmamış ve cevap vermek istemiyormuş gibi.

Hatta gözlerini benden kaçırarak kadar ileri

gidiyor. Ama ben bunun peşini

bırakmayacağım. "Reign?"

İç çekiyor, göğsü genişliyor, geniş omuzları hareket ediyor. "Etrafa sordum." Sonra, "Kılavuzu okuduktan sonra."

"Ne?"

Yine, kapalı yüz hatlarından bu konuşma tarzından hoşlanmadığı anlaşılıyor. Ama zor şans, bunun peşini bırakmayacağım. Ona yaklaşıyorum ve dürtüyorum. "Reign, St. Mary'nin el kitabını okudun mu?"

Bir iç çekiş daha, en az bir önceki kadar uzun ve sert. "Kuralları çiğnemek için onları bilmelisin, değil mi?"

"Ve sonra, etrafa sordun mu?"

"Evet. Emin olmak için."

"Neyden emin olmak için?"

"Yakalanmaman için." Bir saniye sonra ekliyor, "Çünkü bu konuda yeteneklisin, değil mi?"

Benim var.

Yakalandım.

Geçen sefer dikkatli olamayacak kadar iyi bir kızdım. Bu yüzden bana kuralları doğru şekilde çığnemeyi öğretiyor ve beni güvende tutuyor.

Beni koruyor.

"Alacak mısın, almayacak mısın?" diye soruyor, ben şaşkın ve nefessiz ona bakarken.

"Evet," cevabı uçararak geliyor ve sonra ben yapıyorum.

Bu küçük, saklaması kolay, siyah kapaklı telefonu elime aldım ve fısıldadım, "Teşekkür ederim. Ve bu bir bok parçası değil."

Ve sonra gülümsüyorum.

Küçük, titrek bir gülümseme.

Aramızdaki bu yeni şey gibi kırılgan.

Bakışları ağzıma düşüyor ve ona bakıyor.

Vücudumdaki tek pembe şey.

"Çöl Gülü," diye

fısıldıyorum. Kafasını

kaldırdı. "Ne?"

"Rujumun rengi," diye açıklıyorum. "Adı bu. Çöl Gülü."

Gözleri parlıyor. "Sen ruj sürmezdin. Malikanede yaşadığın zamanlarda."

"Yapmadım," diyorum ona. "Makyajla falan

ilgilenmiyordum." "Sadece kitaplar ve kelimeler."

Başımı salladım. "Evet. Ama ben... Buradaki arkadaşlarımdan biri makyaj konusunda çok iyidir. Bana öğretti ve..."

"Ve ne?"

Telefonu göğsüme bastırarak omuz silkiyorum. "İhtiyacım olduğunu düşündüm. Bu gece." Ona güzel görünmek için.

Eski en iyi arkadaşı için.

"Sen yapmadın."

"Ne?"

Yüz hatları gerginleşir ve emirler yağdırır. "Geç oldu. Gel hadi."

Gecenin erken saatlerinde olduğu gibi, o zaman yürümeye başlıyor. Ama bu sefer tuğla duvara doğru gidiyor; bunu biliyorum. Çünkü tırmanmama yardım etmek istiyor. Çünkü nasıl tırmanacağımı bilmediğimi biliyor.

Ve gecenin erken saatlerinden farklı

olarak, ona izin verdim. Tartışmadım.

Kavga etmedim.

Tek yaptığım minnettar ve güvende hissetmek.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bardstown'a taşınmadan önce zor bir hayatımız vardı.

Ailem her zaman iki yakasını bir araya getirmek için mücadele ederken, babamın geçirdiği kaza ailemiz için büyük bir darbe oldu. Annemin hiç şikâyet etmeden iki -hatta bazen üç- işte çalışarak geçimimizi sağlamasını izledim. Babamın yardım edemediği için hayal kırıklığına uğramasını izledim. Bazen de bu konularda tartışmalarını ve kavga etmelerini izledim.

Ben de onların hayatını kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ev işlerimi zamanında yaptım. Ödevlerimi zamanında yaptım. Okula gittim ve hemen geri döndüm. Arkadaşlarımla neredeyse hiç takılmazdım çünkü evde yardım etmem gerektiğini bilirdim. Yemek yapmam, bulaşıkları yıkamam, çamaşırları yıkamam ya da başka bir şey yapmam gerektiğini biliyordum.

Ve bu konuda kendimle hep gurur duydum.

Aklı başında ve iyi biri olduğum için. Sadece kendime değil, ihtiyaç duyduklarında aileme de bakabildiğim için.

Yani, benimle ilgilendiler, değil mi?

Bu yüzden onlarla da ilgilenmem adil olurdu. Çünkü bir aile böyle yapar. Birbirimize bakarız ve onları kendi ihtiyaçlarımızdan üstün tutarız.

Peki o zaman bu nasıl oldu?

Nasıl oldu da ailem bana zar zor bakabiliyor? Benimle konuşmayı bırak.

Hafta sonu için evdeyim ve hepimiz yemek masasında oturmuş akşam yemeği yiyoruz. Babamın hasta olduğu ve evimizdeki her şeyin kasvetli ve iç karartıcı olduğu o birkaç yıl gibi geliyor.

Çok az konuşma oluyor ve her birimiz gözlerimizi tabağımızdan ayırmıyoruz. Arada bir çatal bıçak tıkırtısı, sandalye gıcirtısı, boğaz temizleme sesi duyuluyor ama başka pek bir şey duyulmuyor.

Benim.

Ben yaptım.

İki yıl önceki eylemlerim ailemin sahip olduğu azıcık neşeyi de alıp götürdü ve onları bu halde, gergin ve stresli bıraktı. Bazen ben yokken daha mı iyi diye merak ediyorum. Annem ve babam benimle olmasa bile en azından birbirleriyle konuşuyorlar mı diye merak ediyorum.

Şu anda kimse kimseyle konuşmuyor. Ve her zamanki gibi buna dayanamıyorum.

Yardım edemem ama düzeltmeye çalışırım. İçini bir şeyle,

herhangi bir şeyle doldurmaya çalışıyorum. Anneme bakıp "Bu çok lezzetli anne" diyorum.

Başını kaldırıp bakıyor -gözleri benimkiler kadar kahverengi; aslında annemin karbon kopyası gibiyim, aynı renk, aynı kirli sarı saçlar ve minyon bir yapı- ve bana başıyla selam veriyor. "Teşekkürler."

"Yeni tarif mi?" Çatalı spagettimin içinde döndürüyorum. "Sosla ilgili farklı bir şey yapmışsın gibi hissediyorum."

Ve her zamanki gibi lezzetli.

Annem mutfakta bir sihirbazdır, özellikle de artıklarla lezzetli bir şeyler hazırlama konusunda. Ve her zaman yemek yapmaya ve tariflerine ilgi duymamı sağlamaya çalışırdı. Onun kadar iyi değilim ama yemek yapabiliyorum. Ayrıca annemin kobayı olduğum için seçici bir damak zevkim var.

Bana iki yıldır kızgın olmasına rağmen hatırladığını düşünüyorum. Çünkü gözleri parlıyor ve ağzında küçük ama sevgi dolu bir gülümseme beliriyor. "Yaptım, evet."

Cesaretlenmiş bir şekilde ben de gülümsüyorum. "Ekşimsi ama pek değil. Sanki tatlı da." Gülümsemesi büyüyor. "Öyle mi?"

Bunu hep yapardı, beni test eder ve benimle alay ederdi ve doğru yaptığımda bana sevgiyle bakar ve başını sallayarak benim yaşımda ondan bile daha iyi olduğumu söylerdi.

Başımı sallıyorum, kaşığımla sadece sosu alıp tadına bakıyorum. "Evet, öyle. Çok güzel anne. Ne yaptın?"

Gözleri parlıyor. "Worcestershire sosu ve esmer şeker." "Dur, hayır.

Söyleyemiyorum bile."

Kıkırdıyor ve babama bakıyor. "Baban da yapamaz." Bıyıklı

yüzünde kendi gülümsemesi olan babam.

Babam, favorileri ve uçları hafifçe kıvrılan kalın bıyıklarıyla seksenli yılların kahramanlarından birine benziyor. Süper atılgan ve süper güçlü. Bıyığına bayılıyorum. Annem de seviyor ve bu yüzden bıyıklarından kurtulamadığını biliyorum.

Babam annem için her şeyi yapardı.

Ve bu, ona baktığında kara gözlerinden okunuyor. "Oh, yapabilirim." "Söyle o zaman," diye meydan okuyor annem.

Ağzına daha fazla spagetti atarken babamın gülümsemesi büyüyor. "Ağzım doluyken konuşamam."

"Az önce yaptın."

Başını sallıyor, çatalına biraz daha spagetti alıyor ve ağzını işaret ediyor. Annem peçeteyi ona fırlatıyor. "Baban bir yalancı."

Bunu gördüğüme çok sevindim.

Her zaman yaptıkları gibi birbirleriyle oynadıklarını görmek.

Tanrım, lütfen böyle kal. Lütfen

sadece mutlu ol.

Ama tabii ki değil.

Çünkü düşüncesizce söylediğim şu sözlerle her şeyi mahvediyorum: "Aman Tanrım, arkadaşlarımdan biri, Callie. Anne, o çok iyi bir fırıncı. Yani, çok çok iyi. Onun keklerini denemelisin. Ve kurabiyeleri, ben bile yapamıyorum. Onlar..." Odadaki mutlak sessizliği fark ettiğimde sözümü yarıda kesiyorum.

Yüzlerindeki mutlak durgunluk.

Kahretsin.

Tamamen unutmuşum.

St. Mary's hakkında konuşmaktan hoşlanmadıkları tamamen aklımdan çıkmış. Ya da orayla ilgili herhangi bir şeyden. Derslerim, arkadaşlarım, orada nasıl yaşadığım, ne yaptığım. Uymam gereken tüm kurallar ve düzenlemeler.

Sanırım bir ıslah okuluna gittiğimi unutmak istiyorlar.

Hala oraya gittiğimi. Zamanında mezun olamayacak kadar aptal olduğumu.

Ama tabii ki yapamazlar.

Bu yüzden de bu konu hakkında konuşmaktan kaçınırlar.

O da gidip kılavuzu okudu ve etrafa sordu.

Yapma, Echo. Şu anda onu düşünme. Ailenin

önünde olmaz.

Yüzüm utançtan yanarken gözlerimi tabağa indiriyorum. "Özür dilerim."

Oda tekrar sessiz, gergin ve aptal gümüş çatal bıçak sesleriyle doluyor. O kadar sinirliyim ki ağlamaya başlamak üzereyim, aileme yalvarıyorum, lütfen, *lütfe*n yaptığım her şey için beni affedin.

Ama sonra annem konuştu. "Seninle bir şey konuşmak istiyorduk."

Gözlerimi kaldırıyorum, kalbim boğazımda. "Ne hakkında?"

Annem babama bakıyor ve o da sandalyesinde doğruluyor. Ben de öyle yapıyorum çünkü buraya kadar.

Bu yüzden eve gelmemi istediler, değil mi?

Ailem dün akşam bana e-posta göndererek bu hafta sonu onları görmeye gelmemi istediklerini söyledi. Bu ani ve plansız bir hareketti; St. Mary's'de yapabileceğiniz bir şey değil ve onlar da bunu biliyor. Yine de izin kâğıdımı imzaladım ve Cuma öğleden sonra eve gelmek için otobüse bindim.

Bütün akşam bana nedenini söylemelerini bekledim. Gerçi

içimden bir ses sebebini zaten bildiğimi söylüyor.

Tüm malikanenin bununla çalkalandığı düşünülürse.

Annem bana baktı. "Babanla bu konuyu konuştuk ve ikimiz de sana söylemek konusunda temkinli olsak da, bunun en iyi hareket tarzı olduğunu düşünüyoruz."

Avuçlarım terliyor ve kaşığımı yere bırakıyorum. "Ne için en iyi hareket tarzı?"

"Durumu kontrol altına almak için," diyor babam.

Hem anneme hem de babama bakıyorum. "Tamam. Neler oluyor?" Bana cevap veren annem oldu. "Lucas şehre döndü."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve tek yapabildiğim sessizce anneme bakmak oluyor.

"Babası hasta," dedi bana. "Ve bunun için şehre geri döndü. Babasının her an ölebileceğini söylüyorlar."

"Nasıl..."

Annem, "Malikaneden biri," diye yanıtlıyor.

Ailem Lucas'ı gerçekten severdi. Erkek arkadaşım ile ailemin iyi geçinmesinden her zaman çok mutlu olmuştum. Ayrıldığımızda ailem hayal kırıklığına uğradı.

Özellikle de buna nasıl **sebe p** olduğum konusunda hayal kırıklığına uğradım. *İhanetimin* nasıl getirdi.

İyi ve sorumluluk sahibi kızlarının böylesine pervasızca bir şey yapmasını kavrayabileceklerini sanmıyorum.

"Ama bu hafta sonu eve gelmeni istememizin nedeni bu değil," diyor babam ve ben tetikte oluyorum.

Annem ve babam tekrar birbirlerine bakıyorlar ve ben masanın altında bir hareket seziyorum. Ellerini birleştirmişler; biliyorum. Her şeyden sonra bunu çok sık yapıyorlar, sanki kendi takımlarını kurmak zorundaymışlar gibi. Onlar bana karşı.

Onları suçlamıyorum ama bu acıtmadığı anlamına gelmiyor.

Bugünlerde her şeyin acı veriyor olması buna alıştığım anlamına gelmiyor.

"O da döndü," dedi annem.

Biliyordum.

E-postalarını gördüğümde benimle konuşmak istedikleri konunun tam olarak bu olduğunu anladım.

Onu.

Lucas değil, onun eski en iyi arkadaşı.

On altıncı yaş günümde öptüğüm ve böylece her şeyi mahvettiğim adam. Ailemin her zaman nefret ettiği ama o öpücükten sonra daha çok nefret ettiği adam.

Ve babamın o gece dövmeye çalıştığı kişi.

Tanrım, babamı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bu kadar öfkeli ve kızgın.

Bir an Lucas'ın beni en iyi arkadaşıyla görmesine şaşırmıştım, sonra peşinden koşuyor, onu durdurmaya, konuşmaya, açıklamaya çalışıyordum. *Ondan* bir saniye sonra da babam Reign'in peşindeydi.

Tam bir karmaşaydı.

Büyük, dev bir karmaşa.

Babam Reign'i duvara yapıştırılmış, yüzüne bağıırıyordu. Annem babamı geri çekmeye çalışıyordu. Ben de ağlayarak babamı geri çekmeye çalışıyordum. Annem Reign'i göndermeseydi, babamın Reign'i öldüreceğini ya da en azından vücudundaki birkaç kemiği kıracağını biliyordum. Ve bu, kasabayı terk edip New York'a dönmeden önce ikisinin de onu son görüşüydü.

Bu yüzden onun geri dönmesinin eski yaraları deşeceğini biliyordum. Eski öfke, eski acı.

Tek iyi şey onun burada olmaması.

Yani *burada*, malikanede.

Bir motelde kalıyor, bu sabah eve gelip birkaç gardiyanın bu konu hakkında konuştuğunu duyana kadar bundan haberim yoktu. Beni etrafta görünce hepsi sustu ama yeterince duymuştum.

Merak etmek.

Emrinde büyük bir malikane varken neden bir motelde kalsın ki?

Özellikle de iki uzun yıldır geri dönmemişken.

Babasının cenazesi için bile.

Ama tekrar ediyorum, şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değil.

Yüzüm kızararak iki elimi de kucağıma götürüyorum ve parmaklarımı birbirine geçiriyorum, tıpkı annemle babamın birbirlerinden aldıkları gibi kendi benliğimden güç alıyorum.

Sakin kalma gücü. Sadece ondan bahsedildiğinde bile titrememek ve sarsılmamak için.

Ŗu anda bana söyledikleri her Ŗeyi zaten bildiğime ihanet etmemek için.

Ama en önemlisi, onlara endiŖelenmelerini gerektirecek bir Ŗey olmadığını söyleyecek güce ihtiyaım var. Aynı hataları tekrarlamayacağımı ya da onları bu Ŗekilde incitecek bir Ŗey yapmayacağımı.

Bana güvenebileceklerini.

Annem "Bize bir söz vermeni istiyorum" diye devam ederken bana fırsat vermiyorlar.

"Neye söz vereyim?"

"Onunla hiçbir Ŗey yapmayacağınızı." "Ne?"

Babam sabırsız bir Ŗekilde koltuğunda kayıyor. "Seni o pisliğin yakınında istemiyoruz, duydun mu beni? Onun yakınında *herhangi bir yerde*."

"Scott, sakin ol," diyor annem. Sonra bana dönerek, "Bize söz ver, Echo. O buradayken onunla temas kurmayacağına söz ver."

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Anne, sana söyledim. Sana milyon kere söyledim, onunla ilgilenmiyorum. Ne oldu..." Parmaklarım birbirlerine daha da sert kenetleniyor. "Bu bir hataydı. Onunla bir Ŗey yapmak gibi bir niyetim ya da isteğim asla olmadı. Ben -"

"Ama yine de oldu," diye homurdanıyor babam. "*Oldu* ve tekrar olabilir. Ve eğer olursa -"

Annem onu sakinleŖtirmeye alıŖarak, "Scott, sesini alalt lütfen," diyor.

Ama yüzündeki öfkeyi görebiliyorum. Annemin yüzünde de.

"Hayır, yapmayacağım," diyor ona. "Onun penceresinden tırmandı. Lanet penceresinden, Annie. Biz evdeyken. Biz aşağıdayken. Evime gelip kızımı baştan çıkarmaya cüret etti. Ve kızım onun tarafından baştan çıkarılacak kadar aptaldı. *Benim* kızım."

Bu her zaman evimde geçerli bir teori olmuştur. Beni baştan çıkaran ve yoldan çıkaran Reign'di.

Yine muhtemelen kızlarının zorlama olmadan böyle bir şey yaptığını hayal edemedikleri için.

Sanırım onlar alt katta televizyon izlerken kızlarının yatak odasında erkek arkadaşı *olmayan* bir çocukla öpüşüyor olması ve iki gün sonra *kızın* söz konusu çocuğun odasına zarar vermesi ve bu yüzden tutuklanması gerçeğiyle yüzleşmek onlar için yeterince zor, başka hiçbir şeyi hesaplayamıyorlar.

Yaptığım şeyi kendi özgür irademle yaptığımı hesaplayamıyorlar.

Öpüşme, zarar verme ve hala gittiğim ıslahevine düşme.

"İki yıl önce onun ağzını burnunu kırmalıydım," diye homurdanarak devam ediyor babam, "Şimdi de ağzını burnunu kırmalıyım. Geri geldiği için. Ayak bastığı için -"

"Ama baba," diye sözünü kestim. "O... O beni baştan çıkarmadı. Bunu sana söylemiştim. Ben -"

"Echo," diye tersliyor annem.

"Hayır." "Ama anne -"

"Hayır, tek kelime bile etmedi."

Konuşmamak için yanağımın iini ısırıyorum.

Onlara -muhtemelen yüzüncü kez- beni zorlamadığını ya da ikna etmediğini açıklamaktan. Kendini bana zorla kabul ettirmedi ya da baştan çıkararak beni aptallaştırmadı.

Babam oflayıp puflayarak otururken annem "Bu konuda konuşmak istemiyoruz," diyor. "Bunu duymak istemiyoruz. Bizi incittin, Echo. Hayatımızı alt st ettin. Senin için yaptığımız onca şeyden sonra, babanla benim sana verdiğimiz onca şeyden sonra, bize borcunu böyle dedin. Her şeyi paramparça ederek dedin. Pervasız, aptal ve bencil davranarak. İşimizi, geçim kaynağımızı kaybedebilirdik. Bunun farkındasın, değil mi? Uğruna çalıştığımız her şeye mal olabilirdin. Özellikle de babanın durumunu bildiğin halde. Sana gvenmiştik. Sana *güvendik* ve sen bizi sırtımızdan bıakladın. Kendi geleceğini mahvettiğinden bahsetmiyorum bile. Sadece iyi ve sevgi dolu bir erkek arkadaşını değil, NYU'ya gitme hayallerini de kaybettin."

O haklı.

Bunu ben

yaptım.

Herkesin hayatını değiştirdim, sadece kendiminkini değil. Onları sırtlarından bıakladım. Bana iyi olmam için güvendiklerinde onlara ihanet ettim. Hayatımda ilk defa ailemin iyi bir işi oldu. Bana bakmak için bellerini kırmak zorunda kalmadılar ve ben aptalca, umursamaz davranışlarımla tüm bunları tehdit ettim.

"Bu yüzden senin ağzından hiçbir şey duymak istemiyoruz," diye devam ediyor annem, "sadece ve sadece tek bir şey dışında. Bize ondan, o çocuktan uzak duracağına dair söz vermeni istiyoruz. Onunla hiçbir şekilde temas kurmayacaksın. Temas yok, Echo.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, değil mi? Ne kadar baş belası olduğunu biliyorsun. Davidson ailesi için her zaman bir utanç kaynağı

olmuştur,

sürekli bir hayal kırıklığı kaynağı. Babasının cenazesine bile gelmedi, Echo. Kendi babasının. Bay Davidson bunu hak etmemişti. Böyle saygısızlık görmeyi hak etmiyordu. O iyi bir adamdı. Ve bunu herkesten daha iyi biliyorsun, değil mi? O zamanlar suç duyurusunda bulunabilirdi ama yapmadı. Gitmene izin verdi. Yine de bizi tuttu. Ona borçluyuz, Echo. Ona çok şey borçluyuz. Bize iyi olacağına *söz ver*. Uğruna çalıştığımız her şeyi bir daha tehlikeye atmayacağına."

Gözlerim yaşlarla doluyor ama düşmelerine izin

vermiyorum. Bu sefer onları kontrol ediyorum. Yerlerinde

kalmalarını sağlıyorum.

Kurban gibi davranıp bunun için ağlamayacağım. Bunun için ağlamayı hak etmiyorum.

Özellikle de benden vermemi istedikleri sözü çoktan bozmuşsam.

Onunla zaten *temas* kurmuşken. Ve

durmayacağım.

Yapamam.

İşleri yoluna koymalıyım. Bir şeyleri

düzeltemeliyim. Sadece Lucas'la değil, ailemle

de. Öyle değil mi?

NYU'ya giremem ya da henüz mezun olmadığım gerçeğini değiştiremem. Ama onunla tekrar bir araya gelirim, belki ailem sonunda beni affeder. Her şeyi eskisi gibi yaparsam, o zaman hala onların iyi kızı olduğumu ve bana güvenebileceklerini görecekler.

Yani evet, bazı şeyleri düzelteceğim.

O da bana yardım ediyor.

Uzak durmamı istedikleri adam. Beni baştan çıkardığını düşündükleri adam. Ayartmadı.

Kesinlikle yapmadı.

Ve belki, sadece *belki*, bu fırsatı sonunda onları buna ikna etmek için kullanabilirim. Bunu onlara kanıtlamak için. Sadece beni baştan çıkarmadığını değil, aynı zamanda düşündükleri gibi kötü, insanlık dışı bir pislik olmadığını görmelerini sağlamak için. *Benim* bile öyle olduğunu düşündüğümü.

Yalan söylemenin kötü olduğunu biliyorum ama bunu sadece onlara iyi olduğumu gösterebilmek için yapıyorum. "Söz veriyorum."

Bunu yapmak istiyorum.

Son iki gündür bunu yapmak istiyordum. Bana bu telefonu verdiğinden beri.

Ona mesaj atma fikriyle oynuyordum ama kendimi durduruyordum.

Birçok, birçok nedenden dolayı.

Bunlardan en büyüğü, geçen sefer telefonla iletişim kurduğumuzda yaşadığımız felaketti. Gerçi burada mantıksız davrandığımı biliyorum. Koşullar tamamen farklı. Önceden sadık ve ezeli düşmanlardık. Şimdi o kadar da değil.

Şimdi birlikte çalışıyoruz ve yeni bir sayfa açtık.

Şimdi beni güvende hissettiriyor.

Bu da beni ikinci nedene getiriyor: Bu telefon sadece acil durumlar için.

İş telefonu da diyebilirsiniz.

Ve şu anda çalışmıyoruz. Geçen gece kampüse dönerken Reign bana Lucas'la bir sonraki görüşme fırsatının gelecek hafta olacağını söyledi ki bu konuda çok rahatladığımı belirtmeme izin verin; eski erkek arkadaşımın yaşadığım iki felaketten sonra bir molaya ihtiyacım var. Bir süre ondan uzak durmam gerekiyor. Yani telefonu açmaya bile gerek yok.

Ancak.

Büyük bir şey var.

İş telefonumda okuma uygulamaları var.

Evet.

E-kitaplar için bir uygulaması var, çok sevdiğim bir şey. *Parçalar*.

Aslında ben her ikisinin de hayranıyım, hem basılı kitapları hem de e-kitapları ve bu yüzden her ikisinden de okuyorum. Bu da herhangi bir zamanda iki kitap okuduğum anlamına geliyor.

Ancak kağıt kitapları ne kadar sevsem de, cebimde bir kütüphane taşıma fikrini daha da çok sevdiğimi söylemeliyim. Sadece parmaklarımın bir dokunuşuyla o kütüphanede gezinebilme ve etrafımdaki her şey karanlıkken bile gece boyunca okuyabilme fikrini seviyorum. Eskiden bunu çok yapardım: gündüzleri ve okuldayken basılı kitaplar, geceleri e-kitaplar, yan yatıp telefonu yastığa koyarak.

Yani ona mesaj atmalıyım, değil mi?

Başka bir şey için olmasa da en azından ona teşekkür etmek için. Bana içinde okuma uygulamaları olan bu telefonu verdiği için. Küçük ekranda okumak zor olsa da, yine de şimdiye kadar aldığım en iyi şey. Belki de bana yaptığı iyiliğin farkında bile değildir.

Yatak odamda, yastıklarımın üzerine uzanmış bir şekilde telefonu açıp mesaj uygulamasını açıyorum.

Burada kayıtlı olan tek numara onunki. Ve kayıtlı olduğu isim Bossman.

Evet, çok komik.

Başımı sallayarak yazıyorum:

Merh
aba.

Dudağımı ısırarak gönder tuşuna bastım.

Ama sonra panikliyorum. Saat 12:01 gibi. Belki de uyuyordur. Sonra gönderdim:

Uyuyor musun?

Bu beni daha da korkutuyor çünkü o zaman kim olduğumu bilip bilmediğini merak etmeye başlıyorum. Bu yüzden söylemeye karar verdim,

Ben Echo.

Ondan sonra gözlerimi kapatıyorum ve telefonumu karnımın üzerine bırakıyorum.

Harika. Sadece harika, Echo.

Neden bu kadar aptalsın?

Tabii ki kim olduğumu biliyor. Bana bu telefonu o aldı. Telefonuma kendi numarasını koydu. *Tabii ki* benimkini de kendi telefonuna yazmıştır. Hizmetçi Kız'ın altına, bahse girerim.

Birkaç saniye sonra, utancımından kıvranırken karnım vızıldıyor.

Ya da karnımdaki telefon.

Onu almak için çabalıyorum ve kalbim çarparak cevabını açıyorum.

Bossman
Biliyorum.
Ve evet.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ya da ne olduğunu hemen anladığımı kanıtlamıyorum.

demek istiyor. Echo olduğumu *biliyor* ve *evet*, uyuyor.

Bunu söylediğini bile duyabiliyorum.

Yalan söylerken kaba, derin tınısıyla sarmaladığı kuru alaycı tonunda Yatağında ya da her neredeyse *uyanık*.

Kaşlarımı çatarak yazıyorum:

Hizmetçi Kız
Ha. Çok komik.

Cevabı anında gelir:

Bossman
Ne istiyorsun?

Bunu ben de

duyabiliyorum.

Kaba ve acımasız.

Yazmadan önce keskin bir nefes alıyorum,

Hizmetçi Kız

Nezaket denen bir şey var. Hiç

duydun mu, Reign?

Bossman

Hayır, Echo.

Nezaket nedir?

Hizmetçi Kız

İnsanlara iyi davranmak demektir.

Medeni, nazik, saygılı ve terbiyeli olmak olarak da bilinir.

Bossman

Ah, şimdi anladım.

Hizmetçi Kız

Neyi alayım?

Bossman

Sen yanırlıkla sipariş ettiğim İngilizce öğretmenisin.

Homurda

nıyorum.

Sanki.

Hizmetçi Kız

Lütfen. İstesen bile bana paran yetmez.

Bossman

Evet, zaten bir striptizci için gidiyordum.

Gözlerimi telefona diktim.

Çünkü yemin ederim bunu ben de duyabiliyorum. Ayrıca, yüzümdeki hoşnutsuz ifadeyi ve büzülmüş gözlerimi izlerken sırtışıını ve eğlenen gözlerini de hayal edebiliyorum.

Dudaklar.

Hizmetçi Kız

Neden hep bu kadar kabasın? ☐

Bossman

Çünkü sen her zaman çok kolaysın.

Hizmetçi Kız

Lütfen bir kez olsun normal bir konuşma yapabilir miyiz?

Bossman

Tabii. Bir kez olsun normal bir konuşma yapalım.

Söyle bakalım.

Hizmetçi Kız

Ne diyeceğim?

Bossman

Külotunun rengi.

Bu sefer telefon kendi kendine karnıma düşüyor. Ellerim titriyor ve büyük bir nefes kaçıyor. Hatta yatakta doğruluyorum. Telefon kucağıma doğru kayıyor ve ben de ona yılan gibi bakıyorum.

Tehlikeli bir şey.

Yutkunarak, elime aldım. Ve yazıyorum,

Hizmetçi Kız

Ne? ☐

Bossman

Sen giyiyor musun?

Hizmetçi Kız

NE? ☐ ☐

Bossman

Umarım değildir.

Peki ya sütyen? Sütyenin var mı?

Hizmetçi Kız

Dur.

Yemin ederim, şimdi kıkırdadığını
duyuyorum. Kirli ve pis.

Beni ısıtıyor ve huzursuz ediyor.

Bossman

Öyle mi?

Hizmetçi Kız

Evet.

Bossman

Bana mesaj atan sendin.

Hizmetçi Kız

Konuşmak için. İç çamaşırlarım hakkında soru
sorulmaması için.

Bir kıkırdama daha hayal
ediyorum. Lanet olsun.

Muhtemelen onun önünde cesur olmaya çalışmak için 'külot'
yazmalıydım. Ama yapamadım.

Parmaklarım o kelimeyi yazamadı.

Bossman

Ben sadece mesajla konuşurum.

Seks mesajlaşmasını mı
kastediyor? Öyle, değil
mi?

Pislik.

Sertçe iç çekerek yazıyorum:

Hizmetçi Kız

Bu durumda, sana mesaj atan her kız için üzülüyorum.

Bossman

Yapma. Sonunda hepsi çok memnun ayrılıyor.

Sanki sesini alçaltıp "tatmin" kelimesini uzatmış gibi hissediyorum.

Hizmetçi Kız

Evet çünkü her kızın istediği şey bu: Reign Davidson ile seks yapmak. ☐

Bossman

Bu ve sondaki ing'i çıkar. Çünkü birçoğu Reign Davidson ile bunu da istiyor.

Hizmetçi Kız

Kendinizden üçüncü şahıs olarak bahsetmek için ne kadar egoist olmanız gerekir? ☐

Bossman

Hem de çok. Ama sadece büyük bir egom olduğu için. Muazzam bir ego. Destansı boyutlarda bir ego.

Hizmetçi Kız

O zaman bu küçük kafana nasıl sığıyor?

Bossman

Kafam iyi, güven bana. Pantolonuma sığdırmak zor olsa da.

Ne... Oh

Tanrım.

Tanrım.

Yikes.

Bunun içine girdiğime inanamıyorum. *İnanamıyorum.*

Bossman

Tam üstüne yürüdün, değil mi? Zavallı Echo.

Hizmetçi Kız

Kapa çenenin. ☐

Sırıttıyor. Öyle olduğunu

biliyorum. *Biliyorum.*

Bossman

Ayrıca sexting, ha. Bu kelimeyi bildiğini sanmıyordum.

Hizmetçi Kız

Bir sürü kelime biliyorum, çok teşekkür ederim.

Bossman

Evet, sen bir logofilsin. Hatırlıyorum.

Dudağımı ısırıyorum ve yazıyorum,

Hizmetçi Kız

Size teşekkür etmek istedim. ☐

Bossman

Ne için?

Hizmetçi Kız

Telefon için.

Bossman

Zaten yaptın.

Hizmetçi Kız

Evet ama bunun üzerinde okuma uygulamaları olduğunu bilmiyordum.

İnanılmaz bir şey bu! Telefonumdan okumayı seviyorum. Eskiden bunu hep yapardım, gece geç saatlerde, karanlıkta. Bu şekilde uykuya daldım. Telefon göğsümde ya da karnımdayken. En güzel duyguydu.

Bu yüzden teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler. Bana bunu verdiğin için. Özlemişim. Hem de çok. St. Mary's'e gittiğimden beri ve bu sadece... inanılmaz. Bunun için başka bir kelime yok.

Şey, hediye. Bu da başka bir kelime. Bu bir hediye. Muhtemelen bunları bilmiyordun bile ama evet. Teşekkürler!

□ □ □ □ □ □ □

Belki gerekenden çok daha fazlasını söyledim ama övünmek

zorundaydım. Yapmak zorundaydım.

Bana bir insanın sahip olabileceği en iyi şeyi verdi.

Aslında, daha önce hiç kimse sahip olmamıştı.

Lucas her zaman okumamdan nefret ederdi. Nefret güçlü bir kelime. Eskiden... biraz sevmezdi ve hiç ilgilenmezdi. Her yönüyle sportif bir adamdı. Kitaplarla ilgilenmezdi, ki bu iyi bir şey. Ama bir kitaba kendimi kaptırıp ona dikkatimi vermememden nefret ederdi.

Bu yüzden onun yanında fazla kitap okumazdım ya da okumaktan bahsetmezdim.

Ayrıca NYU'ya edebiyat ve yaratıcı yazarlık için gideceğim gerçeği de vardı. Bu da bizi biraz sallantıya soktu.

Ama her neyse.

Bossman

Ben yaptım.

Cevabına göz kırpıyorum.

Hizmetçi Kız

Ne yaptın?

Bossman
Biliyorum.

Mesajına birkaç saniye baktım. Ta ki tıklayana kadar.

Ne demek istediğini anlayana kadar ve sonra yeterince hızlı yazamıyorum.

Hizmetçi Kız

Telefonumdan okuduğumu biliyor muydun?

Bossman
Evet.

Tahmin etmek zor olmadı. Her zaman okuduğun için.

Telefonumu bir saniyeliğine

bıraktım. Ve nefes alıyorum.

Sadece nefes alıyorum. Ve penceremden dışarı bakıyorum.

Perdeler kapalı olduğu için bir şey görmüyorum. Ama olmasalardı, görürdüm.

Doğrudan onun penceresine bak.

Davidson Malikanesi'nin yeşil arazisinin

karşısında. Yatak odası orada.

Burada olduğundan değil. Mülkte. Ama yine

de. Sonra geri alıp tekrar yazıyorum.

Hizmetçi Kız

Kitap indirebileceğimi biliyor muydun?

Bossman
Onu sana ben verdim,
değil mi?

Evet, öyle yaptı.

Yani çok açıktı. Biliyordu.

Neden aklıma gelmedi? Neden ikiyle ikiyi bir araya getiremedim?

Muhtemelen her şey çok hızlı geliştiği içindir.

Her şey çok hızlı gerçekleşiyor. Her şey çok hızlı değişiyor ve dönüşüyor.

Beni nefretten hasta eden adamdan, nefret etmeyen adama dönüşüyor.

Ekranımda başka bir metin belirliyor.

Bossman

Boktan bir telefon ama kitap indirebileceğiniz boktan bir telefon.
İşine yarar diye düşündüm.

İşe yarar mı?

İşime *yarar* mı?

Bu kelimeyi kullanacak. Söylediğim onca şeyden sonra.

Söylediğim onca şeyden sonra hiçbir şey olmamış gibi geçiştiriyor. Sanki...

Hizmetçi Kız

O bir bok parçası değil. Telefonuma bok parçası deme! Ve
kullanışlıdan da öte. Bayıldım!!!!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ona daha fazla ünlem işareti gönderirdim ama parmaklarım bunun için çok terli ve titriyor.

Bossman

Sadece geceleri mi açık tutuyorsun? Okumak için.

Dudağımı ısıriyorum çünkü onu tekrar
duyabiliyorum. Sesi sert, alçak ve
hırıltılıydı.

Birden bunun onun *şefkatli* sesi olduğunu fark ettim.

İyi davranırken kullandığı ses.

Bütün bunları şimdi anladığıma inanamıyorum. Adamla tanıştıktan altı yıl
sonra.

Hizmetçi Kız

Evet.

Bossman

Ve tüm bu zaman boyunca sessiz
mi?

Hizmetçi Kız

Öyle.

Bossman

Ve kesinlikle yanınızda taşımıyor musunuz?

Hizmetçi Kız

Hayır, kullanmıyorum. Dolabımın arkasında
duruyor.

Bossman

Güzel.

Dudağımı daha sert ısıriyorum.

Yanaklarım, tüm vücudum onun 'iyi'siyle kızarıyor.

Onun övgüsüyle.

Hizmetçi Kız

Gerçi şu an okulda değilim.

Bossman
Neredesin?

Hizmetçi Kız
Home.

Ailem hafta sonu için ziyarete gelmemi istedi.

Ama burada değilsin.

Sonra da kendimi durduramadığım için yazıyorum,

Hizmetçi Kız
Lucas'ın geri döndüğünü biliyorlar. Senin döndüğünü. Ve onlar,

Yazmaya devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum,

Hizmetçi Kız
seninle bir şey yapmamı istemiyorlar. Senden uzak durmam için bana söz verdirdiler.

Onu gönderdim ve sonra başka bir

mesaja başladım. Bu arada, onunki

açılıyor.

Bossman
Akıllılar, değil mi?

Yazmayı bitirip gönder tuşuna basarken başımı sallıyorum.

Hizmetçi Kız
O gece beni baştan çıkardığını düşünüyorlar ama biz öyle olmadığını biliyoruz. Yine de beni dinlemiyorlar. Onlara birçok kez açıklamaya çalıştım. Ama onlara göstereceğim. Onlara senin hiçbir şey yapmadığını kanıtlayacağım. Hiçbir şeyi tek başına yapmadın. Bunu düzelteceğim, Reign. Her şeyi düzelteceğim. Ailemin senin hakkında ne düşündüğünü. Arkadaşlığın Lucas'la. Her şeyi.

Bossman
Hayır.

Yok artık.

Bunu sana daha önce söylemedim mi? Şu anda endişelenmen gereken tek şey kendin. Benim için hiçbir şeyi düzeltmene ihtiyacım yok.

Belki dramını biraz azaltmak dışında. Çünkü tek yaptığım sana içinde bir sürü kitap olan lanet bir telefon almaktı. Beni minnettar gözyaşlarıyla ıslatmana gerek yok.

Bundan ürkmedim bile.

Kaba mesajlarının yağmuru altında.

Bir, çünkü bunu beni soğutmak için kasıtlı olarak yaptığından eminim. Ve iyi ki telefonuma yine 'bok parçası' demedi. Yoksa onu *gerçekten* gözyaşlarına boğardım. Sırf onu kızdırmak için.

İkincisi, şu anda aklıma başka bir şey geliyor. O geceyle ilgili bir şey.

Babamın Reign'e saldırdığı gece.

Her şeyi hatırlıyorum, tüm o kaosu, karmaşayı. Ama nedense tüm bu kargaşanın ondan başka herkesten kaynaklandığını ancak şimdi fark ediyorum.

Annem babama bağıırıyordu. *Ben* babama bağıırıyordum, babam da ona bağıırıyordu.

Ama telefonun diğer ucundaki, şehrin öbür ucundaki bu kaba adam tek bir kelime bile etmedi.

Sessizdi. Ve pasifti.

Her şeyi kabul etti. Babam ona ne dediyse. Ne yaptıysa.

Hizmetçi Kız

Neden bir şey yapmadın? O gece.

Bossman

Ne
yapacağı
m?

Hizmetçi Kız

Babam seni yakaladığında. Seni tehdit ettiğinde.
Tek bir şey bile söylemedin. Sadece hepsini aldın. Neden?
Patron sensin. Her şeyi yapabiliirdin. Neden yapmadın?

Cevabını

bekliyorum. Ama

hiç gelmiyor.

Saniyeler geçer. Tutanaklar. Hiçbir cevap gelmedi.

Sessizliği her ne kadar hayal kırıklığı yaratsa da, bana nedenini

söylemesine ihtiyacım yok. Ben zaten biliyorum.

Ve bunu anlamamın bunca zaman aldığına inanamıyorum. Bir şey söyleyebilirdi, bir şey yapabilirdi. İnsanların her zaman bahsettiği, *benim* her zaman tanık olduğum ve ailemin hayatını daha da zorlaştıran her zamanki pislik gibi davranabilirdi.

Ama yapmadı.

Suçluluğu yüzünden.

Her şey, *tüm bunlar* onun suçluluğu yüzünden.

Ve bu beni acıtıyor. Ve acıtıyor ve acıtıyor. Beni

incitiyor.

Onun için.

Pencereme koşup onu bulmak için gizlice dışarı çıkasım geliyor. Her neredeyse.

Çünkü o burada değil, değil mi?

Yeşil alanın karşısında değil. Her zaman nefret ettiğim bir şey, yatak odalarımızın aynı seviyede olması, pencerelerimizin birbiriyle aynı hizada olması.

Ama artık değil, şu anda değil. Şu

anda, onu burada istiyorum.

Perdeleri yırtıp penceresine bakmak istiyorum. Yukarıda olduğunu, şehirde bilmediğim bir yerde olmadığını bilmek istiyorum. O kadar çaresizim ki ona mesaj atmak üzereyim. Nerede kaldığını, neden burada, olması gereken yerde olmadığını sormak üzereyim.

Penceremde bir gölge fark ettiğimde.

Karanlık bir siluet.

İri gövdeli ve geniş omuzlu.

Ve o gölge hareket etmeden ve bir kolun kalkıp pencereme vurduğunu görmeden önce bile yatağımdan çıktım. Çoktan oraya koşup perdeleri yırtarak açtım.

Onu ortaya çıkarmak için.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

H İşte burada.

İşte.

Buraya. Pencerenin dışında.

Tıpkı o gece olduğu gibi. On altıncı doğum günümün gecesi.

En yakındaki dala tünemiş, kaslı kollarını *i s k e l e t e* dayamış, rahat ve atletik görünüyor.

Çok güzel.

Yaz teni ve kırmızımsı kahverengi gözleriyle.

O kadar ki donup kalıyorum.

Ve "Pencereyi aç." diye emretmesi gerekiyor.

"Buradasın."

Bir iki dakika bana baktı.

Ve hâlâ normal bir insan gibi davranmayacağım gibi görüldüğünde, "Aç şu lanet pencereyi, Echo" diye tekrarlıyor.

Echo.

Bu benim adım, evet.

Ama o gece söylediği bu değildi. Bana böyle seslenmedi. Beni kendi adıyla çağırdı.

Dndğnden beri bana hiç böyle hitap etmemişti ve ben de buna çok sevinmiştim. Sevindim, heyecanlandım ve kendimden geçtim. Ama şu anda merak ediyorum.

Eğer bana bir daha böyle seslenirse.

Yine de bu düşünceden sıyrılıp pencereye uzandım. Mandalı atıp onu içeri alıyorum.

içeri tırmanırken iki yıl önceki kadar zarif ve atletik. Bacaklarını uzatıyor, kollarını bükerek pencere pervazını kavırıyor ve kendini içeri çekiyor.

Bunu başarması yaklaşık iki saniye sürüyor ama bana iki yıl gibi geliyor.

Ağır çekimde izleyebildiğim zaman.

Her dansı, her seğirmesi, her oyunu ve kaslarının esnemesi.

Tanrım, o tam bir futbolcu.

Tüm şık kaslar ve sanatsal zarafet.

İki yıl önceki kadar zarif olduğunu söylerken de yanılmışım.

O değil.

Eskisinden daha zarif.

Daha da büyüktü, çocukluk odamdaki her şeyi cüceleştiriyordu. Beni cüceleştiriyor.

"Geldin," diyorum, sanki ben çağırmışım gibi. Çağırdım.

Sadece çok fazla kelimeyle ve dışarıdan değil.

Ama yine de beni duydu.

Ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Yüzüne.

Morlukları iki gece öncesine göre daha az kızgın görünüyor. Hâlâ oradalar ve hâlâ çok kötüler ama eskisi kadar canlı görünmüyorlar. Zonklayıcı ve acı verici.

Tanrı'ya şükür.

O da gözlerini yüzümde gezdiriyor. "Biraz kontrolden çıkmaya başlamıştın."

"Değildim."

Öyleydim.

Hâlâ öyleyim.

Nefeslerim kesik kesik. Gözlerim fincan tabağı gibi kocaman ve kesinlikle kızarmış ve pembeyim.

"Neredeyse bana duygusal davranacaktın." "Buna duyguları ifade etmek denir."

"Şimdi bunun yüzlerce farklı eşanlamlısını sıralamayacaksın, değil mi?" "I -"

"Çünkü gerçekten bir İngilizce öğretmeni sipariş etmedim." Evet, bir striptizci sipariş etti.

İngilizce öğretmenin tam tersi, sertifikalı bir logofilim. Daha da kızararak yutkunuyorum. "Mesajıma cevap verebilirdin."

Başını yavaşça sallıyor. "Mesajlaşmayı sevmiyorum." "Ya da sadece aradım."

"Aramayı da pek sevmem."

Acaba mesajlar gibi, telefon seksini de basit, arkadaşça bir aramaya tercih ediyor mu? Onu tanıyorsam, muhtemelen öyledir.

Daha önce yazdığım mesajlarda alaycı davrandığımı kabul ediyorum ama her kızın istediği şeyin bu olduğunu biliyorum: Reign Davidson tarafından telefonla becerilmek.

Şu anda odama giriyor. Sanki yeniden tanışıyormuş gibi.

O buraya son geldiğinden beri yatak odam pek değişmedi. Eskisi kadar dağınık ve pembenin sadık bir aşığıyım. Dağınık ders kitaplarım, etrafa saçılmış giysilerim ve pembe kalemelerim de onun görebileceği şekilde orada duruyor.

Bir defter açıyor, sayfaları karıştırıyor; bir demet çalışma kartı alıyor ve kaşlarını çatarak bana doğru tutuyor.

"Okul için," diye cevap veriyorum, kibirli ifadesi karşısında biraz nefessiz kalmış hissederek. "Birkaç hafta içinde sınavlarım var. Finaller."

Ve bu harika değil mi?

Mary's'deki zamanım sona yaklaşıyor ve Tanrım, mutluluktan ölebilirim.

"Güzel," diyor ve bunu kastettiğini biliyorum.

Isıran sesi ve titreyen çenesinden belli. O okuldan benim için gerçekten nefret ediyor.

"Yani hayalimdeki okula gidemeyeceğim ama oradan çıkmak için sabırsızlanıyorum" diyecek kadar kelebekleri bastırıyorum.

NYU yerine devlet üniversitesine gidecek olsam da, gerçekten yapamam.

Artık sokağa çıkma yasaklarının, kuralların, üniformaların ve kesinlikle pencereleri parmaklıklı sınıfların olmamasını dört gözle bekliyorum. Ayrıca malikaneye geri taşınacağım ve derslere buradan gidip geleceğim.

Gerçi ailemin durumu düşünüldüğünde bu biraz daha az çekici ama yine de.

"Olabilir."

"Ne yapabilirim?"

"Yine de hayalindeki okula git." "NYU

MU?"

"Bu senin hayalindeki okul, değil mi?"

"Evet, ama sana gidemeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" İçimi çektim. "İslah okulu öğrencilerini kabul etmiyorlar ve beni kabul etseler bile gidecek param olmadığından eminim."

Bana tuhaf olduğunu düşündüğüm anlaşılmaz bir bakış atıyor.

Ama ben bunun üzerinde duramadan, bakışlarımı kırıyor ve omzumun üzerinden bakıyor.

"Odanızda hâlâ pembe olmayan tek şey," diye mırıldanıyor, gözleri bir şeye takılmış.

Neye baktığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. O

benim günlüğüm.

İki yıl önce olduğu gibi pembe yatağımın ortasında duruyor; ona mesaj atmaya karar vermeden önce içine yazıyordum.

Gözlerini tekrar bana çeviriyor, parlak ve karanlık. "Ona hâlâ Haydut mu diyorsun?" Bana bunu soracağını biliyordum.

Biliyordum.

Ama yine de sorusu karşısında kalbimin çarpmasına hazırlıklı değildim. Ve ayrıca utanç.

Göğsümde garip bir sızı var, çünkü yok.

Günlüğüme artık o isimle hitap etmiyorum.

Bunu bana iki gün önce sorsaydı, bununla övünürdüm. Ona mutlulukla hayır, artık o kadar aptal değilim derdim. Oldukça aptalım ama *o kadar* da değil.

Ama şimdi, bu gece, bilmesini

istemiyorum. Ona söylemek istemiyorum.

Ama bir şekilde zaten biliyor. "Hayır, yapmazsın." "Neden olmasın?"

Bakışları delici. "Çünkü muhtemelen çözmüşsündür." 'O'nun ne olduğunu biliyorum ama yine de soruyorum, "Neyi çözdüm?"

"Bazı kötü şeyler düzeltilemez. Bazı kötü şeylerin içinde hiç iyilik yoktur. Sonsuza kadar kötü kalırlar."

Şimdi ağrım var.

Ya da *daha* doğrusu daha *fazla* acı
çekiyorum. O aniden buraya gelmeden
önce.

"Nerede kalıyorsun?" diye sormadan edemiyorum.

Konunun aniden değişmesiyle kaşlarını çattı.

"Malikanede kalmadığınızı biliyorum," diyorum.

"Neden," diye soruyor onun yerine, "beni de mi takip
etmeyi planlıyorsun?" "Neden bir motelde kalıyorsun?"

Geçmişten bahsetmek konusundaki sürekli isteksizliğime rağmen, eskiden
bunu çok düşündüğümü hatırlıyorum. Onunla ilk tanıştığım zamanlarda.
Neden eve gelmediğini merak ederdim. Hatta onu beklerdim. Ben...

Hayır,

Echo.

Hayır,

hayır.

Oraya gitme. O kadar da geçmişte değil.

Sonra kalçasını masama dayayıp bir iki dakika beni izliyor. "İnsanların beni
burada isteyeceğinden emin değilim."

Onun samimi, *gerçekçi* ve içten cevabı beni daha da acıtıyor, "O gecedен
beri buraya ilk kez geliyorsun, değil mi? Babanın cenazesine bile
gelmedin."

İfadesi artık sakinleşti.

Yüzünün güzel, siyah ve mavi çizgileri bir asma köprü gibi kapanıyor ve duvarlarını aşmak için hiç umudum yok.

"Yapmadım," diyor düz bir sesle.

"Neden?"

"İstemedim."

"O senin babandı."

"Farkındayım."

"Ve siz... farklılıklarınızı bir günlüğüne bir kenara bırakıp onun yanında olamadınız mı? Öldüğünde."

"Hayır," diye yanıtlıyor.

"Neden babandan nefret ediyorsun?" Sonunda soruyorum,

açık açık. Çünkü bilmem gerekiyor.

Çünkü şu anda onun hakkında bilmem gereken o kadar çok şey

var ki. Anlamadığım o kadar çok şey var ki.

Gördüğüm şeyler; geçmişte bana yaşattığı şeyler. Bir de şu anda yaptıkları var.

Onları nasıl uzlaştırabilirim?

Eski erkek arkadaşımın pislik en iyi arkadaşı iken benden sadece birkaç adım ötede duran bu adama dönüşmesini nasıl bağdaştırabilirim? Suçluluk ve pişmanlıkla yanıp tutuşan. Geçen gece beni kurtaran. Beni korumak isteyen. Bana avucumun içinde lanet bir kütüphane hediye eden ve St. Mary's hakkında kendi ailemden daha çok şey bilen.

"İyi bir babaydı, değil mi?" Tek yaptığı sessiz kalmak olduğunda ona soruyorum. "O iyi bir adamdı. İyi bir işveren, *nazik* bir işveren. Bana karşı suç duyurusunda bulunmadı... Bulunabilirdi de. Ama yapmadı. Ailemi kovmadı. Babana çok şey borçluyuz. Birçok insan ona borçlu. Ve sen cenazeye bile gelmeyince, hepsi konuştu. Hepsi yıllardır konuşuyor. Onlar..."

Bu yeni bir bilgi değil. Söylediklerimin hiçbirisi yeni ya da gizemli değil.

Ama bir şey söylemesini istiyorum.

Bana *yeni* bir şey vermesini istiyorum.

Bana tüm o insanların yanıldığını söylemesini istiyorum. Tanrım, istediğim bu, değil mi?

Bana tüm bu söylentilerin, insanların söylediği ve her zaman söylediği şeylerin yanlış olduğunu söylemesini istiyorum. Belki de bunun bir nedeni vardır. Nankör bir pislik olmasının dışında, neden böyle olduğuna dair büyük, dev bir neden.

Eskiden ben de bunu merak ederdim. Ama sonra bana merak edecek bir şey olmadığını öğretti.

Ve sonunda bir şey söylüyor ama benim istediğim gibi değil. "Eğer insanlar bunu söylüyorsa, eminim haklıdır."

"Hayır, değiller," diyorum ona kararlılıkla, geçmişe ve her şeye rağmen. "İnsanlar yanılabılır. İnsanlar pek çok kez yanılabılır. İnsanlar abartabilir. Hikayeler anlatabilirler. Yanlış anlayabilirler. Çünkü belki de gerçek hikayeyi bilmiyorlar. Belki de bilmedikleri çok şey vardır. Ve eğer bilmiyorlarsa, o zaman bilmeleri gerekir. *Benim* ihtiyacım var. Bilmem gerek, Reign. O yüzden bana anlatmalısın. Bir şey söylemelisin, bana bir şey vermelisin. Yapmak zorundasın -"

"Küçük bir drama kraliçesisin, değil mi?"

Onun mırıldandığı kelimelerin benimkilerden çok daha sessiz olduğu düşünüldüğünde, konuşmayı bıraktığıma şaşırdım. Hatta kalp atışlarımdan bile daha sessizdi.

Kalbim çıldırıyor şu an.

Göğsümden patlamaya hazır. Patlamaya hazır. Ya

da öyleydi, ta ki o frene basana kadar.

Şimdi nefes nefese kalmış durumdayım, o her türden eğlenmiş bir ifadeyle, "Üzerimde bayılmayacaksın, değil mi?" diye devam ederken zar zor nefes alabiliyorum.

"Pardon?"

"Ya da daha kötüsü," diye devam ediyor, gözlerini bedenimde bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Beni ısıltılı pembe gözyaşlarınla ıslat."

"I -"

"Çünkü bunu aştığımızı sanıyordum." "Sen

-"

"Ağladığında çok güzel olduğuna eminim ama bir tişörtüm var ve onu kız gibi sümüğünle mahvetmemeni tercih ederim."

"Hiç... sümük olmayacak."

Dudakları seğiriyor. "Çünkü o zaman çıkarmak zorunda kalacağım ve bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

Göz kırpıyorum.

Ve sonra düşün.

Bana çok güzel demesi hakkında. Üzerine sümük damlatırken bile.

Sonra üzerine sümük damlatmam gereken tişörtünü düşünüyorum.

Yuvarlak yakalı, yumuşak görünümlü koyu renkli bir şey.

Geniş omuzlarına tam oturuyor, kemerli ve gergin kaslarını öne çıkarıyor.

Ve sonra onu çıkardığını düşünüyorum.

Benim küçük patlamamdan buna nasıl geldik, bilmiyorum. Sanırım bu onun büyüğü, beni bir duygudan diğerine sorunsuzca atlatabiliyor.

Ama şu anda tek düşünebildiğim onu gömleksiz gördüğüm onca zaman.

Okulda futbol oynamak; malikane arazisinde spor yapmak; sabahın erken saatlerinde sokaklarda koşmak.

Hepsi bronzlaşmış ve parlıyor, karda bile Haziran sonu gibi görünüyor.

Ve o kadar iğrençti ki, beni nefret ettirmesine rağmen ona hep bakardım.

Bu da onun haklı olduğu anlamına geliyor.

Tişörtünü çıkarıp bana o çok güzel ve yontulmuş, futbol tanrısı vücudunu gösterse bununla başa çıkamazdım. Hem de benim yatak odamda.

Aman Tanrım, şu anda yatak odamda.

Yani, bunu biliyordum.

Sadece sonuçlarını düşünmemiştim.

Sanırım onu görmeyi o kadar çok istiyordum ki burada olmaması gerektiği aklıma bile gelmedi. Onu bir daha asla görmeyeceğime dair söz verdikten *sonra* yakalanırsak, ailem ondan daha da nefret edecek.

"Burada olamazsın," diye bağırdım, onu korumaya kararlıyım.

Sözlerimle ilgili bir şey ya da belki de onları söyleme şeklim, nefes nefese ve yine de ısrarla, onun içinde bir akor vuruyor. Duygusal türden değil. Bir parça yaramazlık, iki parça tehlike ve üç parça eğlenceden oluşan türden.

"Öyle mi?" Gözleri parlıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü ailem koridorun sonunda uyuyor."

Söylenecek yanlış şey.

Çünkü bu onun ilgisini daha da artırıyor. Sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi masadan doğrulmasına neden oluyor. "Eee?"

Geri çekiliyorum.

Yine, yapılacak yanlış şey.

Çünkü bir şekilde benim iyi kızlığım onun kötü çocukluğunu tetikliyor. Ama elimde değil. Başka nasıl olacağımı bilmiyorum.

Omurgamda aşağı yukarı kayan bir şey hissetmem, heyecan gibi bir şey, görmezden gelmeyi seçtiğim bir gerçek. Çünkü bu heyecan verici olmamalı. Bu aldığı büyük, çok *büyük* bir risk ve bunu anlayıp gitmesi gerekiyor.

"Yani babam burada olduğunu öğrenirse, o zaman -" "Beni dövecek."

"Evet."

"Muhtemelen beni de
öldürmeye çalışacak."

"Öldürecek."

"Beni öldürmek o kadar kolay
değil." "Ama öylesin."

"Evet, nasıl?"

"Çünkü ona izin vereceksin. İşte böyle."

Sırtımda bir şeyin çarpıştığını hissediyorum. Karyola direği.

Çünkü tüm bu zaman boyunca, o yaklaşıyor ve ben geri
çekiliyordum. Bir çeşit dans.

O yakınımdayken iyi kızlığıma yenik düşerim.

"O gece yaptığın gibi," diye devam ediyorum, Reign'in burada, yatak odamda olduğunu öğrenirse babamın daha da kötüleştireceği iyileşmekte olan morluklarını inceleyerek. "Çünkü bilmediğimi sanma. Artık biliyorum. Babamı durdurmadığını, durdurabileceğin halde tek kelime etmediğini *biliyorum*. Tüm niyet ve amaçlara rağmen, sen de babamın patronusun. Ayrıca tüm bunları suçlu hissettiğin için yaptığını da biliyorum. Olanların senin hatan olduğunu düşündün. Bu çılgınca ve hiç de doğru değilken. Milyonlarca kez hayır diyebilirsin ama ben bunu kanıtlayacağım. Bu yüzden gitmek zorundasın. Şimdi."

Sanki beni duyamıyor.

Daha doğrusu yapabilir, ama umurunda değil.

Çünkü geceki ikinci patlamam - Tanrım, neden o yakınımdayken sakinleşemiyorum; neden bu adam söz konusu olduğunda hiç soğukkanlılığım yok -

onu gülümsetiyor.

Sırıltma değil, küçük de olsa gerçek bir gülümseme.

Başını yana eğiyor, gözleri canlı ve benim üzerimde. "Biliyor musun, şu anda kalbimi kırıyorsun."

"Sen... Senin kalbin yok. Kalpsizsin." Yalanlar.

O kalpsiz biri *değil*. Bunu artık biliyorum.

Bir elini göğsüne koyar. "Her neyse, şu anda yarışıyor."

Titreyerek yutkunuyorum, Azgın Ozan'ın gecesinde söylediği aynı sözleri hatırlıyorum. "Umarım kalp krizi geçirecek kadar hızlıdır."

Kıkırdıyor ve karnım çırpınıyor. "Bunca yolu senin için geldim ve böyle karşılandım."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum, seni aptal. Ve ben aramadım." Bir yalan daha.

Muhtemelen ilkinden daha büyüktür.

"Yine de geldim. Ve bunu bir kez daha yapalım, beni kurtarmana ihtiyacım yok." "I -"

"Yine de elinizde değil, değil mi?"

"Neye engel olamam?"

"*Bu*. İyi bir kız olmak." "Ben iyi bir kızım."

"Biliyorum. Her zaman bir şeyleri düzeltmeye,
kurtarmaya çalışıyorum." "Bu -"

"Bu gerçekten bir
trajedi." "Neden?"

Sesini alçaltıyor. "Çünkü iyi kızlar pek eğlenceli değildir."

"Bu... Bu doğru değil."

"Hayır mı?"

"Ben çok eğlenceliyim," diyorum beceriksizce.

Mırıldanıyor, gözleri her türlü canlılıkta. "Diğer St. Mary's kızları kadar
eğlenceli değil."

"Ne?"

"Ama olan oldu, sanırım." Sonra geri adım atarak, "İyi geceler, Echo."

Bir adım daha geri atıyor ama elim kendiliğinden uzanıyor ve onu yakalıyor.

Parmaklarımın ona, belindeki tişörte nasıl yapıştığını düşünmeyeceğim bile.

Ya da içimdeki bir şey yerine oturuyor. Şimdi ona

dokunuyorum, onun sıcaklığına.

Onun yerine az önce söylediği şeye odaklanıyorum. "Ne?"

Her zaman yaptığı gibi, muhtemelen ne kadar cılız olduğumu vurgulamak
için cılız tutuşuma bakıyor ve sözümü tekrarlıyor, sadece sakince. "Ne?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Diğer St. Mary's kızları kadar eğlenceli değilim de ne demek?"

Gözlerinde bir şey parlıyor, sanırım bir meydan okuma. "O kadar eğlenceli değilsin *demek*. Sıkıcı, sıkıcı, monoton olarak da bilinir." Sonra bakışlarını kızaran yanaklarımda gezdirerek, "Renksiz."

Şimdi ağır ağır nefes alıyorum. "Ben... *renksiz* değilim." Sonra, "Peki sen nereden biliyorsun?"

"Neyi nasıl bilebilirim?"

"Olsam da olmasam da. St. Mary'nin kızları hakkında *ne* biliyorsun ki?"

Cevap vermeden önce birkaç dakikanın geçmesine izin veriyor, "Birkaç karşılaşma yaşadım," diyor.

"Ne tür karşılaşmalar?" "İlişki."

"Ne?"

"Yıllar boyunca."

Parmaklarımı tişörtünün içinde döndürüyorum. "Bir St. Mary's kızıyla ilişkiye girmişsin."

"Evet."

"Kim?"

"Neden?"

"Sadece merak

ettim." "Merak

etme."

"Sadece söyle," diye ısrar ettim. "Ben St. Mary's'e gidiyorum. Orası benim okulum. Kim olduğunu bilmeye hakkım var."

Ne?

Az önce söylediklerim çok saçma.

Bilmeye hiç hakkım yok. *Neden* bilmek istediğimi bile bilmiyorum ama istiyorum. "Öyle mi?" diye mırıldanıyor, saçmalıklarına inanmıyor.

Tişörtünü çekiştiriyorum. "Bana kızın kim olduğunu söyle, Reign." Söylemiyor.

Ya da en azından hemen değil. Önce beni içeri aldı.

Geldiğinden beri beni hiç görmemiş değil. Gördü. Bunca zamandır birbirimizin önünde durup *bakıyorduk*. Ama nedense ilk kez nasıl göründüğümü dikkate alıyorum.

Ne giyiyorum?

Belki de bana birkaç dakika önce odama baktığı gibi baktığı içindir. Yavaşça ve sanki yeniden tanışıyormuş gibi. Bu yüzden yatmaya hazır olduğumu fark ediyorum.

Saçlarım gevşek bir şekilde örülmüş ve çoğu yüzümün etrafına dağılmış. Üzerimde açık pembe, omzu açık, kalçamın ortasına kadar inen bir uyku tişörtü var.

Sadece normal kıyafetler.

Ama lanet olsun, nasıl

unutabilirim? Sütyen

giymediğimi.

Aman Tanrım.

Birincisi, sütyenlerden nefret ettiğim için ve göğüslerimin büyüklüğü göz önüne alındığında, her zaman bir tane giymek zorundayım. *Her zaman*, hatasız. İki, çünkü dediğim gibi yatmaya hazırım ve kim uyurken sütyen takar ki?

Şimdi hatırladım da, sütyensiz halimi, acaba fark etti mi? Tanrım, lütfen fark etmesine izin verme.

Ne kadar utanç verici.

Ama sonra sütyensiz durumumu ya da onun bunu bilip bilmediğini düşünmüyorum çünkü az önce yarattığı boşluğu kapatıyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

Ta ki omurgam birkaç saniye önce olduğu yerde, yatağın direğine yapışana kadar. Ama bu sefer çok daha yakın olduğunu düşünüyorum çünkü hala ona dokunuyorum, tişörtünü çekiştiriyorum.

Asla yapmak istemediğim her şeyi yapabileceğim kadar yakınımda.

Ama her zaman yapabilirim ve yine de yapıyorum.

Kirpiklerini say. Gözlerindeki kırmızı benekleri ve dolgun dudaklarının kıvrımlarını inceleyin.

Ciğerlerimi onunla doldur.

Tam bunları yapıyordum ki, "Kız değil. *Kızlar*." Kaskatı kesildim.

"Kaç tane?"

Beni tüm yoğunluğuyla, içime işleyerek izliyor ve duygularımı ondan saklamam gerektiğini biliyorum. Ama şu anda ne hissettiğimi bile bilmiyorum ki saklayabileyim.

Bunun kulağa hoş gelmemesi dışında. *Kızlar*.

Hem de hiç.

"Şey," der, "bu barda bir tane vardı. Sanırım bir grup insanla birlikte içeri sızmıştı. Orada olmak için yeterince büyük değildi. Sonra bir tane de bu partide. Sanırım yine gizlice girdi. Davet edilmemişti. Bir de bir gece ormanda bulduğum bir kız vardı."

"Ne ormanı?" Ben soruyorum. "Arazidekiler mi?"

"Evet."

Diğer elimi kaldırıp tişörtünü kavırıyorum, artık son derece sinirliyim. "*Bu* arazide ne işi vardı?"

Sözleri sıradan ama bakışları ağır ve neredeyse anlamlı. "Yürüyüşe çıkıyorum."

"Ya da izinsiz girmek gibi."

"Sormadım.

Umursamadım." Tabii ki

umursamadı.

Pislik.

"Neye benziyordu?" Sonra ben sordum. "Koyu renk saçlı. Mavi gözlü."

Senin tam tersin, Echo.

Ne, hayır. Umurumda değil.

Konu bu değil. Bu yüzden sormuyorum.

Tekrar ediyorum, *neden* sorduğumdan emin değilim ama kesinlikle nedeni bu değil. Kesinlikle.

"Ve?" Dürtüyorum.

"Ve ne?"

"Başka ne var? Başka neye benziyordu?" Sonra, "Lütfen bana onun *parlak* siyah saçları ve *büyülü* mavi gözleri dışında başka bir şey fark etmediğini söyleme."

Kızgınlığım onu eğlendiriyor. Her zamanki gibi. "Evet, sihirli bir kelime." "I -"

"Ve ben fark ettim," diye mırıldanıyor.

"Peki fark ettiğin şey neydi Reign?" "Öncelikle teni."

"Ne olmuş ona?"

"Kremsi," diye mırıldanıyor, hâlâ gözlerimin içine bakıyor. "Solgun gibi. Sanki ay tozundan yapılmış gibi."

Moondust.

İşte bu bir kelime.

Logofil kalbimin yapıştığı bir kelime. Aklımın bir köşesinde saklayacağımı bildiğim bir kelime. Daha sonra düşünmek için.

Böylece ondan düzgünce nefret edebilirim.

Yani o kadar nefret edebilirim ki bu beni hasta eder. Yine de, "Ve?" diye sormayı başarıyorum.

"Dudakları."

"Dudakları."

"Evet. Yalanabilir." Sanki onun dudaklarını hatırlıyormuş gibi kendi dudaklarını yalıyor. "Dolgun. Bir çeşit meyve gibi sulu."

"Kulağa harika geliyor," diyorum sıkıca.

"Öyleydi," diye onaylıyor ve tırnaklarımı tişörtüne geçiriyorum, nefret ediyor ve çıkarmasını istiyorum.

Çünkü onun tenine ulaşmak

istiyorum. Derisini kaşımak

istiyorum.

Belki de onu gözyaşlarıyla ıslatmalıydım, böylece şimdi göğsü çıplak olacaktı ve çizip kan akıtmam için her şey hazır olacaktı.

"Yine de," diye devam ediyor, bana yaklaşıyor ve elini başımın üstündeki yatak direğine koyuyor. "En iyi kısmı bu değildi."

"En iyi kısmı neydi?"

Dudaklarını tekrar yalıyor. "Elbisesi."

"Neden, dar olduğu için mi?"

Çünkü bunu fark ederdi, değil mi?

"Hayır," diye gürlledi. "Mesele de bu zaten, değildi. Neredeyse her yerini kaplıyordu."

"Peki o zaman neden?"

"Çünkü onu örtbas etmiş olsa bile," sesi alçalıyor, "ben *bakın.*"

"Neyi gördün?"

"Her şeyi."

Kalbim küt küt atıyor. "Nasıl?"

"Külotunun çizgisi gibi."

Nefesim kesiliyor. Ve sonra patlıyor.

Külot dediği için.

Mesajlarda yazdığı bir şey. Tam olarak kafamda canlandırıdığım şekilde söyledi.

Aynen öyle.

Alçak, sert, derin.

Ve yemin ederim, kendi külotumun canlandığını hissediyorum, lastiği etime batıyor, kumaşı tenime sürtünüyor.

"I -"

"Ve onun küçük şirin göbek deliği." Hissederken kendi göbeğimi emiyorum. Kendi göbek deliğimi.

Gerçi bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum, ama işte gördünüz.

"Çok kırılgan görünüyordu. Çok narin ve küçük. Sanki küçük, dar karnına bir tokat atılmış gibiydi. Ağzımı sulandırdı."

Bu durumda bir şey söylemeye bile

çalışmıyorum. Yapamayacağımı

biliyorum.

"Ve en iyisi," sesini alçalttı ve eğildi, "göğüslerini görebiliyordum." "Ne?"

Gıcırđıyorum.

"Evet, sutyen giymiyordu. Böylece onun şımarık göğüslerini görebiliyordum. Yuvarlak, ağır ve çok dolgundu. Tıpkı ağzı gibi. Bilirsin, olgun ve sulu. Meyvemsi. Dişlerini geçirip *emebileceğin* bir şey."

Onun 'emmesi' beni göğsümden, kendi göğüslerimden vuruyor ve eskisinden daha ağırlaşıyorlar.

Daha ağır ve

dolgun. Şişmiş.

Ve ona bu soruyu hiç sormamam gerektiğini fark ettim.

Gitmesine izin vermeliydim.

Çünkü daha fazlasını duymak istemiyorum. Bir gece ormanda tanıştığı o vahşi kız hakkında konuşmasını duymak istemiyorum.

Teni ay tozundan yapılmıştı ve dudakları ona sulu meyveleri hatırlatıyordu.

"Bu arada meme uçlarını da" diye devam etti, içimdeki kargaşadan habersiz, "Onları da görebiliyordum. Bir çeyreklik büyüklüğünde ve çok sert. Kurşun gibi. Sadece pembe ve pembeydi. Üzerindeki elbiseden biraz daha koyuydu. Onları emersem ne kadar sertleşeceklerini merak ettim. Eminim çok *çok* daha serttir. Giydiği yırtık pırtık pembe uyku tişörtünden de çok daha koyu." Sonra, "Ama onu korkutmak istemedim. Daha önce hiç meme uçlarını emdirmemiş gibi görünüyordu."

Daha sert nefes alıyorum. Öncekinden çok

daha fazla. Biraz da başım dönüyor.

Vücudumun uğuldamasından bahsetmiyorum bile. Vücudum şarkı söylüyor.

Bunun için tek kelime bu.

Karnım titriyor ve göğüslerim çok ağır. Çok acı verici ve *acı verici derecede* ağır.

Ama meme uçlarımın ne kadar ağrılı ve acılı olduğu karşısında bu hiçbir şey. O kadar sertler ki acıdan *yanıyorlar*. Yırtık pembe uyku tişörtümde delikler açıyorlar. Onlar...

Ne?

Bekle bir saniye. Sadece *bekle*.

Yırtık pembe uyku tişörtü mü dedi?

Söyledi, değil mi?

O...

Gözlerim irileşiyor ve bir nefes kaçıyor.

Fark etmişti. Lanet olası *fark etti*.

Yalan söylediğinden bahsetmiyorum bile, değil mi?

"Sen... yalan söylüyordun," diye düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim.

Onaylayan hırıltısı tek yanıtı oluyor ve ellerimi geri çekiyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup üzerimi örtmeye hazırım, onu itmeye bile hazırım.

Ama bana izin vermiyor.

Çünkü daha da yaklaşıyor, beni yatağın direğine sıkıştırıyor, kollarımı savunma olarak kaldırmam için aramızda neredeyse hiç boşluk bırakmıyor. Yutkunarak ve kızararak gözlerinin içine baktığımda hiç de eğlenmediğini görüyorum.

Her zaman olduğu gibi.

Çift anlamlı ya da müstehcen şakalarından birine denk geldiğimde. Gözleri yoğun. Alev alev.

"Sıra bende, değil mi?" diye söylenirken gözleri kahverengiden çok kırmızı. "Ne sırası?"

"Bilmek için."

Nefesim kesiliyor. "Yapacak bir şey yok -"

"Öyle mi?"

"Ne yaptım?"

Cevap vermek yerine gözlerini indiriyor ve ben hala ona bakıyor olsam da neye baktığını biliyorum. Onlara baktığını *biliyorum*.

Memelerim, meme uçlarım.

Çünkü onları incitiyor. Onları daha da çok yakıyor.

"Reign," diye fısıldıyorum yalvarırcasına, durmasını istiyorum. Neyse ki gözlerini kaldırıyor. "Onları emdirdim." Bana bunu sorduğuna inanamıyorum.

Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Bu... Bu iğrenç, uygunsuz konuşmayı... Bir nefes çekiyorum, karnım geriliyor, memelerim gibi ağrıyor. "Bu... Bu seni ilgilendirmez. Bana bunu sorduğuna inanamıyorum."

"Sanırım öyle."

"Hayır, değil. Bu..."

Sözlerim, yüz hatlarında bir sonraki aşamada meydana gelenler karşısında uçup gidiyor. Keskin yüz hatları daha da keskinleşiyor, çenesi geriliyor ve elmacık kemikleri yukarı kalkıyor. Alev alev yanan gözleri bile keskinleşiyor.

Yırtıcı olurlar. Sahiplenici.

Bu sahiplenme ateş gibi.

Aramızdaki sıcak bir yıldız gibi.

Çılgınca nefes alan, birbirine kenetlenmiş bedenlerimizin arasında.

"Sen benim en iyi arkadaşımın kızıydın," diye geveliyor.

"Değil misin?" Öyleyim.

Evet.

Yine de itiraf etmekten utanıyorum ki, bu konuşmanın uygunsuz olduğunu düşündüğüm tüm nedenler arasında, en iyi arkadaşının sevgilisi olmak listemde yer almadı.

Olmalıydı da.

Çünkü en büyük nedeni bu.

Yutkunuyorum. "Evet. Ve bu yüzden sormamalısın

-" "Ve siz iki yıldır ayrısınız." "Bu -"

"Ve bu benim işim. Benim *hakkım*. Bilmek," diyor, gerçekten ısırarak, gözleri kısılmış.

Kulağa saçma gelmeli. Az

önce söylediği şey.

Ben söylediğimde öyleydi.

Ama nedense öyle değil. Şu anda değil.

Nefesim kesilirken ve meme uçlarım ağrırken olmaz. Ve
tenim *onun* teni yüzünden yanıyor.

Onun sahipleniciliği.

"Başka birinin bana dokunup dokunmadığını bilmek için
mi?" Fısıldıyorum. "Evet. Çünkü onun dokunmadığını
biliyorum."

Hayır, yapmadı.

Lucas bana bu şekilde dokunmadı. O kısma hiç gelmedik. Ona
izin vermedim.

Bazı nedenlerden dolayı.

Öpüşür ve kıyafetlerimizin üzerinden birbirimize dokunurduk. Ama elini
altına sokmasına izin vermezdim. O da buna hep saygı duyardı. Sınırlarıma
saygı duyardı.

En iyi arkadaşı -daha doğrusu eski en iyi arkadaşı- bilmiyor.

Kendine yer açmak için sınırlarımı, duvarlarımı yok ediyor. Ve
genellikle ben de karşılık veririm. Kendimi tutarım.

Ama şu anda ben bir tüyüm, hafif ve kırılgan, o ise kasırga, acımasız ve
güçlü.

"Hayır, yapmadı," diye fısıldıyorum.

Yarılmış dudağını yalıyor. "O zaman en iyi arkadaşımın seni bıraktığı durumda olup olmadığını bilmeye hakkım var."

Burada yanlış olan çok şey var.

Ben bir nesne değilim. Olmak istediğim her durumda olabilirim.

Ayrıca, en iyi arkadaşı kesinlikle onu bıraktığım durumda değil.

Yani bunu

durdurmalıyım. Ama

yapamam.

O - kasırğa - neredeyse hayatı benim cevabıma - tüye - bağıymış gibi görüldüğünde değil. Beni uçurmasına izin vermezsem, ateşini, fırtınasının gözünü söndürecekmiş gibi görüldüğünde.

Eğer beni parçalara ayırmasına izin vermezsem.

"Yani arkadaşını mı soruyorsun?" Soruyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Çenesi sıkıştı. Sertçe. "Evet."

O gücü karnımda hissediyorum. "Peki ya sana birinin yaptığıı söyleseydim?"

Çenesi tekrar sıkılır. Sadece *daha sert*. "O zaman onun ölüm fermanını imzalamış olursun."

Bu kez o şiddeti göğsümde hissediyorum. "Sırf bana dokunduğu için birini öldürecek misin?"

Zaten bildiğim halde bunu neden sorduğumu bilmiyorum.

Geçen gece Brad ile bana sadece söylemekle kalmadı,

gösterdi de. "En iyi arkadaşıma ait olan şeye dokunduğum

için" dedi.

Ben de öyle.

Ben onun en iyi arkadaşına

aitim. O benim hayatımın aşkı.

Ona bu niyetle cevap veriyorum, en iyi arkadaşı için, ama neden bunu *ona* da söylüyormuşum gibi hissediyorum.

"Hayır. Kimse bana dokunmadı."

Adem elması kalın bir yutkunmayla sarsılıyor.

"Beni bıraktığı gibi aynı durumdayım," diye devam ediyorum ve gözleri parlıyor. "En iyi arkadaşın için."

Ve sonra ona yaklaştım.

Dudaklarımı yalayarak bakışlarını ağızma çekiyorum ve "Artık cevabını aldığına göre burada beklemeni istiyorum" diyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve kaşlarını çatıyor.

Ama tek kelime etmiyor ve edemeyeceğine dair bir his var içimde.

En iyi arkadaşı için hala dokunulmamış olmam onun için bir şekilde büyük bir rahatlama. O kadar büyük ki kelime bulamıyor. Biraz başı dönüyor.

Güzel.

Zaten konuşmasını istemiyorum.

"Gidip üzerime uygun bir şeyler giyeceğim. Misafirliğe daha uygun bir şey. Özellikle de eski erkek arkadaşımın *sapık* eski en iyi arkadaşının arkadaşlığına. Ve sonra geri döndüğümde, sen ve ben bir film izleyeceğiz."

Bunun üzerine konuşur. "Ne?"

Ona gülümsüyorum. Küçük ama kendinden emin bir gülümseme. "Evet, düşünüyorum da *Titanic*."

Dehşete düşmüş görünüyor. "*Ne?*"

Daha geniş gülümsüyorum. "Çünkü sanırım seni gözyaşlarımla ıslatacağım." Geri çekildi. "*Neyi?*"

Tekrar ona yaklaştım. "Bu romantizm, Reign. Romantizmi severim. Romantizm beni iyi hissettirir. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. Ve sen benim eski erkek arkadaşımın eski en iyi arkadaşı olduğun için, Jack sonunda öldüğünde burada oturup gözyaşlarımı silmek ve burnumu silmek senin görevin."

"Hayır."

Omuz silkiyorum. "Üzgünüm, kardeşlik kuralı. Kuralları ben koymuyorum."

Benimle birlikte *Titanic*'i izleme ihtimalinin onu ne kadar şaşırttığının, ne kadar dehşete düşürdüğünün bir kanıtı, koca bedenini manevra yapıp yatağa doğru çevirebilmem ve sonra onu yatağa itebilmem.

Kasırganın yönünü değiştiren bir tüy.

Yatağın üzerine yayılıyor ama kendini kollarının üzerinde tutuyor, kalçalarını iki yana açmış, gözleri hâlâ şaşkın ve biraz da dehşetle bana bakıyor.

"Kendini evinde hisset, tamam mı? Ben de sana bir St. Mary's kızının ne kadar *vahşi* olabileceğini göstereyim."

Sözlerim üzerine gözleri kısılıyor ve sonunda hırlayacak kadar aklını başına topluyor.

Ha.

Bu ona benimle uğraşmamayı öğretir.

Bana yalan yanlış hikayeler anlatıp uygunsuz sorular soruyorlar ve bana sıkıcı, iyi bir kız diyorlar.

Daha fazla kıyafet giymek için arkamı döndüğümde, yemin ederim mırıldandığını duydum, "Lanet olası aptal *Titanik*. Kapı tamamen iki kişi için yeterince büyüktü."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

*Nerede? Davidson arazisindeki araba evinin ikinci
katındaki yatak odası*

Ne zaman: 22:40; Reign ile film gecesinden bir gece sonra

3eax şanbi9,

Yov core ed me nit³ a Sla>het.

W^e ;ov le my Seb dom cLe ocLe nig³c a ex nat
^i p not one Svt cwo morie'.

Şey, pa'9ially.

5'lik tay olarak, 5 dib enb vp c'ying olarak sta
ceb ovc nit³ Tica i anb. On anb off cL ovgLov9 cLe
morie. Rnb li e a godb ex-Soyfxie t's ex-Ses9 f'ie>d, ;ov
svp lieb me nit³ cis'ves. şvc 5 gves' ac one poi 9 ;ov
got ci'et of pas'ing me cLe cis'ves anb actually offexeb
me ;ov' c- sLi c.

Noc xeall; aktif olarak.

Rs in ;ov dib>'c ca e cLe c-sLi c off anb offex ic co
me, no.

Yov pla ed ;ov' la'pe ^a t on cLe sibe of my ^eab
anb mabe me lea on cLe cig³c glo e of ;ov' sLovlde'. Co 5
covlt c'y on ic anb soa cLe fab ic of ;ov' c-sLi c a ex
all.

Yov dib>'c say one no't. 3id 'c exe loσ ac me.

Cimpl; hep9 ;ov' e;es on cLe s een, ;ov' jaw cig³c, anb
^e'ted my ^eab cowa d ;ov' Soby nit³ ;ov' na' anb
st ong ^a t, anb 5 avco a9icall; h ev nLa9 co do. Cvxl
vp agai 'c ;ov.

5c nas xe'y sLo hi p.

Rctvally cLe fa 9 cLa9 ic dib>'c feel sLo hi p, me
c'ying on ;ov' sLovlde', nas nLa9 sLo heb me cLe mos9.
T^e fa 9 cLa9 ic fel9 so natv al.

Bir morie nit³ ;ov.

Rnyva;, nLe> fac ^ab sv S co cLe Sot9σm of cLe
oceas des ice cLe doo' Sei p Sig enσ'g³, 5 loabet Pxibe
anb Pxejvtice on my lap9σp. Yov dib>'c say any9^i p anb
5 dib>'c ca e my ^eab off ;ov' sLovlde'.

§vc of cov"e, 5 nobted off in cLe mibtle of ic anb
cLe ne 9 cLi>g 5 h ev ic nas mo'>ing. Rnb 5 nas vnbe
cLe core s, my ^eab on my PILLON xat³ex cLa> on ;ov'
mvs vla', sv ex-s e>ceb sLovlde'. W^i ³ mea ' ;ov'
mvs9'xe pvt ic cLe e, pvt me cLe e Se(σ e ;ov le .

Yov pvt exe'ycLi>g Sa S.
Sihe ic nas Se(σ e ;ov'd co e in.
Rnb 5 h ov ;ov enσ'g³ now co h ov cLa9 ;ov dib ic
co p'o9ect me.
§eca'se cLa9's ^ow ;ov axe.
W^et³ex ;ov li e ic ox not.
Rnb cLi' sabah 5'te: bir godb gi'l.
Rnb NLE9^E' ;ov li e ic ox not, 5'll p'o9ect ;ov cod.
~✓cLo.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Üç gün sonra, başka bir partinin kenarında duruyorum.

Son partiyle aynı yerde oluyor, ormanda. Ve muhtemelen aynı grup insan katılacak. Sanırım partileri sevmediğimi söylemeye gerek yok. Hem de hiç. Lucas'la gittiğimde bile hiç sevmemiştim. Ama o benim erkek arkadaşım ve onu mutlu etmek istediğim için giderdim. Ve bunun sadece on gün içinde üçüncü partim olduğu gerçeği, onlardan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Tek tesellim onun burada benimle olması. Eski

erkek arkadaşımın eski en iyi arkadaşı.

Kargaşanın kenarında durmuş, etrafı inceliyorduk. Daha

doğrusu o etrafı inceliyor, ben düşünceler içinde

kaybolmuşum.

Film gecesinden sonra onu ilk kez gördüğümü ve odamı ve beni düzelttiği için ona teşekkür bile etmediğimi düşünüyorum. Zaten dikkatimi vermediğim partiden başımı kaldırıp yanımdaki ona bakıyorum.

"Teşekkür ederim."

Gözlerini bana çeviriyor, kaşlarının arasında kalın bir çatıklık var. Morlukları biraz daha sakinleşti, ki bu iyi bir şey.

Daha iyi olan şey ise yeni bir tane olmaması.

Yani son zamanlarda hiç dövüşe çıkmadı. İlk dövüşte neden yer aldığı benim için hâlâ bir muamma ama yine de mutluyum.

"Geçen gece için," diye açıklıyorum, tek yaptığı aklımı kaçırmışım gibi bana bakmak olunca. "Beni yorganın altına soktuğun için. Ve sen gitmeden önce dizüstü bilgisayarımı ve eşyalarımı kaldırdığın için."

Her şeyi açıkladığıma göre kafa karışıklığının nerede olduğunu anlamıyorum. Ya da aslında bana hala kaşlarını çatmasına neden olan şey kafa karışıklığı mı?

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyorum. "Çünkü yapmadım. Yani sana teşekkür etmedim." Sonra, "Bir sonraki satır senin. Ve bunun 'rica ederim' olması gerekiyordu."

Bunun üzerine keskin bir iç çekişle bana döndü. "Az önce söylediklerimi dinledin mi?"

"Ne?" Sonra aklıma geldi. "Ah! Özür dilerim. Bir şey söylüyordun." Söylüyordu.

Kahretsin.

Etrafı incelerken bana bir şeyler anlatıyordu. Ve utanarak söylüyorum ki tek bir şey bile anlamadım. Onu tamamen unuttum.

Özür dileyecektim ama "Şimdi dikkatini vermeni istiyorum, tamam mı?" demeden önce bir küfür mırıldandı.

"Tamam. Özür dilerim."

"*Biri* var," diye sertçe söze başladı, sözünü kesmemin *hiç* de hoşuma gitmediğini belli ederek, "şu anda ona bakıyor. Bu da daha önce olduğu gibi ayık olduğu anlamına geliyor. Ama bu sefer yalnız. Ve öyle de kalacak. Bundan emin olacağım. Sana ne dediğimi anlıyor musun?"

Başımı salladım.

Çünkü anlıyorum. Lucas'a bakması için birine -yine- para ödemekle kalmayıp, olay yerine hiçbir kızın gelmediğinden de emin olacağını söylüyor.

Öyle değil mi?

"Bu sefer kimse seni rahatsız etmeyecek," diye devam ederek beni haklı çıkarıyor, yüz hatları geçen geceden kalan öfkeyle benim adıma dalgalanıyor. "Sen konuşacaksın ve o da dinlemek zorunda kalacak. Bunun gerçekleşmesi için onu bir ağaca bağlamam gerekse bile." Sonra kendi kendine mırıldandı: "Aslında belki de konuşmalıyım. Eğer yapsaydım işler çok daha kolay olurdu."

"Lucas ve sen nasıl arkadaş oldunuz?"

Şu anda tamamen işle ilgili olduğu ve daha önce dikkatimin dağılmasından nefret ettiği göz önüne alındığında, bu soruyu sormak akıllıca değildi.

Ama daha önce de söylediğim gibi, onun hakkında keşfedilecek

çok şey var. Öğrenecek çok şey var ve şu anda kendimi

tutamıyorum.

Bilmek zorundayım.

Her şeyi.

Tabii ki, bu bana söyleyeceği anlamına gelmiyor.

Ama sonra yaptı. "Okul bahçesinde."

Bana verdiği bu bilgi kırıntısı karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Yeniydi ve bu yüzden bazı çocuklar ona sataşıyordu," diye bitiriyor. "Ve?"

"Ben de onlara karşılık verdim. Kelimenin tam anlamıyla **o n l a r ı** kaldırdım ve fırlattım."

"Vay anasını."

"Ben büyük bir çocuktum." Omuz silkiyor. "Benden zaten korkuyor olmaları da biraz yardımcı oldu."

Gözlerimin daha fazla açılmasının mümkün olduğunu sanmıyorum ama açılıyor. Kesinlikle öyle, çünkü.

Çünkü.

"Onu kurtardın," diye fısıldıyorum kalbimin gürültülü vuruşları arasında.

Yüz hatları tiksinti gibi bir şeyle buruşuyor. "Yok artık. Ben de bir kabadayı idim. Sadece benim hedeflerim kendilerinden daha küçük biriyle uğraşan diğer zorbalardı. Ama aynı fark."

Başımı salladım. "Bence onu tamamen kurtardın."

Sertçe iç çekti. "Evet, ödülüm de bir haftalık uzaklaştırmaydı." "Onu kurtardın."

"Çünkü geçmişinde şiddet var. İlk kez böyle birini *kurtarmıyorum*."

"*Kurtarıldı*," diye ısrar ediyorum. "O."

Sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi gözlerini kapatıyor.

"Oh, Tanrım." "Fikrimi değiştirdim," diyorum ona.

Gözleri şak diye açıldı. "Ne hakkında?" "Sen haydut değilsin."

"Ne?"

"Sen Robin Hood'sun."

Peluş ağzını açıp kapatıyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş da söyleyemiyormuş gibi. Sanırım benim kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gülünç olduğumu düşünüyor.

Ama sorun

değil. Benim

için sorun

değil.

Çünkü öyle olmadığımı biliyorum.

"Zorbalardan" derken çok ama çok saçmalamıyorum. Çünkü sen çocukları diğer zorbalardan kurtaran bir zorbasın. Yani sen diğer zorbalara zorbalık yapan bir zorbasın."

"Evet, çok şiirsel ve lanet bir ağız dolusu," diye ısıırıyor, hoşnutsuz. "Lütfen, Tanrı aşkına, şu dramayı kesebilir miyiz artık?"

"Şiirsel," diyorum başımı sallayarak. "Ve ağız dolusu. 'Eski erkek arkadaşının eski en iyi arkadaşı' da öyle ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez. Ayrıca dramayı kesemem. Ben bir yazarım."

Göğsü keskin bir nefesle aniden hareket ediyor. "Bak -"

"Ve belki bazen kötü çocuklar da bunu engelleyemez. İnsanları kurtarmak." Gözleri kısılıyor ve ben gülümsüyorum.

Haklı olmasına rağmen.

Kesip vites değiştirmenin zamanı geldi.

"O zaman beni izleyecek misin?" diye sordum. "Onunla birlikte."

Hoşnutsuz bakışları hemen kaybolur ve "Evet" diye cevap verir.

Sanki hiç aklına gelmemiş gibi.

Tek bir saniye bile. Ve

muhtemelen de olmadı.

"Tüm zaman boyunca, değil mi?"

Muhtaç gibi görünüyorum. Bunu biliyorum.

Altında herhangi bir diğer koşullar veya ile herhangi bir
diğer kişi, Ben olsam utanmalısın.

Ama onunla değil.

Daha önceki cevabından bile daha hızlı bir şekilde kararlı bir şekilde
başını salladığında değil. Ben de başımı salladım. "Tamam, sanırım
şimdi gidip onu bulacağım."

Ama gitmeden önce, ona bunu veriyorum, son bir
şey. İçgüdüsel olarak istediğini bildiğim bir şey.

"Karpuz Şekeri."

Gözleri ağızıma düşüyor çünkü neden bahsettiğimi zaten biliyor. Ona
rujumun adını söylediğimi.

Bakışlarını bir süre onun üzerinde tutar.

Sanki tonunu ezberlemek istercesine, son kez giydiğim Desert Rose'dan farklı. Bu pembenin daha parlak bir tonu ve içine biraz kırmızı karışmış.

İşi bitince geri çekilir.

Geçen gece yaptığı gibi, en iyi arkadaşına odaklanabilmem için kendini arka plana atıyor.

Ve biliyorum.

Lucas'ı aramaya gidiyorum.

Ve yürürken kalbime, en iyi arkadaşını göreceğim zaman Reign için atmayı bırakmasını söylüyorum. Zihnime elimdeki işe odaklanmasını söylüyorum, bir zamanlar Lucas'ı kurtardığı gerçeğine değil.

Lucas'ı gördüğümde tüm düşüncelerimi kontrol altına almayı başarmıştım.

Reign'in de dediği gibi, Lucas yanındaki bir adam dışında yalnızdı ve ikisi de partinin kenarında, تنها bir alanda birbirlerine sokulmuş gibiydiler. Ama benim geldiğimi gördüklerinde adam gidiyor ve Lucas orada dikilip gözlerini bana diyor.

"Merhaba," diyorum ona

ulaşarak. "Buradasın."

"Seni görmeye

geldim." "Bir özür

daha mı?" "Hayır."

"Güzel."

"Geçen sefer pek iyi gitmemişti."

Suratsız ifadem karşısında dudakları seğirdi. "Hayır, olmadı."

Çok ince bir hareket ama kalbim göğsümde sıçırıyor. "Merak ediyordum da..." Ellerimi sıkıyorum, en iyi nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum. "Muhtemelen, *kesinlikle*, şu anda görmek isteyeceğin son kişi benim ama acaba biraz... konuşabilir miyiz? Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ve... istemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Muhtemelen istemiyorsun ve... Başka bir şey hakkında konuşabiliriz, herhangi bir şey, arayı kapatırız?" Tanrım, bu kulağa korkunç geliyor, sanki sadece uzaktan arkadaşmışız da başka bir şey değilmişiz gibi. "Ya da bilirsin, her neyse."

Beni reddetmesini bekliyorum.

Bu, geçen gece ondan dilediğim özürden bile daha kötü. Şimdi arkamı dönüp gidebilirim.

Ama buna gerek kalmadı çünkü "Tamam." dedi. "Ne?"

Gözlerini yüz hatlarımdan üzerinde gezdiriyor. "Hadi konuşalım."

Kalbim yine göğsümde zıplıyor. "Oh, uh, tamam." Sonra tereddütle gülümsedim. "Tamam, ben -"

"Güzel elbise," diye sözümü kesiyor, mavi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Teşekkürler," diyorum, artık konuştuğumuz için rahatlamaya çalışarak. "Bu senin en sevdiğin renk."

"Ve bu yüzden onu giydin."

Bildiği gerçeği beni utandırıyor.

Yine de tahmin etmek zor değildi. Bu rengi onun için giydiğimi ya da saçlarımdan yüzümü çerçevelediğini çünkü o böyle seviyor.

Bu da bana çok bariz bir şeyi fark ettirdi.

Onunla çıktığım iki yıl boyunca çok fazla mavi giydim. En sevdiğim renk olan pembeden daha çok mavi giydim. Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda bile onun en sevdiği rengi giydim. Ve her zaman örgüyü tercih etmeme rağmen saçlarımı açık bıraktım.

Her şeyi onu mutlu etmek için yaptığımı biliyordum. O benim erkek arkadaşımdı ve ona her şeyi vermek istiyordum. Bu yüzden onun sevdiği renkleri giydim; onun seçtiği müzikleri dinledim; her zaman hayalimdeki okul olmasına rağmen NYU hakkında konuşmadım; ya da o sırada hangi kitabı okuduğumdan bahsetmedim, çünkü çıkmaya başladığımız ilk zamanlarda bana kitapların onu uyuttuğunu ve sporu tercih ettiğini söylemişti.

Aramızda anlaşmazlık yaratacak hiçbir şey yapmadım. O

gece hariç.

Hayır dediğimde.

Neden şu anda bunu düşünüyorum ya da neden bu kadar büyük bir ifşaat gibi geliyor, bilmiyorum ama öyleyim ve öyle hissettiriyor.

Çenesini yukarı kaldırarak, "İşte bu yüzden saçlarını böyle yaptın," diyor.

"Ben... Ben..."

"Ne istiyorsun, Echo?"

Aniden sorduğu soru beni sıçrattı. "Ne?"

"Bir şey istiyorsun, değil mi?" diyor, hem gözleri hem de ses tonu anlaşılmaz. "Özür dilemek ya da arayı kapatmak istediğini söylemeden önce seni durduracağım ve sana inanmadığımı söyleyeceğim."

"I..."

Cevap vermemi bekliyor ama ben bir şey söyleyemeyecek kadar korkağım.
"Sen ne?"

Sorusunun cevabını biliyorum.

Şehre döndüğünden beri sorusunun cevabından başka bir şey düşünmedim.
Ama bunu kelimelere nasıl dökersin? *Hey, hayatını mahvetmeyi bırakmanı ve senin için her zaman bir kardeş gibi olan en iyi arkadaşını affetmeni ve böylece tekrar bir araya gelmemizi istiyorum*, nasıl güzel ve nazik bir şekilde söylersin?

"Beni özledin mi Echo?" diye soruyor ben hâlâ sessiz ve düşünürken.

Ve gerçekten ölüyormuşum gibi o can simidine sarılıyorum. "Evet.

Tanrım, evet. Özledim." Bana doğru bir adım attı. "Ben de."

Onun yakınlığıyla kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Yaptın mı?" Yaklaşmaya devam ediyor. "Sevdim, evet. Seni sevdim, değil mi?" Sevdim.

Geçmiş zaman.

Çünkü o aşkı hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attım. Bunun olmasına *ben* sebep oldum ve bu yüzden hissettiğim acıyı, üzüntüyü bastırıyorum.

"Ben de seni sevdim. Hem de çok," diyorum ona, hissettiğim tüm duyguları sesime yansıtmaya çalışarak.

Gözlerimin içine bakıyor, dudakları ayrılmış, göğsü yavaş ama uzun nefeslerle hareket ediyor. "Sanırım bir fikrim var."

"Ne hakkında?"

Dudakları yukarı kalkıyor ama gülümsemesinde mizah yok. "Gittiğim her yerde süslenip püslenip karşıma çıkıyorsun. Şu anda konuşmak için, zor zamanlarımda yanımda olmak için ne kadar çaresiz görüldüğüne bakılırsa, isteyebileceğin tek bir şey var, değil mi?" Ben daha bir şey diyemeden, "Beni istiyorsun." dedi.

Tam on ikiden vurdu ve irkildim. "I..." "Değil mi?"

O kadar çok kızarıyorum ve ağzım o kadar çok titriyor ki ona cevap veremiyorum. "Ben... Ben sadece..."

Sonra devam ediyor ve parmağını yanağımda gezdiriyor. "Bu sefer tüm işi senin yaptığını görmek güzel."

Yine irkiliyorum. "Lucas, ben -"

"Ayrıca," diye devam ediyor, sanki söyleyeceklerimi duymak istemiyormuş gibi. "Bu adil, değil mi? Geçen sefer bütün işi nasıl yaptığımı görünce. Seni kovaladım, peşinden koştum. Tek yaptığın beni oyalamaktı. Tek yaptığın beni tasmalı tutmaktı."

"Ben... Ben seni oyalamadım."

"O zaman herhalde ipe un sermenin farklı tanımları var." "Ben -"

"Oyalamak derken, Echo, demek istediğim," çenesini gıcırdatıyor, "seni beceremedim."

Sert ve aşağılayıcı ses tonu karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Senin için yaptığım onca işe, atlamak zorunda kaldığım onca çembere rağmen, o bacakları benim için açma nezaketini bile göstermedin."

"Lucas, sen -"

Gözleri sertleşiyor. "Bana ait olanı bana verme *nezaketini* göstermedin. *Haklı olarak.*" Alay ediyor. "Ne kadar bencil olman gerekiyor ki, iki yıl boyunca çıktık ve bir kez bile beni düşünmedin. Bir kez olsun benim neler yaşadığımı düşünmedin."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor.

Tamam, belki iki şey.

Ona hayır dediğim iki şey vardı. On altıncı doğum günümdeki yüzüğü ve *bu*.

İşi öpüşüp koklaşmaktan öteye götürmek.

Ve Tanrım, bu kadar uysal bir kız arkadaş olmamın nedeninin onun işleri daha ileri götürmesine izin vermemem olduğunu fark *etmek* ne korkunç bir zamandı. Çünkü onu beklettim ve bu yüzden diğer alanlarda onu memnun etmek için her şeyi yaptım.

Ancak şu an vahiy ve aydınlanma zamanı değil.

Ona doğru bir adım atıyorum. "Lucas, öyle değildi. Öyle değildi -"

"Arayı kapattığımıza göre, bunun benim için olduğu gerçeğini sana anlatmama izin ver," diyor, gözleri sert. "Bunu ben de yapabilirdim, biliyorsun. Başka bir yerden de alabilirdim. Senden alamadığım şeyi, sen ne kadar saf olursan ol, asla anlayamazdın. Ve Tanrı'nın dürüst gerçeği, baştan çıkarıldım. Hem de *birçok* kez."

"Lucas -"

"Ama pantolonumun içinde tuttum. Siktiğimin

içinde tuttum." Yine irkildim. "Ben..."

"Ama onun yerine beni sırtımdan bıçakladın."

Annem de aynı şeyi söylemişti ve Lucas bunu söylediğinde aynı acı benim de bedenimden geçiyor.

Aynı acı. Aynı acı. Aynı

utanç.

"Yani şimdi işler değişecek," diye devam ediyor.

"Ne değişecek?"

Birkaç saniye bana baktı. "Beni geri istiyorsun ve ben de seninle çalışmaya hazırım. Ama karşılığında bir şeye ihtiyacım var."

"Dönüşte mi?"

"Evet." Çenesini bana doğru salladı. "Bacaklarının arasındaki şey."

"Ne?"

Sırıttıyor. "O bacakları benim için açarsan senin olurum."

Bir adım geri çekiliyorum. "Lucas -"

"Zor olmasa gerek, değil mi? En iyi arkadaşımı arkadan bıçaklayan bir kaltak gibi öptün. Bunun ilişkimize ne yapacağını *bilerek*, her şeyi mahvettiğini *bilerek*. Senin gibi bir sürtük için bu çocuk oyuncağı olmalı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Lucas, lütfen."

"Seni bir sürtük gibi becermeme izin veriyorsun," diyor, sesi alçak ve aşağılayıcı. "Ve ben tamamen seninim, bebeğim."

Benden küçük bir hıçkırık kaçıyor. "Çok üzgünüm, Lucas. Ben..."

"Özr n ne kadar güzel olursa olsun, bununla gerçekten ilgilenmiyorum," diyor soğuk bir şekilde. "Ve eğer tek yapaca ın benim önümde a lamaksa, sanırım burada i imiz bitti.      sevimek için can atıyorum ve sen ereksiyonumu öldürüyorsun."

Ve sonra gidiyor.

O uzaklaşıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Onu nasıl durduraca ımı bilmiyorum. Benden nefret etmemesi için ona ne diyece imi.

Her şeyi düzeltmek için ne

yapmalı. Ve ben sadece...

Artık sadece Reign'i istiyorum.

Ve sanki sihirli bir şekilde, aramızdaki bu garip telepati sayesinde, karşımda belirliyor.

Tıpkı geçen gece yakın olmasını istedi imde yapt ı gibi. "Ne..."

diyor g zya larımı içine çekerek. "Ne oldu lan?" Bulanık yüzüne

bakıyorum. "O..."

Çenesi sıkı tı. "Ne yaptı lan o? Sana ne dedi?"

"Hiçbir  ey. O..."

Keskin bir nefes alarak ayaklarının üzerinde kayar. "Onu  ld recekim."

Lucas'ı aramaya gidecek ve muhtemelen Brad'e yapt ının aynısını ona da yapacak gibi g r nd   nde ti  rt n  tutuyorum.

Kuma ı yumrukluyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, yapmayacaksın."

Bundan hoşlanmadığı öfkeli yüzünden belli oluyor. "Echo, sadece lanet
-."

"Benden nefret ediyor. Benden
gerçekten nefret ediyor." Neden
etmesin ki?

Ben kötü bir kız arkadaşım. Bunu şimdiye kadar hiç
fark etmemiştim. Yani, yaptığının kötü olduğunu
biliyordum.

Ama bu gece, Lucas'la olan ilişkiyi farklı bir açıdan görmem gerekti. Yeni,
korkunç bir ışıktı. Ona hiçbir zaman kendimi vermediğim. Tek yaptığım
almak, onu bekletmek, bekletmek ve sonra da sırtından bıçaklamaktı.

Neden benimle tekrar bir araya gelmek istesin ki?

Neden benimle bir şeyler yapmak istesin ki?

"İstemiyor."

"Hiç şansım olmadı," diyorum ona hıçkırarak. "Hiçbir şeyi düzeltme şansım
olmadı çünkü ben... her şeyi çok kötü kırdım. O çok..."

"Ne olmuş yani?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Kızgındı. Çok kızgındı, Reign.
Ve beni affetmesi için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Onu durdurmak için.
Onu *sana* geri getirmek için."

Çünkü bir şekilde, şu anda, önemli olan tek şey bu. Arkadaşlıklarını
kurtarmak için.

Yıllar önce o oyun parkında başlayan.

İçinden bir hırıltı çıkar. "Sana söyledim, değil mi? Benim için
endişelenmene gerek yok. Buna ihtiyacın yok -"

Her ne söyleyecekse söylemesine fırsat vermedim çünkü içeri girdim.

Hiç düşünmeden kollarımı onun sıcak ve güçlü bedenine doladım ve ona sarıldım.

Yanağımı onun sert ama rahatlatıcı göğsüne bastırıyorum ve tişörtünü sıcak gözyaşlarımla ıslatıyorum.

Ondan bir şey yapmasını beklemiyorum.

Onun da bana sarılmasını beklemiyorum. Muhtemelen şu anda çok dramatik olduğumu düşünüyordur. Muhtemelen bundan hoşlanmıyor bile, geçen gece onun için ağlamama izin vermesine rağmen.

Ama bir şey yapıyor.

Birkaç saniye boyunca kaskatı ve gergin bir şekilde çılgınca nefes alıp verdikten sonra kaslarının biraz gevşemesine izin verdi. Ve sonra olayların en şaşırtıcı dönüşüyle kollarını yukarı kaldırıp vücuduma doluyor.

Sonunda nefes alabildim.

Hıçkırıklı bir nefes, gözyaşlarıyla dolu ama yine de bir nefes.

Göğsüne gömüldüğümde.

Ben kendimi onun bedenine saklarken o da bana izin veriyor. Aslında bunu kendisi gerçekleştiriyor, elini sıkıyor ve yanağımı vücuduna daha da bastırmak için büyük elini başımın arkasına koyuyor.

Ve Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Sanki böyle uyuyabilirmişim gibi geliyor, onun yaza benzeyen bedenine yaslanarak. Burnumu çekerek fısıldıyorum, "Lütfen beni eve götür. Eve gitmek istiyorum."

Bir Şey söylemiyor ama bir nefes verip başını salladığını hissediyorum ve rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Haydut

"Sen" diye bağırdım Lucas'a binen çıplak hatuna, içeri dalar dalmaz. yatak odasında, "Onu bırak ve dışarı çık."

Demek istediğimi anlatmak için kıyafetlerini ona fırlattım.

Onun kıyafetleri olduğunu varsayıyorum çünkü az önce yerden aldım. Ama en iyi arkadaşımın ne haltlar karıştırdığını kim bilebilir ki?

Yine de umurumda değil.

Ondan istediğimi yaptığı sürece.

Ama önce beni gördüğünde çığlık atmayı ve çırpınmayı bırakmalı.

"Hey," susturmak için parmaklarımı şıklatıyorum, "dinle, çeneni kapatabilir misin, tamam mı? Kimse sana zarar vermeyecek. Sadece git."

Mucizevi bir şekilde beni dinliyor ve gözleri korku dolu olsa da susuyor. Sonra ona fırlattığım kıyafetleri kapıyor ve muhtemelen utanmış bir şekilde odadan kaçıyor.

Olmamalı.

Buraya onun için gelmedim ve sanki daha önce bir sığın üzerinde çıplak bir hatun görmemişim gibi.

Var ve son zamanlarda hep en iyi arkadaşımın aleti oluyor.

Cinsel birleşmesini böldüğüm için bana kızgın görünüyor.

Kendini yatağına sürüklüyor ve pantolonunu yukarı çekerek üzerini örtüyor. Güzel.

Aleti rüzgârda sallanırken boynunu sıkmaya karşı olmasam da, gevşek organını gözümün önünden çekmesi nezaketini takdir ediyorum.

Bir saniye sonra da onu duvara yapıştırdım.

Bir şey söylemek için ağzını açtığında, onu susturmak için bileğimi boynuna sıkıştırıyorum.

"Onu ağlattın."

Boynunu öyle bir şiddetle sıkıyorum ki boğulma sesleri çıkarmaya ve bileğimi tırmalamaya başlıyor.

Ama ben ondan daha güçlüyüm.

Hep öyleydi ve hep öyle kalacak.

Ve şu anda öfkem beni daha da güçlü kılıyor.

Şu anda suçluluk duygum ağır basıyor; son iki yıldır her zamanki yöntemim.

"Onu *ağlattın* amına koyayım," diye hırlıyorum ona.

Hala konuşmasına izin vermiyorum.

Onu hâlâ sıkı sıkı tutuyorum.

"Sana durmanı söylemiştim, hatırladın mı? Pisliklerinde frene basmanı yoksa çizgiyi aşacağını söylemiştim," diye devam ediyorum. "Tahmin et ne oldu, o çizgi bu geceydi. Ve sen onu geçtin."

Bir şekilde içimden tutuşumu biraz gevşetmek ve onun nefes almasına izin vermek geliyor.

"Bırak beni," diye hırıldıyor.

"Hayır," diye ısırdım. "Çok önemli bir şeyi anlamayı sağlayana kadar olmaz, seni inatçı küçük pislik."

Gözleri çok öfkeli ve eminim benimkiler de öyledir.

Ama şu anda sahip olduğum öfkenin seviyesini, derinliğini, genişliğini, yüksekliğini bilmiyor.

Çünkü eğer yaparsa, o bakışını kaybeder ve ayaklarıma kapanır.

"Onu kaybedeceksin," dedim ona. "Sonsuza kadar. Sonsuza dek... lanet olsun... sonsuza dek." Orada her duraksamada boğazını sıkmaktan kendimi alamıyorum. "Deniyor, anlıyor musun? Telafi etmeye çalışıyor. Sana değer verdiğini söylemeye çalışıyor. Seni hala sevdiğini ve seninle tekrar bir araya gelmek için her şeyi yapabileceğini. Senin sadece onu incitebilen işe yaramaz bir bok parçası haline gelmiş olman onun için önemli değil. Bu onun umurunda değil. Tek umursadığı seni sevdiği ve bir hata yaptığı. Çünkü sen çok mükemmelsin, değil mi? O kadar mükemmelsin ki neyi çöpe attığının farkında bile değilsin."

Nefesleri keskin ve derin ve çenesini o kadar sıkıyor ki kendine ciddi bir zarar veriyor gibi görünüyor.

Güzel

.

Harik

a.

Beni onun lanet suratını kırma zahmetinden kurtardı.

"Kıskançlığını bir kenara bırakıp önünde ne olduğunu görmen gerekiyor. Kafanı o kokuşmuş kıcımdan çıkarıp ayaklarına kapanmalısın. Anlıyor musun? Hayatın buna bağlıymış gibi ayaklarına kapanacaksın. Ayaklarını yalayacaksın, tamam mı? Üzerinde yürüdüğü lanet toprağı yalayacaksın. Pisliği yalıyorsun. Ona değerli, paha biçilmez bir hediyeymiş gibi davranıyorsun.

yoksa seni öldürürüm. Canını çıkarırım ve şaka bile yapmıyorum. O yüzden topla kendini. Hemen şimdi."

Birkaç saniye daha boğazını tutmaya devam ettim.

Sadece demek istediğimi anlatmak için.

Anladığından emin olmak için.

Öyle görüldüğünde ya da en azından öyle olduğunu düşündüğümde, gitmesine izin veriyorum. Geri çekilip duvara yığılmasını izliyorum.

Sonra telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Hemen yanındaki komodinin üzerinde duran telefonunun ışığı yanıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bu onun numarası," diyorum ve tekrar bana odaklanıyor. "Onu arayacaksın ve üzgün olduğunu söyleyeceksin. Sonra da bu gece yaptığını bir daha yapmayacağına dair ona *söz vereceksin*. Ve Lucas," tekrar ona doğru yaklaşıp gözlerinin içine bakıyorum, "eğer yapmazsan, seni bu gece yaptığım gibi ayakta bırakmayacağım."

Sonra arkamı dönüp gitmeye niyetlendim.

Ama kapıya ancak "Evet, çünkü sen her zaman benden çok daha güçlü oldun" dediğinde varabiliyorum.

Sesinde daha önce duymadığım bir acılık var ve elim kapı kolunda arkamı dönüyorum.

Şimdi duvardan uzaklaştı ve "Biliyordum" derken nefes nefese. "Neyi biliyordun?"

"Onu istediğini." "Ne?"

Elinin tersiyle ağzını siliyor. "Sen bana söylemeden *önce*." O zaman donup kalıyorum.

Parmaklarım topuzu sıkıca kavradı. Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Dışarıdan verdiğim tepkiye kıkırdıyor. "Çok kurnaz olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama değildin."

Kapı kolunu tutuşum daha da sıkılaşıyor.

Ve başını yana eğiyor. "İlk andan beri biliyordum. Onu ormanda gördüğüm ilk geceden beri. Ona ne kadar aşık olduğunu görebiliyordum. Ona ne kadar aşık olduğunu. Seni suçlamadım. Onu karşı konulmaz yapan bir şey vardı. Benim üzerimde de öyle bir etkisi vardı. Bu konuda bana geleceğini, anlatacağını düşünmüştüm. Hatta belki ondan hoşlandığımı söylediğimde bana geri çekilmemi söylersin diye. Ama hiç söylemedin. Tek bir şey bile söylemedin. Onun senin olduğunu hiç söylemedin. Bunun yerine ona karşı bir pislik gibi davrandın. Onu resmen benim yoluma ittin. Düşündüğün zaman oldukça komikti. Onca zaman sana geri çekilmeni, uslu durmanı söylemek zorunda kaldım." Tekrar kıkırdıyor. "Bunu her şeyden çok kendimi eğlendirmek için yaptığımı kabul ediyorum ve belki de bu beni kötü bir arkadaş yapıyor. Çünkü sen tüm bunları arkadaşlığımız için yaparken, ben sana izin veriyordum. Ama onu istiyordum."

Sözlerinin içimde bir kükremeye neden

olmasını beklerdim. Kulaklarımda bir telaş.

Göğsümde bir davul sesi. Ama hiçbir şey yok.

Onu dinlerken iğne ucu kadar bir sessizlik var.

Söylediği her kelimeyi kan dolaşıma katarken.

"Onu tüm boktan hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim," diyor, gözleri bana sabitlenmiş, sert ve *hesapçı*. "Ve benim hayatım boktandı. Bunu biliyorsun, değil mi? Her zaman öyleydi. Ve ben de bunu hak ettiğimi düşündüm. Büyürken yaşadığım onca saçmalık için onu *hak* etmiştim. Bahsetmiyorum bile, ikimiz de biliyoruz ki sen zaten pek çekici biri değilsin. Evet, zenginsin, yakışıklısın ve her kızın istediği tüm o saçmalıklar. Ama bir kızın ailesine götürebileceği türden bir adam değilsin, değil mi? İkimiz de biliyoruz ki sen Echo gibi bir kızı mutlu edebilecek türden bir adam değilsin. Sende öyle bir şey yok. Sen öyle yaratılmamışsın. Ama ben yapabilirim. Onu mutlu edebilirim. Ona sevgi ve bağlılık verebilir, hak ettiği türden bir erkek arkadaş olabilirdim. Bu yüzden ondan vazgeçmeyecektim. Daha iyi bir seçim olduğumu bildiğim halde onu sana öylece teslim etmeyecektim. Onun için savaşmadığın halde.

"Yani evet, başından beri *biliyordum*. Onu ne kadar istediğini. Ve yine de onu aldım. Sonra o bana aşık oldu ve kahrolası hayatımda ilk kez iyi bir şeye sahip oldum. Kendime ait bir şeyim vardı. Futbol bile benim değildi. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Bana, takım arkadaşlarıma nasıl zorbalık ettiklerini. Çünkü küçüktüm. Yeteneğim umurlarında değildi. Onlar kadar iyi oynayabildiğimi umursamadılar. Hatta onları geçebileceğimi bile. *Sen* gelene kadar bunların hiçbirisi umurlarında değildi. Ta ki sen arkadaşın olduğumu söyleyene kadar. Yani evet, onun dışında kendime ait hiçbir şeyim yoktu. Onu bana doğru itmiş olsan da, beni sevmesini sağladım. Onu kendime aşık *ettim*. Ailesinin bile benden hoşlanmasını sağladım.

"Ama *sonra*, gidip bunu benden almak zorunda kaldın. Her şeyi kendinle ilgili yapmak zorundaydın, değil mi? Beni sırtımdan bıçaklamak zorundaydın çünkü nasıl yapmazdın. Çünkü sen busun, değil mi? Tek yapabildiğin bu. İnsanlara ihanet etmek, onları kazıklamak. Onları hayal kırıklığına uğratmak."

Ben ona drama kraliçesi diyorum.

Ama içimde bir şey ölmüş gibi hissettiğimi söylerken dramatik davrandığımı düşünmüyorum.

Kederli olduğumu söylerken *dramatik davranmıyorum*.

Göğsümün derinliklerinde, içimde.

Ve o kaç dakika konuştuysa, ben beş aşamadan da geçtim.

İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon, kabullenme.

Ondan saklamak istediğim, uğruna kendime işkence ettiğim şeyin onun zaten bildiği bir şey olduğunu inkâr etmek. Peki bu nasıl mümkün olabilir?

Yalan söylüyor. Öyle

olmalı. Ama ne yazık ki

söylemiyor.

Sonra ben kendi cehennemimde yanarken onun bildiği *öfke*. Ben hasret çekerken, özlem duyarken ve bunun için kendimden *nefret* ederken, o bana izin veriyordu.

Geri dönmek, bu odaya girmemek için her şeyden vazgeçebileceğime dair pazarlıklar. Burada durup arkadaşlığımızı öldüren şeyleri söylemesini dinlememek için.

Çünkü o yaptı.

Onu öldürdü.

Sahip olduğum tek arkadaşımın ölmüş olması ve bir daha asla geri dönemeyecek olmamızın yarattığı depresyon. En iyi arkadaşımı geri kazanmamın hiçbir yolu yok.

Yapabileceğimi düşündüğümünden değil - zaten bildiği bir şey hakkındaki tüm itirafımdan sonra değil - ama yine de. Şimdi en ufak bir umut bile öldü.

Ve nihayet az önce söylediği her şeyin doğru olduğunu kabul etmek.

Onu ona doğru ittim ve bunu arkadaşlığımız yüzünden yaptım. Çünkü onu hak ettiğini düşünüyordum. Yaşadığı hayattan sonra iyi şeyleri hak ediyordu. Ve evet, ben de aşağı yukarı aynı hayatı yaşadım ama o benden daha iyi bir adam.

Benden çok daha fazlasını sunabilir.

Ben kesinlikle bir kızın ailesine götüreceği türden bir adam değilim. Hiç olmak istemedim ve asla da olmayacağım. Aşk, bağlılık ve hakkında film yapılan şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İzlemeyi ve ağlamayı sevdiği türden. Kitaplarda yazdıkları tutku ve romantizmi hiç anlamadım. Onun okumayı sevdiği ve bir gün yazacağı türden.

Tek bildiğim nasıl hayal kırıklığı olunacağı.

Kendimi bunun için eğittim ve ben buyum. Ayrıca, tüm

bunlar zaten saçmalık, değil mi?

Çünkü ona aşık. Ve onu seçerek doğru seçimi yaptı.

Yani aslında değişen bir şey yok.

Ölü arkadaşlık kısmı hariç.

Kapıda durmuş, parmaklarım tokmağı sıkıca kavrarken, "Harika bir hikâye. Özellikle yıllar süren arkadaşlığımızın nasıl tuvalete atıldığı kısmını sevdim."

"Hey, kız arkadaşımı öptüğünde bunu ilk sen yapmıştın."

"Evet, ama onu sana doğru itmeseydim nasıl kız arkadaşın olmayacağını zaten açıklamadın mı?" Devam ederken gözlerinin içine bakıyorum, "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, eğer ben onun peşinden gitseydim, senin hiç şansın olmazdı."

Belki de yas sürecimden geriye biraz öfke kalmıştır.

Gözlerinde bir an için nefret parlıyor ve sonra şöyle diyor: "Biliyor musun, sanırım onu arayacağım. Ve sonra ondan bir seçim yapmasını isteyeceğim."

Fikrimi değiştirdim.

Belki de gitmeden önce bacaklarını kırar ve onu yerde bırakırım. "Aramızda kalsın."

Bir şeyler söylemek istiyorum ama ona bu zevki tattırmayacağım. Bu gecedен sonra benden tek bir şey bile alamayacak.

Bu yüzden sessizliğimi koruyorum.

"Peki sence kimi seçecek? Hayatının aşkını mı yoksa onu nefretten hasta eden adamı mı?"

Ayrılmadan önce ona ve sırttan yüzüne son bir kez bakıyorum.

Bisikletime ulaştığımda Ledger'ın numarasını çevirdim. Daha ilk zil sesi bitmeden telefonu açtı. Yani o da benim kadar zor durumda.

Birini mahvetmek için.

Güzel.

Ben gönüllüyüm.

"Hey," diyor, sesi tetikte.

"Yirmi dakika içinde Yo Mama'da
buluşalım." "Evet."

Homer'ın hoşuna gitmeyeceğini biliyorum, daha fazla çürük. Ofisteki ilk günümde yol kenarında ölmüş gibi görüldüğümde zaten neredeyse çıldırıyordu, ama bunu sineye çekmek zorunda kalacak.

Gömmem gereken bir ceset var.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Yurt odamın parmaklıklı penceresinin önünde büzüşmüş bir şekilde

otururken

Günlük.

Ya da dene.

Ama ne bir kelime gelecek ne de uyku.

Ama sonra telefonum bir aramayla aydınlandı ve sarsılarak

uyandım. Sanki transa geçmişim gibi.

Beklediğim gibi 'Bossman' ismi yerine bir numara yanıp sönüyor.

Ezberledim. Kime ait olduğunu biliyorum.

Ve kalbim o kadar gürültülü atmaya başlıyor ki, resepsiyonun önünde 7/24 nöbet tutan müdürün odama dalıp bu gürültünün nedenini kontrol etmemesine şaşıyorum.

Titreyen parmaklarımla aramayı kabul ediyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Lucas?"

"Hey," diye selamlıyor beni.

"Ne... Beni mi arıyorsun," diyorum.

"Yapmam gerektiğini düşündüm."

"Bu numarayı nasıl aldınız? Bu numara kimsede yok. Kimse bilmiyor bile..."

Oh.

Bu numara birisinde var. Onda.

Ona sahip olan tek kişi o ve Lucas'a o verdi. Vermedi mi? Lucas'a araması için benim numaramı verdi.

Ve niyetini merak etmeme gerek yok; zaten biliyorum. Bunu bana yardım etmek için yaptı. Lucas'a yardım etmek için yaptı.

Bizi bir araya getirmek için.

"Bütün gün seni arayıp durdum," dedi Lucas sonra.

"Ah, telefonum..." Dudaklarımı yalıyorum. "Kapalı tutuyorum. St. Mary's'de telefona izin verilmiyor."

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra ilgisiz bir şekilde, "Doğru. Tamam. Her neyse."

Ve itiraf etmeliyim ki işlerime olan ilgisizliği beni biraz rahatsız ediyor. Ama sorun değil.

Eski erkek arkadaşımın reform okulumla ilgilenmemesinden başka endişelenecek şeyler de var.

"Dinle, dün gece hakkında," diye başlar Lucas. "O şeyleri söylememeliydim. Olayları çok ileri götürdüm."

Kolumu göbeğime doladım ve fısıldadım, "Kızgındın." İç geçirdi.

"Öyleydim."

Dudağımı ısırdım. "Olan her şey yüzünden."

"Evet. Ben..." Sesi uzaklaşıyor ve ben parmaklarımı belime gömüp konuşmasını bekliyorum. Sonra, "Beni incittin, Echo. Olanlar beni incitti. Ve o zamandan beri sana kızgıyım. Hangisine daha çok kızdığımıdan emin değilim, sana o yüzüğü verdiğimde kaçmana mı yoksa birkaç saat sonra seni en iyi arkadaşımı öperken bulmama mı?"

İrkildim.

"En uzun süre boyunca," diye devam ediyor, "bu ikisinin bağlantılı olduğunu düşündüm. Arkamdan iş çevirdiğin için hayır dediğini. Ona duyduğun tüm nefretin, seni hasta ettiğini söylediğin her şeyin bir yalan olduğunu. Onunla takılıyordun ve -"

"Lucas, hayır," diye kestim sözünü. "Kaçıp gitmemin, sana hayır dememin onunla *hiçbir* ilgisi yoktu. Benimle ilgiliydi. Benim garip takıntımdı. Asla ama *asla* arkandan iş çevirmezdim. En iyi arkadaşınla değil. Hiç kimseyle. Ve böyle hissettiğin için çok üzgünüm. Sana böyle hissettirdiğim için. Niyetim asla bu değildi. Eğer geri dönüp verdiğim tüm zararı geri alabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Yaptığım her şeyi geri alırdım. Ve Lucas, ben... Dün gece söylediğin her şey... Doğruydı. Kötü bir kız arkadaşım. Seni beklettim. Seni... Ve sonra bana evlenme teklif ettiğinde hayır dedim..."

Ve bu hala çözemediğim ya da düzeltemediğim bir şey olmaya devam ediyor. Evet deme düşüncesi beni hâlâ kapana kısılmış hissettiriyor.

Ve bazen onunla tekrar bir araya gelmeyi ve onun bana tekrar soru sormasını düşündüğümde donup kalıyorum. Paniklemeye başlıyorum.

Yalan söylemeyeceğim, onunla seks yapmayı düşündüğümde de paniklemeye başlıyorum. Dün açıkça istediği gibi.

Bu ne kadar garip. Lucas'a haksızlık. Ve bu benim suçum.

Benim sorunum da bu.

Karanlık tavana bakıyorum ve bir nefes veriyorum. Ve bununla birlikte tüm düşüncelerimi. "Geçtiğimiz iki yıl çok zor geçti. Benim için kesinlikle. Ama aynı zamanda senin için de. Ben... Ben senin *değiştiğini* biliyorum. Yani, kendi gözlerimle gördüm. Tüm o partileri ve kızları. Ama derslerini, notlarını da biliyorum. Futbolu. Futbolu severdin, Lucas. Futbolu *seviyorsun*. Futbol senin hayatın. Bir sürü planın var. Yapmak istediğin, Bardstown'dan çıktığında hep yapmak istediğin bir sürü şey. Ve bunun için çok çalıştın. Çoğu insandan daha çok. Yapamam... Bunu bir kenara atamazsın. Hayatın boyunca uğruna çalıştığın bir şeyi bir kenara atamazsın. Yaptığım şey yüzünden."

Tanrım, lütfen dinlemesine

izin ver. Bu çok önemli.

Bu şu anda her şeyden daha önemli. Benim yüzümden hayatını mahvedemez. Suçluluk duygusu beni canlı canlı yer.

"Demek onunla konuşuyordun," dedi. Ve

ben gerildim.

Onun hakkında konuşmadık, değil mi?

Eski en iyi arkadaşı konusuna değinmedik. En azından düzgün bir şekilde.

Ve kesinlikle şu anda onunla benim aramda değişen her şey hakkında değil.

Tüm yeni gelişmeler ve yaptığım keşifler. "O şimdi senin arkadaşın mı?" Sonra Lucas sordu.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Ve öyle olması çok garip. Eskiden beni nefret ettiren adamın artık güvendiğim biri olması.

Ama daha da garip olan şey, bunun bir yalan gibi hissettirmesi. Ona arkadaşım demek. Bana bir arkadaştan çok daha fazlası gibi geliyor.

Ama ona başka ne diyebileceğimi bilmiyorum ve bunu bilseydim Lucas'a söylerdim.

"Öyle mi?" Lucas'ın ses tonu serttir. "Çünkü hatırladığım kadarıyla ondan nefret ediyordun. Onu görmeye dayanamıyordun. Yatak odasına zarar vermiştin. Bunu hak etmediğinden değil ama şimdi bana onunla arkadaş olduğunu söylüyorsun. Yanlışlıkla *öptüğün* adamla."

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diyorum ona. "Ama öyle değil. Konuşmaya başlamamızın tek nedeni seni önemsememizdi. *O* da seni önemsiyor. Olanlardan pişmanlık duyuyor. Tıpkı benim gibi. O da benim gibi bir hata yaptı ve sadece işleri düzeltmeye çalışıyor. Ben de ve -"

"Ciddi miydin?" diye sözümü kesti, eski en iyi arkadaşını benimle tartışmakla ilgilenmiyordu. "Dün gece söylediğin şey."

"Ne?"

"Tekrar bir araya gelmek istediğini."

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Slams ve slams.

"Bak, haklısın" diyor, tek yaptığım aptal gibi normalden daha hızlı nefes almak olduğunda. "Son iki yıl zor geçti. Çoğunu gördün. Ve evet, futbolu seviyorum. Ve bu yolda devam edersem onu sonsuza dek kaybedebileceğimin farkındayım. Bu yüzden senin yapmaya çalıştığın şeyi yapmaya hazırım. Bir şeyleri düzeltmek için. Partileri, kızları ve bunlarla birlikte gelen diğer her şeyi bırakıp önemli olana odaklanmaya hazırım. Futbola ve sana."

"Ben mi?"

"Evet. Çünkü seni özledim. Dün gece bu konuda yalan söylemedim." "Ben de," diye cevap verdim. "Ben de bu konuda yalan söylemedim."

Uzun bir iç çekiş. "Yani her şeyin eskisi gibi olmasına razıyım. Aramızdakilere. Seni affetmeye hazırım."

Beni affetmeye istekli. İki yıl oldu.

İki uzun yıl boyunca bu sözleri duymayı bekledim. Onları duyabileceğimi bile düşünmemiştim.

Bu ve beni geri alacağı gerçeği.

Ama ben bu açıklamaya tepki gösteremedim o devam etti. "Ama onunla konuşmayı kesmeni istiyorum."

"Ne?"

"Eğer bir şeyleri yeniden deneyeceksek, o zaman onunla tüm bağlarını koparmanı istiyorum. Bu arkadaşlığı ya da onunla her ne yaşıyorsan onu bitirmen gerekecek."

"Ama -"

İç çekiş i keskin, neredeyse sabırs ız. "Sana söyledim Echo, yaptığın şey beni mahvetti. Ve eğer aramızın düzelmesi için bir umut varsa, onun gitmesi gerekiyor."

Nefeslerim ç ılgınca.

Kalp atış larım, düş üncelerim.

Benim de kelimelerim var ve beni anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum ama yine de devam ediyorum. "Ama o senin en iyi arkadaş ın. O -"

"Değ il," diye yanıtlıyor son bir sesle. "Artık arkadaş değ iliz ve asla da olmayacağız."

"Tanrım, Lucas, yapamazs ın," diyorum ısrarla, yatağ ın üzerinde dizlerimin üzerine ç ökerek. "Olanların aranızdaki her şeyi mahvetmesine izin veremezsin. *Benim* her şeyi mahvetmeme izin veremezsin. Sana bunun büyük bir hata olduğunu söyledüğ imde bana inanmalıs ın. O -"

"*Senin* hatan, değ il mi?"

"Evet. Benim. Aslında, Lucas, dinle -"

Ama o gece yaptığım hatanın gerçek nedenini itiraf edemedim yine sözümü kesti. "Bu yüzden hayatım değ iş ti. Hayatım zorlaşt ı. Hayatımın düzeltilmeye ihtiyacı var."

"Tanrım, evet. Ve -"

"Demek böyle düzeltiyorsunuz."

Kelimelerim kurudu ve tek yapabildiğim nefes alıp vermek.

"İşte böyle telafi edersin. Onu bıraktın ve bana geri döndün. O öpücüğ ü unutmaya hazırım, Echo. Bana hayır dediğini unutmaya hazırım. Aslında, iliş kimizin ne kadar berbat olduğunu unutmaya hazırım. Nasıl?

Beni kandırdın. Ve bunu sen yaptın, değil mi? Kendine kötü bir kız arkadaş dedin."

"Evet."

"Demek böyle iyi oluyorsun. Yaptığınız her şeyi bu şekilde düzeltirsiniz."

Tek yapabildiğim belime sarılmak, tırnaklarımı etime geçirmek ve kulağımda telefon, gözlerimi yurt odamın çatlak zeminine sabitlemek olduğunda saniyeler geçiyor.

Sanırım beynim hareket etmezsem ya da ses çıkarmazsam kötü bir şey olmayacağını düşünüyor.

Zemin kaymayacak ve dünya yıkılmayacak. Çünkü

öyle hissettiriyor.

Dünya parçalanıyor.

"Ama o seni kurtardı," diye fısıldıyorum bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken. "Seni o oyun parkında kurtardı. Onca yıl önce. O iyi bir arkadaş, Lucas. Bunu ona yapma. Lütfen."

Benim sözlerim ne kadar yumuşaksa, onunkiler de o kadar gürültülü ve alaycı. "Evet, bu hikayeyi anlatmaya bayılıyor, değil mi? Beni nasıl *kurtardığını*." Sonra, "Dinle, onun hakkında bu kadar kötü hissetmene gerek yok. Ne düşünürsen düşün, o seni umursamıyor. Sana gösterdiği her şeye rağmen. Hepsi yalan. Cadılar Bayramı partisini hatırlıyor musun? Bütün o kızlarla beni sarhoş ettiği partiyi."

Hatırlıyorum.

Bu yüzden çok öfkelendiğimi hatırlıyorum. Bunun için Reign'den nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Başımı salladım. "Dinle, ben -"

"Hayır, sen dinle," diyor Jüpiter öfkeyle. "Finallerimiz var."

Poe ders kitabını yüzüme doğru tutuyor. "Ders çalışmalıyız ki hayatlarımızı geri alabilelim."

Doğru.

Finaller haftaya.

Hatırlıyorum. Şu anda umurumda değil.

Sakinleştiklerinde "Bir sorunum var" diyorum.

İkisi de bir iki saniye bana baktı. Sonra Jüpiter, "Biliyordum." dedi. Poe da başını sallayıp kahküllerine üflüyor. "Evet."

"Evet, bir sorunum var ve -" "İki gün oldu,"

diye sözümü kesiyor Jüpiter.

Poe başını sallar. "Ve sen hiçbir şey söylemedin."

"Biliyorum. I -"

Jüpiter bana, "Sana zaman tanıyorduk," dedi.

Poe elini ders kitabının üzerine vurur. "Ama artık o dönem bitti."

"Aman Tanrım," diyerek öne doğru eğildim ve tek tek onlara baktım. "Biliyorum. İşte bu yüzden buradayım. Bu yüzden bir sorunum olduğunu söyledim. Konuşmama izin verir misiniz?"

"Doğru," der Poe.

"Üzgünüm," diye mırıldanır Jüpiter. Sonra, "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Ugh.

Onları seviyorum.

Bana ve zorlukla bir araya getirdiğim planlarıma çok destek oldular. Beni dinlediler, bana yardımcı oldular ve ben de onlara Lucas'la iki gün önce olan randevumu/olmayan randevumu anlatırdım. Tıpkı onlara tüm gelişmeleri ve randevuları anlattığım gibi.

Ama kalbim çok kırıldı. Çok

üzgün ve perişan.

Ama dün gece Lucas'ın aramasından beri bu üzüntü yerini kararlılığa bıraktı.

"I..." Yutkunuyorum. "Beni affetmeye ve tekrar denemeye hazır olduğunu söyledi."

Yüzlerinden geçen duyguları izliyorum. Bir ya da iki saniyeliğine şaşkınlık, ardından benim için sevinç. Bu da bir iki saniye daha sürüyor ama sonunda yerini şaşkınlığa bırakıyor.

Ve sonra endişe.

Muhtemelen olmam gerektiği kadar sevinçli

görünmediğim içindir. "Tamam," diyor Poe başını

sallayarak.

"Evet." Jüpiter de başını sallar. "Tamam."

"Sadece... Ben şahsen bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Seni affetmesi." Poe Jüpiter'e bakar. "Öyle değil mi?"

Jüpiter Poe'ya başını sallar. "Evet. Bu iyi bir şey. Echo tam da bunun için çalışıyordu." Bana dönüp tekrarlıyor, "Değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ama."

"Ama?" Jüpter sorar.

"Ama yapmamı istiyor..." İç çekiyorum. "Önce bir şey

yap." Poe kaşlarını çatı. "Ne yapacağım?"

"Konuşmayı kesmemi istiyor," diye Jüpter'in ders kitabının kenarından endişeleniyorum, "ya da... Reign ile herhangi bir şekilde temas kurmamı. Ama ben..."

İkisi de düşüncelerimi toparlamam için bana zaman

tanıyor. "İstemiyorum," diyorum onlara.

"Yapmayacağım."

Kararlı ses tonum birkaç gün önce olsa onları şok ederdi. Tıpkı Reign'le geceleri nasıl buluştuğumu ve Lucas konusunda bana nasıl yardım ettiğini anlattığımda olduğu gibi.

Ama öyle
değil.

Anladılar.

Çünkü artık biliyorlar. Reign hakkında bildiğim her şeyi biliyorlar. Eski erkek arkadaşımın pislik eski en iyi arkadaşı hakkında.

Görünüşe göre o kadar da pislik biri değilmiş. Yani, öyle.

Ama artık beni nefretle hasta eden türden değil. O beni koruyan, güvende tutan, beni ısıtan, güldüren ve evet, kızartan türden.

Vazgeçmeyeceğim türden.

Bu bir soru bile değil. Lucas telefonu kapatır kapatmaz anladım.

Reign'den vazgeçmeyeceğim ve Lucas'ın bunu istemesi beni kızdırıyor.

Bunu neden yapıyor?

Bu *Reign*. Onun en iyi arkadaşı. Kardeşı.

Bu durum karşısında Lucas'ın güveninin sarsıldığını anlıyorum. Tabii ki sarsıldı. Ama bana bir şans verebiliyorsa, neden Reign'e de vermesin?

Eğer suç ikimiz tarafından işlendiyse, o zaman neden ben affediliyorum da o affedilmiyor?

"Lucas bundan hoşlanmayacak," diyor Jüpiter

bana. Bunun farkındayım.

Bunun "iyi" bir kız arkadaş olmanın yolu olmadığını farkındayım. Ve yaptığım onca şeyden sonra Lucas'a ne isterse vermeliyim.

Ama Reign'den vazgeçmemek beni kötü bir kız arkadaş yapacaksa, öyle olsun.

Onu daha yeni buldum. O benim arkadaşım - yani, bir bakıma; daha fazlası ama yine de - ve ben arkadaşlarımdan vazgeçmem.

"Anlaşmak zorunda kalacak," diyorum.

"Ama bununla başa çıkmaya hazır *mısın*?" Poe soruyor. "İstediğin şey buydu." "İstedim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ama bu şekilde değil."

İkisi de bana bakıyor, muhtemelen ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyorlar. Ama sonra hem Poe hem de Jüpiter gülümseyip birbirlerine beşlik çakıyorlar.

"Bunu söylediğine çok sevindim," diyor

Jüpiter. "Ben de."

Artık ikisi de Reign'i seviyor. Özellikle de Poe, bana nasıl içinde okuma uygulamaları olan bir telefon verdiğini anlattıktan sonra.

Çünkü birisi ona da bir şey verdi.

Bir dikiş makinesi. *Mor* bir dikiş makinesi.

Çünkü Poe sadece modayı sevmekle kalmıyor, moda *yapmayı* da seviyor. Elbise yapmak gibi.

Ve böylece onu derinden önemseyen biri - bir adam - ona bir dikiş makinesi verdi. Bu kişi aynı zamanda onun vasisi olan okul müdürü - evet, müdürümüz; Müdür Alaric Marshall.

Aslında o da ondan nefret ederdi.

Uzun hikâye ama şimdi o nefret gitmiş ve yerini başka bir şey almış gibi görünüyor. Arkadaşımdan daha sık gülümsemesini ve kızarmasını sağlayan bir şey.

Her neyse, arkadaşlarımdan Reign'i sevdiğini görmek kalbimi ısıtıyor. Onlar da benim gibi sonunda gerçeği gördüler.

"Bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var," diyorum onlara. "Numaramı engelledi." "Ne, neden?" Jüpiter soruyor.

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. "Muhtemelen Lucas ona bir şey söylediği içindir."

Lucas bana bir şey söylediyse, eminim o da *ona* bir şey söylemiştir. Reign'in Lucas'ı beni araması için ikna ettiği gece olduğuna eminim. Tam olarak ne olduğunu söyleyemesem de korkunç olduğunu biliyorum.

Korkunç olmalı.

Çünkü Lucas'ın ultimatomundan beri Reign'i aramaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Arayamıyorum. Mesaj atamıyorum.

Bu da engellendiğim anlamına geliyor.

İki arkadaşına da "Onunla konuşmam gerek" dedim. "Ona bunu yapmayacağımı söylemeliyim. Ondan vazgeçmeyeceğimi. Böyle bir şey olmayacak."

Sadece bu da değil, Lucas'ın Reign'i affetmesini

sağlayacağım. Ne diyeceğini biliyorum.

Birkaç kez küfredeceğini ve bana endişelenmememi söyleyeceğini

biliyorum. Ama umurumda değil. Lucas'ın sahte ültimatomunu

umursamadığım gibi.

Ama önce.

"Onu bulmak zorundayım ve bunun için yardımınıza ihtiyacım var." Poe'ya baktım. "Callie'nin kocasıyla arkadaş, değil mi? Reed mi? Onunla konuşabilir misin? Reed'in Reign'in nerede olduğunu bilip bilmediğini sorabilir misin? Bir motelde kalıyor. Ama hangisi olduğunu bilmiyorum ve onu bulmam gerek."

Poe elimi kapatıyor. "Bitti say. Onu bulman için gereken tüm bilgileri sana vereceğim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ledger Thorne, uzun dalgalı saçları ve parıldayan siyah gözleriyle Doğanın gücü.

Karanlık, öfkeli bir doğa gücü.

Ve dikkati -daha çok saldırganlığı- başka bir doğa gücü olan Tempest Jackson'a odaklanmış durumda.

Birisi bana bu iki gücün öfkesine tanık olacağımı söyleseydi, örneğin bu sabah, deli olduklarını söyledim.

Hal böyleyken, ikisi de burada olduğu için minnettarım.

Poe, Reign'in izini sürebilmem için bana tüm bilgileri getireceğini söylediğinde yalan söylemedi. Bana her şeyi getirdi, artı bir yoldaş.

Callie'nin kocası Reed'in Reign'in nerede olduğunu bildiği ve motelde olmadığı ortaya çıktı. Yo Mama's So Fit adında boks üzerine uzmanlaşmış bir spor salonundaymış. Görünüşe göre, bu gece de dahil olmak üzere neredeyse her gece burada çalışıyor ve egzersiz arkadaşı Callie'nin kardeşi Ledger Thorne.

Callie'nin baldızı ve New York'ta yaşayan ama sık sık ziyarete gelen yeni arkadaşım Tempest bunu duydu ve yardım etmeyi teklif etti. Çünkü bu spor salonu Bardstown'ın çok تنها ve az ışıklı bir bölgesinde yer alıyor. O

Hatta manyak gibi kullandığı parlak kırmızı spor arabasıyla beni her zamanki yerimden almaya geldi; gerçekten bu gece öleceğimi düşündüm.

Şu anda hem Callie hem de Reed tarafından bize göz kulak olması emredilen Ledger ile bir hesaplaşmaya girişmiş durumda. Ve şimdi onu onunla birlikte gördüğüme göre, beni oraya götürmeye sadece çevrenin güvensiz olması nedeniyle değil, aynı zamanda Ledger burada olacağı için mi karar verdiğini merak ediyorum.

Şikayet ettiğimden değil.

Dediğim gibi, bana yardım etmeye karar verdikleri için çok minnettarım. Tıpkı Azgın Ozan'ın gecesi gibi.

"Senin derdin ne, pislik?" diye soruyor Ledger'a bakarak ve kalçasını dikleştirerek. "Bizi içeri alın."

Ugh.

Hayal kırıklığını tamamen anlıyorum.

Belki de biraz şikayet *ediyorum* çünkü görünüşe göre bir sorun var.

On dakika önce buraya geldiğimizde spor salonunun kapalı olduğunu fark ettik. Kalbim yerinden çıkacak gibi olmadan Ledger'ın arka kapıdan çıktığını gördük ve belki de buranın kapalı olmadığına dair biraz umutlandım.

Ama içeri girmemize izin vermek yerine, çelik kapıyla aramıza girdi ve ben öfke ve kızgınlıkla çılgılık atmaya hazırım.

Dinle, buranın bir 'boks' salonu olması şimdiden midemi bulandırmaya başladı.

Çünkü Reign ne zamandan beri boks yapıyor?

O bir futbolcu. Futbol oynuyor. Sahada çamurlu bir topa vuruyor. Bunun için burs bile alıyor.

O bir dövüşçü *değil*.

Bu yüzden yüzünde o kadar çok morluk vardı, değil mi?

Bu yüzden Ledger Thorne'un yoldan çekilmesi gerekiyor ki ben de içeri girip Reign'in yaptığını düşündüğü şeyi durdurabileyim. Ve ona bağırıp cevaplar isteyeceğim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ledger, ondan yapmasını istediğimiz şeyi yapmak yerine Tempest'a sorar.

"Kardeşim sana söyledi, değil mi?" Tempest dişlerini sıkarak söylüyor. "Buraya bir arkadaşımla geldim. Onun da *senin* arkadaşını görmesi gerekiyor. İçeride kim var?"

"Lanet olası kardeşin bana seni bir odaya kilitleyebilseydi, kilitleyeceğini söyledi. Hem de anında. Ama nasıl kaçacağını bildiğin için, şimdi bir şekilde sana bakıcılık yapmak benim sorumluluğum." Çenesiyle beni işaret ediyor. "*Ve* arkadaşına."

Kabul ediyorum, Reed öyle dedi.

Poe'dan duydum, o da Callie'den Tempest'ın kardeşinin kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sinirli olduğunu duymuş. Ne Tempest'ın ne de benim o spor salonuna yaklaşmamızı istemiyormuş. Ama tabii ki dinlemedik. Callie ve Reed'in yeni doğan kızları Halo'nun sabit bir uyku ya da beslenme programı olsaydı, bize kendisi eşlik ederdi. Durum böyle olunca, bize yardım etmek Ledger'a düştü.

Tempest ellerini yumruk yapar. "Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin, tamam mı? Ben çocuk değilim. Yani sen paçayı kurtardın. Sadece -"

"Öyleyim amına koyayım," diye tersliyor. "Ve sen de değilsin."

Tempest iç çeker ve ona ters ters bakar. "Bak, kardeşimin küçük uşağı olmak ve onun emirlerini yerine getirmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama bir saniye için bile -"

Yaklaşıyor, gözleri artık vahşi bakıyor. "Bana ne dedin sen?"

Tempest da ona yeni bir tane patlatmaya hazır görünüyor ama ben avuçlarımı havaya kaldırarak araya giriyorum. "Tamam, ikiniz de sakın olun. Dinle Ledger," gözlerini bana dikti ve öfkeme rağmen ne kadar korkutucu görüldüğünü görünce irkilmemi zorlukla bastırdım, "Bu gece sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Ve bize, *bana* yardım etmek için burada olduğun için gerçekten minnettarım. Muhtemelen beni tanımadığınız halde bana yardım etmek için buradasınız ama ben -"

"Seni tanıyorum."

"Oh." Şaşırmış bir halde ağzımı bir an açıp kapatıyorum. "Yine de teşekkür ederim. Ama eğer -"

"Kaybetmeye bu kadar yakın olmasının sebebi sensin." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ne?"

"Ve bunun olmasına izin vermemin nedeni. Belki ona biraz akıl verebilirsin," diye ekliyor Tempest'a dönmeden önce. "*Yoksa* o pislik kardeşine nereye sokacağını söyledim." Ayağa kalkıp derin bir nefes alarak, "Şimdi ikinizin de bana yakın durmanızı istiyorum, tamam mı? Burası ikinize de uygun bir yer değil. Ve hayır, şu anda ne yapıp yapamayacağınızla ilgili saçmalıklar duymak istemiyorum. Bu feminizmle falan ilgili değil. Bu güvenlik ve sağduyu ile ilgili." Bu yorumu, muhtemelen tartışmak üzere bir şeyler söylemekte olan Tempest'a yöneltiyor. "Bu gece ikiniz de benim korumam altındasınız ve eğer ikinizden birini kovalamak zorunda kalırsam hiç mutlu olmayacağım."

"Sen her zaman mutlu değil misin?" Tempest kaşlarını kaldırır. "*Kızgın Thorn*?"

Ledger bir süre ona bakar, yüzü boştur ama yüz hatları gergindir. "Evet. Bu da beni daha da *mutsuz* etmek istemediğin anlamına geliyor, tamam mı Firefly? Hadi, gidelim."

Ledger'ın Reign'in 'kendini kaybetmesi' hakkındaki yorumundan sonra aşırı derecede endişeli olmasaydım, muhtemelen Tempest'ın tüm kabadayılığına rağmen 'Firefly'da gerçekten çok kızarmasını daha çok takdir ederdim. Ve Ledger'ın gözleri en çok o kızardığında parladı. Ayrıca, onun öfke sorunlarını ve insanların ona neden futbol lakabı olan 'Kızgın Diken' dediklerini de merak ederdim.

Ama şu anda kendi sorunlarım var ve hepsini görmezden gelerek Ledger'ı binanın içinde takip ediyorum.

Bu da aşağı yukarı bir lise spor salonu büyüklüğünde.

Aslında, bir zamanlar basketbol sahasını çevreleyen ahşap tribünleriyle bir okul spor salonu *olabilir*. Ancak şimdi zeminden basamaklara kadar her şey betona dönüşmüş durumda. Ve çemberler ya da oyunculara topu nereye atacaklarını gösteren zemine çizilmiş çizgiler de yok.

Ama bir ring var. Boks

ringi gibi.

Ve tonlarca göz kamaştırıcı ışık o halkaya odaklanmış.

O kadar çok ışık var ki, alanın geri kalanı karanlıkta.

İşte ben de o yüzüğe, içinde, spot ışıklarının altında olup bitenlere odaklanmaya karar verdim.

İki kişi var, özellikle iki adam.

İkisi de çıplak göğüslü ve uzun boylu. Biri kalın kaslara sahip geniş bir vücuda sahipken, diğeri daha aerodinamik ve şık, hız için inşa edilmiş bir vücuda sahip.

Yine de bu, bu şık adamın kasları veya belirginliğı olmadığı anlamına gelmez.

Oh, tanımı var.

Kasları daha dolgun ve daha keskin oyulmuş. Daha ince bilenmiş.

Sıkı ve ip gibi.

Onların net şeklini, yoğunluğunu görebilirsiniz.

Bu vücutu anatomi dersinde inceleyebilirsiniz. Buna dayalı diyagramlar çizebilirsiniz. Bilimsel modeller ve yapılar inşa edebilirsiniz.

Birbirlerinin etrafında dönmelerini izliyorum, elleri beyaz bir tül gibi bir şeyle kaplı ve bir tür dövüş pozisyonu almışlar. Bir saniye sonra, bunun bir anlamı kalmıyor çünkü yumruklarını kaldırarak dövüşmeye başlıyorlar.

Ve o ilk yumruk uçup daha şık olan adamın çenesine çarptığında, nefesim kesiliyor. Sanki bir sisten uyanır gibi.

O çeneyi biliyorum.

Köşeli, kare şeklinde ve sürekli kirli sakalla kaplı. Bu onun çenesi. Bu o.

Bu onun aerodinamik vücutu.

Geçmişte birkaç kez gördüğüm. Malikanede, okulda, futbol sahasında.

Pürüzsüz ve yaz tenli. Çok canlı

ve diri.

Aynı vücudu şimdi dayak yiyor. Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Diğer adam onu öldürüyor. Onu *tamamen* öldürüyor ve her şey çok hızlı oldu.

Mesela ilk yumruk uçtu ve çenesine geldi; sonra kendi yumruğunu yuvarladı ve diğer adamın solar plexusunun hemen altına geldi. Ve ondan sonra diğer adamın attığı bir dizi yumruk vardı ki Reign bunlardan kaçmayı, eğilmeyi ve sıçramayı başardı ve kendi birkaç yumruğunu da savurdu. Raundun bittiğini gösteren zil çaldı. Ve sonra bir diğerinin başladığını işaret etmek için tekrar çaldı.

Ama artık sıçrama, eğilme ya da tüm bu savunma hareketlerinin adı her neyse o yok.

Şimdi sadece dayak var.

Havada ter ve kan uçuşuyor, kemikler ve kaslar birbirine çarpıyor. Sonra iri adam Reign'i çeviriyor ve kollarını yılan gibi kıvrıyor.

- iki kolunu da boynuna doluyor ve bastırıyor da

bastırıyor. Vay anasını.

Reign'i boğmaya çalışıyor. İşte

o zaman koşmaya başladım.

Etrafımda sesler, bağırışlar, çığlıklar, tezahüratlar ve alaylar duymaya başladım.

Sanki bu bir gösteri.

İnsanların nesi var böyle?

Neden kimse bunu durdurmuyor? Neden kimse bir şey yapmıyor?

Görünüşe göre ben de bir şey yapamıyorum. Çünkü bir şeye çarpıyorum. Ringin etrafını saran metal bir çit gibi bir şey. Ve tam tırmanma becerilerim ev hakkında yazılacak bir şey olmasa da, lanet olasıca tırmanmaya karar verdiğimde, biri arkamdan kolumu tutuyor.

Bu Ledger.

Bir şey söylediğini biliyorum, bana ve Tempest'a özellikle yapmamamızı söylediği halde ondan kaçmamla ilgili bir şey söylediği açık. Ama umurumda değil ve onu duymuyorum bile, gözlerim ringde yaşanan dehşete yapışmış durumda.

Birkaç dakika sonra gelen ve Ledger'la konuşmaya başlayan, biri takım elbise ceketinin kollarından görünen dövmeli birkaç adamı da duymuyorum. Dövmeli adamın önemli biri olduğunu düşünüyorum ve Ledger'ın ona Ark ya da öyle bir şey dediğini duyuyorum.

Ama her neyse.

Ark'ın canı cehenneme. Ledger ve beni durdurmaya çalışan diğer tüm insanlar da.

Hayal kırıklığına uğramış, kızgın ve korkudan aklımı kaçırmış bir halde, "Hükümdar!" diye bağıyorum. *Hüküm sür!"*

Gürültü patırtı arasında beni duyacağına dair pek umudum yok ve daha da yüksek sesle bağırmaya hazırım. Onun için çatıyı, duvarları, lanet gökyüzünü yıkmaya hazırım.

Ama *Yüce İsa*, beni duyuyor.

Her zaman olduğu gibi, sesim bir şekilde ona ulaşıyor ve bakışları bana doğru uçuyor. Kırmızımsı kahverengi gözlerinin gücü öyle ki hafifçe geri çekiliyorum.

Ledger'in elinde daha da zorlanmaya başlıyorum, çünkü şimdi bana şaşkın bir kaşla bakıyor.

Sonra gözleri kayar.

Üstümdeki bir şeye gidiyorlar, o noktada tüm yüzü değişiyor. Gergin, öfkeli ve hatta ölümcül bir hal alıyor. Sonra yüzünde kaslar, damarlar ve duygular titreşirken, geriye doğru sarsılıyor ve tutuştan kurtuluyor.

Oh, *Tanrıya şükür.*

Bundan sadece birkaç saniye sonra Reign rakibini yere itiyor ve yumruk atarak adamın yüzünü betona çarpıyor. *Bundan* birkaç saniye *sonra* da adam elini yere vurup teslim oluyor.

Zil çalıyor ve Reign'in gözleri bana dönüyor ve nefes nefese, açık bir niyetle ayağa kalkıyor.

Bana gelmenin.

Bandı çıkarıp ağzını sildikten sonra bana doğru hücum etmeye başladığında nefesim kesiliyor.

Acele edin lütfen.

Göz temasını kesmeden ringin üzerinden atlıyor ve ayaklarımın altındaki toprağı titrettiğini düşündüğüm bir tür gümbürtüyle yere iniyor.

Kesinlikle karnımda titreşiyor.

Sonra önümde durdu, gözleri karanlık ve fırtınalı, vücudu terli ve kan içinde, çılgınca nefes alıyordu. Sonra bakışlarını

"Ona dokunmayı kes." diye tükürdü. Bu da

karnımda titreşiyor.

Derin hırıltısı.

Bunun Ledger'a yönelik olduğunu anlıyorum, o da hemen kolumu bırakıyor.

Ve Reign'i terslemeden önce avuçlarını bir saniyeliğine barış jestiyle yukarı kaldırır.

Yine de umurunda değil.

Çünkü yapacak başka önemli işleri var.

Üzerime eğilmek gibi.

Bedenim kendiliğinden yükseliyor, ellerim omuzlarını kavıyor, niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da. Elleri belime gelip tutunduğunda ne yapmak istediğini hâlâ anlamış değilim.

Ayaklarım yerden kesilene ve ağzımdan bir nefes çıkana kadar ne yapmaya çalıştığını anlamadım.

Beni kaldırıp omzuna atmaya çalışıyor, dünyamı alt üst ediyor.

Yürümeye başlamadan önce.

Beni bir gladyatörün zafer ödülü gibi omzunda taşıyordu.

Dövüş alanından çıkıp dar bir koridordan geçerken izliyorum. Hepsi çelikten yapılmış ve gri renkli kapıların yanından geçiyoruz, ta ki bir tanesinde durup içeri girene kadar. Bir sıra koyu gri dolap ve bir grup ranzayı aydınlatan ışıklara bastığı anda, tekrar çevrilip yere yatırılıyorum.

Daha doğrusu muhtemelen tahtadan yapılmış sert bir şeyin üzerine oturtuldum, bacaklarım sallanıyordu. Ve yine benimle yüz yüze geldi. Dalgalandan göğsü ve fırtınalı gözleri.

"Beni kaldırdın ve... beni taşıdın," diye fısıldıyorum, ellerim hala onun pazularını kavırıyor.

"Çünkü parmaklıkların üzerinden atlamaya çalışıyordun." "Sana ulaşmaya çalışıyordum. Ben -"

"Ve hiçbir şeyin üzerinden atlayamazsın." "Bu -"

"Burada *ne* yapıyorsun?" diye soruyor öfkeyle, yüzünde çeşitli kesikler ve sıyrıklar var.

Ellerim yukarı kalkıp çenesine gidiyor, titriyor. "Kanamam var."

Her iki bileğimi de tutup yüzünden uzaklaştırıyor. "Ne *oluyor lan?* burada ne yapıyorsun, Echo? Burada olduğumu nasıl bildin?" "Morlukların iyileşiyordu. İyileşiyorlardı ve soluyorlardı ve -"

Bileklerimi saran parmakları sinirle esneyip geriliyor. "Beni burada bulmanı kim söyledi? Kim söyledi? Dışarıdaki o orospu çocuğu muydu? Ledger miydi? Ben -"

"Sana ne söylediğimi anlıyor musun?" O zaman çığlık atıyorum, ellerimi onun sıkı kavrayışına sokuyorum. "*Anlıyor* musun? Çürüklerin iyileşiyordu. Morlukların soluyordu. Geçiyorlardı. İyileşiyordun. Yıkım topuyla vurulmuş gibi görünmeyi bırakmıştın ve şimdi ölmüş olman gerekiyormuş gibi görünüyorsun. Yakında ölecekmişsin gibi görünüyorsun. Ve ben *nedenini* bilmek istiyorum. Neden oradaydın? Ne yapıyordun? Futbolcuyken neden kavgaya ediyordun? Futbolcu olduğun halde.

lanet bir dövüşçü değil. *Burası* da *ne böyle*? Sen Açlık Oyunları'ndaymışsın gibi dayak yerken insanların slogan attığı bu aptal yer de ne?"

"Dinle -"

"Hayır," diye tekrar bağıryorum. "Sen dinle. *Sen!* Eğer şu anda bana cevap vermezsen ya da aptalca, alaycı bir yorum yapıp bana patronluk taslamaya ya da beni iğrendirmeye çalışırsan, yemin ederim ki Reign Marcus Davidson, bütün burayı yerle bir ederim. Bütün burayı *yakarım*. Yerle bir ederim, tamam mı? Sonra da düşündüğün histerik, dramatik kız gibi ağlayıp hıçkıra hıçkıra ağlayacağım. Şimdi bana cevap ver: Orada ne halt ediyordun?"

Bir ölüm perisi gibi çılglık atmanın ve onun yüzüne bakmanın muhtemelen beni biraz sakinleştireceğini düşünürdüm. Ama dışarıda o korkunç kavgayı izlerken olduğum kadar heyecanlıyım. Ve Reign'in gözlerine yansıyan öfkeyle bana bakıp dişlerini gıcırdatırken beni birkaç saniye daha bekletmesi de yardımcı olmuyor.

Sonra, çok ama *çok* isteksizce, "Dövüşmek" diye gürledi.

Eğer beni yatıştırmaya çalışıyorsa, bundan daha iyisini yapmalı. "Burayı spor salonu sanıyordum."

"Öyle."

"Burası ne biçim bir spor salonu?"

"Ara sıra kavga çıkaran türden." "Neden

kavga ediyordunuz?"

"Çünkü bu benim yaz işim."

"Yaz işi mi?"

"Yaz boyunca yaptığın bir iş."

Sertçe nefes veriyorum. "*Ne zamandan* beri bir yaz işin var?"

"*Hem* böyle bir işim olup *hem* de futbol oynayamayacağıma göre."

"Bana ukalalık yapma," diye çıkışıyorum çenemi kaldırarak. "Bu kadar zenginken neden bir işe ihtiyacın var?"

Bu sefer dişlerini sıktağında ve çürük çenesini ileri geri hareket ettirdiğinde, dişlerini toza çeviriyormuş gibi hissediyorum.

Ya da kül belki.

Kırmızımsı kahverengi gözleri alev alev yanıyor.

"Çünkü ben değilim," diyor sonunda.

"*Ne* değilsin?"

"Çok zengin." "Ne,

sen -"

"Babam," diyor keskin bir nefesle, "ölmeden önce beni vasiyetinden çıkarmış."

"Ne?"

Burun delikleri alevlendi. "Yani Amex'imi iptal etti ve zengin kasasının anahtarlarını elimden aldı. Şimdi bunun için çalışmak zorundayım. Diğer ölümlüler gibi. Ama futbol ve derslerim yüzünden bunu sadece yazın yapabiliyorum. *Bu yüzden* bir yaz işi."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Bunu neden yapsın ki?" "Muhtemelen pislik oğluna katlanmaktan yorulmuştur."

"Hayır, bu bir cevap değil." Ona ters ters baktım. "Bana bunu neden yaptığını söyle. Ve..." Dudaklarımı yaladım. "Cenazeye bu yüzden mi gelmedin? Vasiyet yüzünden. Ona kızgın olduğun için mi?"

"Cenazeye gelmedim," dedi, "çünkü *gelemedim*." "Bu ne demek oluyor?"

Parmakları bileklerimin etrafında cezalandırıcı bir şekilde sıkılaşıyor. "Yani Davidson arazisine ya da ailemin yakınlarına adım atsaydım tutuklanırdım."

"Tutuklandı mı?"

"Evet. Babamın son arzusu buydu. Bana karşı bir yasaklama emri çıkartmak." Sonra, "Avukatı telefonda tüm şartları açıklamakta çok yardımcı oldu."

Şu anda nefeslerim çok gürültülü. Çok gürültülü ve çok da kırık sanırım.

Çok boğulmuş.

Tıpkı göğsümün içindeki kalbim gibi.

İlk içgüdüm buna inanmadığımı söylemek. Howard Davidson gibi cömert ve nazik bir adam oğluna asla böyle bir şey yapmazdı. Oğlunu çok severdi. Onu ıslah etmek için elinden gelen her şeyi yaptı, Reign ise ailesini reddetmek, geri çevirmek ve hayal kırıklığına uğratmak için elinden gelen *her* şeyi yaptı.

Ama bu doğru değil, değil

mi? Hem de hiç doğru

değil.

Bunu görmeye başlıyorum.

"Yüzündeki o lanet bakışı silebilirsin," diyor bana sertçe. "Yasaklama emri olmasaydı bile muhtemelen gelmezdim."

Olabilirdi.

Biliyorum.

Bunu kalbimde hissediyorum.

Babası ve ilişkileri hakkında muhtemelen hiçbir şey bilmediğimi iki saniye önce öğrenmiş olmama ve Reign'i sadece iki haftadır *gerçekten* tanımama rağmen, yine de babasının cenazesine geleceğini kesin olarak söyleyebilirim.

Bunu istemeyerek yapmış olsa

bile. Ve öfkeyle.

Çünkü burada ondan çok var. Öfke.

Gizli derinlikler. Son zamanlarda şüphelenmeye başladığım ama emin olmadığım gizli şeyler.

Ama onu düzeltmek yerine soruyorum, "Neden kimse bunu bilmiyor? Babanın seni evlatlıktan reddettiğini, sana karşı yasaklama emri çıkarttığını?"

"Çünkü babam işleri böyle yapardı," diyor. "Gizlice." "Ben gizlice."

"Evet." Kanlı yanağında bir nabız atıyor. "Çünkü iyi adamı oynamayı severdi. Asla yanlış bir şey yapmayan büyük adam. Herkesin sevdiği."

Onu sevdiler, Bay Howard Davidson.

Ve oğlundan nefret ediyorlardı.

Aman Tanrım.

"Bu..." Yutkunuyorum. "Bu yüzden mi artık bir bisikletin var?" "Evet."

"Ve motel. Bu yüzden mi malikâne yerine orada kalıyorsunuz?" "Evet."

"Çünkü baban senin için uzaklaştırma kararı çıkarttı," diyorum. "Bu yüzden iki yıldır eve gelmiyorsun. İki yıl, iki ay ve..."

Bekle.

Bekle
biraz.

Bu bir tesadüf mü?

Onun hayatındaki her şey neredeyse *tam olarak* benim hayatımdaki patlamayla *aynı* anda patladı.

O zaman vücudumda bir ürperti oluşuyor. Bu bir tesadüf mü?

"Sorgulama artık bitti. Sen -"

"Hayır," diyorum ona kararlılıkla ve korkuyla. "Bir bağlantı varsa söyle bana."

"Echo -"

"Yaptığım şeyin babanın yaptığı şeyle bir bağlantısı olup olmadığını söyle bana." Kırık bir şekilde yutkundum. "Sana."

"Hayır."

Bu bir yalan. Lanet olası

bir yalan. Bunu

biliyorum.

Tırnaklarımı kızgın pazularına geçiriyorum. "Bana gerçeği söyle. Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

Lütfen, lütfen söyle bana.

Ona gözlerimle yalvarıyorum. Aldığım her nefesle.

Tüm vücudumla.

Ve ne zaman pes edeceğini biliyorum. Göğsü kendi hırıltılı nefesleriyle titriyor ve parmakları bileklerimin etrafından gevşiyor. "Malikanede olanları, senin tutuklandığını duyduğumda, ben..." Dişlerini sıkıyor, sanki şimdi bile bu konuda konuşmayı reddediyormuş gibi. Ama sonra devam ediyor: "Suçlamaları geri almasını istedim. Onun yerine beni cezalandırmasını istedim. Çünkü yaptığın her şeyden ben sorumluydum. Bu yüzden kendimi sundum. O da kabul etti. Beni vasiyetinden attı, evlatlıktan reddetti, uzak durmamı falan söyledi."

Gözleri öfkeyle, anılarla parlıyor ve titreşiyor. "Hıncını benden çıkarırsa seni unuttur diye düşündüm. Senin için planladığı her şeyi unuttur sanmıştım. Ama sanırım onu hafife almışım. Benden ne kadar *nefret ettiğini* hafife almışım. Çünkü sonuçta seni yalnız bırakmadı, değil mi? Seni St. Mary's'e gönderdi. Ve bunu yaptı çünkü onu ne kadar istemediğimi biliyordu. Bunu yaptı çünkü senin güvende kalmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu," dişlerini bir kez daha sıkı, "güvende."

Güvenli.

Beni *güvende* tutmak istedi. O zamanlar bile beni korumak istiyordu.

Yani o zaman oydu.

Babası *değil*.

Ailemin düşündüğü gibi. Herkesin düşündüğü gibi.

Benim düşündüğüm gibi.

Beni ıslahevine düşmekten kurtaran oydu, saygıdeğer ve cömert Howard Davidson değil.

Annem ona bir mektup bile yazdırdı, bir özür mektubu, bir minnet mektubu. Bu kadar aptalca davranmama rağmen beni bağışladığı için. Ailemi bağışladığı ve işlerine devam etmelerine izin verdiği için. Ve ben de mutlu bir şekilde yazdım. Suçlu ve minnettar hissederek yazdım.

Suçluluk duyduğum kısım meşru olsa da minnettarlığım meşru değildi. Ona gitmemeliydi.

Oğluna aitti.

Herkesin bir hayal kırıklığı olduğunu düşündüğü ikinci oğlu.

Ama değil, değil mi?

O tanıdığım en harika adam. Çok harika, çok katmanlı ve *karmaşık*.

"Sen... Sen beni kurtardın." Ellerimin altında gerildi. "Ve bu yüzden seni cezalandırdı."

Sonra üzerime eğiliyor, kollarını dayıyor, ellerini oturduğum ahşap yapının - bir masanın- üzerine açıyor, vücudu kıpırdıyor.

Bu noktada, açılmış kalçalarımın arasında durduğunu fark ediyorum.

Ve o yayılmış kalçalarım masanın üzerinde pasif bir şekilde uzanmak yerine gerçekten de onun kalçalarına sarılmış durumda. Belki de uygunsuz hissettirmeli - ve

Eminim şu anda aklıma gelmeyen sayısız nedenden dolaydır - ama umurumda değil.

Kalçalarımı kalçalarının etrafında daha da sıkıyorum, uzuvlarım terli, yoğun kasları boyunca kayıyor.

Eğer ona srtndğm fark ederse, bana herhangi bir işaret vermiyor.

Odağı yüzümde, bana söylemek üzere olduğu şeyde.

"Birincisi, eğer babam beni bu yüzden evlatlıktan reddetmemiş olsaydı, bunu başka bir şey için yapardı. Geliyordu. Er ya da geç. Muhtemelen sırf zevk için o anı seçti. İkincisi, seni ben kurtarmadım. Seni *kurtaramazdım*. Yine de o okula gittin, değil mi? Benim yüzümden. Çünkü babam beni cezalandırmak istedi."

Sonra alaycı bir tavırla, "Aslında babamı tanıyorum, zaten sana karşı hiçbir zaman suçlamada bulunmazdı. Dediğim gibi, büyük adamı oynamayı severdi. Herkesin çok verici ve cömert olduğunu düşündüğü adam. Muhtemelen seni kendi haline bırakır, birkaç gazeteciyi çağırıp affedici olduğuna dair büyük bir röportaj verirdi. Tüm bunları ben araya girdiğim için yaptı, çünkü benim için ne kadar *nemli* olduğunu bilmesini sağladım. Yine de iyice dşnmeliydim. Dşnmeliydim..." Kalın kalın yutkunuyor. "Sadece..."

Yerel gazetede babası hakkında bir röportaj *vardı*. Cömertliği ve nezaketi hakkında.

Yani arpık bir şekilde, sonunda her şey onun için işe yaradı ve bundan  o k nefret ediyorum.

Babasından nefret ediyorum.

"Sadece ne oldu?" Onu drtyorum.

Morarmış ve hırpalanmış yüzündeki duygu oyunlarını izliyorum.

Öfke, hüsrân ve *pişmanlık*, "Bu riski göze alamazdım. Bunu riske atamazdım. Senin hatan olmayan bir şey için babamın seni cezalandırması riskini göze alamazdım." Sonra, "Yani nasıl bakmak istersen bak, seni oraya gönderen bendim. *Benim* hareketlerim."

O zaman boğazımda bir yumru
oluşuyor. Büyük ve sivri bir
yumru.

Başımı salladım. "Hayır, beni daha kötü bir yere gitmekten kurtardın. Beni korudun. O zamanlar bile."

Benden nefret ettiğinde bile.

Yine de bundan hoşlanmıyor. Ona kredi vermemden. Bu
yüzden homurdanıyor, "Hayır, yapmadım. I -"

Onunla bütün gece yüzüm mosmor olana kadar memnuniyetle
tartışabilirdim ama bunu yapmak istemiyorum. Şu anda istemiyorum.

Onu yatıştırmak istiyorum.

Konuş onunla. Bir şekilde onu daha iyi hissettir.

Ben de sözünü kestim. "Yani baban hep böyleydi öyle mi?"

Ama hepsi bu değil. Onu sadece sözlerimle rahatsız etmiyorum. Bunu hareketlerimle de yapıyorum.

Avuçlarımı omuzlarının üzerinde gezdiriyorum, başparmaklarım sıkı kaslarına hafifçe bastırıyor ve gözleri sıvıya dönüşüyor. Ve erimiş.

Sanki doğaçlama ve deneyimsiz masajım hoşuna gidiyormuş
gibi. "Evet," diye mırıldanıyor.

Boynunun omzuyla birleştiği yeri yoğuruyorum. "Ama sadece seninle?"

"Evet."

"Homer ile değil ya da..."

"Hayır. Homer iyi evlattır. İtaatkâr evlat. Babamın her zaman istediği türden bir oğul."

"Peki sen neydin?"

"Tam tersi. Kötü. Hayal kırıklığı. Bir asi." Dudakları küçük, mizahsız bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. "Ben onun istemediği, ne yapacağını bilemediği türden bir oğluydum, bu yüzden tüm eğlencesini benimle yaşıadı."

"Ne... Ne tür bir eğlence?"

Gözlerimin içine bakıyor, bakıyor, bakıyor ve sanki onların içinde kaybolmama ramak kalmış gibi hissediyorum. "Bazen dudağınızın yarıldığı ya da burnunuzun kırıldığı türden." Sonra dudağındaki küçük kan damlasını yalayarak devam ediyor: "Gördüğünüz gibi ben bir savaşçıyım. Sadece bir futbolcu değil."

"O..." Kalbim küt küt atarken parmaklarım onu sıkıca, *koruyarak* kavırıyor.

"Sana vurdu mu?"

"Bazen, evet. Diğer şeyler işe yaramadığında."

"Hangi diğer şeyler?"

"Beni odama kilitlemek gibi şeyler. Oyuncaklarımı elimden almak gibi şeyler."

"Reign, bu -"

"Beni her cezalandırdığında, misilleme olarak daha kötü bir şey yapıyordum. Sonra beni daha sert cezalandırıyordu, ben de dönüp daha kötü şeyler yapıyordum ve bu böyle devam edip gidiyordu. Ta ki ben büyüyünce pes edene kadar. Sanırım boyum uzadı."

Ondan daha güçlüydüm. Beni alamayacağını, bana vuramayacağını, beni hapsedemeyeceğini ya da korkutamayacağını biliyordu. Bu yüzden beni Connecticut'a gönderdi."

Şu yatılı okul.

Herkes, babasının başka ne yapacağını bilmediği için oraya gönderildiğini söylüyordu.

Babası, huysuz, kötü kabadayı. Kendisinden daha küçük biri olan Reign'e sataşan.

Oradan geliyor, değil mi?

Reign'in koruyucu içgüdüleri. İnsanları kurtarma

dürtüsü. Benim Robin Hood'um.

Vücuduna daha sıkı sarılıyorum. "Bence baban korkunç, çok korkunç bir adamdı."

Dudakları seğirdi. "Babamın harika, harika bir adam olduğunu düşündüğünü *sanıyordum*."

"Gerçeği bilmiyordum."

"Ve şimdi biliyorsun," diye gürlüyor sıkıca, "bana acımana ihtiyacım yok."

O zaman gözlerim yaşıyor.

Ama bir şekilde onları görmezden geliyorum. Onları yutuyorum.

Şu anda yıkılamam. Benimle konuşurken, bana bir şeyler anlatırken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayamam. Bu onunla ilgiliyken bunu kendimle ilgili hale getiremem.

Bu kırık ve çürük çocuk hakkında.

Hem içten hem dıştan.

Hiç acımıyorum ama hayranlık duyuyorum. Tüm bunlardan kurtulduğu için. Hayatta kaldığı ve büyüyüp başkalarını önemseyebilen biri olduğu için. Arkadaşlığın, sadakatin ve korumanın ne demek olduğunu anlayan biri.

Benim kırık, güzel, harika Bandit'im.

"Sana acımıyorum," diyorum o n a , parmaklarım kaslarını yoğurmaya devam ederken. "Orada dövüştüğünü gördükten sonra olmaz."

Yüzünü buruşturuyor, çok sayıdaki çürükleriyle birlikte çok acı veriyor olmalı ama belli etmiyor. "O adam bir morundu."

"Senden daha büyüktü." "O

lanet bir aptaldı."

"Seni kim dövüyordu?" "Ona

izin veriyordum."

"Neden?"

"Çünkü kaybetmem gerekiyordu."

"Sen... Ne?" Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Göğsü tekrar kıpırdıyor, derin bir nefes alıyor ve dişlerini sıkıyor.

Sanki kendisi hatırlamış gibi. Kaybetmesi gerekiyordu. Bu da ne demek oluyor?

"Evet, öyle olması gerekiyordu." Bir küfür mırıldanıyor ve bana kavgacı bir şekilde bakıyor. "Bu arada benim için tamamen mahvettin. Sanki ben ölüyormuşum ve senin dünyanın sona eriyormuş gibi çığlıklar attın."

"Ölüyordun," diye ısrar ettim, üzgün bir şekilde. "Seni boğuyordu."

"İnandırıcı görünmesini sağlıyordum, *Tanrım*. Bir saniye içinde pes edecektim." Devam etmeden önce başını sallıyor, "Dramın ve pembe kız gözyaşlarıyla bana on bin dolara mal oldun."

Kaba sözlerini duymazdan gelerek ona yaklaşıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Dur bir dakika, bu yüzden mi kaybetmen gerekiyordu? Çünkü bunun için *para* alıyordun."

Çenesi titriyor. "Evet."

"Ama bu... Bu yasal mı?"

Çenesi biraz daha titriyor. "Evet." Sonra, "Ve hayır." "Bu ne -"

"Her dövüş şike değildir. Bu öyleydi. Günlerdir dört gözle beklediğim bir şeydi."

"Tanrım, neden?"

"Çünkü bu daha fazla para demek."

"Ve?"

"Ne *ve*?"

"Sanki orada bir '*ve*' varmış gibi hissediyorum."

Sorularımdan rahatsız olmaya başladı. Bunu söyleyebilirim. Sınırına ulaşıyor.

Ama cevap veriyor, "Ve ben bunu hak ediyorum. Dayak yemeyi." Sonra gözlerimi kırıştırıyorum, dudaklarımı aralıyorum ama zar zor nefes alıyorum.

Çünkü neredeyse ölene kadar dayak yemenin yaptığı şeyin karşılığı olduğunu düşünüyor.

Beni öptüğün için. Lucas'a ihanet ettiğin için. Beni St. Mary's'e gönderdiğin için.

İki yıl, iki ay ve hatırlayamadığım kaç gün önce işlediği günahlar için bunu hak ediyor. Hak *etmesinin* nedeni de her gün her saniye bu günahla yanıp tutuşması.

Eğer o da benim gibi günlük tutuyor olsaydı, bahse girerim günlerini işaretliyor olurdu. İçindeki suçluluk, ateş ve savaş günlerini.

Ve şimdi ona söylemek zorundayım.

Ona, onu seçtiğimi söylemeliyim. Ondan *asla* vazgeçmeyeceğimi. Bu şekilde acı çekmesine izin vermeyeceğimi.

"Bitti mi?" diye soruyor, gözleri niyetli ve affedilemez.

Bedenimi serbest bıraktım, parmaklarım boynunu bir çapa gibi kavradı, ona hazırdım. "Evet."

"Şimdi sorularıma cevap verecek

misin?" "Uh-huh."

"Güzel."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

!!

Burada olduğumu sana kim söyledi?"

"Callie'nin kocası."

"Reed mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve tüm açıklamayı yapıyorum. "Callie benim arkadaşım. Yakın zamanda arkadaşım oldu. Ben de diğer arkadaşım Poe'dan - o da yakın zamanda arkadaşım oldu - seni bulması için yardım istedim. Ve Callie'den Reed'e nerede olduğunu sormasını -"

"Neden?" diye sorar, sabırsızca.

"Çünkü Reed'in senin nerede olduğunu bileceğini

düşündüm." "*Tanrım*," diye homurdanıyor. "*Neden*

beni bulmak istedin?" Doğru ya, o.

"Çünkü seninle konuşmak istedim," diye fısıldadım, "ve sen numaramı engelledin."

Gözleri kısıldı. "Ve bu seninle konuşmak istemediğim konusunda sana ipucu vermedi mi?"

"Şey, evet," diyorum dudağımı ısırarak.

Neredeyse ters ters bakarak dudağımı ısırmamı izliyor. "Ama yine de beni takip etmeye karar verdin."

Karıncalanan dudağımı bıraktım. "Takip etmiyordum. Bu taciz *değil*." "Evet, hayır. Bu daha çok takip 101."

"Peki, tamam. *Tamam*. Takip ediyordum. Ama sadece sana bir şeyler söylemek istediğim için."

"Ne gibi şeyler?"

Derin bir nefes alarak onun kızgın ama güzel kara gözlerine bakıyorum. "Arkadaş olduğumuzu."

"Ne?"

"Sen ve ben." Yutkunuyorum. "Artık arkadaşız." Bir iki saniye bana bakıyor. "Nasıl yani?" "Çünkü ilerleme kaydettik."

"İlerleme."

"Evet." Başımı salladım. "Son birkaç gün içinde."

Yine birkaç saniye beni inceliyor. "Ne tür bir ilerleme?"

"Şey," diye boğazımı temizliyorum, onun yoğun bakışları altında kızarıyorum. "Birincisi, artık birbirimizi nefretten hasta etmiyoruz."

"Yok."

Daha çok kızarıyorum. "Hayır. Ve sen bana yardım ediyordun. Sorunumda. Beni koruyor ve bana göz kulak oluyordun. Ve o filmi birlikte izledik.

Geçen gece. Ayrıca mesajlaşıyoruz ve iş telefonu dediğini biliyorum ama bazen sadece seninle konuşmak için mesaj atıyorum ve sanırım -"

"Evet, biliyorsun."

Parmaklarımı boynuna geçiriyorum. "Mesajlaşmaktan nefret ettiğini biliyorum." "Evet."

"Ama bazen..." Kalbim çok hızlı atıyor. "Bazen sadece seninle konuşmak istiyorum."

Gözlerini dikip bana bakarken çenesi titriyor. "Ve şimdi de numaramı engelledin."

Her ne kadar bu telefona sahip olalı bir haftadan biraz fazla olmuş ve sadece geçen hafta sonu ona mesaj atmaya başlamış olsam da, yine de kendimi kaybetmiş gibi hissettim.

Onunla iletişim kuramamak.

Çünkü bunu sadece ona merhaba demek için yapıyorum.

Ya da ona indirdiğim kitaptan bahsederdim. O olmasaydı bu asla mümkün olmazdı. Ya da okumak için bütün gece uyumadığımı.

Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?

Birbirleriyle konuşuyorlar. Mesajlaşıyorlar ve arıyorlar.

Ve bir arkadaş gibi ya da sadece bir arkadaş gibi hissetmediğini bilsem de, buna başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Reign bana cevap vermeyince, "Buraya geldim çünkü sizden engeli kaldırmanızı ve en başta neden engellediğinizi sormak istedim. Ve size şunu söylemeliyim ki -"

Başımı geriye çektiğinde sözlerim kesildi.

Aslında eli saçlarımdayken geri *çekt*i.

Aslında eli örgümün içinde. Örgümün etrafına sarılmış.

O kadar *sık*tı ki boynum tamamen yukarı kalkmış ve gerilmiş durumda ve daha önce hiç böyle bir pozisyonda bulunmamış olmama rağmen, tamamen ele geçirildiğim ve hükmedildiğim halde korkmuyorum.

Kızgın gözleri ya da sert elleri bana korkutucu gelmiyor. Hepsi

heyecan verici. Neşelendirici ve coşkulu.

"Erkek arkadaşın burada olduğunu biliyor mu?" diye gürlüyor, sesi ısıyor.
"Arkadaşım olarak."

Yutkunuyorum ve o da bir tür yırtıcı hayvan gibi boğazımdaki hassas kasların oynamasını izliyor. "O -"

"Çünkü bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum. Sen," dedi parmaklarıyla saçımı çekiştirerek, "*benimle*."

Uyluklarımı ince kalçalarının etrafında büküyorum ve karşılık olarak saçlarını avuçluyorum. "*Eski* erkek arkadaş." Kaşları birbirine çarpıyor ve ben de açıklıyorum, "Erkek arkadaş dedin. Ama değil. O hâlâ benim eski sevgilim."

Mırıldanmadan önce kaşları daha da kalınlaşıyor, "Tanrım. Aramadı, değil mi?"

"O yaptı. Hemen ertesi gece."

"Özür mü diledi?"

Başımı sallıyorum ya da sallamaya çalışıyorum.

Ama saçımı tutuşu beni durduruyor, yeniden *heyecanlandırıyor*.

"Evet." Sonra, "Ondan istedin, değil mi?"

"İstememe gerek yoktu."

Ve bu adamla bağlarımı koparmam gerekiyor.

Delilik.

Lucas, Reign'den vazgeçeceğimi sanıyorsa kafayı yemiş demektir.

"Peki o zaman," diye devam ediyor yüz hatlarımı inceleyerek, "neden hala eski sevgilin?"

"Çünkü ben seni seçtim."

Yüzü kızardı.

Sözlerim karşısında kelimenin tam anlamıyla soluyor ve saçımı tutuşu gevşiyor. "Ne?"

"Aradığı gece," diyorum, onu sıkıca tutmaya devam ederek. "Beni affedeceğini söyledi. Ve beni geri alacağını söyledi ama ben... ben seninle bağlarımı koparmak zorundayım." Parmaklarımı onun morarmış ve kanlı yüzüne götürüp nazikçe kavrıyorum. "Ama yapmayacağım. Seninle bağlarımı koparmayacağım. Ben seni seçtim, tamam mı? Lucas'ın bunu neden yaptığından emin değilim. Neden beni affetmeye hazır ama seni değil. Ama bunu düzelteceğim."

"Hayır," diye kestirip attı.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. *Biliyordum*. Ama geri adım atmayacağım," diyorum ona. "Geri adım atmayacağım. Sen benim arkadaşımsın ve senden vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim. Ayrıca bir şeyin farkına vardım."

"Ne?"

"Ödeştiğimizi." şaşkınlıkla kaşlarını çattığında, "Tüm kötü şeyleri hak ettiğini düşündüğünü biliyorum. Ama senden bir şeyi düşünmeni istiyorum. Ödeştiğimiz gerçeğini düşünmeni istiyorum, sen ve ben."

"Hatta."

"Evet. Beni kışkırttığını düşünüyorsun. O gece yaptığım şeyi yapmam için. Yıllar süren eziyet ve sonra o telefon görüşmesi beni gizlice odana girip zarar vermeye itti. Tamam. Diyelim ki beni kışkırttın ama bunu yapan yine de *bendim*. Suçu benim üzerime atmak istemiyorsan sorun değil. Ama bu bizi eşit yapar. Sen bana yıllarca pislik gibi davrandın, ben de senin çocukluk odanı mahvettim. İşte. Ödeştik."

Aynen öyle.

Ödeştik. İkimiz de suçluyuz.

Günleri, ayları ve pişmanlık yıllarını saymasına izin vermekten bıktım.

"Bu çok saçma."

"Bu çok dahice ve bunu sen de biliyorsun. Ayrıca," kaşlarımı kaldırıyorum, "beni hapse girmekten kurtardın."

"I -"

"Ve zamanın sonuna kadar farklı şeyler söyleyebilirsin ama ben buna inanmayacağım. Yine de sana teşekkür notları yazacağım. Hala senin için şiirler yazacağım. Ve sana ne kadar minnettar olduğuma dair bir müzik kutusuyla serenat yapacağım." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görüldüğünde hemen araya giriyorum. "Diğer konuya gelince, Lucas'ın seni affetmemesine gelince, onun için de bir çözümüm var."

"Ne çözümü lan?"

Kelimeleri artık hırıltılı. "Ona söyleyeceğim." "Neyi anlatacaksın?"

"O bendim. Seni ilk öpenin *ben* olduğumu." Öptüm.

Çok net hatırlıyorum. Sanki ağır çekimdeymiş gibi hatırlıyorum.

Tam o anda öne eğildim ve ağzımı ona dayadım. Ve onu öptüm.

Ayrıca hareketsiz kaldığını da

hatırlıyorum. Sanki şoktaydı.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken, asla doyamayacakmışım gibi onun yumuşacık ağzının tadına bakarken.

Ve o kırılana kadar devam ettim.

Ta ki o da beni öpmeye başlayana kadar, o zaman beni ve onu durdurmak mümkün değildi.

Her şey paramparça olana kadar

değil. Yani evet, o bendim.

Kim yaptı? Kim başlattı.

İşte bu yüzden hep -özellikle de o telefon görüşmesinden ve bana yardım etmeyi reddetmesinden sonra- Lucas'a her şeyi anlatmış olması gerektiğini düşündüm. Bana ait olduğu için suçu benim üzerime atmış ve dostluğunu korumuş olmalıydı.

Ama yapmadı.

Sırrımı sakladı.

Bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlatıyor. Ona yalan söylediğim ve onun da sırrımı saklayarak beni koruduğu zamanı.

Bir şekilde beni hep korudu, değil mi? Yani

hayır, ondan vazgeçmeyeceğim.

Ve ona en iyi arkadaşını geri getireceğim.

"Lucas'a benim yaptığımı söyleyeceğim. İlk hamleyi ben yaptım. Eğer bu konuda kızmak istiyorsa kızabilir. Ama sadece beni affedip seni affedemez. İkimizi *de* affetmeli. İkimizi de geri almalı, sadece beni değil. Bu senin için adil değil. Yaşadığın onca şeyden ve onun için yaptığın onca şeyden sonra bu hiç adil değil."

Bir öpücüğün bir öpücük olduğunu ve Reign'in ilk başta katılmamasından sonra beni geri öptüğünü biliyorum.

Ama bu, bunu başlatanın ben olduğum gerçeğini değiştirmez.

Ve bunca zaman bunu bir sır olarak saklamış olsam da, sanırım bunu açığa vurmam gerekiyor. Telefon konuşmasından hemen sonra karar verdim. Tam olarak Reign'den vazgeçmeyeceğime karar verdiğim an; gerçi orada bir karar söz konusu değildi ama yine de.

Lucas'ın her şeyi bilmesi ve en iyi arkadaşını affetmesi gerekiyor. Ve yine, eğer bu beni kötü bir kız arkadaş yapıyorsa, öyle olsun. İyi olmak için başka yollar bulacağım.

"Yaptın, değil mi?" diyor alçak bir sesle.

Başımı sarsakça sallıyorum, utanıyorum.

"Evet."

"Neden?"

"Ne?"

Cevap olarak ellerini üzerime koydu.

Belime sarıldı ve tutundu. Beni savaş ganimeti gibi taşıırken yaptığı gibi. Ve yalan söylemeyeceğim, buna bayıldım. Ayrıca açılmış kalçalarımın arasında kaymasını, pozisyonlarımızı ayarlamasını seviyorum, böylece birbirimize daha da kilitleniyoruz.

Güzel.

Ben de kollarımı boynuna doluyorum, daha da sıkıca ve sıkı bir şekilde ve tutunuyorum.

Hiçbir yere gitmesini

istemiyorum. Hiçbir yere gidemez.

"Neden ilk hamleyi sen yaptın?"

Yumuşak bir sesle sorduğu soru beni mutlu şaşkınlığımdan çıkarıp gözlerimi kırıştırmama neden oluyor. "Ne, ne demek istiyorsun?"

Gözlerini sabit tutarak, "O zamanlar benden nefret ediyordun, değil mi?" diyor.

"Evet."

"Peki o zaman," dedi yarılmış dudağını yalayarak, "neden bana asıldınız?" Yutkunuyorum. "Ben... Bu... Bu bir hataydı."

Belimdeki parmakları birkaç saniye boyunca gerginleştiriyor, neredeyse elbisemi yumrukluyor. "Öyle miydi?"

"Evet," diyorum. "Bunu zaten biliyorsun. Ben bir hata yaptım. İkimiz de yaptık." Bu zaten kanıtlanmadı mı?

Bir hata. İkimiz de yaptık.

Bu yüzden neden şimdi bunu konuştuğumuzu bilmiyorum.

Ama görünüşe göre öyleyiz çünkü elleri belimde aşağı yukarı hareket ederken devam ediyor: "İlginç bir hata, değil mi? Erkek arkadaşının en iyi arkadaşını öpmek."

Büyük, sıcak elleri kaburgalarımın belime iniyor, tüm gövdeyi kaplıyor, başparmakları sıkı karnımın ortasında buluşuyor.

Dikkat dağıtıcı.

Tüm karnımı böyle okşarken ne söylediğine, bana ne sorduğuna odaklanmak zor.

Çok yakın.

Dayanabileceğimden daha yakın.

Bu yüzden ondan uzaklaşmaya

çalışıyorum.

Ayak bileklerimi sırtından çözmeye ve kollarımı boynundan ayırmaya çalışıyorum. Ama bana izin vermiyor. Beni kendine yaklaştırıyor, iki eli de uyluklarıma iniyor ve onları zarif beli boyunca yukarı kaldırıyor.

Tekrar üzerime eğilip mırıldanmadan önce, "Hata, örneğin bir yıldönümünü unutmak gibi bir şeydir. Ya da erkek arkadaşınızın doğum gününü unutmak. Kız arkadaşınıza en sevdiği çiçek olan papatya yerine gül almak gibi. Bu bir hatadır."

"Öyleydi," diyorum ona, parmaklarım çıplak omuzlarına gömülürken. "Sana milyonlarca kez öyle olduğunu söyledim. Ben bir hata yaptım. Bunu neden konuştuğumuzu bilmiyorum. Bilmiyorum -"

"Bunu *konusuyoruz*," diyerek belimi sıkıyor ve omurgamı eğmemi sağlıyor, "çünkü erkek arkadaşının en iyi arkadaşını öpmek bir hata değildir."

"Bu -"

"Erkek arkadaşının en iyi arkadaşını öpmek gizli bir yasak dilektir." Başımı sallıyorum. "Benim için değil."

Kırmızımsı kahverengi gözleri nüfuz edici, *bilgili*. "Hayır mı?"

Benimkiler ise çılgınca ve geniş. "Hayır. Seni hiç o şekilde düşünmedim. Hiç düşünmedim... Seninle bir şey yapmak bile istemedim. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, bu şekilde değil."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Panikliyorum. *Panikliyorum.*

Çünkü kara gözleri yırtıcı görünüyor.

Hayvani.

O parıltı. O *sırıtlış*. Neden

sırıtlıyor?

Neden gözlerini yüzümde, ayrılmış ve titreyen ağzımda gezdiriyor?

Vücuduma geçmeden önce. Ve ben de

yapıyorum. Buna karşı koyamıyorum.

Onun baktığı şeye bakmadan duramıyorum.

Ve nefeslerimi, düşüncelerimi birkaç saniyeliğine durduruyor, nasıl olduğumuzu.

Elbisem nasıl da yukarı kalkmış, kalçalarımı normalde olduğundan daha fazla ortaya çıkartıyor. Ve açıkta kalan her şey onun şık, terli belini sarıyor.

Ve böyle ne kadar samimi görünüyoruz.

Bedenlerimiz birbiriyle nasıl da tezat oluşturuyor.

Ben çok solgun ve krem rengiyim. O da çok yazlık ve zeytin tonlarında.

Kalçalarımın nasıl etli ve yumuşak olduğunu. Ve karın kaslarında nasıl da acayip kesikler var. O V boks şortuna kadar iniyor.

Sonra gözlerimi yukarı kaldırdım ve haklı olduğumu anladım.

Dışarıda yani.

İnsanlar bilim için onun vücudunu inceleyebilir.

Morarmış, siyah ve mavi olsa bile destansı

görünüyor. Çok kesilmiş, şık ve güçlü görünüyor

ve bekle... Bir dövme var.

Göğsünde. Sol tarafında.

Sayılar.

Rastgele görünüyor. Ne olduğunu anlayamadığım. Ama bu düzgün görünen rakamların daha önce orada olmadığını biliyorum. Hala malikanede yaşarken yoktu.

"Sanırım biliyorsun," diye mırıldanıyor.

Gözlerim yerinden fırladı, dehşete kapıldım. "Ne yapıyorum?"

"Benimle bir şey yapmak ister misin?" diye bana dikkatim iyice dağılmadan önceki konuşmamızı hatırlatıyor.

Onu itmeye devam ediyorum. "İstemiyorum. I -"

"*Sanırım*," diye mırıldanıyor, çabalarımın rağmen yerinden kıpırdamıyor, "bana karşı bir şeyler hissediyorsun."

"Ne?" Neredeyse çığlık atacaktım.

"Benim de sana karşı bir şeylerim var."

O zaman donup kalıyorum.

Kesinlikle donuyorum.

Tırnaklarım oldukları yerde duruyor, derisine saplanıyor, boynunun kenarındaki damarı eziyor. Gözlerim onunla kilitli kalıyor. Omurgam eğik, dudaklarım ayırık, soluk soluğa kalıyorum.

Sırıltması artık yok.

Kendini beğenmiş, kibirli bakışı da öyle.

Onun yerine, tüm yüz hatları yoğun. Gözleri sıvı gibi.

Yüzündeki çürükler onu hem tehlikeli hem de kırılgan gösteriyor.

Sanki o beni ezebilirmiş ama ben de onu ezebilirmişim gibi. "Ne?"

Fısıldıyorum.

Erimiş gözleriyle yüzümü içine alıyor. "Ben de seni öptüm, değil mi? Neden öyle yaptığımı düşündün?"

"Ben... Ben..." Düşün.

Nedenini düşünmedim. Ne onun için ne de

kendim için. Öpücüğü bir kenara ittim. Çünkü

zaten düşünecek bir şey yoktu. O benim eski

erkek arkadaşımın eski en iyi arkadaşı.

Ve ben onun eski en iyi arkadaşının eski kız arkadaşayım.

Ama ben bunu ona söyleyemedim, "Bunu ben yaptım. Çünkü istedim. Çünkü bir şeyim var. Senin için."

"Ama bu..."

"Çok büyük bir

şey." "Yalan

söylüyorsun."

Yalan söylüyor.

Öyle değil mi?

Öyle olmak zorunda.

Hiç mantıklı değil. Tuhaf. Saçma. Birkaç gün

önceki koruma olayı gibi.

Ama bu onun beni korumaya çalışmasından bile daha büyük bir kurgu.

Ben.

Hizmetçi kız.

Öyle

değil...

"Keşke."

"Sen..." Kelimeleri bir kenara bırakın, zar zor düşünebiliyorum. "Sen her

zaman çok..." "Senin için korkunç."

"Evet." Sonra, ne demek istediğimi kanıtlamak

için tekrar ediyorum, "*Evet!*" Korkunç. Berbat.

Nefret dolu.

Dudakları küçük, *hüzünlü* bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Cazibemin bir parçası. Kısmen de en iyi arkadaşının kızını istememen gerekirken istemenin bir sonucu."

Tüm vücudum irkiliyor.

Kaslarım kasılıyor. Kalbim spazm geçiriyor.

Gözlerinin içine baktığımda şok olmuş, inanmamış ve kafam çok karışmıştı. "Ben... Ben bunu anlamıyorum."

Gözlerinde bir şeyler titreşiyor, büyük duygu dalgaları. "Ben de öyle." "*Ne zamandan beri?*"

"O ilk gece."

İlk...

"Fişeklerin patladığı gece mi?" "Evet."

O geceyi zar zor hatırlıyorum.

Bir şey dışında neredeyse hiçbir şey

hatırlamıyorum. Tek bir şey.

"Ama bu..." Hızla kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Bu Lucas'tan *önceydi.*" "Biliyorum."

"Lucas'tan önce benden

hoşlanıyordun."

"Hoşlanıyordum."

Kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırdım. Yine de daha fazlasını isterdim. Kendimi toparlamak için saatler, günler ve belki de haftalar isterdim.

Ama benim o kadar vaktim yok.

Bilmek istiyorum.

Her şeyi bilmek istiyorum.

"Eğer benden daha önce hoşlandıysan... Lucas, o zaman neden... Hiçbir şey söylemedin. Hiç..." Ve sonra her şeyi tekrar etmeye devam ediyorum çünkü bana mantıklı gelmiyor. "Bana karşı çok korkunçtun. Benden nefret ettiğini sanıyordum. Benden onunla birlikte nefret ettiğini sanıyordum. Düşündüm ki..."

Tanrım, yapmadı.

En iyi arkadaşıyla benden nefret etmedi. Ya da her zaman düşündüğüm sebeplerden dolayı değil.

Sanırım benden nefret ediyordu çünkü bana karşı bir şeyler

hissediordu. Vay anasını.

Lanet olsun.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Görebiliyor.

Yüzümde.

Sonunda anladığımı. Sonunda bana ne söylediğini *anlıyorum*.

"Hiçbir şey söylemedim," diyor, gözleri ciddi, yüz hatları da ciddi, sanki bu hayatındaki en önemli şey, en önemli gerçekmiş gibi. "Çünkü o da senden hoşlanıyordu. Çünkü o benim en iyi arkadaşımdı. Hiçbir şey söylemedim, sana bok gibi davrandım, çünkü onu seçmeni istedim."

"Onu seç."

"Evet. Çünkü o daha iyi bir seçimdi."

Bunun üzerine kalbim sıkışıyor.

Sözleşmeler. Ve daraltır. *Boğar*.

Sesindeki acıya. Hayal kırıklığı. *Öfke*. "Ben de sadece izledim," diye mırıldanıyor.

Onu kollarımla sıkıyorum, göğsüm kabarıyor. "İzledin mi?"

Elleri okşamaya devam ediyor.

"Her zaman" diye gürlerken, kaburgalarımın göbeğime kadar vücudumun yanlarında aşağı yukarı geziniyor.

"Okulda mı?" diye sormadan edemiyorum.

"Uh-huh. Kafeteryada. Kütüphanede. Futbol maçlarında. *Özellikle* futbol maçları. Her zaman futbol maçlarına gelirdin."

"Lucas için," diye fısıldıyorum.

"Evet, onun için," diyor, kelimeleri biraz kırılmış. "Bir grup arkadaşınla birlikte en önde otururdun. Attığı her gol için tezahürat yapardınız. Her lanet pasını. Her çalımına. Oyuna hiç ilgi duymasan bile."

O haklı.

Futbolu hiç sevmedim. Erkek arkadaşımın hayatı olmasına rağmen.

Ama iyi bir kız arkadaş gibi, her zaman onu desteklemeye gittim ve maçlarında ölümüne sıkıldığımı asla belli etmedim.

"Futbol sıkıcıdır."

Dudakları seğiriyor. "Sana göre, evet." Sonra, "Çünkü bir şey senin için ilginç olduğunda, gözlerin parlar. Karanlık ve geniş olurlar. Gülmen gerektiğini hatırlamak zorunda kalmadan gülersin. Yanakların kızarıyor. Senin..." yarık dudağını yalıyor, "tüm vücudun ısıldıyor."

O haklı. *Bence* de.

Yani, ben kendimle ilgili bu tür şeyleri hiç fark etmemiştim ama *o*

fark *etti*. Çünkü beni izledi.

Beni *izledi*.

Bana karşı bir şeyler hissediyordu.

Eski erkek arkadaşımın eski en iyi arkadaşı.

"Ben... Benim orada olmam hoşuna gitti," diyorum ona.

"Evet, bunu ben de biliyorum. Bu konuda çenesini hiç kapatmazdı," diyor, başparmağı aşağı doğru kayarken karnıma bastırıyor ve zaten bozuk olan nefeslerimi daha da kesik kesik hale getiriyor. "Kız arkadaşının tam orada, ön sırada onu izlediğinden bahsediyordu." Anıların içinde kaybolmuş gibi gözlerini kısıyor. "Bazen beni kıskandırmaya çalıştığını düşünürdüm."

"Yapmazdı."

"*Ben* yapardım."

"Onu kıskandırmak mı?"

"İşte bu." Dudaklarını tekrar yalıyor ve ben de benimkileri ısırp onu izliyorum. "Eğer benim olsaydın, Echo, beni izlemek için orada olsaydın, *onu* ve dışarıdaki her orospu çocuğunu kıskançlıktan çatlatırdım. Bu yüzden bazen merak ederdim."

"Neyi merak ettin?"

"Eğer yaptıysan. İzle beni."

"Yaptım," diye geveliyorum, tırnaklarım derisine

batıyor. "Öyle mi?"

"Seni oynarken izledim. Her zaman."

Lucas'ı desteklemek için oradaydım, en iyi arkadaşına bakmak için değil, ama yaptım.

Attığı her golü, her pası, her driplingi fark ettim ve sonra bunu yaptığım için kendimden nefret ettim.

"Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye devam ettim, "ama senin her zaman... muhteşem olduğunu düşünmüşümdür."

"Muhteşem."

"Evet. Senin," bir kelime arıyorum, "*hareket edişin*. Tarlada süzülüşün. Rüzgar gibi. Vahşi ve özgür bir şey gibi. Durdurulamaz."

Ona boşuna Daredevil denmiyor.

Her zaman pervasız ve hızlıydı. Risk alan biriydi.

Antrenörlerini ve yorumcularını hem kızdırdı hem de etkiledi. Bundan sık sık bahsettiler. İnanılmaz derecede hızlı koşar, havada geriye doğru takla atar, topu stadyumda uçururdu - başka hiç kimsenin yapamadığı şeyleri yapardı.

Lucas bile.

Lucas kaptan olmasına rağmen, hakkında konuştukları kişi hep Reign'di. İmkansız mümkün kıldığı için hep onu övdüler.

"Ve sonra seni benim önümde her öptüğünde," diyor kabaca, parmakları göğüslerime yakın, *çok yakın*, "onun lanet yüzünü kırmak istedim."

"Yapmadın," diye nefes nefese ona daha sıkı tutunuyorum.

"Ve tabii ki onun için ağlardın çünkü sen busun ama umurumda olmazdı. Yine de her zaman yapmak istediğim şeyi yapardım."

"Ne yapmak?"

"Seni omzuma atıp götüreceğim." Bu gece dövüşten sonra yaptığı gibi.

Ve bunu *her zaman* yapmak istemesi, nefes nefese "Nerede?" diye sormama neden oluyor.

"Ondan uzak bir yerde. Güzel gözyaşlarını silebileceğim ve beni onu öptüğün gibi öpmeni sağlayabileceğim bir yer."

Onun manevraları sayesinde çok yaklaştık.

Çılgınca, hıçkırarak aldığım her nefeste göğsüm onunkine sürtünüyor.

Göğüslerim dövmesine sürtünüyor.

"Bu değil..." Başımı salladım. "Bu hiç hoş değil."

"Evet, tahmin etmiştim." Yumuşakça kıkırdıyor. "Ve eğer bundan hoşlanmadıysan, bundan sonra söyleyeceklerimden de hoşlanmayacaksın."

"Ne?"

"Bana her dik dik baktığında," sesini alçalttı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı, "sertleştirdim."

Ürperdim. "Sen..."

"Ne zaman rahatsız edici bir şey söylediğim için sinirlensen ya da beni görmeye dayanamıyormuş gibi davransan, boş bir sınıf ya da sürtünebileceğim تنها bir yer arardım." Dudaklarını bir kez daha yalıyor ve aman Tanrım, buna bir son vermezse uzanıp ısıracağım. "*Her. Lanet olası. Zaman.* Muhtemelen bir lise sınıfında otuz bir çekme konusunda dünya rekorunu falan elimde tutuyorumdur."

Gülmek
istiyorum.

Ben de
istiyorum.

Ama yapamıyorum. Birkaç kelime gevelemekten başka bir şey yapamıyorum. "Ben... Ben... Bu..."

Onu kıkırdatıyor.

Ve kıkırdaması dudaklarını yalamasından bile daha kötü - ki bu sürpriz değil ama yine de - devam ederken karnımda bir hızlanma başlıyor, "Ama bu erkek arkadaşın bana söylediğinde yapacaklarımın yanında hiçbir şey."

"Sana ne söyleyeyim?"

O zaman daha da yaklaşıyor ve göğüslerim sadece göğsünü sıyırmakla kalmıyor, hepsi göğsüne çarpıyor. Hepsi onun sert, *sert* göğsüne yaslanmıştı.

Öyle ki onun gizemli dövmesi benim olabilir. Onun ateşi benimki olabilir.

Kalp atışları da.

Ve sanki bu yetmezmiş gibi, aramızdaki bu ani ve ezici temas, devam ediyor ve göğüslerimin yan tarafına hafifçe vuruyor. Kaba başparmağı *nihayet* dolgun etime temas ediyor ve kalçalarım sarsılarak onun sıkı oblik kasları boyunca daha da yukarı çıkıyor.

"Hâlâ vazgeçmediğinizi." "Neye göre..."

Oh.

Oh! Demek istediği...

Bekaretimi kastediyor.

Geçen gece sorduğu şey. En iyi arkadaşı için.

"Bu..." Öfkeli bir sesle ya da en azından bunu isteyerek gidiyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Tekrar kıkırdıyor, elleri vücudumda daha da huzursuzlaşıyor. "Hayır, değildi. Beni aşan bir şeydi."

"Ne?"

"Bu benim saplantımdı."

Şimdi beni daha sert okşuyor. Karnımı sıkıyor, yanlarıma masaj yapıyor, göğüslerime bastırıyor.

Ona durmasını söyledim.

Sadece ben de aynı şeyi yapıyorum. Avuçlarımı omuzlarına sürüyorum, pazularını, boynunun kenarlarını okşuyorum, saçlarını çekiştiriyorum.

"Ben de ona," diye yutkundü, "kirazını henüz alıp almadığını sorardım."

"Sen..."

"Bu konuda sinsi davranmaya çalışırdım, bilirsiniz," diye devam ediyor. "Antrenmanda onu kışkırtmaya çalışırdım, pasları hakkında ona bok atardım. Ona gevşemesini, sevişmesini söyledim, o da bana kızar ve yapamayacağını söyledi. Çünkü sıkı, masum kız arkadaşı onunla yatmazdı. Ya da sarhoş olduğumuzda, onu konuşturmaya çalışırdım. Kendi kaçamaklarını paylaşırdım ki o da kendi kaçamaklarını paylaştı. Ama o hiçbir şey yapmadı."

"Bu..." Saçını çekiyorum, bir kelime arıyorum, "sinsi." "Evet,

biliyorum. Ben de öyle dedim."

Topuklarımı sırtının küçük kısmına gömüyorum. "Sen bir pisliksin."

"Saplantılı bir pislik," diye düzeltti beni. "Sonra da odasında, penceresinin önünde otuz bir çekerdi."

"Pencere mi?"

"Çünkü benimkinin içinden seninkini
görebiliyorum." Bekle, ne?

O...

"*Bunu...* pencereme bakarken mi yaptın?"

Bir kıkırdama daha. "Evet Echo, ben de *öyle* yapardım, penceremin önünde durup seninkini izlerdim. Bazen seni bile görürdüm. Odanızda çırpınırdınız, bal sarısı saçlarınız iyi kız örgüsü içinde ve pembe pijamalarınız içinde küçük, sıkı vücudunuz. Bazen yatağında oturup kitap okurdun. Ve saçlarını koklardın. *Tanrım*, bunu yaptığında kendimi kaybederdim. Örgünün kuyruğunu koklar, minik parmaklarınla kıvırırdın. Pencere camımın her yerine üflerdim."

Bir şey söyleyecek oluyorum ama saçımda bir çekiştirme hissediyorum ve örgümü tekrar çektiğini fark ediyorum. Bir kez daha elinin etrafına doluyor ama bu sefer daha nazikçe. Bu sefer, onu hissetmek istiyor. Başparmağını kuyruğuma sürtmek istiyor.

Ve bunu yaparken kendini izlemek
istiyor. "Biliyordum," diye
mırıldanıyor.

"Neyi biliyordun?"

"Yumuşak olacağını." Başka bir çekiş. "İpek gibi. Kadife gibi. Biliyordum. Ve hayal ettim."

"Neyi hayal ettin?"

Yukarı bakıyor. "Saçını sikeyim."

Sarsıldım. "Ne?"

"Evet, daha önce birinin saçını becerdiğimi hayal ettiğimi sanmıyorum. Seninki hariç. Bu sadece..." Tekrar çekiştiriyor, neredeyse acımasızca. "Onunla ilgili bir şey. Bal renginde, kalın, zengin ve yumuşak. Çok tatlı."

Örgümü burnuna götürüp kokluyor ve beni tekrar sarsıyor. Gözleri kapalı ve bir nefes çekerek usulca homurdanıyor.

"Saç fetişin var," dedim ona. "Bu iğrenç." İğrenç değil.

Hiç de değil.

Bu tahrik edici bir şey. Aman Tanrım, tahrik edici. Daha önce böyle hissettiğimi sanmıyorum.

Bu... ateşli ve kıvranan. Ve tahrik edici.

Paylaştığımız bir öpücük dışında. Onu düşünmeyeceğim.

O öpücüğü düşünmek istemiyorum.

Hâlâ kokumu içine çekerek, "Hayır, benim Echo fetişistim var," diyor.

Nefesim kesiliyor. "Reign, bence bu konu hakkında konuşmamalıyız. Benim bir **e r k e k a r k a d a ş ı m** var."

Gözlerini açtı. "Eski *erkek arkadaş*."

"Reign -"

"Ve ben yumruğumu becerirken, saçını koklamayı izlerken, örgünü becerdiğimi *düşünürken*, onu benim için sakladığını hayal ederdim."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor, gerçekten çok yüksek sesle.

Belki de kalbidir.

Onun göğsünde gürlüyor ve benimkinde yankılanıyor çünkü şu anda aslında tek bir bedeniz.

"Değildim," diyorum ona, hızlıca, acilen, korkuyla, ne demek istediğini *tam olarak* bilerek.

"Benim olanı almanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum." "O senin *değil*."

Öyle

değil.

Değil.

Değil.

Hiçbir zaman olmadı. Asla da olmayacak.

Ama kalçalarımın arasındaki yer umursamıyor gibi. Bacaklarımın arasındaki yer uğulduyor. Canlı ve nabız gibi atıyor. Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Sonrasında söyledikleri de yardımcı olmuyor.

"Sıkı olursun, bunu biliyordum." Örgümü bıraktıktan sonra, bir şeyi kanıtlamak istercesine gövdeyi bir bütün olarak sıkıyor. "Bunu *biliyorum*."

Omurgam dikleşiyor. "Hayır, ben -"

"Şansımı bilseydim, muhtemelen dikilerek

kapatılırdın." "Bu -"

"Şansımı bilseydim, Echo, muhtemelen sikimi ilk gördüğünde ağlamaya başlardın."

Boynunu kaşıyorum. "Ağlamaya başlamayacağım."

"Sen ağlak bir bebeksin," dedi bana.

"Ağlayacaksın." "*Ağlamayacağım.*"

"Muhtemelen ne kadar büyük olduğunu
görünce hüngür hüngür ağlamaya başlarsın."

"O kadar büyük olamaz."

"Ne kadar kalın ve kızgın."

"Neden kızgın olsun ki?"

Kaburgalarımı tekrar sıkıyor, dişlerini sıkarak "Senin yüzünden. Amının ne kadar sıkı olduğu için. Ne kadar dar ve küçük, aletim için iki beden küçük. Ve nasıl da içine girmek istiyor. Senin daracık am deliğine girmek istiyor ama giremiyor. Sabırlı olmak zorunda."

Şu an şiddetli bir şekilde
kıvranıyorum. Onun cömertçe
kullandığı "p" kelimesinden.

Her nasılsa, hala tüm ilkeiliğimle "Sabır bir erdemdir" diyebiliyorum.

Bir kahkaha atıyor, bu seferki esprisiz. "Evet, ama öyle hissettirmiyor."
Sonra vücudumu bir kez daha sıktı. "Ama deneyeceğim, Echo. Senin için.
Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü eğer yapmazsam, kanını akıtacağım." Sonra, "Zaten kanayacaksın
ama yine de."

"Sen... Sen bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Biliyorum, Echo. Benim şanssızlığımı bildiğin için, ağlayacaksın ve kanayacaksın." Sonra, "Benim yüzümden." Tanrım, o kadar pişman görünüyor ki.

O kadar pişmanlık duyuyorum ki, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Sorun değil.

Ağlayacağım ve kanamam olacak, ne olmuş yani? Neredeyse her kızın ilk seferinde başına gelir. Bunu bilecek kadar kitap okudum. Yeterince hikaye dinledim.

"Sorun yok," diyorum, hâlâ boynunu kavırıyor, nabızı ellerimin altında atıyor. "Pek çok kız kanıyor ve -"

"Hayır, değil," diyor çenesi titreyerek. "İyi değil ama iyi olmasını sağlayacağım. Her şeyi yoluna koyacağım, bebeğim."

Karnımı içeri çekiyorum, yine titriyorum.

Bu seferki, sevecenliği nedeniyle daha öncekilerden daha sertti. "Nasıl?"

Sonra ellerini kaldırıp yanaklarımı avuçluyor.

Çok yumuşak, çok şefkatli.

Ağlamak istediğimi.

"Önce seni temizleyeceğim," diyor, başparmağını yanağıma sürüyor. "En yumuşak bezlerle. İpekten ya da kürkten falan yapılmış. Bir tane bulurum. Sonra da sana banyo yaptıracağım. Banyo yağlarıyla ve kızların sevdiği şeylerle. Bu işe yaramazsa, amını buzlarım bebeğim. Buzlayacağım ve sonra yalayacağım. Acıyı geçirmek için ağzıma alırım."

"Reign, lütfen..."

"Ve eğer hiçbir şey işe yaramazsa," diye devam ediyor, parmaklarını yüzüme bastırarak, "İçip bitireceğim."

"Ne?"

Dudaklarını benimkilere çok

yaklaştırıyor. Süper yakın.

Dokunmadan olabildiğince yakın ve bundan nefret

ediyorum. Dokunmak istiyorum.

Ağzıma dokunmasını istiyorum.

Ama tek yaptığı fısıldamak, "Hepsini içeceğim. Gözyaşlarını, bakire kanını, am suyunu. Bana ne verirsen içinde yıkanacağım, anladın mı?"

Söyledikleri karşısında ağzım açık kaldı.

Ve yemin ederim, yemin ederim, dilimde onun

kanının tadını alıyorum. Sanki dayanışma içindeymiş

gibi.

"Her şeyi yaparım. Benim olsaydın, *her şeyi* daha iyi hale getirmek için her *şeyi* yapardım. Eğer onu sokmama izin verirsen, her şeyi yoluna koymak için her şeyi yaparım."

Yüzünü kesen içgüdüsel ihtiyaç nefesimi kesiyor. Bileğini

tutup fısıldamama neden oluyor, "Sen..."

Kelimeleri söylemekten çekindiğimde alarma geçiyor. "Ne yapacağım?"

Yutkunuyorum, tırnaklarımı bileğine geçiriyorum, yüzüm kızarıyor.

Yanaklarımdaki kızarıklığı fark ediyor ve gözleri yine sıvı gibi oluyor.

Parlak ve yumuşak.

Ve fısıldıyor, "Ne oldu bebeğim?"

Tanrım, ne *yapıyor* bu?

Ben onun bebeği değilim. Onun hiçbir

şeyi değilim. Ben onun...

Yine de soruyorum, "Prezervatif takacak mısın?"

Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Neden beynime girdi. Ama girdi.

Sanki tüm bunlar gerçekten oluyormuş gibi. Sanki gerçekmiş gibi. Gerçek değil.

Hepsi uydurma. Hepsi onun hayal gücü.

Yutkunuyor. "Bunu mu istiyorsun? Lastik takmamı istiyorsun."

"Evet." Başımı sallıyorum, kalbim göğsümün içinde çarpıyor. "Yapmak zorundasın. Ben... Ben hap kullanmıyorum ve..."

"Ve ne?"

"Sen... başka kızlarla birlikte oldun."

İşte bu. İşte bu yüzden.

Bu yüzden beynime girdi.

Diğer kızlar yüzünden. Kendi deyimiyle, onun kaçamakları yüzünden. Ve Tanrım, kışkandım.

Çok çok kıskandım.

Kıskançlıktan yanıyorum. O gece olduğu gibi.

St. Mary's kızları hakkında konuştuğunda, her ne kadar o da uydurma olsa da.

Delici bakışlarıyla gözlerimin içine bakarak, "Ben temizim. Test yaptırıyoruz. Takım için."

"Tamam."

"Ve ben..." "Ne

yapmadın?"

"Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor çünkü bir şekilde ne kadar süreceğini biliyorum. Ama yine de soruyorum, "Ne kadar sürecek?"

Gözlerimin içine bakıyor. "İki yıl, iki ay ve yirmi beş gün. Aslında bundan daha da uzun sayılır ama evet."

Aman Tanrım.

Öpüştüğümüzden beri yapmadı. Beni öptüğünden beri ve...

"Ve ondan önce hiç ama *hiç* eversiz yapmadım, Echo. Hiç bir kızı ten tene sikmedim. Hiç istemedim. Sadece bunu yapmak aptalca olduğu için değil, aynı zamanda..."

"Ayrıca ne?"

Sonra sessizleşiyor. Çok sessiz. Düşünüyormuş gibi kaşlarının arasında hafif bir çatıklık beliriyor. Sonra, "Sanırım, ben... Senin hakkında hayal ettiğim her şeyi hayal ettiğim de, ten tene olmayı hayal ederdim. Engel yok.

Aramızda hiçbir şey yok. Tek bir şey bile. İnce bir lateks parçası bile. Ve seninle asla birlikte olamayacağımı bildiğim halde, yine de aptalca bir umut besledim. Hala düşündüm... ya olursa? Ve böylece... Sanırım kendimi hazırlıyordum. Bunu senin için saklıyordum." Sonra usulca alay ediyor, düşüncede kayboluyor. "Bunu *saklamak* bir başarı falan değil. Ama evet, yaptım. Sanki benim için saklıyormuşsun gibi."

"Değildim," diye fısıldıyorum usulca, herhangi bir vurgu ya da güç kullanmadan.

"Yine de çok akıllıca Echo," diyor beni yine görmezden gelerek. "Bunu sorduğun için. Gerçekten çok akıllıca. Çünkü seni asla bu şekilde incitmeyeceğim konusunda bana güvenebilirsin ama diğer konuda bana güvenemezsin."

"Başka ne var?"

Sonra gözleri sahiplenici bir hal alıyor. "Hap meselesi." derken çok sahiplenici. "Ne?"

"Yıllarca seni onunla izledim," diyor, yüz hatları çok çığ ve keskin. "Yıllarca onun gibi olmanı izledim. *Yıllar*, Echo. Seni elde edersem, o kaymak gibi kalçalarına yaklaşırsam, seni döllerimle dolu daracık pembe amcığınla ona geri göndermeyeceğimi düşünmedin, değil mi?"

Sonra içimden bir nefes fişkırıyor.

Midem boşalıyor.

Ve amımın nabızı daha da sert

atıyor. "Yapamazsın. Sen..."

"Evet," diye fısıldıyor, parmakları avını kavrayan bir avcı gibi beni sahiplenerek tutuyor. "Yapardım. Yapardım amına koyayım. Seni döllerimle doldurur ve sütlü kalçalarından aşağı damlayan benle birlikte ona geri gönderirdim. Seni amında kremalı turtamla geri gönderirdim Echo. Hatta

daracık karnına ve sulu göğüslerine boşalacağım, tüm güzel ve olgun yerlerini döllerimle yıkayacağım ve sonra hepsini ovacağım, böylece *eski erkek arkadaşına* gittiğinde benim gibi kokacaksın. Ve eğer hap kullanmıyorsan, o zaman..." Omuz silkiyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi veda hediyesi, değil mi? Karnında küçük bir sır taşıyan kız arkadaşı. En iyi arkadaşının bebeği."

Gücümü toplamam birkaç saniye sürüyor.

Dağınık, bulanık düşüncelerimi "Hayır, bunu yapmazsın" diyecek kadar toparlayabilmek için.

Yine kıkırdıyor.

Ama bu kirli değil. Bu kaba. Bu alaycı. Tıpkı onun

sözleri gibi. "Yapmaz mıydım?"

"Hayır, yapmazsın," diyorum ona kararlı bir şekilde, gözlerinin içine bakarak. "Bunu asla yapmazsın. Sen öyle biri değilsin. Böyle düşünmemi istediğini biliyorum. Ama öyle değilsin. Beni korkutmaya çalışıyorsun. Lucas'a gitmemi, ona olanları anlatmamı engellemeye çalışıyorsun.

"Şey, ben zaten

yaptım." "Ne?"

Sonra çenesi sıkıştı.

Yüzündeki çürükler nabız gibi atıyor. Ve o kadar şiddetli atıyorlar ki, onlar yüzünden kırılğan görüldüğüne dair sahip olduğum tüm yanılsamalar çözülüyor.

"Seni affetmeye hazırken beni affetmesi konusunda çok endişelisin, değil mi?" diye başlıyor, elleri hala yüzümü çevreliyor ama o şefkat ve sıcaklık yok. "Beni değil seni affetmeye hazır çünkü biliyor."

"Neyi biliyor?"

"Kız arkadaşına olan takıntım hakkında."

Ağzım açık kaldı.

Şu anda ona verebileceğim tek tepki bu. En şok edici bilgiye. Lucas'ın *bildiği*.

"Ona ait olanı istediğimi biliyor. *Seni* istediğimi biliyor ve bu yüzden seni yakınımnda istemiyor." Sonra, "Ama ona kız arkadaşının beni geri istediğini söylersem ne olacağını bir düşün."

"I -"

"Günlüğünü okudum."

Korkmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım. Çok gergin ve katı olurdun.

Ama bazen topalladığını da bilmiyordum. Vücudunun sanki batıyormuş gibi zayıf düşebileceğini bilmiyordum. Ve bu şu anda bana oluyor.

Ellerim bileğinden ayrılıyor ve kaşlarımın arasındaki çatıklık gevşiyor.

"O gece. Yatak odandayken günlüğünü okudum. Yazdığın her şeyi okudum. O gece hakkında. O öpücük hakkında. Hala onu nasıl hayal ettiğini. Rastgele, birdenbire beni nasıl tattığını. Dilinin üzerinde."

Zar zor nefes alıyorum.

Zar zor.

Devam ederken, "Karpuzlar, değil mi?"

O zaman sarsılıyorum.

Beni o yapıyor.

Sanki ölmek üzere olduğumu biliyormuş da bana hayat enjekte ediyormuş gibi. Bana nefret enjekte ediyor.

"Yine de söylemeliyim ki, sen harika bir yazarsın, Echo. Yazmak için doğmuşsun. Günlüğünün eski erkek arkadaşının en iyi arkadaşıyla dolu olması çok kötü. Yani, eski en iyi arkadaşın. Ama anlıyorsun, değil mi?"

Boğazım kurudu.

Kaşınıyor ve çiğ.

"Sen..."

"İstersen gidip ona ilk hamleyi kimin yaptığını söyleyebilirsin. İyi bir kız olmak için. İşleri düzeltmek için. Belki de yaparsın. Belki her şey yoluna girer. Ama sonra bildiklerimi ona söylersem kırılan şeyleri nasıl düzelteceğini bilmiyorum. Sahip olduğum şey çok daha zarar verici, değil mi? O zamanki en yakın arkadaşını öptüğün için seni affedebilir belki, ama yıllarca günlüğünde o öpücüğü şiirsel bir dille anlattığın için sana karşı bu kadar cömert olacağından şüpheliyim."

"Neden sen..." Gözlerimi kırıştıyorum, başım titriyor, "Bunu neden yapıyorsun?"

Nefesi keskin ve parmakları hâlâ yüzümü kavırıyor. "Çünkü benim bir pislik olduğumu unutup duruyorsun. Benden nefret ettiğini unutuyorsun. Seni nefret ettirdiğimi. Sana arkadaş olamayacağımızı söylemiştim, hatırladın mı? Yıllar önce. İşte bu yüzden. Çünkü ben bencil bir puştun tekiyim ve ileride unutup canımı sıkmanın için

sana da bir ulti­matom vereceğim. Hayatının geri kalanında hatırlayacağın türden."

"Ne?"

"Eğer sırrını saklamamı istiyorsan, o zaman bana borçlu olduğun şeyi istiyorum." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu şu anlama geliyor," ağzı soğuk bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ödememi istiyorum." "Ne?"

"Benim iyi bir adam olduğumu düşündüğünü biliyorum. Sana yardım ettiğimi, seni kurtardığımı ya da her ne halt düşünüyorsan, kalbimin iyiliğinden dolayı, ama" diyor, hala şefkatle yanaklarımı okşuyor ve bana bakıyor, "Benim pek bir kalbim yok, hatırladın mı? Ben kalpsizim. Bu yüzden karşılığında bir şey istiyorum. Başka kimseye vermediğin şeyi istiyorum. Ona bile. Sevdğin adamı. Eski erkek arkadaşını. Çünkü onu benim için saklıyorsun."

Ne dediğini biliyorum.

Biliyorum.

Ama hala anlam veremiyorum. Hala ne yaptığına anlam veremiyorum.

"Bana o sıkı sıkıya tutunduğun küçük kirazını ver, ben de senin sırrını saklayayım. Sana verdiğimi düşündüğün şeyi, eski erkek arkadaşını *saklamana* izin vereceğim."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Haydut

Onun günlüğünü okumak istememiştim. Bu ilk şey.

Ben kendi adıma bunun ne kadar özel olduğunu

biliyorum. Ne kadar mahrem. Tek yapmak

istediğim ona dokunmaktı.

En başından beri bizi birbirimize bağlayan tek şeye dokunun.

Daha doğrusu bizi birbirimize bağladı, çünkü artık yazmama izin vermiyorum.

Ve sonra dokunmak aşmaya yol açtı. Bu da sarı sayfaları şevirmeye yol açtı. Ama o zaman bile yazdıklarını okumaya niyetim yoktu.

Ta ki yanlışlıkla eski bir kaydı açıp 'karpuz' kelimesine rastlayana kadar.

Bu kelimenin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. "Öpücük" ile aynı cümlede geçen bu kelime.

Bak, o öpücüğü merak ettim. Benden nefret ettiği halde bunu neden yaptığını. Ve tek mantıklı açıklama, o gece olanlardan sonra perişan olduğuydu. Tüm o evlenme teklifi felaketinden sonra. Ve o zamanlar bana aşık olduğu için, teselliyi benim kollarımda buldu.

Bir şey daha: Evet, ona aşık olduğunu biliyorum. İlk tanıştığımızda. Yoksa neden onu Lucas'a doğru iteyim ki? Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum -yanlışlıkla- bu yüzden onu ezdim.

Hâlâ o öpücüğü düşünüyor olması bir keşifti. Ama geçen gece Lucas'a da söylediğim gibi, bunun hiçbir anlamı yok. İki dakikalık bir öpücük Lucas'a olan aşkını yok edemez.

Ama her neyse, günlüğünde o kelimeyi okuduğumda beni durduracak hiçbir şey yoktu. O satırı okudum, sonra bir tane daha, bir tane daha ve bir de baktım ki bütün paragrafı okumuşum.

Ama sonra kendimden duyduğum tiksinti devam edemeyeceğim kadar arttı ve ben de kapatıp yerine geri koydum.

Tüm bunlara rağmen, mahremiyete yaptığım korkunç ihlale rağmen, bu konuyu açmaya hiç niyetim yoktu.

Hiç ona karşı

kullanmadım. Ama

kullanmak zorundaydım.

Bu da ikinci şey. Yapmak *zorunda* olduğum.

Ona şantaj yapmak istemedim ama bana başka seçenek bırakmadı.

Böyle bir şey yapacağına dair içimde bir his vardı. Lucas'ın sözde ultimatoma itiraz edebileceğini. İçindeki iyi kız bu. Herkesi kurtarmak, her şeyi düzeltmek istiyor. Bu yüzden numarasını engelleyip ölmüş en iyi arkadaşşıma son bir kez yardım etmeyi düşündüm. Onu birkaç gün görmezden gelirimsem vazgeçer ve birlikte olması gereken kişiyle birlikte olur diye düşündüm.

Ama tabii ki hayır. Gelip beni bulmalıydı.

Beni takip etmek zorundaydı.

Bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım.

Onu bir şekilde korkutmalıydım. Onu temelli

korkutmalıydım. Onu korkutup hayatının aşkına geri

döndürmeliydim.

"Hala hayatta mısın?"

Kardeşimin sesi beni uyandırdı.

Çünkü tabii ki şu anda ihtiyacım olan şey bu. Asil ağabeyimden üçüncü derece.

Konferans salonundaki masanın üzerinden ona bakıyorum. "Maalesef."

Her zaman derli toplu ve gösterişli, yüzünde onaylamama maskesiyle bana bakıyor. "Kendini öldürmenin daha iyi yolları var."

Yarılmış dudagımı yalıyorum, acısını seviyorum. "Ne diyebilirim ki, kendime işkence etmeyi seviyorum."

"Yaptığın şey bu mu? Senin şu spor salonunda."

"Milyonuncu kez söylüyorum, burası bir boks salonu. Sana oturup birbirimizin saçını ördüğümüzü ve bir sonraki örgü projemiz hakkında konuştuğumuzu söylemek isterdim. Ama bu yalan olur ve ben yalancı değilim. Prensiplere aykırı."

Ona sahte bir gülümseme attım.

Ağabeyim gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Arazi izinlerini ve otelle ilgili diğer ihtiyaçları konuşurken bir sokak serserisiyle karşı karşıya oturmanın ortaklarımız üzerinde çok kötü bir izlenim bırakmasının yanı sıra, karatede siyah kuşağım olduğunu hatırlatmak isterim. Ayrıca jujitsu ve karma dövüş sanatları eğitimi de aldım ve asla böyle görünmedim."

Ona omuz silkiyorum. "Duydun mu bilmiyorum ama su soğutucunun etrafındaki söylentiye göre ben berbat biriymişim." Morarmış yüzümü gösteriyorum. "Demek oradan geliyor."

Homer onaylamamak için çenesini daha da sıkar. "O spor salonunda neler olup bittiğini çok kolay bir şekilde öğrenebilirim. Bunun farkındasın, değil mi? Sana itiraf etmen için bir şans veriyorum."

"Ne hakkında?"

"Eğer kötü bir şeye bulaştıysan." Tekrar yüzüme baktı. "Tehlikeli bir şeye."

"Ya öyleysem?"

Keskin bir şekilde nefes verir. "Sonra buna bir son verdim."

Olan biten tek kötü şey kavga çıkarıyor olmam ve bunda da çok iyiyim. Buna rağmen, son işimde çuvalladım ve birçok insanı kızdırdım. Buna patronum Ark Reinhardt da dahil. Bu benim ilk suçum olduğu için, tek cezam bir cümlelik bir uyarı ve bu hafta programımda iki dövüş daha olmasıydı. Kaybettiğim parayı telafi etmek için.

Ark, dövüşçüleriyle ilgilenme ve işini yasal ve iyi tarafta tutma konusunda çok iyidir. Yani kardeşim adamlarını onun peşine taksa bile muhtemelen fazla bir şey bulamayacaklar.

Ama ben istemiyorum.

İşime karışmasını ya da öyle görünmesini istemiyorum.

Sanki bana bir tür iyilik yapıyormuş gibi. Sanki kahramanım olmak için üzerime çullanıyor.

Kahramana ihtiyacım yok.

Çok uzun zaman önce kendi kahramanım ve herkesin kötü adamı oldum.

"Neden, suçluluk duygunu yatıştırmak için mi? Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda beni kurtarmaya gelmediğin için." Dişlerimi sıktım. "Gelmedim. Şimdi de değilim. Ben senin hayırseverlik projen değilim. Bir tane almak istiyorsan, barınağa git ve lanet olası bir köpek yavrusu sahiplen, tamam mı?"

Onu kızdırdığımı biliyorum.

Ama öfkesi bile cilalı ve kontrollü, dikkatle boş bıraktığı yüzünde en ufak bir titreşim yok. Sonra başını sallayarak, "Nasıl istersen. Ama bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni isterim."

"Yapmayacağım," diyorum ona. "Ve aynen. Kendini öldürmenin daha iyi yolları üzerine." "Pardon?"

Yanıt olarak çenemi masanın üzerine yayılmış dosyalara doğru eğiyorum.

Saat yedi oldu ve biz hâlâ ofisteyiz, yarınki toplantıya hazırlanıyoruz. Görünüşe göre Endonezya'da büyük bir proje için, çünkü neden dünyanın öbür ucunda bir otelimiz olmasın ve neden kardeşim beni 'eğitmek' için böyle bir projeye getirmesin.

Beni yavaş yavaş öldüren bir proje.

Burada çalışmaya başlayalı sadece birkaç hafta oldu ve itiraf etmeliyim ki kardeşim ve burada dokuzdan beşe kadar çalışan tüm bu insanlar can sıkıntısından kendilerini nasıl öldürmediler bilmiyorum. Ya da hepsinin kravat takmak zorunda olduğu gerçeğinden.

Ama ben değil. Bu konuda çok kararlıyım.

Ama herkes kendi yoluna.

Homer iç çeker ve önündeki dosyayı kapatır. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

Ayağa fırlayarak dosyayı da kapattım. "Evet, doğru tahmin ettin." Açlıktan ölüyorum.

Bir çizburger - hayır, iki çizburger - ve büyük bir patates kızartmasına ihtiyacım var. Sonra da kendimi buz gibi bir banyoya sokacağım ki en azından

Bu geceki dövüşüm için hazırlanıyorum. Dövüşlere çıkmanın en iyi yanı, fazla bir şey yapmama gerek olmaması. Ama biraz çaba göstermeyi severim.

Kardeşim beni durdurduğunda neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim.

"Gelecek cumartesi boş musun?"

Dönüyorum. "Bana yine çıkma mı teklif

ediyorsun?" Sertçe iç geçiriyor.

Bu benden onunla bir şeyler yapmamı istediği ilk sefer değil. Çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyoruz ve o her zaman yemek davetleri ve diğer şeylerle hazır. Ve yine, bu kadar çabalaması beni çok kızdırıyor.

Ona binlerce kez arkadaş olmasına gerek olmadığını söylediğim halde arkadaşım olmaya çalışıyor.

"Seni benimle futbol oynamaya davet etmek istiyorum,"

diyor sonra. "Ne?"

"Küçük bir kulübümüz var," diyor utanıyormuş gibi boğazını temizleyerek.

"Sadece birkaç eski okul arkadaşı ve takım arkadaşı. Ayda iki hafta sonu oynuyoruz ve" tekrar boğazını temizliyor, "herkes seninle tanışmayı çok ister."

Onun küçük futbol kulübünü biliyorum.

Ayda iki kez Bardstown Country Club'da buluşup eğlence amaçlı top oynuyorlar. Bunu başlatan ağabeyimdi, muhtemelen ben lise birinci sınıftayken.

Bunu bilmemin tek nedeni de kıskandığımı hatırlamam.

Kardeşimin benimle oynamak yerine okul arkadaşlarıyla oynamaya gitmesi gerçeğinden.

Biliyorum. *Biliyorum*, aptalca.

Kardeşimle bırakın birlikte futbol oynamayı, birbirimize bile tahammül edemezdik.

Bir de futbolu sevmediğim gibi küçük bir gerçek var.

Ama ben hissettiğimi hissettim ve onun daveti beni on dört yaşına ve mantıksız bir şekilde ağabeyimin beni davet etmesini istediğim günlere götürdü.

Ellerimi ceplerime sokarak sıkıca soruyorum: "Peki neden benimle tanışmak istiyorlar?"

O da aynı şeyi elleriyle yapıyor ve bu alışkanlığı nereden edindiğimi merak ediyorum. Eğer öyleyse, bunu kırmayı çok isterim ama şu anda ellerim yumruk olmuş durumda ve bu konuşmanın beni nasıl etkilediğini göstermek istemiyorum.

"Senin ne kadar iyi bir futbolcu olduğunu biliyorlar," diyor. "Ve seninle oynamayı çok istiyorlar."

"Peki futbol oynama becerilerimi nereden biliyorlar?"

"Bir şeylerden bahsetmiş olabilirim."

"Peki *sen* benim nasıl bir oyuncu olduğumu nereden biliyorsun?"

Ayaklarını kaydırıp iç geçirmeden önce bir süre bana bakıyor. "Seni oynarken gördüm. Ne yazık ki sadece videoda ama iyi olduğun çok açık. Çok iyisin, Reign. Doğal bir yeteneğin var. Doğal bir zarafet ve atletizm. Sende olan şeyler insanlara öğretilemez."

Yumruklarım sıkılıyor. "Duygulandım ama -"

"Bunu daha önce hiç söylemediğimi biliyorum ve muhtemelen söylemeliydim, ama" diye sözümü kesti ve ciddi bir şekilde bana baktı, "sen benim olduğumdan çok daha iyi bir oyuncusun. Ve gelecek yıl seçildiğinde bununla harika şeyler yapacağını biliyorum ve -"

Bir kahkaha atıp bu sefer *onun* sözünü

kesiyorum. Her ne yapmaya çalışıyorsa onu

kesiyorum.

"Nedir bu, on günde nasıl ağabey olunur?" Alay ettim. "Bunu söylemenin başka bir yolu var mı bilmiyorum ama benim bir ağabeye ihtiyacım yok. Tamam mı *ağabey*? Futbol yeteneklerime iltifat etmene ya da beni oynarken izlemene ihtiyacım yok. Ya da geleceğimin ne kadar parlak olduğunu söylemene. Özellikle de oynamaya başlamamın tek sebebi zorlanmamken. Ve senin yüzünden oynamaya zorlandım. Bunun benim buradan çıkış biletim olması kaderin acımasız bir ironisi. Ama eğer 'seçilmek' ya da profesyonel olmak istediğimi düşünüyorsan, o zaman harika bir şekilde ölmüş babamızın düşündüğü kadar zeki değilsin demektir."

Sonra kaşlarını çatıyor.

Muhtemelen onun ilk dışa vurumu. "Söylemeliyim ki... Biraz kafam karıştı. Taslaklara girdiğinizi sanıyordum."

"Neden böyle düşündüğünüzden emin değilim ama hayır. Sevmiyorum." Sonra, "Futbolu sevmiyorum. Aslında futboldan nefret ediyorum. Üniversiteden sonra da oynamak gibi bir niyetim yok."

"Reign, bunu kastetmediğine eminim," diyor ağabeyim. "Bu işte doğuştan yetenekli olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Yeteneğinin boşa gitmesine izin veremezsin. Bu yanlış. Sen -"

"Aslında yapabilirim," diye espri yapıyorum. "Bak, doğru olanı yapmak umurumda değil. Bu da demek oluyor ki, hayatımın geri kalanında senin sevdiğin oyunu oynamayacağım."

Ancak ağabeyim farklı türden bir şeytandır.

Arkadaşım olmak istiyor. Aramızı düzeltmek istiyor. Benim kardeşim olmak istiyor.

Aman Tanrım.

Lütfen beni tüm bu iyi insanlardan ve onların iyi niyetler.

Kurtarılmak ya da Homer'ın istediği gibi bir kardeş olmak gibi bir niyetim yok. Öfkemi bırakmaya ve ondan nefret etmeyi bırakmaya nereden başlayacağımı bile bilemezdim.

Bitirdiğimde hep gidecektim. Onu tekrar bir araya getirme görevi.

Ve şimdi kardeşim sözünü tuttuğuna göre - bu sabah bana mesaj atarak işin bittiğini bildirdi - beni burada tutan bir şey bile yok. Bu projeyi birkaç hafta içinde tamamlayana kadar ona kalma nezaketini göstermek istedim. Ama beni nezaketle öldürmekte ısrar edecekse, belki de onu öylece bırakmalıyım.

Bu onun işine yarayacak.

Bu onun da işine yarayacak.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

Nerede? St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'ndaki yurt odası

*Ne zaman: 11:23; Reign'in Echo'ya olan aşkını itiraf
etmesinden bir gün sonra*

3eax şanbi9,

/ox ;ea", 5 no texeb.

5 no texeb nLy ;ov gare me cLa9 an lec.

5 saattir.

/ox ;ea", 5 also no texeb nLy 5 dib>'c cL on ic
anay. W^y 5 hep9 ic in my nig³cs9anb. W^y exe'y ci e 5
ope et ic, 5'd st ain co ^ea' cLe ci y cLi e of cLe Sells on
ic.

Non 5 cLi>h 5 h ov cLa9 as nell.

~√cLo

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Resmi olarak lise mezunuyum.

Aslında bir haftadır.

Hayatımda her zaman çok emin olduğum bir şeyin, liseden mezun olmanın, dengede duran bir şey haline geleceğini hiç düşünmemiştim, ama oldu. Ve şimdi bittiği için mutluyum. Parmaklıklılı pencereleri ve yüksek tuğla duvarları olan o okuldan çıktığım için.

Ayrıca ben de dahil olmak üzere St. Mary'deki tüm kızların organize ettiği bir mezuniyet partisi ile son bir patlama yaptık. Poe ve onun birkaç saatliğine partiden kaybolmasıyla ilgili küçük aksaklıklara rağmen eğleneliydi. Ama uzun lafın kısası, şu anda her şey yolunda ve arkadaşlarımı çok özleyeceğim.

Yine de hepimizin bu kadar yakın yaşıyor olması iyi bir şey. Finallerden ve yurttan çıkıp ailelerimizin evine döndüğümüzden bu yana geçen bir hafta içinde grup olarak bir kez buluştuk bile. Hafta sonu tüm kızlar ve onların erkek arkadaşları ve kocalarıyla birlikte bu muhteşem karnavala gittik ve çok eğleneliydi.

Tamam, yalan söylüyorum.

Eğlenceli bir hafta sonu değildi.

Yani, tüm arkadaşlarımı görmek ve eşleriyle takılmak güzeldi ama herkes kadar eğlendiğimi sanmıyorum. Ayrıca mezun olduğum ve hayatıma devam ettiğim için herkes kadar mutlu olduğumu da düşünmüyorum.

Çünkü daha yeni fark ettim ki hayatıma devam etmedim.

Hala sıkışmış durumdayım.

İki yıl önce olduğum yerdeyim. Hâlâ on altı yaşıma bastığım geceye takılıp kalmış durumdayım.

Bu yüzden bu gece, hayatıma devam edebilmek için o gece giydiğim elbiseyi giymem adil olacaktır.

Omuzlarımda kelebek düğümüyle bağladığım kurdeleli şeritleri olan tatlı yakalı pembe bir yazlık elbise. Saçımı da aynı şekilde, gevşek bir örgü şeklinde yapıyorum ve pembe bir saç bağıyla bağlıyorum. Tırnaklarımı da pembe yapıyorum ve pembe sandaletler giyiyorum.

O gecedan değiştirdiğim tek şey pembe ruj sürmek, çünkü o zamanlar makyaj falan yapmıyordum.

Son olarak, aileme arkadaşım Jupiter'in evine yatıya gideceğimi söyledim. St. Mary's'deki arkadaşlarımin hiçbirini sevmedikleri için bu durumdan pek hoşnut olmadılar. Karnavala gitmemden bile hoşlanmadılar. Ama sonunda mezun olacağım için en azından arkadaşlarımı görmeme izin veriyorlar.

Ama tabii ki onun evine gitmeyeceğim. En azından hemen değil.

Onlara yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama bunu yapmak zorundayım.

Önce hayatıma devam edeceğim yere gitmeliyim. Ve Jüpiter beni evimden almaya geldiğinde beni oraya götürüyor.

Arabasından inmeye hazırlanırken bana "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor.

Arabanın içi karanlık ama yine de yüzündeki endişeyi seçebiliyorum. "Evet, eminim."

"Bunun her yerinde felaket yazıyor gibi hissediyorum."

"Evet," diye katılıyorum ona. "Ama tek yol bu."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor. "Çünkü hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece... unutabilirsin."

"Yapabilirim," diye tekrar kabul ediyorum, gece çantamı tutarak. "Ama belli ki çok iyi bir hafızam var. Ve eğer bunu tekrar unutmaya çalışırsam, geçen sefer yaptığımdan daha da feci bir şey yapabilirim."

Yüzünü buruşturuyor. "Tamam. İşin bitince beni ara." İşim bitince kalbim yerinden fırlayacak.

Bu çılgınca çünkü tek düşündüğüm şey bu. *Bitirmeyi.*

Üstesinden gelmek.

Devam edelim.

"Evet, öyle yapacağım," diyorum hafifçe gülümseyerek. "Teşekkürler."

"En iyi arkadaşın olarak sana bazı tavsiyelerde bulunmam gerektiğini düşünüyorum." diye ağzından kaçırdığında tekrar dışarı çıkmaya hazırdım.

Ona bir bakış attım. "Yapamazsın."

"Deneyebilirim. Yapabilirim -"

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Dudaklarını büzüyor. "Hayır." Ona kaşlarını kaldırıyorum ve o da homurdanıyor, "Ama daha önce gördüm. Hakkında okumuştum. Teorisini biliyorum."

"Ben de öyle. Ama ne yazık ki bu bir grup tartışması değil. Bunun hakkında konuşmayacağız. Bunu yapıyor olacağız."

'Yaparken' vücudumdan bir ürperti daha geçiyor. "Peki. Her neyse. Sadece yardım edebileceğimi düşündüm."

Şimdi kendimi kötü hissediyorum, ona sarılmak için uzandım. "Öylesin." Çerçevesini sıkıca kavriyorum. "Sana mesaj attığımda gel beni al ve gecenin geri kalanını film izleyerek geçirelim."

Ve umarım, kendimi yeni bir insan gibi hissedeceğim. *Hayatına devam eden* biri.

O da beni sıkıyor. "Tamam. İyi şanslar."

Sonunda arabadan indim ve titrek bir nefes alarak neon tabelayı okudum: Bardstown Motel.

L şeklinde, siyah metal parmaklıklı, odaları otoparka ve ötesindeki otoyola bakan tipik bir motel. Park etmiş kamyon ve arabaların arasından geçerek istediğim oda numarasını arıyorum. Hem Poe'dan hem de Callie'den, buraya gelme sebebimin -kimin- on bir numaralı odada kaldığını ve bu gece burada olduğunu öğreniyorum. Poe Callie'ye, Callie Reed'e, o da Ledger'a sormuş. Ledger'a kendim de sorabilirdim; hatta Callie'den telefon numarasını bile almıştım. Ama sapık gibi görünmek istemedim ve daha saygılı bir yol seçtim.

Ve işte buradayım.

Cesaretimi kaybetmeden önce elimi kaldırıp gri kapıyı çalıyorum.

Muhtemelen benim sinirlerim bozuldu ama sanırım vuruşum tüm otoparkta yankılandı.

Yine de sorun yok. Sorun değil.

Ama sonra ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Ve yemin ederim ki tüm otoparkta da yankılanıyorlar.

Ve vücudumdaki nabız, karnımın alt kısmında, avucumu üzerine bastırmamı sağlıyor.

Sonunda kapının sesi geliyor ve sanırım bu ses otoparkın ve bedenimin ötesine geçip tüm kasabaya ulaşıyor. Tüm Bardstown'ın burada olduğumu bildiğini düşünüyorum.

Önünde duruyordu.

Eski erkek arkadaşımın eski en iyi arkadaşı, onun en sevdiği rengi giyiyor. Şimdi de en sevdiği renk olduğunu biliyorum.

Biliyorum.

Beni gördüğüne şaşırdığını da biliyorum.

Kaşlarını çatıyor ve dudakları hafifçe aralanmış.

Muhtemelen şaşkınlığını arttıran da benim, "Merhaba."

demem oldu. Hiçbir şey söylemedi.

Bu da iyi oldu. Burada durup onunla kendimi açıkta hissettiğim bir konuşma yapmak istemiyorum, bu yüzden "İçeri girebilir miyim?" diye ekliyorum.

Kaşları daha da çatılır. "Ne -"

Ona cevap vermesi için zaman tanımıyorum ve buldozerle içeri giriyorum. Şok olması da işime geliyor çünkü geri çekilip bana izin veriyor.

Odası, tipik bir motel odasının nasıl görüneceğini hayal edebileceğim gibi. Gri duvarlar, orta boy bir yatakta gri çarşaf ve pencerelerde gri perdeler. Yatağın bir yanında bir şifonyer, diğer yanında da birkaç sandalye. Ayrıca bir dolap ve banyoya açılan aralık bırakılmış bir kapı.

Malikanede yaşadığı zamanlarda yatak odasına hiç girmezdim. Yatak odasına zarar vermek için gittiğim zamanlar hariç. Ve odası benimkinin tam karşısında olmasına ve pencerelerimiz birbirimizin alanlarına bakmasına rağmen, her zaman asla bakmamaya dikkat ettim.

Ve şimdi *neden* hiç bakmadığımı bildiğim için buradaki her şeye bakıyorum.

Elbiselerini sandalyelerin üzerine örttüğünü ve ayakkabılarını da hemen yanlarına serpiştirdiğini fark ediyorum. Masanın üzerinde birkaç kutu pizza ve birkaç soda kutusu var. Dolabın hemen yanında bir spor çantası, şifonyerin üzerinde anahtarları ve siyah deri bir cüzdan.

Dağınıklık konusunda bana benziyor.

Başka ortak noktalarımız da olduğu için pek şaşırtıcı değil. "Bu da ne _"

Sesini duyunca dönüp bakıyorum. "Bunlar senin ofis kıyafetlerin mi?"

Çenesini kapatıyor ve yalan söylemeyeceğim, buna bayılıyorum.

Sözümü kesmeye bayılıyor, değil mi? Şimdi sıra onda.

Gerçi ben de merak *ediyorum*.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca, onu hiç düğmeli gömlekle gördüğümü sanmıyorum. Genellikle tişört ya da futbol forması giyerdi.

Şu bol egzersiz yelekleri. Sonunculardan her zaman en çok nefret etmişimdir çünkü çok seksidirler, şişkin pazularını ve zarif ve kesik oblik kaslarını ortaya çıkarırlar. Ama şimdi onu bir elbise gömleğiyle gördüğüm için, belki de en çok nefret ettiğim şeyin gömlek olduğunu söylemeliyim.

Çünkü pamuklu kumaşın geniş omuzlarına ve göğsüne yapışması seksi olmanın ötesinde.

Bu bir suç.

Üstteki birkaç düğmesi açık, köprücük kemiklerinin büyük bir kısmını ve o yontulmuş göğsünü ortaya çıkarıyor ve kolları dirseklerine kadar katlanmış, kordonlu ön kollarını gösteriyor. Açık rengin teninin ne kadar yazlık olduğunu vurguladığından bahsetmiyorum bile.

Gömlek gibi medeni ve saygıdeğer bir şey giymesine rağmen, aslında hiç de öyle değil.

Ama yine de kimse onu genç bir yönetim kurulu üyesi sanmasın.

Yüzü hâlâ morarmışken olmaz.

Aslında birkaç yeni çürüğü de var; bunu birazdan konuşacağız.

Ona bakmayı bitirdiğimde, yüzüne geri döndüm. Ve

evet, hala kaşları çatıktı.

Yine de şaşkınlığı geçti ve ellerini ceplerine sokmuş, kırmızımsı kahverengi gözlerini bana dikmiş, işaretlerimi bekliyor gibi görünüyor - *iyi*.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eee? Öyle mi? Çünkü malikânede herkesin konuştuğu tek şey bu. Kardeşinle çalışman."

Bu doğru.

Bu günlerde çok sıcak bir konu.

Sonra yüz hatlarında bir şey hareket ediyor. "Mezun olmuşsun."

Ve o şeyin hayranlık olduğunu fark ediyorum. Hatta mutluluk.

Benim adıma.

Ona finallerimi hatırlatmama bile gerek kalmadan, malikâne hakkındaki yorumumdan bunu çıkarmış olması, onu tokatlamak istememe neden oldu.

İki hafta önce yaptığı şey için.

Birbirimizle her zaman bu kadar uyum içindeyken ne kadar acımasız olduğu için.

Bu durumda tek yaptığım çenemi kaldırıp "Evet, yaptım" demek oluyor. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Özgürsün."

Başımı salladım. "Henüz değil." Bu yüzden buradayım, değil mi? Özgür olmak için.

Çatık kaşları geri döndü. Bu seferki öncekinden daha da vahşi. "Bu ne -" "Kravatın nerede?" Yine sözünü kestim.

Göğsü gömleğinin içinde dalgalanırken sinirli bir nefes veriyor.

Bu onun için zor.

Konuşmayı benim yönetmem.

Kötü şans ama. Bu gece benim şovum ve başka seçeneği yok.

"Onları sevmiyorum," diye cevap veriyor, kırmızımsı kahverengi gözleri hoşnutsuz ve bana sabitlenmiş.

"Doğru ya. Çünkü kendi kurallarını koymayı seviyorsun." "İnsanların gelmeden önce aramasını da seviyorum." "Numaramı engellemiştin, unuttun mu?"

"Ama yine de ipucunu anlamış gibi görünmüyorsun."

Gece çantamı yere bırakıyorum. "Bu yüzden buraya taşınmaya karar verdim. Birlikte yaşarsak benden kaçamayacağını düşündüm."

Gözleri yerdeki küçük pembe çantaya kayıyor - dolabımdaki en küçük kız çantasını özellikle seçmiştim - sonra tekrar yüzüme kayıyor.

Ve aman Tanrım, yüz ifadesi paha biçilemez.

Daha da paha biçilmez olanı ise şok olmuş bir şekilde "Ne oluyor lan?" demesi.

Gülmeyecektim ama o kadar hızlı soldu ki, kendime küçük bir gülümseme izni verdim. "Buraya senin tarzını bozmak için gelmedim. O yüzden rahatla, olur mu patron?"

Gözleri parlıyor ve yüzündeki o kibirli ifade geri geliyor.

Bunu ofis kıyafetleriyle bir araya getirdiğimde, suç eğilimleri olsa da bu gece Bossman'ın her santimi gibi görüldüğünü fark ediyorum.

Davidson'ların ikinci oğlu, zengin ve eski paradan geliyor. Ama bu doğru değil, değil mi?

Pislik babası sağ olsun.

"Peki o zaman neden buradasın?" Dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı, "*Hizmetçi Kız*?"

Alçak sesi karnıma çarpıyor ve bir an için nefesimi kesiyor ama devam ediyorum. "Bunu böyle mi yaptığını bilmek istiyorum."

"Ne yaptın?"

"NYU'ya girmemi sağladı."

Evet, bahsetmiş miydim, NYU'ya girdim. Hayalimdeki okul.

Potansiyel olarak sonsuza dek ulaşamayacağımı düşündüğüm bir şey.

Sadece zamanında mezun olamadığım için değil, aynı zamanda burs almadan bunu karşılayabilmemin hiçbir yolu olmadığı için. Ancak, ailemi benim adıma başvurmaya ikna eden ve başvurmak için çok geç olmasına rağmen beni kabul ettiren Homer Davidson'ın cömertliği sayesinde sadece girmekle kalmadım, artık gitmek için bursa bile ihtiyacım yok. Çünkü son zamanlarda elimize çok para geçti.

Yine Homer Davidson'ın izniyle.

Bunun ailemin sıkı çalışmasının bir ödülü ve benim için bir mezuniyet hediyesi olduğunu söyledi. Geleceğimin, iki yıl önce yaptığım bir hata yüzünden acı çekmek zorunda kalmaması gerektiğini söyledi. Dersimi aldığımı ve büyük işler başaracağıma olan inancının tam olduğunu söyledi.

Bu da dört hafta içinde NYU'ya gideceğim anlamına geliyor. Ya da ailem öyle sanıyor.

Reign'in yüzü tamamen karardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Biliyorsun," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. NYU planlarımdan haberdar olan ve bu konuda bir şeyler yapabilecek tek kişi sensin. Oh, efsanevi suçluluğunu da unutmayalım. Her konuda. Çünkü görünüşe göre tüm dünya senin etrafında dönüyor ve senin omuzlarında oturuyor. Yakın zamanda sana aksini söylememe rağmen."

"I -"

"Tüm bunları bir araya getirdiğinde," diye çenemi kaldırarak sözünü bir kez daha kesiyorum ve aman Tanrım, bu dünyanın en güzel duygusu. "Buna bir de herkesin babandan ve şirketinden ne kadar nefret ettiğini bildiği gerçeğini eklersek - ki bunun iyi bir nedeni var - ama yine de orada çalışıyorsun, bu ikisi arasında bir bağlantı olduğunu düşündürüyor bana. İstersen bütün gece bu konuyu tartışabiliriz ya da bana sadece gerçeği söyleyebilirsin."

Yanılmadığımı biliyorum.

Bir bağlantı olduğunu *biliyorum*.

Tıpkı benim onun odasına zarar vermemle onun evlatlıktan reddedilmesi arasında bir bağlantı olduğu gibi.

Uzun nefesini ta odanın öbür ucundan, benim durduğum yerden duyuyorum. Sonra, "Güzel. Şifreyi çözdün. Tebrikler."

Kahretsin.

Bundan korkuyordum.

"Ve o..." İçimdeki korkuyu bastırıyorum, "Onunla çalışmanı mı istedi?"

Başını salladı. "Bir yıllığına."

"Ne?"

Bu hiç iyi değil.

Bu tam bir felaket.

İstemediği bir yerde çalışmasını istemiyorum. Artık babası hakkındaki gerçeği bildiğime göre, kim bilir kardeşi nasıldır. Nasıl bir adam olduğunu ve Reign'in onun yanında güvende olup olmadığını kim bilebilir? Yani, fiziksel olarak güvende olduğunu biliyorum ama ya duygusal olarak ve...

"Kardeşim iyi," diyerek düşüncelerimi böldü.

Bir kez daha, ne düşündüğümü bilecek kadar uyum içinde olduğumuz dikkatimden kaçmıyor. Ve evet, bu bende onu tekrar yumruklama isteği uyandırıyor. Ama dikkatimi daha fazla vermem gereken başka sorunlarım var.

"Emin misin?"

İç çekerek başını sallar. "O... o gibi değil. Düşündüğün şekilde değil. Gerçi sinir bozucu ama değil..."

"Kötülük mü?"

"Hayır."

"Söz veriyor

musun?" Çenesi

sıkıştı.

Bana söylediklerinin doğru olduğuna dair söz verirse, ona güvenilebileceğimi biliyorum. Çünkü söz bir yemindir.

Ve bu bizim tarihimize çok bağlı.

Tarihimizde pek çok şey birbirine bağlı ama önce buna odaklanalım.

Tekrar başını sallayarak, "Evet. O yüzden rahatla, olur mu Hizmetkâr

Kız?"

Rahatlamam o kadar büyük ki, kendi sözlerimi bana geri atmasını umursamıyorum bile. "Yani bir yıl boyunca onunla mı çalışacaksın?"

"Hayır."

Ve böylece kardeşi için kötü hissettim. Çünkü Reign istediğini elde ettiğine göre, anlaşılmaya geri dönecek, değil mi?

Ona başımı salladım. "Sözünden dönmezsin sanıyordum."

"Sadece sana yaptıklarım" demeden önce bir süre bana bakıyor.

Kendime bir saniye verip duygu seli dalgasının içimden geçmesine izin veriyorum. Vücudumun her bir parçasını süpürüyor, ardında tüylerimi diken diken ediyor ve nefesimi kesiyor.

Sonra, "Paranı geri almanı istiyorum." "Ne?"

Derin bir nefes. "Paranı istemiyorum. O yüzden lütfen kardeşinden parayı geri almasını iste."

Bu konuşmada benim hızımda gitmenin onun için zor olduğunu

biliyorum. Ama şimdi *gerçekten* zor.

Şimdi morluklarının canlanması ve çenesinin titremesi ona pahalıya patlıyor. "Hayır."

"Çok cömertçe ama uygun olduğunu düşünmüyorum," diyorum

ona. "Senin ne düşündüğün benim sorunum değil."

"Sanmıyorum," diye derin bir nefes alıyorum, "eğitim masraflarımı başka bir erkeğin karşılaması erkek arkadaşımın pek hoşuna gitmez."

Bel altı vuruş; bunun farkındayım.

Ama onun sözleriyle, benim sorunum değil.

İrkilmesi benim sorunum değil. Ve yorumum karşısında gözleri hem sertleşiyor hem de biraz acı çekiyor.

Senin sorunun değil,

Echo. Yaptığı şeyden

sonra olmaz.

"Şey," dişlerini karıştırıyor, "*erkek arkadaşın* benim aletimin onunkinden büyük olduğu gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacak. Her zaman öyleydi. Senin lanet olası eğitim masraflarını ödeyen hep bendim. Başının üstündeki çatıyı, üstündeki giysileri ve karnındaki yemeği ödeyen bendim. Ya da ailem ödedi. Aynı fark. Yıllardır benim Hizmetçi Kızım olarak seninle yaşıyor, biraz daha dayanabilir."

Tanrım, beni çok

kızdırıyor. Beni *delirtiyor*.

Penceremden odama geldiği gece de aynen böyle söylemişti. On altıncı doğum günümün gecesini, hala sıkışıp kaldığım yer. O zamanlar bunun her zamanki küstahlığı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi farklı olduğunu biliyorum.

Şimdi bunun onun takıntısı olduğunu biliyorum.

"O parayı kullanabilirsin Reign," diyorum ona. "Bu senin paran. Senin hakkın. Lütfen geri al ki iki haftada bir ringde neredeyse kendini öldürmek zorunda kalmayasın."

Hatta ısrarım onu daha da kızdırdı. Ondan daha azını beklediğimden değil ama yine de. Ve gerçekten bir sonraki adımı atmak istemiyorum ama beni zorlarsa atacağım.

Ki öyle.

"Gerçekten bunun beni durduracağını mı düşünüyorsun? Parayı geri almak." İç çekiyorum çünkü öyle değil.

Para burada gerçekten motive edici bir faktör değil.

Keşke öyle olsaydı. İşte bu yüzden önce bunu denemek zorundaydım.

"Bu yüzden mi buraya geldin?" diye soruyor sonra, ayaklarının üzerinde kayarak. "Çünkü geçen sefer olanlardan sonra beni kızdırmak pek akıllıca bir seçim değil."

"Neden, sırrımı bildiğin ve beni mahvedebileceğin için mi?"

"Çok kolay."

"Tamam." Ben de ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun. Eğer b ı r a k m a z s a n , herkese anlatacağım."

"Herkese neyi anlatacaksın?"

"Kavgalarınız hakkında. Bazılarının nasıl düzeltildiği hakkında. Çünkü bir şeyleri bilen tek kişi sen değilsin, değil mi?"

Sessiz kalıyor. Ama gözleri kargaşa vaat ediyor.

Umursadığımdan değil.

"Şaka yapmıyorum. Ve sanırım bunu biliyorsun."

Bu yüzden bir damar ortaya çıkıyor ve şakağına vuruyor.

Sonra iç çekerek, "Kendine yaptıklarını izleyemiyorum. Buna dayanamıyorum. Ve dayanmayacağım. Buna kesinlikle katlanmayacağım. Kendini cezalandırmayı bırakman gerektiğini sana defalarca anlatmaya çalıştım ama beni dinlemiyorsun. İşler şu şekilde ilerleyecek: Ya duracaksın ya da herkese *her şeyi* anlatacağım. Seni ihbar edeceğim ve sonra da histerik ve dramatik bir şekilde kışına tekme basacağım. Ve biliyorsun ki

Yapabilirim. Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu biliyorsun. Yani duracaksın. Nasıl yapacağın umurumda değil. İsteyip istememen bile umurumda değil. Tek umursadığım senin -"

"Tamam."

"Ne?"

"Tamam," diye tekrarlıyor, gözleri ve yüz hatları ciddi.

"Duracağım." Kuşkuyla kaşlarını çatıyorum. "Duracak mısın?"

"Evet."

"Aynen böyle

mi?" "Aynen

böyle."

Şüphelerim hâlâ geçmedi. "Söz veriyor musun?"

Bir saniye geçmesine izin veriyor ve sonra başını

sallıyor. "Söz veriyorum." Oh, Tanrı'ya şükür.

Tanrıya şükür.

"Teşekkür ederim," diyorum o zaman. "İkisi için de. Durmaya söz verdiğin için ve... NYU için."

Birkaç saniye boyunca tek yaptığı bana bakmak oldu. Sonra sıkıca omuz silkerek, "Önemli bir şey değildi." dedi.

Yanılıyor. Her şey vardı.

Yaptığı diğer pek çok şey gibi.

Bu çürük ve hırpalanmış adam. En hassas şeyleri en acımasız yollarla yapan.

Haydutum.

"Sorularım var," diyorum ve gündemimdeki bir sonraki konuya geçiyorum. Bu gece buraya gelmemin diğer önemli nedenine.

Bir gece çantasıyla.

Konuşmamızdaki değişimi hissediyor, büyük olasılıkla neden geldiğimi ona nihayet açıklayacak olan değişimi. "Ne hakkında?" diye sorarken öncekinden daha da tetikte.

"Ne kadar," diye yutkunuyorum, ellerimi yumruk yaparak, "okudun mu?"

Günlüğümden.

Cevabı ne olursa olsun, okumuş olması bir şeyi değiştirmeyecek. Mahremiyetimi bu kadar kaba bir şekilde ihlal etti. Güvenimi ihlal etti. *İhlal etti.*

Aşıldı, çiğnendi, ihlal edildi. Ama yine

de bilmek istiyorum.

Kalbimin, ruhumun ne kadarına bakabildiğini bilmek isterdim.

Kalın kalın yutkundüğunda bana doğrudan bir cevap verdiği için minnettarım. "Bir paragraf."

Bu bana bir şey anlatmıyor.

Paragraflarım bir satırdan tüm sayfaya kadar uzanabilir. Bu şekilde kaotik biriyim. Ve yine, bir kelime çok fazla, ama yine de bilmek zorundayım. Tam olarak ne kadar, kaç tane olduğunu bilmeliyim.

"Paragraf ne kadar sürdü?" Bir

yudum daha. "Üç satır." "Ve hepsi

bu mu?"

"Evet."

"Bunu... Bunu eğlenmek için mi yaptın?"

"Hayır."

"Bana zarar vermek

için mi?" "Sikeyim

hayır."

"O zaman neden?"

Sonraki birkaç saniyeyi o beni izlerken acı içinde bekleyerek geçiriyorum. Sonra, "Hissetmek..."

Tanrım.

"*Neyi* hissetmek için, Reign?"

Bir yutkunma daha, sanki boğazı hızla kuruyormuş ve kaşınıyormuş gibi.

"Sana yakın hissetmek için."

İyi ki arkamda bir duvar var, yoksa odasındaki tek şifonyer mi?

Bilemiyorum.

Tek bildiğim, sırtımı yaslayacak bir şeyim olduğu için çok memnun olduğum. Çünkü dizlerimin bağı özöldü. Dizlerim titriyor. Birbirlerine arpıyorlar.

Ve keşke sadece ökebilseydim.

Keşke ona dokunabilseydim.

Tanrım, ona dokunmak istiyorum. Çok, *ok* fena.

Ve şimdi neden kendimi durdurmanın çok zor olduğunu biliyorum.

Ama bunu yaparsam, kırılabilirmiş gibi hissediyorum. şu anda çok sıkı sarılmış durumda.

O kadar sıkı sarılmıştı ki, sanki kendisiyle ilgili bu savunmasız şeyi açıklamak onu mahvedebilirdi.

Beni de mahvedebilir.

Ben de bekledim ve sordum: "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Evet."

"Beni incittin. İstemediğin halde." "Biliyorum."

"Onu bana *karşı* kullandın, Reign. En derin, en karanlık düşüncelerimi bana karşı kullandın."

Göğsü bir nefesle titriyor. "Biliyorum ve ben..."

"Sen ne?"

Ve sonra onu kırdım.

Ona tek bir parmağımı bile sürmeden, çatlamasını izledim. Ayaklarının üzerinde kayışını izliyorum.

Ellerini ceplerinden çıkarışını ve parmaklarını dikenli saçlarında gezdirişini izliyorum. Hatta birkaç telini çekiştirerek cevap veriyor: "Ve pişmanım, tamam mı? Sana karşı kullandığım için pişmanım. Günlüğüne dokunduğum için çok pişmanım. Bir şeye dokunduğum için..." Bana doğru birkaç adım atıp sonra geri çekilirken yüz hatları iğrenme ve kendini suçlama ile dalgalanıyor. "Bu kadar değerli ve saf bir şeye dokunduğum için pişmanım. Ama ben... Bir pislik gibi kendimi durduramadım ve sonra sen... dinlemedin. Sen..."

Sonunda iç geçiriyor, omuzları inip kalkıyor ve gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri de azap içinde yüzüyor. "O gece söylediklerim saçmalıktı.

Şu lanet ültimatom saçmalığı. Seni korkutmak için yaptım. Ka man ve ait olduğun yere, onun kollarına koçman için yaptım. Ama i te buradasın. *Tekrar* söylüyorum. İ te buradasın, iyi bir kız olup beni kurtarmaya  alı ıyorsun. Beni kurtarmana ihtiya ım yok, tamam mı? Senden tek istediğim gitmen. Erkek arkadaşının yanına git ve sonsuza dek mutlu ya a. Senden istediğim Şey, Echo, pe imden gelmeyi bırakman. Büyük kahverengi gözlerin ve lanet pembe elbiselerinle. Bu gece neden pembe giydiğini ya da dudaklarının neden böyle parladığını bile bilmiyorum. Nedir bu saçmalık? Neden dudakların lanet olası bir hedef gibi parlıyor, gözümü alamadığım bir Şey gibi. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek umursadığım beni rahat bırakman. Çünkü bırakmazsan, sana günlüğünü okumaktan daha kötü Şeyler yapacağım. Anladın mı?"

Benim var.

O gün beni korkutmaya çalıştığını anlıyorum. Demek istediğim, yıllar boyunca büyük ve k  k sırlarımı saklayan adam o. Beni asla ele vermeyeceğini hep biliyordum.

Bu yüzden beni böyle itmeye çalıştığı için onu tokatlamak ve yumruklamak istiyorum.

Ayrıca acı çektiğini de anlıyorum. Onu incitiyorum.

Muhtemelen günlüğümü okuduğunda canımı yaktığı gibi. Muhtemelen çürüklerinden bile daha fazla. Çünkü onları iyi idare ettiğini gördüm.

Ama bu... *bu*, iyi idare edemiyor.

Pembe elbisem ve pembe rujumla burada olmam.

Eski en iyi arkadaşının eski kız arkadaşı. Uzun zamandır istediği ve bunun için kendinden nefret ettiği.

Sonunda ona buraya neden geldiğimi söyledim.

"Yapamam," diyorum başımı sallayarak.

"Henüz olmaz." "Nedenmiş o?"

"Çünkü sen haklıydın." "Ne?"

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Sonunda ona aşık olduğumu itiraf edersem beni yıldırım çarpacağını düşündüm. Ya da en azından yer yarılacak ve içine düşecektim.

İkisi de çok dramatik şeyler ama durum göz önüne alındığında oldukça sıradan.

Özellikle de bu aşkı altı yıldır yaşadığımı göz önünde bulundurduğumda. Onun kadar uzun.

Bana böyle söyledi, değil mi?

O ilk geceden beri bana karşı bir şeyler hissettiğini.

Benim de var.

Ama ben bunu engellemişim. O kadar derinlere itmişim ki neredeyse unutuyordum.

Ama kalbim istemedi, değil mi?

Bu yüzden onu öptüm.

Bu yüzden ilk hamleyi yaptım.

"Bunu düşünüyordum," diyorum ona. "Kavga ettiğiniz geceden beri. Bana aşkıdan bahsettiğinden beri. Sanki bir düğmeye basmış gibiydin ve şimdi hatırlamadan duramıyorum. Bu delilik, biliyorum. Bu kadar *önemli* bir şeyi hatırlamamam delilik. Ama sanırım

sadece... çok incindim. Bana her pislik yaptığında çok derinden incindim. Ne zaman kötü bir şey yapsan, bu o kadar acı veriyordu ki, bunu içimin derinliklerine itiyordum."

Daha birkaç dakika önce sinirleri gerilmiş ve pürüzlü duygular içindeyken, şimdi tamamen durgun.

Tamamen donmuş.

Sanki sözlerim onu büyülemiş gibi.

"Senin için ne kadar deli olduğumu unutmuşum," diyorum, güzel yüzünü, uzun bedenini inceleyerek ve bunu ilk kez suçluluk duymadan yapıyorum. "Sürekli seni düşünüyordum. O ilk geceden sonra yani. Bütün gökyüzünü aydınlatıp geceyi gündüze çevirmenden sonra. Seninle ormanda tanışmanın en güzel doğum günü olduğunu düşünmüştüm. Ve aptal, dramatik bir kız olduğum için bir sonraki doğum günümde de seni aradım. Geri döndüğünü öğrendim ve seni aramaya çıktım. Ama onun yerine... hayatımın aşkını buldum."

Burada duruyorum, nefeslerimi, düşüncelerimi, lanet kalbimi topluyorum.

Çünkü gerçek bu.

Geçmişini düşünmek bana acı veriyordu ve bu yüzden ne zaman bir şey hatırlasam onu bastırıyordum.

Kendime oraya gitmememi söylüyorum.

Kendime ileriye bakmamı söylüyorum. Şu ana

odaklanmamı. *Hatırlamamak* için.

Ve zamanla bu konuda iyi oldum sanırım. Unutarak.

"En yakın arkadaşına aşık olmanın sana olan tutkumu yok edeceğini sanıyorsun. Onunla bir ilişkiye başlamak bunu durdurur. Ama bu

olmadı. Bunu içimin derinliklerine itmiş ve unutmuş olabilirim ama kalbim unutmadı. Ruhum hatırladı. Yani evet, seni öpmek bir hata değildi. Yani, benim varsaydığım şekilde değil. Bu benim gizli yasak dileğimdi. Ama..." Uzun ve sert bir iç çekiyorum. "Bu Lucas'ı hâlâ sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor."

Kim daha iyi bir seçim.

Ama o mu?

Reign'in böyle düşündüğünü biliyorum. Lucas'ın beni sevdiğini ve benim için iyi bir erkek arkadaş olduğunu biliyorum. Ailemin de onu sevdiğini biliyorum.

Ayrıca Reign beni ona doğru itmeseydi Lucas'a asla gitmeyeceğimi de biliyorum.

Bunu artık *biliyorum*.

Reign için deli oluyordum. Yıkım noktasına kadar deliydim. Onun için tüm dünyayı karşıma alacak kadar deliydim. Onun için aileme karşı gelirdim.

Ve yine de kalbimi kıracaktı. Çünkü o

böyle biri, değil mi?

Onu gördüm. O kızıdan bu kıza geçip duruyor. Ve evet, iki yıldır kimseyle birlikte olmadı, bu bir gün eskiden olduğu gibi playboy olmaya geri döneceği gerçeğini değiştirmiyor.

İşte bu yüzden Reign benim için yanlış seçim.

Ona kalbimi verirdim ve o da onu milyonlarca parçaya ayırırdı.

Ama bu önemli değil.

Olabileceklerin olanlarla hiçbir ilgisi yoktur.

Onun en iyi arkadaşına aşık oldum. Onu seçtim ve şimdi ihanetimi affetmeye hazır.

Bana bir şans daha vermeye hazır. Ve

ben de bunu kabul etmeye karar

verdim.

"Seninle bağlarımı koparmaya karar verdim," diyorum Reign'e. "Lucas'ın ihtiyacı olan şey buysa bunu ona ben vereceğim."

Sonunda gövdesinde bir hareket görüyorum.

Çenesinde bir nabız. Göz kapağında bir titreşim. Gevşek elleri yumruk

oluyor. "Ama önce hayatıma devam etmem gerek," diye devam ediyorum.

"Senden."

Daha fazla titreşim. Daha fazla titreşim.

Yumrukları daha da sıkılaştı.

"Lucas'a saf bir kalple gitmeliyim. Yapamam... Sen de kalbimdeyken ona gidemem. Aşkım bitmeliydi ama bitmedi. Ve bunun için kendimi çok suçlu hissediyorum. Seni istediğim için çok suçluyum. Aramızda bir bağ olduğu için çok suçluyum. Bu çılgın... *kimya*. Birbirimizle çok uyumluyuz. Biz...

"Senin de suçlu hissettiğini biliyorum. Her şey için. Bu da ikimizin de yolumuza devam etmemiz gerektiği anlamına geliyor. İkimiz de vicdanlarımızı temizlemeliyiz. İkimizin de buna bir son vermesi gerekiyor. Senin benim sistemimden çıkmanı istiyorum, benim de seninkinden çıkmam gerek. Bu acıyla, bu suçluluk duygusuyla, sana duyduğum bu aşkla yaşayamam ve senin de bununla yaşamana izin vermeyeceğim."

Aynen öyle.

Buna son vermek ilerlemenin tek yoludur.

Özgür olabilmesinin tek yolu bu. Kendine zarar vermemesi için onu zorlayabilirim. Ona her şeyi açıklayabilirdim ama suçluluk duygusunu sisteminden temizlemek dışında hiçbir şey onu iyileştiremezdi.

Aynı şey benim için de geçerli.

Lucas için iyi bir kız arkadaş olamam - hak ettiği türden; onu benim gibi bekletmeyen türden - eski en iyi arkadaşını sistemimden temizlemediğim sürece.

Yumruklarımı açıp kapatıyorum ve cesaretimi kaybetmeden önce çok gergin olan ellerimi kaldırıp pembe elbisemi tutan kurdeleleri çözüyorum. Elimi bir kez salladığımda elbisem çözülüyor, yumuşak bir hışırtı ve hava akımı ile düşüyor ve ayaklarımın etrafında birikiyor.

Beni çırılçıplak bırakarak.

Sonra fısıldadım, "Bekaretimi almanı istiyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

Gözleri kocaman.

Onları daha önce hiç bu kadar geniş görmemiştim. Ayrıca onları hiç bu kadar karanlık görmemiştim. Bu kadar dolu şeyler.

Anlamaya ya da çözmeye başlayamadığım o kadar çok şey var ki. Acaba bunlardan biri yüzümü kızartacak bir şey olabilir mi diye düşünüyorum.

Çünkü bu haliyle yüzüm

kızarmıyor. Hayır, bekle.

Kızarıyorum.

Demek istediğim şu ki, yüzüm kızarıyor olsa da kendimi gizlemek gibi bir arzum yok. Kahverengiden daha kırmızı, belki de uyuyan güneşten daha yakıcı görünen o büyük kırmızımsı kahverengi gözlerden kendimi saklamak gibi bir arzum yok.

Bununla birlikte, ne düşündüğünden çok emin olmasam da, bu şeylerden birinin çok dramatik olduğum olabileceğine bahse girerim. Elbisemin ayaklarımın dibinde toplanması biraz fazla filmvari olmuş.

Dürüst olmak gerekirse, hiç sanmıyorum.

Bence mükemmeldi. Bu anı sembolize etmek için.

Bu çılgın, delice, *çarpık* anı.

Ona vermemden.

Hiç kimseye vermek istemediğim o tek şey, sevdiğim adama bile.

Ama başka bir yol göremiyorum.

Eğer bunu yapmazsak, birbirimizden nasıl uzaklaşabileceğimizi anlamıyorum. Birbirimize bu şekilde veda etmezsek. Geçen seferki aşkımız bir öpücükle sonuçlandı - sadece - ama bu sevdadan kurtulmazsak, kim bilir daha neler yaparız.

Daha ne kadar suçluluk duygusuyla

yüzleşmek zorunda kalacağız. Yani evet,

ikimizin de buna ihtiyacı var.

Çıplak ayak parmaklarımı cızırtılı gri halıya sürterek - sandaletlerimi bir iki dakika önce o bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakarken çıkardım - "Reign?" diyorum.

Hiçbir şey.

Hâlâ bana bakıyor, daha doğrusu yüzüme.

Çıplak vücuduma değil.

Yutkunuyorum. "Bir şey

söyle." Göz kırıyor.

En azından yaşıyor.

Ona doğru bir adım attım ve sarsıldı. "Yapma" derken elini uzattı.

"Ne yapmayayım?"

Geri çekildi, vücudu kapıya çarptı. "Sadece... Sadece olduğun yerde kal."

"Neden?"

"Çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Tanrım. Siktir." Sonra, "*Çünkü* ben öyle dedim."

Bu durumun komik bir yanı yok. Ya da en azından olmamalı.

Hayatımda ilk kez bir erkeğin önünde çırılçıplak duruyorum ve ondan bekaretimi almasını istiyorum. Bu ciddi bir şey. Ama bu kadar korkmuş görünmesi beni biraz gülümsetiyor ve ona doğru bir adım atıyorum. "Aslında benim patronum olmadığını biliyorsun, değil mi? Yani, sana patron derken sadece şaka yapıyordum."

Kendini kapıya daha da bastırıyor, göğsü kabarmaya başlıyor. "Ve biliyorsun..."

Yine sözünü kesti ve ben ilerleyerek onu dürttüm. "Neyi biliyorum?"

Gözlerini sıkıp kapatıyor. Hatta sanki çok acı çekiyormuş gibi bir saniyeliğine yumruğunu gözlerine bastırıyor. "Bana doğru yürümeyi keser misin? Şu anda düşünemiyorum."

Onun tedirginliğinden bu kadar zevk almamalıyım. Ya da bana her zamanki kuru cevaplarını veremiyor gibi görünmesinden. Ama yapıyorum.

Alabileceğim tüm zevki alıyorum. Onu rahatsız ettiğim için. Onun için bu kadar vahşi olduğum için.

Vahşı kızları seviyor, değil mi?

İşte buradayım.

Hâlâ gülümseyerek ve yavaşça, çok yavaşça ona yaklaşıyor, "Bunun adı Glitter Glitter Baby," diyorum.

"Ne?"

"Rujum."

Ters ters bakarak bir an için bakışları ağzıma kayd. "Neden parlak?" "Çünkü parlak."

"Bu parlaklık da ne?"

"Bu parlak bir tür doku."

Tekrar aşağıya bakarak dudaklarını yalıyor ve mırıldanıyor. "Her neyse." Tanrım, bazen tam bir erkek oluyor.

"Tadına bakmak ister misin?" Sonra ben sorarım.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve yumrukları iki yanında kıvrılıyor. "Ne oluyor lan?" "Senin için taktım."

"Yüce İsa."

"Pembe elbisemi de senin için giydim."

"Öyleyse, Tanrı aşkına, lütfen onu geri tak." "Beni öptüğün gece giydiğimin aynısı." "Biliyorum."

"Oh, öyle mi?"

O da kaşlarını çatar, yüzünü buruşturur. "Evet, Echo, biliyorum. On ikinci, on üçüncü, on dördüncü ve on beşinci yaş günlerinde ne giydiğini de biliyorum. Mesele bu değil."

Bu beni duraklatacak ve izlerimi durduracak bir güce sahip.

Öyle.

Bazı şeyleri hatırlama konusunda esrarengiz bir yeteneği olduğunu biliyorum ama bu onun için bile çılgınca. Özellikle de birkaç doğum günümde yanımda bile değilken.

"Sen bile..." Boğazımı temizliyorum, ilerlemeye devam etmeyi başarıyorum. "On beşinci doğum günüm için New York'taydın."

Lucas'ın bana Reign'in o hafta sonu bazı takım arkadaşlarıyla parti yapmak için New York'a gittiğini söylediğini özellikle hatırlıyorum. Lucas ise burada kalıp doğum günümü kutlamaya karar vermişti. Yani Reign'in beni görmesine imkan yoktu.

"Hayır, değildim."

"Ama o -"

"Olmak istedim," diye sert bir sesle sözümü kesti. "New York'ta olmak için planlar yapmıştım ama olamadım. Geri döndüm."

"Neden?"

Yüzünü buruşturdu. "Görmem

gerekiyordu... Görmem gerekiyordu."

"Neyi görmeliydin?"

"Ne giyiyordun?" diye soruyor, daha da sert ve keskin bir sesle, kırmızımsı kahverengi gözleri içine işleyerek. "Eğer her zaman yaptığın gibi pembe giyiyor olsaydın. Ben de New York'tan geri döndüm, Lucas'tan seni izledim ve

Pencerenin önünde durdum çünkü geri döndüğümde bana seni az önce bıraktığını söyledi."

Bunun da beni durdurma gücü var ama sadece birkaç adım daha var.

Birkaç adım sonra orada olacağım.

Haydut'um nerede?

Ben de kendimi zorladım. "Penceremin önünde mi durdun?" Yanağındaki bir kas titriyor. "Evet."

"Beni görme ihtimaline karşı." "Evet."

Bu her nasılsa penceremi izlerken *bunu* yapmasından bile daha vahşi.

Dudağımı ısırdım. "Ne giyiyordum?"

Neredeyse şiddetle ağzıma bakıyor. Sonra, "Açık pembe bir elbise. Üzerinde... koyu pembe çiçekler ve kabarık kollar vardı."

"Onlar güldü," diyorum ona, kalbim göğsümde hızla çarpıyor, bedenim ona çok ama çok yakın olduğum için uğulduyor, *çok yakın*. "Ve onlara kap kollu deniyor."

Sonra öne doğru eğiliyor, yüzü tedirgin ve kızgın. "Ne tür çiçekler oldukları umurumda değil. Ne tür çiçekler oldukları önemli değil. Buraya geldiğinde. Sana dokunabileceğim bir yere geldiğinde. Peşimden gelmeye devam edersen daha kötü şeyler yapacağımı söylemişim. Bunu sana *daha on dakika önce söyledim*. Eğer beni dinlemezsen blöfünü göreceğim. Çünkü bu bir blöf, değil mi? O gece yaptıklarım için bir çeşit intikam. Bunu anlıyorum. İntikamı anlıyorum. İntikama *saygı* duyuyorum. Ama eğer

Asil olacağımı ve sana dokunmayacağımı sanıyorsan, ellerimi üzerine, kremsi tenine koymayacağımı ve bana yapmaya cesaret ettiğin şeyi tam olarak yapmayacağımı sanıyorsan, o zaman aptalsın. Bu kadar dikkatsizce bana fırlattığın şeyi almadan buradan gitmene izin vereceğimi sanıyorsan aptalsın Echo. O yüzden buraya gelmeden önce dur."

Ben gitmiyorum. Oraya gidiyorum.

Ellerini üzerime koyabileceği bir yere gidiyorum.

Nefesleri öyle ki kremsi tenime çarpıyor. Çarpıyor, çarpıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Meme uçlarımı, göğüslerimi, karnımı da canlandırıyor.

Bacaklarımın arasındaki yer.

Her şey yaşamla dolup taşıyor ve bu bir şey söylüyor çünkü çıplak vücudum zaten şişmişti ve kıyafetlerimi çıkardığımdan beri yaklaşık bin yaşamla dolup taşıyordu.

"Benim adım Echo değil," diye fısıldıyorum ve gözleri parlıyor. "Ciklet. Bana bu ismi sen vermiştin, hatırladın mı? O ilk gece. Çünkü çok pembe olduğumu söylemiştin. Şimdi en sevdiğin renk olduğunu biliyorum. Çünkü *benim* de en sevdiğim renk ve bu yüzden sürekli elbiselerim hakkında yorum yapıyorsun." Sonra, "Oh, ve ben bir çilek olabilirdim. Ama sen çilekten nefret edersin, o yüzden Balonlu Sakız oldum."

Nefesleri artık daha da gürültülü. Daha da gürültülü.

Göğsü çılgınca, düzensiz bir şekilde inip kalkıyor. Giyinik olan o olmasına rağmen, eğer odaklanırsam, bahse girerim altındaki kalbine kadar her şeyi görebilirim. Göğüs kafesinin içinde gürliyor, çarpıyor ve hırpalıyor.

"Ve bir sonraki karşılaşmamızda sana bir isim verdiğimi de söyledim." Ürkekliğini alçak ama yumuşak bir hırıltı izliyor. "İşte buradayım.

Ellerini üzerime koyabilirsin. Bu konuda ne yapacaksın, *Haydut?*" Tik tak, zaman geçiyor.

Yine hırlıyor. Bana ters ters bakıyor. Çenesini sıkıyor.

Yıllar gibi geliyor.

Ama sanırım sadece birkaç saniye sonra bu konuda bir şey yapıyor.

Sadece birkaç saniye sonra ellerini üzerime koydu ve işim bitti.

Ölürüm. Ve cennete

gideceğim. Cennet

olmalı.

Çünkü sadece ellerini üzerime koymakla kalmıyor, ikisini de yüzüme koyuyor.

- Ağzını da ağzımın üstüne koyuyor.

Bu da demek oluyor ki, bu sefer ilk hamleyi *o* yapacak.

Gerçi kıyafetlerimi çıkardığımda ilk hareketi benim yaptığımı tartışabiliriz.

Ve sonra ona doğru gelmeye devam ettim. Ama asıl dokunuşu yapan oydu.

Echo. Tanrım, şu anda kimin umurunda ki?

Doğru.

Ben bir aptalım.

Biri yaptığı sürece ilk hamleyi kimin yaptığı kimin umurunda. Sonuç aynı olduğu sürece: bir öpücük.

İkincimiz.

Ya da belki ilkinin devamı. Çünkü bu hiçbir şekilde nazik bir öpücük değil.
Ya da yavaş bir öpücük.

Beni buna alıştırmaya çalışmıyor. Alışmam için bana zaman vermeye çalışmıyor, hayır.

Bu öpücük tam teşekküllü bir ziyafet.

Tam teşekküllü bir ağız, dil ve diş cümbüşü. Ve karpuz
ve yaz.

Çünkü tadı hâlâ öyle. Hâlâ en sevdiğim meyve gibi tadı var ve en sevdiğim mevsim gibi hissettiriyor.

Yapabilseydim sevinçten gülerdim.

Elimden gelse Tanrı'ya onu bana en sevdiğim elbisem gibi giydirdiği için teşekkür ederdim.

Ama yapamam çünkü şu an meşgulüm.

Onu yemekle, onunkini emerken dilimi boğazına sokmakla, dişlerimi ona vurmakla çok meşgulüm. Bana doğru geldiğinde omurgamı onun için eğmekle, sert göğsünü yumuşak göğsüme bastırmakla ve daha derine inebilmesi için yüzümü onun yaptığı açıyla eğmekle.

Onu keşfetmekle meşgulüm, meşgulüm, *meşgulüm*.

Onun sert arazileri benim yumuşak
düzlemlerime karşı. Benim çıplak
kıvrımlarım onun giyinik kıvrımlarına
karşı.

Meme uçlarım pamuklu gömleğinin üzerinde sürükleniyor, düğmelerine çarpıyor. Karnımın üst kısmı kemer tokasına bastırıyor. Kalçalarım elbise pantolonuna sürtünüyor.

Bir de ellerim var.

Omuzlarını okşuyor, boynuna masaj yapıyor, saçlarını
çekiştiriyor. Ve kaşımak.

Elime geçen her şeyi kaşıyorum.

Neden her zaman bunu yaptığımı bilmiyorum, onu kızgın bir kedi gibi
tırmalıyorum. Ama o bunu seviyor gibi görünüyor. O kadar çok seviyor ki
ağzımın içine hırlıyor. Sonra ağzımdan içerken beni sabit tutmaya
odaklanmış olan kendi elleri hareket ediyor.

Ve aynısını yap.

Kaba, sıcak elleri saçlarımda, boynumda, yanlarımda. Göğüslerimin
yanlarını çimdiklemek için geri geliyor.

Bu noktada inliyorum.

Parmakları ağır göğüslerime temas ettiğinde ağzının içinde çığlık bile
atıyorum sanırım. Ve karşılık olarak hırladığında, ona karşı huzursuzca
kayıyorum çünkü daha fazlasını istiyorum.

Çünkü bunu tekrar yapmasını, bir hayvan gibi hırlamasını ve göğüslerimi
sıkmasını istiyorum.

Hatta amımı sıkmasını istiyorum.

Mesela elini kalçalarımın arasına sokmasını ve şu anda göğüslerime yaptığı
şeyi yapmasını, sert, savaştı parmaklarıyla ovmasını, okşamasını ve
çalıştırmasını istiyorum.

Amıma çalışmasını istiyorum.

Ben de amımı sikmesini istiyorum.

Ve aman Tanrım, tüm bunlar olurken onun çok seksi olduğundan bahsetmiş miydim?

Ağzı çok sıcak, hararetli ve bir ateş topu gibi. Vücudu da öyle ve ben terliyor, titriyor, kızarıyor ve nefessiz kalıyorum.

Deliriyorum.

Düşüncelerim bölük pörçük, yarım yamalak cümleler halinde ve tamamen anlamsız bir şekilde düşünüyorum.

Ayrıca çok ıslağım.

Yani aşağısı.

Yapış yapış, kremsi ve ateşliyim. Ve

ıslak.

Islak demiş miydim? Ve...

Birdenbire, hava istenmeyen bir davetsiz misafir gibi ciğerlerime hücum ederken hiçbir şey düşünmüyorum. Çünkü öpüşmeyi kesti. Ayrıca beni kollarına aldı ve o kadar sersemlemiş durumdayım ki ayaklarımın yerden kesildiğini ve kalçalarımın onun ince kalçalarına dolandığını bile hatırlamıyorum.

"Ne..." Ağzına doğru nefes alıyorum.

O da pantolonunu indiriyor, gözleri karanlık ve yanıyor.

"Seni uyarmıştım." Dudaklarını yalıyorum, utanmadan.

"Yapma... Durma."

Belimin sıkıldığını ve saçlarımın çekiştirildiğini hissedince iki kolunu da bana doladığını fark ediyorum. Uyuşturulmuş gözlerimin içine bakarak, "Bundan emin misin?" diye homurdandı.

Bu da ellerimin nerede olduğunu fark etmemi sağlıyor - saçlarına gömülü - ve böylece saç tellerini çekiyorum. "Beni öpmezsen öleceğim."

Kıkırdıyor, bu aşağı yukarı sadece bir hava üflemesi, göğsü hareket ediyor. "Dinle, ben -"

Saçlarını daha da sert çekiyorum ve ona karşı dalgalanıyorum. "Öp beni Haydut, yoksa yemin ederim ölmeden önce seni öldürürüm. Ve -"

Beni öpüyor.

Güzel.

Muhtemelen korktuğu içindir. Bu daha da iyi, çünkü yalan söylemiyordum.

Çok belirsiz bir şekilde hareket ettiğimizin farkındayım.

Beni öpmeye, dudağımı emmeye, ısırmaya ve ısırmaya devam ederken yürümeye başladı. Sevdigimi fark ettiğim bir şey. Dudaklarımdan küçük ısırıklar alması, onları çok lezzetli bir şekilde acıtması.

Sevişirken ağzımı acıtıyor. Ama yine

mutluluğum kısa sürdü.

Çünkü bir kez daha öpüşmeyi kesiyor. Ayrıca artık onun kollarında bile olmadığımı fark ediyorum.

Yatağa uzandığımı ve onun üzerimde gezindiğini.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne -"

Sert bir öpücük ve ısırıkla beni susturuyor, sonra vücudumdan sürünerek uzaklaşıyor ve tekrar ayağa fırlıyor, ben de huzursuz bir şekilde ne yaptığını görmek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum.

Ve bunu gördüğümde, öpüşmeyi kesmenin doğru bir fikir olduğunu hemen anlıyorum.

Aptalca davranıyordum. Bencilce.

Çünkü onu birçok kez üzerinde kıyafetleri olmadan görmeme rağmen - daha doğrusu tişörtü olmadan ama yine de - o *beni* henüz görmedi.

Bu noktaya kadar beni görmemişti.

Bu noktaya *kadar* gözlerini sadece yüzümden ayırmamıştı. Aşağıya inmemişti.

Ama şimdi öyle.

Şimdi her yerime bakıyor. Dağınık örgümden kızarmış yanaklarıma kadar. Hızla nefes alan göğsüme ve sallanan memelerime. Sert, çilek rengi meme uçlarım. Köprücük kemiklerim. Kaburgalarım, karnımın kıvrımları. Kalçalarım ve baldırlarım.

Bileğimdeki parlak şey. Onun

hediyesi.

Uzun zaman önce.

Gördüğünde gözleri bana dönüyor.

Dudağımı ısırarak ona, "Hoşuna gideceğini düşündüm. Hediye*ni* sen *in* için giyiyorum."

Adem elması zıplıyor ve gözleri hem parlıyor hem de alev alev

yanıyor. Bu da hoşuna gittiği anlamına geliyor.

Acaba başka şeylerden de hoşlanıyor mu?

Mesela çıplak vücudum.

Solgun olduğumu biliyorum. Konuşacak pek fazla kasım olmadığını biliyorum. Tırmanma becerilerimin eksikliğinden de anlaşılacağı üzere üst vücut gücüm sıfır. Temelde sıradan solgun ve yumuşak bir kitap kurduyım.

Ve belki de onun bir kas tanrısı ve atlet olduğunu düşünürsek, utanmalıyım. Muhtemelen ondan ışıkları söndürmesini istemeliyim. Ama onun önünde soyunduğumda sadece o gemi batmakla kalmadı, aynı zamanda ondan beni gölgelere daldırmasını istemek de zalimce olurdu.

Bu onun için çok ama *çok* zalimce olurdu.

Çünkü beni gözleriyle yiyor. Beni onlarla yutuyor. Tıpkı beni ağzıyla ve elleriyle yediğı gibi.

Ve tıpkı beni öperken olduğu gibi, vücudu şu anda tamamen ısınmış durumda. Buradan hissedebiliyorum.

Teninden yayılan ısı. *İhtiyaç*. Ham, cinsel ve hayvani.

Böylece tüm vücudu titriyor.

Tüm kule gibi vücudu gergin, titriyor ve nefes alış verişleriyle ürperiyor.

Çarşafı yumruklayarak sesleniyorum, "Reign?"

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

"Sen..." Burnumu kırıştırıyorum. "Çok mu pembe?"

Nefes nefese kaldı. "Çok güzel." Kızardım. "Öyle mi?"

Tekrar yutkunuyor. "Düşündüğümde de fazla."

Ben de yutkunuyorum. "Ve çok hayal kurdun."

"Evet."

Boğazımdaki yumru daha da büyüyor. "Ben de."

Tanrım, bunu itiraf etmek çok rahatlatıcı. Kendimle kavga etmemek çok rahatlatıcı. Bu şeyleri bastırmamak için. Ve ona söylediğim için mutluyum. *Çok* memnunum.

Çünkü yüz hatlarından geçen duyguları görüyorum.

Şok. Hayret. İnançsızlık. *Rahatlama*.

Sadece onun olmadığını. O

değil.

Acısında yalnız değil.

"Yaptın, ha?" diye hışırdıyor, parmaklarını yumrukluyor.

"Evet. Sen... Sen seksi olduğunu düşündüğüm ilk erkeksin." Ona utangaçça gülümsedim. "Ondan önce seksi kelimesinin anlamını bile bilmiyordum."

Bir nefes daha çekti, bu kez dudaklarını kibirli bir şekilde eğdi. "Ve ben güzelliğin anlamını bilmiyordum. Ta ki o gece seni ormanda görene kadar."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Çarşafı daha sıkı yumrukluyorum. "Reign -"

"Şaka yapmıyormuşsun," diye tekrar yutkunuyor. "Benden yapmamı

istediğin şey hakkında." Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Çünkü bakmak istemedim," diyor gözlerini bir kez daha bedenimde gezdirerek. "Sana."

"Neden olmasın?"

"Bakana kadar, öyle davranabilirdim..." Dudaklarını yalıyor. "Gerçek değilmiş gibi davranabilirdim. Dokunduğum sen değilmişsin gibi. Gerçi kimi kandırıyordum ki, o sendin. Hiç kimse... hiç kimse senin gibi hissetmedi ama ben... Belki, sadece *belki*, bundan kurtulabilirim, anlıyor musun? Eğer *bakmasaydım*. Ama şimdi baktım. Şimdi seni gördüm. Şimdi ben..." Bir yudum daha. "Seni görüyorum ve sen... hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Ay tozundan ve şekerden yapılmışsın ve... Eğer şimdi geri çekilirsen, ben -"

"Yapmayacağım."

Asla geri adım atmayacağım.

Böyle görüldüğü zaman değil. Her şeyin üstesinden gelirken. Böyle *konusurken* değil.

Ne zaman böyle konuştu ki? Ne zaman dramatik oldu? Çünkü orada öyle davranıyordu, değil mi?

Sadece bana mükemmel geldi.

Çok, çok mükemmel.

Göğsü tekrar titriyor. "Yani gerçekten *benimsin*."

Şimdi titreme sırası bende.

Nefeslerimin kesilmesi ve boğazımın duygularla dolması için zaman. Ve kelimelerle.

Tek bir kelime: Evet.

Ben
gerçekten
onunum.

Onun. Onun.
Onun.

Ama bir şekilde beynim devreye giriyor ve "Bu gece için." diye
fısıldıyorum. Ve sanki bir şeyi kırmışım gibi. Değerli bir şeyi.
Sadece kendi göğsümde değil, onunkinde de. Ve bu
her neyse, *acıtıyor*.

Özellikle de yüzünde titreşen tüm duygular kaybolup geride keskin şeyler
bıraktığında.

Elmacık kemiklerinin keskin tepeleri, keskin çukurları, kirli çenesinin
keskin çıkıntısı. Hoşuma gitmiyor.

Bundan hiç hoşlanmıyorum. Bu sadece daha fazla acı çekmeme neden
oluyor ve ağzımdan şu sözler dökülüyor: "Bu b- çünkü ikimiz de acı
çekiyoruz. Ve acı çekiyoruz ve sanırım... Ben sadece bitmesini istiyorum.
Hayatımıza devam etmemizi istiyorum ve -"

Sonra gömleğini çıkarıyor ve sözlerim uçup gidiyor.

Gerçekten yırtıp atıyor, arkasından yakalayıp vücudundan çıkarıyor. Ve
sonra.

Bir de sadece kaslar var.

Millerce ve millerce. Bronzlaşmış, yazlık ve dalgalı. Hepsi
tıka basa dolu ve şık. Yoğun.

Çok güzel.

Ve evet, seksi. Tam bir sanat eseri. Öyle ki, siyah ve mavi çürükler, sayısız
kesik ve sıyrıklar bile

vücudunun cazibesi.

Yine de kalbimi burkuyorlar. Ne kadar acımasız görünüyorlar. Ne kadar acı verici.

Ve hepsi iki yıllık eziyet yüzünden. Belki daha öncesinden bile.

Ona ait olmayan bir şeyi istediği için. En

iyi arkadaşının kızını.

Gözlerimi yukarı çeviriyorum ve dalgalanan göğsüne odaklanıyorum. "Daha önce böyle değildin."

Dövmesinden bahsediyorum.

Göğsünün sol tarafında düz bir yazıyla yazılmış bir dizi rakam. Bu gece onlara iyice bakabileceğim: 1510.234 3023.456 İki hafta önce dövmesini ilk fark ettiğimde ne olduğunu anlayamamıştım. Ve bu gece, rakamları okuyup tekrar okuduktan sonra, hala anlamıyorum.

"Hayır, yapmadım."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine

bakıyorum. "Ne oldu?" "Önemli bir

şey."

Kafam karıştı, kaşlarımı çattım. "Bu ne -"

Birden kelimelerim durdu ve sonra dilimin üzerinde şeker gibi eridi çünkü eğildi, yontulmuş karın kasları kıvrıldı. Aynı anda ayak bileklerimi de kavramamış olsaydı, bu iyi bir şeydi ya da iyi olurdu. Her ikisini de ve çok sıkı bir şekilde. Sonra gözlerini benden ayırmadan birini öpüyor.

Halhallı olan, karnımı içeri çekmeme ve dudağımı ısırma neden

oldu. Hem şefkatli hem de sahiplenici jesti karşısında.

Ve sonra yatağa giriyor.

Bacaklarımın arasına giriyor, genişletiyor.

Genişliyor, genişliyor ve kalbim boğazıma düğümlenene ve gözlerim fincan tabağı gibi büyüyene kadar devam ediyor.

Sırıltısı geri geldi.

Küçük ama daha az etkili değil.

Bunun gözlerindeki ateşi, onları karanlık ve parıltılı gösteren ateşi söndüreceğini düşünürsünüz ama söndüremez. Her nasılsa, yarılmış dudağındaki kibirli sırıltı ve gözlerindeki niyetli bakış birbirine uyuyor.

Süper iyi çalışıyorlar ve onu hayattan daha büyük gösteriyorlar. Onu doğanın gücü gibi gösteriyorlar.

Bacaklarımı ayıran güç ve ben bilmiyorum... Neden ya da ne yaptığını bilmiyorum ve...

"R-Reign -"

Başını sallıyor. "Konuşmak yok."

Onun sert komutuyla karnım sıkıştı. "Ama ne -" "Sen benimsin, değil mi?"

"Sadece -"

"Evet, bu gece." Bileğimi sıkıyor. "Seni ilk kez duydum." "I -"

"Şimdi beni dinle," diyor, elini sıkarak. "İşin bitti. Konuşmak ve taleplerde bulunmak. Acını dindirmek istiyorsun, değil mi?"

Hevesle başımı salladım. "Evet."

"Hayatına devam etmek istiyorsun. Bu lanet acıyı sona erdirmek istiyorsun, değil mi?" "Evet."

Çenesi titriyor. "O zaman bu gece kuralları ben koyacağım, anladın mı?" "Kurallardan nefret edersin."

"Benim yaptıklarım değil."

"Ama -"

"Bu gece, benim sözüm kanundur. Benim *kurallarım* senin sözündür. Senin yeminin. Neden biliyor musun?"

"Patronum olduğun için mi?"

Gözleri kibirle parlıyor. "Evet. Ama aynı zamanda, ben senin Haydut'unum ve sen de benim Çiklet'imsin."

Dirseklerim kayıyor ve neredeyse yatağa geri düşüyorum. Neredeyse düşüyordum.

Titreyerek. Ve titremelerle. Rahatlama ile.

Sonunda bana ismiyle hitap etti. Sonunda ondan istediğim şeyi söyledi.

İnkâr edip dursam da.

Kendimle savaşımaya devam ettim.

"Bu yüzden çeneni kapamanı ve istediğimi yapmama izin vermeni istiyorum," diye devam ediyor, bakışları keskinleşiyor. "Tamam mı, *Ciklet*?"

Hıçkırarak nefes alıyorum. "Uh-huh."

Öldürmek için içeri girmeye hazırlanan bir yırtıcı gibi dudaklarını yalıyor.
"Aferin kızıma."

Hırıltılı övgüsü karnımın sıkışmasına neden oluyor.

Ya da belki de bir sonraki anda üzerime düşmesi olabilir. Tıpkı bir yırtıcı gibi.

Her ne kadar üzerime düşse de yanlış bir ifade. Çoğunlukla yatağın üzerine düşer.

Neredeyse ikiye ayrılana kadar bacaklarımı ayırmaya devam ederken karnının üzerinde düzleşiyor. Ve sonra sert, kazıyıcı elleriyle kalçalarımı bakıyor.

Amıma.

Ve onun için bu şekilde sergileniyor olmam, kalçalarımı eğmeme ve dudağımı tekrar ısırmama neden oluyor.

Bu beni çok kızartıyor.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca bu anı defalarca hayal ettim. Onun moteline gittiğimi; ona aşkımı itiraf ettiğimi; ve sonra da bunu temizlemek için ne yapmamız gerektiğini söylediğimi.

Her zaman bir öpücük olacağını biliyordum.

Ve sonra, tabii ki, seks.

Ama ne zaman seks kısmına gelsem, bunu asla net bir şekilde hayal edemiyordum. Sanki hiç kitap okumamışım ya da film izlememişim gibi. Okudum ve normal bir kız gibi mastürbasyon da yapıyorum. Bu yüzden nedenini anlayamadım.

Artık yapabilirim.

Çünkü *bunu* asla hayal edemezdim.

Onun motel yatağında, kalçalarımın arasında onunla yatmayı asla hayal edemezdim.

Ya da yüzüstü yatıyor olurdu ve ben de onun karanlık kafasına, dalgalanan omuzlarına, kaslı tepelere dönüşen sırtının üst kısmına bakardım.

Dirseklerine dayanmış, *bakıyor*.

Bacaklarımın arasındaki yerde.

Öyle bir odaklanma ve konsantrasyonla ve Tanrım, *bağlılıkla*. Ve ben onun ısırın öpücükleri yüzünden çoktan ıslanmıştım.

Sırılsıklam ve pasaklıydım, ama şimdi onun incelemesi altında daha da ıslanıyorum. Suyumun bir damlasının deliğimden dışarı kaydığını hissediyorum ve o homurdanıyor.

O kadar derin ki yatak onunla gürlüyor.

Ve bunu o kadar çok seviyorum ki kalçalarımı daha da sertleştiriyorum, birkaç damlanın daha dışarı sızdığını hissediyorum. Sanki şehvet dolu bir bardakmışım ve sularım taşıyormuş gibi. Ve sonra zıplıyorum çünkü başparmağını oraya, tam deliğime, tam amımın ortasına sürüyor.

"Biliyordum," diye mırıldanıyor.

"Neyi biliyordun?" Fısıldıyorum, onun düşünceli kaşlarına bakıyorum.

Amıma bakmaya devam ediyor, onu *inceliyor*. "Bu kadar sıkı olman."

Tekrar sıçıyorum çünkü sözlerine başparmağını deliğime sokması eşlik ediyor.

Sadece hafif bir itme.

Suyu test eder gibi.

"Ben... Erkekler bundan hoşlanıyor, değil mi?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Erkeklerin nelerden hoşlandığı konusunda endişelenmene gerek yok." "I -"

Kalçamdaki eli esniyor. "Hayır. *Benim*, hatırladın mı?" Sahiplenici ses tonu karşısında yutkunuyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

Amıma bakmaya devam ediyor, başparmağı deliğimin üzerinde dolaşıyor. "Evet." Sonra, "Bu da senin için iyi bir şey olmadığı anlamına geliyor."

Biliyorum.

Çünkü acıtacak.

Ama ağlak bir bebek olmayacağım. İstesem bile. Hem de çok. Çünkü ondan bunu yapmasını *ben* istedim.

Ben de "Ağlamayacağım." dedim.

Hâlâ deliğimin etrafında dönüyor, tekrar yukarı bakıyor. "Yapacaksın." Yapacağım. Biliyorum.

"Kanamam yok."

Çenesi sıkılır. "O da olacak." Bunu ben de biliyorum.

Çünkü bu benim elimde değil. Onun da elinde değil. Ama sorun yok. Sorun yok.

Hayatta kalacağım.

"Prezervatifin var mı?"

Gözleri yanıyor. "Evet."

Dudaklarımı yalıyorum. "Takacak mısın?"

O da dudaklarını yalıyor. "Giymemi ister misin?"

Başımı salladım. "Evet. Ben... Ben hap kullanmıyorum, unuttun mu?"

Birkaç saniye boyunca başparmağını deliğimin etrafında dolaştırdı. Bir yandan da bana bakıyor. Sanki bir büyü yapıyormuş gibi. Sihir yapmak için amımı ovuyor.

Ve gerçekten sihir yapıyor.

Çünkü deliğimin etrafında döndükçe, bana daha sert baktıkça daha da huzursuz oluyorum.

Ne kadar çok
sızdırırsam.

Ve zonkluyor.

Evet, zonkluyorum. Tüm bunlar olurken, zonklamayı unutmuşum.
Zonklamayı.

Sadece deliğimin değil, klitorisimin de sıkılması.

Tanrım, klitorisim.

Daha dokunmadığı bir şey.

"Bu yine de onu giymek zorunda olduğum anlamına gelmiyor," diyor sonunda.

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürüyor. Anladığımda dudaklarım aralandı. "Ama -"

"Çünkü..." Bana orantısız bir sırtıma fırlatıyor. "Her zaman çekilebilirim."

Nefesim kesiliyor. "Ama bu -"

"Her zaman," diye devam ediyor, sohbet eder gibi bir tonda, başparmağı dönüp duruyor, "yumuşak, kaymak gibi karnına üfleyebilirim."

"Reign -" "Tam

burada."

"Nerede?"

Elini kalçamdan çekip yukarı kaldırıyor. Başparmağıyla bir noktaya dokunmadan önce kremsi göbeğimi okşuyor. "Küçük, sıkı göbek deliğine."

"Benim..."

Başparmağını içine daldırıyor, tıpkı amıma yaptığı gibi. "Evet. Tam buraya boşalabilirim. Bu küçük düğmeyi yükümle doldurabilirim. Gerçi," seçimlerini tartışıyormuş gibi gözlerini kısıyor, "eğer seni eyersiz becerirsem, o kadar çok boşalacağım ki, neredeyse tüm vücudunu tomurcuğumla boyayabilirim. O zaman belki..."

"Belki ne?"

"Göğüslerine boşalmalıyım."

Karnımı ve göbeğimi okşamaya devam ederken kıvranıyorum. "Göğüslerim mi?"

"Uh-huh." Sonra onlara bakar. "Süt gibi memelerinize üfleyebilirim. Sakız pambesi meme uçlarınızı spermlerimle hortumlayabilirim ve sonra işim bittiğinde, spermlerimi yağ olarak kullanabilirim."

"Ne için gres yağı?"

Gözlerimin içine bakıyor. "Göğüslerini sikmek için."

Gözlerim kocaman oldu. "Siktir..."

"Evet." Bana düz bir bakış atarak başını salladı. "Eğer yükümü senin seksi göğüslerine boşaltırsam, Ciklet, yıllardır mastürbasyon yaptığım göğüslerine, rüyalarımda gördüğüm göğüslerine, inan ki onları sikeceğim. Onları becermek *zorundayım*."

Tekrar kıpırdandım ya da belki de hiç durmadım. "Ben... Sen..."

Sanki amıma yaklaşıyormuş gibi bir hışırtı duyuyorum. "Yükümü bir hayvan gibi göğüslerinin her tarafına sürmem gerekecek. Tıpkı şu an dudaklarında olduğu gibi derini parlatmak için. Ve sonra onları iyice dolgunlaştırmam gerekecek. Onları da amcığın gibi sulu ve sikişmeye hazır hale getireceğim. Ve işim bittiğinde, onları sert ellerimde toplayacağım ve bir vadi yapacağım. O vadi ne için olacak biliyor musun?"

Sözlerini amımda hissediyorum.

Ben de onun sıcak nefesini hissediyorum.

Ama nedenini anlayamıyorum. Karnımın gerçekten sıkı hissetmesi dışında neler olduğunu anlayamıyorum. Meme uçlarım taş gibi sert ve memelerim karıncalanıyor.

Ve üstüne üstlük, gözlerim açık kalmıyor.

Gözlerim kapandı ve yatağa düştüm, kendimi tutamıyorum, çok uyuşuk ve uykuluyum. Ve şehvetten çok zayıf düşmüştüm.

Dudaklarımı yalayarak, "Ne için?" diye fısıldadım.

"Sikim için," diyor ve sanırım başparmağının tekrar girip çıktığını hissediyorum. "Koca sikimin girmesi için güzel, dar bir vadi yapacağım. Gerçekten sıkı, tamam mı? Sonra da memelerini okşayacağım, Balonlu Sakız. Onlara bineceğim ve onları sallayacağım ve onları döveceğim. Yine, tıpkı senin sikik amına yaptığım gibi. O kaymak gibi memelerine girip çıkacağım.

ve rüya gibi göğüsler ve sadece bir orospu çocuğu olduğum için, çenene çarpacağım. Dudaklarına."

"Neden?"

"Çünkü açgözlüyüm, anlıyor musun?" Şimdi elini karnımın alt kısmına bastırıyor, diğer elinin parmakları sırlıslıkla, sızan göbeğimde neredeyse yüzerken pelvisime masaj yapıyor. "Çünkü senin bakır amını sikmek ve memelerine boşalmam benim için yeterli değil. Göğüslerini sikmek bile yeterli değil."

"Peki o zaman ne?"

"Sana yalattıyorum."

"Neyi yalattıyorum?"

"Aletim."

Tekrar sarsılıyorum, çarşafı daha sıkı yumrukluyorum. "Ne?"

"Evet. Göğüslerine her girdiğimde ağzına vuracağım ki açıp beni yalayasın."

"Ama bunu daha önce hiç yapmadım."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Mırıldanıyor, sesi sert ve derin, tıpkı vücudumdaki parmakları gibi. "Yine de bana gerçekten yardımcı olur."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Bu beni daha hızlı boşaltır ve sana inci bir kolye verir." "Ne..."

Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor. "İnci kolye nedir?"

"İnci bir kolye, Ciklet," diye sabırla açıklıyor amımla ve aman Tanrım, klitorisimle oynarken. Hissediyorum. *Hissediyorum*, "senin gibi çok çok iyi bir kızın benim gibi çok çok kötü bir çocuğun sikini yalamasıdır. Daha önce hiç sik yalamamış olsa bile. Ağzı da tıpkı pembe amı gibi bakire olsa bile. Yine de yapıyor. Onu mutlu etmek için. Acısını dindirmek için. Ne zaman isterse yalıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Devam ederken sinir yumağımı parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Bazen de emiyor çünkü o çok iyi bir kız. Ayrıca ağzına sokmasına da izin veriyor. Koca sikini o küçük tatlı ağzına sokmasına ve onu amı ve memeleri gibi becermesine izin veriyor. Ve bunu yaptığında, o kötü çocuğun iyi kız ağzını becermesine izin verdiğinde, adam onu ödüllendiriyor. Ödüllendirmek zorunda. O kadar iyi bir kız ki. Böylece boynunun her yerine boşalıyor ve inci gibi beyaz dölleriyle onu güzel bir mücevher haline getiriyor."

Bu noktada tek yapabildiğim bacaklarımı aşağı yukarı kaydırmak. Tek yapabildiğim kalçalarımı sallamak ve umut etmek. Ve dilemek ve dua etmek.

Onun iyi kızı olayım diye. Bana da bir inci kolye verecek kadar iyi olmam için dua ediyorum.

"Bunu istiyorum," diyorum ona.

"Öyle mi? Sana inci bir kolye vermemi ister misin,

bebeğim?" "Evet. Lütfen. Senin iyi kızın olmak istiyorum."

Aslında hayatımda başka bir şey istediğimi hiç sanmıyorum.

İyi notlar değil. Bir ödevden A almak değil.

Ailemin övgüsü ve güveni bile.

"O zaman seni eyersiz becermeme izin vermelisin," diyor

bana. Kıvranıyorum ve titriyorum. "Oh ama... ama

yapamam. I-"

"Hadi, Ciklet," diye kandırıyor. "Çok iyi yapacağım."

Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır."

"Seni çok iyi hissettireceğim,

bebeğim." "Ama ben..."

"Seni çok sert ve derin

becereceğim." "R-Reign -"

"Seni çok sert becereceğim, Ciklet. Sadece lastiksiz girmeme izin ver."

"BEN..." Dudaklarımı yaladım. "Tamam. Tamam."

Ve sonra patlıyorum.

Huzursuz uzuvlarım, terli yumruklarım, ağır pelvisim ve karıncalanan memelerim. Her şey parçalara ayrılıyor ve yine de bir kreşendoda bir araya geliyor.

Çünkü ağzını bana dayıyor. Bunu

biliyorum. *Bundan* eminim.

Gözlerim kapalı olsa da, sayıklıyor olsam da, şehvetten çılgına dönmüş olsam da, az önce göbeğime büyük bir darbe indirdiğini, sıcak dilini sularımın, klitorisimin üzerinde gezdirdiğini ve beni öylece boşalttığını biliyorum.

Beni coşturuyor.

Tanrım, fışkırıyorum. *Kelimenin tam anlamıyla* fışkırıyorum.

İçimdeki suların çılgınca aktığını hissediyorum ve onun yutkunma, h p rdetme seslerini duyuyorum. Ardından hırıltıları ve tatmin olmuş mırıltıları geliyor. Sanki ona verdiğim şeyin tadı çok güzelmiş gibi.

Kesinlikle çok iyi *hissettiriyor*.

Beni inletiyor ve eğiyor. Sadece kalçalarını değil, tüm vücudumu dalgalandırmamı, boşalmamı ve ağzına akmamı ve asla durmayacağımı düşünmemi sağlıyor.

Ve fark ettim ki bu onun dokunduğu sihirdi.

Sert sesi ve müstehcen sözleriyle beni hipnotize ediyordu.

Böylece rahatlayıp gevşeyebiliyordum.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen orgazmım sona erdiğinde, onun tekrar ayağa kalktığını hissettiğimde haklı olduğum kanıtlandı. Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda, pantolonunu çoktan çıkarmış ve az önce giymemesi için beni ikna ettiği lastiği yuvarlama işlemine başlamıştı.

Sikini ilk gördüğümde kalbim g m güm atıyor.

Kısmi bir görüntü çünkü yan dönmüş ve elleri büyük bir kısmını kapatıyor. Bunu da korkmayayım diye bilerek yaptığını biliyorum.

Ben de ona izin verdim.

Beni kötü ve korkutucu olan her şeyden, hatta kalın ve sert sikinden bile korumasına izin veriyorum ve gözlerimi onun geri kalanını içine çekmek için hareket ettiriyorum. Koyu renk tüylerle kaplı kaslı kalçaları; kıının sıkı kürecikleri ve kutsal Tanrım, nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

Nasıl oluyor da onun kıı benimkinden daha iyi görünüyor?

Hepsi sıkı, yuvarlak ve

ısırlabilir. Tırmalanabilir de.

Ama sonra onunla ilgili her şey bende kaşıma, kaşıma, *kaşıma* isteği uyandırıyor.

Bir saniye sonra düşüncelerim dağılıyor çünkü yine yatakta ve üzerimde sürünüyor. Kalçalarımın arasına yerleşiyor ve dudaklarının parlak ve şişmiş olduğunu fark ediyorum. Amımdan sanırım ve buna bayılıyorum.

Ayrıca vücuduyla beni sıcak, yazlık bir gölge gibi yavaşça sarmasına da bayılıyorum.

Ve sonra aleti - dikkatimi dağıttığı şey - karnıma yerleşiyor ve işte burada.

Üzerime çıktı ve dirseklerine dayandı.

Bana bakarken dudaklarını yalıyor ve fark ediyorum ki parlak olan sadece ağzı değil, çenesi de.

"Ben... Bu..."

"Sen," diye gürlüyor, gözleri alev alev yanıyor. "Evet, ağzımı sırlıslıkla ettin, Cıklet."

"Sırlıslıkla mı?"

Parlayan dudakları seğiriyor. "Ve çenem ve boğazım."

Altında kıvranıyorum, aletin karnıma süründüğünü hissediyorum. "Ben..."

"Buna fişkirtmek deniyor."

Gözlerim büyüdü. "Öyle

değil." "Sen fişkirttin."

"Ben yapmadım."

Yaptım. Ben de öyle.

Çünkü bu geceki boşalma şeklim, kendimi zorladığım diğer tüm zamanlardan farklıydı. Aslında hala boşalıyorum. Kukum hala çırpınıyor ve seğiriyor ve sularımın göbeğimden aşağı aktığını, uyluklarıma bulaştığını hissedebiliyorum.

"Sanırım seni çiğ yapmak ve göğüslerini becermek seni gerçekten heyecanlandırıyor, ha," diye alay ediyor.

Oblik kaslarını kavıyorum ve kaşıyorum. "Öyle değil."

Kıkırdıyor, daha yakına eğiliyor. "Neredeyse altıma kaçıracaktım."

"Yapmadı," diye nefes alıyorum, hayretle.

Tanrım, kelime dağarcığımın nesi var? Bütün

kelimeler nerede?

"Evet, çok ateşliydin, öyle geliyordun."

"Bu... Bu normal mi?"

"Normal olmak ister misin, bebeğim?"

Bunu düşündüm. Sonra başımı salladım.

"Hayır." "Öyle mi? O zaman ne olmak

istiyorsun?" Bu çok kolay.

Büyük olasılıkla, şimdiye kadar cevaplamak zorunda

kaldığım en kolay şey. "Senin iyi kızın," diye fısıldadım.

Duygularının yüz hatlarından geçişini ve yutkunmasını izliyorum.

Bana tekrar sert ve ısırıcı bir öpücük vermeden önce. Bu sefer bunun bir ödöl olduğunu düşünüyorum.

Ona doğru cevabı verdiğin için. Onun olmak istediğin için.

Sadece bu gecelik Echo.

Biliyorum, biliyorum. Ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum.

Öpüşmeyi kesip fısıldıyor, "Hazır mısınız?"

Evet, şimdi öyleyim.

Tamamen ve kesinlikle hazırım.

Başımı salladım. "Evet. Ve

teşekkür ederim."

Kaşlarını çatıyor.

"Korkumu aldığın için..."

Geniş bir nefes veriyor, kasları vücudumu sıyrıyor, aleti sert ve sıcak, "Her şey yoluna girecek," diyor hırçın bir sesle.

Biliyorum.

Öyle olmasını

sağlayacak. Tekrar

başımı sallıyorum.

Aşağı uzanıyor ve kalçalarımı kalçalarının etrafında ayarlıyor, tenimizi birbirine kaydırıyor, aletini tam deliğimin olduğu yere koyuyor ve onu dürtüyor.

Sonra, "Ellerini omuzlarıma koy."

Yapıyorum.

"Sakın bırakma."

"Tamam."

"Ne olursa olsun."

"Tamam."

Sonra, gözleri benimkilere bakarken, yaptı. İçeri itti. Hayır, bekle. *Sonuna kadar* itti.

Ve tek düşünebildiğim bunu bildiğim. Bunun acıtacağını biliyordum. Gerilmeyi, yanmayı, acıyı, hep okuduğum o lanet acıyı hissedeceğimi biliyordum. Ayrıca gözyaşı dökeceğimi de biliyordum. Gözyaşlarımın gözlerimden aşağı akacağını ve saçlarımı, altımdaki çarşafı ıslatacağını.

Ve ben kanardım.

Bunu her *zaman* biliyordum.

Ama benimle aynı acıyı yaşayacak birinin olacağını bilmiyordum.

Fiziksel olarak değil belki ama duygusal olarak.

Gözleri tıpkı benimki gibi buğulanacak ve vücudu aynı şekilde gerginleşecek biri.

O zaman gözyaşlarımı yalayacak biri.

Dilini yanaklarımda, gözlerimde gezdirir ve onları içerdi. Yüzümün ve boğazımın her yerinde tatlı mırıltılar ve öpücüklerle beni yatıştırırdı.

Kim *beklerdi*.

Vücudumun onun büyüklüğüne

alışması için. Çevresine ve

istilasına.

Ta ki o ilk acı huzursuz bir zevke dönüşene kadar.

Ama en önemlisi, o kişinin o olacağını bilmiyordum. Benim

Haydut'um.

Yıllar önce ormanda tanıştığım adam.

Ama o aynı zamanda geceyi gündüze çeviren adam, değil mi? Ve eğer bunu yapabiliyorsa, geceyi böyle aydınlatabiliyorsa, bekaretimi kaybetmenin acısını neden bu kadar zevkli bir şeye dönüştüremesin?

Şimdi onu üstümde izlerken, yüz hatları keskin ve güzel, gözleri yoğun ve bana sabitlenmiş, bedenime girip çıkarken, bunun başka biri olamayacağını anlıyorum.

O olmalı.

Benim ilkim.

Başka kimse bir anlam ifade etmezdi. Bekaretim sadece ve sadece ona aitti.

Ve sonra, bana doğru geldi.

Güçlü atletik vücudunu kıvrıyor ve aşağı eğilip ağzını mememin üzerine koyuyor. Bir meme ucunu ağzına alıyor ve sonra hiçbir şey düşünmüyorum.

Düşünme *yeteneğim yok*. Sadece hissedebiliyorum.

Sıcak nefesi, sıcak ağzı. Göğüs ucumu sertçe emmesi. Elleri saçlarımda, çekiyor ve çekiştiriyor.

Aleti amımda.

Pompalıyor, vuruyor ve hız kazanıyor.

O kadar hızlı ki, onunla birlikte sallanıyorum. Saçlarını da çekiyorum. Omuzlarını, sırtını kaşıyorum. Tırnaklarımı kıcına geçiriyorum.

Onunla birlikte hareket ediyorum. Ve hareket etmek de çok kolay.

Vücutlarımız neredeyse birbirlerine doğru kayıyor. Çünkü çok sıcak ve terliyiz. Sırılsıklam ve buğuluyuz. Yanıyoruz, onun yaz teni ve benim ay tozu bedenim ve bu çok iyi.

Çok çok iyi.

Karnımdaki ağrı bile iyi hissettiriyor.

Acı, gerginlik. Lanet olası hızlanma.

Her şey tıpkı amım gibi şişmiş ve gerilmiş hissediyor ve ağzıma geldiğinde daha da kötüleşiyor - ve daha iyi. Ağzımı tıpkı bir saniye önce mememi parçaladığı gibi parçaladığında ve sonra öpüşüyoruz, inliyoruz ve nefes nefese kalıyoruz ve tıpkı geçen seferki gibi patlıyorum.

Her şey dağılır ve bir araya gelir.

Ama bu sefer çok daha farkındayım. Orgazmım için çok daha uyanıktım.

Amımın tekrar fışkırması ve aletini ıslatması için.

Şimdi gerçekten daha büyük geliyor.

Sadece iki saniye öncesine göre çok daha büyük.

Ve sonra öpücüğü kesiyor, Haydut'um ve yumuşak vuruşları sarsıcı ve gelişigüzel hale geliyor, çünkü bu sefer ellerinin üzerinde kendini destekliyor ve kendini bedenimden ayırıyor.

Sadece eğilip sarsılabilsin diye.

Gövdesindeki tüm kaslar gerilirken ve dalgalanırken başını geriye atıyor. Ve hırlayarak boşalıyor.

Hatta uluyor.

Geliyor, geliyor ve geliyor, içime giriyor, bedenime çarpıyor, gücüyle sarsıyor. Doruk noktasının gücü.

Onun güzel, erotik doruk noktası.

Her kası ve damarı kabarık duran güzel, erotik vücudu.

Onun orgazmından daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum. Ondan daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Bu yüzden ona sarılmak zorundayım. Vücudumu onunlike bastırmalıyım ki uzanıp onu alabileyim.

Kollarımı boynuna doladım ve onu tekrar aşağı indirdim.

Neyse ki mesajı aldı çünkü kollarını benimkilere doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

Ve sonra beklerim.

Aleti hala içimde zonklıyor ve kolları vücuduma sarılıyken, aramızdaki bu bağın kopması için.

Rahatlamanın gelmesini

bekliyorum.

Bekliyorum ve

bekliyorum.

Ama gelen tek şey gözyaşlarım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Haydut

Günlüğüme yazmayı özledim.

Çok sık düşündüğüm bir şey değil. Çünkü ilk etapta yapmayı sevdiğim bir şey değil.

Ama itiraf etmeliyim ki özlüyorum.

Ve bu gece, bıraktığımdan beri geçen iki yıl boyunca hiç hissetmediğim bir acıyla özlüyorum.

Hâlâ yazıyor olsaydım, muhtemelen saçları hakkında yazardım.

Yastığımın üzerine nasıl yayıldığını. Ay ışığı üzerine vurunca altın ve şekerden yapılmış gibi görünüyor. Onunla ilgili her şey şekerden yapılmış bu arada. Şu anda saçları hakkında şiirsel ağda yaptığım için bu konuya girmeyeceğim, ama yine de.

Her neyse, bu gece kollarımda yatarken, epik orgazmından dolayı pembeleşmiş ve bitkin haldeyken onunla nasıl oynadığımı yazacaktım.

Başka bir küçük sapma daha: Tanrım ama benim Çiklet'im fişkiriyor. Kim bilebilirdi ki?

Ellerimde bir mucize tuttuğumu kim bilebilirdi ki? Ayrıca çok da lezzetli.

Am suyu ambrosia gibi.

Yine de saçına dönelim.

Ben de onunla oynamaya devam ettim ve sonra uykulu gözlerle bana baktı ve kurdelesini çözdü. Böylece ona gerçekten ulaşabildim. Böylece çözebildim.

parmaklarımı ipek gibi tellerin arasında gezdiriyorum, onları yumruk yapıyorum, ağzıma, burnuma sürüyorum.

Vücudumun her yerine sür.

Tüm bunları nasıl yaptığımı yazardım ve o da bana

izin verirdi. Tatlı, uykulu bir gülümsemeyle.

Sonra da elbisesi hakkında yazardım.

Pembe ve çiçekli, kurdeleli askılı. Bu gece giydiği.

Kahretsin, ama o kurdele gibi kayışlar bana bir şey yapıyor. Zaten sapkın olan kafama bir şeyler yapıyorlar. Aslında, tüm elbiseleri kirli, azgın zihnime bir şeyler yapıyor ama bu kurdele kayışları pastayı alıyor.

Sonra da onu nasıl çıplak yatırdığımı yazardım.

Pembe elbisesini değil, yanında getirdiği elbisesini giymek istedi.

Pembe küçük kız çantasında. Beyaz

bir elbise; gördüm.

Bahse girerim bu onun uydurma sebeplerinden biriydi. Beyazın barışın rengi olmasıyla ilgili.

Çünkü buraya onu bulmaya geldi, değil mi?

Buraya bu lanet acıyı bitirmek için geldi. Acıyı. Aramızdaki bu bağı bitirmek için.

Aptal kız. Cesur kız.

Bana böyle geliyorsun.

Yatağında böyle uyumak. Masum ve güven dolu. Ben sandalyemde oturup onu izlerken.

Ben onun bedenini binlerce farklı şekilde ihlal etmeyi hayal ederken. Yıllar boyunca düşündüğüm tüm şekillerde.

O kadar *çok* yolu var ki beni tekrar sertleştiriyor. Daha önce olmadığımından değil.

Bitirdiğimiz andan itibaren yarı ve tam ereksiyon arasında gidip geldim.

Ve ben onun Haydut'u olduğum için, büyük ve kötü, sikimi avuçladım ve mastürbasyon yapmaya başladım.

Uyuyan bedenini izlerken yumruğumu sikmeye başladım. Titreyen göz kapakları, ayrılmış ağzı. Göğsü hafifçe inip kalkıyor. Nazikçe. Güzelce. Bacağında parlayan halhal.

Benim güzel cesur kızım.

Ama o benim kızım değil, değil mi?

Ama bu, alçak bir homurtuyla karnıma boşalana kadar ona otuz bir çekmemi engellemiyor.

Ve sonra beklerim.

Sanki bitirdikten sonraki dakikadan itibaren saatlerce beklemişim gibi.

Onun kirazını alırsam olacağını söylediği her şey için.

Söz verdiği şeylerin hepsi gerçekleşecekti.

Bekledim ve bekledim.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Saatin gece yarısını vurması ve zamanımın dolduğunu haber vermesi dışında. O artık onun.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Dün gece hiç uyuyamadım.

Güneş doğana kadar günlüğüme yazmaya devam ettim.

Gerçi biri bana ne yazdığımı sorsaydı, onlara söyleyemezdim. Yazmayı ne zaman bıraktığımı da söyleyemezdim. Ya da bütün gün ne yaptığımı.

Bu ana kadar.

En iyi arkadaşımın arabasında otururken, ormanın kenarına park etmişken.

Başka bir partinin tüm hızıyla devam ettiği yerde.

Ailem hâlâ Jüpiter'le yatıya kaldığımı düşünüyor ve ben de öyle sayılıyorum.

Sadece dün geceki gibi, ufak bir sapma yapıyorum.

"Bundan emin misin?"

Tıpkı dün gece olduğu gibi, Jüpiter'in yüzü arabasının karanlık iç kısmında saklı. Ama ben onun endişesini açıkça görebiliyorum. "Biliyor musun, dün gece sen de bana aynı şeyi sordun."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Ama tekrar soruyorum."

Çünkü o iyi bir arkadaş. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş. Ona sahip olduğum için şanslıyım.

O kadar şanslıyım ki tam burada, şu anda ağlamaya başlayabilirim. Göğsümdeki bu baskı altında çökebilirim. Ama bunu istemiyorum.

Çünkü bugün mutlu bir gün.

Bugün özgürlüğümün, bağımsızlığımın günü.

Henüz on dört yaşındayken aşık olduğum çocuğa geri döndüğüm gün.

"Eminim," diyorum ona, sesim boğazımda düğümleniyor.

Sanırım o da fark etti. "Çünkü sesin emin gelmiyor. Bütün gün sesin emin çıkmadı. Bütün gün emin de *görünmedin*. Aslında, bütün gün iyi görünmedin."

Bütün gün ne yaptığımı hatırlamıyorum, bu yüzden onun sözüne güvenmek zorundayım.

Yine de ona güven veriyorum. "Ben iyiyim."

Şimdi, keşke sesim boğazıma takılmayı bıraksa. Keşke göğsüm acımayı bıraksa.

Keşke. Keşke. Keşke.

"Hayır, değilsin."

"Jüpiter -"

"Onu özölüyorsun."

İşte yine ağlamak istiyorum. Bu baskı altında haykırmak ve boyun eğmek istiyorum.

Ve bu sefer gözyaşlarımı tutmak daha zor.

Bu sefer kendime mutlu bir gün olduğunu hatırlatmak daha

zor. "Biliyorsun, değil mi?" diye soruyor nazik bir sesle.

Kalın kalın yutkunuyorum. "I..."

"Ve henüz yirmi dört saat bile olmadı." Hayır,

geçmedi.

Her şeyden bu yana sadece on sekiz saat on üç dakika geçti. O gri motel

odasından beri. O gri çarşaflardan.

Şu dağınık oda.

Bu şimdi rahat görünüyor. Hatta ev gibi.

Son iki yılda hiçbir şeyin hissettirmedeği bir şekilde. Hatta altı yıldır.

Kendi pembe yatak odam bile.

"Dinle." Jüpiter bana doğru eğildi. "Onu özlüyorsan sorun değil. Artık bunu yapmak istemiyorsan sorun değil. Dün gece aranızda olanlardan sonra fikrini değiştirdiyse sorun değil. *Sorun* değil, Echo."

"Ben... Bu değil. Bunu yapmak zorundayım.

I..." "Neden?"

"Çünkü..." Ellerimi kucağımda sıkıyorum, artık zar zor nefes alabiliyorum.

"Çünkü Lucas bana güveniyor. O... Onun hayatı. Kariyeri. Uğruna çalıştığı her şey. Hepsi dengede duruyor. *Benim yüzümden*. Çünkü ona ihanet ettim. Ve bu yüzden bana bağlı, görmüyor musun? Bunu düzeltmek bana bağlı. Ayrıca babası hasta olduğu için şu anda her şey onun için parçalanıyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Yapamam..."

Ailemden bahsetmiyorum bile.

Bu onların güvenini geri kazanmam için bir şans. Onların gözünde kendimi kurtarmak için. Onların iyi kızı olmaya geri dönmek için.

"Evet, bak, başka bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm," diyor.

"Ne?"

"Onu sevdiğini söyleyeceğini sanmıştım." "Tabii ki seviyorum. Elbette seviyorum..."

"Eğer biliyorsan, Echo, o zaman neden listende bu yoktu?"

Kalbim hızla çarpıyor. Avuçlarım terli ve titriyor.

Bir dakika öncesine göre çok daha terli ve titriyorlardı.

"Hayır, ben... Ben... Bunu yapmak zorundayım Jüpiter, tamam mı? Her şeyi yoluna koymak zorundayım. Çünkü ben asla... Ben asla onların arasına girmek istemedim. Arkadaşlıklarını bozmayı hiç istemedim. İki en iyi arkadaşın birbirini kaybetmesinin sebebi olmak istemedim ama şimdi oldular. Aralarındaki bağ koptu ve Lucas çok kızgın. Ve o..."

Pişman ve acı içinde. İşkence görüyor.

Beni istemen hakkında. Öpücük hakkında.

İşte bu yüzden dün gece ona gittim. Her şeyi düzeltmek için. Onun ve kendimin yoluna devam etmesini sağlamak için.

Bu suçluluğu ondan temizlemek ve kendimi eski erkek arkadaşım için iyi bir kız arkadaşına dönüştürmek için.

Ve şimdi - yaptık, değil mi? - Lucas'a geri dönmeliyim.

Çünkü hâlâ umudumu kaybetmedim. Reign bana Lucas'ın bildiğini söyledikten sonra bile. Tekrar arkadaş olabileceklerine dair minicik bir umut. Onları bir şekilde birbirlerine geri getirebileceğime dair.

Bak, Reign her zaman yalnızdı, tamam mı?

İnsanlar tarafından hep yanlış anlaşıldı ve yargılandı. Ve Lucas tarafından da yargılanırsa lanetleneceğim.

Lucas'ın düşüşünü düzeltmek ve ailemin güvenini geri kazanmak benim için önemli olsa da, *bu* yüzden Lucas'a gitmem gerektiğini biliyorum. Ona söyleseydim Reign'in dün gece beni durduracağını biliyorum. Bu yüzden söylemedim.

Bunun ana sebep olduğunu.

Reign için.

Lucas'a istediğini vereceğim ki bir şekilde Reign'i affetmesi için onu ikna edebileyim.

Oh, ve ayrıca aşk.

Lucas'ı
seviyorum.

Ya sen?

"Echo." Jüpiter kucağımdaki iki elimi de tutup sıkıyor. "Bu senin sorumluluğun değil tatlım, tamam mı? Bir şeyleri düzeltmek. Lucas'ın kariyerini, kırık kalbini ya da Reign'le olan arkadaşlığını düzeltmek. Her şeyi yoluna koyamazsın. Kendi mutluluğun pahasına olursa olmaz. Kendi kalbini. Bu senin için adil değil. Kendini düşünmek zorundasın. Ne istediğini düşünmelisin."

Ama ne istediğimi düşünemem.

Bencil olamam.

Aşkta bencil olamazsınız. Aşkta, diğer insanlar için bir şeyler yaparsınız. Fedakarlık yaparsınız. İyi olursunuz.

Ama Tanrım, iyi olmak

istemiyorum. Bir kez olsun,

sadece kendim olmak istiyorum.

Hayır. Dur.

"I..." Odaklanmak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım artık gideceğim."

İstemediğini görebiliyorum ama bir süre sonra ellerimi bırakıyor. "Peki, tamam. Tamam. Sadece beni ara, tamam mı? Gelip seni alırım." Sonra, "Eski erkek arkadaşın en iyi arkadaşı kadar sahiplenici ve otoriter değilse. Ki böyle bir şey olacağını sanmıyorum ama yine de."

Kalbim küt küt atıyor. Aslında birkaç kez.

Jüpiter'in ne kadar haklı olduğunu

düşünüyorum.

Eski erkek arkadaşım, eski en yakın arkadaşı kadar sahiplenici ve otoriter *değil*.

Ya da dün geceydi.

Beni bırakması için Jüpiter'i aramama izin vermedi. Gitmek istediğim yere beni başkasının götürmesine izin vermesinin mümkün olmadığını söyledi. Olanlardan sonra olmaz. Dün gece beni Jüpiter'e kendisi bıraktı.

Şu an itibariyle 18 saat 17 dakika önce.

Bacaklarım titreyerek arabasından indim ve yürümeye

başladım. Partiye doğru.

Lucas'a doğru.

Keşke bunu bir partide yapmıyor olsaydım ama Lucas burada olacağını söylemişti. Dün onu arayıp motele gitmeden önce onunla buluşmak istediğimi söylediğimde.

İlk kez konuşuyorduk. İki hafta önce bana ültimatom verdiğinden beri.

O zamandan beri aramızda telsiz sessizliğı vardı. Ben hiç aramadım ve ben kararımı verene kadar benimle konuşmak için hiçbir nedeni yoktu.

Ama artık var.

Partiye, yüksek sesli müziğı ve kahkahalara, mutlu kalabalığı ve hayatımın aşkına yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyor.

Benim de aklım başımdan gidiyor.

Vücudum titriyor ve terliyor. Felaket bir şeye doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum. Asla geri dönemeyeceğim bir şeye doğru yürüyorum.

Çünkü *ondan* çok ama *çok* uzağı

yürüyorum.

Ama sonra, bunu onun arkadaşlığı için

yapıyorum. Bunu onun için yapıyorum.

Onun için. Onun için. *Onun için.*

Ve sonra aniden duruyorum. Çünkü bir şey hatırladım.

Şimdi her şeyi hatırlıyorum - yani geçmişten - ama şimdi farklı bir şekilde hatırlıyorum.

Onun için yaptığım diğer şeyleri hatırlıyorum.

Yaptığım diğer her şeyi onun sayesinde hissettim.

Lucas'ın o ormanda bana iyi davrandığını ilk kez on üçüncü yaş günümün gecesinde düşünmüştüm.

Lucas'ı ilk öptüğüm zaman.

Lucas'la çıkmaya en başta evet dememin sebebi. Tüm bu düşünceler kafamın içinde bir film şeridi gibi akıp gidiyordu.

Ardından *bu* anılar geldi:

O gece Lucas'ın bana iyi davrandığını sanıyordum çünkü bana kötü davranıyordu. Lucas'ı öptüm çünkü *ona* bir şey kanıtlamak istiyordum.

Lucas'la çıkmaya evet dedim çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Bunu *biliyordum*.

Günlüğüme bile yazdım.

Lanet olası günlüğüme.

Okuduğunu. Ve anlayabildi. Sadece üç satırdan ona aşık olduğumu anladı.

Hepsini okuduğunu düşünsene. Hepsini okuduğumu düşünsene. Tüm günlüklerimi.

Altı yıllık.

Altı yıllık sayfalar. Ve her biri onunla dolu.

Her bir sayfada bana hissettirdikleri var.

Ondan ne kadar nefret ettiğimi. Beni ne kadar hasta ettiğini. Onlara Nefret Günlüklerim adını verebilirim.

Aman
Tanrım.

Aman
Tanrım.

Aman Tanrım.

Ve sonra, yine anlık olarak, kendi yazılı kelimelerim aklıma geliyor.

Ne zaman beni incitecek bir şey yapsa, Lucas'ta nasıl teselli aradığımı yazardım. Hakaretleriyle beni her ağlattığında, Lucas'ın gözyaşlarını silen gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaş olduğunu yazardım. Soğuk gözlerini bana diktiği her seferinde, Lucas'ın kibar gözleri olduğu için ne kadar minnettar olduğumu yazardım, böylece kırmızımsı kahverengi gözlerini bana unutturabilirdi.

Kendi ailemin Reign'den nefret ettikleri için Lucas'ı sevdiklerinden bahsetmiyorum bile. Her zaman ikisini karşılaştırırlar ve Reign değil de Lucas gibi biri erkek arkadaşım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu söylerlerdi.

Ve şimdi, *şu anda*, onun için Lucas'a geri dönüyorum. Geri dönüyorum çünkü Reign'e en iyi arkadaşını geri vermek istiyorum.

Dün gece günlüğüme böyle yazmıştım. Şimdi *hatırlıyorum*.

Ve Lucas'ın benim için doğru seçim olduğunu düşünmesi. Bunu o söyledi, değil mi?

Ait olduğum yerin orası olduğunu söyledi. Lucas'ın yanına. Aslında bunu söylemekle kalmadı, bana gösterdi.

Ve bunların hepsini ben yazdım.

Tanıştığımız ilk gecedan beri yaptığı her şeyi, beni Lucas'a doğru ittiği her yolu listeledim.

Eğer onu seviyorsan, o zaman neden listende yoktu?

Çünkü ben bilmiyorum.

Lucas'ı sevmiyorum. Ona eski en iyi arkadaşı için - ve diğer çeşitli nedenlerle - geri döneceğim ama onun için değil.

Hayır, hayır, hayır.

Bu doğru değil, değil

mi? Bu doğru olamaz.

Olamaz...

Lucas'ı seviyorum. *Seviyorum.*

Burada, karanlık ormanda dururken, sadece kısa bir mesafe ötede bir parti devam ederken, nefes nefese kalıyorum.

Nefes alıp veriyorum ve başım dönüyor.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Lucas'la olan ilişkimdeki her bir hareket, eski en iyi arkadaşına karşı eşit ve zıt bir tepkiydi.

Lucas'a olan aşkım *ona* olan nefretimden doğdu.

Bana hissettirdiklerinden doğdu.

Aramızdaki bağdan doğdu. İçimde derinlere gömdüğüm ve öldürmek istediğim aşk.

Onu öldürmek yok.

O artık benim ruhumda. Hep oradaydı ve hep orada olacak.

Olacak.

Kolumda bir kavrama hissettiğimde sığıyorum ve tanıdık gözlere bakmak için etrafımda d ö n ü y o r u m .

Kırmızımsı kahverengi ve parıldıyor.

Tanıdık bir yüz, kavgalarından dolayı keskin ve yara bere içinde ve güzel. Haydutum.

"Reign," diye nefes veriyorum.

Ağaçların gölgesi bizi karanlıkta örtüyor ama her zaman olduğu gibi burun deliklerinin ne zaman alevlendiğini görebiliyorum. Çenesini ileri geri oynattığında, yüksek sesle ve gürültülü bir şekilde nefes aldığı anda hala görebiliyorum.

Hırıltılı bir sesle.

Kendi nefeslerim de gürültülü.

Ama aman Tanrım, aynı zamanda kolay ve huzurlular.

Dün gece beni Jüpiter'e bıraktığından beri olduğundan çok daha kolay ve huzurlu.

"Ne -"

Sonra arkasını döndü, önümü kesti ve yürümeye başladı. Beni arkasından sürüklemeye başladı, bir yere götürüyordu. Ve böylece, birdenbire, partiden, sevdiğim ya da sevdiğimi sandığım çocuktan uzaklaştırıldım.

Ve Tanrı aşkına, rahatlama çok büyük.

Ona izin verdiğimi.

Beni sür  klemesine, istediği yere g  t  rmesine izin veriyorum.

Bence sorun benim onun i  in yeterince hızlı olmamam. Onun uzun ve c  retk  r adımlarına yeti  emiyorum. Bu y  zden duruyor ve tekrar bana doğru d  n  yor ama ben ona   arpmadan   nce eğilip beni kaldırıyor.

Sanki hi   ağırlığım yokmu   gibi beni omuzlarına atıyor. Ve

belki de ona g  re, değilimdir.

Belki de onun i  in t  y kadar hafıf ve ay tozundan yapılmı  ımdır.

Benim i  in g  venli ve g    l   v  cudu en sevdiğim mevsimden yapılmı   gibi.

Bu y  zden karnım g    l   omzuna   arptığında ve gergin kolları   ıplak kal  alarımın arkasını sardığında belki birkaç nefes ve d    k inleme dı  ında ses bile   ıkarmıyorum. Sonra tekrar y  r  meye ba  lıyor ve ben ti    rt  n   kavrayıp burnumu sırtının k    k kısmına g  m  yorum ve g  zlerimi kapatıyorum.

Tanrım.

O burada. Bir   ekilde burada.

Bir   ekilde yine onun kollarındayım. Onu tekrar koklayabiliyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum. G  ğs   bana doğru inip kalkarken ne kadar canlı ve diri olduğunu hissedebiliyorum.

Birka   dakika sonra durdu ve beni yere bıraktı.

Kollarını cızırılı g  vdeye yerle  tirerek beni ağaca ya  lıyor ve ben de gev  eyerek v  cudumu daha da yakla  tırıyorum. Nefes nefese, g  zlerini y  z  mde, kambur boynumda ve eğilmi   bedenimde gezdiriyor. O bunu yaparken, ben de kendi taramamı yapıyorum.

Onu g  zlerimle i  ime   ekiyorum.

Onu son gördüğümünden bu yana sadece on sekiz saat kırk bir dakika geçmiş olmasına rağmen onu özledim.

Tanrım, onu çok özledim.

"Sen nasıl..." Fısıldıyorum, parmaklarım hâlâ onun tişörtüne tutunuyor.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Gözleri tekrar yüzüme dönüyor ve yüz hatları gerginleşip şiddetle titriyor.

"Çünkü o burada."

"Ben... Reign, ben -"

Daha yakına eğiliyor, pazuları iki yanımda geriliyor. "İşe yaramadı." "Ne işe yaramadı?"

"Aptal planın," diyor dişlerini sıkarak, "işe *yaramadı*." Dudaklarım kesik

kesik nefes alıyor. "Reign, dinle -"

"Hayır, dinlemeyi bıraktım. *Bitti*," diyor, gözleri kargaşayla dolup taşıyor.

"Seni ilk ben gördüm. O zamanlar. Seni ilk ben *buldum*. Ve sonra seni tekrar görmek için koca bir yıl bekledim. O gece ormanda gördüğüm kızı görmek için koca bir yıl bekledim. Ve sonra, onu öpmek için dört yıl *bekledim*, bekledim ve bekledim. Benim hizmetçi kızım olmasına rağmen. Lanet ailem için çalışıyordu ve bu yüzden tüm niyet ve amaçlar için hakkım vardı. Benim. Onunla ne istersem yapmaya. Ama bu hakkımı kullanmak yerine onu izledim. O dört yıl boyunca. En iyi arkadaşşıma aşık olmasını izledim ve bunun için kendimden nefret ettim. *Ondan* nefret ettim. Nefret ettim ve o kadar çok nefret ettim ki bu beni hasta etti. *O* beni hasta etti. Ama asıl mesele şu. Onun işi bitmemişti. Beni hasta etmeyi bitirmemişti, bu yüzden iki yıl sonra beni öptükten sonra, kendisi bana geldikten sonra, bana tekrar geldi. Kirazını almamı istediğini söyledi. Çünkü bir planı vardı. Hastalığımı iyileştirmek için çok aptalca bir plan. İyileştirme

Bu arada, onun da. Böylece her şeyi düzeltebilirdi. Böylece acıyı, ıstırabı durdurabilirdi. Böylece en iyi arkadaşım olan pislige geri dönebilirdi. Ama..."

Kalbim bir mengenenin

içinde. Beni boğan bir

mengene.

Atmasını zorlaştırıyor. Nefes almayı zorlaştırıyor. "Reign,

lütfe beni dinle. I -"

"Ama başarısız oldu," diyor gırtlaktan gelen, aşınmış bir sesle. "Sadece epik bir şekilde başarısız olmakla kalmadı, aslında her şeyi daha da kötüleştirdi. Şimdi daha hastayım. Daha önce olduğumdan. Daha deliyim. Daha deliyim, daha takıntılıyım. Ele geçirilmiş gibiyim, anlıyor musun? Ve bu acıtıyor." Bir elini göğsüne vuruyor. "Al. Çok acıyor, Echo. Daha önce olduğundan bile fazla. O yüzden şimdi," dudaklarını yalıyor, "bir planım var."

Yumruklarımı onun tişörtüne geçiriyorum. "Ne planı?"

"Planım," diye açıklıyor gözlerini kısarak, "istediğimi almak. *Almak* üzerine bana ait olanı. En başta benim olması gereken şey." Onun olmalıydı.

Ben.

Onun olmalıydım; o haklı.

Ne kadar haklı olduğunu bile bilmiyorum. Daha ona söylemedim bile.

Keşfettiğim her şeyi. Sadece birkaç dakika önce.

Kalbim boğazımda, "Ben" diye fısıldadım.

"Evet, *sen*," diye onayladı, sesi de fısıltıya dönüşmüştü, cızırtılı ve alçaktı. "Çünkü biliyorsun ki ben geri adım atmasaydım Lucas'ın hiç şansı olmazdı. Eğer seni ona itmeseydim, lanet olası erkek arkadaşın ültimatolar vermeyecekti. Seni almasına izin verdim. Seni elinde tutmasına *izin verdim*. Bir hediye olarak. Ama şimdi geri alıyorum çünkü sıra bende. İstedigimi elde etme sırası bende. Ve ben aidatlarımı ödedim, değil mi? Hem de fazlasıyla ödedim ve artık bitti. İstedğim şey için kendimi suçlu hissetmekten bıktım. Seni izlediğim için, o öpücük için, bana ait olmayan bir şeyi istediğim için kendimi suçlu hissetmekten bıktım. Çünkü görünüşe göre, sen istiyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum, nefes alıyorum, dağılıyorum ve tek bir anda bir araya geliyorum. "Evet."

"Ve sadece bir gece için de değil." diye hırlarken göğsü agresif bir şekilde dışarı fırlıyor.

"Hayır."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Sen benimsin, Echo. Seni geri vermeye karar verene kadar benimsin."

"Ne?"

Daha da yaklaşıyor, aldığı her nefeste, konuştuğu her kelimede göğsü içime bastırıyor. "Bu yüzden buraya geldin, değil mi? Ona geri dönmek için. Saf sevgi dolu kalbinle eski erkek arkadaşına geri dönmek için. Ve dönebilirsin de. Ama ben iyileşmeden olmaz. İçimdeki bu acıyı dindirmeden olmaz. Bu acıyı. Biraz adalet olmalı, Echo. Beni tükettiğin tüm yollar için lanet bir tazminat. İnsanlık tarihinin en aptalca planını yaptığın için de. Böylece ona geri dönebilir ve bana olan borcunu ödediğinde iyi bir kız gibi her şeyi düzeltebilirsin. Beni iyileştirdiğinde. Hastalığımı iyileştirdiğinde.

Hep beni düzeltmek istedin, değil mi? İşte sana altın fırsat."

Geçtiğimiz ay boyunca, Lucas'ı kurtarma ihtiyacım beni tüketti. Onun için bir şeyleri düzeltmek. Sadece bu gece -birkaç dakika önce- bu ihtiyacın aşkla hiçbir ilgisi olmadığını fark ettim. Suçluluk duygumdu. Bu ağır, boğucu suçluluk duygusu, onun düşüşünde bir parmağım olmasından kaynaklanıyordu.

Karşımdaki bu adamı da yatıştırmak için acil bir ihtiyaç hissediyorum.

Onun için her şeyi daha iyi hale getirmeye yönelik bu *acil, acil* ihtiyacı hissediyorum.

Ona acı çektirmenin bedelini ödemek için. Onu *izlettiğim* için. Ama bu farklı.

Tanrım, bu *çok* farklı.

Evet, duygularımı daha önce fark etmediğim için suçluyum. Hiç aşık olmadığım halde onu ve kendimi en yakın arkadaşına aşık olduğuma inandırdığım için.

Lucas'a hiç aşık olmadım çünkü Reign'den nefret ediyordum.

Ancak onun için bir şeyleri düzeltme dürtüsü, boğucu, boğucu bir suçluluk duygusundan değil, çok iyi, sıcak ve özgürleştirici hissettiren bir şeyden geliyor.

Yaz, karpuz ve limonata gibi hissettiren bir şey.

Kollarımı ona sarmak ve asla bırakmamak istememe neden olan bir şey.

Lo gibi bir şey -

Hayır, şu anda böyle düşünme Echo. Her şey hala kargaşa içindeyken.

Yani ona verebileceğim tek bir cevap var.

Ona vermek *istediğim*.

Ona hızla atan kalbim ve zonklayan ruhumla veriyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Göğsü hâlâ benimkine bastırıyor, nefesleri hâlâ sert. "Ne?"

Yumruklarımı açıyorum ve ellerimi yukarı doğru kaydırıyorum.

Göğsüne doğru gidip masaj yapıyorum, şimdiden iyi bir kız rolüne bürünüyorum.

Onun iyi kızı.

Çünkü ben

onunum. Her

zaman

öyleydim.

"Seni iyileştireceğim," diye tekrar fısıldıyorum, parmaklarımı çelik gibi dövülmüş kaslarına gömüyorum.

Göğsü titriyor.

Kalbi avuçlarımın altında gümbürdüyor.

"Borcumu ödeyeceğim."

Ateşli bakışları gözlerimin arasında gidip gelirken ağzı bir karış açık kalıyor. Sonra, "Demek benimsin."

Dün gece onun ifadesine bir ekleme yaptım ve bunu söylemek beni çok derinden yaraladı. Çünkü bu bir yalandı. Ama bu gece ona gerçeği söyleyebilirim.

Ve gülümseyerek, yapıyorum. "Ben seninim."

Ama sonra kendi nitelemesini koydu ve ben irkildim. "Seni geri verene

kadar." Yine de sorun değil. Sorun değil.

Bunları daha sonra d    neceğim.

  u anda buna odaklanmam gerekiyor.

Sonunda kalbimin içinde g  m  l   bulduğum t  m yeni   eylerin farkına varmak   zerine.

Onun   zerine.

Bu y  zden g  zlerim ya arırken bile g  l  msememi korumaya   alı ıyorum.

"Sen beni geri verene kadar."

Ve sonra ilk hamleyi ben yaptım.

    nc     p    memiz için.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birbirimizi öpüyoruz.

Birbirimizi yiyip bitiriyoruz.

Sanki bunu tekrar yapamayacakmışız gibi.

Sanki bunu bir daha yapamayacağımızdan korkuyormuşuz

gibi. Gerçek olan da bu, değil mi?

Dün gece tek seferlik bir şeydi.

Ama Tanrı'ya *şükür*, *Tanrı'ya şükür*, geri geldi.

Tanrıya şükür, zamanında geri geldi. Tanrıya şükür, bazı şeyleri zamanında fark ettim.

Tanrıya şükür, şimdi beni kollarına alıyor. Kalçalarımın arasına giriyor.

Vücudunu, leğen kemiğini benimkine bastırıyor.

Tanrım, evet.

Ve sonunda uyanmış gibiyim.

Bütün gün bu sisli durumdaydım, dünyanın kenarları donuk ve belirsizdi.

Artık her şey açık.

O bacaklarımın arasındayken, o boşluğu doldururken, etrafımdaki her şeyin farkındayım.

Arkamdaki cızırtılı ağaç kabuğu. Sıcak yaz havası. Karanlık gece. Beni tam oraya sürtüyor olması. Tam klitorisimin olduğu yerde bana karşı sallanıyor ve dönüyor.

Ve kutsal Tanrım, işte aleti.

Giysilerimizin katmanları arasından hissedebiliyorum. Ve

büyük hissettiriyor. *Kocaman.*

Dün geceki kadar büyük, beni geriyor, istila ediyor ve ben bunu tekrar istiyorum. Hem de çok istiyorum.

Saçlarını çekerek ağzına doğru inliyorum.

"Çok geç kaldım sandım," diyor kısık sesle. "Ona geri döndüğünü sanmıştım."

Başımı sallıyorum, dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum. "Hayır. Yapamadım. I -"

Boğazımın sütunu boyunca ağzı açık öpücükler konduruyor. "Seni ondan alırdım. Gerekirse seni onun kollarından koparırdım. Seni kaçıırırdım."

Boynumu yana yatırıyorum, ona tüm erişimi sağlıyorum, tüm tenimi, damarlarımı emmesine izin veriyorum. "Seninle gelirdim. Nereye istersen oraya giderdim."

"Onu öldürebilirdim," diye devam ediyor. "Beni durdurmaya çalışan herkesi öldürürdüm. I -"

"Şşşt," diye fısıldıyorum, ona karşı sallanıyorum, pantolonunun içindeki çadırı kamburlaştırıyorum. "Ben buradayım. Tam buradayım. Seninleyim."

Hırlıyor.

Sert ve derin.

Yalarken, emerken ve ısırırken. "Gitmene izin

vermeyeceğim." "Hiçbir yere gitmiyorum."

Tekrar hırlıyor ve elbisemin askılarını, boynunu çekiştiriyor. Elbisemin fermuarını arkadan açmak ve ona yardım etmek için sırtımı eğiyorum. Sütyenimle birlikte onu da çekiştiriyor, göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve sonra bir meme ucuna yapışıyor.

O emerken, emerken ve emerken neredeyse ağlayacak ve kollarında dans edecektim. Sanki benden içiyormuş gibi.

İlacını emiyor.

Onu daha iyi yapacak şeyi höpürdeterek içiyorum ve bu yüzden parmaklarımı onun zengin, siyah saçlarından geçirip yüzünü göğüslerime bastırıyorum. Daha fazla içmesini istiyorum. Benden her şeyi almasını istiyorum, tüm rahatlamayı, tüm ambrosia'yı.

Emme arasında "İyi misin?" diye soruyor.

Ağzını mememe yönlendirmek için başının arkasına bastırıyorum. "Ne?"

Meme ucumu derin derin emiyor. "Amına."

Nefes alıyorum, meme ucum onun emmesinden dolayı acıyor ama

yeterince acımıyor. "Evet." "Aldın mı bebeğim?" Bir kez daha derin *derin* emdi. "Hapları."

Dün gece beni bırakmadan önce, bana bir Advil verdi. Ağrı için. Yararlı olduğunu düşündüm çünkü ağrı hissettiğim yer

olmamalıydı. Ama sonra, güvende olmak için bugün bir tane daha almamı söyledi.

Bunun aşırı olduğunu düşündüm ve bunu ona bildirdim.

Ama otoriter bir kontrol manyağı gibi - ki konu o ve onun kötü çocuk tavırları olduğunda çok şaşırtıcı olduğunu söylememe izin verin, ama konu ben olduğumda bir kontrol manyağı olduğu ortaya çıkıyor - ayağını yere vurdu ve ona veda etmekten çok üzüldüğüm için kabul ettim.

Ben de bir tane aldım. Aslında iki tane. Çünkü benden iki tane almamı istedi. Gün boyunca yaptığımı hatırladığım tek şey buydu. "Hı-hı," diye inleyerek cevap verdim. "Aldım."

"İki mi?"

"Evet," diyorum sabırsızlıkla.

Meme ucumu hafifçe ısıyor ve beni "Aferin kızıma" diyerek ödüllendiriyor.

Sırtımı biraz daha kamburlaştırıyorum, onun övgüsü altında yükseliyorum. Ama beni hayal kırıklığına uğratarak emmeyi bıraktı.

Nefes nefese, "Ne oldu?" diye sordum. Ne..."

İnliyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Siktir." Saçını çekiştiriyorum. "Neyin var?"

Başını çeviriyor, nefesleri ısınmış tenimde şişiyor. "Kahretsin. Siktir. *Siktir.*"

"Reign, konuş benimle," diye ısrar ediyorum, sakallı çenesini kavrayıp kafasını kaldırmamasını sağlıyorum. "Yapma."

"Neye sahip değilim?"

"Prezervatif." "Ne?"

Çenesi parmaklarımın altında hareket ediyor. "Üzerime sürme. Ben yapmadım..." Olamaz.

Kahretsin. Aptal prezervatif.

Dün gece prezervatif takması gerektiğini söylediğimi biliyorum. Ama mesele şu ki.

Benden uzaklaşmaya başladığında düşüncelerim durur ve otomatik olarak ona daha sıkı sarılırım. Otomatik olarak kollarımı boynuna, kalçalarımı kalçalarına doluyor ve tutunuyorum.

Gitmesine izin

vermeyeceğim. İmkânı

yok.

Onu daha yeni buldum.

Birbirimizi yeni bulduk.

"Ne yapıyorsun?"

İçini çekti, gözleri şehvet sarhoşu bakışlarını yavaşça kaybetti. "Seni eve götürüyorum."

"Ne, neden?"

"Çünkü benden uzaklaşmaya ihtiyacın var."

Uzuvlarımı onun etrafında sıkıyorum. "Senden uzaklaşmama gerek yok." Bir iç çekiş daha ve başını salladı. "Zaten açgözlülük yapıyordum."

"Sen -"

"Dün gece kirazını kaybettin," diye devam ediyor. "Seni henüz beceremem." "Neden?"

"Çünkü dinlenmeye ihtiyacın var."

"Hayır," diyorum ona, onu tekrar sıkarak. "İhtiyacım olan şey senin sığın."

"Echo -"

"*Senin* ihtiyacın olan şey de benim amım," diyorum, hâlâ sert olan ve sanırım zonklayan sikine karşı kıvrınarak.

Burun delikleri alevlendi. "Hayır."

Kaşlarımı çatıyorum, inanamıyorum. "Bunu kastetmiyorsun. Bunu kastetmiş olamazsın. Seks yapmak zorundayız."

Sert gözlerinde küçük bir eğlence belirtisi parlıyor. "Hayır, biz seks yapmak *zorundayım*. Gel hadi."

Tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ve tabii ki gitmesine izin vermiyorum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. "Dinle, prezervatife ihtiyacın yok, Reign. Sen -"

"Evet, biliyorum."

"Hayır, değilsin," diye ısrar ediyorum. "Çünkü -"

"*Çünkü*," diye sözümü kesti, şimdi beni sıkıyor, kollarını küçük bedenimin etrafında esnetiyor, "aklını kaçırmışsın ve sana söylediklerimi unutmuşsun. Eğer şansım olsaydı, seni hamile bırakmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı *unuttun*. Hastalıklı ve sapkın fantezimi gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi."

"Ne, ne fantezisi?"

Sonra sessizleşiyor.

Burun delikleri alevlendi, gözleri bir şeyle parıldadı. "Reign."

Dudaklarımı yaladım. "Ne fantezisi?"

"Önemli bir şey değil."

"Hayır, söyle bana. Beni... hamile bırakma *fantezilerin* mi var?" P

kelimesi beni ürpertiyor. Aynı zamanda beni azgınlaştırıyor.

Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum. Ama bu sadece

konuşmaydı, değil mi? Fantezileri hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Fantezilerimi mi öğrenmek istiyorsun?" diye

soruyor. "Evet."

"Hepsi altı yıllık mı? Altı yıllık hayallerim ve düşüncelerim. Aklımı başımda tutan hayaller ve düşünceler. Seni onunla *izlerken*."

Kalbim küt küt atıyor.

Göğsümün içinde yarışıyor ve dönüyor.

Sesindeki ihtiyaçtan. İçinden gelen, kaba acıya. Ve tıpkı bana aşık olduğunu itiraf ettiği gece gibi, bilmek istiyorum.

Hayal ettiği, düşündüğü her şeyi bilmek istiyorum. Hayalini kurduğu.

Ve sonra hepsini yapmak istiyorum. Onun için. Onunla birlikte.

Suçluluk duygusu yüzünden değil, şu anda düşünmek istemediğim başka bir şey yüzünden.

Çünkü onun hayallerinin de benimkilere benzediğini hissediyorum. Onun hayalleri, artık gözlerim kalbimdeki her şeye açıldığına göre, kapalı göz kapaklarımın ardında görmeyi seveceğim hayaller olabilir.

"Anlat bana," diye fısıldıyorum.

Alçak sesle kıkırdıyor, nefes nefese kalıyor.

Genelde kıkırdamaları edepsiz ve erotik olur ama bu seferki tam bir işkence.

"Neden?"

"Çünkü bu gecedan itibaren gözlerimi her kapattığımda onları da görmek istiyorum. O rüyaları. *Seni* görmek istiyorum."

Zaten yaptım.

Ama şu anda bilmesi gereken bir şey değil. Bizim de girmemiz gereken bir konu değil.

Özellikle de morarmış yüzü derin, ağır bir duyguyla titreşirken ve adem elması sarsıntılı bir yutkunmayla sallanırken.

Ve bence yapacak.

Sanırım bana hayallerini verecek, ama önce bana bakmak istiyor. Gözlerini yüz hatlarımda gezdirmek istiyor. Ki bu iyi bir şey.

Acele etmesin.

Ben kesinlikle benimkini aldım, değil mi? Her şeyin farkına varmak için.

Bu yüzden sabırlı olabilirim. Benim ona yaptığım gibi onun da bana eziyet etmesine izin verebilirim. Dağınık elbiseme bakarken.

Çıplak memelerim, parlayan meme uçlarım.

Hatta çıplak bacaklarım. Çünkü elbisem yukarı kalktı ve kalçalarımın çok yukarısına, neredeyse külotumun olduğu yere kadar çıkıyor.

Şimdiye kadar fark etmediğim bir şey. Muhtemelen utanmam gereken bir şey.

Bir ağacın arkasına saklanmış olsak ve etraf karanlık olsa bile, yine de açıktayız. Hala birbirimize sarılmış durumdayız ve eğer biri yanımızdan geçerse, yasadışı bir şey yapıyormuşuz gibi görünebilir.

Kapalı kapılar ardında yapılması gereken bir şey.

Ama umurumda değil.

Şimdiye kadar duygularımı o kadar iyi sakladım ki, artık saklamak istemiyorum.

Onları tekrar örtbas etmek istemiyorum. Onunla nasıl olduğumu, çok farklı, çok utanmaz, çok mutluluk ve huzur dolu olduğumu örtmek istemiyorum.

Yani *onun*.

Sonunda sert eliyle bir memeyi avuçladı ve "Memelerini sikiyorum" dedi.

Onun bakımına boyun eğiyorum. "Oh, bunu biliyordum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Evet, bu benim için oldukça popüler. Tam orada, ilk beşimde."

"İlk beşe girdin."

"Benim ilk 10'um var," diye düzeltti beni. "Ama şimdilik beş taneyle devam edeceğiz." Dudağımı ısırarak, "Başka ne var?" diye sordum.

Bunun üzerine aç gözlerini göğüslerimden çekip örgüme dikeyor. Yarı gevşemiş ve omzuma dökülmüş, kuyruğu gövdesine sürünüyor.

Onu alır ve dövüştüğü gece yaptığı gibi bileğine sarar. Bir nefes çekiyor, bir nefes çekiyor ve dudaklarına sürüyor. Ve bunun gördüğüm en ateşli şey olduğunu düşünüyorum; o gece ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Bu dünyada hiçbir şey Reign Davidson'ın saçlarımı koklamasından, kokumu güzel yüzüne sürmesinden daha ateşli, daha seksi olamaz. Ve tişörtünü omuzlarından yumrukluyorum, ona karşı kıvranıyorum.

Bu da onun gözlerini açmasına neden oluyor, tamamen

karanlık ve genişlemiş. Sonra, "Saçını sikeyim. Ama sen

bunu zaten biliyordun." Hıçkıldım. "Ama bunu nasıl

yapacağını bilmiyorum."

Bu da onu tekrar kıkırdatıyor. Bu seferki de işkence gibi, "Doğaçlama yapmakta iyiyimdir. Ama sanırım sikimi içine sürtmekle başlardım. Bal sarısı saçlarına. Döllerimle ıslatır ve kirletirdim." Örgümü çekiştiriyor, esmer elini saç tellerimin etrafında dolaştırıyor. "Sonra bir avuç alır ve kalın etimin etrafına sarardım. Ve sonra onu becerirdim. Bunu düşünürken yumruğumu sıktığım gibi saçlarını sıkardım. Ve sonra beş saniye içinde üflerdim."

Yutkunuyorum. "Beş saniye mi?"

"Evet." Yukarı bakıyor. "Eğer saçını becerirsem, Ciklet, beş saniyeden daha kısa bir sürede her yerine boşalırım."

"Ama örgülerimi bağlamak çok uzun zamanımı alıyor."

"Evet, ben de buna güveniyorum," diyor, gözleri hem yoğun hem de eğleniyor. "İyi kızımın en az bir yılını alacağı gerçeğine güveniyorum."

saçını yapmak için lanet bir saat. Çünkü bu sayede saçını bozmak benim için daha da eğlenceli olacak."

Örgümü tekrar çekiştirdiğini hissedince kaşlarımı çattım.

Ayrıca saçımı mahvetme ihtimaline karşı azgınca inliyorum.

"Bu çok adice," diyorum ona.

Bu da onun tekrar kıkırdamasına neden oluyor. "Peki ya sana bunun saçların için iyi olduğunu söylesem?"

"Sikiyor musun?"

Ağzı orantısız bir sırtışla yukarı kalkıyor. "Evet, ve her yerine boşalıyorum." "I -"

Eğildi ve ağzıma doğru fısıldadı, "Ve cildin için." "Dölün cildime iyi mi geliyor?"

"Uh-huh," diye geveliyor, ağzımı usulca öpüyor. "Benim dölüm seni pespembe ve güzel yapacak. Pırıl pırıl. Bu yüzden her gün yüzüne boşalmama izin vermelisin. Günde iki kez."

"Bunu uyduruyorsun."

Dudaklarıma sırtarak mırıldanıyor. "Olabilir. Ama yine de yapmama izin vermelisin."

"Bu senin ilk beşinde mi?"

"Sana yüz bakımı yapmak için mi? Tabii ki." "Buna böyle mi deniyor?"

"Evet. Bu bir ödül gibi."

"İnci kolye gibi."

Dudaklarımı usulca öpüyor. "Evet, aynen öyle."

Ben de onu öpüyorum. "Başka ne var?"

Beni tekrar öptü ve devam etti, "Seni bağlamak istiyorum." "İstiyor musun?"

"Evet."

"Halatlarla mı?"

"Evet." Bir öpücük daha. "Ama daha çok kemerim. Güzel bir siyah deri kemerim var. Yumuşak ve esnek. Sıkı."

Kalbim yine hızla atmaya başladı. "Daha önce hiç... Daha önce hiç bağlanmamıştım." "Evet, biliyorum Çiklet," diyor. "Yaptığını düşünmemiştim."

"Bu..." Yutkunuyorum, "Acıyacak mı?"

Bunun üzerine kıkırdaması kesinlikle kirli ve erotik ve beni inletiyor. "Benim zavallı küçük ağlak bebeğim."

"Değilim," diye homurdanıyorum, öyle olmama rağmen.

"Hayır, acımayacak," diyor bana, öpüyor, öpüyor, dilini uzatıyor. "Bağlama kısmı değil."

"Peki o zaman, hangi bölüm?"

"Seni yatağıma bağladıktan sonraki kısım." "Ne yapacaksın?"

Buna karşılık, emmem için bana dilini veriyor.

Şeker gibi belki. Anestezi gibi. Beni

sakinleştirecek bir ilaç.

Beni uysal ve itaatkâr tutmak için bir iksir. Böylece bana söylemesi gereken şeyi söylediğinde çıldırmayacağım. Saldırdığında çok fazla çılgılık atmayayım diye.

Tüm bunları bildiğim halde yine de emiyorum ve emiyorum. Çünkü vurulmak istiyorum. İtaatkar olmak istiyorum.

Onun etkisi altında olmak ve onun iyi kızı olmak istiyorum.

"Zaten biliyorsun, değil mi?" diye cilveleniyor. "Seni bağladığımda sana ne yapacağımı biliyorsun."

"Sanırım öyle." diye fısıldadığımda dudaklarım onunkilere kayıyor. "Evet, çünkü bu benim bir numaralı fantezim."

"Beni hamile bırakmak için."

"Evet, bebeğim. Seni yatağıma bağlayıp çiftleştirmeyi hayal etmek yıllardır hayatımı böyle yaşıyorum. O kadar ki artık bunun benim saplantım olduğunu bile düşünmüyorum. Bunun bir hastalık olduğunu bile düşünmüyorum."

Ona karşı sarsılıyorum. "O zaman ne?"

"Bu benim lanet dinim." Devam ederken yine kıvranıyorum, "Tüm kıyafetlerinizi kesmeyi düşünmek artık nasıl dua ettiğim. Güzel pembe elbiselerini yırtmayı düşünerek nefes alıyorum. Bu şekilde var oluyorum. Ve benim için pembe giyeceksin, Ciklet. Buna inansen iyi edersin."

"Çünkü pembe senin en sevdiğin renk."

"Evet." Sonra gözleri sertleşir. "Ve maviden nefret ettiğim için."

Demek istediğini vurgulamak için elbisemi çekiştiriyor, çünkü mavi giyiyorum.

Çünkü nedenini biliyor.

İşte o zaman bir daha asla mavi giymeyeceğime söz verdim. Onun için her zaman en sevdiğim rengi giyeceğim. Çünkü bu yüzden onun da en sevdiği renk.

"Yapmayacağım."

Dudaklarımızı birbirine sürterek, "Evet, yapmayacaksın," diye homurdanıyor. "Pembe giyeceksin ve ben seni pembeler içinde sevsen de, yine de bıçakla keseceğim. Yine de kesip atacağım ki gerçek ödüle ulaşabileyim. Gerçek favori rengime. Ay tozu kadar yumuşak teninin rengi."

O zaman tüylerim diken diken oluyor.

Bu sahiplenici tonda. Büyüyen sesi.

"Sonra ne olacak?" diye soruyorum.

Keskin bir şekilde nefes verir. "Ve sonra, bacaklarını ayıracağım ve seni horozumla besleyeceğim. Onu amına sokacağım ve tam istediğim yere gelene kadar devam edeceğim. Tam da hayalini kurduğum noktaya."

"Hangi

nokta?"

"Rahmin."

"Benim rahmim."

"Evet, bebeğim." Beni usulca, ıslak ıslak öpüyor. "Sikimi tam rahmine sokacağım ve sonra onu sikeceğim. Rahmini sikeceğim ve bu canını yakabilir, tamam mı?"

Karnım sıkıştı. "Olabilir mi?"

"Evet. Seni o kadar derin ve sert sikersem karnın ağrıyabilir. Seni ağlatabilir."

"Yine de ağlamayacağım," diyorum ona cesurca. "Ağlamayacağım."

Beni tekrar öpüyor. "Öpeceksin. Ama sorun değil. Çünkü dün geceki gibi, hepsini yalayıp yutacağım. Çikletim için her şeyi daha iyi yapacağım."

"Yapacağını biliyorum," diye fısıldıyorum, onu geri öperek.

"Güzel," diye övüyor. "Öyleyse, rahmini sikeceğim. Onu becereceğim ve becereceğim, bu arada karnının şiştiğini düşünüp duracağım."

Nefes nefese kaldım, yeterince hava çekemiyorum.

Erotik hikayesini anlatırken. Bana en sevdiği rüyasını anlatırken.

Dudaklarını yalayarak devam ediyor, "Rahminin büyüdüğünü ve genişlediğini düşünürken onu becereceğim. Gittikçe daha büyük olacak. Ama sonra büyüyecek olan tek parçan o olmayacak."

"Başka ne var?"

Sert bir öpücük konduruyor. "Göğüslerin de

büyüyecek." Onun sözleriyle memelerim

karıncalanıyor. "Oh evet."

Ve gözleri tekrar çıplak göğüslerime kayd. "Büyük ve ağır olacaklar. Kremi." İkisini aynı anda tekrar avuçluyor. "Süt gibi."

Nutkum tutuldu, ona doğru eğildim ve daha fazlasını teklif ettim.

"Tanrım, buradan damlamaya başladığın gün," diye meme uçlarımla ilgileniyor, "işim bitecek. Benim için oyun biter."

"Ben..."

Meme uçlarımla ilgileniyor ve endişeleniyor, onları ateşli, çılgın gözlerle izliyor. "Onların mihrabında ibadet edeceğim. Tapacağım. Onlara yapışacağım,

Yemin ederim, asla bırakmayacağım. Gün doğumundan gün batımına kadar onlardan içeceğim."

Nefesim kesildi, utandım ve ateşlendim.

Çok garip bir şekilde azgıyım. Yine de içimdeki iyi kız itiraz ediyor. "Ama Reign, bu... Hayır."

"Ciddi misin, şu anda?" diye soruyor, inanmayarak, hala göğüslerimi izliyor, hala onlarla oynuyor ama şimdi kaşları çatık. "Cidden beni süt gibi memelerinden uzak tutacaksın."

"Ben... Ben..."

"Çünkü öleceğim," diye homurdanıyor, etimi dolgunlaştırarak. "Sadece dramatik davranıyorsun."

Bunun üzerine başını kaldırır. "Sikeyim hayır. Benim bebeğimi doğuracak olan kızın memelerinden içmek istemek drama değil. İşler böyle yürüyor. Ona minnettar olduğumu böyle göstereceğim. Sana çok minnettarım Cıklet. Beni hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu ettiğin için."

Ve sonra, yıkılıyorum ve diyorum ki, "Tamam.

Tamam." diyorum. Çünkü nasıl demem?

Bunu ondan nasıl alabilirim?

Ben zalim değilim. O tür iyi bir kız değilim.

Ben *onun* iyi kızıyım.

Yani isterse memelerimden içebilir.

"Öyle mi?" diye soruyor kaba, zor çıkan bir sesle. "O zaman memelerini emmeme izin verecek misin?"

"Tanrım, evet. Evet."

"Her tarafları ağrıdığında ve acıdığında bile."

"Evet. Çünkü onları daha iyi yapacaksın."

"Evet, yapacağım." Beni yine bir öpücükle ödüllendiriyor. "Senin için her şeyi daha iyi yapacağım, söz veriyorum. Sana verdiğim sözlerden dönmeyeceğimi biliyorsun."

"Hayır, yok."

"Evet, eğer hamile memelerinden beslenmeme izin verirsen, seni elmaslarla kaplar ve kadifeyle örterim. Amını defalarca sikerim ve seni döllерimle beslerim."

Onun rüyalarının ağına o kadar sıkıca sarıldım ki, yukarıdan aşağıya fark edemiyorum. Ama dün gece de öyle yaptı. Beni pis masallarının etrafına sardı ve kendimi çok azgın, ateşli ve güvende hissettirdi.

Ben de "Ama ben zaten... Ben zaten hamileyim, gerek yok... gerek yok..." dedim.

"Beni çok dikkatli dinle, Ciklet, tamam mı?" Ciddileşiyor, gözleri şehvetli ve ciddi. "Seni hamile bırakırsam, istediğim gibi amını sikersem, seni yedi gün yirmi dört saat sikmeme hazır olsan iyi edersin, tamam mı? Hamile amını sikeceğim. Hamile memelerinden besleneceğim ve ateşli küçük amcığımı doldurmadığım zamanlarda dar hamile karnının her yerine boşalacağım, tamam mı? O yüzden bu tartışmayı burada kapatalım."

"Tanrım, Reign. Lütfen dur. Yapamam -"

"Ama," diyor sözümü keserek. "Ben gerçekten içine boşalana kadar bunların hiçbirini gerçekleştiremez. Yükümü gerçekten boşaltana kadar. Ve daha yeni başladım

Siktir git, değil mi? Daha yeni başladım. Ve önümüzde uzun bir yol var."

"Öyleyse yap," diyorum ona, sabırsızlıkla. "İçime gel."

"Yapsam bile işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz. Seni sadece bir kez sikerek hamile bırakıp bırakmayacağımı bilmiyoruz."

Tişörtünü büküyorum. "O zaman beni iki kez

becer." "Öyle mi?"

"Evet."

"Tamam. Seni iki kez sikeceğim. Ve üç kez. Sonra dört kez." Dudaklarıma yatıştırıcı bir öpücük konduruyor. "Seni doğurmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar sikeceğim, tamam mı? Çünkü yapmam gereken bir iş var, değil mi? Seni yatağıma öylesine bağlamadım. Bir amacı var, değil mi?"

"Uh-huh."

"Peki amacın ne bebeğim?" "Beni

doğurmak için."

"Evet," diye fısıldıyor mutlu bir şekilde. "Seni benim iyi küçük hizmetçi kızım gibi yetiştirmek için."

Karnım şimdi ritmik olarak sıkılıyor.

Söylediği her kelimeyle.

Sanki bedenim kontrolüm dışındaymış gibi.

Tıpkı vücudu gibi. Ki şu an hareket ediyor.

Tıpkı rahmim gibi ritmik bir şekilde içimde sallanıyor.

Çünkü o da en az benim kadar rüyalarında
kaybolmuş durumda. "Hamile kaldığımda ne
olacak?"

Bütün vücudu titrer. Titriyor.

"Sonra göğsümü zaferle dövüyorum," diyor kısık sesle. "Zafer çığlıkları atıyorum. Kahrolası gökyüzüne kazandım diye kükrüyorum. Artık sen benimsin diye. Çünkü her şey bununla ilgili, değil mi Echo? Seni yatağıma bağlamak ve tekrar tekrar becermek istiyorum. Bana durmamı söylediğinde bile. Amını acıttığımı, küçük karnını acıttığımı, rahmini ne kadar çok siktiğimi, mahvettiğimi ve içine boşaldığımı söyleyen bile. Bütün *bunlar* seni benim küçük hizmetçi kızım gibi yetiştirmek için. Böylece izlemek zorunda kalmayacağım. Kenarda durup seninle birlikte olmasını izlemek zorunda kalmayayım diye. Seninle *oynamasını*. Bubblegum'ımla oyna. Özellikle de o benimken. En başından beri *benimdi*. İlk görüşte. Ama onu vermek zorundaydım. *Paylaşmak* zorundaydım. Başka birinin seninle oynamasını *izlemek* zorundaydım, bebeğim."

Sonra bana sert bir öpücük verdi.

Kalbim göğsümde dönüp dururken sert ve acımasız bir öpücük.

"İşte bu yüzden. İşte bu kadar sapkınım, sırf en iyi arkadaşıma karşı kazanabilmek için hayatını mahvetmeyi hayal ediyorum. Sırf seni ondan alabilmek için, seni çalabilmek için. Yani hayır, bu gece seks yapmayacağız. Lastik olmadan olmaz ve -"

O zaman elimi ağzına bastırıyorum.

Ve titrek nefeslerle kulağına gidip sonunda fısıldıyorum, "Prezervatife ihtiyacın olmayacak, Reign. Çünkü ben doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Sarsılıyor.

Büyük, ürpertici bir hareket. Kemiklerimde
hissediyorum. Sanki bir bomba patlamış gibi.

Ve belki de öyle olduğunu fark ettim.

Belki de bu yüzden her şey bu kadar sessizleşiyor.

Şimdiye kadar nefes alıp veriyorduk, inleyip sızlanıyorduk. Ama şimdi hiç
sesimiz çıkmıyor. Şimdi bana bakıyor, yüzü ve gözleri keskin, "Öylesin"
derken dudakları zar zor kıpırdıyor.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık iki hafta önce."

Bunun ne anlama geldiğini hesaplamak için geriye dönüp düşünmesine
gerek yok. O zaten biliyor. "Dövüş gecesi."

Başımı sallıyorum ve eli boynuma gidiyor. Arkasından beni sıkıca kavırıyor,
sıkıyor.

Yırtıcı, sahiplenici eylemi karşısında kalbim küt küt atıyor. "Okuldaki
revire gittim ve ertesi gün doktorla görüşüm. Bana bir reçete yazdı."

"Yani yalan

söyledin." "Dün

gece."

"Neden, prezervatif takma konusunda bana

güvenmediğin için mi?" "Sana güvendim," diyorum

ona dürüstçe.

"Peki o zaman

neden?" Evet,

neden.

Çünkü onunla arama mesafe koymak istedim. Çünkü dün sadece bir geceliğine onun olduğumu düşünmüştüm. Ve bu yüzden hap almak *için* kliniğe gitmeme rağmen - bu arada onun için; kavga gecesinden hemen sonra gittim, bana aşık olduğunu itiraf ettikten ve beni eysiz becermek istediğini söyledikten hemen sonra, yani evet, onun içindi - yine de bunu bir sır olarak sakladım.

Her şeyi iş olarak tutmak

için. Tanrım, ben bir

aptalım, değil mi?

Altı yıldır aptalın tekiyim. Gerçeği

fark edemediğim için.

Onun benim için kim olduğunu göremediğin için.

"Çünkü senin olduğumu bilmiyordum."

Yüzü sertleşiyor. "Peki neden bana şimdi söylüyorsun?"

Parmaklarımı dikenli saçlarında gezdiriyorum. Parmaklarımı, solmaya yüz tutmuş morlukların damgasını vurduğu yaz teninde, çukurlaşmış ve morarmış yüz hatlarında gezdiriyorum. Parmaklarımı kirli sakalına gömüyorum ve fısıldıyorum: "Çünkü artık biliyorum. Senin olduğumu biliyorum. Ben *senin* iyi küçük hizmetçi kızınım. Çünkü en başından beri senin olmalıydım. Çünkü artık izlemek zorunda değilsin. Oynayabilirsin. Artık benimle sadece sen oynayabilirsin. Tüm hayallerini gerçekleştirebilirsin. Altı yıllık güzel rüyalarını ve harika fantezilerini."

Yine de birkaç dakika sessizlik hakim oluyor.

Yine de hareketsiz ve donmuş bir şekilde beni
izliyor.

Yapmayana kadar.

Ta ki ağızıma gelip onu tekrar öpene kadar. Ve sonra sadece birkaç dakika önce olduğu gibi birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Kıvranıyor, birbirimizin saçlarını ve kıyafetlerini çekiştiriyoruz. Sonra beni yere bıraktı ve etrafımda döndürdü. Beni ağaca doğru itiyor ve gidiyorum, çünkü tamamen gevşek ve gevşekim.

Çünkü ben onunum. Bu

yüzden beni

ayarlamasına izin

verdim.

Kollarımı ağaca dolmasına ve yanağımı ağaca koymasına izin verdim.

Kalçalarımın çekmesine ve bacaklarımı açmasına izin verdim.

Sonunda elbisemi yukarı kaldırıyor ve kıcımlı kırmızımsı kahverengi gözlerinin önüne seriyor. Gördüğü şey yanaklarımı sıkmasına ve şaplak atmasına neden oluyor.

Aynen böyle.

Hiçbir uyarı olmadan. Herhangi bir giriş olmadan.

Bu kadar kendimde olmasaydım, şoktan çılgın atardım. Ani çatlamada.

Bu durumda tek yaptığım sızlanmak ve onu izlemek, göz kırpmak, destek için ağacıma sarılmak.

"Sik beni," diye mırıldanıyor kendi kendine, külotumu çevirirken. "Küçük kalpli pembe. Bunun için yanacağım, değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyim. Çünkü benim gibi bir adam," başını kaldırıp tekrar kıcıma şaplak atıyor, "senin gibi bir kızı her becerdiğinde cennette bir melek ağlıyor."

Yapabilseydim buna bir şey söylerdim.

Ama avucunun şokuyla nutkum tutuldu. Bir de külotumu çıplak kalçalarımın aşağı kaydırıldığını hissediyorum. İçimden çıkarıp yerden alıyor.

Onları kokluyorum.

Benim örgümü yaptığı gibi.

Pantolonunu cebe indirip fermuarını açmadan önce kasıklarının da yalıyor.

Gözlerim parmaklarının çalıştığı yere iniyor, sikini ilk kez görmeyi bekliyorum. Ama üzerime eğiliyor, göğsünü omurgama yaslıyor ve yanağını usulca öperek sikini yine gözümünden saklıyor.

Muhtemelen beni korumak için.

"Çünkü *ne zaman*," diye beni geri çekti, "bir Haydut Çiklet'inin amını çiğ çiğ köpeklese, lanet olası Tanrı cennette ağlar. Aferin sana bebeğim. Bunu benden sakladığın için senin adına sevindim. Seni çiğ çiğ sikme zevkini benden esirgediğin için."

Ona tekrar hayır demek istiyorum.

İyi olmadığımı. Ondan sakladığım için kötüydüm.

Ona çiğ köpeğin ne olduğunu da sormak istiyorum.

Ama yapamam.

Tek yapabildiğim nefes nefese kalıp inlemek. Çünkü içime girmek için tam o anı seçti.

Hepsi çıplak ve ham.

Sanırım anlamı bu, çiğ köpek.

Prezervatifsiz yapmak.

Ve aman Tanrım, bunu yapmanın başka bir yolu var mı?

Sikilmenin başka bir yolu var mı, benim gibi bir ağaca yapışmış, sırtın kavisli, elbisen kıvrılmış ve erkeğin - altı yıldır sana takıntılı olan bu ateşli, büyük ve seksi adam - sana arkadan veriyor?

Hayır, olduğunu sanmıyorum.

Ayrıca şu anda doğruyu söylediğini de sanmıyorum.

Bunu söylediğinde beni çiğ çiğ sikme zevkini ona çok gördüm.

Çünkü sadece onu değil, kendimi de zevkten mahrum bıraktım ve artık bunu yapmak zorunda olmadığım için çok mutluyum. Ayrıca beni ağaçla arasına hapsettiği, bir eliyle kalçamı tutarken diğer eliyle göğsümü sıktığı için de mutluyum. Ağzımın hemen yanında nefes aldığı, benimle birlikte homurdanıp inlediği için mutluyum, böylece onun coşkusundan zevk alabiliyorum.

Böylece içime çıplak pompaladığı için duyduğu coşkunun tadını çıkarabilirim. Ve Tanrım, kesinlikle coşkulu görünüyor.

Gözleri kapalı, ağzı ayırık, göğsü sırtımda titriyor ve ben ona dokunmak istemekten kendimi alamıyorum. Parmaklarımla onun mutluluğunu hissetmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Bir şekilde kabuğu kaşımayı bırakıp yüzüne gitmeyi başarıyorum. Parmaklarımla kavramayı başardım.

Bu noktada, o uyanır.

Koyu, koyu, *çok* koyu ve büyümüş gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Ve o baktığı anda, ben geliyorum.

Bu çok garip.

Sadece göz temasından geliyorum.

Sadece saplantısının, sahiplenmesinin derinliklerine tanıklık ederek, ama ben biliyorum.

Onun sikine boşalıyorum ve daha deneyimli olsaydım ya da başka biriyle olsaydım, muhtemelen onuncu vuruşunda boşaldığım için utanırdım. Onuncu çok derin ve sert vuruş ama olduğu gibi, ben değilim.

Şu anda onun altında kıvranıyor ve kamburlaşıyorum.

Amım çarpınıyor ve onun uzunluğunun üzerinde kasılıyor. Ve Tanrım, yine inliyor.

İtişini de hızlandırdı. Öyle ki artık her dibe vuruşunda kalçaları kıcıma çarpıyor. Jean kaplı kalçaları çıplak kalçalarımın çarpıyor. Ve parmakları sıkılaşıp beni sıkıştırıyor.

Kendi parmaklarım hala yüzünde, sert çenesinde, çıkık elmacık kemiklerinde. Ve o geldiğinde, her yerde hissediyorum.

Çenesi gevşediğinde parmaklarımda, göğsü derin bir iniltiyle titrediğinde sırtımda hissediyorum.

Ve amımda ve rahmimde. Geldiği yere.

Bana söylediği yere geldi. Tam istediği yere. Rahmimin derinliklerinde ve yükseklerinde.

Orada zonkladığını hissediyorum. Ve bir an için elimi karnıma koyarsam onu orada da hissedebileceğimi düşünüyorum. Kalın siki bir etki yaratıyor, derimin hemen altında titreşiyor, beni dolduruyor ve dolduruyor.

Ve bu yüzden garip bir üzüntü hissediyorum.

Hayallerinin gerçekleşemeyeceğini. Çünkü

hap kullanıyorum.

Ama sorun değil. En azından ona bunu verdim. Ve hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Gözleri kapalı, dudakları ayırık ve vücudumun üzerinde sarsılıyor ve titriyor.

Tıpkı içimdeki siki gibi.

Doruk noktasına ulaştığında gözlerini açıyor ve "Benim" diye fısıldıyor. Amım tekrar onun uzunluğunun üzerinde kenetleniyor ve ben de "Senin" diye fısıldıyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saçımla oynuyor.

Saç tellerimin çekiştirildiğini hissediyorum ve ona bakmak için yüzümü çeviriyorum.

Yıldızların altında çimlere uzanmış, gözleri kapalı ve ağzı gevşemiş. Göğsü o kadar hafif inip kalkıyor ki uyuyor da olabilir.

Ama öyle değil.

Uzattığı kolunun parmakları - ki o da benim yastığım gibi davranıyor - çalışıyorlar.

Asi saç tellerimi eliyor, kıvrıyor, hafifçe çekiyor. Dün gece yaptığı gibi.

Ben de dün gece yaptığım şeyi

yaptım. Onun için örgümü açtım.

Böylece oynayacak daha çok yeri olur. Parmakları saçlarımda üzerinde oynayıp dans edebilsin diye.

"Saç fetişin var," diye fısıldıyorum, ona bakarak.

Gözlerini açıyor, dudakları tembelce yukarı kıvrılıyor. "Benim bir Echo fetişistim var."

Hem sözleri hem de yüzündeki orantısız gülümseme kadar tembel çıkan sesi karşısında kalbim küt küt atıyor.

Yan dönüyorum, yanağımın altında pazılarının esnediğini

hissediyorum. Elimi yüzüne koyarak, "Çok güzel

görünüyorsun" diyorum.

Güzel kelimesinin bir erkek için uygun olmadığını biliyorum. Ama böyle çok güzel görünüyor, rahatlamış ve uykulu. Gözleri parlıyor ve ağzı daha önceki öpüşmelerimizden dolayı dolgun ve ıslak.

O dolgun ağzını yalıyor. "Ve sen de sikilmiş gibi görünüyorsun."

Ne?

"Fuck-struck nedir?"

"Sikişmekten etkilenen bir kız. Seks çarpmış, seks sarhoşu ya da sadece gözü dönmüş olarak da bilinir."

"Birincisi, böyle bir kelime yok. İkincisi, ben öyle değilim."

"Birincisi, bunu bir kelime haline getirdim. İkincisi, öylesin çünkü ikimiz de sikimin sihir yaptığını biliyoruz."

"Eğer sikin büyü yapıyorsa, Haydut, o zaman amım bir büyücü çünkü daha önce hiç bu kadar rahat görünmemiştin."

Mırıldanıyor, yan dönüp bana doğru geliyor, diğer eli belime yerleşiyor.

"Öyle, Ciklet."

Dilimi ona doğru uzattım ve o da kıkırdadı.

Ve fark ettim ki kirli ve pis olmasının yanı sıra kıkırdamaları beni de gülümsetebiliyor.

Beni de mutlulukla doldurabilirler.

Sonra iç çekerek ve onun güzel yüzüne bakarak fısıldıyorum: "Artık kavga etmeyeceğinize çok sevindim."

"Ben de öyle. Şantaj uğramak eğlencelidir." "Önce sen bana şantaj yaptın."

"Evet, çünkü takip edilmek de eğlenceli."

Gözlerimi ona diktim. "Hey, beni ilk sen takip ettin."

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "Evet, sanırım öyle yaptım."

Elimi saçlarına götürüyorum ve onun benim saçlarımı kıvırdığı gibi ben de onun saçlarını kıvırıyorum. "Burayı nereden biliyorsun?"

Çünkü burası çok güzel bir yer.

Kalın, halı gibi yeşil çimenler, bir tarafta sık ormanlar ve diğer tarafta parıldayan bir göl var. Ayrıca gökyüzü buradan çok güzel görünüyor, yıldızlı ve ay gözlü.

Hiç gidemediğim partiyi bitirdikten sonra Reign'e henüz eve dönmek istemediğimi söyledim. Onu terk etmeye hazır değildim, gecemizin bitmesine hazır değildim. Bu yüzden ona beni bisikletiyle bir yere götürmesini söyledim.

Ve beni buraya getirdi.

Bu güzel göle ve aslında sevdiğim türden bir ormana, tamamen huzurlu ve sessiz.

"Eskiden buraya çok gelirdim," diyor. "Eskiden..."

Durdu ve çenesini sıktı. Biliyorum.

Söylemeye çalıştığı şey.

Ben de onun yerine cümleyi tamamladım. "Babanın sana kötü davrandığı zamanlar mı?"

Bana başıyla kısa bir selam veriyor ve ben de eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Bana söylediği için bir çeşit ödül olarak.

Bazı şeyler hakkında konuşmanın onun için kolay olmadığını zaten biliyorum. Hayatınız boyunca çok fazla sır sakladığınızda - babasının tacizi, bana olan aşkı ve Tanrı bilir daha ne kadar çok şey - paylaşmak kolay değildir.

Ama denediğine sevindim.

"Küçükken," diyor gözleri uzaklara dalarak, "kaçamazdım. Beni nereye koymak isterse orada kapana kısılırdım. Odamda, bir dolapta. Bodrumda. Ama sonra büyüdüm. Bir şeylerden, bir yerlerden çıkabiliyordum. Pencereleden. Bu yüzden kaçardım. Bazen Lucas'ın evine giderdim." diye yutkunuyor. Bazen babamın arabasını çalıp etrafta dolaşırdım. Bir gün burayı buldum ve çok huzurluydu. Çok güzeldi. Ayrılmak istemedim."

Gözümü kırparsam, gözyaşlarımın akacağını biliyorum.

Tam orada, kenarda oturduklarını biliyorum. O yüzden yapmıyorum.

Şu anda onun önünde ağlamak istemiyorum. Bunu kendimle ilgili hale getirmek, beni teselli etmek zorunda kalmasını sağlamak istemiyorum. Çünkü bunu yapacağını biliyorum.

"Sen tanıdığım en harika adamsın." dememe rağmen. "Ne?"

Ona doğru eğildim. "Tanıdığım en şaşırtıcı, harika ve güçlü adam, Reign Marcus Davidson."

"Sen de tanıdığım en dramatik, en kız gibi ve en emo kızsın, Echo Ann Adler." demeden önce birkaç dakika beni inceledi.

Başımı sallıyorum ve ısrar ediyorum: "Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum ama öylesin. Sen çok güçlüsün, Reign. Sebat ettin. Israr ettin; devam ettin; orada asılı kaldın; çekiçledin; inatçıydın ve şimdi kendine bir bak."

"Bana bak ne?"

"New York'ta yaşıyorsun," diyorum aptal bir ses tonuyla. "Üniversitedesin. Futbol bursun var. Gelecek yıl seçileceksin. Harika bir oyuncu olacaksın. Sen harika bir oyuncusun, Reign. O kadar inanılmazsın ki bir gün Avrupa ligine gideceksin. Sen -"

"Ben değilim."

"Öylesin. Sana inancım tam. Olacaksın -" "Seçmelere

katılmayacağım."

Daha fazla bir şey söylemesini, az önce öylesine ortaya attıklarına bir şeyler eklemesini bekliyorum.

Ama yapmadığında, "Ne?" diyorum.

Ben burada çıldırırken, o yine çok rahat bir şekilde omuz silkiyor.

"Seçilmekle ilgilenmiyorum."

"Nasıl olur da seçilmekle ilgilenmezsin?"

"Çünkü oynamıyorum," diyor, hâlâ rahatlamış bir şekilde. "Çünkü futbol oynamak istemiyorum."

"Delirdin mi sen?" Saçını yumrukladım. "Sen neden bahsediyorsun? Futbol oynamak istiyorsun. Futbolda çok iyisin."

Sanırım bitirdiğimde sesim o kadar yüksek çıkıyor ki tüm ormanda yankılanıyor. Ve cevap olarak çıkardığı iç çekiş de bir o kadar gürültülü.

Ve sabırsız.

"Hayır,
istemiyorum."

"Ama -"

"Biliyordum," diye söze başladı, sesi şimdi gergin ve sert, "babam eğitim masraflarımı karşılamazdı, umurumda olduğundan değil, ama yine de. Bir bahane uydurur, durumu kurtarmak için benim üzerime yıkardı, böylece şehirden çıkabilmemin tek yolunun bu olduğunu bilirdim. En iyi arkadaşım ile aynı üniversiteye gitmenin tek yolu. Futbol oynamak gibi bir planım hiç olmadı."

"Ama sen..." kendi sesim küçük ve emin değil, "futbolu seviyorsun."

Alay ederek devam ediyor: "Hayır, etmiyorum. Futboldan nefret ediyorum. Her zaman ettim, her zaman edeceğim. Kardeşim çok iyi olduğu için babamın beni yapmaya zorladığı bir başka şey. Beni kontrol etmenin, olmadığım bir şeye dönüştürmenin bir başka yolu."

Gözyaşlarım tekrar düşmekle tehdit ediyor.

Ve bu sefer onları durdurmak daha zor çünkü boğazımda da bir yumru büyüyor. Beni onun için acıtıyor ve acıtıyor.

Bu kırık çocuk için acı çek.

Bu kırık asi kötü çocuk.

Keşke ona bir şey söyleyebilseydim. Keşke yaşadığı her şeyi bir şekilde unutturabilseydim. Zamanda geriye gidip tüm acıları, babası tarafından ona verilen tüm zararı silebilseydim. Onu yanlış anlayan tüm insanlar tarafından.

Benim tarafımdan.

Ne düşünüyordum ki? Neden daha önce görmedim?

Neden yüzeyin ötesine, onun acımasızlığının ve zalimliğinin ötesine bakıp altında kim olduğunu görmedim?

Neden beni en iyi arkadaşına doğru itmesine izin verdim?

"Ben... Ben... Bundan nefret ediyorum," diyorum sonunda, o kadar yetersiz kelimeler ki. "Bundan hoşlanmıyorum. Senin için bundan hoşlanmıyorum. I _."

İç geçiriyor, parmakları elbisemi belimden kavırıyor. "Önemli değil, tamam mı? Taslak ve tüm bu saçmalıklar için burada kalmayı planlamıyorum zaten."

"Ne?"

O zaman yüz ifadesi kapanıyor ve bundan daha da nefret ediyorum. Çekirdeğime kadar nefret ediyorum.

Beni dışladığını. Bana söylemediği bir şey var.

Ve içimden bir ses gerçekten hoşuma gitmeyecek bir bilgi olacağını söylüyor.

"Reign," diye dürterek elimi yüzüne götürdüm. "Anlat bana."

"Kalmıyorum" demeden önce çenesi birkaç saniye daha titriyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu," diyor iç çekerek, "bir yıl boyunca kardeşimle çalışmak için burada kalmayacağım, üniversite ya da askerlik için de burada kalmayacağım anlamına geliyor. Ben gidiyorum."

Korku nefesimi kesiyor. "Ne zaman? Nerede?"

Omuzları yine rahatça inip kalkıyor, sanki bu şimdiye kadar duyduğum en felaket şey değilmiş gibi. "Nereye bilmiyorum. Buradan uzağa. Çok uzaklara."

Yanağına bastırıyorum. "Bu bir cevap değil. Bu bana hiçbir şey anlatmıyor. Bu neredeyse hiçbir şey, Reign. Bu -"

"Elimdeki tek cevap bu," diye sözümü kesti. "Ve ne zaman olduğuna gelince..." Burada duraklıyor ve aman Tanrım, biliyorum.

Ne zaman olduğunu biliyorum.

Ne söyleyeceğini biliyorum ve söylemesini istemiyorum. Tek kelime daha etmesini istemiyorum.

Ama ben onu durduramadan devam ediyor: "Bu iş bittiğinde." Yumruğunu elbisemde sıkıyor, kumaşı çekiştirirken dişlerini sıkarak ekliyor, "Ona geri döndüğünde."

Burada bir saniye durmam gerektiğini biliyorum.

Kendimi durdurmalı ve cevabımı doğru ve nazık bir şekilde çerçevelemeliyim. Çünkü bunun önemli olduğunu biliyorum.

Ama çıldırıyorum. Aklımı kaybediyorum ve bu yüzden kelimeler ağzımdan kaçıyor. "Ya ona geri dönmek istemezsem?"

Yanımda sertleşiyor.

Kaslarının taşa dönüştüğünü hissediyorum. Pazuları yanağımın altında esnemeyi bırakıyor ve göğsü nefes almayı kesiyor. Benimkine yapışmış karnı bile kaskatı ve yoğun bir hal alıyor.

Yattığı yerde hareket eden tek şey, yüz ifademi araştırırken alev alev yanan gözleri.

"Az önce olanlar yüzünden mi?" diye soruyor, kelimeleri alçak sesle ve büyüyerek. "Aramızda."

Tekrar söylüyorum, kelimelerimi dikkatli seçmeliyim ama seçmiyorum.

"Ya öyleyse?" O zaman nefes alır.

Uzun ve sert, nefesi alçak bir hırıltıyla ve gövdesinin ağır bir sarsıntısıyla son buluyordu.

Sonra eliyle neredeyse elbisemi yırtarak, "O zaman çoktan bitirdik diyebilirim" dedi.

"Ne?"

Yüzüme doğru kalkıyor, sıcak nefesi tenimi buğulandırıyor. "O zaman Echo, düşündüğümde daha aptal olduğunu söyleyebilirim. Ve dün gece çok aptal olduğunu düşünmüştüm. Benim için kıyafetlerini çıkarıp bana bir kemik attığında çok aptal ve safmışsın. Onu, *seni* ne kadar parçalamak istediğimi bilmeden."

"Reign -"

"Çünkü eğer *bunu*, *beni*, sana orada her ne yaptıysam, sikimdeki acıyı hafifletmek için seni nasıl kullandıysam, seni seven, seni yıllardır seven adama geri dönmek yerine *bunu* seçersen, o zaman ben de şimdi giderim ve bir daha asla geri dönmem."

Bu sefer gözyaşlarım dökülüyor ve onları durduramıyorum. "Hayır, Reign, lütfen -"

O zaman üzerime geliyor.

Beni sırtüstü yatırıyor ve üzerimde geziniyor, hem bir tehdit hem de kurtuluşum gibi beliriyor. Yüzümü sert elleriyle çerçeveleyerek içgüdüsel bir şekilde şöyle diyor: "Aramızda neler olduğunu anlıyor musun? Bunun sadece sikişmek olduğunu anlıyor musun? Bu sadece seks. Tamam mı, Echo? Seni sadece beceriyorum. Seni kendimi iyileştirmek için kullanıyorum. Seni sistemimden çıkarıp hayatıma devam edebilmek için. Dün yapmak istediğin şeyin ta kendisi. Bunun farkında mısın?"

Gözyaşlarım akmaya devam ederken hıçkırarak nefes alıyorum. "Evet."

Onları yalamak için aşağı iner. "O zaman ona geri dönmelisin. Kendin için planladığın hayata geri dönmelisin, tamam mı? NYU, Lucas. New York, önemli bir yazar olmak. Geri dönmek zorundasın."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "I -"

Sonra beni öpmeye başladı, ıslak yanaklarıma küçük şefkatli öpücükler kondurdu. "Bunun, burada her ne yapıyorsak, senin için mahvolmasına izin veremezsin, anlıyor musun? Hayatını mahvetmeme izin veremezsin, Echo. Bütün mesele bu. O zaman yaptığım şeyi bu yüzden yaptım, seni ona ittim. Bunca yıldır yaptıklarımı bu yüzden yaptım. Bana izin *veremezsin*. Bana bunu anladığını söyle. Söyle yoksa ben -"

Sonra kollarımı ona doluyorum ve kendime çekiyorum.

"Seviyorum. İstiyorum." Bana bakıyor, dudakları gözyaşlarımdan ıslanmış. "Öyle mi?"

"Evet." Tekrar hıçkırıyorum, kendimi sakinleştirmeye, hıçkırıklarımı yatıştırmaya çalışıyorum.

"Konu sen olunca hayatımda pek çok şeyden pişmanlık duydum Echo. Ama beni bundan pişman etme," diyor. "Peşinden geldiğime pişman etme beni."

"Yapmayacağım. Yapmayacağım," diye fısıldadım. "Sadece beni bırakma."

Gözyaşlarının izlerini parmaklarıyla silerken göğsü titriyor. "Yapmayacağım. Senin için doğru adam olmadığımı anladığın sürece olmaz. Ben yanlış adamım."

Mucizevi bir şekilde ağlamayı bıraktım ve kollarımı ona doladım. "Anlıyorum. Anlıyorum."

"Aferin kızıma" diye mırıldanmadan önce birkaç saniye yüzümü inceledi.

Ve ben çılgın bir kızım, kalbim kırılırken bile onun övgüsü altında övünüyorum. Ağzımı almaya geldiğinde ben de onu öpüyorum. Bacaklarımı araladığında kalçalarımı onun için açıyorum. Elbisemi yukarı itmesine izin veriyorum ve kendi kıyafetlerine gitmeden önce onun altında eğilirken külotumu kenara itiyorum. Aletini içeri sokup yıldızların altında beni becermeye başladığında onun için eğiliyorum.

Ama anladığımı söylerken yalan söylemiyordum. Anlıyorum.

Benim için yanlış adam olduğunu anlıyorum. Beni sadece kullandığını ve burada kalmaya niyeti olmadığını anlıyorum. Benimle işi biter bitmez gidecek.

Kalbimi ona verirsem sadece kıracağını zaten biliyordum. Ama şimdi anladığım başka bir şey daha var.

Bazen yanlış adamın sizin için doğru adam olduğunu anlıyorum. Bazen yanlış adam rüyalarında gördüğün kişidir. Onun hakkında yazarsın. Size hissettirdiği her şeyi yazarsınız. Seni incittiği ve ağlattığı her şeyi.

Sonra da sizi nasıl güldürdüğünü yazarsınız. Sizi kızarttığı ve uçurduğu tüm yolları. Seni güvende hissettirdiği ve

korumalı.

Bazen yanlış adam ruhunuzun bir parçasıdır.

Ruhunuz neyden yapıldıysa o da ondan yapılmıştır. Bu yüzden onu seçmelisiniz.

Onu seçmek zorundasınız çünkü bu bir seçim değil.

Bu bir rekabet değil. Bu bir kader.

Bu kader.

Sadece nefret dolu günlüklerinizde değil, gökyüzünde de yazıyor. Tanıştığınız gece parladı.

Eski en iyi arkadaşı *değil*.

Asla ve asla eski en iyi arkadaşı değil.

Bunların hiçbirini ona söyleyemeyeceğimi de biliyorum. Çünkü beni terk eder. Çünkü birlikte olmak istediğim adamla değil, doğru adamla birlikte olmam gerektiğini düşünüyor.

Ve buna izin veremem.

Onu daha yeni buldum. Gitmesine izin vermeyeceğim.

O beni saplantılı bir erkek gibi sikerken ben de onun altına yatıyorum ve ben de onu saplantılı bir kız gibi sikiyorum.

Sırrı olan bir kız.

Ve onun gitmesine asla izin vermeyeceğim. O gitse bile, kalbimde kalacak.

Çünkü hasta olan tek kişi o değil.

Ben de öyleyim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

Nerede? Jüpiter'in yatak odası

Ne zaman: Sabah 4:01; Echo'nun Reign'in olduğu gece

3eax Şanbi9,

5 am si S.

5'xe Şimdi si S fo' si ;ea" ile görüşün. Şvc ic's not
cLe hi t of si Snes' 5 cLovp^t 5 ^ab.

5'm not si S nit³ ^ate.

5'm si S nit³ cLe oppo'ice of ^ate.

Rnti-^ate.

5'm si S nit³ lore.

~√cLo.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Öpücükten pişman değilim.

Bu gerçeği nihayet fark etmem iki yıl, üç ay ve bilmem kaç gün sürdü.

Pişman olduğum şey öpüşmenin kendisi değil.

Nasıl olduğu konusunda pişmanım. Benim için önemli olan insanları nasıl incittiğim için pişmanım. Özellikle de eski erkek arkadaşımı.

Çünkü o asla böyle olmamalıydı.

Erkek arkadaşım yani.

Onunla çıkmaya asla evet dememeliydim. Ona - ve kendime - onu sevdiğimi asla düşündürmemeliydim.

Başka birini sevdiğimde.

Onu seviyorum, değil mi?

Bir zamanlar beni nefretten hasta eden adamı seviyorum. Ama bu nefret değildi. Sevgiydi.

Onun güzel yüzü gibi siyah ve mavi aşk. Zehirli karpuz ve ekşi limonataya batırılmış aşk.

Zalim sıcak yaz ve soğuk kötü sırtışırlarla sarılmış aşk. Bu yüzden onu seviyorum.

Reign Marcus Davidson'ı
seviyorum. Eski erkek
arkadaşımın eski en iyi arkadaşı.

Benim büyük kötü *harika*
Haydut'um.

Ama hiç bilmiyordum.

Burada pişmanlık duymam gereken şey bu: kendi duygularımı hiç anlamamış olmam ve bu nedenle bu kadar çok insanı incitmiş olmam. Düzeltmem gereken şey *bu*. Suçlu olmam gereken şey *bu*.

Bu da Lucas'a söylemem gerektiği anlamına geliyor.

Ve bu sefer doğru şey için özür dile.

Yine de hayır, ona şu anda tamamen nefret ettiği adama aşık olduğumu söylemeyeceğim. Ya da ona her zaman aşık olduğumu.

Çünkü öncelikle, Lucas'ı zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum.

İkincisi, ikisi arasındaki tüm barışma şansını öldürmek istemiyorum. Lucas'ın ultimatomundan sonra ona dönmeyerek zaten riske girdim. Şanslarına daha fazla zarar vermek istemiyorum.

Ancak bu karara -Lucas'a söylemeye- vardığım anda, hemen yanı başımızda olduğunu bildiğimiz trajedinin gerçekleştiğini öğreniyorum: Lucas'ın babası vefat etti. Bu, onunla partide buluşmam gereken günün hemen ertesinde oluyor ve cenaze töreni iki gün sonra gerçekleşiyor. Cenazeye sayısız

duyguyla katıldım.

Lucas için babasını kaybettiği için üzüntü; her ne kadar aralarında kaybolan bir sevgi olmasa da. Onu gördüğüm için gerginim çünkü ultiatomuna hâlâ bir cevap vermedim ve belki de değişen koşullar göz önüne alındığında artık veremem.

Ama en çok hissettiğim şey korku.

Çünkü biliyorum ki ailemle birlikte cenazede olursam, o da orada olacak.

Ve öyle.

Diğerleri gibi siyah giyiyordu: siyah bir elbise gömleği, siyah bir elbise pantolonu ve siyah bir takım elbise ceket.

Siyah denizin arasında yine de göze çarpıyor.

Renkli çürükleri, dikenli saçları.

O geniş omuzlar ve o uzun vücut.

Muhtemelen buradaki tüm erkekler gibi takım elbise giymesine rağmen, tehlikeli, haydut hislerini bastırmak için hiçbir şey yapmadığı içindir. Güneşin ona dünyadakinden farklı vurduğunu, yaz tenini ve ateşli gözlerini fark ettiğini söylemeye gerek bile yok.

Belki de *bana* dünyanın geri kalanından daha farklı

davranıyordur. Çünkü aşık olduğum adam o.

O, sonunda pembe gözlüklerle ve kırmızı pullu bir kalple gördüğümü anladığım adam.

Bu yüzden gözlerimi ondan ayırmak çok zor.

Lucas'ın babası cilalı meşe tabutla gömülürken kalabalığın içinde onu aramamak.

Yine de saygılı olmaya çalışıyorum.

Bu işe karışan herkese. Lucas'a, aileme. Ama en çok *ona* karşı saygılı olmaya çalışıyorum.

Yıllarca en iyi arkadaşına asıldığımı, en iyi arkadaşının sevgilisi olduğumu izledi. Lucas'a dönmeye hiç niyetim olmasa da bunu bilmiyor ve bu yüzden bir saniye bile olsa bunu tekrar yaşamak zorunda kalırsa lanetleneceğim.

Gözlerimde aşkı görürse ve sonunda duygularına göre hareket edip benim için geldiğine pişman olursa lanetleneceğimden bahsetmiyorum bile.

Gerçi bunu pek kolaylaştırmıyor.

Sadece şık takım elbisesi yüzünden değil, aynı zamanda ben onun için iyi bir kız olmaya çalışırken, o benim için aynı şeyi yapmak zorunda olmadığı için.

İyi olmak zorunda değil.

Gözlerini benden kaçırması ya da karşıdan bana bakmaması gerekmiyor.

Bugün nereye gitsem, kırmızımsı kahverengi gözleri beni takip etti.

Onları enseme hissettim, omurgamda aşağı yukarı dolaştılar, bedenimi, yüzümü, elbisemi okşadılar.

Saç örgüm; onun takıntılı olduğu şey.

Resepsiyon sırasında Lucas beni evine çağırdığında bundan hoşlanmadım.

Hem de hiç.

Benimle özel olarak konuşmak istediğini söylüyor ve ben itiraz etmeye kalktığımda ailem ısrar ediyor. Ve ne olduğunu anlamadan kendimi Lucas'ı takip ederek geniş oturma odasından geçip arkadaki odalara açılan uzun koridora girerken buluyorum.

Ve attığım her adımda *onu* hissediyorum.

Gözlerinin daha da alevlendiğini, daha da kızıştığını hissediyorum. Bahse girerim şu anda vücudu gergindir, tüm kasları ekstra gergin ve gergin olduğunda yaptığı gibi titriyordur. Çürükleri, sakallı çenesiyle birlikte zonkluyor olmalı.

Keşke arkamı dönüp ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilseydim. Ama söyleyemem.

Büzüşerek ve kıpırdanarak, söylendiği gibi Lucas'ın babasının çalışma odasına giriyorum. "Merhaba," diye selamlıyorum onu, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Diğerleri gibi siyah giyinen ve *-onun* aksine- kravat takan Lucas kapıda duruyor, kapıya yaslanmış, mavi gözlerini bana dikmiş. Cenaze töreninde olduğu kadar asık suratlı ve kalbim onunla birlikte atıyor.

"Baban için üzgünüm," diye fısıldıyorum, ellerimi kalçalarımın sürterek.

Sonunda omuz silkiyor, omuzları ceketin içinde daha geniş görünüyor. "Hepimiz bunun olacağını biliyorduk."

"Ama yine de kolay olamaz."

"O artık gitti ve ben bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam. Anlıyorum."

Ondan sonraki birkaç saniye boyunca sadece bana baktı.

Beni buraya getirmesinin bir nedeni var ve bu konuda biraz gergin olsam da - çünkü bu nedeni bildiğimi düşünüyorum - sabırlı olacağım ve istediği zaman ortaya çıkmasını sağlayacağım.

"Partiye gelmedin." Biliyordum.

Hemen ertesi gün arayıp onunla buluşmak istedim. Ama sonra haberleri duyduk ve bu konu hakkında konuşmak için doğru zaman olmadığını düşündüm. Zaten karmaşık olan kederini daha da karmaşık hale getirecekti.

Ama sanırım bu konuda konuşmak istiyorsa

konuşmalıyız. "Konuşacaktım ama..."

"Ama ne?" diye soruyor sabırsızca.

Derin bir nefes alıyorum ve "Ama bir şey fark ettim"

diyorum. "Neyi?"

"Doğru şey için asla özür dilemediğimi."

Kaşlarını çatıyor, ayaklarının üzerinde kayıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Bir an durup ona bakıyorum.

Sarı saçları ve mavi gözleri. Açık teni.

Uzun vücudu.

O değişti; bunu görebiliyorum.

Ve olgunlaşan görünüşünde değil, aynı zamanda tavırlarında da. Kendini taşıma biçiminde. Artık içine kapanık, sıkı ve katı görünüyor. Belki de bıkkın ve alaycı.

Kızgın.

Bunu ben
yapıyorum.

Ona ihanet ettiğın
için.

Acaba en iyi arkadaşını öpmemiş olsaydım, yine böyle görünür müydü?
Birlikte kalsaydık, yine de mutsuz görünür müydü?

Ve bence yapardı.

Birlikteyken mutlu olsaydı bile - ki gerçekten mutlu olduğunu sanmıyorum
- eninde sonunda mutsuz olacaktı. Hoşnutsuz olurdu. Öfkeli, bıkkın ve
alaycı olurdu.

Bir gün olacaktı. Öpücük olsa da
olmasa da.

Çünkü onu uzun vadede asla mutlu edemezdım.

Ona hak ettiğı her şeyi asla veremezdım. Yine de teklifine hayır
derdim.

"Haklıydın," diyorum sonunda, gözlerinin içine bakarak. "O gece
söylediklerin hakkında."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kötü bir kız arkadaş olduğumu," diye açıklıyorum ve kaşları çatılıyor.
"Senin için kötü bir kız arkadaşım. Bunu daha önce bilmiyordum. Farkında
değildim. Sana ne yaptığımın farkında değildim. Ya da belki de
farkındaydım, bilmiyorum. Tek bildiğim, bir kız arkadaşın yapması
gerektiğı gibi kendimi sana asla *tam* olarak vermediğim. Ben de bunu telafi
etmeye çalıştım. En sevdiğin rengi giymeye, sevdiğin türden müzikler
dinlemeye çalıştım. Saçımı güzel göründüğünü düşündüğün şekilde
yapmaya çalıştım. Seninle spor izlemeye çalıştım. Seninle spor yapmaya

çalıştım.

sevdiğin şeylere ilgi duyman. *Denedim*. O zamanlar tüm bunları neden yaptığımı bilmiyordum ama artık biliyorum. Senin için doğru kişi olmadığımı biliyorum. Seni mutlu edecek türden bir kız olmadığımı biliyorum, Lucas. Sana istediğin her şeyi, hak ettiğin her şeyi verecek biri değilim. Ve bunun için çok üzgünüm. Bunu fark etmem yıllarımı aldığı için çok üzgünüm. Senin için doğru kız olmadığımı anlamam yıllar aldı.

"Ve Tanrım, sana çok fazla keder yaşattım. Sana çok acı çektirdim. Sana ihanet ettim. Güvenini kırdım. Teklifini reddettim. Seni bu berbat, korkunç yola soktum ve... Daha önce söylediklerim hâlâ geçerli, Lucas. Sana bunları yaşattığım için ne kadar pişman olduğumu asla bilemezsin ama lütfen bunu hak etmediğimi bil. Hayatını mahvetmeye değmem. O yüzden lütfen bunu yapma."

Yine bir süre sessizlik hüküm sürer.

Yine, saatler gibi gelen bir süre boyunca

bakışlarımı tutuyor. Sonra, "Demek onu seçtin."

O zaman irkildim.

Sadece haklı olduğu için değil - her ne kadar onun düşündüğü şekilde olmasa da; onu altı yıl önce seçtim ve bunu bilmiyordum - ama az önce söylediklerimin Reign ile hiçbir ilgisi olmadığı için.

Benimle ve onunla ilgili.

Ve birbirimiz için ne kadar yanlış

olduğumuzu. "Lucas, bu -"

"Sana söylediklerimden sonra bile. Beni ilk seferinde nasıl kırdığından sonra bile." "Lucas -"

Bir adım öne çıktı. "Sana her şeyi bırakacağımı söylemişim. Senin için. Sana önemli olana odaklanacağımı söyledim. Önemli olana ve bunu bildiğin halde, beni nasıl mahvettiğini bildiğin halde, yine de onu seçtin."

"Lucas, mesele o değil. Onunla hiçbir ilgisi yok. Bu -" "O zaman beni seç."

"Lucas -"

Birkaç adım daha atıyor, gözleri sert. "Eğer mesele o değilse, eğer onu seçmediysen, o zaman bana geri dön."

"Ama Lucas, ben senin için doğru kişi değilim. Birbirimiz için doğru kişi değiliz. Seni asla sevdiğim gibi sevmedim -"

Birkaç adım daha atınca tam burada olacak.

Ben daha geri çekilmeyi düşünemedim kolumu tutuyor.

"Şu anda bunu umursadığımı mı sanıyorsun?" diye ısıırıyor, tutuşu esniyor, etrafımda sıkılaşıyor.

"Ne?"

"Sevmiyorum. Beni sevip sevmemen umurumda değil. Beni sevmeyi öğrenebilirsin. Çünkü beni sevmediğin zamanlarda bile birlikte harika vakit geçirmeyi başardık, değil mi?" Tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Sen deniyordun. Şimdi ben de deneyebilirim. Senin sevdiğin şeyleri sevmeye çalışabilirim. Kitaplar, değil mi? Kitapları seviyorsun. Kitap okuyabilirim. Onları sevebilirim."

Başımı sallıyorum. "Lucas, hayır. Bu şekilde olmamalı. Denemek bir dereceye kadar iyidir ama -"

"Siktir et onu. Olması gerekeni *siktir et*. Anılar yarattık. Planlar yaptık. Buna tekrar sahip olabiliriz. Yine birlikte olabiliriz."

Onun tutuşu karşısında gözlerim doluyor. "Hayır, Lucas. Olamayız. Asla olmamalıydık."

Bir kez daha sıkıyor, artık gerçek bir acı noktasına kadar. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Bunun beni nasıl etkileyeceği hakkında bir fikrin var mı?"

Elinde iki büküm oluyorum. "Lucas, lütfen. Bırak gideyim."

Daha da yaklaşıyor, iri ve güçlü parmaklarını koluma geçiriyor. "Babamı yeni kaybettim Echo ve sen bekleme nezaketini bile göstermedin. Rol yapma nezaketini bile göstermedin."

"Lucas, lütfen," diye yalvarıyorum, mücadele ederek. "Canımı yakıyorsun. Sen -"

"Evet, ne olmuş benim acıma? Ne olmuş *lan*?" diye sarsıyor beni, gözleri artık manik, "bana yaşattıklarına ne olmuş?"

"Ve bunun için üzgünüm. Özür dilerim -"

"Özür dilemek b u n u telafi etmiyor, değil mi?" diye çıkışıyor, ısırıyor, bana o kadar yaklaşıyor ki artık korkuyorum.

Bir şey yapmasından korkuyorum. Sert

bir şey.

"Lucas, lütfen, ben-"

Ve aynen böyle, beni bırakıp geri çekiliyor. Ve

Tanrım, tekrar nefes alabiliyorum.

Büyük nefesler alıyorum, kolum acıyla sızlıyor, gözlerim yaşlarla doluyor.

Lucas bir iki saniye bana bakıyor, hâlâ kızgın. Ama en azından gözlerindeki o manik bakış gitmişti.

Sonra, "Siktir git, Echo. Zamanımı boşa harcadığın için. Beni oyalayıp sonra da terk ettiğin için. Uğruna çalıştığım malları bana vermeden."

Kalbim sıkışıyor. "Lucas -"

"Onu seçtiğin için de siktir git. Hep o, değil mi? İlgi odağı o olmak zorunda."

Başımı salladım. "Hayır. Onunla ilgili değil."

Gözlerini kısar. "Öyle ama, değil mi? Nedense hep onunla ilgili."

"Bu -"

Sonra iç geçirir. "Peki, ona onun için geldiğimi söyle. Ona arkasını **k o l l a m a s ı n ı** söyle."

Kalbim yine korkuyla çarpıyor ama ona bununla ne demek istediğini soramadan arkasını dönüp odadan çıkıyor.

Ve orada durdum, nefes nefese ve kolum ağrıyordu. Ama sadece birkaç saniyeliğine.

Ondan sonra oradan kaçıyorum.

Buradan çıkıp onu bulmalıyım. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Lucas'ın tehdidiyle ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama güvende olduğundan emin olmalıyım.

Aklını tamamen kaybetmediğinden emin olmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Lucas beni bu çalışmaya götürdüğünden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum.

ama Reign çıldırmış olmalı.

Bu yüzden onu rahatlatmalıyım. Hâlâ onun olduğum konusunda ona güven vermeliyim. Koridorun yarısına geldiğimde sarsıcı bir şekilde durdum.

Onu karşımda gördüğümde. Sadece birkaç adım ötede.

Gözleri öfkeli ve göğsü sanki içinde bir fırtına varmış gibi inip kalkıyor. Şiddetli, elektrikli bir fırtına.

Fırtınanın yaklaşmakta olduğunu biliyordum. Bana ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var.

Ve aramızdaki bu yoğun bağlantıdan, bu garip ve harika telepatiden, bunu ona vereceğimi biliyor. Kendini sakinleştirmek için neye ihtiyacı varsa.

O da hemen yanında bir kapı açıyor.

Lucas'ın evine, banyoya açılan bir kapı olduğunu bilecek kadar çok girdim ve içeride kaybolduğunda onu takip ediyorum. Karanlık alana giriyorum ve o da kapıyı arkamdan kapatıyor.

Beni tahtaya yapııştırıyor, sert ve gergin vücudu beni hapsediyor, olduğum yerde sabitliyor.

Ancak o zaman, beni avucunun içine aldığı anda, düğmeye basıyor ve alanı parlak ışıklarla dolduruyor.

Gözlerim onunkilere kilitlendi.

On iki yaşımdan beri rüyalarımda gördüğüm gözler.

"Reign," diye fısıldıyorum, takım elbise ceketini kavırıyor, ona karşı sert nefes alıyorum. Yanıt olarak, göğsünde derin ve alçak sesle hırlıyor, bu benimkinde yankılanıyor. Ve ağızma doğru geliyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Nefesimi almaya geliyor.

Boğazımın arkasında, emdiği dilimin ucunda atan kalbim için. Öptüğü.

Beni içmeye çalışıyor. Beni boğazından aşağı yutmaya. Beni küçük tatlı parçalara ayırıp yemeye.

Ona yavaşlamasını söylemek istiyorum.

Beni çok fazla, çok hızlı yemesin yoksa daha da hasta olacak.

Ama kimi kandırıyorum ki?

Ben de aynı şeyi yapıyorum.

Onu çok fazla ve çok hızlı yiyorum. Dudaklarından içiyorum, onu dilimle ıslatıyorum.

Çünkü burada hasta olan tek kişi o değil, değil mi?

"Seni götürdü," diye mırıldanıyor, bir eli saçlarımda örgümü karıştırıyor, diğeri belimde, elbisemi çekiştiriyor.

Ben de onun saçlarını tutuyorum, takım elbise ceketini çekiyorum. "Hayır, yapmadı. O sadece -"

Sonra beni öpüyor, sözlerimi çalıyor. "Seni bir odaya götürdü."

"Sadece konuşmak için."

"Lanet kapıyı kilitledi."

"Kilitledi mi?"

"Evet. Lanet olası pislik," diye homurdanıyor, parmakları çimdikliyor ve çekiştiriyor. "Nereden biliyorsun?"

"Kontrol ettim."

"Reign!" Bıkkınlıkla söylüyorum.

"Ne, seni onunla yalnız bırakacağımı düşünmedin, değil mi? Onunla son yalnız kaldığında seni ağlatmıştı."

"Ama bu yine de beni takip edebileceğin anlamına gelmez. Beni takip ettin, değil mi? Beni takip ettin."

"Evet, seni takip ettim. Sanki yeni bir şeymiş gibi. Seni hep takip ederim. Seni hep takip ediyorum. Seni takip ediyorum ve bunu biliyorsun."

Tanrım, bu adam.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ve saçlarını yumruk yapıyorum.

Sonra, "Ailem burada, farkında mısın? Ailem *burada*, Reign. Ya beni takip ettiğini görselerdi? Senden zaten nefret ediyorlar. Onlar _."

"Ailenin canı cehenneme," diyor bana doğru eğilerek. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Lucas'a geri dönmemi isteyenin kendisi olduğunu ona hatırlatmanın sırası olduğunu sanmıyorum.

Lucas'ın benim için doğru seçim olduğunu düşünen o.

Ona başımı sallayarak, "Ben iyiydim. Söz veriyorum. Sadece konuştuk. O hiçbir şey yapmadı."

Tamamen doğru değil ama her neyse.

"Onunla yalnız kalmak istemediğin sürece," diyor, beni tamamen görmezden gelerek, sesi alçak ama aşınmış.

"Ne?"

Ve sonra içindeki fırtına şiddetlenir.

Sıkı kaslarının ve sağlam vücudunun altında uğuldayan bu delilik yükseliyor.

"Sonunda farkına vardın, değil mi? Sonunda *fark* ettin." Onu daha sıkı kavradım. "Neyi fark ettim?"

Yarık dudağını yalıyor. "Onu o kadar çok özölüyorsun ki artık ondan **u z a k** kalamıyorsun."

"Ne, hayır. Reign -"

"Benim olamayacağını çünkü *onun* olduğunu."

"Reign, hayır!" Ailem de dahil olmak üzere tüm dünyanın dışarıda olduğunu bilmeme rağmen neredeyse bağıriyorum.

Ama onun gibi ben de artık ailemi umursamıyorum.

Siktir et ailemi. Herkesin canı cehenneme.

Ben sadece onu önemsiyorum.

Ben sadece böyle çılgınca şeyler söyleyen bu çılgın adamla ilgileniyorum.

Kıskanç şeyler.

"Seni izlemek zorundaydım,"

diye homurdanıyor. "Tanrım,

Reign, dinle -"

"Bu sefer hayatta kalabileceğimi sanmıyordum," diyor, sesi saf çakıl taşından. "Dayanabileceğimi sanmıyordum. Ben... Oraya gitmeli ve onu öldürmeliyim. Yapmam gereken -"

"Hayır, burada kalmalısın. Benimle

birlikte." "Ve sana izleteceğim."

"Reign, hayır."

Daha yakına eğilir. "Bunu yapabilirim, biliyorsun. Bunu yapmayı çok isterim. Kafasını koparıp ayaklarının dibine atmayı *ok* isterdim. Ve sonra," belindeki eli yukarı kayarken ve örgümü çekip boynumu geriye doğru uzatırken duraklıyor. "Sonra seni sikmek isterdim, Echo. Seni onun cesedinin hemen yanında sikmek isterim. Birlikte olman gereken adamın cesedinin *üzerinde*. *Sırf* benimle değil de onunla birlikte olman gerektiği için öldürdüğüm adamın."

Burada ne yapacağımı bilmiyorum.

Ona olmadığımı söylemeli miyim bilmiyorum.

Onunla tüm bağlarımı koparmak yerine, eski erkek arkadaşımın tüm bağlarımı kopardım. Onları kırdım ve asla geri dönmeyeceğim. Onu asla terk etmeyeceğim, Haydut'umu.

Beni ilk kim terk edecek.

Ona söylersem beni hemen terk edecek

olan. Lucas'ı sevmediğimi. Ben onu

seviyorum.

Ama kıskançlığı içinde kaybolmuş bir halde devam ederken bana hiçbir şey yapma fırsatı vermiyor. "Aslında onu ilk öptüğünde öldürmeliydim. Onu öldürmeliydim çünkü önce o senin ağzını aldı."

Çizilmiş ve sıyrılmış yanaklarını okşuyorum. "Onu hiç seni öptüğüm gibi öpmedim."

Gerçek bu.

Ona verebileceğim türden.

Ve bundan memnunum. Ona en azından bu kadarını verebildiğim için. "Öyle mi? Peki bu ne şekilde?"

Sevgilerimle.

Saf ve katıksız, *hastalıklı* aşk.

"Ağzını almazsam öleceğimi söylüyor."

Sertçe kıkırdıyor ve örgümü daha sert çekiyor. "Drama yapıyorsun, değil mi?" Sert bir öpücük. "Benim güzel drama kraliçem."

"Evet, senin," diye fısıldıyorum.

"Başka, sana başka ne yaptı?" "Ne yaptı?"

Göğsü benimkine çarpıyor, göğüslerime bastırıyor. Sonra da diğer eliyle tutuyor. "Burana dokundu mu?"

Yutkunuyorum, pişmanlık üzerime çökerken bile göğsüm onun elinde dikleşiyor. "R-Reign."

"Anlat bana. Eskiden bu konuda ağzı çok sıkı olurdu. Ona sorduğumda. Ondan tek öğrendiğim seni hiç becermediğiydi. Ama ben bilmek istiyorum.

Şimdi. Bilmek istiyorum. O pis ellerini hiç süt gibi memelerine sürdü mü?"

"Evet. Elbiselerimin üzerinde."

Sonra mememi sıktı. Sert, çok sert. Bir sahiplenme jestiyle.

"Kıyafetlerinin üzerinden. Ne amcık ama."

"R-Reign -"

"Bahse girerim o şekilde dokunmamıştır, ha," diye ağzımın içinde geveliyor. "Eminim her şey yumuşak ve düzgündü. Bahse girerim bu güzel göğüsleri hırpalarken gerçek bir centilmendi. Lanet olası kıyafetlerinin üzerinde."

O zaman devam eder ve vurur.

Göğsümü tokatlıyor, beni sarsıyor ve inletiyor.

Beni azgın ve çaresiz yapıyor.

Kendini de azgın ve çaresiz hale getiriyordu.

Çünkü inliyor ve doyamıyormuş gibi ağzıma bir öpücük daha konduruyor.

"*Buraya gelebildi mi?*"

Burada derken, amımı

kastediyor. Bana onu

gösteriyor.

Pelvisini içime sokuyor, kaslı kalçasını bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve sürtünüyor.

Ve ben azgın bir kızım, onun üzerinde tepiniyorum.

Şişmiş, dolmuş amımı doyamıyormuşum gibi onun kalçasına vuruyorum.

Ama o bundan nefret eder.

Ona henüz cevap vermemiş olmamdan nefret ediyor ve bu yüzden beni cezalandırmak için mememi bırakıp belime doğru gidiyor. Onu yakalıyor ve beni durduruyor, beni aç ve açlıktan ölmek üzere bırakıyor.

"Cevap ver bana," diye homurdanıyor, şiddetli sözleri şimdi limonata gibi boğazımdan aşağı dökülüyor. "Senin pembe amına hiç dokundu mu?"

"Bir kez." Kaşları birbirine çarptı ve aceleyle açıkladım, "Kıyafetlerimin üzerinden. Biz... Biz öpüşüyorduk ve o sadece... elini oraya koydu ama ben onu durdurdum. Ona yapamayacağımı söyledim -"

"Bu hikâyeyi hiç duymamıştım," diyor yumuşak bir sesle. "Ve bu iyi bir şey, değil mi bebeğim?"

"Reign, lütfen."

"Nedenini söyle."

"Reign -"

"Bana nedenini söyle, Echo. Bu hikayeyi daha önce duysaydım ne yapardım, söyle bana."

"Sen..." Dudağımı ısıyorum, o da gelip ısıyor ve beni tekrar inletiyor. "Onu öldürebilirdin."

Cevabım onu eğlendiriyor, dudakları seğiriyor. "Ben daha çok sana *dokunduğu* için kolunu kesip çöpe atmayı düşünüyordum. Ama bu da işe yarıyor. Bu daha da iyi." Şimdi yumuşak bir öpücük. "Aferin kızıma."

Ve bu beni o kadar azgın, muhtaç ve aman Tanrım, ona o kadar deli gibi aşık yapıyor ki, "Lütfen Reign. Artık bir önemi yok. Bir *önemi* yok. Bana sahipsin. Bana sahipsin. Önce amımı aldın ve -"

"Ona adını söylemişsin." "Ne?"

"Onunla tanıştığın ilk gece. Sana adını sordu ve sen de verdin. Aynen böyle."

"Bana bilekliği verdiği gece mi?"

"Aynen öyle," diye homurdanıyor, çenesi titriyor, parmakları elbiseme, saç örgüme zarar veriyor. "Sanki ona aitmiş gibi adını ona verdin. Ama bana değil."

"Sana göre değil mi?"

Dudaklarını tekrar yalıyor, gözleri çıldırmış gibi. "Evet. Beni *beklettin*. Sonuna kadar beklettin beni. Bana adının ne olduğunu söylemedin ve ben içten içe ölüyordum. Söylememen beni mahvediyordu, her saniye beni mahvediyordu. Nefesimi kesen pembe küçük Ciklet'in adını bilmiyordum."

Oh.

Aman Tanrım.

Bunu hatırlıyorum. Sürekli sorup durduğunu ve benim de ona söylemeyi reddettiğimi hatırlıyorum.

Sonuna kadar ona söylemedim.

Ve evet, adımı Lucas'a kolayca verdiğimi hatırlıyorum.

Ama sandığı gibi Lucas'a ait olduğu için değil, hayır. Ama Reign'e vermek, onu vermek gibi hissettirdiği için. Onu teslim etmek. Onun mülkiyetine vermek.

Kendimi onun yerine koyuyorum.

Sonsuza kadar.

Ve bu beni korkuttu.

O zamanlar onunla ilgili her şey beni korkutuyordu. İlk andan itibaren bende uyandırdığı tüm duygular. Tüm bu duygular. Bu kelebekler ve tüyler diken diken.

Ondan uzaklaşmama izin vermeyen bu yoğun çekim.

Yazın siyah bir kapüşon giyen ve bir anda ortaya çıkan o gizemli çocuktan.

O çocuk büyüdü ve sevdiğim adam oldu.

Koruyucu, sahiplenici ve *kıskanç*. Ve benim için çok çok sevimli. O zaman yapılacak tek bir şey var.

Yaptıklarımı telafi etmek için. Yaşadığım tüm korkular için. Onu öpüyorum.

Onu öpüyorum, öpüyorum, ağzımla sakinleştiriyorum. Geçmişte bana yaptığı gibi.

Bana nerede olduğumu ve neyin geldiğini unutturuyor.

Ve tamamen gevşediğinde, onu geri itip dizlerimin üzerine çöküyorum.

O daha ne olduğunu anlayamadan.

Ellerim kemerine doğru gittiğinde sarsıldı. "Ne oluyor?" Ona bakıyorum, hâlâ kemeriyle uğraşıyor. "Korkmuştum."

"Ne?"

"Sana adımı vermek için. Sana küçük bir parçamı bile vermek için çünkü bunu yaparsam sana ait olacağını biliyordum. Sonsuza kadar." Yüzünde nefesimi kesen sahiplenici bir bakış beliriyor ama devam ediyorum: "Ama artık korkmuyorum. Korkusuzum. Ve özgürüm. Ve seninim."

Öyle değil miyim?

Artık özgürüm. Korkusuzum.

Her şeyi geride bıraktım. Beni ondan uzak tutan tüm bağları kopardım.

Ve tıpkı geçen gece benim için geldiğinde olduğu gibi, kendimi rahatlamış ve huzurlu hissediyorum.

Ait olduğum yer burasıymış gibi

hissediyorum. Onun ayaklarının

dibine, dizlerimin üstüne.

Onu seviyorum.

Siyah gömleğinin altında karın kaslarının gerildiğini hissediyorum. "Echo -"

"Endişelendim," diyorum ona, kemerini çözüp elbise pantolonunun düğmesini açarak. "Beni aldığında. Acı çekeceğini biliyordum. Burada çıldıracağını biliyordum. Bu yüzden seni daha iyi hissettiriyorum."

Titreyen elini çeneme koyarak başımı kaldırmamı sağladı. "Bir şey yapmadığına emin misin?"

Endişeli ve koruyucu ses tonu ona söylemek istememe neden oluyor. Lucas'ın bir iki saniyeliğine korktuğunu ve onu tehdit ettiğini. Ama söylersem benim adıma çılgına dönerdi.

Bu yüzden ona söylemeyeceğim.

Arkadaşlıklarını geri dönülmez bir şekilde bozmuş olabileceğimi de ona söylemeyeceğim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Lucas bunun kendi hatası olduğuna inanmakta kararlıydı.

Bunun yerine, göreve odaklanıyorum.

şimdiye kadar pantolonunun fermuarını açmış, koyu gri i çamaşırını ve o kocaman çıkıntıyı ortaya çıkarmıştım. "Hayır, yapmadı."

"ltimatomdan bahsetti mi?"

"Evet."

"Lanet olası pislik."

ıkıntıyı ellerimle ovuyorum. "Sorun yok. Ben hallettim."

Çenemi sıkıca kavramadan önce benim mdahalelerim altında sarsılıyor, "Ona ne söyledin?"

Gözlerine bakıyorum ve fısıldıyorum, "Onun olmadığımı." "Henüz değil."

'Asla' diye yutkunuyorum ve ona istediğini veriyorum. "Henüz değil." Derin nefes alıyor, tüm vücudu onunla birlikte hareket ediyor. "Güzel."

Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim ama güçlü kalmayı ve durumun mutlak sefaleti ve umutsuzluğuyla yıkılmamayı başarıyorum. Ellerim pantolonunun ve i çamaşırının kemerine gidiyor, onları aşağı itmeyi ve sonunda beni korumak için sakladığı şeyi ortaya çıkarmayı hedefliyorum.

Çünkü dediğim gibi, artık korkmuyorum.

Artık bu dünyadaki tek bir şeyden bile.

Ama ellerini benimkilerin üzerine koydu ve "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

Ona göz kırpıyorum. "Sana oral seks yapıyorum."

Karın kasları seğiriyor ve gömleğinin altında

çukurlaşıyor. "Neden?" "Sana söyledim. Seni daha iyi

hissettirmek için."

Beni kavrayışı esniyor. "İki kez sikilmiş, hâlâ bakire sayılabilecek bir kızın sikim için ağlamasının beni daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun?"

"Ağlamayacağım."

Çenesini eğip "Hayır, yapmayacaksın." dediğinde tutuşu daha da sıkılaşıyor. Yaklaşık iki nokta beş saniye içinde ayaklarımın dibinde hıçkıra hıçkıra ağlayacaksın."

"Artık korkmuyorum."

Hafifçe eğiliyor, gözleri ateşlenmiş ve şehvetli. "Şu anda sana öğretecek kadar sabrım yok Echo, tamam mı? Ya da canavarımı hem gözyaşlarıyla hem de tükürüğünle ıslattığında seni iyi bir adam gibi teselli edecek sabrım yok. Bu yüzden o sik emici ağzını benden uzak tut yoksa onu iterim ve emmeye o kadar hevesli olduğun şeyle seni boğarım, tamam mı?" Sonra doğruldu. "Şu anda iyi bir kızın beni daha iyi hissettirmesine ihtiyacım yok."

"O zaman olmayacağım."

"Ne olmayacaksın?"

"İyi bir kız."

"Ne?"

Yutkunuyorum, ona yaklaşıyorum, memelerim kalçalarını sıyrıyor. "İstedğin kız olacağım. Senin hoşlandığın türden bir kız. Vahşi bir kız. Bana böyle demiştin, hatırladın mı? Ben de öyle olacağım. Ne olmamı istiyorsan o olacağım. Çünkü ben seninim. Beni sen kendin yaptın. Benim için geldin ve ben

seni daha iyi hissettirene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bunu, yani hastalığını iyileştirene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Beni içine alıyor, bakışları yüzümde geziniyor. Umarım ona istekli görünüyordum. Umarım her türlü aç ve ona hizmet etmeye hazır görünüyordum.

"Vahşi bir kız," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, memelerimi bacaklarına bastırıyorum. "Evet."

"Bunun için başka bir kelime biliyor musun, vahşi kızlar için?" "Söyle bana."

Tekrar eğiliyor, ama bu sefer kalkık yüzüme çok yaklaşıyor, eli uzanıp ensemden tutuyor ve beni daha da yukarı çekiyor.

"Bir sürtük," diye fısıldıyor ve ağzımı yalıyor, bende de onunkini yalama isteği uyandırıyor. "Bir ahlaksız." Beni tekrar yalıyor ve bu sefer onun dilini kendi dilim ile yakalamayı başarıyorum. "Bir fahişe," dillerimizi bir kez daha yalıyor, "bir fahişe, lanet olası bir fahişe," bir yalama ve bir emme. "Benim orospum olmak ister misin, Echo?"

"Evet."

Gözleri acımasızlaşıyor ve parlıyor. "Fahişelerin ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" "Evet."

"Ne?"

"Ödül için sakso çekiyorlar." Ağzını tekrar yalıyorum. "Bu da demek oluyor ki ben zaten senin fahişenim. Çünkü bunu istiyorum. Ödülümü istiyorum. Bana bir inci kolye vermeni istiyorum."

Yüz hatları hareket ediyor ve bir şeylerle dalgalanıyor.

Boğazını da.

Ama ben bunları çözemedim beni tekrar öpüyor, hırlayarak ve homurdanarak sahipleniyor. Sonra, "Tamam. Sen kazandın. Sikimi yalayacaksın. Ama bakalım bu ödülü hak edebilecek misin?"

Sonra doğruldu. Gözleri

meydan okuyor.

Beni işimi yapmam ve ödülümü kazanmam için bırakırken.

Ve bir saniye sonra sikini gerçekten gördüğümde, göreceğimi biliyorum.

Biliyorum çünkü onun aleti sert. Ve uzun.

Göbek deliğine kadar gidiyor, ya da dik dursaydı giderdi. Ama öyle değil. Bunun nedeni, süper sert ve uzun olmasının yanı sıra, sikinin de süper kalın olması.

Neredeyse kendi ağırlığıyla aşağı çekiliyor. Aleti bir canavar.

Bu konuda haklıydı.

Güzel, lezzetli, çok baştan çıkarıcı bir canavar.

Ağlayacağım konusunda da haklıydı.

Ama korkuyla değil, sevinçle.

Ve şimdi gördüm ki, aleti tam da onun gibi bir adamın sahip olacağı türden. Bu konuda tecrübem olduğundan değil, ama yine de.

Büyük kötü bir haydut için büyük kötü bir penis.

Takım elbisesinin ceketini yırtıp yere atmış ve aşağıda ne yaptığımı görebilmek için gömleğinin kuyruklarını etkileyici bir şekilde kabarık gövdesine doğru çekmiş.

Bu da bana aşıkmişim gibi ona bakmak yerine bir şeyler yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

Ben de uzanıp onu tuttum ve işe koyuldum.

Başını ağzıma götürdüm ve tanrım, tadı karpuz gibi. Biraz misk ve tuzla birlikte.

Ve sonra kesinlikle ödülümün çantada olduğunu biliyorum çünkü kim en sevdiği meyve gibi tadı olan bir alete karşı koyabilir. Kim yalayarak, emerek ve salyalarını akıtarak onun için çıldırmaz ki?

Ona kölelik ediyor, bir fahişe gibi tapıyordu. Bir çeşit açgözlü, utanmaz bir sürtük gibi. Harika içgüdüleri olan bir sürtük.

Kendimle ilgili çok şaşırtıcı bir şey ama aslında değil. Onun sikini yalıyorum, değil mi?

Aşık olduğum adamın aletini yalıyorum. Hem iyi bir kız hem de fahişe olduğum adamın.

Yani tabii ki ne yapacağımı biliyorum.

Elbette tabanı küçük, yumuşak ellerimle bükmem gerektiğini biliyorum. Ve topuzlu başını emmem gerektiğini. Onu ıslatabildiğim kadar ıslatmalı ve sikinin alt tarafındaki o damarı zevkle yalamalıyım.

Ve yaptığım her şeyde inliyor.

Gerginleşiyor. Sarsılıyor.

Kalçaları ritmik bir şekilde esniyor. Karın kasları da ritmik olarak esniyor.

Elleri iki yanında yumruk olmuş durumda ama bir şekilde onları açıp üzerime koymak istediğini biliyorum.

Ve sonra olur.

Onu içime aldığımda, henüz acemi olduğum için çok derin değil ama en azından ağzımın arkasına kadar sokmaya çalışıyorum, yumrukları açılıyor ve elleri başıma doğru uçuyor. Parmakları örgümün etrafında kıvrılıyor ve sonra sıra ona geliyor.

Onun kişisel fahişesiymişim gibi ağzımı
sıkmak için. Onun kişisel oyuncağı.

Öyle değil miyim?

Daha önce beni paylaşmak zorundaydı ama şimdi onunum. Benimle istediği gibi oynayabilir.

Ağzımı yukarı ve aşağı çekebilir, bazen öğürmeme neden olur, bazen de gözyaşı dökmeme neden olur. Ben de memnuniyetle ona izin veriyorum.

Onun için mutlulukla ağlıyorum ve onu
tükürüğümde boğuyorum. Onun için mutlu bir
şekilde inliyorum.

Ben de öyle yapıyorum, o otuzbir çekerken onun için inliyorum.

Kalın siki daha da kalınlaşıyor, tatlanıyor ve zonkluyor ve ben bunun o olduğunu biliyorum.

İşte o zaman ödülümü

alıyorum. Ve hayal kırıklığına

uğratmadı.

Aletini çıkardı ve tam zamanında çeneme ve boğazıma boşaldı.

Beni güzelleştiriyor ve sıcak, misk kokulu dölleriyle süslüyordu.

Ve sonra bana inci bir kolye vermenin yanı sıra, parmaklarından yapılmış bir kolye de verdi.

Eğildi ve boğazımı sıktı. Boynumu sıkıp dölünü tenime sürerken, beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor, koyu ve büyümüş kırmızımsı kahverengi gözlerine.

Sanki beni işaret eder gibi.

Beni daha da ödüllendiriyor. Bu kadar iyi bir fahiş e olduğum için bana ekstra kredi veriyor.

Nefes nefese ve ağzım şişmiş bir halde, "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Benim iyi kızım," diye mırıldanıyor, boğazımı tekrar sıkarak. "Benim muhteşem orospum."

Ben daha bir şey diyemeden beni yukarı çekip öpmeye başladı. Dilini içime sokuyor. Eminim kendi tadını da alıyordur ama umurunda olduğunu sanmıyorum. Sadece beni öpmek istiyor.

Ama hepsi bu kadar değil.

Daha fazlasını yapmak istiyor. Daha fazla oynamak istiyor.

Beni döndürdü, kapıya doğru itti ve dizlerinin üzerine çöktü. Sersemlemiş ve dölüyle sarhoş olduğum için ne yaptığını anlayamıyorum. Neden arkamda yerde yatıyor ve elleri kalçalarım da, külotumu aşağı doğru itiyor. Neden elbisemi yukarı kaldırıyor ve ağzını oraya koyuyor.

Amıma.

Bana ilk yalamayı verdiğinde fark ettim. Ona

yaptığım şeyi yapmak istiyor.

Amımı yemek istiyor. Ve bunu arkadan yapmak istiyor.

Sadece bu da değil, her tarafına dökülmesine izin verdiği elbisemin altından yapmak istiyor. Bacaklarımı aralıyor ve kıcıımı kavırıyor, beni açıyor ve derin, uzun bir yalama daha yapıyor.

Hırlıyor.

Bu da elimi geriye uzatıp başını, daha doğrusu başının saklı olduğu elbisemi tutmama neden oluyor. Ve sonra beni yalıyor, beni yiyor ve klitorisimi emiyor. Başının elbisemin altında aşağı yukarı, bir o yana bir bu yana hareket ettiğini hissediyorum ve çok yakınım.

Utanç verici derecede

yakınım. Ben de gelirdim.

Biri kapıyı çalmasaydı boğazından aşağı fışkıracaktım. Eğer birisi...

Ne?

Birisi lanet kapıyı çaldı. Birisi lanet kapıyı

çalıyor. Tam yanağımın olduğu yerden.

"Echo? Orada mısınız?"

Elim uçup gitti.

Reign'in başını tuttuğum yerden, gözlerimi kocaman açarak ağzıma götürdüm. Vücudum hem uyarılma hem de korkuyla titriyordu.

Lucas.

Ben *Lucas*.

"Echo," diye tekrar kapıyı çalıyor. "Eğer içerideysen bana haber ver. Ailen endişeleniyor. Onlar... Sen geri dönemedin ve eğer -"

"Ben

buradayım.

" Ne?

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Bunu neden söyledim? Neden ses çıkardım?

"Echo?" Bir kapı daha çaldı. "İyi misin? Ne... Neler oluyor?"

Kapıdan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Doğrulmaya çalışıyorum ama yapamadığımı

fark ediyorum. Çünkü gitmeme izin vermiyor.

Ayrıca şimdi onu görebiliyorum.

Şimdi gözlerini, karanlık ve ıslak ağzını, altında kaldığı için dağılmış saçlarını görebiliyorum.

Elbisemin altında ve kalçalarımın arasında.

Hâlâ kıcımlı tutuyor, elleri o kadar güçlü ve becerikli ki onları yerinden çıkaramıyorum. Onu itemiyorum. Kalbim gümbür gümbür atarken

Göğsümü, başımı ve ağzımı sallıyorum, *bırak*
gideyim. Onun cevabı başını sallamak oldu.

Bir kez ve çok yavaş.

Ardından içeri girip beni yaladı.

Tam gözlerimin önünde. Gözlerimin içine *bakarken*, içeri girip beni yalıyor.

Ve ben bir fahişe gibi, bir iniltiyi zar zor bastırabiliyorum.

"Echo? Cevap ver bana. Ne oluyor lan? Ne -"

"Ben iyiyim. Sadece biraz... zamana ihtiyacım var," diyorum yüzümü
buruşturarak ve dudaklarımı birbirine bastırarak.

Çünkü durmuyor.

Arkamda diz çökmüş adam.

Sadece bir yalamayla yetinmiyor, hepsini yalıyor.

Lucas kapıya gelmeden önce yaptığı gibi.

Daha önce olduğu gibi aynı şevk ve vazgeçişle beni yiyor. Ama şimdi
kafasının hareket ettiğini görüyorum. Ellerini kıçımda esnetirken
görüyorum. Saçlarını avuçluyorum ve ona doğru eğiliyorum.

Ancak elbette bu, bu kâbusun yaşanmadığı anlamına gelmiyor.

Bu, eski erkek arkadaşımın kapının diğer tarafında durmadığı anlamına
gelmiyor.

Ve sesi endişeli geliyor.

"Sen... Sen ağlıyor musun? Bana neler olduğunu anlat, Echo. Sesin garip
geliyor."

"Hayır... Ben iyiyim," diyebildim. "Ben... Ben sadece... Seninle bir iki saniye içinde konuşabilir miyim? Hemen çıkıyorum -"

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum. İyi olduğunu bilmem gerek. Gerçekten iyi olduğunu. Lütfen, tatlım."

Tanrım, bana öyle deme.

Beklendiği gibi, Lucas'ın 'sevgilisi' eski en iyi arkadaşının hoşuna gitmiyor. Kıçımdaki elleri acı verecek kadar sıkılaşıyor ve amımın içinde hırlıyor, klitorisimi dişleriyle ısırarak beni doruk noktama daha da yaklaştırıyor.

Ve bu büyük bir şey olacak.

Bunu biliyorum.

Tüm bunların olması, kapının diğer tarafında bir tanık varken beni yemesi beni daha da utanmaz ve azgın yapıyor.

Ve bunu durdurmam gerek.

Orgazmımı durdurmam gerek.

Bu yüzden dünyanın en felaket şeyi olabilecek bir patlamayla elbisemi aşağı itip onu örtüyorum ve kapıyı açıyorum.

Ama sadece birkaç santim.

Sadece aradan bakıp ona iyi olduğumu gösterebilmek için.

Lucas'ın kaşları beni görünce birbirine çarptı.

Şu anda neye benzediğimi ancak Tanrı bilir.

Görünüşe göre kızarmış yanaklarım ve dağınık saçlarımla bir tren enkazı gibiyim ve bu ses tonundan da belli oluyor. "Tanrım, tatlım, iyi misin?"

Tekrar söylüyorum, Reign'in bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Ve hoşlanmıyor da.

Ama sanırım bu ikinci 'tatlım' ona gerçekten iyi gelmedi çünkü kıcımı gerçekten acı verici bir şekilde sıkmanın ve klitorisimi ısırmanın yanı sıra başka bir şey daha yapıyor.

Ne onun ne de *başkasının* yapacağını hayal bile etmediğim bir şey. Yala beni... *oramlı*.

Diğer deliğimde.

Ve kutsal Tanrım, tek yaptığının kapıyı sıkıca kavramak ve siyah Mary Janelerimin içinde ayak parmaklarımı kıvrarak, "Ben iyiyim Lucas," demek olması bir mucize. Ben... ben sadece çalışmadan sonra bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı? Lütfen bunu anlayabilir misin? İyi niyetli olduğunu biliyorum ve ailem de iyi niyetli. Ama sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen."

Ve böylece kapıyı bir çırpıda kapattım, oradan zar zor canlı çıktım.

O zaman dönüp Reign'e vermek istiyorum. Onu yere sermek. Ne düşünüyordu? Ne yapmaya çalışıyordu? Yakalanabilirdik. Yakalanabilirdi ve o zaman ailem ondan daha çok nefret ederdi.

Ama Lucas'tan sonra rahat bir nefes almayı zar zor başarabiliyorum, öfkeli cümleleri bir araya getirmek şöyle dursun, o beni uçurumun kenarına ittiğinde, aşağıda bana işkence eden, amımı sahibi gibi yalayan adam. Hem de hiç umursamadan.

Adam içime doğru hırlıyor ve klitorisimi o kadar sert emiyor ki boşalıyorum. Ve o ana kadar beni gerçekten emmediğini fark ettim.

Eski en iyi arkadaşı buradayken beni boşaltmaya çalışmıyordu. Sadece benimle oynuyordu, kime ait olduğumu gösteriyordu.

Bana onun olduğumu
gösteriyor. En azından
şimdilik.

Ağzının içine fışkırırken, ona kızgın olduğumu unutuyorum.

Sonra arkamdan çıkıyor ve çılgınca nefes alan göğsünü omurgama bastırıyor. O yerleşirken ben de ona doğru eğildim, hâlâ açıkta ve sert olan aleti kıcımın kıvrımına dayanmıştı.

"Sence bunu satın mı aldı?" diye kulağımı tırmalıyor.

Uykulu gözlerimi açıyorum, salyalı ağzımı kapatıyorum ve "Ben..." diye cevap veriyorum.

Her zaman yapmayı sevdiği gibi yüzümün yan tarafını yalıyor. "Sence *sevgilisinin* yalnız kalmak istemesine gerçekten inandı mı?"

Geri uzanıp elimi yüzüne koyuyorum. "Ben..."

"Yoksa bildiğini mi düşünüyorsun?" Kalçalarını sallayarak, aletini kıcımın kıvrımlarına sürtmeye devam ederken bana bir şey söyleme fırsatı vermiyor. "Bence biliyordu."

Geriye doğru sallanıyorum, göğsüm kapıya bastırıyor, meme uçlarım sertleşiyor ve acıyor. "Hayır."

"Aslında, bahse girerim sana, arı sokmuş dudaklarına bir kez baktı ve anladı." "Nasıl?"

"Çünkü bebeğim, arı sokmuş dudakların artık arı sokmuş gibi görünmüyor." "Ne?"

"Sik gibi görünüyorlar."

Sarsılıyorum. "Bu... Bu bir kelime değil."

Mırıldanıyor, beni tekrar yalıyor, hala kalçalarını sallıyor. "Evet, öyle. Senin gibi arı gibi ağzı olan bir kız bir aleti fahişe gibi emdiğinde olan bir şey. Sanki ödülünü kazanmak için emiyormuş gibi. Ve o siki o kadar iyi emer ki, *o kadar iyi* emer ki, ağzı şişer. Kıpırmızı ve kabarık olur. Yumuşak, parlak ve kabarık. Sanki canavar bir sik tarafından sokulmuş gibi daha da ısırılabilir hale geliyor. Ve hepimiz, tüm ailesi buradayken ona bunu yaptıracak kadar göt herifin kim olduğunu biliyoruz."

"Hayır," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip başımı güçlü omuzlarına yaslıyorum.

Alnımdan öpüyor. "Eski erkek arkadaşıyla konuşurken kimin onun amını yalayacak kadar pislik olduğunu hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Sen -"

"Belki de şu anda ailene söylüyordur. Babana burada olduğunu söylüyor. Ve ona söylediğin gibi yalnız değilsin. Benimlesin."

"Hayır, değil."

"Ve tabii ki baban bunu duyduğunda koşarak gelecek, değil mi? Seni benden kurtarmak için koşarak gelecek. Seni iki yıl önce iyi kızını baştan çıkaran kötü çocuktan kurtarmak için."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve saçlarını avuçluyorum. "Hayır, yapmadın, Reign. Yapmadın..."

Kirli sakalını yanağıma sürüyor. "Muhtemelen şu anda seni baştan çıkardığımı düşünüyordur. Muhtemelen kendimi sana zorla kabul ettirdiğimi. Muhtemelen benim gibi bir Haydut'un senin gibi bir Ciklet'le cehennemde bile şanslı olmadığına göre, tek seçeneğimin bu olduğunu düşünüyordur," diye sesini alçaltıyor,

"onun pembe küçük amcığına tecavüz etmek ve lanet olası hayatını mahvetmek, dışarıdaki diğer tüm erkekler için onu mahvetmek."

O zaman onu tırmalarım.

Sanırım boynu ya da yanağı, ona karşı kıvranırken.

Ve inle, "Yapmadın. Yapmadın. Asla da yapmayacaksın. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. *Senin* ne düşündüğün. Sen iyisin. Sen benimsin. Ve ben de seninim. Ben *Senin* Çiklet'inim."

Vücudumdaki elleri daha da sahiplenici ve şiddetli bir hal alıyor. "Evet, öylesin, değil mi? Sen benimsin. Sen benim küçük sevimli cikletimsin ve seninle sadece ben oynayabilirim."

"Tanrım, evet."

"Vücudun artık *benim* oyun alanım. Benim tapınağım, değil mi?" "Evet, senin."

"Senin tatlı küçük amın benim harikalar diyarım," diye devam ediyor, parmakları çekiştiriyor ve çimdikliyor, acıtıyor, beni daha da azdırıyor. "Onu yiyebiliyorum. Onu becerebiliyorum. Ağzımda patlayıp beni ihtiyacım olan ilaçla doldurana kadar yalayabilirim, değil mi?"

"Tanrım, Reign. Evet."

"Ve göğüslerin." Sonra onları sıkıyor, meme uçlarını çekiştiriyor. "Onlar da benim ilacım, değil mi?"

"Uh-huh."

"Ve dışarıda neler olup bittiği umurumda değil. Dünyanın yanması ya da paramparça olması umurumda değil. İlacıma ihtiyacım olduğunda, ona ihtiyacım var. Ne zaman

göğüslerine ihtiyacım var, onlara ihtiyacım var. Amından içtiğim gibi onlardan da içiyorum. Ne zaman istersem."

"Her zaman."

Elbisemin içinden meme uçlarımı tekrar çimdikliyor. "Ve başka ne var biliyor musun?" "Ne?"

"Senin göt deliğın de benim."

"Reign -"

"Sikmek benim. Yemek benim. Yalamak

benim." "Bu... Ben..."

"Bunu gidip babana söyle, tamam mı? *Ve* eski erkek arkadaşına. Ona sevgilisinin göt deliğının de benim olduğunu söyle. Durumum için ona ihtiyacım var. Ne kadar hasta olduğum, ona ne kadar takıntılı olduğum için. Ve tadı şeker gibi. Ve onu becerdiğimde, ki sevgilisini göt deliğinden *becereceğime* inansa iyi olur, o da şeker gibi hissedecek."

Bu sözlerle içime giriyor.

O kadar ıslak ve azgınım ki amım onu neredeyse kollarını açarak karşılıyor. Amım onun kalın uzunluğunun etrafında şekilleniyor ve yemin ederim bu sefer diğerlerinden daha kalın hissediyor. Muhtemelen artık onu gördüğüm içindir. Beni çıldırtmak ve dağıtmak için kullandığı siki gördüm. Beni eterde eritmek ve üzerinde bir nehir gibi akmamı sağlamak için kullandığı dick.

Ve şu anda da yıldızları görmemi sağlıyor. En başından beri. İlk vuruştan itibaren.

Aleti, hamleleri, hırıltıları, tüm vücudu beni kalın aletinın etrafında kenetliyor ve sıkıyor. Ben çoktan boşalıyorum ve o beni beceriyor.

Orgazmımı ele geçirmiş bir erkek gibi. Çırpınan amımı, özensiz, fışkırان amımı, bana bir saniye bile rahatlama vermeden sikiyor.

Çünkü o hasta.

İlacına ihtiyacı var. İlacıyla yıkanmak istiyor. Ona ihtiyacı var, bana ihtiyacı var, onu iyileştirmek için.

Amıma girene kadar beni kapıya dayayıp sikti. Sonra beni tezgâhın üzerinde beceriyor, sonra da ben tamamen gevşeyip çıldırana kadar yerde beceriyor. Ta ki rahmime gerçekten boşalana ve ben şişmiş bir göbekte ve kalçalarımından aşağı akan spermlerle aileme geri dönene kadar.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Merhaba. □

Uyuyor musun?

Uyuyamıyorum. □

Mesajlaşmayı sevmediğini biliyorum ama konuş benimle.

Patron/Bandit:

Sevdiğim tek mesajlaşma türünü biliyorsun, değil mi?

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Güzel. □

Pembe gecelik.

Patron Adam/Bandit

Ve?

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Boynunda dantel var.

Patron Adam/Bandit

Sadece boynuna mı?

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Alt tarafı da. Ve kollarında.

Patron Adam/Bandit
Kabarık kollar mı?

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Onlara şapka kollu deniyor, Reign.

Patron Adam/Bandit
Adının ne olduğu umurumda değıl.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Tabii ki bilmiyorsun. Sen vahşı, testosteronlu bir hayvansın. □

Patron Adam/Bandit
Sen de östrojen ve pembe parıltı içinde yüzen iyi bir kızsın.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Yine de senin.

Patron Adam/Bandit
Evet, hala benim. Başka
ne var?

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Pembe külot.

Patron Adam/Bandit
Küçük kalplerle mi?

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Hayır. Bunların küçük puantiyeleri ve dantelli fiyonkları var.

Patron Adam/Bandit
Sikeyim. Ben.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Ne dediğın umurumda değıl, Haydut, ama bence külotuma biraz fazla takıntılısın. □

Patron Adam/Bandit
Seninle ilgili her şeye biraz fazla takıntılıyım, Ciklet, ama benden bahsetmiyoruz.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Neden olmasın? Bence senin hakkında konuşmalıyız. Bana ne giydiğini söyle.

Patron Adam/Bandit

Hiçbir şey.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Kapa çenenı.

Gerçekten hiçbir şey giymiyor musun? ☐☐☐

Patron Adam/Bandit

Neden, bu seni tahrik mi ediyor?

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Hayır, pek sayılmaz.

Sanırım ben iyiyim.

Patron Adam/Bandit

Sen lanet bir yalancısın, Bubblegum.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Ve sen de tam bir gösteriş budalasısın, Haydut. ☐

Patron Adam/Bandit

Ne derseniz deyin. Bütün zillerini çaldığımı biliyorum.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Hepsi değil. Belki üç tanesi.

Patron Adam/Bandit

Bebeğim, senin lanet vücudunda müzik yapıyorum ve sen bunu biliyorsun.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

İyi. Her neyse. ☐

Bana dövmenin ne olduğunu söyle.

Patron Adam/Bandit

Hayır.

Patron Adam/Bandit
Hayır.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Doğum günü mü?

Patron Adam/Bandit
Hayır.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Bir telefon numarası.

Patron Adam/Bandit
Evet.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Randevu mu?

Patron Adam/Bandit
Hayır.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Aman Tanrım! Gerçekten mi?
□ □ □

Patron Adam/Bandit
Biliyorum.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Ugh. Sen çok kötüsün.

Patron Adam/Bandit
Seni iki saat önce bıraktım, Ciklet.

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Seni özledim. □

Hizmetçi Kız/Bubblegum
Ne olmuş yani? Beni iki saat önce bıraktıysan seni özleyemez miyim? Şansına küs dostum, özlüyorum.

Patron Adam/Bandit
Dostum?

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Ve şunu söylememe izin verin, siz de beni özlediğinizi
söyleseniz ölmezsiniz. □ □

Patron Adam/Bandit

Bunu bilmiyoruz.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Bence bu teoriyi test etmeliyiz.

Patron Adam/Bandit

Ve bence uyumalısın.

Ugh.

Pislik.

Hayır, pislik değil. Sadece çok, *çok* inatçı bir

çocuk. Aşık olduğum.

Önümüzdeki 15-20 dakika içinde kim bana gelecek? Pencereme. Çünkü her zaman gelir. Ona ne zaman mesaj atsam.

Bu yüzden yapıyorum.

Bu yüzden bugünlerde perdeleri açık tutuyorum ve gece lambasını da açık bırakıyorum. Böylece görüldüğü anda onu görebiliyorum. Böylece yatağımdan fırlayıp ona doğru koşabiliyorum. Böylece o beni öpebilir, ben de onu öpebilirim ve sonra ağızlarımız birbirine değdiğinde her zaman yaptığımız şeyleri yapabiliriz.

Ve sonra onu gördüm.

Penceremin hemen dışındaki dal sallanıyor ve geriliyor. Bir gölge kıpırdıyor ve o daha pencerenin önünde belirmeden ben yatağımdan fırlayıp oraya koşuyorum. Pencereyi açıyorum ve o içeri tırmanıyor, yaz gecelerinin kokusunu ve serin esintiyi de beraberinde getiriyor.

Ayakları yere değdiği anda üzerine tırmandığım ateşli ve seksi vücudu. Ve kıcıımı kavrayan iri elleri beni kendisine doğru çekiyor.

Sonunda cennetle tanıştım.

Çünkü ağız benimkinin üzerinde, öpüyor, ısırıyor, emiyor.

Sikişiyor.

"Geldin," diye nefes alıyorum öpücüklerin arasında.

"Mesajlaşmaktan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor kıcıımı yoğururken. "Hayır, ben aradığım için geldin."

"Konuşmayı kes."

"Ve beni özlediğin için."

Buna karşılık olarak alt dudağıımı ısırıyor ve hırlayarak derin bir şekilde emiyor. "Ve bak, bu seni öldürmedi. Asla öldürmez."

"Benim uslu kızım ol ve çeneni kapat, tamam mı?" Ve aynen böyle yapıyorum.

Çünkü o haklı. Ben onun iyi kızıyım ve yapacak daha önemli işlerimiz var.

Öpüşmek ve birbirimizin kıyafetlerini çekiştirmek gibi. Onun örgümü bozması ve benim elimi onun tişörtünün altına sokup gizemli dövmesine dokunmam gibi.

Dokunmayı seviyorum, bilginiz olsun.

Ayrıca onu öpmeyi ve yalamayı seviyorum ve sonra onu bunun ne anlama geldiğine dair sorularla bombardımana tutuyorum. Şimdiye kadar bana söylemedi ama bir gün anlayacağım. Akıllı, zeki ve kararlıyım.

Ayrıca azgın.

Hem de çok

azgın.

Benimle birlikte yatağa yuvarlandığında, otomatik olarak kalçalarımı açıyorum ki aralarına yerleşebilsin. Böylece geceliğimi yukarı itebilir ve külotumu aşağı çekebilir.

Nefes nefese, onlara bakmak için durur.

İç çamaşırlarıma takıntılı olduğunu söylerken yalan söylemiyordum.

Ne kadar kadınsı ve narin olduklarına kafayı takmış durumda. Hepsi dantelli ve pembe. Her zaman küçük kalpleri, noktaları, yavru kedileri ve küçük çiçekleri var.

Nasıl koktuklarına da takmış durumda ve her zamanki gibi koklamak için burnuna götürüyor. Yalamak için de. Tam kasıklarımda, tam da amımın kucaklandığı yerde, onları dağıtıyor. Çünkü kabul edelim, bugünlerde tek yaptığım onu düşünmek ve bu yüzden külotum her zaman ıslak ve yapış yapış.

Ve onu yalamayı seviyor.

Beni tatmayı.

Bana kendimi tattırmayı da çok seviyor.

Külotumu uyuşturucu gibi çekmeyi bitirdiğinde burnuma götürüyor. Dudaklarımı açmadan önce miskimi koklatıyor. Ve onun ateşli gözlerine bakarak, yapıyorum. Dilimi dışarı çıkarıp kumaşı yalıyorum ve burun delikleri açılıyor.

Sonra onları içeri itiyor.

Külotumu dudaklarımdan içeri itiyor ve ağzımı külotla dolduruyor. "Bunu neden yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, nemli kumaşı ısıyorum, altında kıvranıyorum, çıplak amımı hâlâ jean'le kaplı aletine sürtüyorum.

"Çünkü kimsenin duymasını

istemiyoruz." Başımı sertçe sallıyorum,

çünkü istemiyoruz.

Dolu ağzıma bir öpücük kondurmak için aşağı iniyor. "Babanın yalnız olmadığını duymasını istemiyoruz. Odanda bir haydut var." Yüzüme ve gerilmiş ağzıma yumuşak öpücükler kondurmaya devam ederken, aşağı inip kotunu düzeltiyor ve aletini çıkarıyor - *Oh, Tanrı'ya şükür* - "Kim küçük kızının amını sikecek. Kim küçük kızını koca Haydut sikinin üzerine fişkırtacak. Kızın amcığını sular altında bırakırken, küçük doğum kontrol hapının işe yaramamasını umacak ve dua edecek. Çünkü bunu umduğumu biliyorsun, değil mi? Çok umutluyum, Ciklet."

İnliyorum.

Ve

sızlanıyoru

m.

Çünkü beni vücuduyla, sözleriyle çıldırtıyor. Çünkü zaten yapabileceğim tek şey bu.

Yavaşça içeri itiyor ve tırnaklarımı pazılarına geçirerek doğruluyorum. "Ve çünkü duracaktım gibi değil, değil mi? Siktiğimin babasının küçük kızı. Koşarak odasına gelse ve kafama silah dayayarak bu kız gibi, pembemsi yatağın üzerinde dursa bile. Onu sikmeye devam edeceğim. Onu boşaltırken içime boşalmaya devam edeceğim. Çünkü o artık babasının iyi küçük kızı değil, değil mi? O artık benim iyi küçük kızım. Benim iyi küçük fahişem. Ve sonra senin için garip olacak. Babanın önünde sikilmek ve hatta belki de çiftleşmek. O yüzden o külotu sıkı tut, tamam mı? Ses çıkarma ve bırak o amcığa vurayım."

Ve öyle.

Günlerdir vurmadığı gibi vuruyor.

Daha iki saat önce bana sahipken. Göl kenarında. Beni bisikletiyle götürdüğü yerde.

Ama o böyle biri.

Ben böyleyim ve aramızdaki durum da böyle.

Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Birkaç saatten fazla ayrı kalamıyoruz. Hastalanmaya başlarız. Aşermeye ve delirmeye başlarız.

Bir hafta önceki cenazeden beri her gün buluşuyoruz. Ve her gün aynı şey.

Herkes uyurken benim için geliyor.

Hazır olmam için bana mesaj atıyor ve ben hazırlanırken penceremin önünde duruyor. Her zaman pembe bir elbise giyerim ve pembe ruj sürerim, ayrıca onun halhalını takarım. Pencereden inmeme yardım ediyor çünkü tırmanma konusunda ne kadar berbat olduğumu biliyor. Sonra onun bisikletiyle yola çıkarız. Genellikle gölde durmadan önce birkaç saat süreriz. Orada o gece yaptığımız şeyi yapar, serin ve kalın çimlerin üzerine uzanır ve yıldızları seyrederek.

Biz de

konusuyoruz.

Tanrım,

konusuyor

muyuz?

Konuşmanın çoğunu ben yapıyorum, ki bu sürpriz değil, ama o cevap veriyor. Ona soru sorduğumda susmuyor, konuyu saptırmıyor ya da dikkatimi dağıtmaya çalışmıyor. Daha doğrusu bunu belki de zamanın yüzde yirmisi ila otuzu arasında yapıyor ki bu kesinlikle eskiye göre bir

gelişme.

Ona çocukluğunu, babasını, annesini, ağabeyini soruyorum. Malikânede duyduğum dedikoduları soruyorum ve o neredeyse hepsini yalanlıyor. Çünkü neredeyse hepsi ya abartılıydı ya da hikayenin başka bir katmanı vardı.

Babasının arabalarını çaldığına dair söylentiler gibi; kendi aracı olmadığında babasının tacizinden kaçmak için bunu yapardı. Ya da esrar satarken yakalanması, çünkü para kazanmaya çalışıyordu, böylece babasına bağımlı olmak zorunda kalmayacaktı.

Onun bir aziz olduğunu söylemiyorum.

Ben sadece onun günahkar olmadığını söylüyorum.

Ben de kendi eşyalarım hakkında çok konuşurum. Hayallerimden, kitaplarımdan bahsediyorum. Okuduğum kitaplardan, okumak istediğim kitaplardan, yazmak istediğim kitaplardan. Ve bunu seviyorum. Hikayelerin tüm olay örgüsünü ve arklarını dinlemesini seviyorum. Dinliyor ve kendi yorumlarını katıyor. Mesela kadın kahramanın katilin peşine düşmesinin ne kadar aptalca olduğu ya da küçük kasaba insanların ne kadar yargılayıcı ve aptal olabileceği gibi.

Ve ne kadar da rahatladım.

Suçluluk hissetmeden sevdiğim her şey hakkında konuşmak. Sanki yanlış bir şey, kötü bir şey yapıyormuşum gibi hissetmek. Çünkü diğer kişi bundan hoşlanmıyor.

Ona ailemden de bahsediyorum. Brooklyn'de nasıl büyüdüğümü. Para konusunda yaşadıkları zorlukları, babamın geçirdiği kazayı, onlar için her zaman iyi bir kız olmaya çalıştığımı ve yaptıklarımdan dolayı bana hala kızgın olduklarını. NYU'ya girmem biraz yardımcı olsa da, iki yıl önce yaptığım bir hata hala akıllarında taze ve bu yüzden bana hala güvenmiyorlar.

Ve tepki verme şekli... beklenmedik.

"Ne yani, hayatının geri kalanında iyi bir kız olmanı mı bekliyorlar? Bu çok aptalca. Ve çok fazla baskı var," diye homurdanıyor, ben sıcak göğsüne sarılmış halde çimlere uzanırken, bir gün başını sallıyor. "İşleri berbat etmene izin var. Kendini suçlu hissetmeden olduğun kişi olmaya hakkın var. Yargılandığını ya da kötü olduğunu hissetmeden."

Bunu hiç düşünmemiştim.

Bunu başkaları için düşünmüştüm ama kendim için hiç düşünmemiştim. Hep böyle olman gerektiğini düşündüm. Sevdiğiniz insanlar için iyi ve mükemmel olmanız gerekir. Onlar için fedakarlık yapmalısın. Onları mutlu etmen gerekir.

Ve eğer yapmazsan, kötüsün demektir.

Bir hata yaparsın ve kötü olursun.

Ama belki de değilimdir.

Belki de ben sadece... benim.

Ve kendim olmama izin var. Suçluluk hissetmeden vahşi ve özgür olmama izin var. Her zaman her şeyi doğru yapıp yapmadığım konusunda endişelenmeden. Mutluluğum üzerindeki tüm baskı ve ödünler olmadan.

Jüpiter de aynı şeyi söyledi, değil mi? Kendimi düşünmem gerektiğini söyledi.

Ve o zaman anlamamıştım.

Şimdi anlıyorum, sanırım.

Onun yüzünden.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve nutkum tutulmuş bir halde ona bakıyorum.

Başını dirseğine dayamış, pazuları yukarı kalkmış ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne?"

"Sen bir dahisin." Aşağı inip solmakta olan bir çürüğü öptüm. "Sen kahrolası bir dahisin."

Dudakları seğiriyor. "Bu doğru mu?"

Solmakta olan başka bir çürüğü öpüyorum. "Evet. Öylesin. Kesinlikle öylesin. Dahisin." Bir öpücük. "Brainiac." Bir öpücük daha. "Entelektüel." Bir öpücük daha. "Beyin. Alfa inek."

Elini kaldırıp ensemden tutuyor ve beni kendine çekiyor. "İnek değilsin."

Sonra sıırttım. "Utaniyor musun, Reign Davidson? Bu senin sokaktaki itibarını zedeleyecek mi? Sorun değil." Burnunun ucunu öpüyorum. "Senin ne kadar inek olduğunu kimseye söylemem. Ayrıca *alfa* inek dedim. Alfa. Yani bence iyi olacaksın. Yani -"

Hırıltılı bir öpücükle beni susturdu.

Sonra beni üstüne oturttu ve sikine nasıl bineceğimi öğretti.

Göğüslerimi emerken beni gökyüzüne doğru inletiyor.

Her neyse, tüm bunlardan, tüm o bisiklet gezintilerinden, göl kenarındaki harika sohbetlerden ve tüm o seksten sonra beni eve geri getirdi. Ağaca tırmanmama yardım ediyor ve beni aldığı yere, yatak odama geri bırakıyor. Sonra uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Bana verdiği telefonda kitap okuyorum - şu anda bir iPad'im ve tonlarca basılı kitabım var ama okuduğum tek kitap onun telefonu

- Ta ki ben yıkılıp ona mesaj atana

kadar. Ve sonra tekrar benim için

geliyor.

Beni çocukluk yatağında beceriyor ve bana sarılıyor. Bazen bir film izliyoruz ama asla bitiremiyoruz çünkü filmin yarısında - hatta belki daha önce - birbirimizi tekrar öpüyoruz. Sonunda öpüşüyoruz ve çoğu zaman sadece dudaklarımı öpmekle yetinmiyor, beni başka bir yerinden de öpmesi gerekiyor.

Aşağıya.

Elbette ona her zaman izin veriyorum ama bazen kendi taleplerimi de dile getiriyorum.

Bazen bana aletini vermesi için yalvarıyorum, böylece ben de bir şeyleri öpüp emebiliyorum. Bunun için bir strateji geliştirdik. Daha doğrusu o buldu. Beni yalarken, ben de acıkırsam, beni baş aşağı çevirir ve üstüne koyar. Benim ağzım onun sikinde, onun ağzı da benim amımda, altmış dokuz. Hep okuduğum ama hiç deneyimlemediğim bir şeydi bu.

Çok yoğun.

Çok yoğun.

Ama beni şımartmayı reddettiği zamanki kadar yoğun değil.

Bazen beni yerken o koca haydut aletini bana vermeyi kesinlikle reddediyor. O zamanlar benden çılgın bir orgazm çıkaracak ve sonra ben hala sersemlemiş, hala gevşemiş ve nefes nefese kalmışken, kalçalarımın arasından çıkacak, ağzı koyu ve ıslak ve sularımdan damlayacak, göğsüme binecek. Ya memelerimi sikecek ya da sikini soluk soluğa kalmış ağzıma sokacak.

O zamanlarda çıldırıyor.

Amımı siktiği gibi ağzımı da sikiyor, ağzıma girip çıkıyor, taşakları çeneme çarpıyor, kokusu beni en iyi şekilde boğuyor. Yatak başlığını kavırıyor ve kalçalarını bana bir dansçıyı ya da onun gibi bir sporcuyu hatırlatan bir ritimle yuvarlıyor.

Ve ben kendi tükürüğümle ve sevinç gözyaşlarımla hem gözlerimden hem de bir kez daha azgın amımdan damlarken, acı dolu bir iniltiyle boşalıyor. Bazen boğazımdan aşağı, bazen dilimin ucuna. Diğer zamanlarda yüzüme, boynuma, göğüslerime.

Ya da en sevdiği, saçım.

Ne zaman saçıma gelse, beni temizlediğinden emin olur. Beni duşa götürüyor, saçlarımı ve yorgun ve doymuş vücudumun geri kalanını sevgiyle yıkıyor. Doymuş değilim çünkü ağzımı sıkmesi beni tekrar azdırıyor, bu yüzden duşta da sikişiyoruz.

Ve sonra, *sonra* uyuyacağız.

Söylemeye gerek yok, film gecelerini severim.

Her neyse, sabah uyandığımda yatağımı hep boş buluyorum. Bunu anlıyorum tabii ki. Sabahları benim yatağında uyurken yakalanamaz.

Ama bu acıtmadığı anlamına gelmez.

Ya da ilk seferinde beni gezintiden geri getirdiğinde yatak odamda benimle kalmayacağı gerçeği. Neden ona mesaj atıp, onu özlediğimi söylemek zorundayım - o bana aynısını söylemeden - o benim için tekrar gelmeden önce.

Çünkü bu onun için sadece seks.

O sadece beni kullanıyor. Bu kalıcı bir şey değil ve ben başka birine aitim.

Farklı hissetsem de bu konuda konuşmama izin verilmiyor. Çünkü

ben onun iyi kızıyım. Ve eğer konuşursam, beni terk edecek.

Ama günlüğüme bu konuda yazıyorum.

Eğer şimdi okusaydım, "Aşk Günlükleri" derdim.

Sabahları gitmiş olsa da beni gerçekten terk etmediğini yazıyorum. Hâlâ orada, teninin dokusu yaptığım tüm dokunuşlardan parmaklarımda kalıyor; kaslı omuzlarının şekli, üzerime her indiğinde kalçalarıma kazınıyor; dudaklarının tadı, yaptığımız tüm öpüşmelerden benimkinde dalgalanıyor.

Aletin amımda olmasından bahsetmiyorum bile.

O kadar derin ve yüksek ki onu karnımda hissediyorum. Ve her fırsatta karnıma dokunuyorum.

Ayrıca her fırsatta telefonumu kontrol ediyorum.

Çünkü mesajlaşmaktan nefret eden bir adam olarak bana mesaj atmayı çok seviyor. Aslında gün boyunca. Ve hepsinin müstehcen mesajlar olduğunu düşünürsünüz ama değiller. Bazıları o anda ne yaptığıyla ilgili rastgele mesajlar. Kardeşi için kendini öldürmek istemesine neden olan bir dosya okumak gibi. Ya da kardeşinin çok sıkıcı bir toplantıda milyon dolarlık bir adam gibi görüldüğü bir fotoğraf.

Diğer zamanlarda ise bana komutlar vermeyi seviyor ve evet, bunlar kirli.

Öğle yemeğimi külotum olmadan yemek gibi. Ya da herkes için yemek pişirirken odama çıkıp kendimi boşaltmamı istemek gibi. Ve sonra ona ıslak parmaklarımın kanıtını göndermemi. Bazen de örgülerimin, pembe elbiselerimin, pembe boyalı ayak parmaklarımın fotoğraflarını istiyor.

Ve sonra sesimi duymak için beni rastgele arayacak.

Ya da sadece nefes alışımı duymak için.

Tüm mesajlarını, istediği tüm resimlere karşılık göndermesini istediğim tüm resimleri saklıyorum. Büyük ve güçlü ellerinin, giydiği gömleğin düğmelerinin, öğle yemeğinde ne yediğinin, saçının fotoğrafını. Hatta bir gün ona kravat taktırdım ve bana onun fotoğrafını göndermesini istedim, o da ona bu işkenceyi yapmam karşılığında çıplak göğüslerimin fotoğrafını göndermemi istedi.

Her neyse, bu bir ilişki gibi hissettiriyor, değil mi?

Sanki bir kız arkadaşın erkek arkadaşı için yapacağı bir şey ya da tam tersi.

Gerçi önceki ilişkim böyle bir şey değildi.

Her zaman telefonuma yapışmış, kontrol ediyor ve başka bir mesajın gelmesini beklemiyordum. Her zaman kendi bedenimin, kendi nefeslerimin, kalp atışlarımın, göğsümdeki umutsuz lanet olası ağrının farkındalığıyla dolaşmıyordum.

Ve kesinlikle sürpriz yapmak istemiyordum.

Ki onun spor salonunda yapıyorum.

Onu dövüşürken bulduğum yerde.

Artık dövüşmüyor ama düzenli olarak, hatta her gün, işten sonra spor yapmak için oraya gidiyor.

Egzersiz yapmak hakkında hiçbir şey bilmesem de, bunun muazzam miktarda enerji gerektirdiğini biliyorum, bu yüzden ona hazırladığım bu shake'i getirdim. Çok şaşırdığını söylemeliyim.

Sadece benim tarafımdan değil, aynı zamanda sarsıntı tarafından da.

"Bunu sen yaptın," diye homurdanıyor, nefes nefese, elimdeki kupaya bakıyor.

Ŗu anda konuřmak, hatta dűřűnmek bile zor, űnkű muhteřem bir řekilde ıplak. Yani yarı ıplak. Antrenman sırasında bir noktada spor salonu tiřűrtűnű yırtmıř olmalı, ben içeri girdiđimde korkunç gűrűnűmlű ađırlıklara bastıđı yerde yere atılmıř bir řekilde duruyordu.

Bu yűzden birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim, hızlı nefes alış verişleriyle dalgalanan ve seğiren gergin kaslarını izlemek oldu.

Oh, ve ter.

O kadar çok ki, damlıyor, her yerde birikiyor.

Sonra kendimi toplayıp, "Evet." dedim.

"Benim için," diyor, sesi daha da gűrűltűlű ve gűzleri űncekinden **d a h a** yođun.

"Evet." Yutkunuyorum, hala tutuyorum.

Cevap olarak, sadece bana bakıyor, ađzı açık, vűcudu hala antrenmanın etkilerini hissediyor ama yavař yavař iniyor.

Kupayı gűđsűme gűtűrűp sarılıyorum, yűzűm

kızarıyor. Belki de abartmışımdır.

Belki de buraya gelmemeliydim.

Belki de benim aptal, fazla dramatik ve kız gibi olduđumu dűřűnűyordur.

"Bildiđiniz gibi annem bir ařçı, deđil mi? Ayrıca bana bir řeyler űđrettiđini de biliyorsunuz. Pinterest'te bitter çikolatalı naneli protein karıřımı için harika bir tarif gűrdűm. űnkű çok çalıřtıđını biliyorum. Çikolata ya da nane sevip sevmediđini hiç sűylemediđini de biliyorum ama kim çikolata ya da nane sevmez ki diye dűřűndűm ve sana biraz yaptım.

Çünkü ona ihtiyacın var. Enerji için ve bench press yaptığınız her neyse ona bench press yapabilmek için ve -"

O zaman öne çıkıp beni durdurdu.

Tanrıya şükür.

Ayrıca benden shake'i alıyor, kapağını açıyor ve hepsini tek seferde yutuyor. Gerçekten tek seferde. Bunu yaparken beni izlemeye devam ediyor, adam elması inip kalkıyor ve işi bittiğinde kapağı kapatıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve bana doğru geliyor.

Ağzıma bir öpücük konduruyor. "İki altmış beş."

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. "Ne?"

"Ben bu yüzden bench press yapıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Vay canına. Bu -"

Başka bir öpücük için geliyor.

"Teşekkürler."

"Ne için?"

"Hayatımda tattığım en lezzetli şeyi yaptığın için." "Oh..."

Ben..." Yutkunuyorum. "Bir şey değil. Bu -"

Bir sonraki sözlerimi söylememe fırsat vermiyor çünkü elimi tutup beni bir yere sürüklemeye başlıyor. Ona ayak uydurabilmek için hızlı yürümek zorundayım, sandaletlerim beton zeminde takırdıyor, bu çok erkek egemen alanda fark ettiğim tek kadınsı ses. Homurtular, hırıltılar ve yere vurulan ağırlıklarla.

Kısa süre sonra demir bir kapıyı iterek ranzaların, dolapların ve daha fazla bankın bulunduğu bir odayı ortaya çıkarıyor. Kavga gecesindeki odanın aynısı.

Yataklardan birinde uzandığını bile fark etmediğim birine "Dışarı," diye bağıyor. "Şimdi."

Belki Reign'in sesi ya da beni nefessiz bırakan görüntüm bunu gerçekleştiriyor ama adam - aynı zamanda gömleksiz ve aman Tanrım o kadar çok yara bere var ki içim sızlıyor - dışarı çıkıyor ve sonra sadece ben ve o kalıyoruz.

"Kimdi o?" Elindeki bardağı bir kenara bırakıp beni kaldırmakta olan Reign'e soruyorum.

Beni daha önce yaptığı gibi masaya değil, banklardan birine oturtuyor ve kalçalarımın arasına diz çöküyor. "Sadece bir erkek."

Ellerimi terli omuzlarına koydum. "Onun nesi vardı?"

"Dövüşüyor." Sonra dudaklarını yalayarak, "Ve görünüşe göre ona durması için şantaj yapacak küçük pembe bir drama kraliçesi yok."

"Oh, ben..." Elbisemi kalçalarımın yukarı itiyor ve ben de elimi onun kine koyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Benim için yaptığın diğer en lezzetli şeyi yemek." Sonra, "Bunu senin aın yapıyor ama ayrımcılık yapmayacağım."

"Oh."

Dudakları seğiriyor ve ağzıma kısa bir öpücük kondurup yalayarak bitiriyor.

"Bunun adı ne?" diye mırıldanıyor, çenesini dudaklarıma doğru eğerek.

Rujum.

Güzel pembe tonunun adını soruyor.

Kafasına taktığı başka bir şey daha var çünkü bana hep bunu soruyor.

"Tehlikeli Kadın."

Kıkırdıyor ve ben de onun için şimdiden en lezzetli şeyi yapan amımda hissediyorum. "Tehlikeli bir kadın mısın, Çiklet?"

Dudağımı ısırdım. "Öyleyim."

Tekrar kıkırdıyor. "Katılıyorum." Elleri elbisemi kalçalarımın yukarı iterek tenimi ortaya çıkarma görevine devam ediyor. "Bak benim için ne yapıyorsun."

"Ne?"

"Bacaklarını öyle aç ve seni yememe izin ver." Ağzımı tekrar yalıyor. "Kapıyı kilitlememiş olsam ve herkes içeri girebilecek olsa bile."

"R-Reign -"

"Ve bak senin için bana ne yaptırıyorsun." İsteddiği yere, kalçalarımın tepe noktasına uzanıyor ve pembe külotumu ortaya çıkarıyor. "Beni böyle dizlerimin üzerine çöktürüyorsun. Yüzümü kremi kalçalarının arasına sokturuyorsun ki o pembe küçük drama kraliçesi amcığının kuduz bir köpek gibi yalayabileyim, tüm dünya görsün."

Ve bununla, o yapar.

Külotumu yana kaydırıyor ve bana ulaşmak için yüzünü çıplak kalçalarımın arasına sokuyor. Ve tüm dünyanın görmesi için bir hayvan gibi kremimi yalıyor.

Ben de onun gibi, ilk -aynı zamanda zayıf- çekincemden sonra bunu umursamıyorum.

Sanırım her zaman mükemmel olmak zorunda olmadığım için. Onunlayken değil. Onunla asla.

Onunlayken, sonunda kendim olabiliyorum. Vahşi olabilirim.

Ayrıca kimsenin bir şey görmesine izin vereceğini sanmıyorum.

Bu konuda çok bölgecidir.

Ve haklı olduğum kanıtlandı çünkü odaya biri geldi.

Amımı yalamayı bitirdiğinde ve tüm o kremayı yaladığında olur. Elbisemin korsajıyla birlikte gri antrenman pantolonunu da indirdikten sonra içime giriyor ve pembe küçük drama kraliçesi amımı sikiyle dolduruyor.

Bu noktada odaya biri giriyor ama ben daha farkına bile varamadan beni saklıyor. Kocaman elini başımın arkasına koyuyor ve yüzümü nefis terli göğsünün içine sokuyor. Vücutuyla beni saklamak için kendini daha da büyütüyor ve arkasını dönerek içeri giren her kimse ona *'defol git'* diye bağıyor.

Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok çünkü beni sikmeyi hiç bırakmıyor ve ben onun göğsüne gömülüp saklanırken dövmesini yalamakla meşgul oluyorum.

Yani evet, beni bildiğim gibi koruyor. Sanki gerçekten onun kraliçesiymişim gibi.

Bir erkek arkadaşın kız arkadaşını koruması gibi. Ama biz öyle değiliz.

Biz kesinlikle sevgili değiliz, çünkü bu sadece seks.

Her ne kadar birbirimizin arkadaşlarıyla tanıştığımızı, hatta gerçek bir çift gibi onlarla takıldığımızı belirtmek istesem de.

Ortak arkadaşlarımız olduğu yeni bir haber değil. Yani, önce The Horny Bard'da, sonra da Yo Mama's So Fit'te yaptığım tüm takip operasyonu tam da ortak bağlantılarımız olduğu için başarılı oldu.

Bu arkadaşlardan biri olan ve kocası Reed ile birlikte Wuthering Garden'daki bu güzel cam evde yaşayan Callie, genellikle ayda bir hafta sonu futbol maçına ev sahipliği yapıyor. Artık St. Mary's kızlarından biri olduğum için

- Callie'nin kendisi, Poe, Wyn, ayrıca Jupiter ve Tempest ile birlikte; diğer arkadaşları Salem de bir St. Mary's kızı ama şu anda profesyonel futbolcu erkek arkadaşı Arrow ile birlikte Kaliforniya'da olduğu için gelemiyor - beni de davet ettiler.

Reign de yaz için burada olduğundan ve Reed, Ledger ve hatta Callie'nin diğer kardeşleri Stellan ve Shepard'ı tanıdığından o da davet edildi.

O yüzden birlikte gidiyoruz.

Ve tüm çeteyle takılmak. Ayrıca

Müdür Marshall da orada.

Daha doğrusu Alaric.

Çünkü o artık Poe'nun erkek

arkadaşı. Ve buna çok sevindim.

Tüm erkekler arka bahçede futbol oynarken, Callie'nin küçük kızı Halo ile birlikte tüm kızlar bu sevimli küçük piknik battaniyelerinin etrafında toplanır ve konuşurlar. Ayrıca, tüm erkeklere bakış atıyorlar. Neden bakmasınlar ki? Bunlar gerçekten çok seksi erkekler.

Ayrıca hepsi çok atletik.

Kaçarlar. Yön değiştirirler. Kaçıyorlar. Top sürerler ve vururlar. Topa kafa atıyorlar. Hatta takla atıyorlar ve gülerek ayaklarının üzerine düşüyorlar. Sanki bu çok normalmiş gibi. Sanki herkes her zaman havada takla atmalı ve birbirlerine beşlik çakmalı.

"Futbolcular ha?" diyor Callie omzuma çarparak, topu yeni almış ve ancak sihirli olabilecek bir ustalıkla top süren kocası Reed'e bakarak.

"Biliyorum."

Cidden, futbolcular şık ve aerodinamik vücutlarıyla en seksi olmak için.

Futbol sanattır.

Ya da belki futbolcular öyledir.

"Ve ben erkeğimin oynayabildiğini bile bilmiyordum," diye iç geçiren Poe, Reed'den topu alan ve şimdi muhtemelen takımlarındaki bir forvete pas vermeye çalışan erkek arkadaşına bakıyor.

Poe'ya katılıyorum. Alaric bir tarih profesörü, yani tam bir akademik inek. Yani evet, bizim için de sürpriz oldu. Ama görünüşe göre, yapamayacağı hiçbir şey yok.

"şey, zaten biliyordum." Wyn omuz silkiyor, topu Alaric'ten almayı başaran ve şimdi kendi pasını vermeye çalışan adamı Conrad'ı izliyor. "Adamım koç ve ben futbolda tamamen berbatım."

ak bir beşlik.

Conrad ko. Eskiden lisede futbol koçluğu yapıyordu - hatta bir süre St Mary's'de bize de koçluk yaptı - ama şimdi yeni bir işi var, New York profesyonel futbol takımına koçluk yapıyor. Küçük kardeşi Stellan yardımcı antrenör, Ledger ve Shepard da takımın oyuncularını.

Shep, Stellan ve Ledger genellikle New York'ta yaşıyorlar ama hafta sonu için buradalar.

Her neyse, hepimiz futbolculara bakıp onları överken, Tempest'ın başka fikirleri var.

Halo kucağında, özellikle bir adama, çılgın saçları ve kızgın gözleriyle Ledger Thorne'a bakıyor. Reed topu almadan önce bir gol atmıştı.

Çenesini kaldırarak, "Ben futboldan çok sıkıldım," diyor.

Bana mı öyle geliyor yoksa çok mu gürültülüydü? Ledger

bunu duydu mu?

Kesinlikle bize doğru bir bakış attı.

Callie ona ters ters bakar. "Hey, benim kocam bir futbolcu. Aynı zamanda senin kardeşin. Bir futbol maçında tanışmıştık, hatırladın mı?"

"Her neyse," diye homurdanır Pest. "Ama bilgin olsun diye söylüyorum, futbolculardan hoşlanmıyorum. Her zaman antrenmanlarına, rutinlerine, egzersizlerine, gol atmaya, top sürmeye ve sahanın etrafında tur atmaya takıntılı olmalarından hoşlanmıyorum. Bence sporcular genel olarak çok yüzeysel ve asabi. İçlerinde hiç derinlik yok. Sıfır katman." Sonra parmağını kaldırıyor. "Öte yandan rock yıldızlarını kabul ediyorum. Tüm o kızgınlık ve şiirsellik. Nefis." Sonra Halo'nun sevimli kıvrıkcık kafasını öpüyor. "Değil mi, Halo? Sen ve ben, kendimize bir sanatçı bulacağız. Sanat her şeyin başı, gerçekten."

Wyn bunun üzerine Tempest ile beşlik çıkıyor.

Ama bu yorumun Wyn ya da herhangi birimiz için olduğunu sanmıyorum.

Kesinlikle Ledger içindi. Ledger onu kesinlikle duydu ve yorumuna karşılık olarak topa öyle sert bir vuruş yaptı ki, top ağlara çarptığında neredeyse kale direğini yıkacaktı.

Ve bir de Jüpiter var.

Bütün bunlar olurken tek kelime etmeyen, alıngan, konuşkan en iyi arkadaşım.

Ben de ona yaklaştım ve fısıldadım, "Hey."

Bana şaşkıın bir bakış fırlattı. "Hey."

"Bence ona söylemelisin," diyorum.

Jüpiter'in gözleri büyüyor çünkü neden bahsettiğimi biliyor. Ve kimden: Callie.

"Hayır."

"Ona açılmaktan korktuğunu biliyorum. Ama o şimdiye kadarkilerin en iyisi. O -"

Sertçe nefes alıyor. "Hayır."

"Ama -"

"Hayır. Tartışma bitmiştir."

Ona bir bakış attım. "Ne yani, burada oturup öylece bakacak mısın?"

"Bakmıyorum."

"Öylesin."

"Echo."

"Yani attığı golü yakalayamadın mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Birkaç dakika önce kayıp düştüğünde de nefes nefese kalıp zıplamadın."

Yutkunuyor. "Önemli değıl. İğrenç bir şey. Ve onun bir kız arkadaşı var."

Kalbim en iyi arkadaşım için çarpıyor. "İşte bu yüzden ona söylemelisin. İnsanların senin yanında olmasına ihtiyacın var. Ve o olacak, güven bana. Seni anlayacaktır. Ve bu senin hatan değıl. İğrenç bir şey değıl, ki bence iğrenç bile değıl.

hepsi. *Ve* ikincisi de değil," sesimi daha da alçaltıyorum, "tüm bunlara rağmen yine de kardeşinden hoşlanıyorsun."

Zümrüt gözleri bulutlanıyor. "Yapamam."

"Yani ona kim olduğunu asla söylemeyeceksin."

"Hayır."

"Ama Jüpiter, bence bu bir hata. Bence -"

Elimi kapatıyor ve sıkıyor. "Bırak onu. Lütfen."

Bırakıyorum o zaman.

Çünkü onun acısını daha da arttırmak istemiyorum. Birini bilmeden, varlığından haberdar bile olmadan sevmek çok sefil bir durum. Elinizde olmayan pek çok nedenden ötürü sevmemeniz gerektiğini bildiğiniz halde sevmek daha da berbat bir şey. Jüpiter'in ona söylediğim şeyi yapması gerektiğini düşünsem de, ne olursa olsun onu destekleyeceğim.

Bu arada, burada bahsettiğimiz adam Shepard Thorne, Callie'nin kardeşlerinden biri. Ve onun zaten bir kız arkadaşı olmamasını ve benim güzel en iyi arkadaşımı fark etmesini çok isterdim. İğrenç olduğunu düşünmesine rağmen.

Öyle değil ve öyle değil.

Tüm oyun boyunca, ve bu kalbimi kırıyor.

Her neyse, en iyi arkadaşımın mutsuzluğu olmasa, şu ana kadar yazımın en güzel günlerinden biriydi.

Tüm arkadaşlarım benimle ve kendi futbolcumla neler olduğu konusunda beni sorguladığında bile. Bu arada kendisi tüm futbolcular arasında en iyi oyuncu.

çocuklar burada. Hatta galibiyet golünü bile attı, onun için çok sevindim ve profesyonel olarak oynayamayacağı için üzüldüm.

Arkadaşlarım beni soru yağmuruna tutuyor.

Muhtemelen onlara her şeyi baştan sona anlatmamalıydım ama St. Mary's'den mezun olduktan sonra hepimiz telefonlarımızı geri aldığımızdan beri sürekli sohbet ediyor, mesajlaşıyor ve birbirimizi arıyoruz. Yani bu kızlar artık hikayemin her parçasını, iyi, kötü ve utanç verici tüm kısımlarını biliyorlar.

Onu sevdiğim kısmı hariç.

Bunu bilmiyorlar. Kimse bilmiyor. Sadece benim Haydut'um; Haydut adlı günlük.

Çünkü bunun sadece seks olduğunu düşünen adamın aynı zamanda aşık olduğum adam olduğunu onlara söylemeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bu her şeyi daha da zorlaştıracak.

Onlara anlattığımda ağlayacağım. Sempatik olacaklar. Ona anlatmamı söyleyecekler. İtiraf etmemi.

Ve sonra onun iyi kızı olmak benim için çok daha zor olacak. Bu sırrı saklamak benim için çok daha zor olacak.

Şu anda olduğundan çok daha zor.

Çünkü ona her 'Seni özledim' mesajı attığımda, 'Seni seviyorum' demek istiyorum.

Bana her "iyi kızım" dediğinde, "seni seviyorum" demek istiyorum.

Bana her dokunduğunda, beni her öptüğünde ya da beni her becerdiğinde 'Seni seviyorum' demek istiyorum.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Onu bin yıldır seviyorum. Ve onu bin yıl daha seveceğim.

Onu sonsuza kadar seveceğim.

Çünkü birlikte olmam gereken adam o. O

benim için doğru adam.

Onu.

Saltanatım. Haydutum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Haydut

Geleceğini biliyorum.

Son.

Onu ne zaman bırakmak zorunda kalacağım.

Birkaç hafta içinde üniversite için New York'a taşınacak ve ben de onu bırakmak zorunda kalacağım.

Ona.

Yapmam gerekecek.

Sikeyim.

Düşüncesi bile elimdeki bira şişesini kırma isteği uyandırıyor. Parmaklarımın arasında ezmek istiyorum ve bunu ben de yapabilirim. Bunu her düşündüğümde içimde kabaran öfkeyle.

Bu mantıksız... *bir şey.*

Buna bir isim bulamadım.

Ondan vazgeçmeyi ve ona sahip olmasına izin vermeyi düşündüğümde başıma gelenler için.

Vücudumdaki her kemiğin kırılmasına, uzun bir antrenman gününden, yorucu bir dövüşten sonra ağrıyan her kasa çok benziyor. Ve her nefes sadece travmaya katkıda bulunuyor.

Ama gitmesine izin

vereceğim.

Bırakacağım.

Yapılması gereken doğru şey bu ve her ne kadar doğru şeyi yapacak kişi ben olmasam da bunu yapacağım.

Onun için.

Onun için her şeyi yaparım.

Yani evet, zamanım tükeniyor.

Bu da bunun anlamsız olduğu anlamına geliyor. Burada, Azgın

Ozan'da oturuyorum.

Ayrıca az önce bana bu akşam okuyacağı kitabın - *Jane Eyre* - tatlı gülümsemesiyle bir fotoğrafını gönderdi. Çünkü onu görmek istedim ve o beni hiçbir şeyden mahrum bırakmaz. Gerçi beni çok şımartıyor ve selfie'sine bir mesaj eşlik ediyor.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Ne dediğin umurumda değil Haydut, ama bence gülümsememe biraz fazla takıntılısın. □

Patron Adam/Bandit

Seninle ilgili her şeye biraz fazla takıntılıyım, Ciklet. Şimdi bana bir öpücük ver.

Ve yapıyor da. Buruşuk pembe ağzıyla bana bir öpücük gönderdiği bir selfie ve ardından başka bir mesaj.

Hizmetçi Kız/Bubblegum

Gecenizin tadını çıkarın! □□□□□

Ama konuyu saptırıyorum, ki onu düşündüğümde bunu

sık sık yapıyorum. Neredeydim peki?

Evet, onunla geçirdiğim kısıtlı zamanı arkadaşlarımla dışarıda bir gece geçirerek harcıyorum.

Her zamanki yerimizi aldık, bir sürü yumuşak deri kanepenin ve ihtiyacımız olan tüm mahremiyetin olduğu bir köşe. Lisedeyken, kolay am bulmak için buraya çok gelirdik. Ve hepimiz şehirde iyi tanınan futbolcular olduğumuz için tek ihtiyacımız olan sahte bir kimlik ve ukala bir gülümseme idi.

Biz derken, en azından bu gece, ben, Ledger, Reed, Shep, Stellan ve kardeşim Homer'ı kastediyorum.

Çünkü benim Cikletim şımarık olmasının yanı sıra çok dırdırcı ve otoriterdir.

Tipik bir kız.

Bir şekilde kardeşimle arkadaş olmam gerektiğini düşünüyorum.

Sırf telefonumda Homer'dan gelen ve beni tekrar kulübüyle oynamaya davet eden birkaç mesajı yanlışlıkla okuduğu için. Telefonuma bakmış olması benim için sorun değil. İsteddiği her şeye bakabilir; saklayacak bir şeyim yok.

Hakkımda her şeyi bilen ilk kişi o. Çok garip ve gerçeküstü.

Ama her neyse, benim sorunum şu ki, o mesajları gördüğünden beri bu işin peşini bırakmadı. Sürekli başımın etini yiyor, bana soruyor ve kardeşime bir şans vermem gerektiğini söylüyordu. Arayı düzeltmeye çalışmam gerektiğini söyledi.

"Bak, baban gitti, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. İlişkinizdeki sorun oydu," dedi geçen hafta bir gece bana. "O bir zehirdi ve artık burada değil. Bu da ilişkinizi düzeltmek için bir fırsatınız olduğu anlamına geliyor. Kardeşin seni gerçekten tanımak istiyor, Reign. Aslında, sanırım tüm bu bir yıl boyunca benim için çalışma fikrini o ortaya attı, sırf bu yüzden

Birbirinize yakınlaşabilirsiniz. Sadece maça gidin. Bir maça. Gidin. Hoşuna gidecektir. Hoşuna gitmezse de bir daha gitme, tamam mı? Ama bence gitmelisin. Babanın kazanmasına izin verme, Reign. O korkunç bir adamdı. Seni ve kardeşini cezalandırmasına izin verme. Düzelt bunu."

Tabii ki bazı şeyler söyledim.

Onun 'düzelt' davranışı hakkında. Onun iyi kız kompleksi hakkında.

Yani o da bazı şeyler söyledi. Benim inatçı ve aptal olduğum hakkında.

Ve böylece, onun ağlaması ve benim o gözyaşlarını yalamam ve sonunda pes etmemle sonuçlanan bir tür kavga ettik.

Çünkü ben yapamam.

Onun ağladığını göremiyorum; bu göğsümü acıtıyor.

Yine de Homer'la futbol oynamayacaktım, onun yüzünden nefret ettiğim bir oyun; benim de sınırlarım var. Bu yüzden onu buraya davet ettim. Benim sahamda, arkadaşlarımla arasında.

Ve lanet olsun, ama yüzünde bir mutluluk vardı.

Davetiyeyi verdiğimde.

Ben de çok kısa sürede yaptım. Birkaç saat önce, tam da işten çıkarken - ki bu arada hala berbat durumda - planları olabileceğini düşündüm. Vardı da. Ama benimle burada buluşmak için onları iptal etti. Her zamanki kıyafetlerini bile giymemiş, üç parçalı takım elbise ve mendil. Üzerinde bir elbise gömleği ve elbise pantolonu var; aslında bar kıyafeti değil ama onun için kesinlikle bir değişiklik.

Ama en önemlisi, o kadar da kötü bir zaman geçirmiyor olmamız.

Özellikle Homer.

Muhtemelen olmasını istediğim kadar yeni biri olmadığı içindir. Stellan ve Shep ile arkadaş sayılırlar, ya da lisedeyken öyleydiler. Yaklaşık aynı yaşta ve birbirlerine karşı futbol oynamışlar. Ondan sonra araları açılmış olsa da, yeniden iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar.

"Artık yeter, tamam mı?" dedi Shep. "Lanet yeğenimi seviyorum. Onu çok seviyorum. Ama kaka yaparken bir fotoğrafını daha görmek zorunda kalırsam, kafayı yiyeceğim, Jackson."

"Siktir git, sik kafalı," diye homurdanıyor Reed, küçük kızı Halo'nun bir başka fotoğrafını karıştırırken. "O fotoğrafta kaka yapmıyordu. Kaka oyuncağıyla oynuyordu. Öyle olsaydı bile iğrenç olmazdı. Çünkü benim kızım parıltılı kaka yapıyor ve tek boynuzlu at osuruyor."

"Aman Tanrım." Shep ellerini havaya kaldırır. "Lütfen biri şu moronu durdursun. Ereksiyonumu öldürüyor."

Reed, Halo'nun bir başka fotoğrafını göstermeden önce onu tersliyor, muhtemelen oturduğumuzdan beri bininci fotoğrafı.

Ledger birasından bir yudum alarak başını sallar. "Bu konuda bir şey yapabilecek gibi değilsin. Lanet olası bir kız arkadaşın var, unuttun mu?"

"Sertleşmemin kimin için olduğunu sanıyorsun, dahi?" Shep geri atar.

"Tamam, *dahi*," diye alay eder Ledger. "Onu New York'tan buraya sihirli bir şekilde nasıl ışınlayacağını bilmiyorsan, yine de bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Shep küçük kardeşine bir bakış fırlatır. "Yapabilirim. Buna telefon deniyor."

Reed, Ledger'a çenesini sallamadan önce, "Sanırım doğru terim telefon seksi," diye ekliyor. "Bu da demek oluyor ki bu gece kulak tıkaçlarına ihtiyacın olacak."

Reed'i tersleme sırası Shep'te.

Tüm bunlar olurken, gözlerim kaçınılmaz olarak Shep'in ikizi Stellan'a gidiyor.

Gelmiş geçmiş en büyük dedikoducu olan Ledger'a göre, ikizler arasında bazı gerginlikler var. Shep'in kız arkadaşı Isadora ile ilgili. Görünüşe göre, Stellan onu da istiyormuş. Shep'in bildiğinden değil, ya da Ledger bana öyle söyledi. Çok fazla detaya hakim değilim ama tek söyleyebileceğim, eğer doğruysa, Ledger'ın yaptığı çok alçakça bir hareket.

Stellan'ın önünde böyle bir şeyi gündeme getirdiğin için.

Gözlerini Reed'in telefonundan ayırmıyor, hayatı buna bağılıymış gibi yeğeninin fotoğraflarına bakıyor.

Ledger'a doğru eğildim. "İyi iş, göt herif."

"Sadece onu kendine getirmeye çalışıyorum. Çünkü böyle bir şey olmayacak. Shep kız arkadaşı için deli oluyor. Ayrıca, ikizinin kızının peşinden giderken ne düşünüyordu ki? Bu kardeşlik kurallarının en büyük ihlali ve..." Bana, tıkırdayan çeneme bakıyor. "Ne düşündüğünü biliyorsun."

"Kapa çeneni yoksa seni zorlarım."

Sırıttırıyor. "Bu hiç hoş değil. Özür dileyecektim ama şimdi dilemeyeceğim."

Çenemi sıktım. "Çünkü sen lanet bir moronsun. Ve neden korkundan kurtulmak için *endişelenmiyorsun*, ha?"

Birasından bir yudum daha alır. "Siktir git, ben iyiyim."

"Elbette iyisin."

O değil.

Ledger kötü bir ruh hali içinde; her zaman kötü bir ruh hali içinde ama geçen hafta kız kardeşinin evinde oynanan futbol maçından beri ruh hali her zamankinden daha karanlık. Tempest yüzünden. Onu gördükten sonra böyle oluyor. Her şeyden nefret ediyor; bir şeylere tekme atıyor; öfkeleniyor ve sonra sakinleşiyor.

Her neyse.

Şu an tek istediğim buradan gitmek.

Öz kardeşim benim hakkımda ileri geri konuşmaya başladığında bunu yapıyorum.

Şaplak değil ama öyle de olabilir. Çünkü beni tanıyormuş gibi konuşuyor. Sanki benim hakkımda, hayatım ve futbol yeteneklerim hakkında bir şeyler biliyormuş gibi.

"Elbette o benden çok daha iyi," diyor Shep'e. "Keşke bunun için övgü alabilseydim, ama hepsi onun suçu."

Koltuğumdan kalkmak için o anı seçtim. "Ben gidiyorum."

Bunu söylerken odaklandığım tek yüz kardeşimin yüzü ve geriliyor. Bir hayal kırıklığı titreşimi görüyorum ve nedense bu beni tereddüt ettiriyor. Eğer her şey farklı olsaydı, Ledger, Stellan ve Shep gibi olsaydık, daha yakın olsaydık, ben...

Ama bu da ne?

Ne zamandan beri insanları hayal kırıklığına uğrattığımda tereddüt ediyorum? Ne zamandan beri bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor?

Buradan defolup gitmek ve Homer'ın benden uzak durmasını sağlamak için bir sebep daha.

Kalabalıktan kaçarak ve insanlara çarpmamaya çalışarak barda ilerliyorum.

Ama ne yazık ki
yapıyorum. Birine
çarpmak.

Bu gece olmasını istediğim son kişi.

Grubumuzun son adamı.

Babasının cenazesinden bu yana onu ilk kez görüyorum. Cenazeye çok ama çok isteksiz gittiğimi itiraf etmeliyim. Çünkü Bardstown'a döndüğümde tek amacım en iyi arkadaşımın yanında olmaktı. O istemese bile. Benden nefret etmesine ve iki uzun yıl boyunca nefret etmesine rağmen.

Ama şimdi fark ediyorum ki daha uzun zaman
olmuş olabilir. İlk tanıştığımız zamandan beri
olabilir.

Çenemi ona doğru salladım. "Hey."

Yine de selamıma karşılık vermiyor, gözleri sertleşiyor.

Elinde tuttuğu içkiye bakıyorum. "Bira. Senin için biraz hafif, değil mi?"

"Ona doğru ilerliyorum. Zor şeyler."

"Seni geliştirmeye ihtiyacım olduğunu düşünmedim. İki yıl hızlı içtikten sonra, şu anda sudan çok votka içiyor olmalısın."

"Sen bilirsin, değil mi?" diye neredeyse alay ediyor. "İki yıldır bebek bakıcım olduğun için."

Aslında çok daha uzun süredir onun bebek bakıcısı olduğumu fark ediyorum.

Bak, bunu düşünmek için zamanım oldu.

Onca yıllık dostluk. Kardeşlikle geçen onca yıl.

Meğer sadece tek taraflıymış ve ben bunu göremeyecek kadar

aptalmışım. Çok körmüşüm.

Arkadaşlık sandığım şey daha çok karşılıklı bağımlılıkmış. O bana, ben de ona.

Onu boktan, acınası hayatından kurtaracak birine ihtiyacı vardı. Ve benim de bana ihtiyacı olan birine ihtiyacım vardı. Boktan, acınası hayatım yüzünden beni ben olduğum için istemesine.

Öyle değil miydi?

Ben onu o zorbalardan kurtardım, o da beni sürekli bir hayal kırıklığı gibi hissetmekten kurtardı.

Ve sonra onu kurtarmaya devam ettim.

Kendi istismarımı paylaşmadığım her seferinde onu kurtardım çünkü onunkinden uzaklaşmak istemedim. Zaten pek paylaşımcı bir tip değilim ve o da her şeyi kendisi ve acınası hayatı hakkında tutarak bunu daha da kolaylaştırdı.

Hatta futbol kaptanlığından vazgeçtiğimde onu reddedilmiş hissetmekten kurtardım. Oh, ve koçun önce bana teklif ettiğini ona hiç söylemedim. Çünkü her zaman futbol hakkında ne öğrendiysem ondan öğrendiğimi düşündüm ve zaten oyunu sevmiyordum bile.

Demek onunmuş.

Ona kızı bile verdim ve onun kız için doğru seçim olması beni yakıyor - *lanet olası beni yakıyor* -. Ona benim veremediğim her şeyi verebiliyor. Ben kelimenin anlamını bile bilmezken o onu sevebilir.

Tek yaptığım ya bedenimle ona saldırmak ya da acımasız sözlerimle onu ağlatmak gibi görüldüğünde. Ve bunu yapmadığım zamanlarda, bunu yapmanın hayalini kuruyorum. Ona zarar vermeyi, onu parçalamayı, ona sahip olmayı. Onu vücudumda emiyorum, böylece nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilmiyor.

İğrenç bir şey.

Sağlıksız. Bencilce. Hayal kırıklığı.

"Öyleydim, evet. Birazdan çekimi almaya geleceğim," diye espri yapıyorum, bu kadar sürekli bir hayal kırıklığı ve yetersiz olduğum için daha çok kendime kızıyorum. "Şimdi izin verirsiniz -"

"O biliyor mu?"

"Neyi?"

Öfkesi artık tam teşekküllü, sadece gözlerinde değil tüm gergin bedeninde titreşiyor. "Burada olman. *O* biliyor mu?"

Yalan söylemeyeceğim, sözleri karşısında kalbim sıkışıyor.

Sözlerinin tonunda.

Alaycı.

Bilmek.

"Çünkü bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Sen onunkine vururken, sen amcık arıyorsun."

"Ne dedin lan sen bana?"

Kıkırdıyor. "Buraya meditasyon yapmaya geldiğini mi söylüyorsun?"

Ona bir adım daha yaklaştım. "Onun hakkında böyle konuşma *diyorum.*"

Bir kıkırdama daha, bu seferki daha sert. "Ona söylesem ne der acaba?"

"Söyleyecek bir şey yok."

"Yeni erkek arkadaşının sinsice dolaştığını. Hem de eski avlanma alanında."

Ne sikimden bahsediyor bu?

Nereden *biliyor*?

Ben ve o hakkında.

Açık olmak gerekirse, bilip bilmemesi umurumda değil. Onunla birlikte olduğumu. Aslında, bunu onun çirkin suratına vurmaktan daha büyük bir zevk olamaz. Sevdiği kızın benimle olduğunu. Yıllarca duygularımı sakladıktan ve onlar hakkında suçluluk hissettikten sonra, bunu çatılardan haykırmak ve yüzüne haykırmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama dediğim gibi, doğru seçim o.

Bu da ona geri döneceği anlamına

geliyor. Sevdiği adama. Yine de.

Her şeyi düzeltmek istediği adam. Siktir.

Sikeyim. Sikeyim.

Onu sadece ödünç alıyorum. Sadece bencilce onu sistemimden atana kadar yanımda tutuyorum.

Sanki bir nesneymiş gibi. Bir çeşit oyuncak.

İğrençsin, değil mi, seni lanet olası pislik.

Hoşuma gitse de gitmese de bunu bir sır olarak saklamak zorundayım, o ve ben. Benden bağlarını koparmasını isteyen eski erkek arkadaşından.

Sebep. Çünkü onu bir daha ağlatırsa lanetleneceğim, hem de benim yüzümden.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum, kelimeler ağzımda kül gibi tatlanıyor, parmaklarım boynunu sıkma ihtiyacıyla karıncalanıyor.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyorsun," diye alay ediyor. "Farkındayım."

"En azından bana saygılı davranma nezaketini göster."

"Yapamam." Başımı sallıyorum. "Sana hiç saygım yok."

"Bana *söyledi*, seni pislik."

"Sana ne söyledi?"

"Seni seçtiğini." "Ne?"

Dişlerini gıcırdatıyor, yüz hatlarında öfke parlıyor. "Ona kalbimi sundum. Ona istediği her şeyi sundum ve o bana siktir olup gitmemi söyledi. Beni hiç sevmediğini söyledi. Yalan söylediğini. Bunca yıldır yalan söylüyordu. Bu yüzden her şeyi bitirdi ve seni seçti."

Nefes alamıyorum.

Hiç hava alamıyorum.

Yapamam.

"Ama hey," diyor bana daha da yaklaşarak, "sana bir tavsiye: fazla rahatlama. Bana yaptığı şeyi sana ne zaman yapacağını asla bilemezsin. Telefonuma mesaj yağdırdığı düşünülürse, o gün

beklediğinizden daha erken gelebilir. Bir kez aldatan, h e r zaman aldatır, değil mi?"

O zaman ben yaparım.

Karıncalanan parmaklarımı rahatlatıyorum ve boğazına bir yumruk indiriyorum.

Yere yığıldığında eğildim ve homurdandım, "Kız arkadaşım hakkında böyle konuşma."

Ve sonra onu orada bırakıp kaçıyorum.

Hayatım için kaçıyorum.

Bana yalan söyleyen kıza koşuyorum.

Yalan söyledi.

KIRKINCI BÖLÜM

Kötü bir şey yaptım.

Bunu ilk itiraf eden ben

olacağım. Çok kız

arkadaşça bir şey yaptım.

Kız arkadaşım olmamasına rağmen ve kız arkadaşım varken böyle bir şey yapmamıştım. Ama yine de, şu anda kız arkadaşım olmadığı için yaptığım şeylerin yarısını da yapmamıştım.

Ama her neyse.

Seks yapmaktan

kaçındım. Ya da

tehdit ettim.

Erkek arkadaşım olmayan erkek arkadaşıma, ağabeyiyle çıkana kadar onunla yatmayacağımı söyledim. Sonra kendimi o kadar kötü hissettim ki ağlamaya başladım.

Ve sonra yine de onunla yattım.

Ama iyi haber şu ki, kardeşiyle dışarı çıktı.

Futbol oynamaya gitmiş olsaydı daha mutlu olurdum. Ki bundan nefret eder.

Daha doğrusu nefret ettiğini *iddia* ediyor.

İddia diyorum çünkü futboldan nefret ettiğini sanmıyorum. En azından oyunun kendisinden. Bence nefret ettiği şey bunun ona zorla yaptırılan bir şey olması. Ağabeyi yüzünden. Ve hala ağabeyinin en sevdiği spor olması. Ve tacizci pislik babasıyla ilgili her şeyden nefret ettiği için, olması gerektiği gibi, futbolu da buna dahil ediyor.

Ama ona söyleyeceğim.

Kararımı verdim.

Ona futboldan nefret etmediğini söyleyeceğim. Temsil ettiği şeyden nefret ediyor.

Ve sonra ona onu sevdiğimi söyleyeceğim.

Biliyorum. Söylememem gerektiğini

biliyorum.

Bu bilgi futbol olayından bile daha felaket. Ayrıca ben onun iyi kızıyım ve bu yüzden çenemi kapalı tutmalı ve her şeyi olurlarına bırakmalıyım.

Ama yapamam.

Çünkü yalan söylemesine izin vermek aslında *yalan* söylemektir.

Ve başlangıçta ona söylememek, eski erkek arkadaşımın tüm bağlarımı kopardığını açıklamamak sorun olmasa da, artık değil. Artık ona yalan söyleyemem. Bunu içimde tutamam.

Bilmesi gerekiyor.

Onun bilmesini istiyorum.

Ve eğer bu beni kötü bir kız yapıyorsa, öyle olsun.

Çünkü o bana kendim olmayı öğreten kişi. Ve onu sevmek benim bir parçam.

Tüm bunları ne zaman yapacağıma gelince, bilmiyorum. Sanırım bir plana ihtiyacım var, büyük açıklamayı yapmak için uygun bir an. Bekaret olayında yaptığım gibi.

Onu gördüğümde kitabımı okumak yerine düşündüğüm şey de bu.

Pencerede.

Çılgınlar gibi gülümseyerek kitabımı fırlatıyorum ve onu içeri almak için yataktan atlıyorum. Ve ayakları yatak odamın zeminine basar basmaz onu soru bombardımanına tutuyorum.

"Nasıldı? İyi miydi? Eğlendiniz mi?" Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum, umarım sesimi alçaltıyorum çünkü ailem koridorun sonunda uyuyor. "Lütfen bana eğlendiğini söyle. Çünkü bence eğlendin. *Umarım* eğlenmişsindir. Gerçekten eğlenmiş olmanı istiyorum. Çünkü onunla tekrar çıkmanı *gerçekten* istiyorum. Bence bu senin için düzenli bir şey olabilir. Kardeşlik bağı gibi. Ve -"

"Neden?"

"Ne?"

"Neden bunun düzenli bir şey olmasını istiyorsun?" diye

soruyor. Ki bu iyi bir şey.

Sorduğu soru alışılmışın dışında değil.

Yine de bunun biraz garip olduğunu söyleyebilirim. Yani, neden bunun onun için düzenli bir şey olmasını istemeyeyim ki? Onun için iyi şeyler istiyorum. Onun için iyi şeyler istiyorum.

kardeşiyle iyi bir ilişkisi var. Anladığım kadarıyla o da kendini affettirmek için çok uğraşıyor. Büyürken - istemeden - terk ettiğı küçük kardeşiyle arkadaş olmak için gerçekten çok çabalıyor.

Ama buradaki mesele bu değıl.

Sorun ses tonu ve yüzündeki ifade. Düz.

Boş. Ya da öyle görünmesi için çok dikkatli bir şekilde hazırlanmış.

Haftalardır bunu yaptığını görmemiştım. Ormanda beni almaya geldiğinden beri.

Bu yüzden tavırları beni duraksatıyor.

Yine de zorluyorum. "Çünkü o senin kardeşin. Ve bence o seni önemsiyor. Bence sen de onu önemsiyorsun. Ve şimdi ne söyleyeceğini biliyorum. İnkâr edeceğini biliyorum. Ama önemsiyorsun. Çünkü gitmedin. Kardeşin için çalışmayı bırakmak istedin ama bırakmadın. İşi gerçekten yapıyorsun. Geçen gün beni görmeye geldiğinde çalışmanı getirmiştin, hatırladın mı? Yanında getirdiğın o dosyalar ve diğır şeyler."

O yaptı.

Birkaç gün önce Reign elinde bir sürü dosyayla geldi.

Her zaman yaptığımız gibi dışarı çıkarız diye düşünmüştüm ama o bu konuyu okuyup bir rapor yazması gerektiğini söyledi -kendi deyimiyle "lanet olası bir rapor"- ve biz de evde kaldık. Bu sıkıcı dosyaları - "komaya sokan boktan dosyalar" - okuyabilmesinin tek yolunun benim de yanında olmam ve güzel yüzüme bakabilmesi olduğunu söyledi.

Biz de öyle yaptık.

Güzel yüzüme baktı, ara sıra - tamam, sık sık - beni öptü ve geceliğimi kaldırıp külotumu göstermek, külotumu çıkarıp koklamak ve iri, esmer parmağının etrafında döndürmek gibi şeyler yaptırdı. O raporunu yazarken.

Ve *ben* okurken, o bana izin verdiğiinde.

Okurken en çok eğlendiğim şeydi.

Ayrıca şimdiye kadarki en akıl almaz sekse yol açtı.

"O raporu yazmaktan nefret ederdin. Ama bu daha da iyi," diye belirtiyorum. "Çünkü nefret etsen de bunu kardeşin için yapıyordun. Buna iyi bir kardeş olmak denir. Aileler birbirleri için bunu yapar."

Sonunda bana bir tepki verdi.

Kaşlarında bir seğirme. "Neden peki?"

"Neden ne?"

"Neden

umursuyorsun?"

"Çünkü ben...

önemsiyorum."

Başka bir tepki.

Bana doğru ilerliyor. Küçük bir adım atıyor ama bir şekilde büyük

hissettiriyor. Bir şekilde tehditkâr hissettiriyor.

Ve bu hiç mantıklı değil.

"Bu bir cevap değil, değil mi?" diyor, gözleri anlamadığım bir şeyle parlıyor.

Bununla gurur duymuyorum ama o zaman bir adım geri atıyorum. Yine, ses tonu. Bu onun tavrı.

"Reign, ben -"

"Sana başka bir şey sormama ne dersin?"

"Ne soracaksın?"

"Cevabını bulabileceğin bir şey." "Reign, neler oluyor? Ne yapıyorsun -" "Öyle mi?" diye soruyor, bir adım daha atarak. Bundan nefret ediyorum ama geri çekiliyorum. "Neyi yaptım mı?"

Birkaç saniye boyunca öylece bana baktı. Kırmızımsı kahverengi gözlerini yüzümde, vücudumda, pembe geceliğimde, gevşemiş saç örgümde gezdiriyor.

Ve bunu daha önce yapmamış da değil.

Onu tanıdığımdan beri bana milyonlarca kez bakmadı değil. Ama hiç şu an yaptığı gibi yapmamıştı.

Bunu hiçbir zaman saf, katıksız bir nefretle yapmadı.

Bu da bir şey ifade ediyor çünkü en uzun süre benden nefret ettiğini düşündüm. En uzun süre bakışlarının acımasız ve soğuk olduğunu düşündüm.

Değildiler.

Bu geceye kadar olmaz.

"Reign, ne -"

"Mesaj attın mı?"

"Ne?"

Gözleri daha da sertleşir. "Ona. Ona mesaj attın mı?"

"Kime mesaj attım?"

"Erkek arkadaşın."

Ve sonra biliyorum.

Bana neden öyle baktığını biliyorum. Ve burada neler olduğunu. Çünkü o biliyor.

Bence o her şeyi biliyor. Her şeyi.

Tamamen sakıncalı olmasına rağmen, "Eski *erkek arkadaşım*." dedim. Yumruklarını sıkıyor ve bir adım daha atıyor.

Ancak bu sefer yerimde duruyorum.

Her ne kadar bu son adım daha önce atılan adımlar arasında en tehditkâr ve tehlikeli olanı olsa da.

"Ona mesaj attın mı, atmadın mı?" dedi, kelimeleri ısırarak,

"mesaj attın mı, atmadın mı?" "I -"

"Telefonunu mesajlarla doldurdun mu doldurmadın mı?" "Reign, ben -"

"Benim arkamdan iş çevirip, onun evini havaya uçurdun mu, uçurmadın mı? Echo?"

Elimi kaldırıyorum. "Reign, dinle -"

"Yaptın mı," diye eğildi, gözleri alev alevdi, "yapmadın mı, Echo?" Bana bir şey söylemem için zaman tanımıyor ve devam ediyor: "Benim olduğunu bildiğin halde arkamdan iş çevirdin. Sana özellikle benim olduğunu söylediğimde. *Benim olduğuna* dair bana söz verdiğin zaman. Bunu yaptın mı yoksa -"

"Yaptım," diyorum aceleyle.

Ve bu sırada aldığı nefes o kadar yüksek ve ağırdır ki bir hırıltıya benzer.

Ona yaklaşıyorum. "Ama sadece senin olduğum

için." Bir hırıltılı nefes daha.

"Çünkü ben istedim ki..." "Ne

istedin?"

Sözleri de hırıltılı. Ve kalbimi sıkıyorlar. Ruhumu

sıkıyorlar.

Çünkü bunun kulağa nasıl geleceğini biliyorum. Kulağa ne kadar *kötü* geleceğini.

Gerçeğin nasıl ortaya

çıkacağını. Tüm yalanlarım

beni yakalıyor.

Ama görünüşe bakılırsa çoktan yapmışlar bile.

Ellerimi yumrukladım ve fısıldadım, "Düzeltmek

istedim."

Vücudu titriyor. Bir

fırtınayla, sanırım.

Keşke şu anda onu kollarıma alabilsem ve bu şiddetli fırtınayı dindirebilsem. Tıpkı o cenazede yaptığım gibi. Ama sanırım yalan söyleyerek ve bir şeyler saklayarak bunu kendime ve ona ben getirdim.

"Cenazenin olduğu gün," diye başlıyorum, kalbim boğazımda, "Lucas beni babasının çalışma odasına götürdüğünde. Ben... O ultiatom hakkında konuşmak istedi. Kararımı öğrenmek istedi. Ben de ona söyledim. Ona yapamayacağımı söyledim..." Derin bir nefes alıyorum. "Ona geri dön. Ona geri dönmenin yanlış olacağını söyledim. Onu mutlu edebilecek kızın ben olmadığını. Ona hak ettiği her şeyi verebilecek kız değildim. Ben de onunla bağlarımı kopardım. O da bunun senin yüzünden olduğunu sandı. Seni seçtiğimi düşündü ve öfkeyle bazı şeyler söyledi. Seni tehdit etti ve ben... birkaç gün önce ona mesaj attım - iki mesaj; telefonunu falan patlatmıyordum - sadece... onunla konuşmak için. Aklının nerede olduğunu görmek ve onu bir şekilde sana kızgın olmamaya ikna edip edemeyeceğimi öğrenmek için. Çünkü onu reddeden bendim, sen değil. Yani evet, bunu düzeltmek için."

İyi bir kız gibi.

Reign için bunu düzeltmek istedim. Umut aramak istedim. Bir gün tekrar arkadaş olabilirler diye.

Bu yüzden sevdiğim eski erkek arkadaşıma arkasından mesaj attım. Her zaman sevdiğim.

O zamanlar yaptığının yanlış olduğunu biliyordum. İlişkiler konusunda uzman değilim - Tanrım, değilim ve aşk konusunda da uzman değilim - ama aşık olduğunuzda sır saklamamanız gerektiğini biliyorum.

Aşık olduğunuzda, onlara kim olduğunuzu, ne olduğunuzu söyleyebilmelisiniz.

Onlara tüm derin karanlık sırlarınızı anlatabilmelisiniz.

Tüm derin karanlık arzularınız, hayalleriniz ve fantezileriniz. Aşık olduğunuzda, birbirinizin günlüğü olmalısınız. Lovesick, lovestruck, lovestung.

Ve eski erkek arkadaşım değildi. Bu başlı başına bir ipucu olmalıydı, ama evet. Bunu şimdi onun sayesinde biliyorum.

Bandit'im yüzünden.

Ona duygularımı açtığımda bunu da anlatacaktım.

Belki de artık biliyor olması sorun

değildir. Her şeyi bildiğini.

Şu anda çenesi o kadar sıkı kapalı, o kadar sıkı kenetlenmiş ki, onu elime alıp sevgiyle izlemek istiyorum. Bir kız arkadaşın yaptığı gibi.

Çünkü ben onun kız

arkadaşıyım. Hoşuna gitse de

gitmese de.

Aslında bundan hoşlanmıyor. Çünkü çenesini açıyor ve "Neden?" diye soruyor. Bunu ben de anlıyorum.

Daha önceki "neden" yayılım ateşi. Bilmek istediği şey.

"Çünkü ben yaptım."

Kaşları birbirine çarpıyor.

"Seni seç. Onun yerine." Sonra içimi döktüm. "Çünkü ben hastayım. Sana hasta gibi aşığım."

Sanırım söyledikleri doğru.

Kendin olmanın huzur verici olduğunu.

Ve son birkaç haftadır bunu hissediyorum. Onu sevdiğimi öğrendiğimden beri. Onu başından beri sevdiğimi.

O zamandan beri daha mutlu, daha hafif ve kendimle daha bütün hissediyorum. Ama bu şekilde değil.

Şu anda hissettiğim muhteşemlik gibi değil. Ne kadar coşkulu, kendinden geçmiş ve kendinden geçmiş.

Ayrıca harap olmuş, yıkılmış ve yerle bir olmuştur.

Çünkü benim coşkum onun nefreti pahasına geldi. Onun öfkesi. Alev alev yanan öfkesi.

Bunların hepsini şu anda yüzünde görebiliyorum. Siyah, mavi ve güzel yüzü.

Rüyalarımın yüzü. Ve kabuslarımın.

"Aslında hayır," diyorum sonra. "Seni ona tercih etmedim. Sadece *onu* sana hiç tercih etmedim. Çünkü hiçbir zaman başka bir seçenek yoktu. Benim için senden başka seçenek yoktu. Keşke bunu bilseydim, anlıyor musun? Keşke daha zeki olsaydım. Ve hep öyle olduğumu düşündüm. Yani, kitap okurdum. Ben bir kitap kurdudum, öyleyim. Ben bir yazarım. Her gün günlüklerime yazarım. Ve yazan insanlar kendilerini çok iyi yansıtırlar. Kendilerinin farkındadırlar. İç benlikleriyle çok temas halindedirler. Ama görünüşe göre ben değilmişim. Sanırım bunun nedeni her zaman olması gerekene çok fazla baskı ve önem vermemdi. Ne yapmam gerektiğine. Diğer insanları nasıl mutlu etmem gerektiği.

Nasıl doğru şeyi yapmam ve erkek arkadaşımı mutlu etmem gerektiğini. Ve tüm bunların içinde gerçekten ne istediğimi asla bulamadım.

"Ve gerçekten istediğim şey onunla birlikte olmamak. Gerçekten istediğim şey onun kız arkadaşı olmamak. Bana çıkma teklif ettiğinde gerçekten *istediğim* şey hayır demekti. Çünkü seninle çıkmak istiyordum. Onu görmek için o futbol maçlarına gittiğimde gerçekten istediğim şey seni görmektir. Günlüğüme Haydut adını verdiğimde, bunun nedeni bir günlük yerine sırlarımı sana anlatmak istememdi. Bana acımasızca ve küçümseyerek baktığında, yüzüne bir tokat atmak ve bana gördüğün tek kızmışım gibi bakmanı istediğimi söylemek istedim. Ve sonra ne zaman pembe bir elbise giysem, beğenmeyeceğini bile bile, bunu senin için yaptım. Gözlerimi odanın penceresinden uzak tutmama rağmen, perdelerimi hep açık tuttum ki orada olduğunu bileyim. Başımı çevirdiğimde, yan gözle baktığımda seni görebiliyordum. Reign beni ilk kez öptüğünde gerçekten istediğim şey seni öpmektir. Ve öptüm de. On altıncı doğum günümün gecesinde. Ama yanılmışsın. Erkek arkadaşımın en iyi arkadaşını öpmeyi gizli bir yasak dilek olduğu için yapmadım. Yaptım, hepsini yaptım, çünkü seni seviyordum.

"Yine de sana bir özür borçluyum. Bunu hiç anlamadığım için. Seninle ilk tanıştığımda seni sevdiğimi fark etmediğim için. Ve bu yüzden sana acı çektirdim. Ama sevdim. Seni sevdim. Beni kendinden uzaklaştırdığında ve senden nefret etmemi sağladığında seni sevdim. Seni onunla birlikteyken de sevdim, şimdi değilken de seviyorum. Ve gittiğinde bile seni seveceğim. Beni reddedip hışımla buradan gittiğinde, sana iyi kızın olacağımı söylediğimde sana ihanet ettiğimi düşündüğünde bile. Tüm bunların sonunda ona geri döneceğimi. Dönmeyeceğim. Üzgünüm ama yapmayacağım.

"Ve nedenlerine cevap vermek gerekirse, neden senin için kardeşinle ve Lucas'la aranı düzeltmek istedim. Muhtemelen bunun benim iyi kız kompleksimle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun. Var. Ama sadece işleri düzeltmeye çalışırken

Lucas'la. Onun için her şeyi düzeltmeye çalıştığımı fark ettim çünkü iyi bir kızın suçluluğuna sahiptim. Ama artık iyi bir kız değilim. *Ya da* kötü bir kız. Ben sadece bir kıyım. Bir çocuğı sevmek isteyen ve onun tüm acılarını dindirmek isteyen bir kız. Ve bu yüzden onun sorunlarını çözmek, kırılan şeyleri onarmak, yaralarını iyileştirmek için her şeyi yapar. Çünkü ona göre bu tamir etmek ya da kurtarmak değil. Sevmektir. Çünkü bir Cıklet Haydut'unu böyle sever. Çünkü *ben* de *seni* böyle seviyorum."

Keşke şu anda suyum olsaydı. Ya

da mendil.

Ya da ikisini de.

Ya da belki devam etmek için biraz güç kalmıştır. Ya da en azından burada durmak için. Çünkü acıtıyor.

Bana bakma şekli. *Hâlâ* bana bakıyor. Sanki beni tanıımıyormuş gibi.

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi.

Sanki her şey onun için bir vahiymiş gibi. Ve sonra, beni daha çok incitiyor.

"Bitti" diyerek.

Bunu biliyordum. Bunu

söyleyeceğini biliyordum. Ama bu

acıtmadığı anlamına gelmez.

Bu beni öfkelenendirmediğı anlamına gelmiyor.

Etkiliyor.

Bu beni o kadar öfkeliendiriyor ki, devam etmek için güç bulmama gerek kalmıyor. Zaten orada, öfkemde, acımda, "Neden?" diye sorduğumda.

İki yanındaki yumrukları titriyor. Göğsü titriyor.

Hırlarken tüm vücudu titriyor, "Çünkü burada ne yaptığımızı anlamıyorsun. Çünkü sana bunu daha fazla bir şeye, olmadığı bir şeye dönüştürdüğün anda gideceğimi söyledim."

Bunu bana söylediğine inanamıyorum.

Ona söylediğim onca şeyden sonra, k o n u y u seks gibi aptalca ve önemsiz bir şeye getirme cüretini gösterdi.

Ve sadece bu da değil, benden bir adım geri

çekiliyor. Ben de bir sonraki saniyede kapatıyorum.

Aslında tüm mesafeleri kapatıyor, tüm boşlukları dolduruyor ve onunla burun buruna geliyorum. "Hayır, burada ne yaptığımızı anlamıyorsun."

Çenesi o kadar sert kenetleniyor ki benim dişlerim ağrıyor. "Benden uzak dur."

"Hayır." Başımı salladım, öfkeliendim. "Anlamayı sağlayana kadar olmaz. O kalın Neandertal kafana bunun daha fazlası *olduğunu* sokana kadar olmaz. Bunun sadece seks olmadığını. Sen de beni seviyorsun."

"Ne oluyor lan?"

Şu anda dehşete düşmüş

görünüyor. Çok kırgın ve telaşlı.

Tiksindim.

Bu sadece öfkemi daha da körüklüyor. "İki hafta önce ikimizin de gittiği cenazeyi hatırlıyor musun? Eski erkek arkadaşımın beni kilitli bir odaya götürdüğünü gördüğünde kendini kaybetmiştin. Sonra beni banyonun kapısına sıkıştırıp hiç durmayacakmış gibi sikmiştin. Ve ondan önce, bekaretimi sana vermem için bana nasıl şantaj yapmaya çalıştığını hatırlıyor musun? Bana yakın hissetmek istediğin için günlüğümü nasıl okuduğunu. Bahsetmiyorum bile, geçen haftayı hatırlıyor musun Reign? NYU hakkında konuşmayı kesmediğimde çok sinirlenmiştin."

O yaptı.

Tüm bunlar masamın üzerinde mor ve beyaz bir broşür gördüğü için oldu: NYU broşürü.

Kitabı eline alıp karıştırmaya başladığında, ne kadar heyecanlı olduğumdan, gitmeyi dört gözle beklediğimden, yurt odam, kalacak yerim, ders listem ve diğer bilgiler hakkında konuşmaya başladım.

Evet, biraz abartmış olabileceğimi kabul ediyorum.

Sadece ondan bir tepki almak için.

Çünkü henüz söylemedi ama NYU'ya gitmemin onun kendi koyduğu bir son tarih gibi olduğunu biliyorum. O zaman beni bırakıp eski erkek arkadaşımınla birlikte olmayı planlıyor.

Ben konuşmaya devam edince, o da sinirlendi ve üzüldü. Gezintiye çıkmadan önce beni becerdi. Beni gölün kenarında becerdi. Hemen ardından beni yedi. Sonra beni geri getirdi ve iki kez daha sikti.

Tüm bunlar olurken ağzı benimkiyle kaynaşmıştı.

Ağzıyla beni yiyor, öpüyor ve tüm nefeslerimi çalıyordu.

Gitmeme izin vermedi. Beni rahat bırakmadı.

"Tüm bunlar, sadece seks değildi. Bu senin kıskançlığındı. Çılgınca, mantıksızca sahipleniciydin. Yakında üniversiteye gidecek olmamla başa çıkamıyordun. Çünkü üniversiteye gittiğimde seni de bırakmış oluyorum, değil mi? İşte o zaman ona geri döneceğimi düşünüyorsun. İşte o zaman sonsuza kadar mutlu olacağımı düşünüyorsun. Doğru adamla. Seçmem *gereken* adamla. Ama sen bunu istemiyorsun. Çünkü beni kendin için istiyorsun. Sonsuza dek mutlu yaşamımı *seninle* yaşamamı istiyorsun. Beni çok istediğin için kendine hasta diyorsun, değil mi? Çünkü bana takıntılısın. Beni her şeyden korumak istiyorsun. Gözyaşlarımı öpmek istiyorsun. Beni bisiklete bindirmek, penceremden inmeme yardım etmek istiyorsun. Kitaplarım hakkındaki saçmalıklarımı dinlemek istiyorsun; nefret ettiğin filmleri izlemek istiyorsun; benim için bir *şeyleri düzeltmek*, beni gülümsetmek, beni kendi paranla NYU'ya göndermek ve hayallerimi gerçekleştirmek istiyorsun. *Öyle değil mi?* Ama en önemlisi, senden daha iyi olduğunu düşündüğün bir adamı seçmemi istiyorsun. Bana istediğim her şeyi vereceğini düşündüğün adamı. Çünkü beni seviyorsun. Aşk bu. Sen aşıksın ve keşke..."

İşte böyle, tüm öfkem akıp gidiyor.

Bitkin düştüm ve kalbim kırıldı.

Kalp hastası.

Beni iyileştirecek tek şeyin onun kollarının bana sarılması olduğunu biliyorum. *Onu* daha iyi hissettirecek tek şey benim kollarımın *onun* etrafında olması.

Ama buna izin vermeyeceğini biliyorum.

Kollarımı kendime doladım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülerek fısıldadım: "Keşke sadece bu kadar olsaydın."

Kırmızımsı kahverengi gözleriyle onu takip ediyor, hızla iyileşen yüzü gergin ve... kederli bir hal alıyor.

Çünkü beni ağlarken göremeyeceğini biliyorum.

Ayrıca bunu nasıl durduracağını bilmediğini de biliyorum.

"Ama sen değilsin, değil mi?" diye devam ediyorum, bir damla gözyaşı daha akıyor. "Sen de ikinci bir evlatsın. Bir hayal kırıklığı."

Bunun üzerine irkildi.

Geri çekiliyor. Sanki benden korkuyormuş gibi bir adım geri çekiliyor.

Sanki pembe geceliği ve dağınık örgüsüyle, pembe aşk ve kalp kırıklığına batırılmış ağlayan bir kız korkulacak bir şeymiş gibi.

"Oraya gitme."

"Hayatın boyunca sana hep böyle söylendi," diyorum burnumu çekerek, onu duymazdan gelerek. "Baban, o korkunç adam sana hep bunu söyledi. Dünyaya da böyle söyledi. Ve onlar da buna inanıyor. Senin hakkında tüm bu söylentileri, tüm bu yalanları yaratıyorlar. Yanlış anlıyorlar. Ve itiraf etmeliyim ki ben de yanlış anladım ve bunun için tekrar özür dilerim. Beni yoldan çıkarmana izin verdiğim için, o ilk gece ormanda tanıştığım hayduttan daha fazlası olduğuna dair inancımda sağlam durmak yerine beni uzaklaştırmaya izin verdiğim için. Ama en kötüsü bu değil. En kötüsü senin de kendini yanlış anlamın. Sen de tüm söylentilere, kendin hakkındaki tüm yalanlara inanıyorsun. Bir hayal kırıklığı olduğuna *inanıyorsun*. Yapabileceklerinizin bu kadar olduğuna. Aslında tamamen kötü, kurtarılamaz, günahkar olduğunuza inanıyorsunuz."

Hıçkırıyorum ve sesimi fazla yükseltmemek için bir

elimi ağzıma bastırıyorum. Kalbim çok kırılmasın

diye.

Çünkü bunun onu etkilediğini görebiliyorum.

Beni incitmenin onu incittiğini görebiliyorum.

"Ama sana bir şey söylemek istiyorum, bana söylediğin bir şey. Bana her zaman iyi olamayacağımı söylemiştin. Mükemmel olamayacağımı. Olmak istediğim kişi olmaya iznim olduğunu. Kendim olmaya iznim var. Ben de size kendiniz olmaya izniniz olduğunu söylüyorum. Dünyanın sana inandığı gibi *değil*, olmak istediğin kişi olmaya iznin var. Babanın sana inandığı gibi değil. Ve sen, bildiği tek yolla hayatta kalmaya çalışan istismara uğramış bir çocuksun. Sen yeni bir çocuğu zorbalardan kurtaran sadık bir arkadaşsın. Sen iyi bir kardeş olmayı öğrenen, bununla mücadele eden ama yine de öğrenen ve *büyüyen* bir çocuksun. Ama en önemlisi, sen bir kıza nasıl kendisi olacağını öğreten bir çocuksun.

"*Bana* nasıl kendim olacağımı öğrettin. Nasıl mutlu olunacağını. Suçluluk duymadan sevmeyi. Bunu bana sen öğrettin, Reign. Kendimi tanımamın sebebi sensin. Ne istediğimi bilmemin sebebi sensin. Nasıl bir aşk istediğimi. Nasıl bir ilişki istediğimi. Son birkaç haftadır bana bunu gösterdin. *Sen gösterdin*. Bugün söylediğim hiçbir şeye inanmasan bile, buna inanmanı istiyorum. Senin bir hayal kırıklığı olmadığını söylediğimde bana inanmanı istiyorum. Asla olmadın ve olmayacaksın. Benim için değilsin. Benim için *asla*. Benim için sevmeye değersin. İnanmaya değersin. Sen seçilmeye değersin ve ben seni seçiyorum, Reign Davidson. Her zaman seni seçeceğim. Sen istemesen bile."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Kim: The Bubblegum

*Nerede? Davidson arazisindeki araba evinin ikinci
katındaki yatak odası*

*Ne zaman: 01:53; Echo'nun Reign'e onu sevdiğini
söylediği gece*

3eax şanbi9,

Yov le .

Rnb ic ^v'9s.

P; soby. P; ^ea'9. P; sovl.

5 ^v'9.

5'xe lieb aso't cLi>gs co ;ov svt 5 dib>'c lie nLe>

5 saib cLa9 5 seliece.

Rnb 5 do.

~√cLo

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Bir gün onu kanattım.

Omuzlarında ve sırtının üst kısmında.

Boynunun yan tarafında da birazcık vardı ve bana bunu ilk kez yapmadığımı söyledi.

Bunu çok yaptığımı. Kanını akıttım.

"Yapmıyorum," diye soludum, vücuduna binip sırtına oturdum ve yaptığım işe baktım.

Yüzü yana dönüktü, yanağı katlanmış kollarının üzerinde duruyordu. "Bir cehennem kedisini sikersen böyle olur."

Ona bıraktığım çizik izlerini takip edip okşarken bile saçlarını çektim.

"Acıyor mu?"

Gözlerimin içine bakarak, "Evet" diye cevap verdi.

"Ne, gerçekten mi?" Dehşete kapılarak çizik izlerine tekrar baktım. "Çok özür dilerim. Ben -"

Kelimeler yerine bir çığlık çıktı.

Çünkü aniden döndü ve pozisyon değiştirdi. Ve ben kendimi sırtı yerine karnına oturmuş buldum. Ve bu da yüksek sesli bir ciyaklamaydı, ama sorun değildi. Pembe yatak odam yerine onun gri motel odasındaaydık.

Belimden tutarak mırıldandı: "Özür dilemek artık işe yaramıyor, değil mi Çiklet?"

Ellerim çıplak omuzlarına indi. "Peki o zaman ne var, Haydut?"

Kırmızımsı kahverengi gözlerinde bir ışık parladı, muzip bir ışık. "Aklımda birkaç şey var."

Olamaz.

O bakışı biliyordum. O sesi
tanıyordum. Başımı salladım.

"Hayır."

Kıkırdadı. "Evet."

"Milyon yıl geçse de
olmaz."

"Milyon yıl, ha. Şimdi elimizde çalışacak bir şey var." "Gerçekten mi?"

Bir milyon yıl üzerinde çalışılacak bir şey mi?"

"Hiç olmamasından

iyidir." Tanrım, beni

güldürdü.

İşte bu yüzden başımı sallayıp durdum. "Hayır."

Dudakları seğıirdi. "Hadi ama Ciklet, bu kadar mızımız olma."

Göğsüne vurdum. "Bu konuda mızımızlanmaya hakkım var."

Beni kendine doğru çekti. "Sadece ucu."

Burunlarımızı birbirine çarptım. "Hayır."

Elini üzerimdeki siyah tişörtün altına sokarak onları geri itti. "Bir parmağa ne dersin? İki parmak."

Parmakları çıplak kıcıımı bulduğunda nefesim kesildi. "Hayır."

"Bir parmak," dedi, şimdi kıcıımın kıvrımını izleyerek beni kıvrandırdı.

Kukumu onun kabarık karnına sürtmemi sağladı. "Hayır."

Sonra durdular, o parmaklar, tam büzülmüş yüzüğümün olduğu yerde. Parmaklarıyla orayı takip ederek, "Başparmağa ne dersin?" dedi.

Bu noktada, sanırım sadece onunla dalga geçtiğimi biliyordu.

Bir gün vazgeçeceğimi.

Kıçım ona.

Tabii ki verirdim. Ona her şeyi verirdim. Ama o anda

onunla oynamak çok daha eğlenceliydi. Dudağımı

ısırdım. "Hayır."

"İyi hissettireceğime söz veriyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "İyi hissettireceğim, bebeğim. En azından bunu yapabilirsin, değil mi? Beni kanattığın için."

Sanırım bekaretimi aldığında benim de kanımı akıttığını söylemiştim.

Ama şimdi hatırlamıyorum. Tek bildiğim hem güldüğüm hem de aklımı kaçırarak kadar azdığım. Garip bir kombinasyon ama bana bunu yapıyor.

Ya da yaptı.

Bunu bana o *yaptı*.

Geçmiş
zamanda.

Öyle değil mi?

O ve ben geçmiş zamandayız. Artık her şey bitti. O
gitti. Gideli on iki saatten fazla oldu.

Yoksa on üç müydü? Onu da hatırlayamıyorum.

Tek bildiğim onun sırtı ve omuzları gibi benim de kanadığımı hissettiğim.
Kalbim hem bedenimin içinde hem de dışında kanıyor gibi hissediyorum.
Ve onunla dünyayı pembe ve kırmızıya boyuyorum.

Seks sırasında kaşınan biri olacağımı kim bilebilirdi?

Gittiğinde bu kadar acıtacağını kim bilebilirdi?

Yani, bir fikrim vardı. Ama bu şekilde hissetmeyi ben bile beklemiyordum.

Bir an ölüyormuşum, kan kaybediyormuşum ve dünyam sona ermiş gibi
hissediyorum. Sonra da kardeşi hakkındaki kavgamızdan sonra olduğu gibi
hissediyorum. O kavgadan sonra kızgındım ve üzgündüm. Ama bunun bir
son olmadığını biliyordum. Geri geleceğini biliyordum. Gece çöker çökmez
arayacağını, mesaj atacağını ya da penceremi tıklatacağını biliyordum.

Ve yaptı da.

Pazartesi günü kavga ettik ve Salı günü bana geldi.

O geldi, ben ağladım ve sonra beni bildiği tek yolla yatıştırdı. Ona
ihtiyacım olan tek şekilde.

Ona şimdi de

ihtiyacım var.

Gelmesine

ihtiyacım var.

Annem ateşim olduğunu düşünüyor. Yorgun göründüğümü söylüyor. Gözlerim şişmiş ve hafif ateşim varmış. Solgun göründüğümü de söylüyor. Cildimdeki tüm renk gitmiş. Keşke ona artık pembe olmamamın sebebinin kanamam olduğunu söyleyebilseydim.

Ve uğruna pembe olduğum çocuk beni terk etti.

Artık pembe olmak için bir sebebim yok.

Yataktan kalkmak için bir nedenim yok.

Bu yüzden bütün gün pembe yorganımın altında, pembe yastığıma sarılarak ve hıçkırıklarımı onunla boğarak kalıyorum. Çünkü ailem evde ve onları zaten olduğundan daha fazla telaşlandırmak istemiyorum. Bu kadarını bilmelerine bile izin vermezdim - iyi bir kız olmaya ve hastalandığımda kendime bakmaya alışkınım; bebek bakıcıları için para yok ve ebeveynlerim için çok fazla iş var - ama sanırım bu gemi yelken açtı. Bu yüzden gidip geldiklerinde, beni kontrol ettiklerinde, bana çorba ve ilaç getirdiklerinde, hepsini itaatkâr bir şekilde kabul ediyorum. Onlar için iyi bir hasta oluyorum.

Sahip olduğum şey bilim tarafından açıklanmasa bile.

Sahip olduğum şey bir hastalık. Kalp hastalığı.

Drama kraliçesi olduğum için bunun fiziksel semptomlarını yaşamam da gayet normal.

Bu yüzden ölüyor olmam çok uygun.

Yastığıma onun adını zikretmem, onu çağırmaya çalışmam, ortaya çıkmasını sağlamaya çalışmam çok yerinde.

Ve birdenbire öyle oldu.

Sessiz gözyaşlarımın arasından aniden penceremin açıldığını duyuyorum ve yatakta doğruluyorum.

Kocaman gözlerle ve titreyen bir kalple onun tırmanışını izliyorum. Ayaklarının parke zemine inişini izliyorum ve indiği anda ani bir enerji patlamasıyla yataktan fırlıyorum.

Ani bir uyanıklık patlamasıyla.

Ona doğru ilerliyorum ve uzun boylu, zorlukla nefes alan bedeninin önünde duruyorum. Zar zor nefes alıyor diyorum ve ciddiylim.

Bana benzediğini söylerken de ciddiylim. Kalp kırıklığıyla hasta olmuş.

Saçları darmadağınaktı ve yanlara doğru sarkıyordu. Gözleri kızarmış ve büyümüştü. Çenesindeki kıllar her zamankinden daha kalındı. Yanakları da daha çukur.

Evet, bana benziyor.

Bahse girerim ona dokunsam, onun da ateşinin çıktığını görürdüm. "Geldin," diye fısıldıyorum.

Yüz hatları tepki olarak bir saniyeliğine gerginleşir.

"Ne... Ne yapıyorsun burada?" Sesim titreyerek soruyorum.

Sesim *umutlu*.

Buna inandığı için burada olabilir mi?

Beni sevdiğine ve birlikte olmamız gerektiğine inanıyor mu?

"Buraya," diyor kalın bir sesle, "nihayet ne olmadığımızı anlamanızı sağlamak için geldim."

Oh.

Burada olmasını istediğim şey için burada değil. Bana tam tersini söylemek için burada.

Bana aksini *kanıtlamak* için.

İşte o zaman yanıldığımı anladım. Bana benzemiyor. Çok, *çok* daha kötü görünüyor.

Çünkü sadece ayrılığımızla *değil*, gerçekte de *yüzleşmiyor*. Beni kaçınılmaz ve geri dönülmez bir şekilde sevdiği gerçeğiyle.

Böylece tüm yorgunluğum akıp gidiyor.

Kendi kalp kırıklığım onun krizi uğruna bir kenara bırakıldı.

"Ailem," diye fısıldıyorum, kalbim gün boyunca ilk kez atmaya başlıyor ve geçen her saniye hızlanıyor. "Onlar... Aşağıdalar."

Gelmek için her zamanki zamanı değil.

Genellikle annemle babam derin uykularında, dünyaya küsmüş, kızlarının yatak odasında ne yaptığından habersizken gelir. Ve şu anda gece olmasına rağmen - zamanın nereye gittiğini bilmiyorum ama pencereden ayı görebiliyorum - onlar iyi ve uyanık, alt katta meşguller.

"Biliyorum," diyor, dudakları zar zor

kıpırdıyor. "Tamam," diyorum.

Ne yaptığımı merak ediyorum.

Geçen sefer ne olduğunu unutmadım.

İki yıl önce buna benzer bir gecede buraya gelmişti ve her şey cehenneme dönmüştü.

Ama asıl mesele şu ki, her şeyin yerli yerine oturması için her şeyin cehenneme dönmesi *gerekiyordu*. Her şeyin dağılması ve parçalara ayrılması gerekiyordu ki biz yeniden yaratılabilelim.

Bugün burada olabilirdik, o ve ben.

Çok hasta bir şekilde aşığız ama

aynı zamanda savaştayız.

Ben dünkü gibi pembe geceliğimle, aşkın vücut bulmuş hali gibiydim. Ve o, yine dünkü gibi siyah giyinmiş, yaz ve nefret gibi görünüyor.

Belki bu sefer de işe yarar.

Yani bu işin sonunda her şey yerli yerine oturacak.

Ona doğru bir adım atıyorum ve sanki içinde bir şey kopmuş gibi oluyor.

Biraz bağ, biraz zincir ve o özgür.

Nefes almak için, göğsü büyük bir dalga üzerinde hareket ediyordu.

Ve saldırmak için, kollarını ölümcül bir tutuşla bana doladı.

Sonra birbirimizi öpüyoruz.

Bizde her şey böyle başlar, bir öpücükle. Ağızlarımızın birbirini yutması, dillerimizin birbirini yalayıp yutması, dişlerimizin birbirine çarpması, parmaklarımızın birbirinin vücudunu çekiştirmesi.

Kısa süre sonra beni yerden kaldırıp yatağıma attı.

Sonra şiltenin üzerinde diz çöküyor, benim çok kadınsı ve itaatkâr yatağımda çok erkeksi ve baskın bir yaratık. Benim yatağımda

Dirseklerim, kalçalarım gevşek ve açık, koyu renk tişörtünün arkasını tutup çıkarmasını ve kaslı gövdesini ortaya çıkarmasını izliyorum.

Şu gizemli dövme. 1510.234

3023.456

İçim acıyarak, şimdi bunun ne anlama geldiğini asla bilemeyeceğimi fark ediyorum. Eğer istediği olursa, eğer bugün kazanırsa, bu sayıların ne anlama geldiğini asla bilemeyebilirim. Ama bundan da öte, teninin sıcaklığını, verdiği hissi bir daha asla bilemeyebilirim. Dokusunu, pürüzsüzlüğünü, yaza benzeyen vücudunun sağlamlığını.

O zaman harekete geçiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ağzımı köprücük kemiklerine bastırıyorum.

Parmaklarımı karın kaslarında gezdiriyorum, V'sinde, zarif oblik kaslarında.

Onu her yerinden öpüyor ve yalıyorum. Dilimi sıkı, koyu renkli meme uçlarının üzerinde gezdiriyor, dövmesinin her bir numarasını tadına bakarak çözmeye çalışıyorum.

Sonra karın kaslarını, göbek deliğini öpüyorum, karın kaslarının sıkı merdiveninin her basamağını öpüp yalıyorum.

Ve daha fazlasını, çok daha fazlasını yapardım ama dağınık saç örgümü tuttu ve ağzımı vücudundan uzaklaştırdı.

Alev alev yanan gözlerine bakıyorum ve fısıldıyorum, "Dövmenin anlamını söyle." "Hayır."

Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum. "Beni sevdiğini söyle."

Saçlarımdaki tutuşunu acı verecek kadar sıkılaştırıyor.

"Hayır." "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Çenesini sıkıyor. "Kapa şu lanet çeneni."

"Seni seviyorum," diyorum tekrar çünkü

yapmayacağım. O da beni ağzıyla

susturuyor.

Beni küçük ısırıklarla ve derin emişlerle cezalandırıyor, beni sevmediğini kanıtlamaya çalışıyor.

Ben de onu yumuşak dilimle ve yumuşacık ağzımla öperek bunu kanıtlamaya çalışıyorum.

Ama sonra soluk soluğa ondan ayrılmak zorunda

kalıyorum. Çünkü az önce çılgınca bir şey yaptı.

Geceliğimi yırttı.

Spagetti askılarını o kadar sert büktü ki dikişler yırtıldı. Ve ben bunun etkisindeyken, kırılğan boynundan çekip onu da yırttı.

Geceliğimi tam ortasından yırttı. Hırlıyor ve

zorluyor.

"Bu benim..." Omuzlarını kaşıyorum. "En sevdiğim.

Tepkisi mememi tutup sahiplenici bir şekilde sıkmak oluyor.

"Biliyorum." Onu daha sert kaşıyorum. "Bu senin de favorindi."

Öyleydi.

Açık pembe ve beyaz papatyalar. Bugün bu yüzden

giydim. Ona daha yakın hissetmek için.

"Sikimde bile değil," diyerek meme ucumu daha sert çekiştiriyor.

"I -"

O zaman yaklaşır. "Kemerimi getirdim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefesim kesildi. "Siyah deri kemerini mi?"

"Evet."

"Beni bağlamak için mi?"

Cevabı çenesini sıkmak oldu ve ben anladım.

Evet, bu yüzden getirdi.

Yutkunuyorum.

Daha önce de bahsetmişti elbette. Birçok kez. Çoğunlukla şakayla karışık, bazen de ciddi bir niyetle. Ama hiç yapmadı. Çünkü sanırım ona dokunmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyordu.

Onu tırmalıyorum.

Onun da bundan ne kadar hoşlandığından bahsetmiyorum bile. Bunu hala biliyor. Bunu hala seviyor.

Dün kavga ettik ve her şeyi bitirdik diye unuttuğu anlamına gelmez. Ama gerçekten bunun fikrimi değıştireceğini mi düşünüyor?

Bunun beni yeneceğini. Beni hayal kırıklığına mı uğratacak?
"Tamam," diye fısıldadım. "Sana güveniyorum." Bundan nefret ediyor.

Benim kolay kabullenişim.

Ama şansına küs. Umurumda değil. Ona güveniyorum. Ona inanıyorum ve eğer bundan hoşlanmıyorsa, canı cehenneme. O başka bir şey söyleyemeden, öpmek için içeri girdim.

Ve sonra her şeye yeniden başlarız.

Öpüşmek, ısırarak, yutmak, birbirleri için çıldırmak.

Hasta ve saplantılı olmak.

Son altı yıldır olduğu gibi.

Sonunda beni yatağa yatırdı ve dizlerinin üzerine çökerek açık kalçalarımın arasına girdi. Sanki geri çekilmem için bana zaman tanıyormuş gibi yavaş, kasıtlı hareketlerle kemerini çıkarıyor. Hayır demem için bana zaman tanıyor.

Ama tek yaptığım onu

izlemek. Nefesimi

tutarak.

Beklenen nefeslerle.

Ona dokunamamaktan nefret edeceğimi bilsem de, bunun heyecanını da seviyorum.

Beni hep koruyor, değil mi?

Kendi başımın çaresine bakabileceğimi çok iyi bildiği halde beni hep zarar görmekten korumaya çalışıyor. Şimdi gerçekten çaresiz kalacağım.

Ellerim bağlı ve onun büyük kaslı vücudunun altında kafeslenmiş bir şekilde gerçekten kapana kısılmış olacağım.

O zaman benimle ilgilenmesi için sabırsızlanıyorum.

O zaman beni nasıl koruyacağını görmek için *sabırsızlanıyorum*. Beni güvende tutma ihtiyacıyla nasıl çılgına döndüğünü.

Sadece bu bile beni ıslatıyor.

Amımı sırlıslam yapıyor.

Ayrıca kemeri çıkarırken çok seksi görünüyor. O kemeri benim örgümü sardığı gibi damarlı ön kolunun etrafına sardığında o kadar... hükmedici ve baskın, o kadar lezzetli ve korkutucu bir figür gibi görünüyor ki.

Dudaklarım ayrılıyor. Çıplak memelerim nefeslerimle sallanıyor. "Kollar yukarı" diye homurdandığında.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ama kollarımı kaldırıyorum, vücudum yukarı kalkıyor, omurgam eğiliyor. Ve gözleri parladığında ve kasları teslimiyetimle titrediğinde, zıplayıp bir öpücük için ağzını aramamayı nasıl başardığımı bilmiyorum.

Bana doğru geliyor, her zaman yaptığı gibi sıcak bir gölge gibi hareket ediyor ve kemeri bileklerime doluyor, deri her türlü sıcak, yumuşak ve esnek hissettiriyor. Erotik.

Tıpkı üzerimdeki sert ve pürüzsüz vücudu gibi. Üç döngü, hayır, dört.

Sıkı tutmadan önce.

Kurtulamayacağım, ellerimi tekrar kullanamayacağım kadar sıkı.

Güzel.

Çaresiz ve kızarmış ben.

Her Şeye hakim ve koruyucu, o.

İŞi bittiğinde gözlerimin içine baktı. "Onları orada tut."

Başımı salladım, nutkum tutulmuştu.

Ama gözlerim konuşuyor.

Gözlerim kocaman, kırpmadan ve tüm sevgimle ona bakıyorum. O da beni her zaman duyduğu gibi duyuyor.

"*Tanrım*," diye homurdanıyor, kaşları çatık ve kızgın. "Konuşmayı kes lan."

"Ben bir Şey söylemedim."

"O zaman bana öyle bakmayı kes."

"Bakamam. Seni seviyorum."

Sanki itirafım ona gerçekten acı vermiş gibi gözlerini kapattı. Sonra gözlerini açarak, "Bakalım seni götünden siktiğimde beni ne kadar seveceksin?" dedi.

Şimdi açık kalçalarımın arasına yerleşti, onları kaldırıyorum ve sıcak beline sarıyorum. "Seni daha çok seveceğim."

Elleriyle yüzümü çerçeveleyerek homurdanıyor: "Hayal görüyorsun, değil mi?"

"Hayır, öylesin."

"Ve bir drama

kraliçesi." "Evet. Ama

sen de öylesin."

Yüzümü kavrayışı titriyor. "Günlerdir sikmek için can attığım o yasak küçük göt deliğini bana vereceğini ve benim de sihirli bir şekilde sana olan sonsuz aşkımı ilan edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum, parmaklarım üstümde yumruklaşıyor. "Günlerdir sikmek istediğine göre benim yasak küçük göt deliğimde büyülü bir şeyler olmalı. Umarım öyledir."

Küstahlığımdan hoşlanmıyor ve bu sıkıldığı kelimelerden belli oluyor. "Acıtacak. Acıtacağım."

"Yapmayacaksın. Acıtmamak için her şeyi yapacaksın."

"Sen -"

Sonra aklıma bir şey geldi. "Oh, külotum." "Ne?"

"Onları ağzıma tık ki sesim çıkmasın." Gözleri bir an için yüz hatlarımda gezindi. "Hayır." "Reign -"

"Bırak duysunlar. Bırak gelsinler. Belki o küçük götüne tecavüz ettiğimi gördüklerinde aklın başına gelir, seni aptal, küçük, pervasız kız."

"Tecavüz değil ve ben *aşık* aptal, küçük, umursamaz bir *kızım*," yüzümü onunkine doğru kaldırıyorum, "seni inkâr eden büyük, kötü zorba."

Bir sonraki öpüşmemizde

dişlerimiz çarpışıyor. Vücutlarımız

da çarpışıyor.

Ve sonra her zaman yapacağını bildiğim şeyi yapmaya devam etti.
Yapmasını beklediğim şeyi.

O benimle ilgilenir.

Beni koruyor.

Beni *hazırlıyor*. Onun acımasız istilas  için.

Vücudumun her yerini öpüyor, yalıyor ve emiyor. G   slerime küçük ısır klar bırakıyor. Titreyen karnımda küçük ısır klar. Beni yerken kalçalarımın iç kısmına sürtünüyor.

Beni diliyle beceriyor. Parmaklarıyla.  nce
amımı, sonra k  ımı.

Elinden geldiğince beni genişletmeye
 al ıyor. Ve en iyisi de çok sabırlı olması.

O kadar nazik ve şefkatli ki, belki de bunun tam olarak onun amacına ula madı ını ona nasıl s yleyece imi bilemiyorum. Belki de bana karşı *dayanılmaz derecede* sevgi dolu ve harika davranması, beni istemedi ine ikna etmeyecek.

Ama şu anda kelimeler  retemiyorum. Şu anda
d   nemiyorum da.

Tek yapabildi im kıvranmak, b   lmek ve ellerinin altında, onun bakımları altında kıvranmak.

Ama kollarımı yukarıda tutmayı ve sessiz kalmayı hatırlıyorum. Tek bir ses bile  ıkarmamayı hatırlıyorum. A zımı sırl klam k lotumla doldurduğu gecelerden bile daha sessizim. Daha da dikkatliyim. Biri ona zarar vermeye cüret ederse lanetlenece im.

Beni hazırlamayı bitirdiğinde, sanırım üç kez boşaldım ve onu, kalçalarımı, çarşaflarımı da birçok kez ıslattım. Ve ona karşı o kadar akılsız ve açım ki, kığım kenetleniyor, neredeyse hiç acı hissetmiyorum.

İçeri girdiğinde.

İçeri ve dışarı sallandığında ve her seferinde bir inç giriş kazandığında.

Ya da belki acıyı hissediyorum. İstilanın, onun canavar aleti tarafından fethedilmenin gerginliğini hissediyorum, ama zevk, onun orada olmasının zaferi, bunu yaptığım ve oraya ulaşmama yardım ettiği gerçeği, hissedebileceğim herhangi bir rahatsızlıktan galip geliyor.

Ona olan sevgim her şeyin üstünde.

Ter içinde ve kızarmış bir halde, başım iki y a n a sallanırken, görüşüm bulanıklaşırken f ı s ı l d ı y o r u m : "Seni seviyorum."

O zaman ne olacağını

söyleyemem. Çünkü emin

değilim.

Çünkü göt deliğimin gerilmesinden ve o girip çıkarken içindeki sikiğin zonklamasından başka bir şey bilemeyecek kadar sayıklıyorum. Ama titrediğini hissediyorum. Sıcak ve ağırlaştığını ve... hatta rahatladığını, terli uzuvlarının benimkilere sürtündüğünü, vuruşlarıyla kaydığını hissediyorum.

İnlediğini ve homurdandığını duyuyorum ve sonra

dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. Şefkatli

öpücükler bastırıyor. Salyalı öpücükler.

Kaygan ve ıslak öpücükler.

O kadar ıslak ki, ayrıldığımızda hâlâ tükürüğümüzün ipleriyle bağlıyız.

Dilinden akan tükürük ağzımda birikiyor ve bir olduğumuzu düşünüyorum.

Ben

Hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım, nefes alışverişi, sıvı alışverişi, aşk alışverişi.

Bu aşk.

Çok vahşi, hasta ve çok güzel.

Ve nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama bir kez daha boşalıyorum, kışımındaki çubuğunun etrafında kenetleniyorum ve onun da geldiğini hissediyorum. Kanalımı kremasıyla dolduruyor.

Ve bu harika.

Ve ikimiz de bunu o kadar çok seviyoruz ki yıllarca boşalmayı

bırakmıyoruz. Gelmeyi bıraktığımızda bile öpüşmeyi

bırakmıyoruz.

Öpüşmeyi asla

bırakmayacağız. Asla

durmayacağız.

Ama biz biliyoruz.

Ve bunu bir patlama ile yapıyoruz.

Bir çarpışma ve çılgılık ve sonra görüşüm flaşlara indirgeniyor.

Reign'in benden uzaklaştırılması. Annemin dehşete düşmüş yüzü. Annemin *ağlayan* yüzü. Reign biri tarafından odamdan dışarı sürükleniyor. Göremediğim biri çünkü annem şu anda üzerime eğilmiş durumda. Annem ellerime bir şey yapıyor. Ellerim serbest kaldığında kemeri çözdüğünü fark ediyorum.

Ama kemeri çözmesini istemiyorum.

Ben de istemedim.

Reign'e onu sevdiğimi göstermeye çalışıyorum. Ve onun da beni sevdiğini. Ve şimdi benim yasak küçük kıcımı aldığına göre, bana olan sonsuz aşkını ilan edecek. Çünkü büyülü olduğunu biliyordum ve artık gerçeğe yüzleşmesinin zamanı geldi.

Onun için *inanma* zamanı.

Bunu anneme söylemek istiyorum.

Ama sonra beni yatağa oturtuyor, bir yandan da ağlıyor, çığlık atıyor ve anlamadığım şeyler söylüyor. Yine de üzerime bir battaniye örttüğünde, beni istemediğim türden bir sıcaklıkla kapladığında, sisim dağılıyor.

Koma halim sona eriyor ve neler olduğunu fark ediyorum. Kapının...

Kapı kilitli değildi.

Kapıyı her zaman kilitlerim. *Her zaman.*

İki yıl önce olanlardan sonra, her zaman kilitlediğimden emin oluyorum. İçeride kitap okuyor olmam, uyuyor olmam ya da gecenin bir yarısı Reign ile birlikte olmam fark etmez. Odam *her zaman* kilitlidir. Bugün de kilitli değildi çünkü annem ve babam benim için çok endişelendiler.

Ve tabii ki en kötüsü oldu.

Tabii ki aptalca umursamazlığım yüzünden kâbusum gerçek oldu.

O zaman annemi ittim.

Bu gücü nereden aldığımı bilmiyorum ama onu öyle bir itiyorum ki kolları etrafımdan çözülüyor ve koşarak odamdan çıkıyorum.

"Echo, dur," diye bağılıyor annem. "Buraya gel."

Ama gitmem gerek.

Onu kurtarmam gerek.

Babam iki yıl önce başladığı işi bitirecek.

Merdivenlerden aceleyle indim ve oturma odasına ulaşmak için koridoru yırttım. Orada işlerin daha da kötü olduğunu fark ettim. Çünkü salon boştu ve ön kapı ardına kadar açıktı.

Ve aman Tanrım, *insanları* görüyorum.

Kapıdan koşarak çıktım ve kalbim karnıma düştü. Yere düşüyor.

Çünkü babam Reign'i yumrukluyor ve o da babamın bunu yapmasına izin veriyor. Babam kelimenin tam anlamıyla onu dövüyor ve Reign onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Kimse onu durdurmak için bir şey yapmıyor.

Tüm bu insanlar - nereden geldiklerini bile bilmiyorum - orada öylece duruyor, nefeslerini tutmuş, tek bir parmaklarını bile kıpırdatmadan izliyorlar. Tıpkı kavga gecesi gibi.

Ve tıpkı o geceki gibi, "Baba, dur" diye bağırırken ayaklarım ilerliyor.

Ama durdurulmadan önce sadece birkaç adım atabiliyorum. Yine o geceki gibi.

Bu sefer, annem tarafından.

Bana yetişti ve beni kollarının arasına aldı. Beni susturmaya çalışıyor ama ben susmayacağım. "Baba, lütfen. Kes şunu. Ona vurmayı bırak." Onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum, ağlıyorum ve hıçkırıyorum. "Baba, lütfen. Aman Tanrım, dur. Lütfen dur."

Ama beni dinlemiyor.

Babam beni dinlemiyor ve şu anda Reign yerde ve babam karnına tekme atıyor. Ve çok fazla kan var.

Çıplak gövdesinde çiçek açan ve canlanan çürükler var. Ben de Reign'e döndüm. Yalvarışlarımı ona yöneltiyorum.

"Reign, karşı koy," diye bağıriyorum, hâlâ mücadele ediyorum, hâlâ annemi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Karşı koy, lütfen. Sadece lütfen yapma..." Şimdi ağlayan anneme dönüyorum. "Anne, lütfen. Babamı durdur. *Lütfen*. Reign'i öldürecek. Lütfen anne, durdur onu."

Söylediklerimle ilgili bir şey onu etkiliyor ve bana olan bağıını gevşetiyor.

Muhtemelen babama

gitmek için. Ve ben

hazırım.

Ben de gitmeye hazırım ama sonra başka biri beni tutuyor. Ve bu

Lucas'tı.

Lucas.

Lucas'ın burada ne işi var?

Bu noktada odamdaki kişinin *o* olduğunu fark ettim.

Reign'i götüren oydu.

Ona burada ne aradığını sormak istiyorum. Ama bunun için zamanım olmadığına karar verdim. Sorular için zamanım yok. Onun yerine "Bırakın gideyim." diyorum.

Annemin araya girdiğini gören bazı insanlar da ortaya çıktı. Babamı durdurmaya çalışıyorlar. Ve ben çok rahatladım, eğer birisi buna

En azından Reign dayak yemiyor. Yine ona gitmeye çalışıyorum ama Lucas gitmeme izin vermiyor.

Aslında, beni sürüklüyor.

Beni evin içine sürüklüyor ve benden, hatta annemden bile çok daha güçlü olduğu için ona zorlukla karşı koyabiliyorum. Onu zar zor durdurabiliyorum. Aptal battaniye yüzünden istesem de pek bir şey yapamadığımdan bahsetmiyorum bile. Çünkü çok fazla mücadele edersem, kalan küçük saygınlığımı da kaybedeceğim.

Az önce olanlardan sonra.

Ne oldu ki? Yatak odama kim girdi? *Lucas*'ın burada ne işi var?

Ama tekrar ediyorum, aptalca sorulara ayıracak vaktim yok.

Lucas beni kapıdan içeri sokar sokmaz, "Ne yapıyorsun? Neden beni uzaklaştırdın? Neden..." Onu geçiştirmeye çalışıyorum. "Oraya geri dönmem gerek. Ona gitmeliyim."

Kollarımdan tutup olduğum yerde kalmamı sağlıyor. "Bunu görmene gerek yok." "Ama ben -"

"Seni incitti mi?"

"Ne yaptı?"

"Elbisen. Senin..." Kaşlarını çatıyor. "Ellerin. Bağlıydılar."

"Oh, Tanrım." Tekrar ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Bu... Bu seni ilgilendirmez."

"Öyle," diyor, tutuşunu sıkılaştırarak. "Eğer sana zarar veriyorsa. Eğer ra -"

"Hayır," diye bağıryorum, dehşete düşmüş bir halde.

"O değildi. Bu değildi..." Aman Tanrım, neler oluyor?

Ne yapacağım?

Nasıl oluyor da Reign şu anda dışarıda, tüm bu saçmalıkları yaşarken ben burada yarı çıplak bir şekilde durup eski erkek arkadaşımın tecavüzle ilgili saçma sorularını yanıtlıyorum?

"Ben istedim, tamam mı?" Tüm vücudum hem kızarmış hem de titrerken ona söyledim. "Bunu ben istedim. Lütfen şimdi gitmeme izin verir misin? Şimdi gitmem gerek. Gitmem gerek -"

"Azgın Ozan'daydı." "Ne?"

"Dün gece. Bardaydı, Echo," diye bilgilendirdi Lucas beni. "Dışarıda piliç avlıyordu."

"Hayır, değildi. Oraya *kardeşiyle* birlikte gitti. O..." Tavana bakıyorum.

"Aman Tanrım, neden bundan bahsediyoruz? Neden biz -"

"Bunu yapacağını biliyordum."

"Ne yapacağım?" Dişlerimi sıkıyorum. "Ne yapacağım Lucas? O hiçbir şey yapmadı."

"Başımdan beri biliyordum. Seni mahvedeceğini biliyordum. Senin için kötü olacağını biliyordum. Onunla çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Onun da böyle kızlardan geçtiğini gördüm ve sen ortaya çıktığında senin için çıldırdı. Bunu görebiliyordum. Seni ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Ama sanırım içinde biraz namus kalmıştı ki seni bıraktı ve sana asılmadı. Tanrı'ya şükür çünkü bunu yapması çok kolay olurdu. Çünkü tamamen onun büyüğü altındaydın. Ona sırılsıklam aşkıydın, Echo."

"Ne?"

"Bunu görebiliyorum," diyor. "Okulda onu arardınız. Onu arardınız, aramıyormuş gibi yapmaya çalışırdınız. Kimsenin bakmadığını düşündüğünüzde ona bakardınız. Ve ben... ben buna bir son vermek zorundaydım. Seni korumak zorundaydım, şimdi anlıyor musun? Seni ilk gördüğüm andan beri seviyordum, Echo. Ve seni ondan kurtarmak zorundaydım. Seni kendinden kurtarmak zorundaydım ve keşke... Tanrım, keşke beni dinleseydin çünkü bak ne yaptı."

Ona göz kırpyorum. "Biliyor muydun?"

Kaşlarını çattı. "Yaptım, evet. Dediğim gibi, senin -" "Hayır, onun hakkında. Benden hoşlandığını. Bunu biliyor muydun?"

"Evet." Sertçe iç çekti. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok. Onun yaptığı gibi. Siktir, cidden. İkiniz de ne sandınız, aptal olduğumu mu? Bunları, bakışlarınızı, özlem dolu iç çekişlerinizi fark etmeyeceğimi mi? Evet, biliyordum."

Ve sonra çok garip, konu dışı bir soru sordum. Neden beynime girdiğini bile bilmiyorum ama girdi ve "Peki ya Cadılar Bayramı partisi?" dedim.

"Ne?"

"Hani seni sarhoş ettiğini ve kızları sana ayarladığını söylemiştin. O," diye titreyerek nefes alıyorum, "öyle bir şey yapmadı, değil mi? O yapmadı..."

Lucas'ın kaşları çatılmış, yüz hatları buruşmuştu. "Şimdi ne fark eder ki? Bu yıllar önceydi. O -"

"Cevap ver bana," diye çıkıştım. "Bunu yaptı mı, yapmadı mı?"

Ondan bir keskin iç çekiş daha. "Hayır, yapmadı. Her zamanki gibi o gece bebek bakıcısını oynuyordu, tamam mı? Sarhoştum ve bir kızı öpmeye çok yaklaşmıştım. Ve o beni durdurdu. Bana düşünmem gereken bir kız arkadaşım olduğunu hatırlattı. Bu arada o beni öpmedi. Ama bu

geçmiş, tamam mı? Ve bunu zaten konuşmuştuk. Tüm bunlar umurumda değil. Sen de umursamamalısın çünkü ben öpüşmedim. Kimseyi öpmedim ve bu yüzden bana geri dönebilir misin? Sonunda senin için doğru adam olduğumu görebiliyor musun?"

"O bendim," diyorum

sonra. "Ne?"

"O gece Reign'i öptüm. Bunu başlatan bendim. Ve bunu yaptım çünkü onu çok uzun zamandır öpmek istiyordum. Çünkü onu seviyordum. En başından beri. Ve onu şimdi de seviyorum."

Dondu kaldı.

Hala gidiyor. İtirafım üzerine.

Sadece onu incitmek için

verdiğimi.

Evet, bunu kabul edebilirim. Onu incitmek için yaptığımı itiraf

edebilirim. Çünkü *onu* incitti.

Öyle değil mi?

Reign'ime zarar verdi. Yıllardır Reign'ime *zarar* veriyordu. Her

şeyi biliyordu.

Her şeyi.

En iyi arkadaşının - kardeşinin - beni istediğini biliyordu. Benim de onun en iyi arkadaşını istediğimi biliyordu. Reign hakkında yalan söylediğinden bahsetmiyorum bile. Pek çok kez. Çünkü o Cadılar Bayramı olayı yalan söylediği tek zaman değildi. Lucas'ın bana Reign'in yaptığı bir şeyi söylediği ve Reign'e olan nefretim arttığı tek sefer de değildi.

Ve tüm bunları Reign'i de sevdiğimi bildiği için yaptı, değil mi?

E n başından beri birbirimiz için ne kadar deli olduğumuzu gördü.

Ama yine de peşimden geldi.

Ve bu senaryoda kendimi önemsemesem de, onu önemsiyorum.

Haydutum.

Yani evet, onu incitmek için yaptım.

"Seni lanet olası kaltak," diye nefes alıyor, gözleri sert ve öfkeli.

Ve sonra umursamıyorum. Battaniyemin kayması ya da tüm saygınlığımı kaybetmem umurumda değil, onun için gidiyorum.

Yüzüne doğru gidiyorum. Saçına, göğsüne. Lanet

kasıklarına. Onun için çıldırıyorum.

Nükleerleşiyorum.

Ve sirenleri duyana kadar

durmayacağım. Polisler.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Haydut

!!

İyi misin?"

"Evet," diyorum ağabeyime, o arabayı sürerken ben de arabanın camından dışarı bakarak dünyanın geçip gidişini izliyorum.

İç çekiyor, koltuğunda kayıyor. "Suç duyurusunda bulunmayacaklar."

"Fark etmez."

"Çünkü suç duyurusunda bulunmayacağız." "Suç duyurusunda bulunacak bir şey yok."

"Burnunu kırdı."

Omuz silkiyorum, sessiz kalmayı seçiyorum.

Keşke burnumdan daha fazlasını kırsaydı demekten başka söyleyecek bir şey yok.

Kısa bir süre için, Bay Adler kaburgalarımın tekme atarken, en azından birini kıracağına dair büyük umutlarım vardı. Ama öyle bir şansım yoktu.

Çoğunlukla yara almadan çıktım.

Birkaç çürük, bir kırık burun ve nezarethanede bir gece. O da sadece ben ısrar ettiğim için.

Adler'lere geri dönüp onun başladığı işi bitireceğimi söyledim ve bu yüzden yeterince sakinleşene kadar beni içeride tuttular. Çünkü kardeşime ağırlığını koymamasını ve avukat tutmasını söyledim.

Babam hayatta olsaydı, sonsuza kadar orada kalırdım; o öyle yapardı.

Ŗu anda o gitti ve kardeşim benim iyi bir adam olduğumu ve hayatımı hapiste geçirmeyi hak etmediğimi dűřünüyor. Bunları gerçekleştirecek kadar parası olduğundan bahsetmiyorum bile ve iřte buradayız.

Bir geceyi hapiste geçirdikten sonra Bentley'ine binerken.

"Karşı koyabilirdin."

"Hayır."

"Ŗu boks salonuna gitmiyor musun? Yani nasıl yapılacağını bilmiyor değilsin." "İstemedim."

Bağlayıcı olmayan bir ses çıkarır. Sonra, "Belki bu azalan sokak itibarına yardımcı olur. Eski çürüklerin solmaya başlamıştı ama şimdi yenileri var."

"Evet, toplantılar yine ilginç olacak." Bir kıkırdama duydum. "Demek onu seviyorsun."

Pembe iekli bir ağacın geçişini izliyorum.

"Evet." İnkâr etmenin faydası yok.

Ona olmadığı bir şey demenin faydası yok. Bu aşk.

Gerçi bunu daha yeni öğrendim. Ona karşı hissettiğim şeye aşk deniyor.

Bu mantıksız kıskançlık. Bu delice saplantı. Ona yaklaşmak, bir şekilde onun bedenine girmek ve orada yaşamak için duyduğum bu çılgınca ihtiyaç. Bir şekilde onu benim bedenime sokup kalbime sarılmış olarak yaşamak.

Bana kalsa buna hastalık derdim.

Ama sanırım aşk da işe yarıyor.

Ya da belki benim gibi biri için aşk hastalık gibi görünüyordur, bilmiyorum.

Tek bildiğim benim sevdiğim.

Onu seviyorum.

"Peki sorun ne?" diye soruyor.

"Ben," diyorum ona, hâlâ pencereden dışarı bakarken. "Sorun

benim." Birkaç dakika sessizlik.

Sonra, "Bu nasıl?"

"Ben sen değilim," diye

cevap veriyorum.

"Ne?"

İç çekiyorum, kaburgalarım yediğim dayakla ilgisi olmadığını bildiğim donuk bir acıyla zonkluyor - hiçbir şey değildi; daha kötülerini de yaşadım - ama içimdeki bu aşktan kaynaklanıyor.

"Ben iyi değilim," diyorum ona. "Sorumluluk sahibi değilim. Senin gibi kurallara uyan biri değilim."

"Tamam. Yani?"

"Yani ben ikinci oğluyum. Ben hayal kırıklığıyım."

Homer "Ve?" diye sormadan önce birkaç dakika daha geçti.

Tekrar iç çekiyorum, bu sefer sertçe. "Ve hep öyle kalacağımdan *korkuyorum*. Herkesi hayal kırıklığına uğrattığım gibi onu da hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Ve o benden daha iyisini hak ediyor."

Bu kadar, değil mi?

Bu her zaman böyleydi. Onun hak

ettiği ve benim olduğum Şey.

Yani, bak ne oldu. Dün gece ne yaptığıma bak. Sadece vücudunu

değil, mahremiyetini de ihlal ettim.

İyi bir insan gibi onu yalnız bırakmak, iyi bir insan gibi *onu korumak* yerine, onu dünyaya ifŐa ettim. Hepsi bana söylediği Şeyle başa çıkamadığım içindi.

İçimdeki bu öfkeyi temizlemek istedim.

Onun sözlerinin neden olduğu.

Ve bildiğim tek yol onu görmeye gitmekti.

Düşündüğü gibi biri olmadığımı ona *kanıtlamak*.

Ve yaptım, değil mi?

Yani evet, sorun benim.

"Hiçbir zaman Őirketi yönetmek istemedim," diyor

Homer. "Ne?"

"Bunun bir parçası olmayı hiç istemedim."

"Evet ve bu yüzden hayatın boyunca bunun için bu kadar sıkı çalıştın." Yine kıkırdıyor. "İstemediğimi *bildiğimi* hiç söylemedim." Kaşlarımı atıyorum, hâlâ pencereden dışarı bakıyorum.

"O vefat edene ve ben gerçekten patron olana kadar... Aslında," diye geri adım atıyor, "üniversiteden ayrılıp yüksek lisans okuluna gidene kadar bu işi yapmak istemediğimi fark etmemiştim."

Sonunda ona döndüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir an için bana baktı. "Bütün gün bir ofiste oturup toplantılar yapmak istemediğimi fark ettim. Raporları okumak, anlaşmalar yapmak ve bunlarla birlikte gelen diğer her şeyi yapmak istemedim. Bunu istediğimi sanıyordum. Bunu istediğim *söylendi*. Ve insanlar size hayatınızın her günü bir şey söylediğinde, ona inanmaya başlarsınız. Onların inançları sizin inançlarınız haline gelir. Ve siz farkına bile varmadan kapana kısılırsınız. Kafeslenmişsinizdir ve ne yapacağınızı bilemezsiniz. Nasıl *kurtulacağınızı*, denesenez bile kurtulup kurtulamayacağınızı bilmiyorsunuz. Yani sıkışıp kaldınız. Bazen sonsuza kadar sıkışıp kalırsınız. Bazen de sıkıştığınız yerden kurtulma fırsatı bulamazsınız."

Ona bakıyorum, üç parçalı takım elbisesi içinde, saç başı dağılmamış, büyük, düzgün kardeşime.

Her şey uygun ve mükemmel.

Bana tekrar bakıyor, dudakları mizahsız bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bana varis olduğumu söyledi. Belli bir şekilde olmam gerektiğini söyledi ve ben de ona inandım. Sen de ona inandın, değil mi?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Aynı şeyi bana söylediğinde çok kızmıştım. Öfkeliydim.

Onunla paylaştığım her şeyi yüzüme vurma cüretini gösterdi. Ona benim de orada olduğunu kabul etmediğim kısımları gösterdim ve o da bunları alıp bana itti.

Tacizler. Dedikodular. İnsanların benim hakkımda inandıkları lanet yalanlar.

Ama Şimdi, kardeşime baktığımda, aynı öfkeyi

hissetmiyorum. Korku hissediyorum.

Onun - ve dolayısıyla kadının - haklı olabileceğini hissediyorum.

"Yaptığını biliyorum," diye devam ediyor. "Seni suçlamıyorum. İkimizi de kandırdı.        o bir hayal kırıklığı."

"Ne?"

Bana bir kez daha baktı. Sonra, "Hayal kırıklığına uğrayan sen değilsin, Reign. Bunu anlamam biraz zaman aldı. Sen değilsin, onlar. D      . D       seni hayal kırıklığına uğrattı. Sevgi dolu, sabırlı bir otorite fig     olması gereken babamız seni istismar etti. Sana g     kulak olması, seni koruması gereken annemiz, bunu yapmasına izin verdi. Şimdi bile, nerede o? OĞlu i  in endiŐelenmek yerine İtalya'da tatil yapıyor. Kardeşin, ben, yine seninle ilgilenmesi gereken kişi, seni g           geldi. Ve en iyi arkadaşın. D  n polislerin        dikilip senin birine zorla sahip olmaya çalıştığını s  yledi. Polislere senin hakkında yalan s  yledi. Hayatını mahvetmeye çalıştı. Buna destansı bir hayal kırıklığı denmez de ne denir?"

Lucas polislere bunu s  yledi.

Yatak odasının kapısını açtığında onu bağlı ve ağlarken bulmuŐ . Elbiseleri yırtılmıŐtı ve ben           , onu zorluyordum. Ona tecav     ederken.

Bu bir hayal kırıklığı, değil mi?

Aramızın iyi olmadığını biliyordum. Bunu

biliyordum. Benden nefret ettiğini biliyordum.

Ben de ondan nefret ediyordum.

Ama yaptığı şeyi yapmasını hiç beklemiyordum. Aslında bunu yapması beni bir an için şaşırttı. Ama sonra her zamanki gibi kabul ettim.

Doğruyu söylediğini düşündüğüm için kabul ettim.

Ona kötü *davranıyordum*.

Tecavüz anlamında değil ama onu bencilce kullandığım anlamında.

Bencilce, kasıtlı olarak, kendi ihtiyaçlarımı karşılamak için onu yanımda tuttuğum yer.

O yüzden söylediği her şeye

inandım. *İnandım*.

"Yapmadı," diyorum o

zaman. "Ne yapmadı?"

...söylentilere inanmadı. Yalanlara.

Aslında hiç yapmadı. İlk tanıştığımızda bile. Onu benden uzaklaştıran, sonunda benden nefret etmesi gerektiğine ikna eden şey benim pislik davranışlarımdı. Hakkımdaki dedikodular değil.

Dün de inanmamıştı. Oysa ben de aynısını yapmaya çalışıyordum. Ona içimde kim olduğumu göstermeye çalışıyordum.

Aslında, o benim için ayağa kalktı.

Herkesin, ailesinin, malikânedeki insanların, polislerin, Lucas'ın önünde durdu ve hayır dedi. Beni sevdiğini söyleyip durdu. Beni istediğini, bunu istediğini. Lucas'ın yalan söylediğini. Herkes yalan söylüyordu.

Ben hariç.

Tekrar yutkunarak cevap veriyorum: "Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Beni hayal kırıklığına *uğratmadı*. Hiçbir zaman. Aslında, bana hiç de hayal kırıklığı olmadığımı söyledi. Onun için değil."

"Evet," diye onaylıyor kardeşim. "Bunun tek bir anlamı olabilir."

"Ne?"

"O da seni seviyor."

Göğsüm yine ağrıyor.

Ve tekrar söylüyorum, yediğim dayaktan değil. Onun için hissettiklerimden.

Sevgiler.

O beni seviyor.

Bunu birçok kez söylediğini biliyorum. Ama daha yeni yeni kafama dank ediyor. O beni seviyor.

Beni çok seviyor. O ilk geceden beri beni seviyor. Benden nefret ettiğinde bile beni sevdi.

Benden nefret etmesine neden olduğumda bile.

"Sorumu tekrarlıyorum: Sorun nedir? Ne halt ediyorsun sen?"

Aynen öyle.

Ne yapıyorum ben?

O beni seviyor. Görünüşe göre ben de onu seviyorum.

Ben bir hayal kırıklığı olduğuma inanıyorum. O inanmıyor. Kardeşim bile inanmıyor.

Yanlış şeylere inandığımı söylüyor. Yanlış insanlara inanıyormuşum.

Eğer yanlış insanlara inanabiliyorsam, dünyaya ve boktan babama inanabiliyorsam, neden ona inanamıyorum? Beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek kişiye. Her şeye rağmen beni seven tek kişiye.

Onun benim hakkımda inandıklarına ben neden

inanamıyorum? Vay anasını.

Lanet olsun.

Göğsümdeki acı artarken kardeşime bakıyorum. "Bir şey yok." "Ne?"

"Hiçbir sorun yok. Yani, sorun benim ama gerçekten sorun yok."

Ve eğer ona inanırsam, ona inanmaya devam edersem, belki bir gün... Bir gün kendim de inanabilirim.

Bana söylenenden çok daha fazlası olduğumu.

Ben gerçekten ikinci bir oğuldan daha fazlasıyım.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanır

Homer. "Lanetledin. Yine."

"Bunun için uygun bir fırsat gibi

görünüyordu." Dudaklarım

seğirdi.

"Kolay olmayacak, bilesin diye söylüyorum," diyor sonra. "Onun peşinden gitmek yani."

"Biliyorum."

Dün gece onu korumamakla kalmadım, aynı zamanda ailesinin kalıcı bok listesinde olduğumdan emin oldum. Asla çıkamayacağım türden bir bok listesi.

Ama deneyeceğim.

Ve bulana kadar denemeye devam edeceğim.

Çünkü onun gibi ben de pes etmeyeceğim.

Ondan değil. Kendimden de.

Bu aşkta değil.

Homer, "Çünkü kızlarının yatak odasında çıplak yakalanmak, onun ailesiyle başlamak isteyeceğiniz bir yol değildir," diye ekliyor.

Bir elimi ağrıyan ve moraran yüzümde gezdiriyorum. "Bir kravata ihtiyacım olacak." "Kravattan çok daha fazlasına ihtiyacın olacak, ama bununla başlayacağız." "Neden bundan zevk aldığın hissine kapılıyorum?"

"Çünkü öyleyim." Sonra, "Ayrıca, iyi olmak sıkıcı oluyor."

Ve sonra yıkıldım ve söyledim. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Neden bir yıl boyunca seninle çalışmamı istedin?"

Sertleşti. "Böylece para kazanabilirsin."

"Hayır," diyorum ona. "Böylece güvenimi kazanabilir ve beni tanıyabilirsin." Parmakları direksiyonun üzerinde sıkılaşıyor.

"Ve seni suçlamıyorum."

"Suçlamıyor musun?"

Başımı sallıyorum, esprili bir şekilde kıkırdıyorum. "Çünkü başka türlü sana asla şans vermezdim." Sonra, "Kolay kolay güvenmem."

Duruşu sertliğini koruyor. "Biliyorum."

"Ve bu senin hatan değil."

"Ne değil?"

"Orada olmadığını. Sana hiç söylemedim. Sen de bilmiyordun. Ve bildiğinde," nefes almak için durakladım, "benim için geldin."

Cevap vermesi zaman alıyor.

Muhtemelen sözlerimi

özümsüyor. Gerçeği.

Çünkü onu suçlamıyorum. Artık suçlamıyorum.

Doğru şeyi yapmaya çalışan birini suçlamak zor iştir. Her zaman bildiğinizden daha fazlası olmaya çalışan birini.

Başka bir kayıtsız ses çıkarıyor, bu da inanmadığı anlamına geliyor. Gerçeğe. Sanırım bu iyi bir şey. O zaman ona anlatmaya devam edeceğim.

O yapana kadar.

Sonra, "Eğer futbol kulübü teklifiniz hâlâ geçerliyse, size katılmayı çok isterim." Bu onu rahatlatır.

Bu da onu biraz gülümsetiyor. "Öyle mi?"

"Evet. Kıcını tekmelemek için bir şans isterdim."

Tekrar kıkırdıyor. "Evet, bunu göreceğiz."

Ben de kıkırdıyorum.

Ve sonra ne kadar mutlu olacağını düşünüyorum. Ona söylediğimde. Her zaman yapmamı istediği şeyi yaptığımı.

Kardeşimle bağ kuruyorum. Ama bundan daha fazlası, inanıyorum.

İnanıyorum.

Bana söylediklerinde. Onun içinde.

Ve ona aşık olduğum gerçeği. Yıllardır ona aşığım ve sonunda, *lanet* olası *sonunda*, hamlemi yapacağım.

Sonunda onun için geliyorum.

Benim tatlı, pembe seven, şımarık, drama kraliçesi Bubblegum'um.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yalan söyledi.

Benim için.

Tüm bu olanlardan sonra düşünebildiğim tek şey bu. Lucas'a yalan söylediği.

Öpücük hakkında.

Kimin başlattığını. Lucas'a o olduğunu söyledi. Ve bunu beni korumak için yaptı. Beni güvende tutmak için. Lucas ve benim bir şekilde uzlaşmamızı sağlamak için.

Ve ben asla bilemezdim.

Eğer Lucas dün gece ağzından kaçırmasaydı.

O zaman bile beni koruduğunu asla bilemezdim. Ama o

zaman gerçekten şaşırdım mı?

Beni hep korudu. Hayatımdaki en kötü şey olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile beni hep kolladı.

Değildi. Hiç olmadı.

O başıma gelen en güzel şeydi. En büyüğü, en aşkın şey.

Haydutum.

Bu da dün gece yaptığım şeyi daha da kötü yapıyor.

O beni ilk günden beri korurken, ben öfkemin ve küçüklüğümün beni ele geçirmesine izin verdim.

Ve bu yüzden hapiste, değil mi?

Ya da daha doğrusu, bu yüzden geceyi nezarethanede geçirmek zorunda kaldı.

Çünkü ikinci öfkemle Lucas'a gerçeği söyledim. Ve o pislik de hıncını en iyi arkadaşından çıkardı. Sevdiğimi sandığım o *pislik*. Tekrar birlikte olmak istediğim. Hâlâ suçluluk duyduğum o pislikten bahsetmiyorum bile.

Cenazede Lucas'a her şeyi itiraf etmenin doğru bir karar olduğunu bilmeme rağmen, yine de körlüğümün ve öz farkındalık eksikliğimin onu en kötü şekilde incittiğini hissediyordum. Sanki kimi ve ne istediğimi bilseydim tüm bu acılardan kaçınabilirdim.

Bu hala doğruyken, siktir et onu.

Onu da acısını da *sikeyim*.

Hıncını onu her *zaman* destekleyen adamdan çıkardığı için onu sikeyim. Onun yanında durdu ve onu öz kardeşi gibi sevdi.

O adamı aklınıza gelebilecek en kötü suçla suçladı. En *kötüsüyle*.

Ve bunda benim de payım var. *Benim*.

Öpüşmeyle ilgili gerçeği ağzımdan kaçırmıyaydım, Lucas asla böyle bir şey yapmazdı.

Ayrıca kapıyı kilitlemedim, değil mi?

"Hey."

Jüpiter'in sesine gözlerimi kırpttırıyorum ve odaklanıyorum. Sanırım bir süredir yatak odamın penceresine bakıyordum ve arkadaşlarım için endişelenmeye başlamıştım: Jupiter, Poe, Callie ve Wyn.

Bugün hepsi buradalar; dün gece olanları anlatmak için Jupiter'i aradığımda sabah ilk iş olarak buraya geldiler. Hepsinin hayatlarında olup biten her şeyi bir kenara bırakıp - Poe ve Wyn yakında erkek arkadaşlarıyla New York'a taşınıyor, Callie'nin yeni doğmuş bir kızı var, Jupiter küçük kız kardeşi Snow'u terk etti, zaten Snow'dan iki yıldır uzak kaldığı için pişmanlık duyuyordu; Jupiter kız kardeşini çok seviyor - beni kurtarmaya gelmeleri, ağlayıp sızlamama ve onlarla bir şekilde tanıştığım için şanslı yıldızlarıma şükretmeme yetti.

"Hey," dedim.

Hüzünle gülümsüyor. "Bir şey var mı?"

Parmaklarım kucağımdaki telefonu sıkıca kavırıyor. "Hayır."

"Şey, belki de sadece," diye omuz silkiyor Callie, yatakta önümde oturuyor, karyolanın direğine dayanmış, "meşgul."

"Aynen öyle." Jüpiter gibi hemen yanımda oturan Poe başını sallıyor.

"Belki de yeni çıkmıştır ve telefonunu kontrol etmeye fırsat bulamamıştır."

Hayır, hepimiz biliyoruz ki sabah ilk iş dışarı çıktı ve şimdi akşam oldu. Ama beni daha iyi hissettirme ihtiyacını anlıyorum.

Beni daha iyi hissettirmek için duydukları tüm ihtiyacı anlıyorum.

Yapabileceklerinden değil, ama yine de.

Wyn, Callie'nin yanından, "Ya da telefonu öldü," diye öneriyor. "Bu da bir olasılık. Bütün geceyi bir hücrede geçirdi. Telefonunu tam olarak şarj edemedi."

Hepsi mırıldanarak onaylıyor ve ben de onlara küçük bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler çocuklar. Belki de iyisinizdir. Belki de o..." Boğazımı temizliyorum. "Ve biliyorsunuz, siz gidebilirsiniz. Ben -"

"Hayır," diyor Jüpiter kararlılıkla. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Burada seninle kalacağız," diye ekliyor Poe. "İhtiyacın olduğu sürece, tamam mı? Nasıl hissettiğini biliyoruz. Şu anda aklından binlerce düşünce geçiyor olmalı. Hepsi de kötü. Onlarla yalnız kalmak istemezsin."

Haklılar.

Bilmiyorum.

Ama onları bu şekilde ortaya çıkardığım için de kendimi kötü hissediyorum.

"Reed," diye başlıyor Callie mavi gözlerinde hüznle, "beni sevdiğini kabul etmediğinde çok mutsuz olurdum, anlıyor musun? Burada olduğu gibi." Bir elini göğsüne bastırıyor. "Eskiden kalbimden bir parça kopmuş gibi hissederdim. Her şey çok renksiz ve kasvetli görünürdü. Yani evet, biliyorum. Hepimiz öyle hissediyoruz. Bu da bize ihtiyacın olduğu sürece kalacağımız anlamına geliyor."

"Evet," diye katılıyor Jüpiter. "Polislerle ve aptal, cahil insanlarla yaşadığın onca saçmalıktan bahsetmiyorum bile."

Wyn başını sallar. "Aynı şey Conrad'ın da başına geldi. Ailem yüzünden. Babam onu tutuklattı." Başını iki yana sallıyor. "Buna hâlâ inanamıyorum.

O şekilde götürüldüğüne hala inanamıyorum. O yüzden kalıyoruz."

Evet, biz hala St. Mary'deyken oldu.

O zamanlar Wyn ya da Jupiter dışında bu kızlardan herhangi biriyle arkadaş olmasam da, birkaç adamın gelip Conrad'ı, daha doğrusu Koç Thorne'u götürdüğünü gördük. Wyn'in babası nüfuzunu kullanarak onunla ilişkisi olduğu için onu tutuklatmıştı.

Yani biliyor.

Ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Hem kendim hem de onun için, çünkü artık nasıl bir his olduğunu biliyorum, sevdiğiniz adamın böyle sürüklendiğini, kelepçelendiğini ve kanlar içinde olduğunu görmek... Bunu kimsenin yaşamasını istemezdim.

"Tamam, teşekkürler. Bunun yeterli olmadığını biliyorum ama..."

"Kapa çeneni." Jüpiter bana yandan sarıldı. "Bize teşekkür etmene gerek yok. Biz en iyi arkadaşız ve en iyi arkadaşlar böyle yapar."

Hepsi aynı fikirde ve ben de onlara tazelenmek için tuvalete gitmem gerektiğini söylüyorum. Ama aslında gidiyorum çünkü dün geceki görüntülerden kurtulamıyorum.

Gelip gidiyorlar, bak.

Flaşlar.

Gerçekten yaşanmış olması, yaşanan *her bir şey* benim için hala gerçeküstü. Hâlâ gerçek dışı geliyor. Tuhaf. Kabus gibi.

Tuhaf bir şaka.

Birincisi, bizi bu şekilde bulanın -yine- Lucas olması.

Görünüşe göre, birkaç gün önce ona o iki aptal mesajı gönderdiğim için benimle konuşmaya gelmişti. Ailem ona yatakta hasta olduğumu söylemiş ve ona her zaman güvendikleri ve onu sevdikleri için üst kata çıkmasına ve yatak odamın kapısını çalmasına izin vermişler.

Öyle yaptı ama ben duymamıştım.

O da beni kontrol etmek için açtı.

Ne bulduğunu anladığında aileme haber verdi ve annem koşarak geldi. Beni o halde görenin babam değil de annem olması, muhtemelen bu olaydan çıkarabileceğim tek teselli oldu.

Sonra ağlama, dayak, tüm dünya -en azından *benim* tüm dünyam- izlerken çığlık atma ve Lucas'ın beni içeri sürüklemesi geldi.

Ve bana gerçeği söylüyor. Bana

gerçek yüzünü gösterdi.

911'i kimin aradığından emin değilim ama her kim aradıysa muhtemelen Lucas'ın hayatını kurtarmıştır. Çünkü ondan önce onu çıplak ellerimle öldürmeye kararlıyım. Reign'in adına intikam almaya *kararlıyım*.

Lucas'ın yıllarca ondan nasıl faydalandığı hakkında.

Yıllarca Reign'in acı çekmesine izin verdi. Reign'in işkence görmesine ve beni, en iyi arkadaşının kızını istediği için acı çekmesine izin verdi. Tüm bunlar olurken onun hakkında dedikodular yaydı. Onun hakkında bana *yalan* söyledi.

Ama sonra dediğim gibi, Lucas'ın peşinden gitmekle büyük bir hata yaptım.

Polisler geldiğinde, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu sevdiğime onları ikna etmek için her şeyi yaptım. Olan her şeyin rızaya dayalı olduğuna. Aramızda geçen her şey

Gece, Lucas'ın Reign'i suçladığı o çirkin, korkunç kelimedenden o kadar uzaktı ki, birisinin nasıl farklı düşünebileceğini bile bilmiyordum.

Bunun aşktan başka bir şey olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Ben onu seviyordum, o da bilmesede beni seviyordu. İşte *aşk* buydu.

Aramızdaki şey hep aşktı. Yine de onu aldılar.

Ve şimdi ona ulaşamıyorum. Mesajlarıma cevap vermiyor. Telefonlarımı açmıyor. Bir saat kadar önce, aramalarım telesekreterine düşmeye başladı.

Arkadaşlarımın söylediklerine rağmen, sanırım

nedenini biliyorum. Sanırım benimle işi bitti.

Onu sevdiğimi söylediğim gece benimle işi bitmişti. Bana bunu söylemek için geldi, bittiğini *kanıtlamak* için. Ve her şeyin bir kez daha paramparça olması fikrini değiştirdiği anlamına gelmiyor.

Yani evet, bitti. Ve

sanırım ölüyorum.

Ben de öyle yapardım. Banyo lavabosunun başında durmuş, pembe elbisemin içindeki solgun ve cansız bedenime bakarken kapının çaldığını duymasaydım, titreyen bacaklarım pes edecek ve yere yığılıp kalacaktım.

"Echo?" Jüpiter aceleyle gider. "Orada her ne yapıyorsan, ki bu duyulara sahip olduğumu bildiğin için banyonun bunun için kullanılmadığını biliyorum, dışarı çıkmalısın. Hemen şimdi."

Lavabonun kenarına tutunuyorum. "Ben... Ben bir saniye içinde çıkacağım. I -"

"Hayır, bir saniye içinde değil. Hemen şimdi." Düğmeyi bile sallıyor. "Çık buradan. Hemen şimdi."

"Haklı," diyor Poe kapıyı çalarken. "*Buraya gel.*"

Bunu Callie ve Wyn'den gelen aynı tür komutlar izliyor. Şaşkın ve aynı zamanda telaşlı bir şekilde, çünkü kim bilir bu ne yeni bir cehennem kabusudur, kapıyı açıyorum.

"Ne -"

Jüpiter elimi tutarak beni durduruyor ve sürüklemeye başlıyor. Beni odamdan çıkarıp koridordan sahanlığa doğru götürüyor ve ben yine ne yaptığını sandığını sormak istiyorum.

Ama aniden, umurumda değil.

Bu dünyada bunun dışında hiçbir şey, tek bir şey bile umurumda değil.

O hariç. Kapımda

duruyordu.

Hayır, geniş omuzları ve ilk günden beri - henüz on beş yaşındayken bile - beni büyüleyen o yüksek gövdesiyle tüm kapı aralığımı *dolduruyor*.

Ve sadece ayakta durup tüm kapı aralığımı doldurmakla kalmıyor, elinde bir gülle *ayakta durup tüm kapı aralığımı dolduruyor*.

Tek bir beyaz gül.

Ve Tanrım, kravat takıyor.

Koyu bordo gömlek üzerine siyah

kravat. *Ve - ve -* temiz traşlı.

Onu en son ne zaman kirli sakalsız gördüm? Hatırlamıyorum. *Ayrıca* saçları da kısacık ve diken diken, tıpkı Azgın Ozan'da hayatıma tekrar girdiği ilk günkü gibi.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde saçları uzamış, yüzünün yan tarafına doğru kıvrılmış ve yakasının etrafına dolanmıştı. Hâlâ malikânede yaşadığımız zamanki uzunluğuna dönmemiş olsa da, o noktaya gelmişti ve aman Tanrım, ellerimi o koyu renkli saç tellerine daldırmaya bayılıyordum.

Onları çekiştirmeye bayılırdım.

Aslında, dün gece boyunca yaptığım şey buydu ve... Ne

yapıyorum ben?

O buradayken ben neden burada durup ona bakıyorum? O

burada.

Onun burada ne işi var?

"Sana yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıktım," diye kulağıma fısıldıyor Jüpiter, bütün kızlar etrafında durmuş beni izlerken. "Ve ben yukarı çıkarken kapı çaldı ve o oradaydı. Ben de seni almaya koştum."

Ben de aynısını yapmak üzereyim, yani

koşmak. Bunu duyduğumda:

"Burada ne yapıyorsun?" O

benim annem.

Ve yalnız olmadığını fark ettim. Elinde bir gül ve kravatla kapıda duruyor ve annemle babam da onun önünde duruyor. Ve onlar da benim gibi ona bakıyorlar. Etrafımdaki tüm kızlar gibi.

Göğsü bir nefesle hareket ediyor ve ben ellerimi yumrukluyorum. Çünkü ürkmüş gibi görünüyordu.

Sanki aldığı nefesler canını acıtıyor ve bunun nedeni de dayak yemesi, öyle değil mi?

Tüm o yumruklar, tekmeler ve Tanrı bilir babamın ben onlara ulaşana kadar başına daha neler geldi. Yine aşağıya, onun yanına koşmak üzereydim ki Jupiter elimi tuttu, ardından Poe diğer elimi tuttu.

İkisi de başını sallıyor ve ben anlamıyorum.

Neden beni durduruyorlar? Neden?

"Bu," diye söze başladı ve ben nefesimi tuttum, "senin için."

Anneme gülü uzatıyor ve omuzlarının sertleştiğini fark ediyorum. Almak için bir hamle yapmadığını da fark ediyorum.

Kendini küçümseyen küçük bir gülümsemeyle, "İtiraf etmeliyim ki bu kardeşimin fikriydi," diye devam ediyor. "Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir. Ama bana bir şey getirmem gerektiğini söyledi ve aklıma gelen tek şey bir gül oldu. Beyaz bir gül. Barış için."

Annem hala onu almak için harekete geçmiyor ve ben artık

bıktım. Tekrar gitmeyi denedim.

Ama yine arkadaşlarım beni

durdurdu. Jüpiter ağzı, *henüz*

değil.

Poe gider, *bekle. Bırak bunu*

yapsın. Bırak ne yapsın,

sormak istiyorum.

Hiçbir şey yapmasına gerek yok. *İhtiyacı* olan şey şu anda benim ona gidip yaptıklarım için özür dilemem. Dün gece olanlarda parmağım olduğu için. Ama babam o anı seçip öne çıkarak düşüncelerimi kırıyor ve ben de arkadaşlarımla ellerini daha sıkı kavırıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor babam, tehditkâr bir tavırla.

Ama annem onu sakinleştirmek için oradaydı. Elini koluna koydu ve "Scott, yapma." dedi.

Babamın omuzları sertleşiyor ama annemin umurunda değil. Reign'e dönüyor ve *sonunda, nihayet*, gülü kabul ediyor. "Teşekkür ederim."

Ona kısa ve kasvetli bir baş selamı verdikten sonra, sırtı dönük olsa da şu anda öfkeden kudurduğunu bildiğim babama dönerek, "Özür dilemeye geldim," diyor.

"İhtiyacımız yok -"

Annem onu yine alçak sesle "*Scott*" diyerek durdurdu.

Tekrar nefes almadan önce Reign'in çenesinin bir saniyeliğine daha da gerilmesini izliyorum. "Bunu anlıyorum. Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum. Muhtemelen kapıda dikilirken görmek isteyeceğin son kişi benim. Özellikle de bunu ilk kez yapıyorsam. Kapının eşiğinde duruyorum." Gözlerini babamdan ayırmıyor, omuzları dik, ayaklarını birbirinden ayırıyor. "Özür dilemek istediğim ilk şey de bu. Bu ilk kez oluyor. Geçmişte evinize bir hırsız gibi girerek mahremiyetinizi ihlal ettim. Bir hırsız gibi *gizlice* girerek. Sen daha iyisini hak ediyordun ve ben bunu sana asla vermedim. Tüm bunların sana karşı ne kadar saygısızca olduğunu hiç düşünmedim."

"Hayır, yapmadın," diye ısırtıyor babam ve annemin kolundaki elinin daha da sıkılaştığını fark ediyorum.

Bu benim için dayanılmaz bir şey.

Ben, ona gidememek. Elini tutamamak ve yanında duramamak. O ailemle bu şekilde yüzleşirken.

Ama sanırım arkadaşlarımdan beni neden

durdurduğunu anlıyorum. Sanırım haklılar; bunu

yapması gerekiyor.

Ailemden özür dilemesi *gerekiyor*.

Dün gece olanlarla başa çıkması gerektiği yüzünde - o güzel ve yine morarmış yüzünde - açıkça görülüyor. Söylediği şeyleri söylemesi gerekiyor ve bunu benden daha iyi kimse bilemez.

Her şeyi derinden hissettiğini. Tanıdığım herkesten çok daha derinden.

Pişmanlık. Suçluluk. Sadakat.

"Ben yapmadım," diye devam ediyor, ayaklarının üzerinde kayarak. "Ve bu benim suçum. Bununla yaşamak zorundayım. Ama yaşamak zorunda kalacağım en kötü şey, benim," derin bir nefes daha almak için duraklıyor ve Tanrım, bunun onu ne kadar incittiğini görebiliyorum, "*onu* koruyamadım. Dün gece başarısız oldum" diyor, gözleri bulutlanmış, sesi alçak ve sert. "Ve bunun dışında dünyadaki her şeye, her şeye katlanabilirim." Çenesi biraz sıkıştı. "Onunla, kızınla tanıştığımdan beri, ben... Şey, bir sürü berbat şey yaptım. O söz konusu olduğunda pişmanlık duyduğum pek çok şey yaptım. Ve her zaman bunu kim ya da ne olduğuma bağladım. Bir hayal kırıklığı. Hep öyle oldum. Bununla her zaman gurur duydum ama..." Çenesini bir kez daha sıkıttı. "Bu, kendimi asla affedemeyeceğim tek şey. Affedilmek istemediğim *tek şey*

için. Onu güvende tutamamak sonsuza dek peşimi bırakmayacak. Onu tehlikeden uzak tutamamak."

Bu durumda, burada öylece durup bunu yapmasına izin vermek gerçekten zorlaşıyor.

Ona gitmemek ve buna bir son vermemek *gerçekten* çok zor.

Bunu yapmak isteyip istememesi umurumda değil. Özür dilemek, işleri düzeltmek ya da şu anda her ne yapıyorsa onu yapmak istiyorsa.

Umurumda *değil*.

Ona başarısız olanın ben olduğumu söylemeliyim. Kapıyı açık bırakan bendim. Lucas'ı kışkırtan bendim.

Ben. Ben.

Ben. Ben.

Ben. Ben. O

değil.

"Yapmadın," diyor babam, sözleri sıkılmış gibi. "Kızımı korumakta başarısız oldun. *Benim* de onu korumakta başarısız *olmama* neden oldun. Haklısın. Kapımızın önünde görmek isteyeceğimiz son kişi sensin. Çünkü sadece evime gelip aileme saygısızlık etmekle kalmadın, kızımı da yoldan çıkardın. Onu artık tanıyamadığımız bir şeye dönüştürdün. Bir yabancı ve -"

"Scott, dur," diyor annem sertçe.

"Ama ben -"

Annem Reign'e hitap etmeden önce babama, "Hayır, şimdi olmaz," diyor. "Buraya gelip özür dileme nezaketini gösterdiğin için sana minnettarız. Ama senin ve kocamın da daha önce söylediği gibi, görmek ya da bir şey yapmak istediğimiz son kişi sensin. Düşünmek istediğimiz son kişi sizsiniz. Çünkü evet, kızımızı bir yabancıya dönüştürdünüz. Sır saklayan, yalan söyleyen ve arkamızdan iş çeviren bir yabancıya. Böyle bir şey değil.

yetiştirdiğimiz kızımız. Onu iyi biri olarak yetiştirdik. Kurallara uyması için. Sorumluluk sahibi olması ve ailesine bakması için. Ama..." İ ekiyor. "Bir tek sen değilsin."

Annem devam ederken babam tekrar ayağa kalkıyor ama neyse ki sessizliğini koruyor: "Dün gece bu işte bizim de parmağımız olduğunu fark ettim. Dün gece Echo ve biz uzun uzun konuştuk. Ve fark ettim ki ona iyi olmayı, sevdiği insanlarla ilgilenmeyi öğretirken, kendine iyi davranmayı, kendine bakmayı öğretmeyi unutmuşuz. Bunu unutmuşum. Bir kız çocuğu annesinden öğrenir ve ben büyürken her zaman iyi bir kızdım. Her zaman kurallara uyan biriydim ve ona da bunu öğrettim. Ona bunu gösterdim. Belki annem de bana bunu gösterdiği içindir, bilemiyorum. Ama büyürken Echo'ya kendim gibi olmayı öğrettim. Bu önemliydi çünkü her zaman bir şeylerle mücadele ettik ve sonra kocamın geçirdiği kazayla birlikte taviz vermek zorunda kaldım ve işleri yürütmek için belki de ona biraz fazla güvendim. Yani evet, ona kendini nasıl ilk sıraya koyacağını öğretmeyi unuttum ve bu benim pişmanlığım. Bununla yaşayacağım."

Görüşüm bulanık ama annemin kendini sıkıca tuttuğunu görebiliyorum. Babamın da. Keşke bütün bunları onlara anlatmasaydım. Keşke dün gece onlarla o uzun konuşmayı yapmasaydım.

Kalbimdeki her şeyi itiraf ettiğimde.

Saklandığım yerden çıktım ve onlara Lucas'la olan ilişkimi, ne kadar bozuk olduğunu ve bunun farkında bile olmadığımı anlattım. İki yıl önce yaptığım ve beni St. Mary's'e götüren hatayı ve bundan ne kadar pişman olduğumu ama bunu gerçekten geride bırakmak istediğimi anlattım.

Ve sonra onlara m ü c a d e l e ettiğim *her şeyi* anlattım, *her zaman* mücadele etti.

İyi olmak. Mükemmel olmak. Mutlu olmak ve her zaman suçlu olmamak.

Ve sessizce, dikkatle dinlediler.

Annem yaptı. Babam kendi öfkesiyle araya giriyordu. Ama ikisi de söylediklerime dikkat ettiler ve o konuşma ne kadar zor olsa da sonunda rahatladığımı hissettim. Yapılması gereken önemli bir konuşma olduğunu hissettim.

Ayrıca sonunda onlara St. Mary's'i, arkadaşlarımı ve orada geçirdiğim zamanı anlatabilecektim. Bu sayede tüm arkadaşlarım buraya gelip tüm günü benimle geçirebildiler.

Ama annemin geçmişte yaşananlar için kendini suçlamasını da istemiyorum. Onu acı içinde görmek de istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum. Ailemizin geleceğe bakmasını istiyorum.

"Ve Echo bize bunu ona senin gösterdiğini söyledi," diye devam ediyor. "Kendine bakması gerektiğini. Kendine öncelik vermesi gerektiğini... ve ben... bunun için size minnettarım. Ayrıca NYU için de. Ona ikinci bir şans verdiğin için ve -"

"Bunu hak etti," diyor kararlılıkla. "İstediği her şeyi hak ediyor."

Annemin omuzları bir iç çekişle inip kalkıyor. "Öyle. Ama yine de bu, senin burada olmanın bizim için kolay olduğu anlamına gelmiyor. Kızımızın seni sevdiğini söylemesi. Seninle birlikte olmak istediğini. Özellikle de biz biliyorken, senin hakkında hep bir şeyler biliyorken. Bir şeyler duymuş, bir şeyler görmüşken."

Bu noktada annem babamın elini tuttu ve orada bir ekip olarak duruyorlar ve Tanrım, ben de bunu yapmak istiyorum.

Kendi takımımızı kurmak istiyorum. Reign ile.

Orada öylece, elleri iki yanında, gergin ve yalnız durmasını istemiyorum. Elimi onun elinin içine sokmak ve yanında durmak istiyorum. Şimdi ve sonsuza dek.

Ama arkadaşlarım hâlâ gitmeme izin vermiyor ve annem konuşmaya başlıyor.

"Echo bize bundan da bahsetti. Dedikodulardan ve nasıl yanlış olduklarından. Ya da abartıldığını. Gerçeğin nasıl farklı olduğunu. Siz ve Bay Davidson hakkında. Bize hiçbir ayrıntı vermedi ama buna inanmak bizim için zor, anlıyor musun? Çünkü babanıza çok şey borçluyuz. Buradaki çoğumuz borçluyuz. Ama son olaylara rağmen ona inanmayı seçiyoruz. Yani sana aşık olduğunu söylediğinde -"

"Kızımıza karşı niyetiniz nedir?"

Bu benim babam ve elimde olmadan "Baba! Hayır." diye bağırdım.

Varlığımı bu şekilde duyurmak istemezdim. Merdivenlerin tepesinden bağırarak ve yanımda duran arkadaşlarım da dahil olmak üzere herkesi şok etmek.

Ama yapmak zorundaydım.

Babamın uygunsuz sorular sormasını engellemek

zorundaydım. Pek sayılmaz.

Yani, bunu neden sormak istediğini anlıyorum, ama sormasını istemiyorum.

Çünkü cevabının ne olacağını bilmiyorum. Çünkü cevabının duymak istemeyeceğim bir şey olmasından korkuyorum. Çünkü ben... sadece aklımı kaçırarak kadar korkuyorum.

Ve bunu yaşadım.

Ona gitmek istiyorum. Şimdi ona gitmek *zorundayım*.

Hem annem hem de babam dönüp bana bakarken, ben çok sevdiğim adama odaklanmaya devam ediyorum. Gözleri üzerime dikilmiş ve o kadar yoğun ve parlak bakıyor ki, artık bir bakış, bir bakış ya da bir bakış değil.

Bir dokunuş.

Bir çekim. Bir yerçekimi. Bir güç.

Onun kırmızımsı kahverengi gözleri damarlarımda ve kan dolaşımda akan hayattır ve beni koşturuyor. Merdivenleri yırtarcasına inerken ve ona doğru koşarken görebiliyorum.

Onun içinde de bir şeylerin hareket ettiğini görebiliyorum.

Sanki benim kahverengi bakışlarım, gümbür gümbür ayak seslerim onu da aynı şekilde etkiliyor.

Göğsünü titretiyor, ayaklarını kaydırıyor, ağzını ayırıyor. Ve sonra ben oradayım.

Onunla ailem arasında.

Onu içime çekiyorum, traşlı çenesini, kısa saçlarını, o gözleri. Çürükleri. Yarık dudağı.

Sonra ona yaklaştım. *Yanına* gidiyorum.

Elini tutuyorum.

Onu -daha doğrusu yumruğunu- bunca zaman istediğim gibi kavradım ve arkamı döndüm.

Ailemle yüzleşmek için. Babam ve onun kaynayan yüz hatları; annem ve onun bir şekilde hem şefkatli hem de temkinli gözleri, o tek gülü tutuyor.

Bu beni tamamen yıkacak güce sahip.

Bunu yapmak, ailemle bu şekilde yüzleşmek biraz korkutucu ama henüz on iki yaşındayken aşık olduğum çocuğu desteklemek ve yanında durmak için her şeyi yaparım.

Derin bir nefes aldım ve şöyle dedim: "Anne, baba, ikinizi de seviyorum ve endişenizi gerçekten takdir ediyorum. Bunun nereden geldiğini de anlıyorum ve bunun sizin için hiçbir şekilde kolay olmadığını görebiliyorum. Ama onu bu şekilde sorgulamak zorunda değilsiniz. *Kapıda* duruyor. Daha içeri gelmesini bile istemediniz ve -"

"Düzeltilmek için."

Konuşuyor, sözümü kesiyor.

Ayrıca parmaklarını açıyor ve benimkilerle birleştiriyor. Ayakta durabilmek için dizlerimi birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum. Saf sevinç, saf rahatlama, elinin benimkine kayan mutlak lezzetli sıcaklığı ve sertliği.

Ailem artık gözlerini ona çevirdi.

Elini tuttuğum dikkatlerinden kaçmamış olsa da, bu konuda yorum yapmamayı tercih ediyorlar.

"Geçmişte yaptığım her şeyi düzeltmek için," diyor, sesi ciddi, yüz hatları kararlı. "Dün gece yaptıklarımı düzeltmek için. Sadece bir şekilde doğru olanı yapmak için değil, aynı zamanda bir daha asla olmamasını sağlamak için. Ve olmayacak da." Kavrayışı sıklaşıyor. "Bir daha *asla* olmayacak. Kızını asla incinebileceği, onu koruyamayacağım, güvende tutamayacağım bir duruma sokmayacağım. Bana inanmak ya da verdiğim sözlerle inanmak için çok fazla nedenin yok ama bir zamanlar biri bana sözün yemin olduğunu söylemişti. Bu bir sözdür. Bir şeref sözüdür. Bir antlaşma, bir taahhüt ve bir yemin. Söz bir bağıdır ve benim niyetim bu bağı korumaktır."

Onu kaşıyorum.

Elinin arkasını, parmak eklemlerini kaşıyorum. Parmaklarını.

Niyetim bu değil ama istemsizce yapıyorum.

Bu benim kontrolüm dışında. Tıpkı ona bakarken gözlerimden akan yaşların yine kontrolüm dışında olması gibi. Onun kararlı yüzünü gördüğümde. O köşeli çene hattı güçle daldırılmış. O yüksek elmacık kemikleri, hepsi irade ile bağlanmış. İnatçı burnu. Kararlı kaşları.

Sonra yıkıldım ve yalvardım. "Anne, baba. Lütfen konuşabilir miyim?" "Konuşmak için izninizi rica ediyorum -"

İkimiz de aynı anda söylüyoruz ve ikimiz de aynı anda duruyoruz. Ama o sabırlı ve güçlü olma kararlılığına sahipken, ben değilim. Çünkü o durur durmaz, parmakları hala benimkilere kenetlenmişken, ben yeniden başlıyorum. "Lütfen anne. Yalnız kalalım. Sadece birazcık bile olsa. I -"

"Tamam." Annem

başını sallıyor. "Annie

."

Babama "İzin ver." dedi. Sonra Reign'e, "Ama Echo'nun dediği gibi, sadece kısa bir süre için. Biz hala ne olduğunu unutmadık -"

"Onu otuz dakika içinde bize geri getirmezsən, peşinden gelirim," diye tehdit ediyor babam ve annemin elini bırakıp odadan çıkıyor.

Annem iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Otuz dakikadan fazla değil. Ve ikiniz de burada kalacaksınız."

Bu beni biraz kızdırdı. Sanki Reign eve girmeye uygun değilmiş gibi ve ben de protesto etmek üzereyim - onunla tartışmayan ya da yüzleşmeyen biri için

d n gece a tığımdan beri gerçekten  zg rleştim ve bunu yapmaya alıştım - ama Reign benden önce da v r a n d ı .

"Anlıyorum. Onu zamanında geri getireceğim."

Annem başını sallıyor ve kapıyı kapatmak için geri çekiliyor.

O yapar yapmaz, elini çekip arkamı dönüyorum. Ve yürümeye başlıyorum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Nereye gittiğimi ya da nasıl sürüklendiğimi bile bilmiyorum.

Arkamdaki adam - beni çok kolay idare edebilen ve birçok kez idare etmiş olan adam - ama evimden uzaklaşmam gerekiyor. Ona bir suçluymuş gibi bakan insanlardan uzaklaşmalıyım.

Sanki her an saldırabilirmiş gibi.

Ormanda sadece evimin ve alçı çatının ışıklarını görebildiğim bir yere geldiğimde duruyorum ve etrafımda dönüyorum. "Onlara her şeyi anlatmadım" derken konuşmasına fırsat vermiyorum.

"Ne?"

"Baban hakkında," diye açıklıyorum, parmaklarım onunkilerin etrafında sıkışıyor. "Yani, onlara ayrıntıları vermedim. Onlara tüm detayları vermedim. Sadece iyi bir adam olmadığını ve -"

"Fark etmez," diyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor, parmakları benimkileri de aynı sıkılıkta kavıyor. "Babamı sikeyim. Şu anda umurumda değil ve geçen gece de umurumda değildi. Ben sadece... Bu beni şaşırttı ve sinirlendim."

Bunu anladım.

Ben de sinirlenirdim. Bana günlüğümü okuduğunu söylediğinde ve sonra da bunu bana karşı kullandığında sinirlenmiştim. Niyetim asla o n u n derin sırlarını ona karşı kullanmak olmasa da, neden biraz şaşırdığını anlayabiliyorum.

"Herkesin seni suçlamasından gerçekten yoruldum," diyorum ona. "Herkes senin kötü adam olduğunu düşünüyor."

Yüzünde bir morluk beliriyor. "Ben de bir aziz değilim. I -"

"Acıyor mu?" Sözünü kestim çünkü ona söylemem ve sormam gereken o kadar çok şey var ki.

Sayısız şey var ve onları daha ne kadar içimde tutabileceğimi bilmiyorum.

Sanki o da benim huzursuzluğumu anlıyor. Onun için endişelenme ve telaşlanma ihtiyacımı. O da sabırla başını sallıyor ve "Sorun yok." diyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, eskilerinin üstündeki yeni morluklara bakıyorum. "Öyle, değil mi? Yüzün sanki... Acıdığını biliyorum Reign, tamam mı? Seni gördüm. *Fark ettim*. İrkilmeden nefes alamıyorsun. Kaburgaların yüzünden, değil mi?" Göğsüne bakıyorum, elim tuttuğu yerden fırlıyor ve göğsüne uzanıp *çok* ama *çok* nazikçe dinlendiriyorum. "Kırıldılar mı? Kırıldılar, değil mi? Kaburgaların -"

Sonra yanaklarımı okşayarak başımı kaldırmamı sağladı, sert elleri yumuşak tenime sürtünürken "Sorun yok" diye tekrarladı.

"Reign -"

"Hiçbir şey kırılmadı," diyor yanaklarıma sıkıca bastırarak. "Güven bana. Onları kontrol ettirdim. Yaptırmak zorundaydım. Homer beni yalnız bırakmadı. Dediğim gibi, ben iyiyim. Daha kötülerini de yaşadım. Her şey yoluna girecek. İyi olacağım."

İçimden bir nefes kaçıyor, gözlerim rahatlayarak kapanıyor. O iyi olacak.

"Şimdi, yapmam gereken -"

Gözlerimi açtım. "Benim hatamdı."

"Ne?"

Bileklerini kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Ona söyledim." "Kime neyi söyledin?"

Reign bizi bulanın Lucas olduğunu ve neden buraya geldiğini zaten biliyordu; Lucas dün gece polislerle konuşurken bu konuda oldukça açık ve netti. Reign bunu biliyor olsa da dün geceki fiyaskoda benim nasıl bir rol oynadığımı bilmiyor.

"Öpücük hakkında." Sonra sanki gerçek ortaya çıkmak istiyormuş gibi devam ediyorum: "Ona bunu başlatanın ben olduğumu söyledim. Seni ilk benim öptüğümü. Seni her zaman öpmek istediğimi çünkü her zaman... ve bunu onu incitmek için yaptığımı. Yaptım çünkü kızgındım. Öfkeliydim. Çünkü o biliyordu. Başından beri bana karşı ne hissettiğini biliyordu ve acı çekmene izin verdi. İzin verdi..." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, parmaklarım bileklerini sıkıyor. "Özür dilerim, Reign. Ben... Ben *asla* ikinizin arasına girmek istemedim. Bu istediğim son şeydi. Asla bir arkadaşlığı bozmak istemedim. I -"

"Yapmadın," diye homurdanıyor, burun

delikleri açılıyor. "I -"

"Bu asla bir arkadaşlık değildi." Yutkunuyor. "En azından benim düşündüğüm gibi değildi." Haklıydı.

Ve trajedi de bu, değil mi?

Reign'in en iyi arkadaşı, kardeşı sandığı adam bir yılandan başka bir şey değildi. Sadece hakkındaki dedikodulara katkıda bulunmakla kalmayıp dün gece hayatını mahvetmeye çalışan kıskanç, zayıf ve acınası bir insandan başka bir şey değildi.

Tanrım, bir de dostluklarını onarmak *istediğimi* düşün.

Aralarındaki farklılıkların ortadan kalkmasını istedim. Lucas'a arkasından mesaj atacak kadar.

"Neden bir şey söylemedin?" Sonra ben sordum. "Neden bana söylemedin?"

Neden bu yükü tek başına üstlendin? Neden

hep böyle yapıyorsun?

Çenesini ileri geri oynatıyor, düşünceliymiş gibi gözlerini kısıyor. Sonra, "Çünkü nasıl yapacağımı bilmiyordum. I..."

Düşüncelerini toparlamasını bekliyorum.

"Ben," diye başını bir kez sallıyor, "paylaşma konusunda iyi değilim. Ben... Ve bu canımı yaktı. Ama sonra belki de bunu hak ettiğimi düşündüm. Hayatımda yaptığım her yanlış için. O yüzden kimseye bir şey söylemenin anlamı yoktu."

Yanağımın içini ısıırıyorum.

Dudaklarımı büzüyorum.

Ağlamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Hıçkırarak ve feryat ederek.

Onun için.

Yüzündeki gergin ifadeye gördüğüm acı için. Yaşadığı tüm acılar için. Ona en yakın olması gereken insanların elinden.

"Yani senin suçun değil. Her ne yaptıysa, onun suçu. Senin suçun değil." Sonra, neredeyse hiç ses çıkarmadan, tereddütle ekledi, "Ve belki ben de değilim."

Benim sesim ise tamamen yüksek ve sert. "Evet. Sen *değil*, Reign. Bu senin suçun değil. Bunu hak etmiyorsun. Böyle ihanete uğramayı hak etmiyorsun."

O zaman yüzünde bir şeyler değişıyor.

Yüz ifadesi yeniden düzenlenir. Gözleri hem eriyor hem de kararlı hale geliyor. Tıpkı ailemle niyetleri hakkında konuştuğu zamanki gibi.

Başparmaklarını yanaklarıma sürtüyor. "Sana inanıyorum." Sonra geri çekiliyorum.

Kucaklamasından ıktım. Aramıza biraz mesafe koydum.

Dört adımlık bir mesafe.

Ama sonra iki taneye daha ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bu yüzden iki adım daha geri gidiyorum. Ve geri çekildiğim süre boyunca onu izledim.

Yumruklarının iki yanında sıkılaşımasını izliyorum. Gözleri daralıyor. Adem elması bir yutkunmayla sarsılıyor. Yüz hatları kırılğan ve acılı bir hal alıyor.

Onu böyle acı çekerken görmekten nefret etsem de kendime biraz zaman ayırmam gerekiyor.

Kendimi bundan sonra olacıklara da hazırlamalıyım.

Sana inanıyorum, dedi.

Ama bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Şimdi, bugün, az önce söylediklerimi mi kastediyor? Yoksa inanmasını istediğim diğer şeyleri mi kastediyor?

Kalbim tavanda asılı, aramızdaki dengede sallanırken fısıldıyorum, "Geldin."

"Aramışsınız," diyor, hiç vakit kaybetmeden, beni bir saniye bile bekletmeden.

Cevap karşısında boğazımda bir yumru oluşuyor.

Onun olduğumdan beri bana vermesini istediğim şey.

Yine de çenemi kaldırıyorum ve güçlü duruyorum. "Yapmadım. Yapamadım. Telefonun... O -"

"Öldü," diyor, gözleri doğrudan ve açık. "Sanırım, en azından. Bütün gün bakmadım. Bütün gün bakmak aklıma bile gelmedi. Lanet hastanede saatler sürdü ve kardeşim yakamdan düşmedi ve sonra... Sonra buraya geldim."

Saç kesimine bakıyorum. Temiz traşlı çenesine.

Kravatına. Şu gül.

Yutkunarak fısıldadım, "Ailemden özür dilemek için."

"Evet."

Ben de ellerimi yumrukladım. "Bu... Hepsi bu mu?" "Hayır."

"Peki başka ne var?"

Bunun üzerine beni biraz bekletti ve sanırım şu anda aynı sorunu yaşadığı için. Tıpkı benim daha önce yaşadığım gibi. Söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki, ortaya çıkmak için pençeleşen o kadar çok şey. Onun da söyleyecek, ortaya çıkaracak çok şeyi var.

Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Çünkü o şeylerin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. "Her şey," diyor sonunda.

"Ben..."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.

"Onlar koordinatlar," diyor sonra, gözleri delici bir şekilde.

"Ne?"

Yumruklarını açıyor ve bir elini yukarı kaldırıyor.

Göğsüne koyuyor. Sol tarafta, parmakları genişçe açılıyor. Ve ben biliyorum.

Ne demek istiyor?

"Numaralar," diye onaylıyor. "Onlar koordinatlar."

Sevindim. Bana göğsündeki dövmeden bahsettiği için.

Ama kafam da karıştı çünkü bunun ne anlama geldiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. "Koordinatlar. Yani," diye burnumu kırıştırıyorum, "bir yerin mi?" Başını salladı. "Evet."

"Hangi yer?"

"Burası." Sonra, "Burası."

"Ben... anlamıyorum."

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor, beni kasıtlı bir yavaşlıkla içine alıyor. Sonra iç geçirdi, elini indirdi, parmaklarını tekrar yumrukladı ve "Her zaman bir şeyler için bana teşekkür ediyorsun, değil mi? Sanırım şimdi sıra bende. Teşekkür etme sırası bende."

"Ne için?"

"Söylentilere, dedikodulara asla inanmadığın için" diyor. Sadece sana gösterdiklerime inandın, duyduklarına asla inanmadın. İnsanların hakkımda konuştuklarından ziyade sana nasıl *davrandığımdan* dolayı benden nefret ettin ve ben... Evet, bunun için teşekkürler. Ve dün gece için de. Benim için ayağa kalktığın için. Beni savunduğun için. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Kimse yanımda durup benim için dünyayla yüzleşmemişti. Benimle *birlikte*. Ama en önemlisi, hiç kimse bana inanmadı, Echo. *Hiç kimse*. Senden önce hiç kimse."

Duraklıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Çünkü insanlar aptal ve cahil."

Ve onlardan nefret ediyorum.

Ve seni çok seviyorum.

Ve lütfen sen de beni sevdiğini söyle. Lütfen.

Dudakları hafifçe seğiriyor. "Hani ilk tanıştığımızda geceyi gündüze çevirdiğimi söyledin ya?"

"Evet."

Başını hafifçe sallar. "Ben olduğumu sanmıyorum. Bence sendin." "Ben mi?"

"Evet." Başını sallıyor, gözlerimin içine öyle bir yoğunlukla bakıyor ki nefesim kesiliyor. "Sen benim gecemi gündüze çevirdin. On beş yıldır içinde yaşadığım geceyi. O gece güneşi görmemi sağlayan sendin. Yazı görmemi sağladın. Karpuzları, limonatayı ve güneş ışığını. Hepsi hayatıma güzel pembe bir elbiseyle girdiğin için oldu." Sonra omuz silkerek, "Başta pembe olduğunu düşünmüştüm. Ama meğer pembenin yüz elli tonu varmış: şeker pembesi, kiraz çiçeği, tozlu pembe, Fransız pembesi, kestane gülü. Ve o gece giydiğin karanfil pembesi diye bir şeydi. Gecenin ilerleyen saatlerinde araştırdım. Yani, pembenin bu kadar çok tonu olduğunu kim bilebilirdi ki? Tüm renkler arasında pembenin favorim olacağını kim bilebilirdi ki? Dünyayı gördüğüm renk olacaktı. Rüyalarımda gördüğüm renk olacaktı. Her düşüncemin, aldığım her nefesin, kalbimin her atışının rengi olacaktı. Ama buna şaşırmamalıyım, değil mi? Çünkü senin yaptığın şey bu. Bir şeyleri değiştirirsin. Dünyayı değiştirirsin. Sen *benim* dünyamı değiştirdin. Kitaplarınla ve sözlerinle. Günlüğünle. Tanrım, lanet olası *günlüğün*."

Yumuşakça kıkırdıyor, anıların içinde kaybolmuş. "Ve düşündüm ki, *siktir et beni*. "Kim lan bu kız?" diye düşündüm. Nasıl oldu da onu şimdi buldum diye düşündüm. Sadece pembe ve lanet bir çiçek gibi güzel değil, aynı zamanda günlük yazan bir kız. Benim gibi."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Gözleri artık tamamen sıvı, parlak, erimiş ve derin duygu havuzları. "Bundan hep nefret etmişimdir. Günlüğe yazmaktan. Kendimi korkak gibi hissederdim. Ama bu bir terapistin ofisinde edindiğim bir şeydi ve bu alışkanlıktan vazgeçmek çok zordu. Ama seninle tanıştığımdaya, hayatımdaki diğer pek çok şey gibi bu da o kadar kötü hissettirmede. Utanç verici bir şey gibi gelmedi. Bir bağ gibi hissettirdi. Seninle. Beni sana bağlayan bir şey varmış gibi hissettim. Gizli ama güçlü bir şey. Sihir gibi bir şey.

"Ama her neyse, bıraktım. Her şey olduğunda yazmayı bıraktım çünkü artık o bağlantıyı istemiyordum. Sana bağlı olmak istemedim. Sana bağlanmayı hak etmiyordum ve mesele de bu, değil mi? Hak ettiğim şey. Hak ettiğimi düşündüğüm şeyi. Ve hak ettiğimi *düşündüğüm* şey sen değilsin.

"Haklıydın," diyor ayaklarının üzerinde kayarak. "Dünyanın benim hakkımda inandığı şeylere inandığımı söylediğinde. Tüm yalanlara, tüm söylentilere inanıyorum. Bir hayal kırıklığı olduğuma *inanıyorum*. Ve eğer herkesi hayal kırıklığına uğratırsam, o zaman seni hayal kırıklığına uğratmaktan beni alıkoyan ne? Kalbini kırmaktan, hayallerini yıkmaktan ve *seni* perişan etmekten beni *alıkoyan* ne? Ve bu dünyada her şeye katlanabilirim, Echo, *bunun* dışında her şeye: Seni hayal kırıklığına uğratmak. Dünyamı değiştiren kızı hayal kırıklığına uğratmak. *Karanlık* hayatıma güneşin doğmasını sağlayan kızı. Her şeyi pembe gözlüklerle görmemi sağlayan kızı. Bana pembenin yüz elli tonu olduğunu öğreten. Yani, bu adil olmazdı, değil mi? Ona karşı. *Sana* karşı. Bu yüzden her zaman tek seçeneğimin seni uzaklaştırmak olduğunu düşündüm. Seni uzak *tutmak*. Ama bu doğru değil. Başka bir seçenek daha var. Hiç düşünmediğim bir şey. Şu ana kadar. Bugüne kadar."

Elini tekrar göğsüne koyuyor. "Ve seni kalbimde taşımak yerine, ilk tanıştığımız ve dünyanın pembeye döndüğü, dünyanın yaşamaya değer bir şeye dönüştüğü yeri taşımak yerine, senin yanında yürüyorum. Elini tutuyorum ve bu dünyada seninle *birlikte* yürüyorum. Seni önemsiyorum. Seni koruyorum. Seni güvende tutuyorum. Önüne çıkan her engeli yok ediyorum. Seni inciten her şeyi öldürürüm. Diğer seçenek, Echo, *inanıyorum*. Sana. Senin bana inandığın gibi ben de sana inanıyorum."

Burun delikleri uzun bir nefesle genişler.

O kadar uzun bir nefes ki, yutarken boğazı bile onunla birlikte hareket ediyor. Midesi de onunla birlikte kasılıyor ve hareket ediyor.

"Babam, ben büyürken beni değiştirmeye çalıştı. Beni kendisi için kabul edilebilir bir hale getirmeye çalıştı. Ama ben değişmedim. Değişmediğimden *emin oldum*. Şimdi değişebilir miyim bilmiyorum ama değişebileceğime inanmak istiyorum. Sana hak ettiğin her şeyi verebileceğime inanmak istiyorum. Olmamı istediğin kişi olabileceğime. Ya da bu değilse, bunu düzeltebileceğime inanmak istiyorum. Anlıyor musun? Senin için bir şeyleri düzeltebileceğime. Kırdığım şeyleri düzeltebileceğime. Seni ağlatacağım tüm gözyaşlarını düzeltebilirim. Seni kızdıracağım tüm zamanları düzeltebilirim; bir pislik gibi davrandığım için kavga edeceğimiz tüm zamanları. Senin için her şeyi düzeltebileceğime inanmak istiyorum.

"Ve sana söz veriyorum, inanacağım. İnanacağım. Zor olacak ve muhtemelen milyonlarca kez çuvallayacağım. Ama sana söz veriyorum, senin bana inanmaya *devam* ettiğin gibi ben de inanmaya *devam* edeceğim. Senin pes etmediğin gibi pes etmeyeceğime söz veriyorum. Senin gibi inançlı olacağım. Sana söz veriyorum, senin benim dünyamı değiştirdiğin gibi ben de senin dünyanı değiştireceğim Echo. Her mevsimi yaza, her geceyi gündüze çevireceğim. Hayatının geri kalanında seni karpuz ve limonatayla besleyeceğime. Seni sıcak ve güneşli tutacağımı. Ya da denerken öleceğim. Ve sözümü tutacağımı biliyorsun çünkü bana sözün bir bağ olduğunu öğreten sendin, değil mi? Bu bir bağlılık ve bir yemin. Bir yemin. Ve benim sana olan yeminim de bu: inanmak. Sanırım..."

Ham ve yoğun duygular birkaç saniye boyunca yüz hatlarında hareket eder.

Sonra, "Yani sanırım bugün buraya gelmemin nedeni sadece ailenizden özür dilemek değil, aynı zamanda size bir şey sormak istemem."

"Bana ne soracaksın?"

Yumruğunu açıp kapatıyor. "Seni gördüğüm anda sana sormam gereken bir şey. Benim için çok genç olsan bile."

Ben de yumruklarımı açıp kapatıyorum.

Ayrıca çok ama çok zor nefes alıyorum. Göz kırparken, gözyaşlarımı uzak tutuyorum.

Çünkü onun yüzünü görmek istiyorum. Bana sorduğunda yüzünü *hatırlamak* istiyorum.

"Ne, Reign?"

Bunun üzerine yumruklarını açıyor ve parmaklarını bu şekilde açık ve savunmasız bırakıyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi. "Benim kız arkadaşım olur musun, Echo?"

Niyetim onu bekletmek değil.

Cevabım için onu diken üstünde tutmak için.

Ama henüz konuşabileceğimi sanmıyorum. Çok üstesinden geldim. Çok duygusalım. Çok duygusalım.

Altı yıl.

Altı yıl boyunca bunu bekledim. Beklediğimin farkında bile değilken bekledim. Ve ben sadece... nefes alıyorum.

İçime çekiyorum. Güneş ışığı gibi. Yaz gibi. Bana vaat ettiği tüm o güzel şeyler gibi.

İhtiyacım olmayan ama yine de bana vereceğini bildiğim şeyler.

Çünkü o böyle biri.

Sevdiğim çocuk.

Bu ormanda rastladığım siyahlı çocuk. "Neden?" O zaman soruyorum ve o da biliyor.

Ben de tam olarak bunu soruyorum.

Ve onu bana verdi.

Kelimeler.

"Çünkü seni sevdiğimi düşünüyorum."

Bunu da özümsemem gerekiyor. Ve bunu dudaklarımı ayırıp gözlerimi kapatarak yapıyorum.

Bunu yumruklarım açıkken de yapıyorum, her kelimenin, her hissin içime sızmasına izin veriyorum. Böylece sonunda *itiraf ettiği* anı asla unutmam.

Sonunda beni sevdiğini söyledi.

Sanırım seni seviyorum.

O zaman gözlerimi açıyorum. "*Sence?*"

Yüz hatlarımı inceliyor. "Evet."

Dişlerimi sıkıyorum, mutluluğumu, çok fazla duygumu unutuyorum. "Ciddi misin? *Şimdi bile*. Öyle mi düşünüyorsun?"

Ve aman Tanrım, ona bir bak.

Eğleniyor.

Eğlendiğine inanamıyorum. Dudakları seğiriyor ve aptal güzel gözleri parılıyor.

Sonra bana doğru bir adım attı. "Evet. Çünkü sana karşı hissettiklerim için aşkın doğru kelime olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki o zaman doğru kelime ne?" Bir

adım daha. "Takıntılı. Çünkü sana takıntılıyım." Hafifçe

sönüyorum. "Oh."

Bir adım daha. "Arzulamak. Çünkü aldığım her nefeste seni arzuluyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri aldığım her nefeste seni arzuluyorum."

Sarsılarak yutkunuyorum. "Başka ne var?"

Dördüncü adım. "Delilik. Çünkü senin için deliriyorum."

Aman Tanrım.

"Ve?"

Beş numaralı adım. "Hayat. Çünkü sen damarlarımda atan nabızsın."

Hıçkırıyorum. "I..."

O zaman bana ulaşıyor, altıncı adımda. "Hasta. Çünkü senin için hastayım. Çünkü senin için hissettiklerimin bir adı yok Echo. Kelimelerle anlatılamaz. Ne senin ne de benim. Çünkü sana karşı hissettiklerim daha önce kimsenin kimseye karşı hissettiği şeyler değil. Ama istersen buna aşk diyebiliriz. Ve ben de seni her gün sevdiğimi söyleyebilirim. Ta ki sen tüm logofil ihtişamınla, sana karşı hissettiğim her şeye uyan yeni bir kelime ya da yepyeni bir kelime dağarcığı icat edene kadar."

Ve az önce altı adım attığımı fark ettim.

Birbirimizi tanıdığımız her yıl için bir tane.

Birbirimizi *sevdiğimiz her yıl için*.

Ve bu şimdiye kadarki en şiirsel şey değil mi?

Aşık olduğum adam durup dururken benim için şiir yazıyorsa aşk kimin umurunda? Takıntılı olduğum, delirdiğim, uğruna yaşadığım ve aldığım her nefeste arzuladığım adam beni kalbinde taşıdığını söylediğinde aşk kimin umurunda?

Bunu bana o söyledi, değil mi?

İlk tanıştığımız bu ormanı göğsünde taşıdığını. Tüm bunları düşününce aşk çok aptalca ve küçük görünüyor.

O haklı.

Elimi göğsüne, dövmesinin olduğu yere koydum. "*Gerçekten* tanıştığımız yerin koordinatları mı?"

Göğsü bir nefesle inip kalkıyor. "Seni yakınımda tutabilmemin tek yolu buydu. Daha doğrusu, kendime seni yakın tutma izni vermemin tek yolu buydu. Her şeyden sonra."

"Çünkü sen..." Gömleğini yumrukladım. "Günlüğüne yazmayı bıraktın." "Evet."

Yüce Tanrım, bir günlüğü var. Bir *günlüğü*.

Tıpkı benim gibi.

Yani...

Bunun olma ihtimali nedir?

Lanet olası şans nedir? "Rengi ne?" Nefes veriyorum. "Siyah."

"Okumak istiyorum."

"Okuyabilirsin."

"Ve sadece üç satır değil."

"Bu senin."

"Neden biliyor

musun?" "Neden

mi?"

"Çünkü bence..." Ona yaklaştım. "Sanırım bu işi böyle çözeceksin."

"Düzelteceğim," diyor kararlılıkla.

"Bana söylememeyi bu şekilde düzelttin. Bunca zaman. Aramızdaki bu çılgın bağlantıyı saklayarak. Bu çılgın ve devasa ve muazzam ve devasa bağlantıyı."

"Evet."

Kalbim sıkışıyor. "Ve günlüğüne tekrar yazmaya başlamanı istiyorum."

"Tamam."

"Çünkü seninle o bağı kurmak istiyorum," diyorum ona, nefes nefese. "Seninle olan tüm bağları *istiyorum*. Sana o kadar bağlı olmak istiyorum ki hiç kimse, sen bile bizi ayıramasın. Çünkü bunu sen yaptın. Bizi ayırdın. Pek çok kez, Reign. *Uzun yıllar* boyunca."

Sonunda ellerini kaldırıp yüzümü çerçeveleyiyor. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Orada öylece durdum, gözlerinin içine baktım, zar zor nefes alıyordum, kendimi zor tutuyordum.

Bunun gerçek olduğunu zar zor idrak edebiliyorum.

Beni gerçekten sevdiğini.

Hayır, aslında yok.

Benim için 'aşk' kelimesinin açıklayabileceğinden ya da tarif edebileceğinden çok daha fazlasını hissediyor.

"Biliyorsun, benim için bütün bunları yapmana gerek yok," diyorum sonra ona. "Az önce söylediğin her şeyi. Onlara ihtiyacım yok."

"Biliyorum." Dudakları küçük, orantısız bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ama yine de onları sana vereceğim."

Dudağımı ısırdım. "Ne renk bu? Elbisem."

Gözlerimin içine bakmaya devam ediyor.

"Fuşya."

Başımı salladım. "Bunu bildiğine inanamıyorum."

"O gece uyuyamadım. Ben de öyle yaptım. Pembeleri saydım."

Gözlerimi kapattım. "Tanrım, Reign."

O da yaklaşıyor.

Birbirimize karşı otlayana kadar.

"Peki," diye sordu, "kız arkadaşım olur

musun?" Gözlerimi açıyorum ve

fısıldıyorum, "Evet."

Basit bir kelime.

Söylediği o n c a güzel ve içten sözden sonra. Benim için nasıl şiir yarattığından sonra.

Ama sanırım bu onun için

yeterli. Çünkü titriyor.

Alnı benimkinin üzerine düşüyor. Sonra, "Söylediklerimde ciddiydim, Echo. *Ciddiydim*. İnanacağım, tamam mı? Sana iyi bir erkek arkadaş

olacağım. Söz veriyorum. Her şeyi düzeltereğim. Düzeltmem gereken çok şey olduğunu biliyorum. Sondan

Gece. Seni koruyamadım. Ve Tanrım, ben... Seni kışından becerdim, bebeğim. Ve sonra iyi olduğundan emin olmak için etrafta dolaşmadım. Ondan önce de seni seks için kullandım. I -"

"Ödeşтік."

"Ne?"

Ellerimi onun sert çenesine götürüyorum. "Sana yalan söyledim. Senden sır sakladım. Ve bir kız arkadaş bunu yapmaz. Senin arkandan ona mesaj attım ve çok üzgünüm. Sonra da ona saldırdım. Yani şimdi ödeşтік. Ve sen beni seks için kullanmadın. O aşktı, hatırladın mı?"

"Aşk."

"Evet." Sonra, "Ve ayrıca, hapları aldım."

"Aldın."

"Evet," diye fısıldıyorum, hafifçe gülümseyerek. "Bu konuda kendini hırpalayacağını biliyordum. Sonrasında benimle ilgilenemediğin için... Ben de hapları aldım. Ve iyiyim. Hiç ağrım yok."

Rahatlamış bir nefes alır. "Aferin kızıma."

Titriyorum. "Seni seviyorum."

Bir nefes daha.

Gözleri bir saniyeliğine kapanırken. Tıpkı benim her şeyi özümsemek istediğimde yaptığım gibi.

"Kravat takmışsın," diyerek seğiren dudaklarımla bariz olanı gösteriyorum.

Kıkırdıyor, sıcak nefesi ağzımın üzerinde dolaşıyor. "Takıyorum."

"Kravatlardan nefret edersin."

"Evet."

"Saçını

kestirmişsin."

"Kestim."

"Ve *tıraş* olmuşsun."

"Ailenin önünde bir suçlu gibi görünmek istemedim. Ya da en azından, tekrar değil."

"Bu çok havalıydı."

"Neydi?"

"Anneme bir çiçek verdiğini."

"En azından bunu yapabilirdim. Benim için yapmasını umduğum şeyden sonra."

"Ne?"

"Sen." Yanağıma bastırıyor. "En azından seninle konuşmam için bana bir şans ver." Kalbim sıkışıyor. "Seni seviyorum, Reign."

"Ben de seni seviyorum" demeden önce çenesi geriliyor. Hem de çok, Echo."

Ve sonra, ikimiz de harekete geçtik.

İkimiz de birbirimize uzanıp

öpüşüyoruz. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz

ve öpüşmeye devam ediyoruz.

Gitme vaktim gelene kadar.

Beni kapıma kadar geçirdi ve söz verdiği gibi ailemin yanına bıraktı. Beni sonra arayacağını söyledi. Çünkü o benim erkek arkadaşım.

Şimdi. Gitmesini istemesem de gitmesine izin veriyorum ve gülümseyerek kapıyı kapatıyorum.

Çünkü artık onun kız
arkadaşıym. Sonunda.

Altı uzun yıldan sonra.

EPILOG

Sihir gibi görünüyor.

Tabii ki öyle. Ona

bir baksana.

Artık çok daha uzun olan siyah saçları - o zamanlar olduğu kadar uzun - havada uçuşarak sahayı bir uçtan bir uca geçiyor. İmkansız olması gereken bir hızla kale direğinden kale direğine zum yapıyor. Tıpkı top sürdüğü ve vurduğu top gibi. Ve maçın altıncı dakikasında ilk golü attı.

Otuz ikinci dakikadayız ve skor hala 1-0. *Biliyorum*, daha önümüzde uzun bir yol var ve futboldan anlayan herkes bu oyunda her şeyin saniyeler içinde değiştiğini *bilir*.

Bu yüzden muhtemelen kendime fazla

güvenmemeliyim. Ama öyleyim.

Çünkü bu o ve dediğim gibi, o sihirli.

Bir de Daredevil var, imkansız şeyler yapıyor, kimsenin yapmadığı şeyler.

"Peki emin misin? Yani, yaşam koşullarınızdan gerçekten emin misiniz?"

Gözlerimi oyundan ayırıp yanımda oturan kıza odaklanıyorum. Benden birkaç yaş büyük olan Maple Mayflower muhteşem. Viski rengi gözleri ve buğday sarısı saçlarıyla şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızlardan biri olmalı.

Ayrıca ilk başta ondan hiç hoşlanmadığımı da söylemeliyim.

Şimdiye kadar tanıdığım en tatlı insanlardan biri olmasına

rağmen. "Evet," diyorum iç çekerek, kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Zor olacak."

"Biliyorum."

"Sizi kıskanmıyorum çocuklar."

Tarlaya doğru baktım. "Ben de öyle."

"Özellikle de birbirinizi nasıl bulduğunuzu düşününce." Yaklaşık dört ay önce.

Dürüst olmak gerekirse, dün gibi geliyor. Sanki gözümü kırptım ve zaman uçup gitti. O ormanda öpüşürken, ben burada oturmuş onun maçın yıldızı olmasını izliyor ve yaklaşan ayrılığımız hakkında konuşuyordum.

Maple omzuma vurdu. "Ama bunu atlatacaksın." Ona

tekrar bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, elbette," diyor ve kolunu omzuma atıp bana sarılıyor. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da siz ikinizsiniz."

Yutkunuyorum.

"Evet." O haklı.

Bu ayrılığa dayanabilecek biri varsa, o da benim. *Biziz*.

Yani, çok şeye katlandık. Yıllar boyunca pek çok şey yaşadık ve yine de diğer tarafa geçmeyi başardık. Bunu da atlatacağımızı biliyorum: benim New York'ta kalıp NYU'ya gitmem ve onun LA Galaxy'de oynamaya hak kazanması.

Draftlar önümüzdeki aya kadar yapılmayacak ama neredeyse kesinleşti. Aslında yıllar boyunca pek çok takım ona ilgi gösterdi - son birkaç aydır, draftlara katılma isteğini dile getirdiğinden beri daha da fazla - ama Galaxy ona ciddi bir şekilde kur yaptı ve en iyi teklifi sundu.

Ve oraya gitmek istediğini biliyorum.

Takımlarını seviyor. Tekliflerini seviyor. Ve yaptıkları sayısız toplantı, telefon görüşmesi ve diğer şeylerden anladığım kadarıyla, orada büyümek için en fazla a l a n a sahip.

Ayrıca o takımda Arrow Carlisle var.

Avrupa liginde parlak bir geleceği olan en iyi oyunculardan biri ve erkek arkadaşımın kişisel favorilerinden biri. Daha da gerçeküstü olan şey ise Arrow'un St. Mary'den bir arkadaşım olan Salem'in erkek arkadaşı olması.

Daha önce onu tanıma fırsatım olmamış olsa da, geçtiğimiz aylarda birbirimizi tanımaya başladık. Onunla yaptığımız birkaç geziyle

Los Angeles'a götürdüler - ve bu arada bir çift olarak birlikte seyahat ederken çok e lendik - ve birkaç kez Doğu Yakası'na uçtular, daha da yakınla mayı başardık.

Ve onu çok seviyorum.

Futbol hakkında çok konuşuyoruz çünkü Salem kendi çapında m kemm l bir futbolcu ve oyun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Ben de erkek arkada ıma destek olmak için   renebildi im kadar çok şey öğrenmeye kararlıyım. Bir şeyleri telaf  ettiğim için değil, onun elini tutmak ve yaptığı her şeyde yanında olmak istediğim için. Tıpkı onun bana, kitaplarıma ve yazılarıma yaptığı gibi. Ben de bir roman yazmaya ba ladım; aslında beni bu konuda cesaretlendiren oydu.

Ama her neyse.

Salem ayrıca beni gelmiş geçmiş en büyük sanatçı olan Lana Del Rey'e ve onun unutulmaz, romantik ve melankolik müziğine yönlendirdi. Bu da çalışmalarım için büyük bir ilham kaynağı oldu. Yani sadece bu bile bizi sonsuza kadar en iyi arkadaş yapar.

Ama anlatmaya  alı tı ım şey, yakında ayrılacak olmamızdan nefret etsem de, bunu atlataca ımızı biliyorum - buna inancım tam.

Ve Maple'ı bunu söylediği için seviyorum.

Bir zamanlar ondan nefret etti ime inanamıyorum. En başta, onunla ilk tanıştı ımda. Ama sadece ona, sevdiğim çocuğa çok yakın g r nd   için. Ve bu yüzden kıskanmı tım. Ama sonra kardeş gibi olduklarını öğrendim ve tüm çekincelerim ortadan kalktı.

A abeyiyle ni anlı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ni anlı ve umutsuzca açık.

Zaten bilmesem bile, bir saniye sonra Homer tribünlerde belirdiğinde anlayacaktım. Takım elbiseli ve cilalı.

Çünkü donuyor.

Gerçekten. Gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını hafifçe aralamıştı. Oturduğumuz yere varmak için onun asi ve bağırان kalabalığın arasından geçmesini izlerken nefes almayı da kesiyor. Sadece bize ulaşp yanına oturduğunda nefes alıyor ve gözlerini kaçırıyor.

Sonra da onu görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yapar. Bir yandan öfkeyle kızarıyor ve dudaklarını çiğnıyor.

Ama bana "Bir şey kaçırdım mı?" dediğinde dinlediğini biliyorum. "Bir gol."

"Kahretsin." Sonra, "O mu?"

"Başka kim olacak?" Övünen bir sesle söylüyorum. Dudakları seğiriyor.

"Tabii ki evet."

Benimki de öyle.

Çünkü Homer Davidson'ın ağzından çıkan küfürler çok komik. Hayatımda gördüğüm en derli toplu adam olmalı. Üç parçalı pahalı takım elbisesi, mükemmel düğümlü kravatı, cebinde mendili ve tek bir saç teli bile yerinde olmayan Homer, başarılı ve nazik bir işadaminin timsali gibi görünüyor.

Onu tanımayan insanlar için korkutucu görünüyor ama benim için değil. Ya da en azından artık değil.

Bana göre o sadece bir ağabey gibi görünüyor.

Küçük kardeşinin oynadığı her maça katılan gururlu ve mutlu bir ağabey. Bazen geç kalır, bugün olduğu gibi, ama her zaman gelir. Kardeşiyle konuşur, oyun stratejilerini ve kardeşinin hangi takımı tutması gerektiğini tartışır. Şu anda dünyada hiçbir şey kardeşinden daha önemli değilmiş gibi maçı izliyor, sahada ikisinin de en sevdiği sporu oynuyor.

Tanrım, bu beni çok mutlu ediyor.

Şu anda bir ilişkileri olması beni çok mutlu ediyor. Hem de iyi bir ilişki. İki kardeşin sahip olması gereken türden, birbirlerini destekledikleri ve hayatlarındaki olaylara birbirlerini dahil ettikleri bir ilişki. Ama bundan da öte, sevdiğim adamın sonunda zorla girdiği bu sporu sevdiğini itiraf etmesi beni çok mutlu etti.

Biraz zaman aldı ve benim başımın etini yedi ama sonunda

başardı. Bilgin olsun, bunu yapacağını hep biliyordum.

İnancım vardı. Ayrıca bana dört ay önce deneyeceğine dair söz vermişti. İnanacağına dair ve onun asla sözünden dönmeyeceğini biliyordum.

Yani bu mükemmel, bu an.

Bunu daha mükemmel hale getirecek tek şey olduğum yerde oturmuyor olmam. İçten içe birlikte oturmak istediklerini düşündüğüm iki kişinin arasında, Homer ve Maple.

Tek sorun şu ki, eğer birlikte oturuyor olsalardı, Homer kaya gibi sertleşecek ve Maple hiç nefes alamayacaktı, bu da muhtemelen bayılmasına ve belki de daha fazlasına yol açacaktı.

Bu çok garip.

Dinamikleri.

Erkek arkadaşım - bunu söylemeyi seviyorum - Homer Maple için aynı şeyleri hissetmiyorsa, o zaman nişanı bozması ve onun yoluna devam etmesine izin vermesi gerektiğini düşünüyor. Ama bence o da onu özliyor. Sadece hiç harekete geçmiyor ve nedenini merak ediyorum.

Sık sık müdahale etmeyi düşündüm çünkü birini sevdiğinizde ama herhangi bir nedenle kendinizi geri tuttuğunuzda nasıl hissettiğinizi biliyorum. Ama tabii ki bana bir şey yapmamı yasakladı. İlişkilerinin bizi ilgilendirmediklerini, ikisinin de yetişkin olduğunu ve bunu kendi başlarına çözeceklerini düşünüyor.

Şahsen ben öyle düşünmüyorum.

İnsanların zaman zaman yardıma, doğru yönde dürtülmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Maç bittiğinde -3-0, onun takımının lehine- hemen tribünden çıkıyorum ve ikisini de birbirleriyle mücadele etmeleri için geride bırakıyorum. Maple bana bakıyor, ama ben ona göz kırpıyorum ve "iyi şanslar" diyorum. Öfkeyle kızaran yanakları ve ters ters bakışı, arkamı dönüp onunla buluşmam gereken yere doğru ilerlemeye başlamadan önce gördüğüm son şeyler oluyor.

Bunu ona daha önce milyonlarca kez söylememe rağmen, maçtan sonra röportajlarını veya konuşmalarını yarıda kesip bana gelmesine gerek yok, yine de geliyor. Muhtemelen soyunma odasından çıkıp giden ilk oyuncu o oluyor.

Bu yüzden yavaş hareket eden kalabalığın arasından hızla ilerleyip tam çelik kapılar açılırken soyunma odasının girişine ulaşıyorum. Sevinçle sırtıma başlamıştım bile, kollarına atlayarak onu tebrik etmeye hazırdım ki gelenin o olmadığını gördüm.

Bu onun en iyi arkadaşı.

Daha doğrusu, eski en iyi arkadaşı. Ya da daha iyisi, en başından beri hiç arkadaşı olmaması gereken adam.

Gülümsemem kayboluyor ve beni görünce sarsılarak duruyor.

Tabii ki, bu Lucas'ı ilk görüşüm değil. Bu üniversiteye gidiyor. Takımda oynuyor ve her maça gittiğim için onu etrafta görüyorum. Ama onunla ilk kez bu şekilde, sadece o ve ben varken karşılaşıyorum.

Ve bunun midemi bulandırdığını söylemek

zorundayım. Ayrıca kızdırıyor.

O gece olduğum kadar kızgındım.

Ona duyduğum öfkenin dört aydır bile yatışmadığını söylememe gerek yok. Reign'i böylesine iğrenç bir suçla itham ettiği zamanki acımasızlığını, katıksız kötülüğünü hâlâ hatırlıyorum. Bu da beni düşündürüyor - ve bunu yeterince sık düşünüyorum - Reign için çok daha kötü olmalı, Lucas'la sürekli karşılaşmak, onunla oynamak, onunla aynı soyunma odasını paylaşmak.

Sevdiğim adam bu konuda bir şey söylemedi ama yine de. Reign'in Lucas'ı sürekli etrafta görmek zorunda olması berbat. Ve yaklaşan ayrılığımızdan ne kadar korksam da, Reign'in onu bir daha görmek zorunda kalmaması için bunun daha hızlı olmasını istiyorum. Çünkü Lucas muhtemelen New York'ta kalacak.

"Hey," diyor, spor çantasını omzuna asmış, soğuktan korunmak için ellerini birbirine sürtüyor.

Ben pembe ceketimin içinde yanarken ve kaynarken.

Cevap olarak ondan bir adım geri çekiliyorum ve sessiz kalıyorum.

Bir şey söylemeyeceğimi anladığında, ağzı küçük orantısız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Seni görmek de güzel." Sonra, "Sanırım onu bekliyorsun."

"Her zaman," diyorum, ki bu biraz çocukça geliyor kulağa. Ama sanırım burada biraz küçüklük yapmama izin var.

Özellikle de Reign adına.

Lucas kıkırdar. "Anladığım kadarıyla her şey yolunda gidiyor." "Her şey harika gidiyor, evet."

Başını sallıyor, gözleri bende. "Harika. G e r ç i duyduğuma göre yakında ayrılacakmış."

"Yani?"

"Yani," diye omuz silkiyor, "NYU'yu her zaman biraz fazla sevdin. Bu, her şeyin yolunda gitmesine engel olmalı."

"Biliyor musun, sanırım bunu çözeceğiz," diyorum ona, kalbim öfkeyle çarparak. "Çünkü birini sevdiğinde onun için her şeyi yaptığını fark etmeye başlıyorum. Asla yapmayacağınızı düşündüğünüz şeyleri. Hem de mutlulukla."

Ve sonra aklıma geldi.

Haklı olduğum.

Değer verdiğiniz insanlar için, bir zamanlar yapacağınızı hiç düşünmediğiniz şeyler yaparsınız. Bu da aşk denen şeyin hem güzelliği hem de laneti. Çizgiyi nereye çekeceğimi asla bilemediğim için her zaman bir lanet olsa da, bu sefer daha güzel bir şey olduğunu düşünüyorum.

Bunun şimdi aklıma gelmesinden nefret ediyorum. Özellikle de Lucas'la konuştuktan sonra. Ama bu aydınlanmayı bana geldiği gibi kabul edeceğim.

"Ve sen aşk hakkında çok şey biliyorsun," diye mırıldanıyor, yüz hatları hem sert hem de nostaljiye benzer bir şeyle gevşek.

"Sanırım öyle," diyorum başımı sallayarak. "En azından şimdi. Bana o öğretti." Öğretti, değil mi?

Birlikte olduğumuz kısa süre içinde bana aşk, ilişkiler ve sadakat hakkında çok şey öğretti. Çılgınca olan şey ise bu konuda hiçbir şey bilmediğini düşünen kişinin o olması. Hâlâ da bilmiyor.

Yine de sorun değil; onu inandırmak gibi bir görevim var.

Bunun üzerine kapı tekrar açılır ve sonunda üzerinde yeni koyu renk bir tişört, gri eşofman altı ve sadece kapüşonlu bir tişörtle görünür; bunun içinde sıcak kalmayı nasıl başarıyor Tanrı bilir ama başarıyor. Kendi spor çantası göğsünde asılı, saçları ıslak ve dağınık. Beni gördüğünde kırmızımsı kahverengi gözleri parlıyor ama sonra Lucas'ı fark ediyor ve o güzel gözleri farklı bir ışıkla parlamaya başlıyor.

Yapacaklarını bildiğim gibi.

Bir erkeğin bana yanlış bakmasından nefret eder. Eski sevgilimle konuşmanın da bu kategoriye girdiğine eminim. Aslında kendi başına bir kategori olabilir.

Lucas'a doğru tehditkâr bir adım attığında, sakallı çenesi gerilmiş, gözleri kısılmış bir halde hamlemi yapıyorum. Yanına gidip kollarımı boynuna dolayarak yüzümü kaldırıyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

İlk başta donup kaldı, muhtemelen ona bu şekilde saldırdığım için şok olmuştu. Ama sonra programa uyuyor ve kaslı ve güvenli kollarını

ve beni öpüyor.

Aslında, o beni daha iyi öpüyor.

Kolları vücudumu sarıyor, beni ona yapıştırıyor, dili içeri giriyor, ayrılmış ağzımın her santimini alıyor ve sahipleniyor. Ve çoğunlukla onun dikkatini dağıtmak için başladığım öpücük başka bir şeye dönüşüyor.

Daha fazlası.

Biz olduğumuzda hep böyle olur.

Muhtemelen yıllar sonra - ya da en azından öyle hissettiriyor - takım arkadaşlarından bazıları etrafımızda tezahürat, alkış ve ıslık çaldığında ayrılıyoruz. Kızarak yüzümü onun sıcak göğsüne saklıyorum ve o da onlara siktirip gitmelerini söylüyor. Yine de göz ucuyla Lucas'ın gittiğini görüyorum.

Güzel.

Bütün gülen arkadaşlarını gönderdikten sonra bana baktı. "İyi misin?"

"Evet."

"Seni rahatsız mı ediyordu?" diye soruyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, hafif bir öfke hâlâ gözlerinde.

"Hayır."

Göğsü dar bir nefesle hareket ediyor. "Çünkü öyle olsaydı,

ben -" "Değildi."

"Ve sen eminsin."

"Evet, öyleyim." Çenesinden öpüyorum. "Ayrıca, seni sadece onu dövmekten ve böylece dört aylık serini sona erdirmekten uzaklaştırmak için öpmedim, bir

"Bir hafta ve dört gün boyunca kavga etmeyecek ve çürükler olmayacak." Bunun sonsuza dek sürmesini umuyorum. Seriyi kastediyorum.

Çünkü onun güzel yüzünün ve muhteşem vücudunun çürüksüz olmasından ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Artık eskisi gibi acı çekmiyor.

"Peki başka ne var?"

Elimi yüzüne götürüp onu kucaklıyorum. "Fantezini gerçekleştirmek için." "Ne fantezisi?"

"Seninki," dudaklarımı yalıyorum, "ona izletmekle ilgili olan."

O zaman anladı.

Ve gözleri yoğunlaşıyor. "yle mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, gülümseyerek. "Bir keresinde bana, eğer senin olsaydım, o dahil etrafındaki herkesi kıskandırmak için her şeyi yapacağını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Ve artık benimsin," diyor kabaca ve sahiplenerek, kolları etrafımda bükülüyor.

"yleyim. Bu yüzden sana yetişip hayalini kurduğın her şeyi vermenin daha iyi olacağını düşündüm." Lafı açılmışken, "Ve bir karar verdim." dedim.

Kuşkuyla gözlerini kısar. "Karar." Başımlı salladım. "Evet."

"Ne hakkında?"

Derin bir nefes alarak cevap veriyorum, "Seninle gitmek hakkında. Los Angeles'a." O sertleşiyor ama ben devam ediyorum, "Bak, ne diyeceğini biliyorum. Bunu yapmamam gerektiğini söyledin.

hayallerimden ödün vermek. Her zaman NYU'ya gitmek istediğimi ve gitmem gerektiğini. Ama mesele şu ki hayaller bu kadar katı olmak zorunda değil. Hayaller akışkan ve sürekli değişen şeyler olmalı. Ve evet, onunla birlikteyken NYU'yu bırakıp onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Çünkü senin için hissettiklerimi onun için hiç hissetmedim. Seni seviyorum, Reign. Sen benim hayatımın aşkısın ve şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Senin için her şeyi yaparım demek. Seni her yerde takip ederim. Hayallerim artık seni de içeriyor. Rüya gibi *hayatım* seni de içeriyor ve bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Seni sevmek ve senin tarafından sevilme benim mutluluğum, Reign. Ve bu yüzden gidiyorum. Sen nereye gidiyorsan ben de oraya gidiyorum. Bu yüzden tüm tartışmalarını kendine saklayabilirsin çünkü ben kararımı verdim."

Aman Tanrım.

Sonunda bunu söylemek çok iyi, *çok iyi* hissettiriyor.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, bu konu her açıldığında bana hayallerimin peşinden gitmemi ve ne yapmak istiyorsam onu yapmamı söyledi. Ve en uzun süredir hayalim NYU'ya gitmek olduğu için, yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm.

Ama şu anda haklı olduğumu biliyorum.

Az önce söylediklerimin bende her şeyden daha fazla yankı uyandırdığını biliyorum. Çünkü evet, hayaller değişir.

Çünkü değişirsiniz. Çünkü arada bir biri çıkar ve sizi değiştirir. Arada bir biri çıkar ve dünyayı farklı bir şekilde görmenizi sağlar. Pembenin yüz elli tonunda ve yaz gözlükleriyle.

Size sevmenin, sevilmenin ve hayatınızı biriyle birlikte kurmanın ne demek olduğunu öğretir. Bu yüzden gidiyorum. O istediği için değil.

iyi bir kız arkadaşın yaptığını değil, istediğim için *yaptığımı*. Bana kendisinin öğrettiği bir fark.

"Los Angeles'a

gitmiyorum." "Ne?"

Birkaç saniye yüzümü inceledi. Sonra, "Tekliflerini reddettim. Ya da daha doğrusu kabul etmeyeceğimi bildirdim."

"Ne?" Tekrar soruyorum ama çok daha yüksek sesle.

Her zamanki sinir bozucu tavrıyla beni cevap için bekletiyor. Ben de tam ona karşı delirmek üzereydim ki iç çekip geri çekildi ve "Siktir et" diye mırıldandı.

"Ne? Neyi sikeyim?" Geriye doğru yürüdüğünü, çantasını çıkarıp bir gümbürtüyle yere bıraktığını izlerken soruyorum.

Birkaç adım attıktan sonra durup devam ediyor ve nefesimi kesiyor.

Tamamen kaçırdı ve beni donmuş ve nefessiz bıraktı.

Dizlerinin üzerine çökerken.

Şey, bir diz.

"Ne..." Nefes v e r i y o r u m . "Ne yapıyorsun?" O bir şey söyleyemeden ben, "Bana başka bir halhal mı veriyorsun?" diyorum.

Çünkü onun yaptığı buydu.

En son diz çöktüğünde, ilk tanıştığımız o ormanda.

"Hayır."

Ayak parmaklarımı kıvırıyorum ve bileğime taktığımı hissetmek istercesine ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Sonra işe yaramaz bir şekilde, "Çünkü zorunda değilsin."

"Güzel. Çünkü dediğim gibi, sana bir tane vermeyeceğim." "Eskisini seviyorum," diyorum yine faydasızca.

"Biliyorum."

"Nasıl?"

Dudakları seğiriyor. "Çünkü hiç çıkarmıyorsun." "Çıkarmıyorum. Çünkü onu seviyorum."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Doğru." Kalbim küt küt atıyor. "Peki o zaman ne yapıyorsun?"

"Sana bir şey soruyorum."

"Neden aşağıdan yapıyorsun?"

"Çünkü bu, dizlerinin üzerine çöktüğünde soracağın türden bir şey." Oh Tanrım.

Tamam.

Tamam.

Tamam.

Tamam.

Düşündüm.

Dizlerinin üzerine çöktüğü an, bunun farklı olduğunu anladım. Bu

öncekinden çok farklıydı.

Birincisi, ifadesi sıradan bir diz atma için fazla yoğun. Bir diğeri, biz her zaman birbirimizle ve ne düşündüğümüz ve hissettiğimizle çok uyumluyduk. Yani evet, düşündüm ki.

Söylediği gibi bir soru içeriyor. Ve bir cevap. Ve
bir parça mücevher.

Bu parmağına takılacak.

Dizlerinin üzerine çöktüğü anda cevabımın ne olacağını biliyordum.

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım ve anı tamamen
mahvettim. Tamamen.

Seni aptal, Echo.

"Evet ne?"

"Seninle evleneceğim," dedim çünkü haklıydı.

Sikerim böyle işi.

Yani, zaten dışarıda, benim evet. Erkeklerin bu tür şeylerin kontrolünü
ellerinde tutmayı sevdiklerini biliyorum ama mesele şu ki ben kontrol
edilemez biriyim. İçimde hissettiğim bu şeyler kontrol edilemeyecek ya da
kurallarla sınırlandırılmayacak kadar vahşi.

Çok vahşi. Evcilleşmemiş. Çok coşkulu, mutlu ve pembe. Ve
göğüs kafesimin içine sığamayacak kadar harika.

"Henüz sormadım," diyor, yüz hatları eğlenceyle parlıyor. "Ama
yine de seninle evleneceğim."

"Öyle mi?"

"Tanrım evet."

"O zaman sakın ol ve sormama izin ver Cıklet."

İki elimi de yanaklarıma bastırarak sakinleşmeye çalışıyorum. "Tamam, evet. Tamam. Özür dilerim."

Birkaç saniye daha beni inceliyor, pembe bir ceket içindeki nefes nefese kalmış halimi, bal sarısı saçlarımı onun sevdiği türden karmaşık bir örgüyle bağlamış.

Ve tabii ki kızaran yanaklarım.

Bunları en uzun süre ve en ciddi ifadelerle kabul eder.

Sonra, "Bu yüzüğü aldım," diye cebinden bir tane çıkardı, "dört ay önce. İnanmaya karar verdiğim gün. Seni görmeye geldiğim gün. Ve o günden beri cebimde taşıyorum. Onunla uyuyorum. Onunla yemek yiyorum. Her gece günlüğüme yazıyorum. Antrenmana bile getirip dolabıma koyuyorum çünkü... Ondan ayrı kalma düşüncesine katlanamıyorum. Ben bakmıyorken kaybolması düşüncesine katlanamıyorum. Sanırım bu yüzüğün bir şekilde *sen* olduğuna dair çılgınca bir fikrim var. Gözümü kırparsam kaybolacaksın. Geçen ayların bir rüya olduğu ortaya çıkacaktı. Rüya gibiydi. Gördüğüm tüm rüyalardan daha iyiydi ama evet. I..."

Sonra yüzüğe bakarak şöyle der: "Tek bildiğim yüzüğümü takmanı istediğim. Onu takmanı çok uzun zamandır istiyordum, muhtemelen satın almadan çok önce. Ama ne zaman onu sana vermeyi düşünsem, bunun yeterli olmadığını düşündüm. Söylemeyi planladığım sözler. Ya da bunu yapmayı planladığım an. Ya da birlikte olabileceğimiz her şeyi sana henüz tam olarak göstermediğim gerçeğini. Seni sevebileceğim, sana değer verebileceğim ya da hak ettiğin türden bir erkek arkadaş olabileceğim tüm yolları. Ama siktir et, tamam mı? Çünkü yüzüğümü takarsan, hayatımızın sonuna kadar sana gösterebileceğimi düşündüm. Bu yüzden az önce söylediğim her şey yeterli olmasa da, bu an yeterli olmasa da ve daha gidecek yolum olsa da, bu yüzüğü takmanı istiyorum."

Sonra başını kaldırıyor, gözleri akıyor ve yüzü savunmasız. "Çünkü senin için çıldırıyorum. Sana takıntılıyım. Sen damarlarımdaki hayatsın ve havadan daha çok arzuladığım şeysin. Senin için hastayım Echo ve benimle evlenmeni istiyorum. Evlenir misin?"

Şu anda sadece ağlıyorum.

Ağlıyordum ve yanıldığımı fark ettim. Anı mahvetmedim.

Çünkü az önce kurtardı.

Güzel sözleri, güzel yüzü ve güzel ruhuyla.

Ve haklı olduğum kanıtlandı - anı kurtardığı - aniden onun kollarındaydım. Beni ileri geri sallarken kapüşonunu gözyaşlarımla ıslatıyorum. Ve ben hala sakinleşmediğimde, beni sakinleştirecek, bana boyun eğdirecek tek şeyi yapıyor.

Beni öpüyor.

Yumuşak ve sıcak ağzını üzerime koyuyor ve beni onunla uyuşturuyor. Ve yine, dünya etrafımızdan geçerken yıllar ve yıllar boyunca öpüşmeye devam ediyormuşuz gibi hissettiriyor.

Hava almak için doğrulduğumda, hıçkırarak fısıldıyorum,

"Haklısın." Sert elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Ne konuda?"

Yine hıçkırdım. "Ben bir drama kraliçesiyim."

Dudaklarıma sert ama tatlı bir öpücük konduruyor. "Sen benim drama kraliçemsin." "Kapüşonunu tamamen mahvettim."

"Bütün kapüşonlularım senin olsun."

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum. "Dört aydır yanında bir yüzük taşıdığına inanamıyorum."

"Aklımı başımda tutan ve seni güvende tutan tek şey buydu." "Neyden güvende?"

Gözleri parlıyor. "Seni kaçırıp götürmemden." "Bir haydut gibi."

"Evet," diye fısıldıyor, parmakları saçlarıma gömülmüş ve esniyor. "Ve seni benimle evlenmeye zorluyorum."

"Beni zorlamak zorunda değilsin." Dudakları seğirdi.

"Hayır mı?"

Elimi saçlarından çekip göğsüne koyuyorum. Ona bakıp fısıldıyorum, "Yap şunu."

O da aşağıya bakıyor ve parmaklarını saçlarımdan çözerek devam ediyor ve yapıyor.

Yüzüğünü parmağıma taktı.

Onu yaklaşıtıyorum, kalbimdeki tüm sevgiyle ona bakıyorum. Gümüş bir yüzüğün üzerindeki minik elmasların ortasında duran tektaş bir elmas.

"Çok güzel," diyorum.

"Evet."

Başımı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum ve her zamanki gibi yüzükten bahsetmediğini biliyorum.

Ve bir kez daha anladım ki haklıymışım.

Lucas bana aynı soruyu sorduğunda NYU'da kalmaya kararlıyken ve kendimi kapana kısılmış hissederken, şimdi tek hissettiğim ellerimi açıp sevinçle gülmek. Şimdi tek hissettiğim, zıplamak ve özgür bir kuş gibi uçmak için çılgınca bir dürtü.

Sanırım önemli olan soru değil, soruyu soran kişi. Ve benim kişim de o.

Haydutum.

Bu da beni onunla Los Angeles'a gitmeye daha da kararlı yapıyor.

"Reign, ben -"

"Eğer yüzükten ayrı kalma düşüncesine katlanamıyorsam," diyor, yüz hatları gergin ve keskin, "yüzüğümü taktığında senden ayrı kalabileceğimi sana düşündüren nedir?"

"Ama Reign, senin hayalin. Senin -"

"Rüyalar değişir, değil mi?" Yüzüğünü taktığı elimi kavırıyor ve tekrar göğsüne götürüyor. "Sen gelmeden önce bu benim rüyam bile değildi. Sen olmasaydın bu rüyayı gördüğümü bile *bilmeyecektim*. O yüzden umurumda değil. Sen yanımda olduğun sürece nerede oynayacağım umurumda değil. Söyledikleri kadar iyiysen, geleceğim her yerde parlaktır. Geleceğimi her yerde *kuracağım*. Ayrıca, sıra bende."

"Ne için sıra sende?"

"Uzlaşmak için."

"Ne?"

Omuz silkiyor. "Geçen hafta sonu sen *Notting Hill* izlemek istediğinde *Zor Ölüm'ü* yayınlamıştık. Bu hafta sana istediğini verme sırası bende.

Hatırladın

mi?"

Hatırlıyorum

.

Sırayla uzlaştığımız bir sistemimiz var. Çünkü çıkmaya başlar başlamaz fark ettik ki pek çok ortak noktamız olsa da bizi ayıran pek çok şey de var. Ben romantik filmleri severken o aksiyon filmlerini seviyor. Ben Meksika yemeği severken o Çin yemeği seviyor. Benim tek yapmak istediğim kanepemde oturup okumak ya da yazmakken o yürüyüşe çıkmayı ve atletik şeyler yapmayı seviyor. Ben kitaplar hakkında konuşmadan duramazken o kitaplara hiç ilgi duymuyor.

Bu yüzden ikimizin de sırayla diğerinin sevdiği şeyleri yaptığı bir sistem geliştirdik.

Ve evet, geçen hafta uzlaşma sırası bendeydi, yani şimdi sıra onda.

Kapüşonunu yumrukladım. "Bu bir film ve yemekten daha fazlası, Reign."

Çenesi sıkılır. "Biliyorum. Bu da demek oluyor ki olacak, o yüzden bir an önce buna alışmalısın."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Yapamam... Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

Bedenimi kavrayışı esniyor. "Bunu kendim için yapıyorum. Ben hastayım, unuttun mu?" Bu adam.

Onu çok seviyorum. Hem de çok.

"Ben de hastayım," diye fısıldıyorum ve ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Yani mezun olduğumda sıra bana gelecek. Senin gittiğin yere gitmek için. Senin yaptıklarını yapmak için."

Sonra o bir şey söyleyemeden bir öpücük daha konduruyorum ve bu sefer hava almak için kalktığımızda alınlarımız birbirine değiyor ve kalçalarım beline dolanmış bir şekilde kollarının arasındayım.

Gülümseyerek fısıldıyorum, "Yani artık erkek arkadaşım olduğunu düşünmüyorum." "Evet, peki neyim ben?"

Gülümsemem genişliyor.

"Nişanlım." "Ama uzun sürmeyecek." "Neden olmasın?"

"Çünkü Cumartesi'yi düşünüyorum."

"Ne için cumartesi?"

Kollarıyla beni sıkıyor. "Evlendiğim için." Bu beni biraz duraksattı. "Yani önümüzdeki Cumartesi mi?" "Evet."

Tişörtünü omzuna bastırarak ondan uzaklaşıyorum. "Sadece bir hafta kaldı." Yüzünü buruşturuyor. "Yıllar gibi geliyor ama yaşayacağız." Gömleğini daha sert yumrukluyorum.

"Delirdin mi sen?"

"Senin için, evet."

"Hayır," dedim ona. "Seninle *bir hafta* içinde evlenmeyeceğim." "Nedenmiş o?"

"Çünkü bırakın büyük ve gösterişli bir düğün **y a p m a y ı** , Cumartesi gününe kadar tanıdığım herkese bile zar zor söyleyebiliyorum."

Annemle babamın Reign'i sevmeye başlamasından bahsetmiyorum bile - annem babamdan daha çok - tüm planlamalara dahil olmak isteyeceklerdir. Ve aman Tanrım, bu gece onu arayıp söylemek için sabırsızlanıyorum ve tüm arkadaşlarıma da.

Kaşlarını kaldırıyor. "Büyük, gösterişli bir düğün olacak."

"Um, evet." Gözlerimi deviriyorum. "Büyük bir düğün istiyorum. Müzik, çiçekler ve pasta istiyorum. Pasta istiyorum, Reign. Kuşların uçmasını ve insanların dans etmesini istiyorum. Ve ben güzel beyaz bir elbise giymek istiyorum ve sen de bu muhteşem smokini giymek istiyorsun. Artı süslü telkari ile düğün davetiyeleri. Evet, büyük bir düğün istiyorum ve..."

Dudaklarının gülümsemenin eşiğinde olduğunu ve tamamen benimle dalga geçtiğini fark ettiğimde geri çekiliyorum. Omzuna bir yumruk attım. "Seni pislik."

Kıkırdıyor. "Seninle Cumartesi günü evlenirdim ama büyük bir düğün istiyorsan, sana büyük bir düğün yaparım Cıklet."

Sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Teşekkür

ederim, Haydut." "Ama bana diğer şeyi

vermelisin." "Diğer şey ne?"

"Çocuklara kimin söyleyeceği

hakkında." "Hangi çocuklar?"

"Çocuklarımız." Sonra sırtarak, "Bir zamanlar babanın annenin odasına pencereden nasıl girdiği hakkında. Ve annem babamın altında kıvranırken ve babamın kulaklarına onu ne kadar iyi hissettirdiğini haykırırken nasıl yakalandıklarını ve -"

"Seni pislik! İnanamıyorum -"

Bir kahkaha patlattı ve ağızıma böyle sahip oldu. Hala gülüyor ve mutluyum.

Ve tamam, iyi. Ben de mutluyum.

Hayatımın en utanç verici gününden bahsetmiş olmasına rağmen. Ağlamadan ve üzülmeden asla düşünemeyeceğimi sandığım o gün.

Ama sonra, o sihirli, değil mi?

Geceyi gündüze çevirebilir. İmkansız şeyler yapar.

Etrafımdaki her şeyi bloke etmek de buna dahil. Bu yüzden etrafımızdaki alkışları, yuhalamaları ve tezahüratları ancak şimdi duyuyorum ve tüm dünyanın ya da en azından bizim dünyamızın onun teklifine tanık olduğunu fark ediyorum.

Evet, mutluyum ve gülüyorum çünkü onun kollarındayım.

Saltanatım. Haydut'um.

Müstakbel kocam.

Kim: Haydut

Nerede? Reign'in New York'taki üniversite yurt odası

Ne zaman: Sabah 3:03; Echo'nun Reign'in teklifine evet dediği gün

C^e saib ;es.

C^e fv Sing saib ;es.

*5 nas>'c sv'e if sLe novlt cLovp^. 5 nas>'c sv'e if ic
nas coo soo. Şvc 5 ^ab ^ope.*

Bu gün, 5'm ^opi>g. T^a
Ss co ^e'.

Rlt³ovgL 5 do ^are co say cLa9 5 nis³ 5 covlt'xe
do e ic Set9ex. T^e p'o əsal 5 mea .

5 dib>'c lie nLe> 5 colt ^e' cLa9 5'd See ca' ;i p
cLi' xi p a×σ' t fo' mo 9^s now. T^at 5'd See c'ying co
finb a pe'fect mo e>c, o× ³est ace a pe'fect mo e>c,
yani e9^i p no'9^y of ^e' anb nLa9 5 feel fo' ^e', Svt 5
^ab>'c See aSle co finb one. Şvc cobay 5 defi i9ixely saib
no co cLe SR Sala y anb cLe> sLe nas goi p on anb on
aSō't ^ow sLe'd more fo' me, anb 5 ^ab co do ic.

Rs disa poi 9ing anb la Sing ic nas, sLe say' ic nas
pe'fect cLovp^.

Bu, bir Set9ex mo e>c cLa> cLe one 5'd xa tōmly pi
Sed'i hayal ediyor. C^e say' sLe'll always lore ni 9ex now
- a seaso> sLe is 'c a fa of - Se a"e ni 9ex is nLe> 5
gare ^e' my xi p.

Şvc 5 Seliece ^e'.

Bu gün saat 5't e yapılacak: Seliecing.

Hayır, benim işim kolay.

√×e'ycLi>g cLa9 5 do is so E³ON pe'fect fo' ^e'. 5 ca 'c
fat³ōm ic Svt ;eaL. Bu da beni daha iyi hissettiriyor.
T^at 5 sLovld 'c c'y co do mo'e, gire ^e' mo'e, Se
mo'e fo' ^e'.

P; §vSbleg' dese xes cLe no'ld anb 5'm goi p co gire ic co ^e'. Rs 5 p'o iseb.

W^i ^3 mea ' sta ci p co σ xow, 5 neeb co sta c pla>ni p cLe NEBTING.

Jex pe'fect NEBTING.

5 h ov nebting pla>ni p ca Se gi'l; anb emba xas'ing anb NLA9EXE' cLe fv S. §vc 5'll do any9^i p fo' ^e'. 5'll pi S ovc cLe FLONE", cLe nebting Sa t, cLe ca e, cLe nebting fv Sing cLi>a, if ic ma e' ^e' ^ap ;.

/ox §imdi ^owecex, 5 neeb co go.

C^e's slee ing - na et; li e 5'd exe' let ^e' nea' clo9^es in my Seb espe ially nLe> ne ^are cLe xoo co ovxselves - anb if 5 do 'c cvbtle nit^3 ^e' dv'i>g cLe'e ni 9ex mo 9^s, sLe sta cs co get colt anb xes9les'. Rnb sLe ^as an eaxly stvt; ses'ion in cLe mo'>ing, mea i>g sLe neeb' ^e' slee .

§vc ;eaL, co σ xow.

Tomσ' ON, 5 Segi>ni pla>ni p cLe pe'fect fv Sing nebting nit^3 cLe gi'l 5 fell in lore nit^3 nLe> 5 nas fi een. Bu benim için çok önemli. W^o lig^3cs ic vp nit^3 ^e' s ile, nit^3 ^e' pi S d'e'ses, ^e' sto ies anb d'a a.

Rnb ^e' lore.

P; §vSbleg' .

SON
(Reign ve Echo için)

ÇOK YAKINDA

Sırada Ledger ve Tempest var!
Seni Güzel Şey, Seni (Bardstown'un Kötü Çocukları 1) 6
Haziran'da Çıkıyorth , 2023
[Şimdi ön sipariş](#) verin!

On dokuz yaşındaki Tempest Jackson bir bebek istiyor.

Hayır, biyolojik saati işlemiyor ama koşulsuz sevgi için yanıp tutuşuyor. Erkek kardeşi dışında herkes tarafından reddedilen ve yakında babası tarafından maddi kazanç için evlendirilecek olan bu kız, yakınında tutabileceği ve benim diyebileceği birinin hasretini çekmektedir.

Ledger Thorne'a girin. Futbol tanrısı, yıkıcı derecede yakışıklı ve kardeşinin rakibi.

Bir zamanlar bir şeyleri varmış. Güzel bir şey. Ama Tempest delicesine aşık olduğunu düşünürken, Ledger onu sadece küçük bir intikam için kullanıyordu.

Bu yüzden Tempest'in bir planı vardır: kalbini kıran seksi pisliği baştan çıkarmak, onu hamile kalmak için kullanmak ve sonra bir yabancıyla evlenmek için onu terk ettiği gibi toz içinde bırakmak.

Bebek yapmakla ilgili tek sorun, bunun intikam gibi hissettirmemesi. Eskiden yaşadıkları şeye çok benziyor: Sıcak ve fırtınalı, yoğun ve samimi.

Ama Tempest aptal değil. Plana sadık kalacaktır.

Çünkü onların güzel şeyini çirkin bir şeye dönüştüren Ledger değil miydi?

Şimdi sıra onda.

NOT: Bu, bir St. Mary's Rebels yan ürünü olan Bardstown dünyasında geçen STANDALONE bir kitaptır.

Oh, Çok Soğuksun
(Bardstown'un Kötü
Çocukları 2)
Stellan Thorne'un hikayesi!
12 Aralık'ta yayınlanıyorth ,
2023 [Şimdi ön sipariş](#) verin!

Bir Enkaz, Beni Sen
Yarattın (Bardstown'un
Kötü Çocukları 3) Shepard
Thorne'un hikayesi

Kelebeklerin Kötü Hali
(Bardstown'un Kötü
Çocukları 4) Ark
Reinhardt'ın hikayesi

Senin İçin Parçalara
Ayrıldım (Bardstown'un
Kötü Çocukları 5)

Ben Umutsuzum, Sen Kalpsizsin

(Bardstown'un Kötü Çocukları 6)

[Seriye TBR'ınıza ekleyin](#)

ÜCRETSİZ KİTAP

Reign ve Echo'nun aşk hikayesini beğendiyseniz, bir yorum bırakmayı düşünürseniz sonsuz minnettar olurum.

Saffron yeni bir kitap çıkardığında veya bir indirim olduğunda haberdar olmak ister misiniz? Maıl listesine [kaydolun](#) ve ÜCRETSİZ KİTAP kazanın.

"OUR ATLAS OF ATTITUDE"

TEŞEKKÜRLER

1. Wildfire Pazarlama Çözümleri'nden Dani Sanchez, teşekkür ederim. her zaman arkamı kolladığın ve bana her zaman harika tavsiyeler verdiğin için.
2. Leanne Rabesa, editörüm ve doğruluk kontrolcüm, zaman çizelgelerimi kontrol edip tekrar kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Ayrıca bana sürekli saçın tekil olduğunu söylediğin için. Üzgünüm, hep unutuyorum!
3. Olivia Kalb, hikayemi okuyup tekrar okuduğun ve nasıl daha güçlü hale getirebileceğim konusunda bana harika tavsiyeler verdiğin için. Yazdıklarım senin sayende daha iyi.
4. Kapak tasarımcım Najla Qamber, kapak vizyonumu sürekli değiştirdiğimde beni yüzüstü bırakmadığın için teşekkür ederim. O muhteşem dudakları kapağa koyduğun için teşekkür ederim. Bunu yapabilecek ve kitabın cinselliğini ve öfkesini yansıtabilecek biri varsa o da sendin.
5. Düzeltmenim Virginia Tesi Carey, tarihler konusunda bu kadar esnek davrandığın ve bu uzun, çok uzun, çooook uzun hikâyeyi okuduğun için çok teşekkür ederim.
6. Melissa Panio-Peterson, benim korkusuz asistanım. Senin hakkında daha önce söylemediğim ne söyleyebilirim ki? Bu sektörde benim için sürekli bir mutluluk ve cesaret kaynağısın.
7. Ayesha & Katie, ikinize de çok destekleyici olduğunuz ve her zaman arkamı kolladığınız için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapmayı hayal bile edemiyorum. Bir fikir ya da sahne düşündüğümde ilk aklıma gelen hep siz oluyorsunuz. Düşünceleriniz ve hevesiniz devam etmemi sağlıyor.

YAZAR HAKKINDA

Kötü aşk romanları yazarı. Kitap dünyasının Lana Del Rey'i olmaya aday.

Saffron A. Kent, Çağdaş ve Yeni Yetişkin romantizminin USA Today Çok Satan Yazarıdır.

Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahip ve New York'ta inek ve destekleyici kocası ve bir milyon bir kitapla birlikte yaşıyor.

Ayrıca blog yazıyor. Hayat, yazmak, kitaplar ve aradaki her şeyle ilgili düşüncelerini web sitesindeki JOURNAL'ında bulabilirsiniz (www.thesaffronkent.com)

www.thesaffronkent.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.